

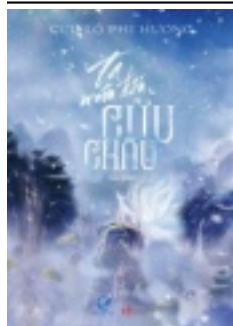
Ta muốn đến Cửu Châu

Contents

Ta muốn đến Cửu Châu	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	16
6. Chương 06	20
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36	116
37. Chương 37	119
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125
40. Chương 40	128
41. Chương 41	132

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	149
47. Chương 47	152
48. Chương 48	156
49. Chương 49	159
50. Chương 50	162
51. Chương 51	166
52. Chương 52	170
53. Chương 53	173
54. Chương 54	176
55. Chương 55	180
56. Chương 56	183
57. Chương 57	186
58. Chương 58	189
59. Chương 59	192
60. Chương 60	195
61. Chương 61	199
62. Chương 62	203
63. Chương 63	205
64. Chương 64	209
65. Chương 65	211
66. Chương 66	215
67. Chương 67	217
68. Chương 68	221
69. Chương 69	224
70. Ngoại Truyện 1	226
71. Ngoại Truyện 2	230
72. Ngoại Truyện 3 – Hoàn	232

Ta muốn đến Cửu Châu

Giới thiệu

“Ta Muốn Đến Cửu Châu” là cuốn tiểu thuyết mang đậm màu sắc huyền ảo, kỳ bí. Lấy bối cảnh thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-den-cuu-chau>

1. Chương 01

Chương 1

“Chàng bảo ta cứu nàng ta?”.

“Đúng vậy”.

“Cho dù ta chết, cũng phải cứu?”.

“Cho dù nàng chết”.

“Ha ha”. Tôi cười thất vọng, không nói thêm gì nữa.

“Được!”, tôi nhìn hắn chăm chăm, giống như thề nguyện, “Được”, giống như đang nói: chàng bảo ta chết ta sẽ chết.

Vào thu, thời tiết dưới U Đô sơn càng lúc càng lạnh, cung Đại U gần đỉnh núi đã sắp lạnh giá như mùa đông. Thời tiết như vậy mà ngày ngày phải leo lên động Hàn Ngọc ở đỉnh núi để phóng huyết, quả không phải là việc dành cho con người! Con hồ ly ấy còn tàn nhẫn hơn cả quỷ hút máu.

Mặc dù những ngày gần đây tôi đã phóng ít hơn rất nhiều rồi, nhưng chức năng tạo huyết vẫn không theo kịp tốc độ phóng huyết. Chóng mặt đã không còn là điều xa lạ với tôi nữa, sáng sớm hôm nay thức dậy tôi còn ngất đi. Nhưng may mà không để lỡ nhiều thời gian.

Tôi đẩy đẩy mặt nạ “nhảy đồng” lên, vỗ ngực thở hổn hển và nói: “Ôi cái thân thể bị dọa dầy này”. Nghỉ một lúc, quần chặt áo choàng, tôi tiếp tục trèo lên đỉnh núi. Thực ra, ban đầu Thương Tiều đòi sai người đưa tôi lên, nhưng tôi từ chối vô cùng dứt khoát. Tôi không muốn thừa nhận làm như vậy chỉ là để đổi lấy nỗi đau của hắn. Bởi vì tôi hiểu, người có thể khiến hắn đau lòng chỉ có nữ tử tuyệt sắc đã ngủ bốn trăm năm trong động Hàn Ngọc – Tử Đan – mà thôi.

Thậm chí hắn còn bắt tôi dùng mạng sống của mình để cứu nàng ta!

Về mặt lạnh lùng của hắn lướt qua trước mắt, toàn thân tôi buốt giá đến mức phải dừng bước.

Tôi tên là Nhan Nhược Nhất. Khi vẫn còn ở đất nước Trung Quốc trên trái đất, vì say xỉn ở ngoài, nôn lên người một phù thủy độc ác khiến cô ấy tức giận đưa tôi tới thế giới có tên là “Cửu Châu”, một thế giới mà tôi hoàn toàn không thể hiểu được.

Ở đây có hai mặt trăng, có yêu quái, có tiên nhân, có loài chim như cá mập và bọ chét giống hổ. Tất cả đều quái dị tới mức khiến người ta dựng tóc gáy. Tôi kịch liệt phản kháng, đồng thời yêu cầu được quay trở về. Phù thủy chỉ nói: “Quay về? Được thôi, đi chết đi”.

Có một điều, may mắn là ở đây còn có con người, có thành trấn, có người dân lương thiện và thổ phỉ, vì thế tôi mới gặp được hắn – Thương Tiều, hồ yêu trắng chín đuôi.

Tôi mới đến Cửu Châu, vì chịu kích thích quá lớn, muốn tìm đến cái chết mà không thể được, cuối cùng giống như một trăm linh tám anh hùng trong “Thủy hử” bị ép lên Lương Sơn, dĩ nhiên không phải tôi lên Lương Sơn, mà là lên “Thổ Phỉ Sơn” nổi tiếng nhất vùng. Tôi cũng không đi làm hảo hán, mà là đi tìm cái chết. Kết quả, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại làm nữ tướng cướp, gặp một tên yêu quái bị đánh cho hiện nguyên hình hồ ly.

Tôi nghĩ, cái gọi là “nghiệt duyên” được tạo nên khi người trong cuộc vẫn chưa biết gì. Thế nên, theo như sự phát triển của tất cả các tiểu thuyết thông thường, cô gái đã yêu tên yêu quái một cách ngốc nghếch.

Ban đầu, yêu quái bắt cô gái theo hắn là có mục đích. Về sau, không ai biết vì sao, cô gái cứ bám dính lấy hắn, hắn cũng không đuổi cô ấy đi. Đến tận khi yêu quái đưa cô gái đến cung điện của hắn, ở đó có con dân, bạn bè, gia tộc của hắn và... người con gái đó.

Trước khi gặp Tử Đan, tôi vốn tưởng rằng, mặc dù không thể nói là yêu, nhưng chí ít tên yêu quái ấy cũng thích tôi. Hắn chơi đùa với tôi, dung túng cho tôi làm những chuyện “không hợp với lễ thường”, lại còn bị

tôi làm cho nổi trận lôi đình. Phải biết rằng, Thương Tiêu là ma đầu máu lạnh khiến người trong thiên hạ nhắc tới mà rùng mình biến sắc.

Nhưng Tử Đan khiến tôi biết rằng, thì ra một yêu quái như hắn cũng có nét mặt dịu dàng đến vậy. Để cho nữ tử tuyệt sắc đã bốn trăm năm chìm sâu trong giấc ngủ này tỉnh lại, hắn thậm chí còn không tiếc ba lần phát động chiến tranh, hơn mười lần dấn thân vào nguy hiểm.

Ngay cả bộ dạng thô thảm của hắn khi tôi gặp hắn cũng chỉ là vì hắn muốn đoạt được linh dược có thể giữ nhan sắc cho Tử Đan từ trong tay kẻ địch. Thật là thâm hiểm.

V'sau, cuối cùng cũng tìm được hai cách để Tử Đan tỉnh lại: Một trái tim vô cùng thuần khiết có sức mạnh to lớn, hoặc là... máu tươi của thế giới khác.

Thương Tiêu đã tìm kiếm khắp nơi trong thiên hạ. Nhưng hắn càng điên cuồng tìm kiếm lại càng khiến tôi tuyệt vọng. Bởi vì cả hai thứ này tôi đều có. Trái tim là của người khác, máu là của tôi.

Không Tang linh thiêng. Tôi đã từng đến núi Không Tang. Ở đó, có một người nguyện giao trái tim của mình cho tôi. Cho dù thế nào tôi cũng phải bảo vệ trái tim ấy. Cho dù phải đánh đổi bằng cả mạng sống này. Bởi vì, đó là món nợ của tôi.

Tôi chỉ thấy hỗn loạn, mãi đến khi Thương Tiêu nổi trận lôi đình. Hôm ấy, hắn đập tung cửa phòng tôi, lạnh lùng đưa tay về phía tôi: “Đưa đây”. Cuối cùng hắn cũng biết. Điều kỳ lạ là, khi ấy tôi bình tĩnh một cách lạ lùng. Không cảm thấy tức giận, ảm ức, không cảm thấy đau lòng, khó chịu, chỉ là có một nỗi chua chát mặn đắng không ngừng trào dâng trong lồng ngực tôi.

Tôi lắc đầu: “Ta không thể cho chàng”.

Thương Tiêu cố nén cơn giận dữ: “Đàn Nhi đã bốn trăm năm chìm trong giấc ngủ! Nàng có biết ta tìm thứ này khổ sở như thế nào không?”.

Tôi nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, thử xoa dịu nỗi chua xót ấy. Kết quả, tôi lại phát hiện, ngay cả không khí cũng bắt lực tới mức khiến người ta ngạt thở.

Không biết! Hơ! Sao lại không biết được chứ. Hắn lật tung từng thước đất lên để tìm kiếm như vậy, cho dù là ở dưới đáy sâu vạn trượng, tôi cũng nên biết.

Nhưng, “Ta không thể cho chàng”. Chưa nói dứt lời, thì vai tôi bỗng đau nhói lên, Thương Tiêu bóp vai tôi, nói từng câu từng chữ: “Nhan, Nhược, Nhất. Nếu Đàn Nhi ngủ tiếp thì sẽ chết! Nàng muốn giết chết Đàn Nhi sao?”.

Tôi đau đớn mở mắt: “Chàng muốn cứu Tử Đan, thì phải giết một người khác. Chàng muốn giết chết người ấy đến vậy sao?”.

Thương Tiêu hơi ngạc nhiên, sau đó cau mày: “Hắn đã chết rồi. Ta chỉ muốn lấy quả tim để cứu người”.

Lúc ấy tôi mới hiểu ra, tôi đang nói chính tôi, còn hắn lại nói tới chủ nhân có trái tim vô cùng thuần khiết kia. Nhưng sao hắn biết trái tim này là của ai? Thương Tiêu nói người đó đã chết, bây giờ chẳng qua hắn muốn lấy trái tim ấy để cứu người. Nhưng sao người đó lại chết? Người dịu dàng như gió, thuần khiết như nước ấy sao lại chết?

Tôi sững người, lẩm nhẩm nói: “Huynh ấy chưa chết”.

Thương Tiêu trợn mắt nhìn tôi, mặt tối sầm, ngữ khí gần như điên cuồng: “Hắn chết rồi, vì nàng!”.

“Nói láo!”. Tôi vùng mạnh ra khỏi tay hắn, nhảy lên như chú mèo bị giẫm đuôi, “Huynh ấy ngủ rồi. Chỉ cho phép Đàn Nhi của chàng ngủ bốn trăm năm sao? Huynh ấy cũng ngủ rồi! Ngủ say rồi!”. Nhìn vào đôi mắt tím sau một hồi ngạc nhiên càng trở nên lạnh lùng của hắn, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng bất lực, “Đừng hy vọng ta sẽ...”.

“Ngủ?”. Thương Tiêu cười lạnh lùng, lời nói không giấu nổi vẻ chế nhạo mỉa mai mà đầy sắc bén, “Dùng một quả tim còn sót lại? Cho dù thân xác của hắn không còn, hồn phách cũng đã tan theo mây khói, nàng vẫn tin khi hắn nói hắn chỉ đang ngủ thôi sao?”.

Sự im lặng theo thời gian lặng lẽ lên lời giữa chúng tôi.

Một lúc sau, tôi gật đầu nói: “Ta tin”.

Thương Tiều dần thu lại cái nhếch mép lạnh lùng bên môi, trong đôi con ngươi màu tím ấy thấp thoáng vài phần sát khí.

Tôi nói tiếp: “Cùng là mạng người, ta quan tâm tới huynh ấy, cũng giống như chàng quan tâm tới Tử Đan vậy”. Ngừng một lát, tôi không khỏi mỉm cười tự giễu, “Chàng sẽ dùng mạng sống của Tử Đan để cứu huynh ấy sao?”. Không đợi hắn trả lời, tôi kiên định nói: “Sẽ không có chuyện đó đâu! Vì thế ta cũng sẽ không dùng mạng của huynh ấy để cứu Tử Đan”.

Tôi nhìn chăm chăm vào hắn: “Không ai phải tự nguyện hy sinh vì ai cả”.

Gân xanh nổi cuộn cuộn trên trán Thương Tiều, sắc mặt hắn rất khó coi. Nộ khí đang cuộn dâng trong người hắn, không khí xung quanh dần dần biến đổi trước sự chèn ép của yêu lực.

Tôi cảm thấy màng nhĩ bắt đầu đau nhói, cái lạnh dần xâm chiếm, chẳng mấy chốc trên mặt bàn đóng kết một lớp băng. Tôi không chịu cứu Tử Đan của hắn mà khiến hắn tức giận như vậy sao? Tôi muốn cười nhưng lại bị vẻ lạnh lùng của hắn đóng băng tất cả mọi cảm xúc. Cứ giằng co như vậy, tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt tím giống như vòng xoáy của hắn, cuối cùng dùng sức nhếch mép.

Tôi và Thương Tiều giống như hai cái cây, chỉ có thể đứng nhìn nhau mà không thể lại gần, thứ ngăn cách ở giữa chính là khoảng cách xa nhất thế giới.

Không biết bao lâu sau, khí lạnh xung quanh dần tan biến. Thương Tiều khẽ lẩm nhẩm: “Người còn hy vọng cái gì?”. Ngực khí mang chút châm chọc, không biết hắn đang tự hỏi mình hay hỏi tôi. Một câu nói không đầu không cuối nhưng lại giống như thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào mọi sự phòng bị, niềm kỳ vọng và trái tim vốn đã không còn sức để đập nữa của tôi, sau đó thỏa sức xoay đảo tới mức long trời lở đất, khiến áy me đầm đìa.

Tôi còn hy vọng cái gì?

Không hy vọng cổ nhân có thể tỉnh lại; không hy vọng hắn có thể từ bỏ dã tâm nhất thống thiên hạ; thậm chí không hy vọng hắn có thể bỏ đi vị trí mà Tử Đan chiếm giữ trong tim hắn. Chỉ hy vọng hắn đừng dùng cái dáng vẻ nghiêm nghị ấy bắt tôi phải hy sinh; hy vọng khi hắn liều mạng vì Tử Đan có thể nghĩ tới sự lo lắng của tôi; hy vọng hắn có thể ngoảnh lại nhìn để thấy tôi đứng chờ ở đó một mình biết nhường nào... Những thứ tôi hy vọng đều là những thứ hắn không bao giờ cho được.

Tôi hy vọng cái gì?

Tôi ngẩng đầu, độ cong trên khóe môi dần lớn hơn, nhưng ánh mắt thì trở nên lạnh lùng. Tôi muốn sống một cuộc sống bình dị, còn hắn muốn có cả thiên hạ. Khi muốn có cuộc sống bình dị, tôi âm thầm lên kế hoạch bỏ đi. Khi muốn có hắn, tôi quyết định cho dù phải trải qua gió tanh mưa máu, cũng phải vì hắn mà ở lại.

Nhưng nực cười là, hắn muốn cả thiên hạ này...

Tôi nghĩ, tôi đã không còn bất cứ lý do nào để ở lại trong thiên hạ mà hắn muốn nắm giữ chỉ vì một nữ nhân khác. “Thương Tiều”. Lần đầu tiên, tôi dùng tâm trạng phức tạp như thế, nghiêm túc gọi tên hắn, “Chàng bảo ta cứu nàng ta?”. Câu tôi hỏi chính là một lời thề, không hề có một chút đùa cợt, “Cho dù ta chết, cũng phải cứu?”.

“Cho dù nàng chết”.

Sau đó, tôi dùng tính mạng mình để cứu một nữ nhân khác. Hắn bắt tôi cứu, tôi liền cứu. Hắn muốn tôi chết... thì chết thôi. Không có ai phải hy sinh vì ai như một lẽ dĩ nhiên. Nhưng, luôn có thiêu thân cam tâm tình nguyện lao vào lửa.

Có lẽ Thương Tiều vĩnh viễn không biết rằng, cứu được Tử Đan thì tôi thực sự sẽ “chết”, giống như hắn vĩnh viễn không biết rằng có một nữ tử vì hắn như thế.

2. Chương 02

Chương 2

Một tiếng “A Nhan” đánh thức thần trí đang bay lên chín tầng mây của tôi.

Tôi ngoảnh đầu, nhìn thấy Võ La ôm một chiếc áo da đứng sau lưng. Nàng ấy là biểu muội(*) của Thương Tiều, tính tình hoàn toàn khác gã biểu ca(**) lạnh lùng cao ngạo. Nếu đặt trong thời hiện đại thì chính là kiểu “thái muội(***)”. Điều kỳ lạ là, Võ La rất thích tôi.

(*) Biểu muội: em họ.

(**) Biểu ca: anh họ.

(***) “Thái muội”: có thể hiểu một cách đơn giản là “nữ lưu manh”.

“A Nhan, sao vậy, không khỏe sao? Muội thấy tỷ đứng ở đây rất lâu rồi”. Võ La quan tâm bước về phía tôi. Tôi bất giác lùi lại một bước, nhưng đôi chân cứng còng khiến tôi ngã khụy xuống đất.

Võ La vội vàng đỡ tôi dậy, bĩu môi trách móc: “Tránh cái gì? Muội đâu có ăn thịt tỷ. Tỷ vứt ngay chiếc mặt nạ vương vís này đi. Có thể tránh tà cái khỉ gì chứ”. Lúc ấy tôi mới nhớ ra mình đang đeo mặt nạ, đỡ lấy chiếc áo, tôi gượng cười: “Sao muội đến đây?”.

Từ khi nhận lời cứu người nửa tháng trước, tôi liền có ý thức giữ khoảng cách với người ở đây. Một là vì yêu quái vốn nhạy cảm hơn con người, tôi không muốn người khác phát hiện ra hơi thở càng ngày càng suy yếu và sắc mặt nhợt nhạt của mình, không muốn để lộ ra dáng vẻ yếu ớt để được đồng cảm, vì thế tôi đeo mặt nạ, nói một cách hay ho là tránh tà. Hai là vì tôi không thể đi sâu hơn vào cuộc sống của họ, bởi vì tôi phải về nhà.

Tôi từng nghĩ, nhất định phải tháo bỏ mặt nạ trước mặt Thương Tiều ngay tại khoảnh khắc cứu sống Tử Đan, nhìn thấy dáng vẻ hối hận và đau lòng của hắn, cuối cùng chết trong lòng hắn, khiến hắn cả đời không quên được mình. Một tình tiết đã quá nhảm chán... Điều đáng buồn là, đó là kết cục tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra được.

“Muội mang áo tới cho tỷ”.

“Tỷ đã đi đi về về nhiều ngày như vậy rồi, muội mới nhớ ra mang áo cho tỷ sao?”.

“A... ha ha”.

Tôi nhướn mày, nghi ngờ thăm dò nét mặt của nàng ấy. Có vấn đề! Tôi nhếch mép, đang định bức cung, đột nhiên khóe mắt liếc thấy ở chỗ rẽ trên đường núi có một tà áo trắng bay bay. Sắc mặt lạnh lùng, tôi liếc nhìn gương mặt đang nở nụ cười rất gượng gạo của Võ La, hừ lạnh một tiếng: “Hắn ta bảo muội mang tới?”. Mặc dù dùng câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Trận cãi nhau giữa tôi và Thương Tiều lần ấy quả thực khá lớn. Gần như không có yêu quái nào ở U Đô sơn này không biết, nhưng cũng không ai dám khuyên can. Tôi đoán, có lẽ là vì chuyện có liên quan tới Tử Đan – đó vĩnh viễn là tử huyệt của hắn.

Võ La gượng cười nói: “A Nhan, chiếc áo này được làm từ da của loài chuột lửa nghìn năm. Biểu ca đích thân đến hang động dưới đất để bắt chuột lửa về làm áo cho tỷ. Đây cũng là thư giảng hòa của biểu ca, tỷ hãy xuống nước đi. Cứ giằng co mãi cũng không phải cách hay. Hơn nữa, tỷ biết mấy hôm trước muội nhìn thấy gì không?”. Võ La ghé sát vào tai tôi, khẽ nói: “Muội nhìn thấy biểu ca đang nấu mỳ! Huynh ấy đích thân xuống bếp làm, còn suýt làm nổ tung cả nhà bếp lên đấy. Tỷ biết đây là chuyện đáng kinh ngạc như thế nào không? Biểu ca thật sự rất quan tâm tỷ”.

Món mỳ suông của Thương Tiều tôi đã được ăn không chỉ một lần. Không muối không vị, lại còn dính dính, khó nuốt không thể tả được. Nhưng hắn chỉ cần dùng một bát mỳ khó ăn như vậy là có thể dễ dàng khiến

tôi cảm động, khiến tôi nhượng bộ. Đến mức mỳ suông gần như đã trở thành “người” hòa giải mâu thuẫn giữa chúng tôi.

Lần này... Nhìn tà áo trắng bay bay trong gió ấy, đột nhiên tôi cảm thấy nó mang theo chút cô đơn và khó xử. Mềm lòng rồi sao? Sao có thể không mềm lòng cơ chứ? Một nam tử cao ngạo như vậy chịu đích thân xuống bếp nấu mỳ, khiến chiếc áo vốn không vương chút bụi trở nên nhem nhuốc. Trong căn bếp chôn nhân gian, người xuất trần như Thương Tiều, mạnh mẽ như Thương Tiều lại chịu bất lực với nồi niêu xoong chảo bình thường, lần nào cũng mặt mày nhem nhuốc, nhếch nhác vô cùng.

Tôi đã từng nhìn thấy hắc cầm dưa cau mày nhăn nhó với một đồng đồ cháy đen, đôi mắt sắc bén vẫn lý trí phân tích sai sót, nhưng đôi môi mím chặt chứng tỏ hắc có chút bất lực trẻ con. Mỳ suông, chắc hắc chỉ biết làm như vậy thôi. Mỳ suông của Thương Tiều là hợp thể chất rắn được sinh ra dưới tác dụng thúc đẩy của sự bức tức, từ sự cầu hòa vụng về và tính kiêu ngạo cố chấp mà hắc không thể kìm nén.

Trước vật thể đáng yêu tưởng chừng rất cứng nhưng lại mềm mại như nước ấy, tôi khó mà không mềm lòng.

Võ La thấy tôi không nói gì, lại tiếp tục khuyên: “A Nhan, muội biết bảo tỷ lấy ra, à, trái tim, là rất..., nhưng biểu ca cũng không có cách nào. Tỷ lương thiện như vậy, nhất định cũng rất muốn cứu Tử Đan tỷ tỷ. Huống hồ người đã cứu rồi, đồ cũng dùng rồi, tỷ đừng giận biểu ca nữa, có được không?”

Lòng khê chùng xuống, cuối cùng tôi nhìn thẳng vào Võ La. Vì sao họ lại nghĩ tôi lương thiện như thế? Tôi không phải là thánh mẫu, tôi ước gì Tử Đan không bao giờ tỉnh lại. Nếu không phải là vì Thương Tiều, tôi đâu có dùng cả tính mạng mình để đổi? Ồ, phải rồi, họ không biết, họ tưởng tôi dùng trái tim ấy để cứu người. Họ không biết... Hắc lại càng không biết.

Kìm nén nỗi thê lương nơi lồng ngực, tôi vứt mạnh chiếc áo xuống đất. Nhìn thẳng vào đôi mắt kinh ngạc của Võ La, tôi lạnh lùng gào lên: “Trên đó chính là cấm địa, tỷ đã nói không cần người đưa lên, không cho bất cứ sinh vật nào tiếp cận động Hàn Ngọc khi tỷ trị liệu. Nếu ai có hứng thú với quá trình trị liệu của tỷ, hãy chết rồi hẵng trèo lên”.

Tôi biết mình khó hiểu như thế nào, đã không nói với họ nguyên nhân, lại hà khắc muốn có được sự thấu hiểu của họ... Hít một hơi thật sâu, áp chế mọi tạp niệm, tôi tiếp tục đi từng bước từng bước về phía đỉnh núi. Dù cho hai chân cứng đờ tới mức không thể nhấc lên nổi, dù cho đôi môi đã lạnh tới mức tím tái, dù cho trái tim đau đớn tới mức không còn sức để đập, tôi vẫn cố rướn thẳng sống lưng, kiêu ngạo quay người, tuyệt đối không cho phép bản thân để lộ một chút yếu đuối nào trước mặt hắc.

Tôi chỉ bộc lộ sự yếu đuối của mình với người có thể nương tựa. Mà hắc chắc chắn không phải là người đó.

Vừa bước vào động Hàn Ngọc, không khí ẩm áp khác biệt hẳn với gió lạnh thấu xương bên ngoài bỗng ập tới. Trong động Hàn Ngọc có bốn cửa, từ trái sang phải lần lượt là thanh môn, xích môn, tạo môn, bạch môn(*). Tử Đan đang ở trong tạo môn.

(*)Thanh: xanh; xích: đỏ; tạo: đen; bạch: trắng.

Tôi đẩy cửa, bám vào tường, đi men theo con đường nhỏ tối tăm, ngoằn ngoèo xuống dưới. Đi đến tận cùng, tôi đập khê ba cái lên chỗ lõm bên tay phải. Thạch môn phía trước theo đó mở ra, ngọn nến trong phòng cũng bỗng chốc vụt sáng khi tôi bước vào. Cách bố trí trong thạch thất rất đơn giản. Một chiếc bàn đá, hai chiếc ghế đá, còn có một chiếc giường lạnh giá. Tử Đan nằm trên chiếc giường ấy ngủ suốt bốn trăm năm.

Tôi cởi áo khoác đặt lên chiếc bàn đá bên cạnh, quen thuộc bước tới bên giường Hàn Ngọc. Đang chuẩn bị cất ngón áp út phóng huyết, tôi đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh, trong veo.

Tôi kinh ngạc tới mức ngay cả con dao nhỏ trên tay cũng không cầm chắc, khiến nó rơi xuống chân. Đầu óc không ngừng vang lên những tiếng ù ù khó chịu, tôi giống như một con ngốc, đờ đẫn hỏi một câu: “Cô nương tỉnh rồi?”. Đôi mắt đen khê chớp. Nàng ta tỉnh rồi. Tử Đan ngủ bốn trăm năm đã tỉnh lại.

Nhất thời, tôi không biết mình nên có biểu cảm như thế nào. “Cô nương... vẫn chưa thể cử động sao... ngay cả nói chuyện cũng không được sao? Vậy, vậy, ta vẫn phải tiếp tục trị liệu cho cô nương”. Rạch một đường dài trong lòng bàn tay, bỗng chốc máu tươi phun ra ào ào. Tôi tựa hồ mất đi cảm giác đau, như một khúc gỗ để mặc cho đau đớn ngang ngược xâm chiếm bàn tay.

Tử Đàn kinh ngạc tới mức trợn tròn mắt. Càng kỳ lạ hơn là máu tươi không hề chảy xuống đất mà đưa thẳng vào miệng nàng ta.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ ấy, tôi khẽ nhếch mép: “Rất kỳ lạ phải không. Ta cũng không có cách nào lý giải. Dường như những thứ này thiên sinh vốn là của cô nương vậy”. Tôi sờ mặt mình qua lớp mặt nạ: “Có lẽ hôm nay là lần cuối cùng, thú thực, ta không muốn cô nương tỉnh lại sớm thế này”.

Cô nương tỉnh lại... quá sớm... sớm tới mức ta còn chưa kịp tìm ra lý do để tiếp tục ở lại đây.

“Ha, xin lỗi, là ta quá ích kỷ. Nên chúc mừng cô nương, cuối cùng...” có thể đoàn tụ với Thương Tiều.

Lời chúc phúc ấy tôi vẫn không có cách nào nói ra được. May mà bây giờ có mặt nạ, nếu không, có lẽ tướng mạo của tôi sẽ khiến người ta căm ghét. Tôi biết bây giờ mình đồ kị và oán hận biết nhường nào.

Cảm giác chóng mặt bỗng ập đến, tôi dùng vạt áo bịt vết thương trên lòng bàn tay, quay người, đang định đi thì đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, cái này”. Tôi nhìn nàng ta, dùng tay phải chỉ vào bàn tay trái trông đến là thê thảm, “Không được nói với bất cứ ai”. Không nhìn Tử Đàn đang nằm đó thêm nữa, tôi khoác áo, rướn thẳng sống lưng, bỏ lại ánh nền ẩm áp trong tạo môn lại phía sau.

Rời khỏi tạo môn, tôi không hề ra khỏi động Hàn Ngọc mà quay người mở bạch môn bên cạnh. Trong bạch môn, bậc thềm được làm bằng đá Hàn Ngọc phát ra ánh sáng nhạt ngoằn ngoèo hướng lên trên. Lên trên cùng, tôi khẽ gõ bốn cái vào chỗ lồi lên khác thường, thạch môn phía trước bỗng chốc biến mất, trước mắt tôi là một khoảng trắng mênh mông.

Tôi bước qua, lập tức đắm mình trong thế giới băng tuyết, nhìn về phía xa, quan sát cảnh sắc của toàn bộ U Đô sơn.

Bình đài chỉ có hai mươi mấy mét vuông này chính là nơi cao nhất của U Đô sơn, cũng là nơi linh khí dày đặc nhất trên khắp ngọn núi. Nghe nói ở đây đã từng đặt một cuốn thiên thư thông suốt mọi sự. Để bảo vệ thiên thư, chủ nhân các đời của U Đô sơn đã kết một kết giới vô cùng mạnh mẽ ở ngay bên ngoài thiên đài này, gió tuyết bên ngoài không thể thổi tới thiên đài, như thể đặt một lồng kính giữa không trung vậy. Nhưng bốn trăm năm trước thiên thư bị người ta lấy trộm, nguyên nhân cụ thể thì không thể biết được. Từ khi thiên thư bị trộm, ở đây liền bỏ trống, không ai hỏi han, nhưng kết giới vẫn tồn tại.

Tôi lặng lẽ bước tới rìa bên phải của bình đài, đó vốn là vách núi hoang vu lúc này đã mọc một mầm cây non chưa đầy năm tấc. Mầm cây này toàn thân trong suốt giống như thủy tinh, phiến lá màu bạc nho nhỏ dường như cảm nhận thấy hơi thở quen thuộc, khẽ khàng rung lên.

Tôi giấu tay trái sau lưng, ngồi xuống, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá đang rung rinh: “Huân Trì, Huân Trì...”.

Lá cây ngừng rung rinh, cành cây khẽ áp lại gần tôi, như cảm thấy tôi có chút gì đó khác thường nên quan tâm hỏi thăm. Tôi khẽ nhếch mép, cố gắng kìm nén nỗi trống trải và sợ hãi trong lòng: “Nàng ấy tỉnh rồi, ta phải đi thôi... ta đến để tạm biệt”.

Cành cây đứng im.

“Người còn nhỏ như vậy, ta đi rồi ai sẽ chăm sóc người? Nếu có người biết người vẫn còn, có ý đồ xấu với người thì làm thế nào? Nếu họ nhớ cả rễ của người thì phải làm sao? Nếu ngày nào đó kết giới này biến mất, làm sao người chịu được những trận cuồng phong bạo tuyết ấy? Huống hồ, nếu một ngày nào đó Thương Tiều biết được sự tồn tại của người...”.

Lá cây màu bạc phủ lên mu bàn tay nhợt nhạt của tôi, cố gắng vỗ vỗ, nhặn nại an ủi tôi, giống như vị nam tử dịu dàng như ngọc trên Không Tang sơn khi xưa.

Tôi dần dần bình tĩnh lại, tự chế nhạo: “Cũng đúng, Tử Đàn đã tỉnh lại rồi, người cũng chẳng có ích gì cho Thương Tiều nữa, kết giới này là do nhiều đời chủ nhân của U Đô sơn kết thành, dù không tốt nhưng cũng sẽ không bị gió tuyết tàn phá, nguyên thân của người đã sớm bị thiêu trụi ở Không Tang, ngay cả Thương Tiều lật tung từng thớ đất cũng không thể tìm thấy, những người đó sao có thể biết được người đang ở đây?”.

Đúng vậy, ai nghĩ ra được cơ chứ? Trái tim vô cùng thuần khiết có sức mạnh to lớn mà Thương Tiêu tìm kiếm khắp thiên hạ đã bị tôi chôn trên đỉnh U Đô sơn này. Người đó không chỉ trùng sinh, mà còn hút linh khí trên đỉnh núi và hóa thành cây, tu hành mấy trăm năm là có thể tu được chân thân.

Việc đã đến nước này, tôi thật sự không còn một chút tác dụng nào ở thế giới này nữa! Không ai cần tôi nữa. Ngay cả khi muốn bị người ta lợi dụng, tôi cũng không còn giá trị nữa.

Tôi rút tay lại, lời nói không giấu được sự lạnh lùng và châm chọc: “Huân Trì, ta phải nhanh chóng đi báo tin. Nếu không, sẽ làm chậm trễ cuộc gặp của Thương Tiêu đại nhân và người mà ngài yêu thương nhất, tội này ta không gánh được”. Tôi đứng dậy, vì thiếu máu nên đầu óc có chút choáng váng, “Tạm biệt, mặc dù không thể...”. Nên nói là vĩnh biệt mới phải...

Nhưng nhìn mầm cây nhỏ rung rinh mà không có cách nào di chuyển, hai chữ “vĩnh biệt” này đã đến bên đầu môi, cuối cùng vẫn bị tôi nuốt xuống.

Chỉnh lại y bào, tôi hạ quyết tâm, bước ra khỏi bạch môn. Đường như sau lưng có một nam tử khê thổ dài, dịu dàng và bất lực gọi tên tôi: “Nhược Nhất, tội gì phải...”.

3. Chương 03

Chương 3

Lặng lẽ đứng trước chuông Hàn Ngọc bên ngoài động. Chuông Hàn Ngọc vang lên, khắp Cửu Châu đều biết.

Không biết vì sao Thương Tiêu muốn đặt thứ này ở cửa động. Như thể Thương Tiêu nóng lòng nóng ruột muốn lập tức tuyên bố cho toàn thế giới biết rằng Tử Đan đã tỉnh lại.

Nhưng bây giờ, tôi đã không còn tinh lực để suy nghĩ vì sao Thương Tiêu muốn làm như vậy nữa. Tôi do dự. Gõ, thì phải lập tức ra đi. Bởi vì tôi không cho rằng bản thân có thể lạnh lùng chấp nhận sự ân ái của họ. Không gõ, ha, vậy có thể giấu được bao lâu đây? Hít thật sâu, tôi lấy ra chùy ngọc gắn trong tường đá. Đột nhiên tôi thốt lên một câu không đầu không cuối: “Nếu bắt buộc phải đi, nhất định ta sẽ làm bản chùy ngọc này”. Nói xong tôi nhếch miệng cười.

“Ta khuyên cô đừng có ôm hy vọng ấy thì tốt hơn”.

Tôi kinh ngạc quay người, không khỏi kêu lên thất thanh: “Là cô!”, sau đó bỗng thấy chóng mặt. Là cô ấy, phù thủy đã đưa tôi đến thế giới này.

Phù thủy lườm tôi, sau đó cười nhạt: “Là tôi, cảm ơn cô còn nhớ đến tôi như vậy. Ồ, cũng phải, tối nào cũng đâm vào hình nhân của tôi một đồng lần, muốn quên tôi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Có điều, lời nguyện thấp kém tới mức không có một chút sức mạnh nào của cô đã bị tôi đưa ngược trở lại lên người cô. Tôi tin là một người bình thường như cô chắc sống cũng không dễ dàng gì”.

Khóe miệng tôi giật giật, tôi sống sót được ở đây đúng là không dễ dàng chút nào. Không thèm tranh cãi với cô ấy, tôi nói: “Cô ngênh ngang đứng ở cấm địa của U Đô sơn mà không sợ bị yêu quái ăn thịt sao?”.

“Chúng không nhìn thấy tôi”. Phù thủy ngẩng ngửa tôi một hồi: “Cô đang làm gì vậy?”. Tôi khê nhắm mắt, giọng nói mệt mỏi tới bất ngờ: “Gõ chuông, sau đó trở về”.

Phù thủy rất ngạc nhiên: “Ồ! Đây có còn là cô gái uống say nôn vào người tôi, bắt tôi đi giết chết gã bạn trai lãng nhãng trước đây không?”. Cô ấy đưa ngón tay ra, mặt nạ của tôi rơi xuống đất “bộp” một tiếng. Nhìn thấy khuôn mặt của tôi, cô ấy sửng người một lúc: “Nên trở về, nên trở về rồi. Chẹp chẹp, sắc mặt của cô sắp khủng khiếp hơn cả thú nuôi Zombie(*) của tôi rồi. Không ngờ oán niệm của cô lại lớn như vậy. Hi, nếu hôm nay tôi không đến, cô sẽ về nhà bằng cách nào?”.

(*) Zombie: Thây ma sống lại nhờ phù phép. Thú nuôi Zombie là nhân vật trong game “My Pet Zombie”.

“Tôi vốn không nghĩ rằng cô sẽ tới”. Tôi lạnh lùng nói: “Chẳng phải cô nói với tôi, tôi chết là có thể trở về sao? Tôi cho cô ta máu, nhưng không biết vì sao, bị chảy nhiều máu như vậy mà tôi vẫn không quay về...”.

“Ha ha, tôi nói gì cô cũng tin sao? Sớm biết như vậy thì tôi đã nói ăn phân chó là có thể trở về rồi”. Phù thủy xoa tay lắc đầu, tỏ vẻ không ngờ cô lại ngốc như vậy.

Tôi nghiêng rằng, kìm nén nổi tức giận trong lòng: “Nếu cô đã đến rồi, tôi đi thu dọn rồi cô đưa tôi quay về đi”.

“Thu dọn? Không cần. Cô đến thế nào thì sẽ đi như thế”.

Tôi sững người: “Nghĩa là sao?”.

“Chính là ý nghĩa trên mặt chữ. Nói thật với cô, tất cả mọi thứ ở thế giới này cô không thể mang đi được. Bởi vì nó chỉ là một giấc mộng của cô mà thôi. Sau khi cô tỉnh dậy, sẽ không còn gì cả”.

“Mộng...”. Tôi sững người.

“Khụ”. Nhìn thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của tôi, phù thủy sờ mũi, dường như biết lần này mình làm hơi quá. Cô ấy vỗ vai tôi: “Yên tâm, yên tâm. Chị đây cũng coi như là người có trách nhiệm. Giờ tôi đi chuẩn bị đồ, buổi tối sẽ đến tìm cô. Đảm bảo khiến cô quay về mà không phải buồn lo suy nghĩ gì hết”. Vừa nói dứt lời, người đã biến mất.

Tôi không biết mình đã gõ chuông Hàn Ngọc như thế nào.

Thương Tiều lo lắng chạy lên từ chân núi, tôi nhìn chăm chăm vào hình bóng không ngừng nghỉ một phút giây của hắn, mong chờ hắn có thể dừng lại bên cạnh tôi, dù chỉ một lúc. Nhưng, thứ hắn để lại cho tôi chỉ là cơn gió lạnh. Đột nhiên lồng ngực tôi trào dâng một nỗi chua xót giống như phần nộ. Khi Thương Tiều đi lướt qua, tôi đưa tay túm lấy vạt áo hắn, gần như là lẩm nhẩm một mình: “Thương Tiều, nếu...”.

“Để sau đi...”. Hắn vội vàng nói, vạt áo của hắn lướt khỏi tay tôi, không dừng lại dù chỉ một giây. Tôi kinh ngạc, trợn mắt dõi theo hình dáng của hắn biến mất trong bóng tối của động Hàn Ngọc.

Từng trận gió thổi bay mái tóc tôi, trái tim đã mệt tới mức ngay cả nỗi bi ai cũng trở nên xa xỉ. “Ha”. Tôi phát ra một âm tiết đơn điệu, “Được, được... đây mới là Thương Tiều”. Thương Tiều, nếu giây sau ta biến mất, chàng có nhìn ta không?

Vào lúc này, chín tay tôi đã nghiền nát chút tự tôn còn sót lại của mình để hèn mọn cầu xin một cái ngoái đầu. Nhưng hắn lại dễ dàng như vậy, dứt khoát như vậy, thẳng thừng cho tôi một cái bạt tai vang dội! Đúng vậy, Thương Tiều thì nên như thế, lạnh lùng, vô tình đến cùng cực, đó mới là Thương Tiều mà lúc đầu tôi quen.

Một lúc sau, khi chân đã sắp đông cứng, tôi nhìn về phía cửa động yên tĩnh, thầm nghĩ ở trong đó Thương Tiều sẽ dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Tử Đan như thế nào, đôi môi của hắn sẽ hé nở nụ cười yêu chiều như thế nào, ánh mắt của hắn sẽ tràn ngập hình bóng của một nữ nhân khác!

Cuối cùng cảm xúc trong lòng tôi giống như khí ga, từng chút từng chút len lỏi qua kẽ hở, sau đó không biết bị ai lên ném vào một que diêm, khiến nó nổ âm lên một tiếng kinh hoàng. Tôi giật mắt nạ xuống, tức giận đi về phía cửa động, gầm lên: “Thương Tiều! Mẹ kiếp, chúc chàng sinh thân vui vẻ!”.

Câu nói này tức giận giống như đang chửi: “Thương Tiều! Mẹ kiếp, người đúng là tên khốn!”.

Châm biếm giống như chửi: “Thương Tiều! Mẹ kiếp, ta đúng là không biết xấu hổ!”.

Đoạn tuyệt giống như chửi: “Thương Tiều! Mẹ kiếp, ta không cần người nữa!”.

Đúng vậy, đoạn tuyệt.

“Sinh thân? Đã quên từ lâu rồi, hơn nữa đó không phải là ngày đáng chúc mừng”. Nam tử áo trắng lạnh lùng bước đi.

“Nếu chàng cảm thấy sinh thân mà ông trời ban cho không đáng chúc mừng...”. Nữ tử áo cam rào bước chạy tới trước mặt Thương Tiều, tươi cười rạng rỡ nhìn hắn, phối hợp với bước chân của hắn, đi giật lùi, “Vậy thì chúng ta hãy tìm một ngày đáng chúc mừng để làm sinh thân nhé!”.

Hắn khẽ nhường mày.

“Tiêu hồ ly, chàng có muốn ước định với ta không?”. Nữ tử giơ ngón tay út ngoắc ngoắc với hắn.

Hắn nhếch mép, tỏ vẻ hứng thú.

“Ước định... khi nào ta thổ lộ với chàng, khi ấy chính là sinh thần của chàng. Quả sinh thần là bạn gái!”. Bĩu môi nghĩ một lúc, nàng ta lại nói: “Vì thế, trước đó, nhất định chàng phải để dành vị trí cho ta! Phải để dành đấy!”.

“Ha ha”. Thương Tiêu bỗng dừng bước, cười lớn, “Đây là cái gì...”.

Đáng tiếc là, sau đó chúng tôi liền quay về U Đô sơn, tôi không còn cơ hội để quyết định sinh thần của hắn nữa. Đến tận bây giờ, cuối cùng tôi cũng có thể nói ra “sinh thần vui vẻ”. Nhưng câu nói này không còn là quyến luyến bịn rịn, mà chính là lời cáo biệt.

“Ta không cần người nữa...”. Khuôn mặt tôi nhợt nhạt, giọng nói run rẩy, cũng không biết tôi đang nói với chính mình hay nói cho hắn nghe, “Ta không cần người nữa, không cần người nữa!”. Nhan Nhược Nhất không cần Thương Tiêu nữa, bởi vì có cần cũng không được.

Màn đêm buông xuống.

Cung Đại U tối nay yên tĩnh hơn bình thường. Mọi người đều đến động Hàn Ngọc rồi. Các trưởng lão chen chúc ngoài động, chúng tiểu nhân đông nghịt trên đường núi. Cuối cùng, tôi vẫn không có dũng khí xông vào để Thương Tiêu nhìn thấy khuôn mặt đã bỏ mặt nạ của mình.

Tôi sợ, sợ rằng chỉ một chút không chú ý thôi là mình sẽ nước mắt đầm đìa trước mặt hắn. Càng sợ sau khi nhìn thấy vẻ tiêu tụy của tôi, hắn chỉ thờ ơ nói một câu cảm ơn hoặc xin lỗi. Như thế, chắc chắn tôi sẽ phát điên lên.

Gửi Thương Tiêu: Tử Đan đã tỉnh. Ngày về đã đến, mong chàng bảo trọng, không ngày gặp lại.

Trong “Nhan La điện” trống trải chỉ có mình tôi.

Sau khi đã vứt vô số tờ giấy, khó khăn lắm tôi mới “vẽ” xong thư để lại cho Thương Tiêu. Nhìn bức thư trước mắt, tôi nghĩ một lúc rồi lại thêm vài chữ phía sau “Nhược Nhất tuyệt bút”. Thầm nghĩ, thế nào cũng phải thêm chút nguyên tố bi tình trong đó, nếu không, mình đi như thế này thì chẳng khác gì một con chim. Tôi đã buồn như vậy rồi, để người khác áy náy một chút, cũng chẳng có gì là quá đáng nhỉ! Gác bút, tôi uể oải ngồi trong phòng nghịch bắc đèn.

Thực ra, nơi đây vốn được gọi là Phù Vân các. Lúc đầu tôi nghĩ rằng nếu mình muốn ở căn phòng này thì nhất định phải đặt cho nó cái tên tương xứng với mình, liền ép Thương Tiêu đổi tên thành “Nhan La điện”.

Mặc dù không biết vì sao có vài tên yêu quái cực lực phản đối, nhưng cuối cùng Thương Tiêu vẫn phóng bút, đích thân viết cho tôi bức hoành phi, để thể hiện sự coi trọng của hắn đối với tôi. Sau khi bức hoành phi được treo lên, những thần tử muốn liêu mạng với tôi bỗng chốc “ngừng công kích”, không nhắc tới chủ đề ấy nữa. Có điều, chuyện này bị chúng tiểu yêu coi là chủ đề buồn chuyện, lôi ra bàn luận rất lâu.

Bây giờ hồi tưởng lại, tôi luôn có cảm giác cảnh còn mà người đã khác.

“Cạch”. Một bát chất lỏng đen sì đặt trước mặt tôi, trong lúc hoảng hốt, tôi bừng tỉnh, quay đầu nhìn về phía phù thủy xuất hiện trên không. Bóng của một ngọn lửa bập bùng còn đọng lại trong mắt tôi. Đường như trên người phù thủy có một khoảng trống đang không ngừng biến to biến nhỏ, vô cùng quỷ dị.

“Đây là cái gì?”. Tôi chớp mắt để tập trung chú ý.

“Công tác khắc phục hậu quả, canh Mạnh Bà...”.

“Cái gì?”. Tôi giật nảy mình, hét lên: “Tôi không muốn đầu thai!”. Phù thủy rất dứt khoát đập vào đầu tôi: “Ai bảo cô đầu thai, đây là nước nhọ nồi của canh Mạnh Bà, giúp cô vong tình”.

“Vong tình?”.

“Đúng vậy, đây là thành quả khó khăn lắm tôi mới lấy được ở đây nòi. Cô có biết ăn trộm thứ này nguy hiểm thế nào không? Tôi nói này, cô cũng thật ngốc, chẳng phải chỉ là đau khổ vì tình thôi sao, có đến nỗi phải sống dở chết dở như thế không? Haizzz, thôi. Mau uống đi, mau uống đi, uống rồi tôi đưa cô trở về”.

Trước ánh mắt mong đợi của phù thủy, tôi bưng bát, từ từ đưa lên miệng. Mùi vị đắng chát lập tức xông lên mũi. Canh Mạnh Bà, nước vong tình, có lẽ đây là thuốc giải ưu phiền tốt nhất trên thế giới này. Nhưng đây vốn là loại nước cực lạ khiến người ta giải thoát, vì sao lại có mùi vị của nước mắt?

Kìm nén nỗi chua xót, tôi khẽ đặt bát xuống. Phù thủy sốt ruột: “Sao thế? Cô sợ đắng sao? Ta có kẹo”. Nói rồi, cô ấy lấy trong túi ra hai viên sô-cô-la. Tôi cầm một viên trên tay phù thủy, bóc lớp giấy bạc ở ngoài, bỏ vào miệng. Tôi mỉm cười: “Lâu lắm rồi không ăn thứ này. Ngọt thật. Tôi thích mùi vị này hơn”.

“Ồ, cô không uống sao?”.

Tôi lắc đầu: “Không cần uống, tôi biết mình không quên được”.

“Sao không quên được!? Mặc dù đây chỉ là nước nhọ nòi, nhưng nó quá dễ dàng để giúp con người quên đi một giấc mộng...”.

“Không”. Tôi nhìn chằm chằm vào mắt của phù thủy: “Đây không chỉ là một giấc mộng. Nó đã đi vào xương máu rồi... Nếu nói tôi không thể mang bất cứ thứ gì ở đây đi, thì chỉ ít hãy để tôi có hồi ức”.

Phù thủy xoa tay: “Thật sến súa. Thôi, không uống thì thôi. Phí hoài thứ tốt thế này”. Nói rồi, cô ấy bưng bát nước hắt xuống sàn, nước thuốc gặp đất lập tức biến mất giống như bốc hơi. Phù thủy nhét bát vào túi, nói với tôi: “Đưa tay cô cho tôi, đi thôi”.

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa tay ra.

Thương Tiều, vĩnh biệt...

“Rầm!”. Đúng lúc chỉ còn chút nữa là tôi nắm được tay của phù thủy thì một người mặc áo đen bịt mặt đột nhiên đập cửa ra, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn khắp phòng, bay tới túm lấy tôi, rút kiếm kề lên cổ tôi. Tôi dựng tóc gáy. Hắn quát lớn: “Đi!”, rồi lôi tôi ra khỏi phòng.

Chuyện gì vậy! Tôi chờ người ra, ngay cả phù thủy cũng đứng ngây trong phòng. Lẽ nào đúng lúc tôi quyết định rời đi thì cuối cùng gặp ngay cảnh bắt cóc trong truyền thuyết hay sao?

4. Chương 04

Chương 4

Đỉnh U Đô sơn, ngoài động Hàn Ngọc.

Tôi không khỏi bi ai nghĩ rằng, những hình nhân đó không biết chừng thật sự đã đóng đinh lên người tôi. Người ở thế giới này không nhìn thấy phù thủy, theo đó, phép thuật của phù thủy cũng vô dụng đối với họ. Cũng có nghĩa là, cô ấy không thể ngăn được hắc đại hiệp.

Trong khi đó, muốn quay về thì tôi không được phép chạm vào bất cứ vật sống nào ở thế giới này. Rõ ràng hắc đại hiệp là người sống. Khi hắn hét lên câu nói: “Thương Tiều, muốn lấy lại nữ nhân của ngươi thì dùng Tử Đàn để đổi!”, tôi chỉ thấy trước mắt tối sầm, hoàn toàn tuyệt vọng. Tên bắt cóc này ngay cả tình hình cũng chưa hiểu rõ mà đã hành động rồi!

Giằng co ngoài động gần một canh giờ rồi, nhưng Thương Tiều không thềm bước ra cửa động dù chỉ nửa bước. Các trưởng lão của U Đô sơn đều nghiêm mặt bao vây hắc đại hiệp. Tôi đã không thể gắng gượng được nữa, đuốc lửa sáng rực dường như sắp thiêu đốt tôi. Nếu không phải bị hắc đại hiệp giữ, chắc tôi đã lăn ra đất lâu rồi.

Phù thủy nhìn thấy dáng vẻ sắp chết của tôi, quả quyết nói: “Nhảy xuống vách núi!”.

Ở ngoài động Hàn Ngọc chỉ có một khoảng hẹp, hắc đại hiệp bị các trưởng lão ép tới mức đứng rất gần vách núi, chỉ cần tôi nhân lúc hắc không phòng bị, dùng chút ám chiêu là có thể đạt được hiệu quả cùng lao vào chỗ chết. Phù thủy nắm tay tôi cùng nhảy xuống. Khi vùng ra khỏi tay hắc đại hiệp, phù thủy sử dụng phép thuật, tôi có thể trở về an toàn.

Mặc dù nguy hiểm, không cho phép một chút sơ suất, nhưng tôi hiểu, muốn về nhà, cũng chỉ có cách này thôi. Nhưng...

“Chờ chút”. Tôi khê khàng cầu xin phù thủy. Nhìn chăm chăm vào cửa động tối đen, lòng bàn tay túa mồ hôi. Chờ thêm chút nữa, có lẽ sẽ có gì khác. Thời gian chậm rãi trôi qua, dường như ngưng thành tiếng “tích tắc” bên tai tôi.

“Này!”. Giọng nói của phù thủy có chút lo lắng, “Cô phải biết, tôi không thể ở đây lâu được”.

“Chờ thêm chút nữa...”. Có lẽ hắc sắp ra ngoài. Nghiến răng, tôi nhìn vào cửa động không một động tĩnh. Hắc sẽ ra ngoài.

“Nhan Nhược Nhất, cô hà tất phải tự giày vò mình như vậy? Cô thích ngược đãi bản thân như vậy sao?”. Lời nói của phù thủy như roi da, quất tới mức xương cốt của tôi cũng phát lạnh. Nắm chặt tay, tôi không tìm ra một từ nào để phản bác lại phù thủy. Chỉ cầu xin hết lần này đến lần khác, chờ chút, chờ thêm chút nữa...

Tiếng “tích tắc” của thời gian càng lúc càng lớn, giống như một cái khoan, từng giờ từng phút chờ đợi, mũi khoan cứ thế đâm vào trái tim tôi.

Sao hắc có thể không bận tâm tới tôi chứ?

Phù thủy không kìm được mở miệng chửi rủa: “Mẹ kiếp, loại đàn ông gì vậy! Rốt cuộc cô có đi hay không, đã như thế rồi mà còn muốn đợi hay sao?”.

Sao hắc có thể không bận tâm tới tôi chứ?

Thời gian tựa mũi khoan đâm vào tim dường như dừng lại, lấy tư thế tuyệt vọng nhất để đâm thẳng vào mạch máu. Cuối cùng tôi nhắm mắt, không nỡ nhìn vào cửa động tối đen tĩnh mịch ấy thêm một lần nữa.

Chân mềm nhũn, toàn thân sông soài trong lòng hắc đại hiệp. Đại hiệp toàn thân cứng đờ, sau đó bật cười một tiếng: “Thương Tiều, xem ra ngươi không hiểu sự yếu đuối của con người một chút nào”.

Các trưởng lão ở phía đối diện nhìn thấy dáng vẻ giống như sắp trút hơi thở cuối cùng của tôi, liền có chút huyền não. Tôi nhìn thấy từng người họ đều nói gì đó với hắc đại hiệp. Lòng ngực của hắc đại hiệp cũng phập phồng khe khẽ, dường như hắc đang nói gì đó. Nhưng tất cả âm thanh đi đến tai tôi đều trở thành những tiếng ù ù.

Hắc thật sự không bận tâm tới tôi. Thì ra trong lòng hắc, khoảng cách giữa tôi và Tử Đan xa xôi như vậy. A, không biết chừng mục đích tôi đến thế giới này chính là để cứu sống Tử Đan, để nàng ta và Thương Tiều tiếp tục tiền duyên, từ đó “bỉ dục song phi”(*), vĩnh kết(**)...

(*) Cùng nhau sát cánh bay cao, ý nói tình cảm nam nữ ân ái, tâm đầu ý hợp, mãi không chia lìa.

(**) Đây đủ là “vĩnh kết đồng tâm”, chỉ vợ chồng ân ái, hòa hợp, bên nhau đến già.

Vốn muốn coi đó như truyện tiểu lâm để điều chỉnh lại tâm tình của mình, nhưng càng nghĩ tôi lại càng khổ não. Chẳng biết tại sao, trong lòng tôi bỗng có một chút chắc chắn. Nhìn song nguyệt đã lên cao, ký ức bỗng nhiên quay trở về buổi tối song nguyệt đều tròn ấy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ Thương Tiều biến hóa thành người. Tóc bạc như tơ, áo trắng hơn tuyết.

Hồng nguyệt đỏ tươi như máu và lam nguyệt phẳng lặng như nước trong đôi mắt hắc đan xen thành màu tím mê hoặc lòng người. Trong con người màu tím ấy in đậm dáng vẻ kinh ngạc của tôi. Khóe môi của hắc cong lên. Nhưng tận sâu trong đồng tử là một khoảng hư vô. Chính khoảng hư vô ấy khiến tôi dứt khoát nhảy xuống, sau đó mắt trần trần nhìn chính bản thân mình, càng ngày càng lún sâu.

Nhưng đủ rồi... Thật sự đủ rồi...

Tôi hít một hơi thật sâu, cười nói: “Đại hiệp, ngài vẫn không hiểu tình hình sao?”. Giọng nói của tôi yếu ớt và khàn khàn, nhưng đã thành công trong việc ngắt cuộc đối thoại của hai bên.

Bỗng chốc sự chú ý của tất cả mọi người đều đổ dồn trên người tôi. Tôi mỉm cười. Tôi ghét bị người ta để ý, trước ánh mắt biết bao người tôi rất sợ mình làm sai gì đó, trở thành trò cười cho người ta. Phát ngôn trước mặt nhiều người tôi sẽ cảm thấy lo lắng và bất an vô cùng. Nhưng bây giờ thì chẳng là gì, tất cả chẳng là gì. Người khác nghĩ thế nào thì có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi chỉ đang làm chính mình mà thôi.

“Thương Tiều đại nhân sao có thể vì cứu kẻ tép riu như ta mà giao Tử Đàn cho người được?”.

“Kẻ tép riu?”. Hắc đại hiệp bật cười một tiếng, “Một kẻ tép riu lại sống trong Phù Vân các sao?”. Lúc này tôi mới phát hiện, thì ra giọng nói của kẻ bắt cóc nghe rất hay. Khẽ ngửa đầu ra sau, tôi nhìn thấy những đường nét tinh tế trên khuôn mặt hắn, ồm, người này chắc chắn rất đẹp trai.

Có điều, đáng tiếc... Hình như hắn không biết Phù Vân các đã sớm được đổi tên là Nhan La điện, hắn cũng không biết rằng trong lòng Thương Tiều, Tử Đàn và tôi quả đúng là khác biệt một trời một vực.

“Vậy thì, ta chính là ngoại lệ”. Chưa nói dứt lời, đột nhiên cơ thể hắc đại hiệp rung lên rất mạnh, dường như bị cái gì đó va vào.

Nhưng tôi không thể suy nghĩ nguyên do ẩn chứa trong đó được nữa. Ánh mắt lưu luyến ở cửa động Hàn Ngọc, tôi nắm chặt tay của phù thủy, sau đó, lao thật mạnh về phía trước. Tôi vốn tưởng hắc đại hiệp sẽ sợ rằng một khi giết tôi thì sẽ mất đi con tin, trước sự “đột kích” bất ngờ của tôi hắn sẽ vô thức bỏ đao ra, nhưng không ngờ, hắn như bị giật mình mà thả luôn tôi ra.

Tôi không bận tâm tới điều gì khác, chân sau móc lên, đá thẳng vào hạ bộ của hắn. Thủ đoạn vô cùng hạ lưu, nhưng cực kỳ hữu hiệu. Hắc đại hiệp không ngờ tôi không những không chạy, lại còn “hạ lưu” như vậy, vội vàng né người. Tôi nhân lúc hắn né người nhường bước, lập tức vất chân lao thẳng về phía hắn. Tất cả các trưởng lão đã từng trải qua nhiều trận chiến đều bị phương thức đánh nhau này làm cho kinh hãi đến ngây người. Bao nhiêu người như vậy mà không có một ai chạy lên kéo lại, mắt trân trân nhìn nữ nhân giông như kẻ điên này đẩy một nam nhi thân cao tám thước ngã xuống từ đỉnh U Đô sơn.

Trên U Đô sơn có đỉnh Hàn Ngọc, dưới đỉnh Hàn Ngọc có dòng Quỷ Khốc. Trong dòng Quỷ Khốc nghe tiếng quỷ khóc, nước mắt đầm đìa thiêu đốt cả xác người.

Lần đầu lên U Đô tôi đã từng nghe nói tới bài đồng dao này, nơi mà bài ca muốn nói đến chính là dòng Quỷ Khốc chảy dưới sườn núi phía sau của U Đô sơn. Nước sông quanh năm đầy chướng khí. Người bình thường một khi bị rơi xuống đó sẽ không còn đường sống.

Lệ khí(*) dưới núi từng đợt tạt thẳng tới khiến mặt tôi đau rát. Không ai biết tôi đi đâu, họ sẽ chỉ tưởng rằng tôi đã chết. Rơi xuống dòng Quỷ Khốc thì ngay cả thân xác cũng chẳng còn. Tôi lao xuống rất nhanh, nhìn đỉnh U Đô sơn càng lúc càng xa, cuối cùng khóe mắt tôi ngấn lệ. Lần cuối cùng cũng không gặp được sao? Không gặp được sao?

(*) Trái ngược với chính khí, gần giống như tà khí.

“Nắm chặt vào”. Phù thủy hét lên một tiếng, cảm giác giằng kéo mãnh liệt ập tới. Dường như tôi bị cuốn vào một vòng xoáy, không ngừng quay tròn, rung lắc. Sau đó tôi cảm nhận rất rõ rệt có một vài thứ gì đó từ từ bong ra khỏi người mình.

Ánh sáng chói lòa, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, vô số cảnh tượng lướt qua trước mắt tôi, vui vẻ, buồn rầu, nhiệt tình, bình yên, nguy hiểm, đẹp đẽ... Mọi cảnh tượng đều biến thành ánh sáng lấp lánh, biến mất khỏi tầm mắt của tôi càng lúc càng nhanh. Dần dần, ý thức của tôi cũng trở nên mơ hồ.

Thương Tiều! Thương Tiều!

Thương Tiều, Thương Tiều, Thương Tiều!

Thương Tiều... Tiều hồ ly... Tiều hồ ly...

Chàng chết ở đâu rồi?

“A!”. Tôi hét lên một tiếng chói tai, âm thanh bị cơn gió càng ngày càng mạnh xé nát, nước mắt tôi cũng bị không khí thiếu sức sống này làm cho vỡ vụn. Không ai nghe thấy. Không ai nhìn thấy. Thương Tiều, lần này chàng thật sự sẽ không tìm thấy ta nữa.

Trong lúc mơ hồ, dường như tôi nhìn thấy một bóng hình màu trắng phi như bay về phía mình.

Tôi đã từng hỏi hần: “Chàng có sợ chết không?”.

“Thương Tiều cả đời không sợ điều gì”. Nói năng hùng hồn như thế, nhưng hôm nay, vì sao chàng lại nhũn mày, vì sao sắc mặt lại nhợt nhạt? Thương Tiều, một người cả đời không sợ gì như chàng, sao lại có ánh mắt tuyệt vọng, sợ hãi đến thế, giọng nói khẩn cầu bất lực đến thế: “Nắm lấy ta!”.

Không đúng, Thương Tiều sẽ phần nộ, sẽ bị thương, sẽ khó xử, nhưng sẽ không bất lực cầu xin. Hần quá mạnh mẽ, sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác bất lực.

“Tay!”.

Từ trước tới nay, ta đuổi theo bước chân của chàng, nhưng cuối cùng phát hiện, chàng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ dừng bước vì ta. Và giờ đây, cuối cùng ta cũng mất đi dũng khí đưa tay ra.

Tay của hần sắp chạm vào ngón tay gần như trong suốt của tôi. Mấp máy môi, tôi xua tay, “bốp” một tiếng khe khẽ, đập tay hần ra. Dù vô lực nhưng lại vô cùng đoạn tuyệt. Động tác bất thành linh này khiến hần sững sờ, ánh mắt đờ đẫn trong thoáng chốc.

Vẫn chưa kịp đợi hần có phản ứng, phù thủy kéo tay tôi chặt hơn. Tôi khẽ mỉm cười, lại thấy hần đang hoảng hốt lao lên phía trước, nhưng chỉ túm được vạt áo đã trống rỗng của tôi. “Nhan Nhược Nhất!”. Tiếng hô hoán đứt hơi khản tiếng, là sự níu kéo đầu tiên, cũng là cuối cùng mà tôi nghe thấy ở thế giới ấy.

Chàng có buồn không?

Thực ra, ta hy vọng chàng buồn. Thậm chí, ta có chút hy vọng chàng đau khổ tột cùng, đau đớn giống ta...

Một buổi sáng ánh nắng chan hòa.

Một bàn tay trắng bệch thò ra khỏi chăn, sờ lên chiếc điện thoại cạnh đầu giường rồi lập tức rút lại. Chẳng bao lâu: “Alo, 120 phải không? Tôi cần truyền máu gấp...”. Không phải mộng, nỗi đau đớn như thế này, sao có thể chỉ là một giấc mộng? Đây là hồi ức đau đớn nhất, cũng là hồi ức đẹp đẽ nhất của tôi.

Một tháng sau.

“Nào nào, Nhược Nhất cùng tớ hát bài này”. Chúng bạn hòa nhau đẩy tôi lên phía trước. Gào hết bài “Yêu đến chết”, cổ họng tôi đã gần như khản đặc. Hát một rồi, mọi người lại bắt đầu chúc rượu nhau điên cuồng. Chẳng bao lâu, đầu óc của tôi choáng váng giống như bị ai đó tương ột gậy.

Ánh đèn tối mờ. Tôi cười ngây dại nằm nhào trên sofa nghe các bạn tiếp tục gào thét, nhìn họ say sưa uống rượu. Thành phố say mềm, những con người cũng say quắc cần câu.

Một cuộc xả hơi.

Nhưng cho dù hôm nay thê thảm như thế nào, ngày mai vẫn phải chải chuốt bản thân thật gọn gàng, quy củ. Cuộc sống vẫn như cũ. Tôi nghĩ, giống như giấc mộng ấy – giống như phù thủy đã nói, đó chỉ là một giấc mộng của tôi. Trong thế kỷ hai mươi mốt, tôi chỉ là người sau khi uống say được các bạn khiêng về nhà, ngủ suốt đêm. Không ai biết tôi đã từng trải qua nỗi khiếp sợ kinh hồn bạt vía như thế nào.

Đột nhiên tiếng nhạc bỗng nhỏ đi. Trong không khí hân chương, không biết ai đã cất lên giọng hát lạc điệu:

Xuân qua thu tới hoa tàn hoa nở,

Ký ức chôn sâu miền nỗi nhớ.

Cái gọi là đeo bám ấy chỉ là tổn thương,

Không ai tươi tắn, để rồi tất cả trở thành đen trắng.

Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ, quá dựa dẫm vào anh,
 Chỉ là em vẫn không thể buông bỏ nỗi nhớ nhưng,
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ sự cô đơn hiu quạnh trong tim,
 Quên rằng anh đã từng bán rẻ em.
 Quãng đường đã qua có biết bao vất vả gian truân,
 Tình yêu là món nợ mà ai phải trả cho ai.
 Quyết định tỉnh lại để tránh xa thương tổn,
 Nhưng sự an bài của số phận thì không ai có thể thay đổi.
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ, cho em được dứt khoát,
 Chỉ trách em đã không thể tỏ tình,
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ niềm mong đợi về anh,
 Không thể bỏ qua sự tồn tại của tình yêu chân thật.
 Không biết vì sao, nước mắt tôi cứ rơi lã chã, thậm chí tôi còn không có thời gian để nhận ra.
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ, quá dựa dẫm vào anh,
 Chỉ là em vẫn không thể buông bỏ nỗi nhớ nhưng,
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ sự cô đơn hiu quạnh trong tim,
 Quên rằng anh đã từng bán rẻ em.
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ, cho em được dứt khoát,
 Chỉ trách em đã không thể tỏ tình,
 Chỉ là em vẫn không thể từ bỏ, niềm mong đợi về anh,
 Không thể bỏ qua sự tồn tại của tình yêu chân thật(*).

(*) Bài hát “Từ bỏ” – Nhóm nhạc Yêu.

Không thể kìm nén được nữa. Tôi giống như đứa trẻ bị lạc, biến nỗi bất lực và sợ hãi thành nước mắt và tiếng gầm thét, phần nộ gạt hết hoa quả cùng ly rượu trên bàn xuống đất. Tôi vò đầu bứt tóc, hét thật lớn, sau đó nằm bò ra đất gào khóc thảm thiết.

Sau một tháng tĩnh táo, cuối cùng tôi cũng “phát tác”. Chúng bạn bị tôi làm cho sợ hãi vô cùng, chỉ có một cô gái uống khá nhiều chạy lại kéo tôi dậy và nói: “Đừng khóc, để chị đưa em đến hộp đêm giải tỏa”.

Tôi lau nước mắt nước mũi, giơ cao cánh tay trong tư thế vô cùng hào hùng, hô to: “Bà đây muốn ba người, ngược đãi một người, đâm chết một người, còn một người, còn một người... hu hu, mang về nhà nấu mì suông cho ta”. Nói xong tôi ôm cô gái ấy và khóc tiếp.

Mọi người sợ hãi, bật cười kéo hai chúng tôi ra. Tôi đẩy họ ra rồi lại uống rượu. Tôi chỉ muốn say, sau đó tiếp tục mơ một giấc mơ mà thôi. Bởi vì giấc mơ ấy đã hoàn toàn kết thúc rồi.

5. Chương 05

Chương 5

Thế giới là một mớ hỗn độn.

Gió lạnh buốt giá rít bên tai, giống hệt như khoảnh khắc cô nhảy xuống vách núi. Cả thế giới đều đang xoay chuyển, mang theo bi thương, sau đó rơi vào một đám trần ai. Khói bụi màu xám dần dần tan đi, giữa con đường núi quen thuộc có ba người đứng đó. Võ La, cô, và Thương Tiêu nấp ở chỗ rẽ.

Cô nhìn thấy mình ném một chiếc áo da xuống đất, tức giận bỏ đi.

“Rất cuộc huynh đã làm cái gì vậy?”. Võ La nhìn Thương Tiêu nhặt áo, nhẹ nhàng phỉ sạch bụi, không kìm được hỏi: “Sao tỷ ấy tức giận như vậy?”.

Thương Tiêu mím môi, không nói một lời. Sau khi phỉ sạch bụi, hần lặng lẽ quay người bỏ đi.

“Huynh không đi lên xem xem? Nhược Nhất giấu giấu giếm giếm như thế... Ai da! Đánh muối làm gì?”.

“Không được phép đi”. Tay Thương Tiêu xoay một cái, thi triển tiểu pháp, đá nhỏ bên đường giống như có mắt, đánh liên tiếp lên người Võ La.

“Á... dừng, dừng! Dừng đánh nữa!”. Võ La đỡ lấy một hòn đá nhỏ, nghiêm mặt nói: “Lúc này muối cảm nhận được một luồng lệ khí trên người A Nhan. Sự đố kỵ của nữ nhân là đáng sợ nhất. Biểu ca, huynh không sợ tỷ ấy động thủ với Tử Đàn tỷ tỷ sao?”.

“Nàng ấy sẽ không làm vậy”.

“Ồ? Tin tưởng tỷ ấy vậy sao? Đây không phải là tác phong của biểu ca”.

Thương Tiêu ngoảnh đầu nhìn đường núi ngoằn ngoèo, khoe miệng khê nhếch, ngữ khí lạnh lùng xen lẫn chút dịu dàng: “Nàng ấy sẽ không làm vậy”.

Dõi theo hình bóng Thương Tiêu biến mất ở ngã rẽ, Võ La lẩm bẩm sờ mặt: “Cho dù là yêu quái, cũng không thể có gương mặt như thế được. Đúng là tội nghiệt!”.

Bóng tối ập tới, cô đứng im tại chỗ, không biết mình nên đi đâu về đâu, trong lòng là một khoảng trống rỗng. Những cơn gió không thể đếm xuể cứ thổi vào tận huyết mạch, lạnh đến thấu xương. “Thương Tiêu! Mẹ kiếp, chúc huynh sinh thần vui vẻ!”.

Giọng nói rõ ràng truyền tới, trước mắt cô bất chợt xuất hiện hình bóng của Thương Tiêu. Sống lưng thẳng đứng lúc này có chút cứng đờ, dường như sống người một lúc lâu, Thương Tiêu khê ngoảnh đầu lại. Trong bóng tối có thể thấp thoáng nhìn thấy đôi mắt màu tím giống như thủy tinh của hần. Thần sắc trong mắt hần biến đổi phức tạp, lông mày hơi nhíu, nhưng khoe miệng lại khê cong lên, dường như đang cố sức kìm nén, cuối cùng vẫn không kìm được bộc lộ niềm vui sướng.

Thần thái này như đập mạnh vào ngực cô, cô cảm nhận được một luồng khí ấm áp đang dần dần lan tỏa. Thương Tiêu lùi lại phía sau một bước, đang định quay người, nhưng khi nghe thấy tiếng hét “Ta không cần ngươi nữa” thì sững sờ dừng bước.

Đôi mắt tím nheo lại, khoe miệng khê nhếch lên mang theo chút giận dữ giống như trẻ con, hần tiếp tục đi vào trong bóng tối sâu hun hút. Nhược Nhất muốn chạy lên kéo hần lại, nhưng bất chợt một cơn gió lạnh thổi bay hình bóng đang nhanh chóng bỏ đi ấy.

Cô thất thần đứng đó, cảm thấy mệt mỏi. Vì sao chàng không muốn ngoảnh lại thêm một chút, thêm một chút, cho dù là một chút... Ta cũng sẽ không chờ đợi tới mức tuyệt vọng.

“Á! nghe thấy tiếng gào vô cùng thê lương của chính mình.

Cô liền quay đầu, chỉ nhìn thấy người giống như tiên giáng trần ấy hoảng loạn đẩy đám đông ra, nhảy xuống vách núi theo bóng dáng đoạn tuyệt ấy. Người áo đen hóa thành một khối quang cầu đi lướt qua hần, nhưng hần không thèm chớp mắt, cứ dùng hết sức lực đuổi theo hình bóng ấy.

Nhưng cuối cùng bàn tay hần đưa ra đã bị gạt đi một cách yếu đuối mà vô cùng tàn nhẫn. Trong phút sững sờ kinh ngạc, dáng vẻ tươi cười yếu ớt của Nhược Nhất càng ngày càng mờ nhạt. Hần hồi tỉnh, lại một lần nữa lao về phía trước, nhưng chỉ nắm được y phục đang chậm chậm rơi trong không trung mà cô để lại.

Ánh mắt trống rỗng và sắc mặt trắng bệch của Thương Tiêu dừng lại ngay trước mắt cô, sau đó càng lúc càng mờ nhạt, đến tận khi tan biến. Bỗng chốc, một nỗi đau đớn khó có thể diễn tả thành lời dâng lên

trong lòng, giống như một con độc trùng chui vào xương tủy, chỉ cần một cử động nhỏ thôi là sẽ thương gân động cốt.

Có lẽ, hấn bận tâm. Thực ra, hấn cũng bận tâm...

“... Nhất, dậy đi, dậy đi!”. Cô mơ màng mở mắt rồi lại quần chăn, chuẩn bị ngủ tiếp. “Rầm!” một tiếng, cửa bị đẩy ra rất mạnh. “Nhan Nhựt Nhất! Dậy ngay cho tôi. Cô còn có thời gian ngủ nướng cơ đấy!”.

“Ừm...”. Người trong chăn không cam tâm lâu bầu vùi tiếng, chậm chạp chống người dậy, liếc nhìn cô gái mặc bộ quần áo màu đen ở cửa phòng ngủ, than phiền: “Biết rồi, biết rồi. Cô không thể dịu dàng một chút được sao?”.

“Hừ”. Cô gái quay đầu bước đi. Nhan Nhựt Nhất xuống giường thay đồ, sau đó đi đánh răng rửa mặt.

Giấc mơ tuyệt mỹ ấy đã trôi qua hai năm rồi. Bây giờ, cô có thể sống cuộc sống bình thường, không còn thường xuyên xuất hiện ảo giác như những ngày vừa mới tỉnh lại. Dừng bàn tay đang đánh răng, miệng còn đầy bọt, cô ngẩng người nhìn mình với đôi mắt đỏ hoe trong gương. Nhưng, cho dù đã qua hai năm hay hai mươi năm, thậm chí là qua hết cuộc đời này, chỉ cần nghĩ tới hấn là cô vẫn sẽ rơi lệ. Đây đã không còn là vấn đề thời gian nữa.

Nhan Nhựt Nhất hai mươi bốn tuổi mở một cửa hàng thời trang may tay nhỏ, giúp những người thích phong cách riêng may đo trang phục kỳ dị, cũng coi là có chút tiếng tăm trong thành phố này, thu nhập hằng tháng cũng đủ sống. Vì bố mẹ ở tỉnh khác nên cô thuê chung một căn nhà với người khác.

Điều thú vị là, người thuê chung nhà với cô chính là phù thủy đã đưa cô tới thế giới ấy – Mạc Mặc. Theo như Mạc Mặc nói, cô ấy bị bố mẹ đập ra ngoài tìm Nhựt Nhất đền tội. Mặc dù phù thủy luôn miệng than chán nhưng Nhựt Nhất biết, trong lòng cô ấy cảm thấy áy náy vô cùng. Nếu không, một cô gái như cô ấy sẽ không vì mệnh lệnh của bố mẹ mà ngoan ngoãn ở bên cạnh Nhựt Nhất.

Nhựt Nhất không hề oán hận Mạc Mặc, ngược lại cô còn có chút cảm kích. Bởi thế giới ấy không chỉ giúp cô hiểu được tình yêu.

“Nghe đây, hôm nay cô nhất định phải mang một người đàn ông về đây cho tôi, đã gặp gỡ nhiều lần như vậy rồi mà vẫn giữ tấm thân trinh tiết, cô muốn giữ danh hiệu gái trinh đến tận ngày chết già sao? Bây giờ cô vẫn đang còn hạn sử dụng, miễn cưỡng còn có thể cứu vớt xã hội một chút. Đợi đến khi cô hết ‘đát’ rồi, liệu có nam đồng bào nào chịu đựng sự bức hại của cô nữa không?”. Mạc Mặc vừa cắn nhai vừa dùng giấy phép thuật lôi quần áo trong tủ ra ướm vào người Nhựt Nhất, “Cô cứ túm chặt cái đuôi thuần khiết không chịu buông ra, khiến tôi cũng ngại đưa đàn ông về nhà. Như thế tôi rất thô tục vậy”.

“Dù sao thì cô đều mang họ ra làm thí nghiệm...”. Nhựt Nhất khê biện hộ.

“Im miệng, là người phụ nữ không có đàn ông, cô không có quyền xảo biện trước mặt tôi. Bây giờ, cô hãy nuốt cái thứ ở trong miệng xuống cho tôi, mặc bộ quần áo này ra ngoài. Hành động!”.

Nhựt Nhất thở dài: “Vâng, thưa tiểu thư phù thủy”.

Cho dù là sắp xếp gặp mặt, tạo ra “cuộc gặp gỡ tình cờ” hay là tạo ra những sự “ngẫu nhiên” vô cùng sến súa, Nhựt Nhất đều cố gắng hết sức để bình tĩnh ứng phó với những “ý tốt” mà người bình thường hoàn toàn không thể lý giải được. Cô hiểu rất rõ mục đích của Mạc Mặc – muốn cô quên đi Thương Tiêu.

Quên đi Thương Tiêu? Điều đó đã trở thành chuyện không thể từ lâu rồi. Nhựt Nhất hiểu rất rõ, thứ mà Thương Tiêu gieo vào trái tim cô không phải hoa hồng hay bách hợp, mà là một cây xương rồng sa mạc với sức sống ngoan cường.

Nhưng, rõ ràng Mạc Mặc không ý thức được điều đó.

“Tôi đi đây”.

“Ừm, tối về mà không có đàn ông đi theo thì tôi sẽ không mở cửa cho cô đâu. Đi đi”.

“Ấy, chìa khóa của tôi! Sao cô có thể...”.

“Rầm!”.

Thế là, cuối cùng Nhược Nhất cũng nổi giận: “Mụ phù thủy! Tôi cũng trả tiền nhà, cô không được độc tài như thế!”. Trả lời cô chỉ có tiếng khóa trái cửa.

Một mình đi trên con đường đèn hoa rực rỡ, trong đầu cô hiện lên vẻ mặt lạnh lùng của anh chàng lúc nãy: “Nhan tiểu thư, nếu không muốn thì không cần mất thời gian. Thất lễ rồi”.

“Haizzz...”. Thở dài một tiếng, Nhược Nhất cảm thấy vô cùng ảm ức. Cô nghĩ, lần này nhất định phải quay về nói rõ ràng với Mạc Mặc. Nhưng tối nay về nhà bằng cách nào đây? Cô nàng ấy từ trước tới nay nói được là làm được, không nhìn thấy đàn ông tuyệt đối sẽ không mở cửa, cô tin chắc như vậy! Ôm trán thở dài, sao mình lại dính vào cô nàng này cơ chứ? Lẽ ra lúc đầu cô nên dứt khoát từ chối “ý tốt” của “Mạc ma ma” mới đúng.

Đang nghĩ thế, bỗng có một hạt tròn phát sáng lấp lánh lặn tới chân cô. Cô tò mò dừng bước quan sát. Bên cạnh lập tức vang lên giọng nói của một ông lão: “Cô nương, cô là người có duyên, đến xem thử đi”.

Lừa đảo... Bĩu bĩu môi, Nhược Nhất nhấc chân bước đi. Cô chửi thầm trong bụng, nhà tôi đã có phù thủy đuổi không chịu đi, không những miễn phí, mà chắc chắn còn xem chuẩn hơn ông nữa kia.

“Cô nương. Tôi nhìn thấy một cảnh hoa đào đen ở giữa lòng mây của cô rung rinh trước gió, cô vẫn còn nghiệt duyên chưa hoàn?”.

Nghe vậy, Nhược Nhất bất giác dừng bước. Cô ngoảnh đầu nhìn người khuất trong bóng cây. Người đó từ từ đứng dậy khỏi chiếc ghế bên đường. Ánh đèn phủ lên người ông ta một đường viền, nhấp nhô lên xuống cùng với động tác của chủ nhân. Ông lão lưng gù, đội một chiếc mũ rất to, gần như che lấp cả khuôn mặt, chỉ để lộ chiếc cằm nhọn.

Trên người ông ta khoác “tấm vải đen” lớn hơn cả áo choàng của Mạc Mặc. Cách ăn mặc “Trung – Tây kết hợp” này thoát nhìn còn có cảm giác kỳ bí. Nhược Nhất nheo mắt, phỏng đoán trang phục của ông ta đáng mấy đồng bạc, xem xem có nên bàn chuyện làm ăn với ông ta không, chẳng thán bảo ông ta tới cửa hàng thời trang của mình làm một chiếc áo có “sức gây cảm hứng” hơn.

Nhược Nhất đang dự tính như vậy, bỗng ông lão kia lại nói: “Nhan cô nương, làm việc không thể bỏ dở giữa chừng, gây ra họa, dĩ nhiên nên gánh vác cho xong”.

“Ông...”. Nhan Nhược Nhất vẫn chưa kịp ngạc nhiên vì sao ông ta lại biết họ của mình thì đột nhiên ông ta đi lên trước cầm cổ tay cô.

Nhược Nhất hét lên một tiếng, lập tức vùng vẫy. Không ngờ ông lão ấy lại có sức mạnh đáng kinh ngạc như vậy. “Ông muốn gì! Bỏ tôi ra! Giữa thanh thiên bạch nhật... à không, cho dù là chiều tối cũng không được vô sỉ như vậy, ông già rồi mà không biết tự trọng...”. Đây chẳng phải là cảnh gặp kẻ điên trong truyền thuyết hay sao? Nhược Nhất có chút sợ hãi. “Tôi đếm đến ba, nếu ông không bỏ ra thì tôi sẽ không kính trên nhường dưới nữa đâu, cẩn thận tôi đá một cái cho ông nôn hết tim gan phèo phổi ra ngoài đấy!”.

“Nhan cô nương, cô vẫn còn nhớ Thương Tiêu trên U Đô sơn ở Cửu Châu hai trăm năm trước chứ?”. Cùng với lời chất vấn tang thương ấy, Nhược Nhất cuối cùng cũng vùng được tay ông lão ra, lật tung chiếc mũ trên đầu ông ta. Nhưng khoảnh khắc ấy, dường như gió ngừng thổi, Nhược Nhất quên cả bỏ chạy, hoàn toàn sững sờ. Ông ta... ông ta...

“Nhan Nhược Nhất, nghiệt duyên của cô chưa hết, đây không phải là chỗ cô nên ở lại”. Bóng người trước mắt dần dần mờ nhạt, Nhược Nhất gơ tay dụi mắt, muốn nhìn ông ta thật rõ. Nhưng chân cô dần dần mềm nhũn, toàn thân như rơi vào không gian không trọng lực. Xung quanh là một vùng tĩnh mịch, chỉ có giọng nói của ông lão ấy vẫn không ngừng vang vọng bên tai: “Nhan Nhược Nhất, giữa chốn hồng hoang, vạn vật bẽ dâu, nghiệp chướng trần duyên, phù sinh như giấc mộng ngắn ngủi, một áng mây mỏng, cũng chỉ như giọt nước nơi biển cả, có được thì thản nhiên mà chấp nhận, mất đi thì cũng an nhiên, nhớ lấy, nhớ lấy...”.

Cô nhớ, điều cuối cùng mà mình nhìn thấy là ánh đèn đường màu vàng cam. Một chiếc xe con từ bên đường phóng vụt qua, cuốn theo chiếc mũ lặn vài vòng, sau đó đỗ bên cạnh hàng ghế gần đường dành cho người đi bộ. Gió khẽ thổi “xào xạc”, ở đó chẳng còn lại gì.

Trong căn phòng tối om, lọ thủy tinh quái dị trên bếp phát ra âm thanh ùng ục ùng ục kỳ quái, bong bóng với đủ màu sắc không ngừng sủi bọt. Trong bếp không có một ai. Bất chợt một tiếng gầm rú vang lên từ phòng ngủ: “Mẹ kiếp, dám động vào người của ta!”.

Trong căn phòng u tối, móng tay của phù thủy rất dài, nắm chặt quả cầu thủy tinh màu lam sậm, cố kìm nén sự kích động muốn cho nó nổ tung. Mái tóc đen của cô ấy bay bay dù không có gió, giống hệt dáng vẻ của ác quỷ. “Không được, để cho người ta cướp người ngay trước mắt, thật quá mất mặt. Mình phải đi cướp lại! Phải cướp lại... đúng rồi!”.

Phù thủy ném quả cầu thủy tinh lên giường, cắm đầu vào trong chiếc tủ quần áo khổng lồ và lục lọi, “Thứ ấy hình như... ở...”.

Còn bên kia lại là một cảnh tượng khác. Một tia sáng chiếu thẳng vào mắt cô. Bầu trời, ngôi võ, mặt người, âm thanh ồn ào. Cảm giác đau rát trên nhân trung. Đây là đâu? Nhược Nhất ngồi dậy, xung quanh đều là những người quần áo rách rưới, biểu cảm đờ đẫn. Một người phụ nữ nắm tay cô, miệng khép khép mở mở, không biết đang nói gì. Người này là ai? Đây là đâu?

Đôi tai dần dần nghe rõ âm thanh.

“Cô nương tỉnh rồi...”. Đã lâu không gặp, ngôn ngữ và cách ăn mặc xa lạ mà hết sức thân quen. Lòng Nhược Nhất chấn động: “Đây là, Cửu Châu sao?”. Vô lễ ngắt lời người phụ nữ ấy, cô run rẩy hỏi.

“Đúng vậy”.

Phải mất rất lâu bộ não của cô mới tiêu hóa xong ý nghĩa của từ “đúng vậy” này. Nhược Nhất chợt mở to mắt, nắm cổ tay người phụ nữ: “U Đô sơn đâu? Bà biết U Đô sơn ở hướng nào không?”. Người phụ nữ giật mình, sau đó luống cuống nhìn Nhược Nhất: “U cái gì?”.

Không biết? Sao có thể thế được, sao ở Cửu Châu lại có người không biết U Đô sơn!

“U Đô sơn? Khụ khụ... tiểu cô nương đang nói về lãnh địa của cửu vĩ bạch hồ ư?”. Một giọng nói khàn khàn và già yếu truyền đến. Xung quanh liền vang lên tiếng xì xào, người phụ nữ ấy giật tay khỏi tay Nhược Nhất, vừa lẩn vừa bò trốn sang một bên, sợ hãi nhìn cô.

Nhưng Nhược Nhất không bận tâm tới những điều này, cô nhìn thẳng về phía ông lão bệnh tật ở trong góc. Ông lão thở vài hơi rồi nói: “Nếu đúng, hai trăm năm trước nơi đó đã sớm đổi tên là Vô Tư sơn rồi”.

Giống như nghe thấy thứ gì đó đáng sợ, sắc mặt của mọi người càng trở nên nhợt nhạt. Vô Tư... Vô Tư. Vì sao phải đổi thành Vô Tư sơn? “Thương Tiêu đâu? Lão tiên sinh, ông có biết Thương Tiêu không?”.

“Thương Tiêu?”. Ông lão ho vài tiếng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, “A, hình như lão có nghe tổ phụ nói, khụ, là đại yêu quái hơn trăm năm trước bị phong ấn phải không?”.

Hơn trăm năm trước, bị phong ấn...

Thương Tiêu? Vì sao? Sao có thể? Sau khi Nhược Nhất rời đi, rốt cuộc trên mảnh đất này đã xảy ra chuyện gì?

6. Chương 06

Chương 6

Bầu trời vẫn trong xanh như vậy. Nhược Nhất chưa bao giờ có tham vọng sẽ có một ngày quay lại Cửu Châu.

Nhưng, Nhược Nhất quay lại rồi, mặc dù đã hai trăm năm trôi qua từ lúc cô trở về trái đất. Tròn hai trăm năm!

“Nhược Nhất tỷ tỷ! Nhược Nhất tỷ tỷ! Tỷ nhìn này”. Một hình bóng gầy gò phía xa nhảy nhót chạy tới trước mặt. Đứa trẻ này ăn mặc rách rưới, trên người, trên mặt nhem nhuốc nhưng lại có đôi mắt sáng long lanh. Cậu bé xách bốn con chuột đang hoảng loạn vùng vẫy, đáng vẻ vô cùng đặc chí.

Nhược Nhất xoa đầu cậu bé: “Tiểu Hổ ngoan, thật lợi hại. Mau mang chúng về ẹ và ông nội xem đi”. Không bảo cậu bé vứt đi, bởi vì cô biết, trong mắt họ, đây là thức ăn cứu mạng chứ không phải là loài chuột toàn thân dính đầy vi khuẩn.

“Vâng!”. Tiểu Hổ được khen, càng cười tươi hơn, vui sướng chạy về miếu hoang.

Nhìn bóng đứa trẻ càng lúc càng xa, Nhược Nhất giấu đi nụ cười trên môi, quét mắt nhìn con đường không chút sinh khí. Đây chính là Cửu Châu của hai trăm năm sau sao? Vương đạo không còn, chư hầu cát cứ, chiến loạn liên miên, dân chúng lầm than. Khắp nơi đều là người dân chạy nạn. Đói khát, dịch bệnh đang quét qua vùng đất đã từng giàu có và đông đúc này.

Năm ngày trước, mẹ của Tiểu Hổ nhìn thấy Nhược Nhất mặc trang phục “kỳ dị” nằm một mình ngoài miếu hoang, toàn thân trắng trẻo sạch sẽ, tưởng là tiểu thư nhà ai nên đã “cứu” cô.

Dùng từ “cứu” quả thực không khoa trương chút nào.

Thành Tông Dương này đang bị một quân đội yêu quái bao vây. Quan tướng giữ thành đã bắt toàn bộ tráng đinh trong thành đi lính, lương thực cũng được thu gom làm quân lương. Mấy hôm trước, thành chủ đã xin viện trợ bên ngoài, những kẻ đó tham lam, háo sắc, lại tàn bạo, trong thành Tông Dương đã có không ít nữ tử gặp tai ương. Bách tính bị đàn áp, giận dữ vô cùng nhưng không một ai dám nói...

Nhược Nhất chăm chú suy nghĩ, đầu đường bên kia, hai quân sĩ tuần tra đang lác lác đi tới. Nhược Nhất vội ngồi xuống, nắm một nắm bùn trát lên mặt, dùng khăn che đầu, quay lưng về phía họ, vờ ra vẻ đang đào cỏ.

“A, nữ nhân!”. Một quân sĩ cổ áo xanh huých tay tên đứng cạnh. Tên quân sĩ cổ áo đỏ kia liếc nhìn Nhược Nhất rồi gạt tay quân sĩ cổ áo xanh, nghiêm mặt nói: “Hôm qua Tầm Thường cung mới phái người tới kiểm tra, mấy chục tên bị chém ngang lưng rồi. Có biết thế nào gọi là giết gà dọa khỉ không hả? Người đã quên bộ dạng thê thảm của những tên đó rồi sao?”.

“Ta chỉ nhìn thôi mà...”. Quân sĩ cổ áo xanh ngượng ngịu sờ sờ mũi, bỏ đi với vẻ không cam tâm.

Nhược Nhất thở phào nhẹ nhõm. Đang định đứng dậy, đột nhiên sau lưng truyền tới một luồng khí lạnh, cô hốt hoảng nhìn về phía sau, ánh mắt xuyên qua con đường vắng lặng, từ xa nhìn thấy chiến kỳ đang bay phấp phật trên thành lầu.

Ảo giác sao? Không dám ở lại lâu, cô vội vã chạy về miếu hoang, đóng chặt cửa. Trong miếu có sáu người, cả nhà Tiểu Hổ đã lột da bốn con chuột cho vào nồi nấu. Mọi người nhìn thấy Nhược Nhất bước vào, đều bắt giác lùi lại phía sau. Nhược Nhất đã quen với điều đó, tự tìm một góc ngồi xuống.

Bởi vì chuyện “U Đô sơn” năm ngày trước, những người dân chạy nạn trốn trong miếu hoang đã sớm coi Nhược Nhất cùng một giuộc với yêu quái, chỉ có Tiểu Hổ và ông nội của cậu bé là đối tốt với cô. Không ngờ trải qua hai trăm năm, khoảng cách giữa người và yêu lại lớn như vậy.

Trước đây, tuy giữa yêu và người mâu thuẫn trùng trùng, nhưng vì lợi ích của đôi bên mà họ cũng có thể cộng sự, giao lưu. Tuyệt đối không coi nhau như kẻ thù giống bây giờ. Ngừng nghĩ về chuyện đó, Nhược Nhất nhớ lại cuộc nói chuyện của hai tên quân sĩ lúc nãy. Tầm Thường cung, cô biết nơi này. Bởi vì trong thế giới này hai trăm năm trước, nơi đó đã rất nổi tiếng.

Đó là nơi tu tiên. Lão đại ở đó tên là Quý Tử Hiên, thuộc hạ đều thích gọi hắn là “Vô Thượng tôn giả”. Thoạt đầu nghe thấy danh hiệu này, Nhược Nhất còn tưởng hắn là lão già râu tóc bạc trắng. Về sau gặp Quý Tử Hiên cô mới biết, thì ra trên thế giới này còn có nam tử có thể sánh với Thương Tiều. Khác với sự ngạo mạn của Thương Tiều, Quý Tử Hiên là một nam tử ôn hòa. Chỉ ít thì bề ngoài có vẻ như vậy.

Suy cho cùng, người có thể ngang tài ngang sức với cửu vĩ hồ ly Thương Tiêu bụng dạ đen tối tới mức khiến người ta sồn gai ốc cũng không phải kẻ tầm thường.

Hắn và Thương Tiêu là kẻ thù không đội trời chung. Giống như là thiên mệnh, họ tranh đấu không ngừng không nghỉ. Nhỏ như ngọn cỏ, lớn như chúng sinh, tất cả những thứ khiến đối phương cảm thấy vui vẻ, họ đều ra sức hủy hoại. Đối với họ mà nói, có lẽ đối phương là ác quỷ đẩy mình xuống địa ngục!

Nhược Nhất không chỉ một lần cảm thấy nghi hoặc. Hai người xuất trần như vậy, vì sao lại chiến đấu với nhau ác liệt đến thế... Hoặc có thể nói là ấu trĩ.

Quả nhiên cuộc sống rất màu nhiệm.

Lần đầu tiên cô gặp Thương Tiêu, Thương Tiêu bị đánh tới mức hiện nguyên hình, chín cái đuôi chỉ còn một, yêu lực gần như cạn kiệt. Chuyện ấy cũng là do Tầm Thường cung làm. Mặc dù về sau nghe nói trận chiến ấy Quý Tử Hiên cũng bị trọng thương... Nhưng xét từ một góc độ nào đó mà nói, Nhược Nhất thực sự sùng bái cung chủ ấy.

Tuy về sau, sau khi yêu lực của Thương Tiêu hồi phục, biến ra mười bảy, mười tám cái đuôi không phải là chuyện khó đối với hắn, nhưng khi hắn có năng lực biến ra mười bảy, mười tám cái đuôi, chuyện đánh hắn tới mức chỉ còn lại một cái đuôi, thì Nhan Nhược Nhất không dám tưởng tượng.

Tầm Thường cung bây giờ vẫn đang do Quý Tử Hiên cai quản sao? Hắn còn phái người tới giám sát quân đội, lẽ nào yêu quái bao vây thành này rất lớn mạnh? Là ai vậy? Liệu cô có quen không? Quý Tử Hiên bây giờ vẫn bình thường, vậy thì, người phong ấn Thương Tiêu hơn một trăm năm trước có phải là hắn không? Khi Thương Tiêu bị phong ấn, Võ La đâu? Tử Đan đâu? Lẽ nào không ai đứng ra giúp Thương Tiêu một tay sao? Hơn nữa, vì sao phải phong ấn Thương Tiêu chứ? Thương Tiêu bị phong ấn như thế nào? Sau khi Thương Tiêu bị phong ấn, yêu tộc phải làm thế nào?

Vô số câu hỏi như kết thành keo dính trong đầu Nhược Nhất, cái này dính vào cái kia.

Ông nội của Tiểu Hồ nói với cô, hai trăm năm trước thế giới này bắt đầu loạn lạc, sau đó càng ngày càng loạn, càng ngày càng tệ hại. Hai trăm năm trước không biết vì sao giữa tiên – yêu bùng phát một trận đại chiến lớn chưa từng có. Trận chiến trong truyền thuyết ấy khiến trời đất hỗn độn đúng bảy ngày bảy đêm, Tầm Thường cung sập, biến cả cạn khô.

Ba năm sau đó, cứ tới mùa đông, những hạt tuyết rơi xuống đều có màu đỏ. Ban đầu tiên tộc không địch nổi yêu tộc, liền liên thủ với con người. Sau khi Thương Tiêu bị phong ấn, yêu tộc liền tiếp thất bại, phải cắt đứt cầu hòa. Sau đó hoàng đế của nhân tộc bị ám sát, đệ đệ của ông ta soán ngôi, muốn bá chiếm đất đai mà yêu tộc cắt ra. Dĩ nhiên Quý Tử Hiên không chịu, thế là người và tiên lại bắt đầu giao chiến. Yêu tộc nhân cơ hội này nghỉ ngơi dưỡng sức, hồi phục nguyên khí, dĩ nhiên không chịu chấp tay nhường đất nữa, thế là hủy bỏ điều ước, liền thủ với Tầm Thường cung, đánh tới mức vị hoàng đế soán ngôi ấy phải tự vẫn trên chiến trường.

Hoàng đế chết, chư hầu khắp nơi lần lượt lật đổ để chế, cắt đất chiếm núi rồi xưng vương. Thiên hạ đại loạn. Yêu tộc chinh phạt khắp nơi cướp lại lãnh địa vốn thuộc về mình. Vương triều trước đây cố thủ đô thành, ngầm phát triển thế lực của mình, sau mấy chục năm cũng có khởi sắc. Hoàng đế mới vừa lên ngôi liền dốc sức cho việc thống nhất Cửu Châu, hồi phục sự huy hoàng của một đất nước “hưng thịnh” trong quá khứ, vì thế không ngừng chinh chiến với các nước chư hầu xung quanh. Tầm Thường cung và các chư hầu hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tranh chấp về lãnh địa, nhưng khi đối phó với yêu tộc, lập trường của hai bên đều vô cùng kiên định – tuyệt đối không trả lãnh địa cho họ!

Vậy nên mới có chuyện Tầm Thường cung liên kết với các chư hầu cùng chống lại yêu tộc.

Nhược Nhất rất muốn biết chuyện xảy ra trong hai trăm năm qua, nhưng đối với người dân thời chiến loạn mà nói, đó là những chuyện mà họ hoàn toàn không muốn đếm xỉa tới. Họ chỉ mong được sống yên ổn.

Những chuyện mà ông nội Tiểu Hồ biết, chẳng qua là lắp ghép lại những điều nghe ngóng được trong lúc chạy nạn mà thôi.

“Nhược Nhất tỷ tỷ, tỷ muốn ăn một chút không?”. Tiểu Hồ bưng chiếc bát sứ đựng chút canh thịt tới trước mặt Nhược Nhất. Cô đang định từ chối, nhưng cái bụng rất không phối hợp lại kêu ục ục vài tiếng. Cô liếc

nhìn nồi thịt chuột đang bị mọi người xúm lại rồi lại nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Hổ.

Thôi, bây giờ ai có tư cách để chê bai cơ chứ? Thức ăn bình thường ư? Đó là chuyện của kiếp trước rồi. Nhược Nhất gượng cười đỡ lấy bát, nghiêng răng uống một ngụm, không đợi thưởng thức mùi vị thức ăn đã vội vàng nuốt vào bụng.

Canh thịt chuột không có bất kỳ mùi vị nào... Trả lại bát cho Tiểu Hổ, cổ họng của Nhược Nhất bỗng dâng lên mùi tanh khủng khiếp, cô gượng gạo nhếch mép: “Tỷ nghĩ, tỷ phải ra ngoài đi dạo”.

Vừa ra khỏi cửa, rẽ ngoặt, cô ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

“Nhan cô nương”. Giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng, Nhược Nhất sợ tới mức lập tức ngừng nôn, cảnh giác quay người. Dưới bóng của mái nhà vỡ nát là một quân sĩ mặc áo giáp.

Trọng miêng Nhược Nhất vẫn còn mùi tanh nồng nặc của chuột, cô không kìm được lại ọe vài tiếng rồi mới nói: “Người là ai?”.

“Mặt tướng phụng mệnh của Thái Phùng tướng quân tới đón cô nương tới đại doanh gặp mặt”. Người đó như không hề thấy cô nôn mà nghiêm túc trả lời.

Người nhận ra Nhược Nhất nhất định là lão quái vật còn sót lại của hai trăm năm trước. Nhưng, Thái Phùng... Sao cô không nhớ có sự tồn tại của người này. Lại còn gặp mặt? Ngắm nghía “mặt tướng” một lúc, Nhược Nhất nghĩ: Kẻ này không có ý tốt.

Nhược Nhất đâu phải là người bại não, tưởng rằng sai người tới bảo cô đi là cô sẽ đi sao. Mặc dù, tướng quân Thái gì gì đó dường như có thể giải đáp thắc mắc trong đầu cô, nhưng... giữ lại cái mạng này rồi đích thân tới U Đô sơn đạo một vòng, chắc chắn sẽ tốt hơn!

“Không cần đón đầu, ta sống ở đây... ọe... sống rất tốt, khụ khụ, nếu có việc thì bảo tướng quân các người tự đến”.

“Cô nương đừng làm khó mặt tướng, tướng quân mời cô nương tới đại doanh gặp mặt, mong cô nương phối hợp”. “Mặt tướng” bước lên một bước, chấp tay cúi người.

Nhược Nhất hừ lạnh một tiếng, đây mà là mời? Nói nghe hay thật. Cô lùi lại phía sau một bước, đang tính bài chuồn, nhưng không ngờ lại va vào bức tường cứng. Kinh ngạc ngoảnh đầu, chỉ thấy hai quân sĩ một trái một phải túm lấy cánh tay của mình, Nhược Nhất tức giận quát: “Giữa ban ngày ban mặt mà các người còn định cướp người sao?! Thả ta ra!”.

“Nhan cô nương, xin dắc tội”. Tên “mặt tướng” kia rảo bước tới trước mặt Nhược Nhất đang không ngừng vùng vẫy, giáng cho cô một chưởng. Cô trợn mắt, còn định chửi thêm gì đó, nhưng cơ thể lại mềm nhũn. Mặt tướng vung tay, “Đưa đi”.

Mẹ kiếp! Nhược Nhất nằm trên giường cử động cổ. Đây đâu phải là đón, rõ ràng là cướp mà! Ha, cũng phải, cái nơi Cửu Châu này từ trước tới nay đều như vậy. Ý chỉ của “Kẻ mạnh làm vua” luôn được làm theo một cách vô cùng triệt để.

“Nhan cô nương tỉnh rồi”. Nghe vậy, Nhược Nhất ngồi thẳng dậy, động tác mạnh khiến cổ cô đau dữ dội, nhưng cô không bận tâm tới những điều này, mà chỉ cảnh giác nhìn nam tử đang ngồi uống trà bên bàn. Nam tử có khuôn mặt đẹp đến mê hồn, đường nét góc cạnh nhưng không lạnh lùng. Điều khiến Nhược Nhất có cảm giác như đã từng quen biết chính là chiếc áo choàng màu nâu giản dị và mái tóc đen búi cao. Cho dù hần ăn mặc như vậy, cô cũng có thể đoán được, đây chính là tay Thái Phùng tướng quân đó.

Ấy Nhược Nhất nhìn mình chằm chằm, Thái Phùng đặt tách trà xuống, khách khí cười nói: “Nhan cô nương, hai trăm năm trước, vội vàng từ biệt trước động Hàn Ngọc, cô nương còn nhớ tại hạ chăng?”.

Nhược Nhất sững người.

“Ha, là tại hạ thất lễ rồi, vẫn chưa giới thiệu bản thân”. Thái Phùng đứng dậy, khẽ cúi người: “Thái Phùng – một trong bốn vị tướng dưới chướng Quý cung chủ của Tầm Thường cung. Nhan cô nương vẫn khỏe chứ?”. Hần chính là một trong tứ đại tướng quân dưới tay Quý Tử Hiên. Cũng chính là kẻ lúc đầu đã cướp cô lên động Hàn Ngọc đối người...

Đầu đau dữ dội, Nhược Nhất ép mình không được nhớ tới cánh cửa động đến chết cũng không mở ấy, tập trung đối phó với tên đại tướng quân có nụ cười rất giả tạo trước mắt.

Quý Tử Hiên đã phái một người có sức nặng như thế này đến, có thể thấy kẻ vây thành không phải là một người tầm thường. Nhưng chuyện này liên quan gì tới cô? Hơn nữa, sao hắn lại nhận ra cô? Chẳng phải là hai trăm năm rồi sao, sao hắn có thể nhớ rõ như vậy?... Quả nhiên, bởi vì hắn là yêu quái sao?

“Nhan cô nương, người quang minh không nói chuyện mờ ám, tại hạ dùng cách này mời cô nương tới, quả thực có việc nhờ cô nương giúp đỡ”. Thái Phùng đón ánh mắt cảnh giác của Nhược Nhất, vẫn cười khách khí, “Tại hạ muốn nhờ cô nương sáng mai cùng tại hạ lên thành lầu đốc chiến(*)”.

(*) Đốc chiến: quan sát và đốc thúc trận đánh.

Đốc chiến? Bất nữ tử mảnh mai yếu đuối như cô lên thành lầu, nơi dễ bị giết chết nhất ấy, đốc... đốc chiến?

Thái Phùng rất hài lòng với biểu cảm có chút hoảng hốt của Nhược Nhất, cười nói: “Chẳng giấu gì cô nương, trận này e là sáng mai phải đánh, nhưng tình hình trong thành cô nương cũng thấy rồi đấy, mấy nghìn quân phòng thủ tàn tạ như thế này, muốn thắng được mười vạn quân tinh nhuệ của yêu tộc quả là điều không thể. Huống hồ, người dẫn quân còn là muội muội của Thương Tiêu – cửu vĩ bạch hồ đã từng hùng bá thiên hạ”. Thái Phùng ngừng một lát, liếc nhìn cô.

Nhược Nhất sững người, hai chữ “Vô La” bất giác lướt qua môi. Cô vội dừng lại. Thái Phùng nhếch mép, lòng chắc chắn, “Mời cô nương...”.

“Người muốn lợi dụng ta sao?”. Nhược Nhất ngắt lời hắn, ánh mắt như thanh kiếm chọc thẳng vào mắt Thái Phùng.

Hắn nhú mày, có chút kinh ngạc, sau đó lại bình tĩnh cười nói: “Đúng vậy”.

Nhược Nhất nhìn trời. Đối diện với kẻ không biết liêm sỉ như thế này, cô còn có thể nói gì được nữa? “Nếu người đã ‘mời’ ta tới đây, chắc chắn đi hay không đi không phải do ta quyết. Chỉ là, ta đi rồi thì sao, suy cho cùng tất cả đã là chuyện của hai trăm năm trước rồi. Tạm thời không nói liệu Vô La có vì một nữ nhân đã chết từ hai trăm năm trước mà chịu sự uy hiếp của người không, ngay cả việc muội ấy có nhận ra ta hay không cũng phải bàn lại. Tướng quân người thay vì ở đây lãng phí thời gian với ta, chi bằng sớm lên thành lầu quán thúc những tên lính giữ thành tàn tạ kia đi”.

“Ha, cô nương nói đùa rồi”. Thái Phùng nheo mắt, “Làm gì có ai tép riu từng ở Phù Vân các. Những trưởng lão của yêu tộc, có ai không biết chiến sự hôm nay do đâu mà có. Cô nương hà tất phải tự hạ mình như thế chứ”.

Chiến sự hôm nay do đâu mà có? Nghe ra ẩn ý của hắn, Nhược Nhất không khỏi run rẩy trong lòng. Là vì... cô ư?

“Sao có thể như vậy được!”.

“Làm việc không được bỏ dỡ giữa chừng, gây ra họa, dĩ nhiên nên gánh vác cho xong”. Giọng nói già nua ấy bỗng lướt qua đầu Nhược Nhất. Cô đau đầu dữ dội, ông lão ấy, ông lão một lần nữa đưa cô tới thế giới này đã từng nói những lời như thế, ông ta cũng là người của thế giới này sao? Nhược Nhất nhớ rõ ràng mình đã từng nhìn thấy mặt ông ta, nhưng vì sao cô không nhớ ra nổi? Có quen ông ta. Là ai? Ai có khả năng này? Mạc Mặc nói đây chỉ là một giấc mộng của Nhược Nhất, vậy vì sao người trong giấc mộng này lại xuất hiện ở đời thực, lại còn đưa cô tới đây...?

“Nếu cô nương đã vui vẻ nhận lời như vậy, tại hạ cũng không tiện làm phiền. Mời cô nương nghỉ ở đây một đêm. Tại hạ còn phải đi xem những tên lính giữ thành tàn tạ kia đã. Xin cáo từ!”. Nói rồi hắn vung áo bào đi ra ngoài.

“Đợi...”. Hắn là người đã sống suốt hai trăm năm qua, ở đây còn ai có thể hiểu rõ hơn hắn về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ nữa chứ.

Nhưng như thế cổ tình không cho cô cơ hội để nói, cánh cửa nhanh chóng khép lại. Nhược Nhất vội vàng chạy xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp mang, chạy thẳng ra cửa, nhưng làm thế nào cô cũng không mở cửa ra được. Cô tức giận đập cửa gào thét: “Thái Phùng! Mở cửa cho ta! Ta còn có chuyện muốn hỏi!”.

“Nhan cô nương hãy đi nghỉ sớm đi. Có chuyện, tướng quân tự sẽ thỉnh giáo cô nương”. Ngoài cửa là giọng nói của một quân sĩ xa lạ.

“Hừ!”. Chuồn nhanh thật! Nhược Nhất đập cửa rất mạnh, không còn cách nào, cô lại quay về giường, ngồi xuống.

Chiến sự hôm nay do đâu mà có? Nhược Nhất thu mình trong góc, ôm hai chân, trong đầu hết lần này đến lần khác lướt qua tiếng gào thét thê lương thảm thiết mang theo cả hàn phong ấy – “Nhan Nhược Nhất”.

Cô gục đầu xuống cánh tay. Thương Tiều, rốt cuộc chàng thế nào rồi? Chàng, vẫn khỏe chứ?

7. Chương 07

Chương 7

Sáng hôm sau.

“Thái Phùng!”. Nhận thấy có người đẩy cửa phòng mình, Nhan Nhược Nhất lập tức lao ra túm cổ áo kẻ đó.

“Chào Nhan cô nương”. Hắn bình thản hỏi: “Đêm qua Nhan cô nương ngủ ngon chứ?”, như thể đôi tay trên cổ mình hoàn toàn không tồn tại vậy.

“Hai trăm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”.

Thái Phùng vẫn mỉm cười, nói: “Chuyện rất đặc sắc, rồi cô nương sẽ biết thôi. Nhưng không phải bây giờ”. Nói xong, hắn không bận tâm tới ánh mắt hung dữ của Nhược Nhất, gọi người tới hầu hạ cô. “Nhan cô nương, hôm nay làm phiền cô rồi”.

Một canh giờ sau.

“Nhan cô nương, mời”. Đối diện với gương mặt tươi cười rất đáng ăn đòn của Thái Phùng, Nhược Nhất tức giận: “Nói lỏng dây thừng trói ta ra. Đã nhận lời với người, ta sẽ không trốn”.

Thái Phùng lắc đầu, chỉ cười không nói. Nhược Nhất hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì sao?”.

“Bởi vì chờ chút nữa phải treo lên”.

Nhược Nhất sững người, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người ta giải tới thành lầu rồi. Cô nhìn thanh sắt cao chót vót, thường dùng để treo xác tử tù tội ác tày trời ấy mà sẫm mặt: “Thái Phùng! Người dám!”.

Chẳng có gì không dám cả. Nhược Nhất chỉ thấy dây thừng buộc bụng mình thắt lại, bất ngờ thắt chặt tới mức cô suýt thì nôn ra.

Sau khi cô bị treo lên như một lá cờ, Thái Phùng ở dưới cười khì khì nói: “Phiền cô nương rồi”.

Nhược Nhất rất cá tính “phì” một tiếng trước mặt hắn. Thái Phùng không giận, dẫn một đám tướng sĩ bỏ đi. Thấy hắn đã đi xa một chút, Nhược Nhất mới khẽ chữi rửa: “Chúc người cả đời mua mỳ ăn liền chỉ có gói gia vị”. Bất chợt nhớ ra, ở đây vẫn chưa có mỳ ăn liền, cô chữi lại: “Chúc người lấy vợ có sáu ngực, sinh con bốn móng, về già răng mọc trên mũi...”. Bên này vẫn chưa nói xong, bên kia Thái Phùng dừng bước, ngoảnh đầu lại, hiếm khi hắn nhìn cô mà không chút tươi cười như vậy.

Cô biết điều ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Cùng lúc ấy, trong quân doanh đối diện.

“Treo một nữ nhân trên thành lầu?”. Ngón tay sạch sẽ khẽ gõ mấy tiếng trên bàn, giọng nói nho nhã nhưng chín chắn của nữ tử vang lên: “Nữ nhân như thế nào?”.

“Bẩm tướng quân, là một nữ tử ăn mặc quái dị”. Tướng sĩ quỳ một chân, chấp tay trả lời.

Ngón tay đang nhảy nhót trên bàn dừng lại. “Quái dị”, nữ tử nghiêng ngẫm lại từ này, khẽ nhú mày như đang nghĩ gì đó, “Ta phải đi xem sao”. Nàng đi vòng ra từ phía sau bàn, mái tóc đen óng mượt dài tới eo tung bay theo gió, thân hình cân đối được bao bọc trong bộ áo giáp thô cứng, có một khí phách anh hùng mà ít nữ tử nào có được.

Bước ra ngoài doanh trại, leo lên đài cao bằng gỗ dùng để quan sát tình hình địch, nàng phát hiện đã có một người khác đứng ở đó.

Người đó vận y phục đỏ tươi như máu, vô cùng chói mắt. Võ La nhú mày, giọng nói có chút không vui: “Người tưởng đây là đâu? Là cung điện trên Thanh Khâu sơn nhà ngươi sao?”. Thân ở chiến trường mà không mang áo giáp, lại còn ăn mặc khoa trương như vậy. Đúng là muốn chết.

Nam tử khẽ cười, hoàn toàn không có chút xấu hổ khi bị chỉ trích: “Tiểu Võ La, nàng đang lo lắng cho ta. Tạm thời không nói cái này, nàng lại đây nhìn xem”. Ngón tay dài chỉ về phía xa, hắn ngoảnh đầu cười với Võ La, bỗng chốc, một luồng khí ma mị lan tỏa trong không gian.

Võ La coi như không thấy, nhìn thẳng về phía xa, một lát sau, khuôn mặt nàng lộ chút kinh ngạc. “Ha ha, Tử Đàn vừa đi, liền xảy ra chuyện như thế này. A, có lẽ tỷ ấy vội vàng quay về Vô Tư sơn cũng là vì việc này”.

“Chả trách mấy hôm trước cứ cảm thấy mùi của gió có gì đó khác thường”. Võ La khẽ lẩm nhẩm, “Tỷ ấy... vì thể biểu ca mới có hành động bất thường sao?”.

Nam tử nheo mắt cười: “Lần này thú vị đây, Thái Phùng bắt được điểm yếu này quả là không tồi. Thế nào? Còn muốn công thành không?”. Hắn chưa nói dứt lời thì phía đối diện vang lên tiếng trống trận hùng hục khí thế.

Nam tử chớp mắt, khóe môi nở nụ cười khát máu. “Xem ra, kẻ nào đó không muốn cho nàng cơ hội do dự. Giết hết, thế nào?”.

“Cửu Diệm, người trấn giữ trận địa”. Nói rồi Võ La nhảy thẳng từ trên đài quan sát xuống.

“Haizzz, lúc đầu là Tử Đàn mời ta tới trợ chiến. Nhưng ngay cả cơ hội lên chiến trường nàng cũng không cho ta? Thật khiến ta đau lòng”. Cửu Diệm tựa người vào đài quan sát nhìn theo Võ La, bày ra dáng vẻ mê hoặc lòng người. Biểu cảm như xem kịch hay trên gương mặt hoàn toàn không phù hợp với ngữ điệu đáng thương của hân.

Khóe miệng Võ La giật giật, ngay cả nàng cũng không kìm được chữi rửa trong lòng, yêu nghiệt! Nàng nhảy lên chiến mã mà binh sĩ dắt tới, lạnh lùng nói: “Được thôi, nếu ngươi lên chiến trường mà không khống chế lực đạo, làm tỷ ấy bị thương thì đợi biểu ca tỉnh lại rồi cho ngươi cơ hội nhé”.

Cửu Diệm nhướng mày, không nói thêm nữa. Nhìn bóng Võ La phi như bay, hân dần dần nhìn đi nơi khác, ngược nhìn bầu trời xanh tới mức gần như trong suốt. Gió thổi qua, mái tóc đen bóng ấy trong thoáng chốc lộ ra ánh sáng vàng óng.

Ngón tay Cửu Diệm vuốt mái tóc của mình, nó vẫn đen như trước, dường như khoanh khắc chói mắt lúc này chỉ là ảo giác.

“Ha, thật thú vị”.

Tiếng trống vang lên như long trời lở đất. Tất cả binh sĩ cầm vũ khí sẵn sàng đón địch, ánh ban mai chiếu lên áo giáp thô cứng của họ. Đột nhiên Nhược Nhất cảm thấy, đám quân giữ thành tàn tạ này kể ra vẫn còn có chút khí thế chiến trận. Nhưng... vì sao bên này lại vang lên tiếng trống trận trước?

Thỉnh chiến? Thỉnh chiến! Hân dám chủ động thỉnh chiến!

Nược Nhất giãy giụa rất mạnh. Chết tiệt! Cái tay Thái Phùng treo mình ở đây để làm bia đỡ đạn sao? Sớm biết như vậy, mình liều chết cũng phải cho hân mấy bạt tai rồi mới để chúng treo lên.

Nược Nhất trợn mắt nhìn Thái Phùng, chỉ thấy tên nhãi nhép ấy hài lòng nhìn bộ dạng giãy giụa của cô. Ánh mắt ấy giống như đang nói, ngươi cứ giãy giụa đi! Ngươi cứ giãy giụa đi! Ngươi càng giãy giụa ta càng vui.

Thế là Nhược Nhất thôi giãy giụa. Ánh mắt nhìn về phía hắc cũng càng ánh lên vẻ khinh bỉ.

Một lúc sau, quân doanh đối diện cũng vang lên tiếng trống trận như sấm rền, cùng với âm thanh thâm trầm và nặng nề của trống trận, một người một ngựa lao vào tầm mắt của Nhược Nhất. Mặc dù Nhược Nhất bị treo ở nơi nguy hiểm nhất, nhưng đó cũng là nơi có tầm nhìn tốt nhất.

Người đó thân hình thanh mảnh, rạp mình trên lưng ngựa, tay trái cầm dây cương, tay phải cầm một chiếc roi dài đỏ rực, mái tóc đen tung bay phía sau.

Vô La! Nhược Nhất mở miệng nhưng không gọi ra tiếng. Cô nhìn chăm chăm về phía Vô La, thấy nàng ấy xuất hiện như một nữ thần, trong lòng Nhược Nhất trào dâng nhiều cảm giác lẫn lộn. Đại tiểu thư hoạt bát bướng bỉnh năm ấy đã có thể một mình dẫn theo mười vạn đại quân, công thành đoạt đất rồi.

Đúng vậy, đối với họ mà nói đã qua hai trăm năm. Ba đời của một con người cũng sắp qua hết rồi. Vậy thì, Vô La còn nhớ Nhược Nhất này không? Nếu Vô La quên rồi, có phải điều đó cũng có nghĩa là Thương Tiêu cũng đã dễ dàng quên cô? Một chút lạnh ngấm vào xương tủy, Nhược Nhất không khỏi run lên, ánh mắt nhìn về phía Vô La bất giác có chút đau thương.

“Vô La tướng quân vẫn khỏe chứ?”. Thái Phùng chấp tay hỏi thăm Vô La, giống như trên đường tình cờ gặp bạn thân sau bao năm xa cách, “Lâu lắm không gặp tướng quân, tại hạ rất nhớ mong nên đã đặc biệt chuẩn bị một phần đại lễ, mong tướng quân vui lòng nhận cho”.

Nhược Nhất liếc nhìn gương mặt tươi cười giả dối của Thái Phùng, thầm oán: Lừa đảo, người tiếp tục lừa đảo đi, người có thể biến bom nguyên tử thành trứng vịt muối.

“Thái Phùng, người làm vậy là có dụng ý gì?”. Vô La ghìm cương ngựa, dừng lại, vung roi, chỉ thẳng về phía Nhan Nhược Nhất.

Giọng nói của cả hai đều không lớn, nhưng có thể truyền vào tai tất cả mọi người một cách rõ ràng. Thấy Vô La lạnh lùng chỉ vào mình, Nhược Nhất giống như bị ai đó ép ăn nửa cân ớt, chỉ thấy trong lòng tê dại.

“Dụng ý của tại hạ rất rõ ràng. Xin tướng quân lui binh, không bước vào thành Tông Dương dù chỉ một bước. Xong chuyện, tại hạ ắt sẽ trả người nguyên vẹn”.

“Hừ, nực cười. Thành Tông Dương này vốn là lãnh địa của yêu tộc ta, bị đám người vô sỉ các ngươi chiếm cứ gần trăm năm, bây giờ yêu tộc ta chẳng qua là đòi lại thứ đã bị cướp đi mà thôi. Hiện nay đại quân đã tới, thành Tông Dương đã là vật trong tay ta, đâu thể vì một người lạ hoắc mà rút quân”. Vẻ mặt của Vô La lạnh lùng, như thể nàng hoàn toàn không nhận ra Nhược Nhất.

“Nếu đã vậy thì không làm chướng mắt tướng quân nữa” Thái Phùng nhìn Nhan Nhược Nhất đang bắt lực trợn mắt với mình, cười khẩy, sau đó vẫy tay, lập tức có binh sĩ đi tới chỗ treo Nhược Nhất.

Thái Phùng! Quả nhiên người thật nham hiểm! Nhược Nhất sợ tới mức toàn thân cứng đờ, sợ hãi liếc nhìn thanh đại đao chém đứt dây thừng treo mình. Eo được thả lỏng, cô thầm nghĩ, tiêu rồi tiêu rồi, rơi từ độ cao hai mươi mấy mét, không chết cũng tàn phế. Lúc này trong lòng khó tránh khỏi cảm giác tê lương, nhưng Nhược Nhất vẫn chưa kịp nghĩ nhiều hơn thì bỗng thấy cổ mình bị siết chặt, cổ họng đau rát giống như bị kéo đứt, đại não sung huyết, căng tới mức khuôn mặt vốn nhợt nhạt của cô đỏ ửng bất thường. Nhược Nhất muốn hít thở, nhưng thở một hơi ra lại không thể hít vào được nữa.

Mẹ kiếp, cái tay Thái Phùng này muốn treo cổ mình!

Nghe nói người bị treo cổ mất sẽ trợn ngược, lưỡi thè ra, hình dáng khi chết vô cùng khó coi. Cô là kẻ ngốc, cứ tưởng mình ngoan ngoãn hợp tác thì có thể giữ được tính mạng. Lần này thì hay rồi, ngoan ngoãn hợp tác với người ta mà còn phải nhận cái chết vô cùng thê thảm. Hôm qua cô nên đập một cái làm Thái Phùng tàn phế, để nửa phần đời còn lại hắc hắc không thể “hành sự” được nữa. Như thế, dù gì cô cũng được coi là liệt sĩ!

“Vô La tướng quân, không có nhiều thời gian cho tướng quân hoang phí đâu”. Thái Phùng đã sớm nghĩ tới các tình huống.

Vốn dĩ thành Tông Dương này phòng thủ không bằng từ bỏ. Quý Tử Hiền phái hắc tới cũng chỉ là muốn nắm bắt được động tĩnh mới nhất của yêu tộc. Bắt được Nhan Nhược Nhất đối với hắc mà nói hoàn toàn

là thu hoạch ngoài dự tính. Trối cô lên thành lầu này, chẳng qua là hấn muốn thử thái độ của yêu tộc mà thôi.

Nếu chúng vì thế mà rút quân, có thể thấy Nhan Nhược Nhất rất quan trọng đối với chúng, xong việc trả lại? Dĩ nhiên là không thể. Nếu chúng không bận tâm, vậy thì hoặc là giả bộ, hoặc là thật. Như vậy thì chỉ bằng thử thêm một chút như bây giờ.

Nếu là giả bộ, dĩ nhiên Võ La sẽ nghĩ cách giải cứu. Trên tường thành đặt đầy ám khí, nàng ta không cướp được người, tới lúc ấy chỉ có cách đầu hàng. Nếu là thật, vậy thì Nhan Nhược Nhất cứ bị treo cổ đến chết như thế là xong, dù sao giữ lại cũng vô ích.

Võ La cau mày, vốn định nhân lúc Nhan Nhược Nhất vừa rơi xuống lập tức dùng roi móc tỳ ấy sang, không ngờ Thái Phùng lại dùng chiêu này. Cứu hay không? Những thứ đen kịt trên tường thành vừa nhìn đã biết là ám khí, không thể cố cướp được. Trong lòng nàng cũng hiểu rất rõ, nếu bây giờ chấp nhận đề nghị của Thái Phùng, sau khi xong chuyện muốn đòi người sẽ càng khó hơn.

Nhưng, không chấp nhận... Liếc mắt nhìn Nhan Nhược Nhất tím tái như xác chết, Võ La nghiêng chặt răng, hận không thể vung một roi phá hủy bức tường thành này.

“Thái Phùng, quân tử nhất ngôn...”.

“Rầm rầm rầm!”.

Lời chưa dứt, nàng liền nhìn thấy phía chân trời sấm chớp ầm ầm kéo tới. Mặt đất khê rung lên cùng với những đám mây giận dữ dâng lên như sóng biển. Binh sĩ trên tường thành bị cảnh tượng trời giáng dị tượng này làm cho sợ hãi tới mức không biết phải làm thế nào.

Bỗng nhiên, một đường sáng chói mắt lướt qua như chớp từ trong đám mây cuộn cuộn, tất cả mọi người đều bất giác đưa tay che mắt. Sau khi cường quang qua đi, Nhan Nhược Nhất treo trên tường thành bỗng biến mất, nhưng lúc này đã không có ai bận tâm tới cô nữa. Một đường sét đỏ đen đan xen mang theo khí thể long ngâm hổ tiểu giáng mạnh xuống tường thành, sau tiếng vang lớn, bức tường lập tức nứt ra vô số vết nứt, ngay cả mặt đất cũng rung lên.

Thái Phùng càng kinh hãi tới mức trợn tròn mắt: “Thương Thiên Lôi!”. Binh sĩ chỉ thấy dưới chân rung lên khác thường, vẫn chưa ai kịp phản ứng thì tiếng sét rung chuyển trời đất ấy lại giáng xuống. Mặt đất rung chuyển dữ dội, tường thành ười mấy mét bỗng chốc sụp đổ. Tiếng đổ sập vang dậy nuốt chửng tiếng kêu gào thảm thiết và rên rỉ của mấy nghìn binh sĩ.

Võ La ngây người nhìn bầu trời tối đen một mảng, trong mớ hỗn độn, mây đen giăng phủ, một bóng sáng màu trắng khổng lồ bỗng xuất hiện khiến người ta rùng mình khiếp sợ. Đó là... chân thân của cửu vĩ bạch hồ.

8. Chương 08

Chương 8

Thương Tiêu! Nhược Nhất biết là hấn.

Tuy cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ ấy của Thương Tiêu, nhưng khi ánh sáng trắng chói mắt chiếu qua, trực giác nói với cô rằng, đó chính là hấn.

Nằm bò trên lưng Thương Tiêu, Nhược Nhất ho sặc sụa, cổ họng đau tới mức giống như bị xé thành nhiều mảnh vụn, nước mắt không ngừng rơi, hít một hơi thật sâu giống như cái quạt hòm(*), vừa tổn sức lại khó chịu. Cô thật sự rất muốn lúc này mình bị treo cổ chết đi cho xong. Rất lâu sau, Nhược Nhất mới có thể hít thở bình thường, nhưng cũng chỉ là hít thở mà thôi.

(*) Quạt hòm của Trung Quốc, thường làm bằng gỗ, có thể mở ra, dùng để quạt bép lò.

Nằm trên tấm lưng dài rộng của Thương Tiều, xung quanh đều là mùi suối mát, bộ lông màu trắng mềm mại khiến Nhược Nhất có cảm giác mình như được vùi sâu trong đó. Nhược Nhất khẽ run run ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của hắn, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay lan tới tận đáy tim. Cô nhếch khóe miệng đang không ngừng run rẩy, cười rất khó coi.

Bỗng nhiên nhớ tới một đêm tối pháo hoa rực rỡ, Nhược Nhất thấy Thương Tiều ngẩng nhìn pháo hoa, mỉm cười vô cùng dịu dàng. Giống như bị hấp hồn, cô buột miệng nói: “Chàng mà cũng cười vì thấy vui sao?”.

Thương Tiều quay sang nhìn cô: “Không thì sao? Lẽ nào lúc ta vui thì nên co giật giống nàng sao?”.

Nhược Nhất đặt tay lên cái trán nổi đầy gân xanh, nghiêng răng nói: “Xin lỗi, ta cười giống như co giật, khiến chàng thấy chướng mắt!”.

“Ha ha”. Thương Tiều khẽ cười, giọng nói hay hơn cả tiếng nước suối đập vào thân trúc, “Đúng vậy, vì thế để nghỉ ọi người, sau này...”. Lời nói phía sau bị tiếng nổ của pháo hoa át mất, nhưng Nhược Nhất vẫn nghe thấy, hắn nói: Sau này nàng chỉ khiến một mình ta chướng mắt là được rồi.

Chỉ cười cho hắn nhìn là được...

Thương Tiều rất cao ngạo và cách biệt, nhưng đối với cô thì lại đầy bụng đen tối hơn là lạnh lùng. Câu nói này chẳng khác nào một anh chàng bụng dạ đen tối đùa cợt thiếu nữ ngây thơ. Lúc ấy Nhược Nhất không phải là thiếu nữ ngây thơ, cô không để lộ biểu cảm thuần khiết và mơ hồ. Cô cũng không phát huy khí thế mạnh mẽ của một ngự tỳ(*), chọc ghẹo lại hắn, nói: “Vậy thì trong mắt của chàng chỉ có ta là đủ rồi”.

(*) “Ngự tỳ” là từ dùng để chỉ một cô gái hội tụ nhiều yếu tố: chín chắn, nho nhã, kiên cường, tự tin, điềm đạm, có trí tuệ, bao dung, có khí chất...

Nhược Nhất chỉ giống các cô gái bình thường khác, sau khi nghe những lời nói đó thì mặt mũi đỏ bừng nhưng lại không dám khẳng định rốt cuộc hắn có ý gì. Vì không muốn để Thương Tiều nghĩ rằng cô đang tự mình đa tình, vì muốn giữ lại cho bản thân chút khí khái và chừng mực trước mặt hắn, Nhược Nhất ép bản thân ngừng nhìn vào mắt hắn.

Ép bản thân bỏ qua nhịp đập mãnh liệt trong tim, ép bản thân nhớ tới Tử Đàn... sau đó bình tĩnh.

Mặc dù khi ấy trong lòng đắng chát, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn khiến người ta không kìm được nhếch miệng mỉm cười. Nhược Nhất vĩnh viễn nhớ rằng, pháo hoa lấp lánh trên bầu trời đêm ấy không thể sánh được với tia sáng dịu dàng trong mắt Thương Tiều. Thật khiến người ta say đắm, khiến người ta mê mẩn. Thương Tiều... Thì ra, ta vẫn nhớ nhưng chàng như vậy.

Cô hít một hơi thật sâu. Cho dù tim phổi đau đớn như thiêu như đốt, cho dù cổ họng khó chịu như bị kim đâm, Nhược Nhất chỉ muốn cảm nhận hơi thở của hắn thêm một chút, cho dù chỉ là một chút.

Bỗng nhiên, Nhược Nhất cảm thấy cơ thể bên dưới đang dần dần biến mất. Cô hoảng hốt muốn nắm lấy, nhưng có một bàn tay lướt qua mái tóc dài của cô, ôm lấy vai cô. Trong phút ngỡ ngàng, cô đã được ôm trong vòng tay quen thuộc.

Nhược Nhất không dám ngẩng đầu nhưng lại không kìm được ngẩng đầu lên... Băng tuyết trên núi cao thuần khiết trong lành nhưng lại khiến trái tim con người băng giá, cái lạnh như thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng. Trên bầu trời mây bay phóng khoáng nhưng lại hư vô xa vời, không thể chạm tới.

Thương Tiều giống như băng tuyết trên núi cao, mây bay trên bầu trời ấy. Dường như hắn vốn không nên tồn tại trên nhân gian này. Đúng vậy, chính là như vậy. Khuôn mặt mà hai năm nay Nhược Nhất không dám chạm vào trong hồi ức, lúc này đã không còn mơ hồ nữa. Chỉ là, so với hai năm trước, hoặc cũng có thể nói là hai trăm năm trước, sắc mặt của hắn lúc này trở nên yếu ớt và nhợt nhạt đi nhiều.

Thương Tiều ôm Nhược Nhất không nói một lời, để mặc cô nhìn. Bất chợt cả hai rơi nhanh xuống, rồi dừng lại trên tấm cao của thành lầu trước đây. Hắn nhìn bức tường thành biến thành đồng hoang tàn, vẻ mặt lạnh lùng hệt như một vị thần không buồn không vui.

Phần lớn binh sĩ giữ thành bị chôn vùi dưới đồng gạch. Đại quân yêu tộc đã tới, xếp hàng ngay ngắn phía sau Võ La. Thành Tông Dương đã là vật trong tay họ. Thái Phùng cũng bay lên không trung, đứng trước mặt Thương Tiều.

Thương Tiêu thần sắc lạnh lùng, cầm chặt thanh kiếm. “Cút”. Giọng nói du dương nhưng lạnh lùng, chỉ một chữ thôi cũng đủ khiến người ta rùng mình.

Thái Phùng cười khẩy một tiếng, hóa thành quầng sáng rồi nhanh chóng rời đi.

“Hoàng Kỳ tướng quân dẫn quân dọn dẹp cổng thành. Còn lại rút quân”. Võ La hô một tiếng, quân đội trước đó có chút ồn ào lập tức yên lặng, các tướng sĩ của yêu tộc bắt đầu hoạt động theo trật tự. Rất ít khi có người chịu ảnh hưởng của Thương Tiêu mà phạm vào kỷ luật quân đội. Sắp xếp quân đội xong, Võ La bay tới bên cạnh Thương Tiêu, niềm vui sướng trên gương mặt không gì diễn tả được, “Biểu ca, huynh tỉnh rồi!”.

Thương Tiêu liếc nhìn nàng, khuôn mặt không chút biểu cảm, giống như hoàn toàn không quen biết vậy. Võ La sững người, một lúc lâu mới nói: “Biểu ca có nhận ra muội không?”.

Nghe thấy câu này, Thương Tiêu nhú mày, lúc ấy mới ngấm nghĩa nàng một cách kỹ lưỡng. Võ La tỏ vẻ bình tĩnh để mặc cho Thương Tiêu nhìn mình chăm chăm, nhưng hắn không hề nói “nhận ra”. Võ La khẽ thở dài một tiếng rồi lại chỉ Nhược Nhất và nói: “Biểu ca có nhận ra tỷ ấy không?”.

Thương Tiêu chậm chậm hướng ánh nhìn lên khuôn mặt nữ nhân trong vòng tay mình. Đôi mắt màu tím lướt qua đôi mắt hàng mi, lướt qua đôi môi Nhược Nhất, sau đó lại lạnh lùng nhìn xuống má cô, cuối cùng dừng trên cổ tay của Nhược Nhất mà hắn đang nắm chặt, rất lâu không rời mắt. Dường như chỉ rời mắt đi một cái, người trước mặt hắn sẽ biến mất vậy. Nhưng, nhìn rất lâu, hắn cũng không hề nói “nhận ra”.

Bỗng chốc, cả ba người đều im lặng.

Trong lòng Nhược Nhất chỉ cảm thấy nực cười, Võ La vẫn nhớ cô, Thái Phùng chỉ gặp mặt một lần mà nhớ cô, có lẽ trên thế giới này còn có rất nhiều yêu quái linh tinh nhớ cô. Nhưng, chỉ duy có người nên nhớ nhất này... đã quên.

“Nên về quân doanh trước đã”. Cuối cùng vẫn là Võ La phá vỡ không gian im lặng, “Muội dẫn đường”. Nói là dẫn đường nhưng Võ La ra sức bay về phía trước, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Thương Tiêu im lặng, đôi mắt màu tím không rõ thần sắc, nhìn chăm chăm vào tay của Nhược Nhất. Nhược Nhất bị nhìn tới mức khẽ rùng mình, muốn rút tay lại theo trực giác. Cổ tay cô vừa động dậy, toàn thân Thương Tiêu lập tức cứng đờ, hắn nắm chặt cổ tay cô, siết thật chặt, như thể muốn bẻ gãy cổ tay cô ra vậy. Nhược Nhất kêu lên đau đớn, nhìn Thương Tiêu, bỗng chốc sững người... Cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi và phẫn nộ như thế. Đôi mắt tím đục ngầu, ngón tay của hắn ghì chặt tới mức các đầu ngón tay trở nên trắng nhợt, như muốn bóp nát cổ tay cô. Khoảnh khắc ấy Nhược Nhất ngỡ rằng hắn đã nhớ ra.

Đột nhiên, Thương Tiêu nhú mày, hơi thở dần trở nên nặng nề, hắn khẽ khom người, dường như có nỗi đau nào đó đang tàn phá trong cơ thể hắn. Hắn lấy tay kia m đầu, gục đầu trước ngực. Tóc mái màu bạc xòa xuống ngăn cách tầm nhìn của Nhược Nhất.

Nhược Nhất sợ hãi nhìn thấy móng tay của Thương Tiêu dần dần dài ra, tai cũng trở nên rất nhọn, miệng phát ra tiếng rên rỉ của dã thú. Không khí xung quanh như bị ngưng kết, nhanh chóng chùng xuống, kéo theo những trận gió lớn, khiến cả hai giống như hai con hồ điệp đang quẩn quýt trong gió.

Cảm giác đau đớn trên cổ tay ngày một tăng nhắc nhở Nhược Nhất, mặc dù không biết Thương Tiêu đang bị làm sao, nhưng nếu tiếp tục để mặc cho hắn biến đổi như thế này, nhất định Nhược Nhất sẽ bị bóp nát!

“Thương Tiêu!”. Một lần nữa gọi cái tên này, Nhược Nhất có chút sững sờ trong chốc lát. Lúc ấy cô mới nhận ra rằng mình đã thật sự quay về Cửu Châu, thật sự gặp được Thương Tiêu rồi. Có lẽ là ảo giác của Nhược Nhất, trong khoảnh khắc này người ôm cô trong vòng tay cũng có chút đông cứng.

“Thương Tiêu”. Nhược Nhất thở dài, như mơ màng, như hồi tưởng, lại gọi một lần nữa, “Thương Tiêu...”. Giống như khi nhảy xuống vực, cô hết lần này đến lần khác thẳm gọi tên hắn một cách bất lực và đặng cay.

Sau ba tiếng gọi vô cùng khó nhọc của cô, Thương Tiêu từ từ ngẩng mặt lên. Nhược Nhất không nói gì, nhìn thấy Thương Tiêu như vậy, trong lòng cô cũng lơ mơ hiểu rằng, vì sao lúc ấy hắn lại bị phong ấn. Từ Đan không giúp hắn, Võ La không giúp hắn, các trưởng lão của yêu tộc không giúp hắn, có lẽ ngay cả bản thân Thương Tiêu cũng muốn mình bị phong ấn.

Yêu vân màu tím kết thành một đóa hoa vô cùng kỳ lạ trên khóe mắt trái của hắn, từng cánh hoa tạo thành đường cong mê hoặc, lan dài tới tận chỗ bị áo che khuất. Đôi mắt vốn trong suốt như thủy tinh tím bây giờ đục ngầu, thậm chí còn toát ra thứ ánh sáng đỏ ngầu và khát máu.

Quan trọng nhất là ấn đường của hắn – ở đó có một dấu ấn màu đen... Đó là dấu ấn của ma. Thương Tiêu đã từng nói với cô, nhập ma sẽ là kẻ địch của thiên hạ.

Ở Cửu Châu, con người đắc đạo sẽ thành tiên, không phải nhân tộc mà đắc đạo thì sẽ thành yêu. Tiên và yêu vốn không có gì khác biệt, chỉ là do cách nghĩ “chẳng phải tộc của ta thì cái tâm ắt khác”, dẫn tới sự xung đột và tranh đấu giữa tiên và yêu.

Nhưng, nhập ma thì khác. Ma là quái vật đã mất đi cái tâm vốn có, nhập ma sẽ có được sức mạnh to lớn và cơ thể bất tử, nhưng ma sẽ dần dần quên đi bản thân, sẽ tàn sát vì tàn sát, cuối cùng trở thành vũ khí chỉ biết tàn sát. Ma là kẻ thù không đội trời chung của thiên hạ.

Bây giờ Nhược Nhất vẫn còn nhớ về nghiêm túc và nặng nề trên khuôn mặt của Thương Tiêu khi hắn thở dài nói ra câu đó. Thương Tiêu, nam tử ngời như tiên giáng trần ấy mà lại biến thành kẻ thù không đội trời chung của thiên hạ. Vì sao là ma mà không phải là thần chứ? Hắn rõ ràng chính là sự tồn tại giống như thần mà!

“Vì sao không tìm thấy?”. Đôi môi lấp lánh ánh xanh khê mấp máy, gần như thì thầm lẩm nhẩm, “Vì sao không tìm thấy?”. Thương Tiêu đắm đắm nhìn Nhược Nhất, nhưng dường như không nhìn thấy gì cả. Bàn tay nắm chặt cổ tay Nhược Nhất từ từ buông ra, nhẹ nhàng vuốt ve những đường nét trên ngón tay của cô, “Đi tận cùng trời cuối đất... vì sao lại không tìm thấy?”.

Thần sắc mơ hồ hiện lên trên khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ ấy, Nhược Nhất nhìn tới mức ngây người, giống như bị cướp mất hồn vía, không kìm được hỏi: “Tìm cái gì?”.

Nghe thấy câu nói này của Nhược Nhất, Thương Tiêu rời ánh nhìn, đôi mắt màu tím trống rỗng, hắn vẫn vuốt ve ngón tay của Nhược Nhất, gần như khiến cô cảm thấy Thương Tiêu sắp hòa xương tay của cô vào cơ thể hắn vậy. Sau đó hắn khê lẩm nhẩm: “Tìm,?”. Bỗng chốc, Thương Tiêu cau mày, ngón tay khê run rẩy.

Nhược Nhất vẫn chưa kịp quan sát biểu cảm ấy thì thấy Thương Tiêu co người lại với vẻ vô cùng đau đớn. Không khí xung quanh như bị khuấy động, trời lập tức nổi cuồng phong. Nhược Nhất nắm chặt vạt áo của Thương Tiêu, sợ hãi nhìn về phía hắn, chỉ thấy trong mắt Thương Tiêu một màu đỏ như máu, khí hung sát cứ thế tràn ra bên ngoài, không thể khống chế được.

Thương Tiêu? Không, đây không phải là Thương Tiêu! Khi quay trở về Cửu Châu, Thương Tiêu mà cô gặp nên vui vẻ bên người hắn yêu thương, nên giống như tiên giáng trần dạo bước nơi sân vắng dưới ánh trăng, hoặc là nên rong ruổi sa trường, phóng khoáng tự do. Vì sao Thương Tiêu lại thành ma? Sao có thể để cho hắn thành ma?

“Chàng hãy tỉnh lại đi! Thương Tiêu!”. Giọng nói của Nhược Nhất bị thổi bay trong cuồng phong gào thét. Cô không biết Thương Tiêu có nghe thấy không. Cô nắm lấy cổ áo của hắn, hét lên như cầu xin: “Chàng hãy tỉnh táo một chút! Ta là Nhan Nhược Nhất! Chàng hãy nhìn ta, chàng hãy nhìn ta! Chàng là vương giả của yêu tộc, là bá chủ của Cửu Châu, là thủ lĩnh tộc cửu vĩ chí cao vô thượng, sao chàng có thể để mặc mình nhập ma!”.

Đôi mắt màu đỏ chậm chậm hướng về Nhược Nhất, nhìn cô chằm chằm, thậm chí Nhược Nhất có thể nghe thấy tiếng thì thầm của hắn: “Nhan Nhược Nhất... Nhan Nhược Nhất...”. Hắn gọi đi gọi lại tên Nhược Nhất, như muốn ăn tươi nuốt sống cô, ngay cả cốt huyết cũng hút sạch.

“Nhan Nhược Nhất, nàng dám...”.

“Dừng lại”. Một giọng nữ trong sáng và đẹp đẽ đập vào tai Nhược Nhất, cơ thể Thương Tiêu bỗng chốc như bị cái gì đó khống chế, hắn vẫn mở mắt nhưng không nhúc nhích, giống như đã biến thành một pho tượng.

Nhược Nhất nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy một tiên nữ bước ra từ ráng mây phía chân trời. Dáng người mỹ miều của người đó càng lúc càng gần, Nhược Nhất nhìn phong thái tài hoa của người này, không cần nghĩ cũng biết là ai... Tử Đan.

Khuôn mặt tuyệt sắc khuynh quốc ấy làm sao cô có thể quên được? Mục đích tạo hóa tạo ra nàng ta có lẽ chính là để con người cảm thán sự vạn năng của ông trời. Điều khác với trong ký ức là, trên mặt của Tử Đan không còn vẻ nhợt nhạt giống như xác chết, dòng máu tươi chảy trong cơ thể khiến nàng ta có sức hút thở ánh nắng.

Nàng ta nhìn hai người, chậm rãi bước lại. Khóe môi nở nụ cười giống như tia nắng đầu tiên xuyên qua làn mây mỏng, sưởi ấm vạn vật, nhưng lại để lại một bóng đen trong tim Nhược Nhất. Tử Đan nhìn thấy Nhược Nhất liền gật đầu mỉm cười, rồi đi tới đỡ Thương Tiều, đưa hắn lên phía trước.

Nhược Nhất vẫn ngây người đứng đó.

Thương Tiều túm chặt Nhược Nhất.

Tử Đan ngoảnh đầu, dịu dàng nói với Nhược Nhất: “Nhan... Nhược Nhất, nếu ta nhớ không nhầm, đó chính là tên của cô nương. Trước tiên hãy đưa Tiều Nhi về đã, được không? Ở giữa không trung thế này không phải là nơi để nói chuyện”.

Nhược Nhất cup mắt, nhìn xuống năm ngón tay của Thương Tiều đang siết chặt tay mình, ngẫm đồng ý với lời nói của Tử Đan.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nhược Nhất, mắt Tử Đan bỗng lấp lánh, cánh tay vòng qua người Thương Tiều cũng siết chặt, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

9. Chương 09

Chương 9

Trong quân doanh của yêu tộc.

Tử Đan dìu Thương Tiều vào chủ doanh. Ánh sáng trong doanh trường hơi tối, Tử Đan đặt Thương Tiều xuống giường, lúc ấy Nhược Nhất mới nhìn rõ đôi mắt nhắm chặt và sắc mặt trắng nhợt như giấy của Thương Tiều. Yêu vân đã mờ đi trên khuôn mặt của hắn. Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trán, làm ướt mái tóc màu bạc. Nhịp thở của hắn rối loạn, ngực phập phồng lên xuống với những nhịp chằng đều.

Nhược Nhất chỉ thấy xót xa, làm sao vậy? Lúc này chẳng phải vẫn bình thường sao? Trước đây dù bị thương nặng như thế nào cũng không thấy hắn yếu ớt nhường này. Cô không tìm được giờ tay, định lau mồ hôi trên mặt Thương Tiều, nhưng Tử Đan đã nhanh tay hơn, nàng ta lấy khăn ướt đã giặt sạch thấm mồ hôi trên mặt hắn.

Bàn tay của Nhược Nhất như đông cứng trên không trung rồi lại lặng lẽ rút về. Bàn tay kia bị Thương Tiều nắm chặt thì khó chịu như bị lửa thiêu.

Tử Đan khẽ liếc mắt, nhìn thấy hành động nhỏ này của Nhược Nhất, khóe miệng nàng ta nhếch lên khó hiểu. “Vừa mới tỉnh dậy đã gây ra động tĩnh như vậy, khó chịu là đáng đời”. Tử Đan ra sức bóp mũi Thương Tiều. Lau mồ hôi cho hắn xong, nàng ta ném khăn vào chậu nước bên cạnh, nhón tay trên không, một cây kim mảnh như lông tơ xuất hiện, không thèm chớp mắt nàng ta cắm cây kim ấy lên đỉnh đầu của Thương Tiều. Cứ như vậy, liên tục cắm mấy chục cây kim, trong thoáng chốc trên đầu Thương Tiều chỉ chít những cây kim trong suốt. Giống như một con nhím, một con nhím xinh đẹp.

Nhược Nhất ngây người đứng đó, không có cách nào chạy trốn thì phải cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của bản thân, vì thế cô nhìn Tử Đan thân mật với hắn, châm kim cho hắn, đắp chăn cho hắn, ngay cả ho cô cũng không dám ho.

“Nhược Nhất cô nương không cần để tâm. Có lẽ Tiều Nhi mới tỉnh, ký ức còn có chút hỗn loạn, chứ không phải là đã quên những chuyện này. Ta đã châm kim cho Tiều Nhi, sau khi tỉnh dậy sẽ nhớ lại chuyện trước đây”. Trước khi rời đi, dường như Tử Đan mới nhớ ra sự tồn tại của Nhược Nhất, nàng ta mỉm cười nói: “Nhược Nhất cô nương, ta có việc, cô nương có thể giúp ta trông chừng Tiều Nhi được không? Nếu như

những cây kim này biến mất mà Tiêu Nhi vẫn chưa tỉnh, vậy thì sẽ phiền phức đấy, cô nương phải giúp ta cho Tiêu Nhi vài bạt tai”. Không cho Nhược Nhất cơ hội từ chối, nàng ta liền vén rèm bước ra ngoài.

Giúp người đánh Thương Tiêu? Ta có tư cách gì? Nhược Nhất mỉm cười tự giễu. Cô ngậy người nhìn Thương Tiêu một lúc lâu rồi mới ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt không chịu kiểm soát lại quay sang nhìn bàn tay vẫn đang nắm chặt tay cô.

Bỗng nhiên cô nhớ lại những ngày tháng cùng hắn dạo chơi trước đây, chỉ có hai người họ...

“Tiêu hồ ly... Đây! Thương Tiêu! Đợi đã, Thương đại hiệp, chờ một chút!”. Nhan Nhược Nhất lão đạo chạy lên trước mặt Thương Tiêu, túm lấy cổ áo của hắn, dừng lại một lúc, cô chợt nhớ bản thân hoàn toàn không có ưu thế chiều cao nên lại hậm hực buông tay, quay sang túm chặt vạt áo hắn, bĩu môi ai oán: “Chàng không cần ta nữa sao? Chàng vừa lành vết thương là muốn vứt bỏ người vợ tào khang(*) sao?”.

(*) Tào khang (tao khang): người vợ lấy từ lúc còn nghèo khó, ngoài ra , ngoài ra còn chỉ những thứ vô dụng, bị bỏ đi.

Thương Tiêu nhướn mày, vung tay áo, gạt tay của Nhược Nhất ra rồi tỏ vẻ hứng thú nói: “Ta bị thương nhưng không mù mắt. Tào khang nhìn thấy rồi, còn vợ, ở đâu?”.

Nhược Nhất nghiêng răng kìm nén ý muốn đánh người, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, sau đó oán thăm, đây là hồ ly sao? Đây là hồ ly biến tướng tới mức độ nào? Miệng lưỡi độc địa tới mức vũ khí sinh học còn phải chịu thua! Điều chỉnh tâm trạng xong, Nhược Nhất dựa theo nguyên tắc “người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch”, lại một lần nữa túm chặt lấy bàn tay của Thương Tiêu: “Mặc kệ! Tóm lại chàng phải có trách nhiệm với ta. Trước đây ta đã cứu chàng lúc chàng bị đánh cho hiện nguyên hình...”.

“Sau đó chẳng phải nàng luôn muốn chạy trốn sao?”. Thương Tiêu nhướn mày.

“Ta hầu hạ chàng, sắc thuốc cho chàng, đắp thuốc cho chàng, chải lông tắm rửa cho chàng...”. Nhược Nhất bắt đầu bấm ngón tay kể lể.

“Bao gồm hạ độc vào thuốc, bỏ muối vào nước rửa hả?”. Hắn tỏ vẻ tức giận nhưng khóe môi không giấu nổi nụ cười.

“... Đó là để khử trùng tiêu độc... Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, chàng, chàng đã nhìn thấy cảnh tượng... ‘xuất thủy phù dung’ không mảnh vải che thân của ta”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi sau đó làm vẻ e thẹn.

“Phù dung...”. Khóe miệng Thương Tiêu giật giật.

“Hơn nữa, chẳng phải chàng cũng suốt ngày không mặc quần áo đi đi lại lại trước mặt ta sao? Đừng có mà không thừa nhận! Lúc là hồ ly chàng không hề mặc quần áo”.

“... ”.

“Vì thế, chúng ta cũng ở bên nhau lâu như vậy rồi, cũng cùng chung hoạn nạn rồi, lại còn ‘xích thành tương kiế(*)’ rồi, dù sao thì chàng đừng hòng bỏ rơi ta, ta quyết theo chàng rồi!”.

Sau một hồi im lặng, Thương Tiêu nhìn Nhược Nhất chằm chằm, thần sắc trong đôi mắt tím khó có thể đoán biết. Tim Nhược Nhất đập thình thịch, chỉ sợ Thương Tiêu vung tay bỏ rơi mình rồi chuồn nên càng nắm chặt tay hắn. Mười ngón tay đan chặt vào nhau. Nhưng lần này, Thương Tiêu không giật

(*) Mỗi quan hệ thân thiết, chân thành, không có bất cứ điều gì giấu giếm đối phương. Nhưng ở đây, ý Nhược Nhất muốn nói là hai người đã từng có những lúc không mảnh vải che thân khi ở trước mặt đối phương. tay ra. Hắn nhìn nàng, ánh sáng chuyển động trong đôi mắt tím: “Vì sao theo ta?”.

Nhược Nhất trợn mắt nhìn hắn, có chút kích động: “Điều tất yếu mà!”. Cô chỉ ngón trỏ về phía trước, “Khu rừng mê mông vô tận như thế này, chàng muốn một nữ tử yếu ớt không đủ sức trói gà như ta đi một mình ra ngoài sao? Chàng muốn xem trực tiếp hiện trường ‘bạch cốt của con người đã cố sức bò ra khỏi biển cây yêu ma như thế nào’ sao?”.

“Ha ha...”.

Đến tận bây giờ Nhược Nhất vẫn nhớ rõ bộ dạng phì cười của Thương Tiều khi ấy, nỗi cô đơn ẩn trong sự bất lực, khiến cô mềm lòng tới mức gần như muốn nói với hắn: Là chị đây thích người. Nhưng cuối cùng cô không nói, sau này cũng không.

Nếu có thì là cái lạnh giá thấu xương trên đường lên đỉnh U Đô sơn; là từng giọt máu tươi lặng lẽ chảy đi trong động Hàn Ngọc; là sự chờ đợi gần như tuyệt vọng trước khi nhảy xuống vách núi; là hai năm qua, “quá khứ” ngày đêm giày vò cô; và cả khi nhảy xuống vực, bàn tay bị cô gạt bỏ trong tuyệt vọng.

Thương Tiều, chàng nợ ta nhiều như vậy, nhưng vì sao ta vẫn không thể nào hận chàng? Thu lại tâm tư, Nhược Nhất rời mắt, kiểm tra ngân châm trên đỉnh đầu Thương Tiều thì phát hiện những cây ngân châm này đang từ từ biến mất. Còn Thương Tiều thì không có vẻ gì sắp tỉnh lại.

Nhược Nhất nhớ tới lời Tử Đan trước khi rời đi, trong lòng kinh sợ, vội vàng cất tiếng: “Tử Đan tiểu thư! Tử Đan tiểu thư! Nay! Bên ngoài có ai không?”.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch.

Nhược Nhất lo lắng tới mức muốn lao ra ngoài, nhưng Thương Tiều vẫn cầm tay cô không rời. Cô cau mày, trợn mắt nhìn Thương Tiều. Người đang nằm kia lúc nào cũng bướng bỉnh như thế, cạy vào sự lớn mạnh của bản thân mà luôn luôn bướng bỉnh bắt cả thế giới đều phải quay quanh mình, điên đảo vì mình.

Thấy ngân châm từ từ biến mất, Nhược Nhất hận tới nỗi mím chặt môi. Đúng là, đúng là... Tức chết đi được! Cô vung tay, tát “bốp” vào mặt Thương Tiều. Tiếng kêu vang tới mức khiến cô cũng giật nảy mình. Nhưng, rất đã!

Hai năm trước, bên ngoài động Hàn Ngọc, nếu hắn ra ngoài, nếu cô không nhảy xuống, có lẽ cô sẽ làm như thế. Cho hắn một cái bạt tai thật đau, sau đó chửi hắn một trận tới bời. Dựa vào cái gì mà bắt cô phải hy sinh, dựa vào cái gì mà khiến cô đau lòng, dựa vào cái gì mà khiến cô phải khổ sở như vậy, dựa vào cái gì mà cô vĩnh viễn không thể từ bỏ hắn.

Nhược Nhất nhìn Thương Tiều, để mặc cho nước mắt lăn dài trên mặt, nhìn Thương Tiều từ từ mở mắt, nhìn Thương Tiều từ từ hướng mắt nhìn mình, nhìn đôi mắt thủy tinh tím của hắn bừng sáng, sau đó lấp lánh lung linh.

Nhược Nhất nhếch mép, mỉm cười: “Tỉnh rồi?”. Không thể giấu được âm mũi nặng nề, “Vừa hay để chàng nhìn rõ, cảm nhận rõ hơn”.

“Bốp!”. Cô không giải thích lời nào, để mặc cho nước mắt chảy xuống như thác đổ. Mặt của Thương Tiều bị đánh tới mức lệch sang một bên, khi quay đầu lại, đôi mắt tím in bóng hình của cô dần dần tích tụ một cơn bão táp.

Hai người im lặng nhìn nhau mấy giây.

Không biết là cảm thấy bản thân khốc lóc làm tổn hại rất lớn tới sĩ khí hay vì đánh lén người bị thương mà cảm thấy xấu hổ, Nhược Nhất đảo mắt, đứng dậy định chạy trốn. Nhưng không ngờ tay của cô vẫn bị Thương Tiều nắm chặt, một người chạy một người kéo, Nhược Nhất ngã nhào xuống đất. Thương Tiều thấy Nhan Nhược Nhất định bỏ chạy, vội vàng đứng dậy muốn chặn đường, hắn cũng quên rằng mình vẫn đang nắm tay cô. Nhược Nhất bị ngã, Thương Tiều cũng ngã theo.

Nhược Nhất nện lưng xuống đất, chấn động tới phổi, khiến cổ họng ngứa ngứa, cô không kìm được ho mấy tiếng. Thương Tiều đề lên người Nhược Nhất, mái tóc dài màu bạc xoa xuống tai cô, giống như một bức bình phong, ngăn cách hai người với thế giới bên ngoài.

Hắn thấy Nhược Nhất ho, ánh mắt sầm xuống, đưa tay vuốt ve cổ họng của cô, ngón tay hắn tích tụ một luồng khí mát lạnh, dần dần truyền vào cơ thể cô. Một lúc sau, Nhược Nhất liền cảm thấy cảm giác ngứa rất như thiêu đốt trong cổ họng dần dần biến mất. Cô say đắm ngắm nhìn khuôn mặt của Thương Tiều, trong lòng vừa cảm động, vừa bi ai. Thương Tiều, chàng có biết, sự dịu dàng của chàng đối với ta mà nói chính là sát thủ hoàn mỹ nhất.

Hơi thở phả lên mặt đối phương, không khí thân mật và gượng gạo cùng lúc lan tỏa khắp quân trường. Không khí như thế cứ kéo dài tới khi Thương Tiều rút tay lại. Nhược Nhất quay đầu rồi ánh mắt đi hướng khác, “Đứng dậy”. Cô hít vào, ngữ khí rất tức giận. Kể từ trên người cô vẫn không nói tiếng nào.

Nhược Nhất tức giận: “Ta bảo chàng lui ra! Bị điếc à!”.

“Hừ”. Hắn cười khẩy.

Nhược Nhất gầm lên: “Chàng không cho ta lau mũi, ta sẽ lau nó lên mặt chàng!”.

“...”. Hắn im lặng một lúc, hừ lạnh một tiếng: “Nhan Nhược Nhất, nếu nàng có cái gan đó”.

10. Chương 10

Chương 10

Nghe thấy ngữ khí thân quen ấy, Nhược Nhất sững người, biết rằng nhất định hắn đã nhớ ra rồi.

Yêu vân trên mặt hắn và dấu vết trên ấn đường đã mờ đi. Thương Tiều vẫn là Thương Tiều ngày trước. Nếu là ngày trước, Nhược Nhất nghe thấy những lời như vậy, cô chắc chắn sẽ lau nước mũi lên người hắn, sau đó nói với vẻ thách thức: “Chàng nghĩ ta có cái gan ấy không!”.

Nhưng ngày trước, thì rốt cuộc chỉ là ngày trước.

Sắc mặt giận dữ tan đi, dần dần để lộ vẻ buồn bã, Nhược Nhất hướng mắt nhìn ra xa, nhìn ra thế giới bị ngăn cách bởi mái tóc của hắn, cô nói bằng thanh âm mà ngay cả bản thân cô cũng không nghe rõ: “Đứng vậy, ta không có cái gan ấy”.

Thương Tiều sững người, vẫn chưa nói gì, bỗng nghe thấy tiếng cười khẽ ở ngoài trường, hai người lập tức sực tỉnh.

Thương Tiều thản nhiên đứng dậy, thần sắc bình tĩnh nhưng khóe môi mím chặt thoáng lộ vẻ không vừa lòng: “Vào đi”.

“Tội lỗi tội lỗi, đã phá rối nhã hứng của hai vị”.

Nhược Nhất ổn định lại tâm trạng, đứng dậy phủi quần áo. Bỗng thấy khóe mắt nóng lên, một người áo đỏ như lửa đã đứng trong trường. Chiếc áo bào chói mắt, cổ áo, tay áo đều nạm viền vàng, vạt dưới được thêu chín cái đuôi vàng lấp lánh. So với bộ quần áo lấp lánh chói sáng ấy, điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là dung nhan đẹp đẽ vô cùng của người mặc nó – hắn có đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách, đôi môi mỏng màu hồng đào. Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên là toát ra sức mê hoặc yêu dị.

Nhược Nhất ngẩng người nhìn. Thế giới này còn có nam tử đẹp đến vậy sao. Quả nhiên, tất cả mọi thứ ở Cửu Châu đều là những thứ mà trí tưởng tượng của cô không thể chạm tới được.

Thương Tiều thấy người đến, khẽ nhíu mày, vẫn chưa mở miệng hỏi thì người đó đã hành lễ với Thương Tiều rồi lại thông thả nói: “Nhan cô nương, đã lâu không gặp, cô nương còn nhớ ta chứ?”.

“A...”. Nhược Nhất có chút khó xử, bởi vì trong ký ức của cô chưa từng xuất hiện nam tử tuyệt mỹ như thế này.

“Chắc là cô nương đã quên rồi, nhưng không sao cả, có người nào nhớ được chuyện đã xảy ra hai trăm năm trước chứ?”. Hắn đặc biệt nhấn mạnh chữ “người”. Nhược Nhất sững sờ, bất giác nhìn về phía Thương Tiều. Thương Tiều cũng đang nhìn cô, cô không thể đọc được ẩn ý trong đôi mắt màu tím ấy. Nhược Nhất cúi đầu, gượng cười. Hơ, biết nói thế nào đây? Nói thật với hắn ư? Hắn sẽ không tin. Vốn dĩ, niềm tin giữa họ đã vô cùng ít ỏi.

Im lặng một hồi, cuối cùng người phá vỡ im lặng là Thương Tiều: “Cửu Diệm, nàng ấy không có yêu lực”.

Cửu Diệm mỉm cười: “Vây sao, vây thì...”. Thoắt một cái, Cửu Diệm đã đứng trước mặt Nhược Nhất, cô chưa kịp ngạc nhiên, bàn tay đẹp đẽ đã nâng đầu cô lên, “Cô nương học được cách trường sinh bất lão như thế nào?”.

Nhược Nhất cau mày, vô cùng căm ghét tư thế dâm tà này, quay đầu gạt tay hấn ra, lùi lại mấy bước, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ rực của Cửu Diệm và nói: “Cho dù ngươi có tin hay không, ta chỉ là một người bình thường, không có yêu lực, cũng không biết trường sinh bất lão”.

Cửu Diệm nhướng mày, dường như bị thái độ của cô khơi dậy hứng thú, liếc mắt nhìn Thương Tiêu, thấy hấn không có ý ngăn cản, Cửu Diệm cười: “Hiển nhiên, điều này không thể thuyết phục ta. Hoặc là, ta nên hỏi cô nương câu khác. Nhan cô nương, hai trăm năm trước, cô nương đã đi đâu?”.

Im lặng.

Trong yên lặng, Nhược Nhất có thể nghe thấy rất rõ hơi thở của mình.

Đi đâu? Những cảnh tượng hỗn loạn trong ký ức lướt qua trước mắt giống như ma quỷ. Cô hít thở sâu, ép bản thân bình tĩnh lại, quay sang nhìn Thương Tiêu, khẽ nói: “Ta thấy buồn chán, muốn về, vì thế đã rời khỏi đây, chỉ đơn giản vậy thôi”.

Lời vừa dứt, sắc mặt của Thương Tiêu không đổi, nhưng dấu ấn nơi ấn đường bỗng nhiên xuất hiện, thoắt ẩn thoắt hiện dưới làn da. Nhiệt độ trong không khí như giảm mạnh, một luồng hàn khí dữ dội lướt qua mặt Nhược Nhất, sắc đỏ tươi lập tức hiển hiện trên khuôn mặt có phần nhợt nhạt của cô.

Nhược Nhất không lau, để mặc áo ướt lướt qua mặt mình, trông như những giọt nước mắt. Cô và Thương Tiêu cứ nhìn nhau không chút biểu cảm như vậy. Không khí trong trướng dần dần chùng xuống, gió lại nổi lên, tiếng ồn ào ngoài trướng vang lên, tiếng hô hào bất an của quân sĩ và tiếng ngựa hí xuyên qua tấm bạt dày truyền vào tiếng được tiếng mất.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy một nữ tử kêu lên kinh ngạc ở bên ngoài, rèm cửa bị lật ra. Võ La xông vào, vừa nhìn thấy không khí bên trong, nàng không nói một lời, giáng một chưởng vào ngực của Cửu Diệm, tức giận nói: “Ngươi chỉ giỏi gây phiền phức!”.

Cửu Diệm bị đánh ngã sang một bên, chiếc áo bào hoa lệ dính đầy bụi đất, hấn có chút ảm ức.

Hấn lách thếch đứng dậy, bĩu môi làm ra vẻ đáng thương giải thích: “Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng mà thôi, Tiểu Võ La sao phải giận dữ như vậy”.

Võ La không thèm bận tâm tới hấn, đi đến bên cạnh Nhược Nhất, khẽ nói: “Biểu ca bị trọng thương, A Nhan”.

Nhược Nhất cúi xuống, gật đầu, cuối cùng vẫn chịu thua. Mặc cho Võ La kéo mình ra ngoài, trong lòng cô lại cảm thấy có chút nực cười. Giận cái gì cơ chứ. Chàng có tư cách gì để tức giận? Vì sao lại tỏ vẻ bị tổn thương, lại còn để lộ ánh mắt như vậy...

“Sao?”. Giọng nói lạnh lùng tựa băng tuyết của Thương Tiêu khẽ vang lên, “Lại định không từ mà biệt à?”.

Võ La liền dừng bước, quay đầu nhìn Thương Tiêu, mỉm cười khó xử: “Biểu ca, Tử Đan tỷ tỷ bảo muội...”.

Thương Tiêu khẽ quắc mắt, Võ La tự động ngậm miệng, lập tức buông tay Nhược Nhất, lời Cửu Diệm đang hào hứng trốn bên cạnh xem kịch hay ra ngoài, cao giọng nói: “Vây muội đi gọi Tử Đan tỷ tỷ tới xem vết thương cho huynh”. Sau đó không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Trong trướng chỉ còn lại hai người. Ánh mắt của Thương Tiêu chăm chú nhìn khuôn mặt Nhược Nhất, không biết hấn đang nghĩ gì, khóe miệng mím chặt. Nhược Nhất suy ngẫm ý nghĩa của từ “không từ mà biệt”, sau đó cười khẩy. Lúc ấy, nếu cô bỏ đi trước khi hấn đại hiệp xuất hiện, vậy thì hôm nay, đối diện với lời chất vấn của Thương Tiêu, cô chỉ có thể e dè thận trọng. Nhưng...

“Không từ mà biệt thì sao? Cho dù ta bị trói tới từ biệt chàng, chẳng phải vẫn là ‘không từ mà biệt’ sao?”.

Thương Tiêu tái mặt, không nói gì.

Nhược Nhất cười rất vô tội: “Sao, không còn gì để nói nữa à?”. Vừa quay đi, Nhược Nhất định đi thì bị người đứng sau túm chặt cánh tay. Nhược Nhất quay đầu trợn mắt với hắn, nhưng trong lòng lại nhói đau. Nếu... nếu trên đỉnh Hàn Ngọc, chàng nắm tay ta chặt như thế này thì tốt biết bao.

“Buông tay ra!”

“Không thể được”. Ba từ đầy khí phách, rõ ràng là ngang ngược tới mức đáng hận, nhưng lại khiến Nhược Nhất thấy sống mũi cay cay.

“Thương Tiêu”. Nhược Nhất cúi đầu, không nhìn sắc mặt nhợt nhạt của hắn, “Rốt cuộc chàng muốn thế nào?”.

“... Không được đi”.

“Lý do?”. Nhược Nhất hỏi một cách thấp hèn, Nhan Nhược Nhất trước đây ở bên cạnh Thương Tiêu, bởi vì cô thích hắn, thích tới mức có thể vứt bỏ cả trái đất. Còn Nhan Nhược Nhất bây giờ đã không thể thích Thương Tiêu được nữa, bởi vì hắn đã từng vì một người con gái khác mà vứt bỏ cô. Bây giờ cô không thể ở lại bên cạnh hắn, không còn cách nào... Cô chỉ sợ lại bị vứt bỏ một lần nữa.

“Không có lý do”. Thương Tiêu mím chặt môi, gượng gạo nói.

Nhược Nhất cười lạnh lùng: “Vậy thì ta cũng không có lý do gì để ở lại”.

Bàn tay hắn siết chặt, dường như muốn bẻ gãy xương của cô. Dường như Thương Tiêu hận cô đến cùng cực: “Nếu đã như vậy hà tất phải quay lại? Vì sao không biết mất hoàn toàn! Nàng có biết sự xuất hiện của nàng sẽ mang lại bao nhiêu phiền phức và rối rắm không! Nàng có biết nàng khiến người ta hận tới thấu xương như thế nào không! Vì sao lại bắt ta phải gặp lại nàng...”.

Không thể không nói, những lời sắc bén này khiến Nhược Nhất tổn thương. Cô ngẩng đầu, nỗi đau đớn trong đôi mắt khó có thể giấu giếm. Sau khi bị tổn thương cô đáp trả lại một cách lý trí: “Chàng dựa vào cái gì mà chắc chắn là ta cam tâm tình nguyện quay lại? Sao chàng biết được ta không muốn biến mất hoàn toàn! Ta cũng vô cùng căm hận những phiền phức và rối rắm mà chàng mang tới cho ta!”.

Nhược Nhất nói: “Điều mà ta hối hận nhất chính là gặp chàng, tất cả mọi thứ thuộc về chàng... Ta tình nguyện từ nay về sau, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Tốt nhất là ngay cả ký ức cũng biến mất sạch sành sanh!”.

Từng câu, từng chữ khiến sắc mặt của Thương Tiêu càng thêm nhợt nhạt. Hắn cố kìm nén huyết khí cuộn dâng trong lồng ngực, bóp chặt hai tay của Nhược Nhất, trói buộc cô, luồng khí ấm nóng khê phả bên tai cô, lời nói ẩn chứa cảm xúc không biết là tức giận hay tuyệt vọng: “Vậy thì, ta sẽ xem xem nàng muốn rời đi như thế nào!”. Nói rồi, hắn mở miệng cắn vào chỗ cách hai tấc sau tai Nhược Nhất.

Nhược Nhất kêu lên một tiếng, trong đầu nhanh chóng lướt qua ba chữ “Quý hút máu” màu vàng lấp lánh. Cô còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một luồng khí lạnh băng từ từ chảy vào người, luồn lách khắp nơi trong cơ thể, cuối cùng ngưng tụ ở chỗ môi Thương Tiêu chạm vào.

Thương Tiêu buông Nhược Nhất ra, bàn tay khê vuốt ve chỗ mà hắn vừa cắn, một hoa văn màu đen thoát ẩn thoát hiện. Hắn khê nhíu mày, vẻ an tâm, bị thương, mơ hồ đều hội tụ trong thần sắc phức tạp của hắn. “Cho dù nuốt nàng vào bụng, ta... ai... không cảm...”. Chàng lẩm nhẩm, Nhược Nhất không nghe rõ những lời tiếp theo, nhưng cô bất chợt hồi tỉnh.

Cô nghiêng rằng, dùng hết sức bình sinh đẩy Thương Tiêu một cái. Điều đáng ngạc nhiên là Thương Tiêu thật sự bị cô đẩy đi vài bước. Nhược Nhất sờ gáy mình, cảm giác lạnh lạnh miên man không dứt. Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn Thương Tiêu, trong lòng lạnh buốt. Mấy tiếng “nuốt nàng vào bụng” khiến Nhược Nhất lạnh tới thấu xương. Nếu là người đàn ông khác nói với Nhược Nhất mấy từ này, chắc chắn cô sẽ không thêm bận tâm, nhưng Thương Tiêu...

“Khốn... khốn kiếp!”. Hoảng loạn ném lại câu đó, Nhược Nhất không do dự dù chỉ một giây, quay người lao ra khỏi doanh trướng.

Thực ra, nếu Nhược Nhất ở lại thêm một giây nữa thôi thì sẽ nhìn thấy nụ cười gượng trong đôi mắt của Thương Tiêu và máu tươi không thể kìm nén được nữa, chảy ra trên khóe môi hắn. Thương Tiêu ấn ngực,

dựa vào giường từ từ ngồi xuống, ho vài tiếng. Bỗng nhiên trong lòng hắn có chút bức bối: Nàng thật sự không biết “thủ hạ lưu tình”(*) sao? Chắc là nàng không biết. Nếu không nàng sẽ không nói ra những lời như thế:

“Sao chàng biết được ta không muốn biến mất hoàn toàn! Ta cũng vô cùng căm hận những phiền phức và rối rắm mà chàng mang tới cho ta!

Điều mà ta hối hận nhất chính là gặp chàng, tất cả mọi thứ thuộc về chàng...

Ta tình nguyện từ nay về sau, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Tốt nhất là ngay cả ký ức cũng biến mất sạch sành sanh!”.

(*) Nương tình khi ra tay.

Ngay cả ký ức cũng không giữ lại chút nào sao? Thật là khó nghe tới mức khiến hắn không thể chịu nổi nếu phải nghe thêm lần nào nữa. Hắn khẽ điều chỉnh lại hơi thở, sắp xếp sức mạnh hỗn độn trong cơ thể. Khi mở mắt, trong đôi mắt màu tím đã gạt sạch tất cả cảm xúc, hắn búng ngón tay, sau lưng lập tức xuất hiện một làn khói đen.

“Diêu Hoàng, gọi Tử Đan và Vô La tới đây”. Hắn trầm tư một lúc, “Cả Cửu Diệm nữa”.

“Vâng”. Sau câu trả lời ngắn gọn, lọn tóc màu bạc bên tai Thương Tiêu khẽ động, một bóng đen như mộng như ảo lướt qua.

Cửu Châu hai trăm năm sau ư? Ta muốn xem xem rốt cuộc nó có thể biến thành dáng vẻ như thế nào.

11. Chương 11

Chương 11

Chạy ra khỏi doanh trường, cảnh tượng bên ngoài hỗn loạn tới mức khiến Nhược Nhất hơi kinh ngạc.

Lều trại và chiến xa vẫn còn nguyên vẹn khi cô tới lúc này giống như bị gió bão thổi qua, bờ bãi đổ sập trên nền đất, có binh sĩ vẫn còn hoảng hốt, có binh sĩ bận rộn làm cho chiến mã bình tĩnh lại, có binh sĩ nhanh chóng thu xếp mớ hỗn độn ngổn ngang trên mặt đất. Ngoài tiếng ngựa hí và tiếng bước chân lạo xạo, mọi người yên lặng làm công việc của mình, ánh mắt tò mò thăm dò chủ trương.

Thấy Nhược Nhất chạy ra ngoài, tất cả đều dừng người, ánh mắt dò xét càng phát sáng. Lúc này Nhược Nhất đâu còn tâm trạng để ý tới ánh mắt của người khác, cô cúi đầu, nhắm mắt lao đảo chạy ra ngoài. Cô cũng không biết bây giờ mình phải đi đâu. Tất cả mọi thứ cô có ở thế giới này gần như đều tồn tại nhờ Thương Tiêu. Không có Thương Tiêu, chôn dung thân của cô ở đâu?

Muốn gặp hắn, cô điên cuồng muốn gặp hắn, nhưng khi gặp lại không biết phải làm thế nào. Trải qua nỗi tuyệt vọng trong quá khứ, cô nên dùng vẻ mặt như thế nào để đối diện với hắn? Cho dù dùng vẻ mặt nào, Nhược Nhất đều cảm thấy mình đang tự sỉ nhục mình. Người nhìn đi, người ta đã vứt bỏ người như thế nào, sự quay lại của người chỉ có thể mang lại phiền nhiễu cho họ mà thôi. Nhan Nhược Nhất, người có thể dùng sống một cách khiến người ta phỉ nhổ như thế nữa được không...

Không biết đã chạy đến chỗ nào, Nhược Nhất không thể nhắc chân lên được nữa. Cô ngồi dựa vào gốc cây, ngây người nhìn trời xanh mây trắng, đến tận khi bầu trời lấp lánh ánh sao. Sau lưng là tiếng bước chân lạo xạo, Nhược Nhất không ngoảnh đầu, người đó đi tới bên cạnh, từ từ ngồi xuống, cùng cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Tối nay là tịch nguyệt”.

Cửu Châu có hai mặt trăng, khi hồng nguyệt và lam nguyệt cùng tròn gọi là hỷ nguyệt, thích hợp dựng vợ gả chồng. Nhược Nhất đã nhảy xuống U Đồ sơn đúng vào thời điểm hỷ nguyệt. Còn lúc cùng không có cả hồng nguyệt và lam nguyệt thì được gọi là tịch nguyệt, phù hợp làm tang, lo ma chay. Nhược Nhất đã gặp

lại Thương Tiều vào ngày hôm nay. Xem ra, ông trời rất không ủng hộ họ. Nhược Nhất mỉm cười chua chát. Cô đưa tay nhỏ một ngọn cỏ dại, vừa nghịch vừa khàn giọng hỏi: “Tử Đan tiểu thư tìm ta có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cô nương được sao?”

“Giao tình giữa ta và tiểu thư không tốt tới mức đó”. Nhược Nhất vốn không phải là người gay gắt, bởi vì tính chất nghề nghiệp yêu cầu cô phải tiếp xúc với đủ loại người, khách hàng cũng sẽ có đủ loại yêu cầu cổ quái. Cô cần phải học được cách dùng sự khéo léo đưa đẩy để nguy trang bản thân.

Nhưng ở trước mặt Tử Đan, Nhược Nhất không khéo léo được như thường ngày. Cô giống như con nhím bị xâm chiếm lãnh địa, chỉ muốn dựng toàn bộ gai nhọn trên người lên để đẩy lùi kẻ địch. Bởi vì cô biết, kẻ địch lớn mạnh này chỉ cần dùng một câu nói hoặc một động tác là có thể dễ dàng đâm thủng cái bụng mềm yếu của cô khiến cô chảy máu. Giống như hôm nay, nàng ta lau mồ hôi cho Thương Tiều, những lời nói thân mật, tự nhiên mà không hề giả tạo, dường như trước đây nàng ta đã làm hàng trăm hàng vạn lần vậy... Nhược Nhất bây giờ sợ nhất là Tử Đan nhắc tới Thương Tiều. Như thế sẽ khiến cô có cảm giác thất bại, bị vứt bỏ nhưng lại không biết làm thế nào.

“Sau nhiều năm từ biệt, Nhược Nhất trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều”. Tử Đan thở dài một tiếng, trong lời nói không giấu nổi vẻ thương cảm.

Nhược Nhất sững người, câu này nghe như trước đây họ vô cùng thân thiết. Nhưng nếu suy xét kỹ ra, cô và Tử Đan thực sự tiếp xúc với nhau chỉ đúng một lần khi nàng ta tỉnh lại. “Tử Đan tiểu thư, có gì cứ...”

“Haizzz”. Tử Đan đưa tay ngắt lời Nhược Nhất, “Bây giờ mọi người đều gọi ta là Hàn Ngọc chủ”.

Hàn Ngọc chủ, Hàn Ngọc chủ, nếu coi yêu tộc là một quốc gia, Hàn Ngọc chủ có lẽ được coi là tể tướng của quốc gia này. Trước đây Nhược Nhất cứ cảm thấy kỳ lạ, một chức vị quan trọng như vậy, vì sao lại để trống. Bây giờ cuối cùng cô đã hiểu. Đây chỉ là bằng chứng cho thấy Thương Tiều luôn chờ nàng ta tỉnh lại.

“Ha”. Nhược Nhất khẽ nhếch mép. Thì ra người đến để ra oai. Nhưng đâu cần như vậy, Nhược Nhất có hèn kém tới mức nào thì vẫn còn biết thân biết phận. “Là ta thất lễ, Hàn Ngọc chủ đại nhân, đêm khuya rồi, ta muốn nghỉ...”

Nhưng, đêm khuya rồi, Nhược Nhất nên nghỉ ở đâu đây? Trước đây cô có thể hống hách bá chiếm quân doanh của yêu tộc, còn bây giờ cô không thể làm thế được nữa. Nhược Nhất sững người nhìn về phía trước, cảm giác trống trải trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Cô đơn một mình... Tử Đan nhìn rất rõ biểu cảm của Nhược Nhất, không biết nàng ta đang nghĩ gì, đôi mắt linh động lấp lánh dưới ánh trăng, vô cùng xinh đẹp.

“Bộ dạng của Tiều Nhi hôm nay cô nương đã thấy rõ rồi chứ?”. Đột nhiên Tử Đan mở miệng, ngắt dòng suy tư của Nhược Nhất.

Nhược Nhất định thần, nhớ lại hôm nay nhìn thấy Thương Tiều với đầy yêu vân quái dị trên mặt, trong lòng cô không biết trào dâng thứ cảm giác gì. Cô im lặng gật đầu, nghe Tử Đan nói tiếp, “Ma quỷ là bất tử bất diệt, Tiều Nhi bị ta và tám vị trưởng lão hiệp lực phong ấn trong huyền băng vạn niên, vốn là muốn Tiều Nhi mãi mãi bị giam cầm trong đó, nhưng không ngờ chưa tới hai trăm năm, Tiều Nhi đã phá băng ra ngoài”.

Chàng đã bị Tử Đan và các trưởng lão của U Đô hiệp lực phong ấn! Lòng trung thành của tám vị trưởng lão, Nhược Nhất đã từng được chứng kiến. Ban đầu khi mới lên U Đô, cô chỉ lớn tiếng nói vài câu với Thương Tiều, liền bị đánh ngất. Vậy mà khi ấy họ lại chịu phong ấn Thương Tiều... Rốt cuộc Thương Tiều đã nhập ma tới mức độ như thế nào.

“Càng không ngờ sau khi tỉnh lại ngay cả hình dáng con người Tiều Nhi cũng không thể duy trì được, một mạch chạy ra tiền tuyến. Nhược Nhất, cô nương nói xem vì sao lại thế?”.

“Ta...”. Lòng Nhược Nhất khẽ lay động một thoáng rồi lại nhớ tới những lời hôm nay Thương Tiều nói với mình, trong lòng cô không khỏi chua xót, “Ta làm sao mà biết được”.

“Trên huyền băng vạn niên tích tụ yêu lực cả đời của tám vị trưởng lão, những phong ấn ấy giống như dây leo mọc đầy gai nhọn cắm vào người Thương Tiều, chỉ cần Thương Tiều động dậy là lập tức sẽ bị thống

tâm động cốt. Lúc ấy ta vẫn chưa về U Đô, không nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Nhi vùng vẫy trong băng... Về sau chỉ nhìn thấy mảnh băng vụn vỡ sau khi Tiêu Nhi phá phong ấn. Nhược Nhất có biết rằng hàn khí của những vụn băng ấy bây giờ đã khiến cả U Đô sơn phủ đầy sương tuyết”. Tử Đan ngừng một lát, mỉm cười nhìn Nhược Nhất. “Ta thực tình rất tò mò, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà khiến Tiêu Nhi bất chấp tất cả, phá vỡ phong ấn. Thì ra...”.

Lời nói nửa chừng này quả thực khiến người ta tưởng tượng xa vời. Nhược Nhất nắm chặt ngón tay. Thì ra cái gì? Thì ra là vì cô sao? Đùa cái gì vậy, nếu Thương Tiêu để tâm tới cô như vậy, hai trăm năm trước hà tất phải ép cô đi cứu Tử Đan? Ở cửa động Hàn Ngọc, vì sao tới khi cô chết cũng không mở cửa động?

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Nhược Nhất khó nhọc mở miệng hỏi: “Rốt cuộc chàng... nhập ma như thế nào?”.

“Ai mà biết được, nếu cô nương tò mò, vì sao không tự đi hỏi”.

Nhược Nhất không nói gì, cúi đầu nhìn ngón chân mình. Tử Đan nhìn bầu trời sao, nhớ lại, “Ta chỉ nhớ rất nhiều năm trước, Tiêu Nhi toàn thân sát khí ngồi trên đài cao trong bạch môn, nhìn phong tuyết cuồng bạo, sau đó bảo ta phong ấn nó lại”. Một câu trần thuật lạnh lùng nhưng lại khiến Nhược Nhất như nhìn thấy một bóng hình cô độc. Thương Tiêu là người thanh cao kiêu ngạo, vậy mà hần lại mở miệng bảo người khác phong ấn mình... Nhược Nhất không thể tưởng tượng được lúc ấy trong lòng Thương Tiêu có cảm giác như thế nào. Nghĩ lại, Nhược Nhất khẽ kinh sợ, chốn đài cao ấy, Huân Trì ở đó.

“Không nhắc chuyện xưa nữa”. Tử Đan giấu đi thần sắc trong đôi mắt, quay sang nhìn Nhược Nhất rồi cười nói, “Ta muốn nhờ Nhược Nhất giúp một việc, cô nương có nhận lời không?”.

Chuyển chủ đề nhanh như vậy, Nhược Nhất thoáng sửng sốt. Tử Đan cũng không đợi Nhược Nhất trả lời, giống như đã đoán chắc rằng cô nhất định sẽ giúp, nàng ta tự nói: “Sức mạnh phong ấn quá lớn, tuy Tiêu Nhi đã phá băng ra ngoài, nhưng sức mạnh phong ấn vẫn còn lưu lại ít nhiều trong cơ thể. Hôm nay ta nghe Võ La nói Tiêu Nhi dùng hai chiêu Thương Thiên Lôi hủy một bức tường thành. Nếu là trước đây, một chiêu là đủ để san bằng một ngọn núi. Hơn nữa, sức mạnh phong ấn không có huyền băng để dựa vào, sẽ trực tiếp chiến đấu với khí ma sát(*) trong người Tiêu Nhi. Để lâu như vậy, chắc chắn sẽ tạo thành tổn hại rất lớn với cơ thể. Ta muốn hóa giải phong ấn cho Tiêu Nhi, nhưng ngặt nỗi tám vị trưởng lão sau khi đã can kiệt yêu lực vì hạ ấn liền quy ẩn. Nếu chỉ dựa vào sức của một mình ta, muốn hóa giải phong ấn là hoàn toàn không đủ. Bây giờ, chỉ có cách đến Anh Lương sơn xin một viên Họa Hương hoàn, để hóa giải toàn bộ lực phong ấn trong người Tiêu Nhi”.

(*) Khí ma sát: Một loại thể khí như sương mù sinh ra khi con người nhập ma, có thể gây ra rối loạn tinh thần, có thể làm giảm tu vi.

Cũng chính là muốn bảo Nhược Nhất tới Anh Lương sơn xin một viên linh dược. Nhược Nhất không hiểu: “Vì sao muốn ta đi”.

Tử Đan lắc đầu cười, tỏ vẻ khó xử nói: “Đừng tưởng rằng yêu tộc thể mạnh, thực ra những uẩn khúc bên trong rất phiền phức. Nếu để người ta biết Tiêu Nhi đã tỉnh, những yêu lực giảm sút, những tên yêu quái như hổ đói rình mồi kia không biết chừng sẽ làm chuyện gì bậy bạ. Bây giờ người ta có thể tin tưởng chỉ có vài người. Võ La là đại tướng quân, dĩ nhiên không thể đi được. Hơn nữa ta biết, Nhược Nhất, cô nương tuyệt đối sẽ không hại Tiêu Nhi”.

Tuyệt đối sẽ không hại Tiêu Nhi.

Ha, chẳng phải sao. Nhược Nhất nghĩ, Tử Đan tính thật chuẩn. Cho dù Thương Tiêu trước đây đã nói gì, làm gì cô, một khi liên quan tới tính mạng của hần, Nhan Nhược Nhất vẫn sẽ lao vào như một kẻ ngốc... Ai bảo cô quan tâm hần.

“Được, ta đi”.

“Nhưng ta không biết thuật cưới mây, sẽ rất chậm”.

Không hỏi khó khăn, không hỏi nguy hiểm, chỉ lo lắng sẽ rất chậm, sợ không kịp. Ánh mắt Tử Đan như sâu hơn, nụ cười nơi khóe môi càng lớn, “Không sao, tới Anh Lương không xa, nhiều nhất là hai tháng có

thể quay về. Thời gian này ta sẽ giúp Tiêu Nhi điều hòa khí tức. Cô nương đi theo ta, ta viết thư gửi Anh Lương chủ, tới lúc ấy hẳn nhìn thấy thư sẽ không làm khó cô nương”.

Nhược Nhất cầm thư, Tử Đàn sai binh sĩ sắp xếp chỗ ở cho cô. Nàng ta cười nói: “Ồ, cách chủ trưởng không xa, chắc là buổi tối còn có thể nghe thấy tiếng đàn”.

Nhược Nhất không nói gì, Thương Tiêu thạo chơi đàn, đây có lẽ là một trong những sở thích ít ỏi của hắn. Nhược Nhất đã từng nghe Thương Tiêu đàn suốt một đêm bên gối của Tử Đàn, thổ lộ nỗi tương tư, buồn bã vì ly biệt... Kim nén nỗi chua xót trào dâng trong tim, Nhược Nhất vén màn cửa, rảo bước đi ra.

12. Chương 12

Chương 12

Mỉm cười nhìn Nhược Nhất hốt hoảng bỏ đi, Tử Đàn ngồi xuống khẽ nhấp một ngụm trà, vẻ mặt vô cùng nhàn nhã: “Vào đi, đã là đại tướng quân rồi, vì sao vẫn không sửa cái tật thích nghe trộm”.

Võ La từ ngoài cửa đi vào, mỉm cười ngưỡng ngừng, khuôn mặt đầy khí khái anh hùng không khỏi thoáng ửng đỏ. Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh Tử Đàn rồi ngồi xuống, suy ngẫm một lúc lâu, cuối cùng khẽ mở miệng: “Kỳ thực từ đây tới Anh Lương, muội chỉ dùng thời gian một ngày là có thể đi về được”.

“Ừm”. Vẻ mặt Tử Đàn thờ ơ, không rõ buồn vui.

“Tuy nói lần này A Nhan xuất hiện một cách kỳ lạ, nhưng thật sự tỷ ấy chỉ là một con người, Cửu Châu bây giờ không như trước đây, khắp nơi đều loạn lạc, một nữ tử như tỷ ấy... để tỷ ấy một mình lên đường như thế được không? Biểu ca biết được chắc sẽ tức giận”.

“Tức chết là tốt nhất”. Tử Đàn nói: “Đỡ phải phiền lòng”.

Võ La im lặng một lúc: “Nghe nói có không ít tộc trưởng vì chuyện biểu ca phá phong ấn mà tranh cãi không ngừng, Tử Đàn, tỷ, tỷ... đang mượn cơ hội báo thù sao? Bởi vì biểu ca gây phiền phức cho tỷ”.

Đặt chén trà trên tay xuống, nụ cười trên mặt Tử Đàn càng thân thiết lay động lòng người, dung nhan tuyệt mỹ ấy khiến Võ La thân là nữ tử cũng một phen đỏ mặt. Tử Đàn chậm rãi mở miệng nói: “Ta là người có thù ắt phải trả như thế sao?”.

Thế là Võ La im lặng.

“Tình cảm thật sự phải vượt qua được thử thách, chẳng qua ta chỉ đang thử thách chúng thôi”.

Võ La do dự nói: “Nhưng, Tử Đàn tỷ không nhìn thấy thần sắc của biểu ca hôm nay, cứ như ai muốn đưa A Nhan đi thì biểu ca sẽ lấy mạng người đó vậy. Muội sợ nếu một mình A Nhan lên đường, biểu ca cũng đuổi theo thì phải làm thế nào?”.

“Càng hay. Bây giờ yêu lực trên người Tiêu Nhi đâu thể ứng phó với những kẻ ám sát kia. Hơn nữa để nó ra ngoài tránh nơi đầu sóng ngọn gió, tìm kẻ thế thân trong quân doanh. Hai tháng là đủ để ta sắp xếp ổn thỏa những chuyện này”.

Võ La xoa cằm suy nghĩ một hồi, càng nghĩ càng thấy cách này rất tuyệt. Nếu nói thẳng với biểu ca, với tính khí của huynh ấy chắc chắn huynh ấy sẽ không chịu đi. Nhưng nếu đẩy A Nhan tới chỗ nước sôi lửa bỏng... Võ La nghĩ lại: “Chuyện này, sao giống như Tử Đàn tỷ đang bày kế vậy?”.

Tử Đàn cười: “Ta giống người túc trí đa mưu như vậy sao?”.

Võ La nhếch mép, gượng cười hai tiếng: “Ha ha, không giống”.

Tử Đàn lại nhấp ngụm trà, thở dài vẻ khó xử: “Đây vốn là chuyện của bọn trẻ các muội, bây giờ lại giày vò bà già này. Đúng là tạo nghiệp”.

Tắm rửa xong, Nhược Nhất ngồi bên giường lau tóc. Một làn gió mát từ ngoài trường thổi vào khiến gáy cô lạnh lạnh, đặc biệt là chỗ hôm nay bị Thương Tiều cắn, giống như dán một lớp băng, tỏa hơi lạnh ra ngoài. Cô bất giác sờ vào đó, phát hiện ở vị trí sau tai hai tác hình như có cục gì lồi lên!

Nhớ lại dáng vẻ Thương Tiều nói muốn ăn tươi nuốt sống mình, Nhược Nhất thấy rùng mình, vội vàng tìm chiếc gương đồng, vén tóc, muốn nhìn cho rõ. Ngặt nỗi chỗ ấy bị tai che khuất, kể cả cô có vén tai áp má thế nào cũng không nhìn rõ. Đúng lúc cô đang sốt ruột thì bên ngoài vang lên tiếng gọi của Võ La:

“A Nhan, muội mang quần áo tới cho tỷ”. Vừa nói nàng vừa vén rèm bước vào, ra sức than phiền: “Trong quân doanh đều là nam yêu, không có một thị nữ nào. Thường ngày chỉ có muội và Tử Đàn tỷ còn đỡ, chỉ cần thi triển phép thuật là giải quyết được hết. Tỷ đến rồi, đám yêu nam ấy cứ như biến thành nàng dâu nhỏ, bên này không biết hầu hạ, bên kia ngượng ngùng. Toàn là lũ ăn hại! Đến cuối cùng, ngay cả chuyện này cũng bắt muội đích thân làm... A Nhan, tỷ làm gì vậy?”

“À, sau tai ta có thứ gì đó, không nhìn thấy”. Nhược Nhất nói: “Ta còn tưởng Võ La trở thành đại tướng quân rồi sẽ chín chắn hơn rất nhiều, không ngờ tính khí nóng nảy của muội không thấy giảm đi mà còn tăng lên nữa kia”.

Tai Võ La đỏ lên, lại nghe Nhược Nhất nói: “Kỳ thực, như thế rất tốt. Thật là may!”.

“May?”.

“Xa cách lâu như vậy, muội vẫn như xưa, là bạn bè, lẽ nào ta không nên thấy may sao?”.

Võ La hiểu ý mỉm cười. Nàng thích Nhược Nhất, bởi vì nữ tử này lúc nào cũng vô tình nói ra những lời khiến người ta thấy ấm lòng. Không ra vẻ, không nịnh bợ, mà rất thoải mái tự nhiên. “Tỷ có cái gì, để muội xem cho”. Võ La đi tới bên cạnh Nhược Nhất.

Nhược Nhất vén gọn tóc, chỉ cho Võ La xem. “Chỗ này chỗ này, nhô lên một cục, lạnh lạnh”.

Vẻ mặt của Võ La bỗng chốc trở nên rất kỳ quái: “Cái này... lẽ nào là biểu ca làm?”.

Nhược Nhất cũng sửng người: “Rất rõ ràng sao?”.

Võ La bất lực đặt tay lên trán: “Quả nhiên!”. Nàng mím môi, không biết nên nói với Nhược Nhất thế nào, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng nàng kéo Nhược Nhất ngồi xuống bên giường. “Nhược Nhất, tỷ biết tộc Cửu Vĩ bạch hồ rất khác các hồ tộc khác chứ”.

Nhược Nhất gật đầu. Tộc Cửu Vĩ bạch hồ từ khi sinh ra đã được ban tặng sức mạnh to lớn, là vương giả thiên định của yêu tộc. Nhưng đồng thời với sức mạnh to lớn, họ cũng bị ông trời gán cho rất nhiều xiềng xích.

Cả đời họ phải trải qua tám mươi mốt kiếp nạn. Vừa chào đời đã bị sét đánh, phần lớn hồ ly con trong khoảnh khắc vừa chào đời đã bị thiên lôi đánh cho tan tành mây khói. Vì thế huyết mạch của tộc Cửu Vĩ bạch hồ không hưng thịnh, số người mỗi đời chỉ có thể tính bằng đầu ngón tay.

Còn Thương Tiều là người duy nhất trong tộc Cửu Vĩ bạch hồ từ trước tới nay đã trải qua được bảy mươi chín kiếp nạn. Chỉ còn lại hai kiếp nạn, hắn có thể phi độ thành thần, ngạo nghễ đứng ngoài tam giới, trở thành vị thần đầu tiên sau khi thần của Cửu Châu bị diệt... Nhưng trước khi độ kiếp thành thần, hắn đã nhập ma. Nghĩ tới đây, Nhược Nhất không khỏi buồn rầu.

Võ La nói tiếp: “Bởi vì tộc Cửu Vĩ bạch hồ neo người, nên họ không cảm thông hôn với ngoại tộc. Nhưng để đảm bảo sự thuần khiết của huyết mạch, họ sẽ thay đổi thể chất của bạn đời, thông qua một phương thức nào đó biến dòng máu của bạn đời thành máu Cửu Vĩ bạch hồ. Tuy bạn đời sẽ không có sức mạnh to lớn giống họ, nhưng có thể đảm bảo đứa trẻ sau này sinh ra là Cửu Vĩ bạch hồ thuần chất. Theo muội được biết, đa số những người bạn đời ngoại tộc sau khi thay đổi thể chất sẽ trở nên xinh đẹp hơn, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn, nhưng trong một khoảng thời gian nhất định, họ phải... giao, giao hợp với Cửu Vĩ bạch hồ

của mình, nếu không sẽ bị hàn khí bầm sinh trong máu cứu vĩ bạch hồ làm cho chết vì lạnh. Hơn nữa, nếu họ có quan hệ với những tộc khác, dòng máu sẽ tự đông cứng rồi chết”.

Có chuyện như vậy sao. Nhược Nhất nghe mà sững người. Nhưng, những chuyện này có liên quan gì tới cô chứ?

“À, còn một điều nữa là, trên người họ sẽ bị đánh dấu của tộc cứu vĩ bạch hồ, giống hệt của tỷ. Hoa văn màu đen, lại còn cảm giác lạnh lạnh”.

Nhược Nhất sững người một lúc lâu. “Cũng có nghĩa là Thương Tiêu biến ta thành yêu quái giống hần, hơn nữa ta còn phải định kỳ làm chuyện... chuyện ấy với hần, nếu không sẽ chết?”. Giọng nói rất bình tĩnh, không hề thấy chút nộ khí.

Vô La khó nhọc gật. Nhược Nhất ngửa đầu cười: Đúng là chuyện mà tên Thương Tiêu kiêu căng ngạo mạn đó có thể làm ra!

Căn phòng im lặng một lúc. Nhược Nhất không nói một lời, đứng dậy đi ra ngoài. Vô La vội kéo cô: “A Nhan, xin tỷ, tối nay đừng đi tìm biểu ca tranh luận phải trái. Muộn như vậy mọi người đều ngủ rồi, ngày mai hãy nói, được không. Ngày mai muội đưa tỷ đi tìm Tử Đan tỷ, xem xem tỷ ấy có cách nào xóa cái này cho tỷ được không”.

Nhược Nhất gạt tay Vô La, khẳng khái đi ra ngoài. Vô La sắp khóc đến nơi, nghiêng mình chặn đường đi của Nhược Nhất: “Không được đâu, thật sự không được! Bây giờ tỷ đi tìm biểu ca, nếu hai người cãi nhau, hậu quả chắc chắn còn khó khắc phục hơn sáng nay... Tỷ không biết, Tử Đan tỷ tỷ mà bị đánh thức thì khó tính thế nào đâu. Hôm nay tỷ ấy bôn ba một ngày chắc là rất mệt rồi, nếu bị người ta đánh thức, tỷ ấy tuyệt đối sẽ nổi giận! Đến lúc ấy nhất định muội sẽ bị giết! Không phải bị biểu ca giết chết thì sẽ bị Tử Đan tỷ giết chết. Chết không toàn thân! A Nhan...”.

“Được”. Nhược Nhất im lặng một lúc, cuối cùng nói: “Ta sẽ không đi tìm hần”. Cô quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Vô La, nói như đang thề thốt: “Từ nay về sau, ta sẽ không đi tìm hần. Chỉ là ta đột nhiên cảm thấy, bây giờ ta ở đây...”. Cô cười tự giễu: “Đúng là tự sỉ nhục mình!”.

Sự giễu cợt trong lời nói của Nhược Nhất khiến Vô La sững người. Nàng định mở miệng giải thích gì đó nhưng lại không biết nên nói từ đâu, đành im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng và nói: “Nhược Nhất, thực ra biểu ca chỉ sợ tỷ bỏ đi mà thôi”.

Nhược Nhất không nói gì, ngồi xuống giường, kéo chăn quấn quanh người: “Hôm nay ta cũng mệt rồi”. Rất mệt.

Vô La mở miệng nhưng không nói gì, cuối cùng chỉ giúp Nhược Nhất thổi tắt nến rồi lui ra ngoài.

Trong bóng tối, Nhược Nhất mở mắt, khóe mắt cô dần đỏ hoe trong không gian tĩnh mịch. Thương Tiêu, rốt cuộc chàng coi ta là cái gì? Nếu là hai trăm năm trước, chàng khắc dấu ấn này cho ta, ta sẽ cảm thấy vui sướng điên cuồng. Nhưng bây giờ rõ ràng đã có nữ tử “phong hoa tuyết đại”(*) như Tử Đan ở bên cạnh chàng, chàng vẫn còn khắc dấu ấn này cho ta... Chàng muốn biến ta thành kỹ nữ chàng gọi là tới, đuổi là đi sao? Để mặc cho chàng chơi bời, lúc gần lúc xa sao? Một dấu ấn, là muốn trói ta ở bên cạnh chàng ư? Thương Tiêu, chàng không bao giờ hiểu được sự cố chấp và kiêu ngạo của ta.

(*) Người có phong thái tài hoa không ai sánh kịp.

Sáng hôm sau.

Nhược Nhất bị một đôi tay lạnh lạnh đánh thức. “Ồ, là song sinh chú, không sai”. Tử Đan sờ dấu ấn sau tai Nhược Nhất và nói: “Hơn nữa đó lại là tử kết. Ta không giải được”.

Nàng ta vừa nói dứt lời, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng rít: “Tử kết! Biểu ca... biểu ca, huynh ấy...”.

“Cách làm của Tiêu Nhi lần này quả thực không thỏa đáng. Nếu để người khác biết được, chắc sẽ không thiếu những lời bàn tán”. Nhược Nhất nghe xong câu này, từ từ mở mắt, nhưng lại mơ hồ nhìn thấy Tử Đan thường ngày vô cùng nho nhã, cánh mũi khẽ động đây, mày cau lại vẻ chê bai, lại còn phát ra âm thanh mà một thực nữ vốn không nên phát ra: “Chẹp!”. Dường như nàng ta đang nghĩ xem nên tấn cái kẻ đã gây ra phiền phức ình một trận nhớ đời như thế nào.

Nhược Nhất có cảm giác hóa đá trong một tích tắc. Tử Đan liếc mắt, nhìn thấy Nhược Nhất trợn trừng đôi con ngươi lấp lánh, hai mắt nàng ta khẽ nheo, lại để lộ vẻ tươi cười dịu dàng: “Ồi, cô nương tỉnh rồi”.

Nhược Nhất nuốt nước bọt, hình như đã phát hiện ra bí mật mà không ai biết.

“A Nhan, chúng ta đi tìm biểu ca đi”. Võ La tỏ vẻ khó xử nói, “Cái ẩn này...”.

“Không cần đâu”. Nhược Nhất ngồi dậy, giọng nói vẫn có chút khàn khàn khi vừa tỉnh ngủ, “Đóng dấu thì đóng dấu, Tử Đan... Hàn Ngọc chủ đại nhân, phiền người nói lại với Thương Tiêu, cho dù hắn muốn làm gì, đã làm gì, Nhan Nhược Nhất sẽ chỉ sống theo ý muốn của mình”. Vừa nói, cô vừa ra sau bình phong thay đồ.

Võ La vội nói: “Nhưng Nhược Nhất, bây giờ cái này là tử...”.

Tử Đan mỉm cười ngắt lời Võ La: “Ta rất thích tính khí của cô nương”.

Nhược Nhất lại quay về giường, nhét bức thư ngày hôm qua đặt dưới gối vào người và nói tiếp: “Ta vẫn sẽ tới Anh Lương sơn lấy Hóa Hương hoàn, chỉ là, ngày này hai tháng sau, ta sẽ chỉ đưa thuốc tới chân U Đô sơn, lúc ấy, phiền Hàn Ngọc chủ đại nhân đích thân tới lấy”.

“Được. Nhưng cô nương nếu muốn đi thì phải tranh thủ thời gian, nếu Tiêu Nhi tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ không do ta quyết định được đâu”.

Võ La nghiêm túc nói: “Tử Đan tỷ! Hôm nay không thể để A Nhan đi!”. Khuôn mặt của nàng toát lên vẻ uy nghiêm, khiến Nhược Nhất sững người, cô nghĩ Võ La làm đại tướng quân trăm năm nay cũng không phải là uống phở. Khi nàng nghiêm túc cũng rất có khí phách của bậc vương giả.

Nhưng, rõ ràng là uy lực của Võ La vẫn chưa đủ để dọa được Tử Đan. Tử Đan khẽ nhếch mép cười, đưa tay nắm lấy cổ tay Nhược Nhất, niệm khẩu quyết, hai người liền biến mất trước mặt Võ La.

“Tử Đan tỷ!”. Lúc lao tới đã không ngăn được nữa, Võ La đập mạnh xuống giường: “Đúng là làm bừa!”.

13. Chương 13

Chương 13

Nhược Nhất chỉ thấy hoa mắt, khi định thần lại, cô đã đứng giữa một khu rừng.

Tử Đan trong bộ y phục màu trắng tay rộng đứng trước mặt cô, mỉm cười trách móc: “Tính khí của Võ La đã chín chắn hơn nhiều, nhưng muội ấy lại học được cái tính cứng nhắc máy móc. Haizzz, ai có thể trả lại cho ta Loli nhỏ bé, tinh nghịch trước đây đây”.

“Loli...”. Nhược Nhất nghe mà toát mồ hôi.

“Nghe các tiểu yêu ở U Đô nói đây là tiếng ở địa phương của cô nương, hình dung những cô bé rất đáng yêu. Ta thấy nói thuận miệng nên đã ghi nhớ. Không biết đúng có đúng không?”.

Nhược Nhất nhếch mép cười bất lực. Tử Đan nói tiếp: “Chỉ có thể đưa cô nương tới đây thôi. Ở đây ta có chút ngân lượng, cô nương cầm lấy dùng trên đường”.

Nhược Nhất không khách khí nhận lấy ngân lượng. Nhớ tới dáng vẻ lúc nãy của Võ La, cô không kìm được hỏi: “Tử kết là cái gì? Vì sao Võ La không cho ta đi”.

Tử Đan nheo mắt, mỉm cười nói: “Nhan cô nương, bây giờ cô nương chỉ cần tin là ta sẽ không hại cô nương là được. Nếu cô nương lo lắng bùa chú mà Tiêu Nhi thi triển trên người mình sẽ nguy hại tới tính mạng, vậy thì không cần. Khi chấn mạch cho cô nương ta đã phát hiện ra rồi, dấu ẩn mà Tiêu Nhi gieo cho cô tuy khó giải, nhưng không tới mức quá mạnh, xét về cường độ này, trong vòng hai tháng nếu không giao hợp cũng không hề gì. Còn sau hai tháng thì...”. Tử Đan khẽ nháy mắt, độ cong trên khóe môi trở nên kỳ dị,

“Tiêu Nhi từ trước tới nay rất nghe lời ta, ta sẽ nói chuyện với Tiêu Nhi, Tiêu Nhi nhất định sẽ giải cho cô nương. Suy cho cùng, chuyện này khiến ta cũng rất khó xử”.

Những lời này khiến Nhược Nhất im lặng cúi đầu. Cô nghĩ: Đúng vậy, sao lại không khó xử cơ chứ, có nữ tử nào muốn nhìn thấy phu quân của mình ôm nữ nhân khác vào lòng...

Tử Đan ngẩng nhìn thần sắc của Nhược Nhất hồi lâu, trong đôi mắt lướt qua ánh cười: “Từ biệt ở đây, hai tháng sau, Nhược Nhất không được quên cuộc hẹn ở U Đô sơn đấy”. Nói rồi nàng ta quay người định bỏ đi.

Thấy Tử Đan định đi, Nhược Nhất chợt bừng tỉnh, vội kéo vạt áo của Tử Đan: “Cái đó, ta còn muốn hỏi một chút. Hai, hai năm trước, phương pháp ta trị liệu cho đại nhân, đại nhân có nói với Thương Tiều không?”.

“Không nói một lời”. Không phải không muốn nói, mà là không thể nói. Thần sắc Tử Đan hơi u ám, nhưng cho dù nàng ta đã giấu giếm tất cả mọi thứ nhưng vẫn không thể ngăn được Thương Tiều nhập ma.

Nhược Nhất như thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Vậy bây giờ... trong bạch môn trên đỉnh Hàn Ngọc có một cái cây không?”.

Trong mắt Tử Đan lướt qua vẻ kinh ngạc trong thoáng chốc rồi biến mất: “Có”.

Hai mắt sáng lên, Nhược Nhất hỏi với vẻ mong chờ: “Cái cây ấy, bây giờ có tươi tốt không?”.

“Rất tươi tốt”.

Trong lòng vui sướng, cô không kìm được nở nụ cười: “Đa tạ”. Nhược Nhất trong lòng vui mừng khôn xiết: Huân Trì, hai trăm năm rồi, có phải người đã có thể tu được chân thân rồi không? Lần này quay về, nếu có thể gặp lại người, đó là may mắn ba đời của ta.

Tử Đan vừa về quân doanh, Võ La đã vội vàng lao tới bên nàng ta, tiện tay giăng kết giới cách âm, làm ra vẻ hỏi tội: “Biểu ca hạ tử kết! Kết án hai người song sinh cộng mệnh, nếu có một người chết, người còn lại cũng sẽ xuống hoàng tuyền! Tử Đan tỷ để mặc một mình A Nhan ở bên ngoài, tỷ ấy là một con người, nếu không cẩn thận bị thứ gì không có mắt giết chết, lẽ nào tỷ muốn biểu ca chết cùng sao? Mong chờ hơn trăm năm, khó khăn lắm biểu ca mới hồi phục hình dáng trước đây, tỷ...”.

“Võ La, biểu ca của muội sẽ không để nàng ta chết”. Tử Đan hồ hững nói: “Còn ta cũng tuyệt đối không để ai giết Tiêu Nhi”.

Đã lâu chưa từng thấy thần sắc ấy của Tử Đan, Võ La sững người, cuối cùng im lặng.

Khi Thương Tiều tỉnh lại, trời đã sáng bạch. Tử Đan ngồi bên cạnh đang chẩn mạch cho hắn. Hắn có một thoáng mơ hồ, không biết vì sao mình lại có thể từ trong huyền băng vạn niên tới được đây. Trong ký ức tựa như có giọng nói ấm áp của một nam tử: “Nàng ấy đã trở về, người nên đi tìm nàng ấy”. Sau đó dường như có luồng gió nóng làm mềm những tảng băng đông cứng chân tay hắn. Nàng ấy quay lại rồi. Nhan Nhược Nhất!

Hắn chợt bừng tỉnh, những cảnh tượng ngày hôm qua liên tiếp hiện lên trong đầu. Thương Tiều khẽ động ngón tay, bất giác bắt đầu dò tìm phương hướng của Nhược Nhất. Đột nhiên, hai mắt nhắm lại, gạt tay Tử Đan, ngay cả áo ngoài cũng chưa mặc liền đi ra ngoài. Tử Đan cũng không tức giận, thông thả nói: “Sáng sớm hôm nay nàng ấy đã một mình rời đi rồi, nói là cho dù đệ làm gì, nàng ấy cũng sẽ chỉ sống theo ý muốn của mình”.

Hình bóng đang rảo bước bất chợt dừng lại. Một hồi lâu, sống lưng thẳng đứng ấy dường như hơi còng xuống: “Nàng ấy còn nói gì nữa không?”. Giọng nói khàn khàn và bất lực.

Tử Đan nheo mắt cười: “Ồ, nàng ấy hỏi ta cái cây trong bạch môn trên đỉnh Hàn Ngọc có tươi tốt không. Ta nói rất tươi tốt. Nàng ấy liền cười rất dịu dàng rồi rời đi”. Tử Đan nói xong câu này, bóng lưng Thương Tiều bỗng cứng đờ, hắn không nói thêm gì nữa.

Tầm Thường cung, Thanh Tuyết trì.

Hơi nóng bốc lên, sương khói mịt mờ, nam tử khỏa thân ngả người bên mép hồ tắm vắng vẻ. Hai mắt nhắm hờ, những giọt nước theo khuôn mặt mịn màng từ từ chảy xuống môi, cổ, xương quai xanh, cuối cùng lặng lẽ hòa vào nước. Mái tóc đen dài của hắn tùy ý buông lơ trong làn nước, tỏa ra ý vị thanh tân thoát tục.

“Nhan Nhược Nhất quay lại là hắn liền tỉnh. Đúng là vô cùng dễ tâm”. Hắn đưa tay vuốt lại mái tóc đang tự do bay trong gió, “Người cả gan đối đãi với nữ tử đó như vậy ngay trước mặt hắn, chắc chắn là phải chịu khổ rồi”.

Nam tử áo nâu trong màn sương mịt mờ phía sau cúi người nói: “Thuộc hạ bắt tui”.

“Thái Phùng không cần tự trách, Thương Tiều đã là thân thiên ma, ma thần bắt tử bắt diệt, thiên hạ này ai có thể đấu được với hắn?”. Nam tử khẽ mở mắt, đôi đồng tử màu xám toát ra vẻ trí tuệ trong sương khói mờ ảo. Nhưng trong đôi mắt trong veo ấy lại không có tiêu cự, con người mờ mờ, hắn đã bị mù!

Nam tử chống người ngồi dậy, sờ mắt, khẽ thở dài một tiếng: “Không ai có thể hiểu sự lớn mạnh của hắn hơn ta”.

“Cung chủ... còn có mật thám tới báo, Nhan Nhược Nhất sáng nay đã rời khỏi quân doanh yêu tộc, không biết đi về phương nào”.

“Ồ”. Nam tử có vẻ rất kinh ngạc, trầm tư hồi lâu rồi nói: “Hãy tìm đi, cổ nhân đã quay lại, chúng ta ắt phải có lễ nghi, hãy lấy danh nghĩa của ta tặng một món quà cho ả ta”.

Thái Phùng sững người, lại nghe Quý Tử Hiên nói: “Người hãy tới chỗ Khuynh Nguyệt xem xem, chọn con yêu thú thả ra ngoài, hình như ta nhớ có một con hổ quái tên là Mã Phúc rất hoạt bát, hãy để nó ra ngoài dạo chơi, đừng nhốt nữa”.

Thái Phùng hiểu ý mỉm cười: “Vâng”.

Cửa lớn của Thanh Tuyết trì “kẹt” một tiếng đóng lại, Quý Tử Hiên nhẹ nhàng vén tóc lên khỏi mặt nước, chẳng bao lâu, giọt nước trên ngọn tóc liền kết thành băng. Hắn đưa tay bóp, vẩy những hạt băng đó vào nước. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, hắn lẩm nhẩm một cái tên: “Thương Tiều...”. Bỗng nhiên tai Quý Tử Hiên khẽ động, bị mù nhiều năm, bất cứ động tĩnh vụn vặt nào cũng không thoát khỏi đôi tai hắn. Hắn nghe rất chăm chú, phát hiện âm thanh ấy càng lúc càng lớn, dường như đang bay tới với tốc độ cực nhanh. Nghe kỹ hơn một chút thì là tiếng hét của nữ nhân.

“Rắc”. Một tiếng vang khê, mặt Quý Tử Hiên đổi sắc, kết giới trên Tầm Thường cung đã vỡ! Hắn đang định đứng dậy thì tiếng hét ấy càng lớn hơn. “Rầm”, nóc nhà như bị vật nặng va vào, Thanh Tuyết trì cũng bị chấn động. Tiếp đó là tiếng đổ vỡ ầm ầm, lẫn với tiếng hét “A! A! A! A!”. Cuối cùng một khối vật thể đập vỡ trần nhà, cùng với gạch ngói xà nhà rơi xuống hồ nước, nước bắn ra ngoài, lênh láng khắp phòng.

Bụi trần và vụn gỗ khiến hồ nước vốn trong veo trở nên đục ngầu. “Vật thể không xác định” giãy giụa dưới nước một lúc lâu, cuối cùng nhô đầu lên, mặt mũi nhếch nhác, loạng choạng đứng dậy từ dưới nước. Nghe thấy âm thanh quái lạ này, Quý Tử Hiên từ đầu đến cuối không phát ra dù chỉ một tiếng than.

Nữ tử thân mặc hắc bào vuốt mái tóc rối bù ướt át ra sau, nhổ nước trong miệng ra, thở hổn hển, rồi lại ho vài tiếng, cuối cùng nhìn thấy nam tử anh tuấn khỏa thân đang ngồi im lặng bên cạnh.

Không khí bỗng tĩnh lặng vài giây.

“Á”. Nữ tử đột nhiên kêu lên: “Lẽ nào người đang tắm?”.

Quý Tử Hiên chỉ cười không nói.

“Xin lỗi, ta chưa luyện rơi tự do, không biết nắm bắt phương hướng nên mới như vậy”. Nói rồi liền bò ra khỏi hồ. Tiếng nước róc rách khiến Quý Tử Hiên đoán biết được phương hướng của nàng ta.

“Cô nương muốn đi sao?”.

“Sao? Lẽ nào người muốn ta chịu trách nhiệm?”.

“Ha”. Quý Tử Hiên bật cười, “Không phải, chỉ là muốn thỉnh giáo cô nương xem cô nương làm thế nào mà có thể phá được kết giới trên đỉnh”.

“Kết giới?”. Nữ tử ngẩng đầu nhìn lên trên, rồi cố nhớ lại, nhìn Quý Tử Hiên với vẻ không hiểu rồi nói: “Cái thứ còn dễ rách hơn màng trinh kia là kết giới?”.

Không khí tĩnh lặng hai giây. Quý Tử Hiên mới định thần nói: “Xin hỏi quý danh cô nương là gì?”.

Nữ tử vuốt mái tóc ướt rất đẹp mắt: “Mạc Mặc. Người có thể gọi ta là Mạc Mặc hoặc Mặc Mặc”.

“... Tên này rất hay”.

Không bận tâm tới lời khen của hấn, Mạc Mặc quay người bỏ đi. Quý Tử Hiên lại nói: “Cô nương hãy khoan”. Hấn còn chưa dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, một nữ tử cao giọng nói: “Cung chủ, vừa rồi có một dị vật không xác định xuyên qua kết giới, rơi xuống Thanh Tuyết trì, cung chủ không sao chứ?”.

Quý Tử Hiên không bận tâm tới thuộc hạ lo lắng bên ngoài, quay sang cười nói với Mạc Mặc: “Hôm nay cô nương có muốn cùng ta thưởng thức bữa tối không?”. Người bên ngoài không nhận được câu trả lời, càng lo lắng hỏi thêm một lần. Trong lời nói đã có ý sắp phá cửa xông vào.

Mạc Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, hiểu ý: “Người uy hiếp ta? Không dùng bữa với người thì sẽ bị bắt?”. Quý Tử Hiên cười rất phóng khoáng. Mạc Mặc cũng cười, kiêu ngạo nói: “Ta không sợ người uy hiếp. Những kẻ bên ngoài không thể làm gì ta được”.

“Vậy sao?”. Quý Tử Hiên nhướn mày tỏ vẻ rất hứng thú, sau đó mỉm cười ôn hòa, “Cô nương cứ thử xem”.

Mạc Mặc leo lên khỏi hồ, vén tóc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía cánh cửa ấy, từ từ lấy ra một cái gậy gỗ màu đen ngắn và nhỏ: “Người đừng có hối hận”.

14. Chương 14

Chương 14

Ba ngày sau. Lục Vũ trấn.

Lục Vũ trấn là một nơi may mắn, đến nay vẫn chưa chịu ảnh hưởng của chiến hỏa. Đi trên đường ba ngày, Nhược Nhất nhìn thấy hiện trạng của Cửu Châu mà không khỏi thở dài. Trong những thôn làng nhỏ không có một bóng người, cũng không biết là đi lánh nạn hay là đã chết trong các cuộc chiến tranh, người chết, kẻ lưu vong. Những căn nhà trống cũ kỹ phải dãi nắng dầm sương giống như những ông lão bệnh tình nguy kịch hết phương cứu chữa, tuyệt vọng và đau đớn nhìn thế giới thê lương này.

Nược Nhất nghỉ một đêm trong khách điểm của thị trấn. Ngày hôm sau, khi cô đang ăn bánh bao trong đại sảnh thì nghe thấy thông tin: Tầm Thường cung bị yêu quái thân phận bất minh khiêu chiến. Có người nói, yêu quái đó là liên hoa tinh toàn thân đen sì, có người nói là nữ quái hắc phong yêu lực vô song, có người nói là ngư ma nữ đầu mọc sừng. Các lời đồn nhiều vô kể, nhưng điều duy nhất có thể xác định là kẻ gây chuyện này là nữ.

Ả ta công trạng phi phàm, Tầm Thường cung có bốn tòa cung điện màu vàng kim thì bị hủy ba tòa, trong đó có một tòa nổ thành tro vàng, gió thổi qua liền bay theo đường chân trời, trông vô cùng đẹp mắt. Nghe nói cuối cùng nếu không phải Quý Tử Hiên đích thân ra tay, thì Tầm Thường cung vốn được mệnh danh là cung điện mặt trời sẽ hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ban đầu Nhược Nhất tưởng là yêu tộc phái người đi gây chuyện. Nhưng nghĩ lại, nếu yêu tộc làm, vì sao chúng chỉ tàn phá cung điện mà không giết người. Rõ ràng là kẻ có dụng tâm muốn gây ra tranh chấp giữa tiên và yêu. Liệu là ai nhỉ...

Nhược Nhất đang nghĩ đến thất thân, đại sảnh khách điểm huyền ảo bỗng nhiên yên lặng. Khách dùng bữa đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa. Người bước vào mặc một chiếc áo dài màu nâu hết sức bình thường, tóc dài ngang vai, búi cao trên đỉnh đầu. Hắn chậm rãi bước vào, thư thái giống như đang đi dạo trong vườn nhà. Hắn dừng lại sau lưng Nhược Nhất, cười nói: “Ta tìm Nhan cô nương mất bao lâu!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Nhược Nhất cảm thấy toàn thân lạnh giá, cô quay phắt lại, chỉ thấy Thái Phùng cười khi nhìn mình. Cô gần như tránh ra phía sau theo phản xạ, nhưng chân vấp vào chân bàn, ngã ngồi dưới đất, bộ dạng vô cùng thảm hại.

“Cô nương hà tất phải hoảng sợ như vậy, tại hạ chẳng qua là thay chủ nhân tặng món quà mà thôi”. Nói rồi, hắn lấy trong ngực ra một tờ bùa chú, Nhược Nhất thấy tình thế không ổn liền bỏ chạy.

Dù gì cũng đã từng rèn luyện khi ở cạnh Thương Tiều, cô vẫn có chút bản lĩnh không nhũn chân vào lúc nguy nan.

Thái Phùng thấy Nhược Nhất bỏ chạy cũng không nôn nóng, điềm tĩnh niệm bùa chú xong liền đập bùa chú ấy lên đầu tiểu nhị đứng cạnh đang định làm người hòa giải, hô lớn: “Mã Phúc”. Lập tức, một làn khói đen bay lên, tiểu nhị ấy vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, bỗng thấy đầu đau dữ dội, không tìm được kêu gào thảm thiết. Tiếng kêu thảm thiết khiến những người có mặt rùng mình.

“Gầm!”. Một tiếng gầm rú tức giận của hổ truyền ra từ người của tiểu nhị, ngực tiểu nhị càng lúc càng phồng to, dường như có thứ gì đó đang sinh trưởng rất nhanh trong cơ thể hắn! Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, liền sợ quá hét lên kinh hãi, hoảng loạn chạy ra ngoài khách điểm. Chủ khách điểm thì trốn dưới quầy, run cầm cập.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, cơ thể của tiểu nhị nổ tung, một con yêu quái đầu người mình hổ giãy giụa đứng dậy từ trong vũng máu. Đầu của nó chính là đầu của tiểu nhị lúc nãy, lúc này đã nổi gân xanh cuộn cuộn, máu me đầm đìa, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta buồn nôn. Thái Phùng ném chiếc bánh bao lúc này Nhược Nhất chưa ăn hết xuống đất và nói: “Đi, đuổi theo ả”.

Mã Phúc ngửi mùi trên chiếc bánh bao ấy, gầm lên một tiếng, rồi lập tức đuổi theo ra ngoài. Thái Phùng phủ áo, nhìn những vệt máu vung vãi dưới đất, nói: “Đúng là đồ quái vật ghê tởm”.

Lúc Nhược Nhất chạy ra cửa đương nhiên không nhìn thấy chuyện Thái Phùng làm. Nếu nhìn thấy, chắc chắn cô sẽ không chạy một cách an tâm như vậy. Nhược Nhất chạy thẳng ra ngoài trấn, cô nghĩ, ở phía ngoài trấn không biết chừng có thể gặp được một vài sơn tinh yêu quái, bây giờ mâu thuẫn giữa yêu tộc và tiên tộc lớn như vậy, dù chúng đấu với Thái Phùng, nếu không thể thắng thì có thể kéo dài thời gian cũng tốt.

Nhược Nhất vẫn đang suy ngẫm, đột nhiên phía sau xộc lên mùi tanh nồng, trong lòng biết có chuyện chẳng lành, cô vội vàng ôm đầu lăn xuống đất. Vừa hay va vào tiệm thợ mộc bên cạnh, bị phiến đình treo tường chọc vào người đau gần chết. Vừa ngẩng đầu, Nhược Nhất bỗng sợ hết hồn. Đó là thứ gì...

Một cái đầu người đã bị biến dạng treo lủng lẳng trên cổ, rõ ràng là mặt người nhưng lại lộ vẻ dữ tợn của dã thú, trên mình hổ còn dính đầy máu nhớp nháp, một cái đuôi có gai nhọn không ngừng ve vẩy trên không. Con quái vật nhe nanh giơ vuốt, hung thần ác sát này chính là kẻ lúc nãy đã tấn công cô sao?

Nhược Nhất lại một lần nữa cảm thán, thế giới ở Cửu Châu quả nhiên không phải là thế giới mà cô có thể lý giải được! Người trên đường đã bỏ chạy tán loạn khi nhìn thấy con quái vật này. Con đường trống vắng bây giờ chỉ còn một người một yêu đang cố gắng giảng co.

Nhược Nhất nhìn nó cảnh giác. Con yêu thú ấy cũng đang dò xét cô. Nhược Nhất khê lùi ra sau, định cầm gậy hoặc thứ vũ khí nào đó, nhưng lại chọc vào một đồng đinh... Bỗng nhiên một ý tưởng xẹt qua đầu cô, cô khê liếc nhìn ra sau mới phát hiện, bức tường sau lưng toàn là đinh!

Nhan lúc Nhược Nhất sao nhãng, Mã Phúc bắt chợt lao về phía cô. Tốc độ của cú lao này quá nhanh, Nhược Nhất không còn tâm tư để suy nghĩ những điều khác, cô tính chuẩn thời gian, lúc tên yêu quái cách rất gần cô liền ôm đầu ngồi xuống. Mã Phúc không kịp dừng lại, cầm thẳng đầu lên bức tường đinh ấy, nó liền đau tới mức kêu “au au” không ngừng.

Nhược Nhất bò qua bụng yêu quái nhưng không vội đi, nhân lúc Mã Phúc đang ra sức rút đầu và móng vuốt của mình khỏi bức tường đình, cô quay người đập mạch vào bộ phận duy trì nòi giống của nó... Một đập... Lại thêm một đập... vào cái chỗ vô cùng yếu ớt của tất cả các sinh vật giống đực trên toàn thế giới!

Liên tiếp ba cú đập kinh hồn bạt vía khiến Mã Phúc lập tức nằm bẹp gí, cái đuôi duy nhất có thể động đậy cũng rũ xuống mềm oặt, ngay cả tiếng rên cũng không còn. Sau đó Nhược Nhất lại tìm một cái chùy sắt trong xưởng thợ mộc, gõ mạnh vào mông của Mã Phúc, đến tận khi cổ định nó trên phiến tường đình, cô mới hài lòng phui tay. Thắng lợi ngắn ngủi không hề khiến Nhược Nhất quên đi nguy hiểm, nghĩ tới Thái Phùng, thần sắc của cô lại hoảng hốt, tiếp tục chạy ra ngoài thành.

Thái Phùng đứng trên không, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, có điều, khi nhìn thấy Nhan Nhược Nhất xử lý tên yêu thú như vậy, bụng dưới của hắn cũng không kìm được mà thắt lại. Hắn nheo mắt với thần sắc phức tạp. Hắn nên thấy may mắn, may mà lúc đầu hắn không ép Nhan Nhược Nhất tới mức này. Nhìn Nhược Nhất chạy xa, hắn không vội bám riết. Nhiệm vụ của hắn chỉ có một, chính là tặng “món quà” này tới tay Nhan Nhược Nhất. Ý đồ của Quý Tử Hiên cũng không phải muốn đẩy Nhan Nhược Nhất tới chỗ chết.

Bây giờ Thương Tiêu đã tỉnh, ma tính của hắn đã bị áp chế rất nhiều. Nếu ai ép hắn nhập ma lúc này, thì cũng có nghĩa là người đó làm hại chính mình. Những thảm cảnh của hai trăm năm trước, cho dù là Thái Phùng, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy rùng mình.

Mã Phúc rất đau đớn, nhưng dù sao nó cũng là yêu thú, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị đánh chết như vậy. Nghỉ một lúc, cảm giác đau đớn trên cơ thể giảm đi rất nhiều, Mã Phúc mới từ từ vùng vẫy bò xuống khỏi phiến tường đình. Cái đầu người vốn đã lủng lẳng trên cổ bị nó ra sức kéo, chỉ còn lại một lớp da bám trên cổ. Nó cũng mặc kệ, mang theo cái đầu đáng sợ ấy, tiếp tục đuổi theo mùi của Nhược Nhất. Bây giờ Mã Phúc đã hoàn toàn nổi giận, nếu để nó gặp Nhan Nhược Nhất, sợ là sẽ không tốt đẹp gì. Thái Phùng suy nghĩ một lúc, cũng đuổi theo sau.

Lục Vũ trấn không lớn, Nhược Nhất chạy không bao lâu đã tới khu rừng ở ngoài trấn. Ngoài Lục Vũ trấn có một dòng sông nhỏ ngoằn ngoèo, nước sông trong veo, chảy chậm nhưng rất lạnh. Nhược Nhất hốt hoảng chạy tới đó, nhất thời không tìm thấy cây cầu nhỏ qua sông ở chỗ nào, đang do dự không biết có nên mạo hiểm lội qua không, cô bỗng nghe thấy một tiếng chuông lanh lảnh. Cô ngẩng đầu, bất chợt nhìn thấy bóng người ngồi ở bên kia sông.

Hắn gập một chân ngồi dưới cây hòe già bên bờ sông, mặc y phục đen, mặt nạ tím gần như che kín cả khuôn mặt, đội chiếc nón đen càng có vẻ vô cùng thần bí. Đường như nhận ra có người đang nhìn mình, hắn ấn chặt cái nón trên đỉnh đầu, từ từ đứng dậy.

Cùng với động tác của hắn, chuông bạc kêu leng keng, không chút quy luật nhưng khiến người nghe cảm thấy bình tĩnh.

Ngắm nhìn hình bóng ấy, Nhược Nhất có cảm giác như đã cách mấy đời. Bỗng nhiên cô nhớ tới cái đêm tối tĩnh lặng song nguyệt cùng tròn cách đây rất lâu, cũng ở bên cạnh một dòng sông nhỏ, Thương Tiêu bị đánh hiện nguyên hình mượn linh lực của song nguyệt, cuối cùng hóa thành hình người.

Nhược Nhất vĩnh viễn không bao giờ quên hình bóng của hắn phản chiếu trong song nguyệt khi ấy, mang theo sức mê hoặc thần bí, đi vào tận sâu thẳm trái tim cô, làm gợn lên một làn sóng. Nhược Nhất cứ ngây người nhìn như thế, ngay cả Mã Phúc gầm rú lao tới sau lưng cô cũng không chú ý.

Tới khi ngửi thấy mùi tanh nồng, cô bất chợt bừng tỉnh, lúc này muốn trốn cũng không còn kịp nữa. Nhanh như chớp, một tiếng động lướt qua tai, Nhược Nhất chỉ thấy một luồng khí tươi mới mát lạnh lướt bên mặt. Mã Phúc sau lưng lại kêu lên thảm thiết. Nhược Nhất chưa hoàn hồn lại, ngoảnh đầu nhìn, đã thấy Mã Phúc như bị sức mạnh vô hình giáng một chưởng, lao thẳng vào một gốc cây.

Làn gió mát thổi tới, trước mắt hoa lên, người lúc nãy vẫn còn ở bờ bên kia đã đứng trước mặt cô. Là chàng sao? Nhược Nhất ngắm nghía khuôn mặt của người đó rất kỹ, có điều nam tử thần bí này che mặt kín mít, Nhược Nhất không thể nhìn ra tướng mạo của hắn.

Nam tử thần bí im lặng đi về phía Mã Phúc, rất chậm rãi, từng bước đi đều vô cùng chắc chắn. Vừa không tỏ vẻ lơ đãng khinh địch, lại không lộ uy nghiêm ép bức. Mã Phúc nằm dưới đất một lúc lâu mới choáng váng đứng dậy. Lúc này cái đầu người của nó đã hoàn toàn rơi xuống, chỉ có vết sẹo to bằng miệng hũ đang

không ngừng chảy dịch nhớt ra ngoài. Chân trước và trên cổ nó bị đinh đâm rất nhiều lỗ, máu chảy ra ngoài. Bỗng nhiên khoang ngực của nó bắt đầu phập phồng dữ dội, trong vết thương máu thịt bê bết cũng như có lớp màng khẽ chuyển động. Chẳng bao lâu, xung quanh cổ nó mọc ra hai hàng răng nhọn hoắt màu trắng! Một con mắt cũng thoát ẩn thoát hiện trong vết thương!

Nhược Nhất nhìn thấy cảnh tượng ấy liền cảm thấy vô cùng buồn nôn, dạ dày trào ngược. Không cho cô thời gian nôn ọe, Mã Phúc đã biến thân ngựa mặt lên trời gầm rú, lao thẳng về phía nam tử thần bí. Động tác của nó nhanh hơn lúc này đến hơn ba lần!

“Cẩn thận!”. Nhược Nhất không khỏi hét lên. Nam tử thần bí không kinh sợ, vẫn trầm lặng tiến lên trước, hần khe bắt quyết bằng tay phải, lòng bàn tay đưa lên trước, kết một lớp màng ánh sáng trên không. Nhược Nhất biết rằng, đó là kết giới. Kết giới đa phần là để phòng thủ, kẻ địch chạm vào phần lớn sẽ bị bật ra. Không ngờ kết giới này không giống bình thường. Mã Phúc lao tới va vào kết giới, bị dính chặt vào đó, nó giãy giụa, nhưng giống như rơi xuống đầm lầy càng giãy càng lún sâu. Bỗng nhiên, nam tử thần bí động thủ, từ từ bóp cổ Mã Phúc.

Hắn dừng bước, lòng bàn tay trái ngưng kết một chùm sáng trắng, không nhanh không chậm đập vào tim Mã Phúc. “Keng” một tiếng khe khẽ, tứ chi đang giãy giụa của Mã Phúc cứng đờ, sau đó, một ngọn lửa màu trắng bao trùm toàn thân nó, trong chớp lát, tên quái thú không đầu này liền hóa thành một làn khói xanh và hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Nhược Nhất chưa từng nhìn thấy ai có thể giết chóc một cách dịu dàng nho nhã đến thế, cho dù là Thương Tiêu, khi động sát ý cũng sẽ không tự chủ mà toát ra vẻ mạnh mẽ ác liệt. Nhưng phép thuật của nam tử bí mật này vô cùng trong sạch, giống như nhà Phật đang siêu độ linh hồn, không hề mang một chút sát khí.

Tay của nam tử thần bí vung trên không trung, giống như cầm thứ gì đó. Nhược Nhất chăm chú nhìn, chỉ có thể thấy một chút ánh sáng yếu ớt đang nhấp nháy. Hắn nhét thứ đó vào người, khuôn mặt được che kín khe quay ra sau, nhìn thấy Nhan Nhược Nhất đang thờ người ra, khoe môi hần khe động, lại chậm rãi đi lên phía trước. Tiếng chuông lanh lảnh vang lên sau lưng hắn, giống như một điệu nhạc vĩnh viễn không phổ thành bài hát, “reng reng leng keng”, cùng với sự biến mất của chủ nhân, tiếng chuông cũng dần dần mất dấu.

Lúc này, Nhược Nhất ổn định lại tinh thần trong cơn kinh ngạc. Lúc này, trước khi nam tử ấy đi, đã cười với nàng sao? Không, đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là từ khi nam tử ấy xuất hiện đến khi hắn biến mất, tri giác và phản ứng của cơ thể Nhược Nhất ít nhất là đã giảm đi ba nhịp! Ban đầu, cô không cảm nhận được, đến khi nam tử ấy đi xa, cô muốn bước đi mới nhận thấy cơ thể khác thường.

Có lẽ, lúc này động tác của Mã Phúc không trở nên nhanh hơn mà là cô đã trở nên chậm chạp! Nhược Nhất tuyệt đối sẽ không chờ đến mức này vì một hình bóng có chút quen thuộc, cách giải thích duy nhất là người này ngay từ đầu đã thi triển phép thuật với cô, khiến tri giác của cô trở nên chậm chạp. Nhưng vì sao chứ? Người này rốt cuộc là ai...

Tuy nhiên người cảm thấy khó hiểu không chỉ có Nhược Nhất. Thái Phùng đứng trên không suy nghĩ rất lâu, vung tay áo cười mây bay đi.

Qua chuyện này, Nhược Nhất tất nhiên không thể đứng chờ tại chỗ, cô vẫn phải tiếp tục lên đường, xuất phát tới Anh Lương sơn. May mà ngân lượng của Nhược Nhất vẫn còn, cũng không có gì phải mang theo, cô bèn không quay về khách điểm nữa. Nhược Nhất đi tới dòng sông lạnh giá gần đó để rửa mặt, chỉnh sửa phục trang rồi tiếp tục lên đường. Bây giờ cho dù gặp chuyện gì Nhược Nhất cũng phải kiên cường, bởi vì không còn ai có thể làm chỗ dựa cho cô nữa.

15. Chương 15

Chương 15

Đi một mình chắc chắn là cô độc.

Nhược Nhất vốn tưởng rằng mình có thể kiên cường chiến thắng tất cả nhưng cứ tới đêm khuya là cô không kìm được sợ hãi, không kìm được nhớ lại những tháng ngày ở bên cạnh Thương Tiều. Đặc biệt là bây giờ – khi Nhược Nhất cầm cái đánh lửa, loay hoay mãi cũng không nhóm được một cành cây khô. Cô tức giận vứt cái đánh lửa xuống đất, giẫm đạp lên nó: “Chết tiệt! Hàng lởm gì đây!”.

Lúc này, mặt trời đã xuống núi từ lâu, song nguyệt vẫn chưa mọc, xung quanh là bóng tối tĩnh mịch, xa xa thấp thoáng vang lên tiếng sói tru âm u lạnh lẽo. Nhược Nhất rợn tóc gáy, hồi hận vì vứt cái đánh lửa đi, nhưng lúc này, trong đó thật sự không có một tia lửa nào. Cô đau đầu rên rỉ, càng thấy nhớ về những ngày tháng trước đây, khi Thương Tiều vẫn là một chú tiểu hồ ly chỉ có một cái đuôi, hắn chỉ cần dùng yêu khí là có thể đuổi được dã thú săn mồi; hắn chỉ cần động móng vuốt là có thể đốt cháy một bụi cây; trong đêm tối lạnh lẽo, Nhược Nhất có thể ôm hắn trong vòng tay sưởi ấm; hắn có thể...

Ánh mắt của Nhược Nhất bắt gặp tối đi, đáng tiếc, trước đây chỉ là trước đây. Cô vỗ vỗ vào mặt mình để lấy lại tinh thần. Không có lửa đuổi dã thú, xem ra đêm nay chỉ có thể ở trên cây. Vừa nghĩ như vậy, trong nháy mắt, cành củi khô trước mắt Nhược Nhất bỗng chốc bùng lên một ngọn lửa, khiến cô sợ hãi hét lên, ngồi phệt xuống đất, rồi lại hốt hoảng dập dậm lửa bén vào tóc mình.

Khi không gian lại trở nên yên tĩnh, Nhược Nhất ngẩng người nhìn ngọn lửa tự nhóm lên. Lẽ nào, là nhân phẩm của cô đột nhiên bùng phát đốt cháy cành cây? Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên sau lưng, Nhược Nhất trong lòng kinh hãi, lập tức đề cao cảnh giác. Những ngày này thính giác và thị giác của Nhược Nhất tốt hơn trước rất nhiều, có lẽ đúng như Vô La đã nói, người bị cứu vĩ bạch hồ hạ ấn, thể chất sẽ dần dần khá lên. Tiếng bước chân này rất khẽ, nếu là trước đây, chắc chắn cô không cảm nhận được.

Nhược Nhất khẽ ngoảnh đầu nhìn ra sau, liền sững người. Người đó là một thanh niên anh tuấn khoảng hai mươi tuổi. Hắn có thần sắc lạnh lùng, tay cầm một thanh trường kiếm, mặc trang phục màu đen bó sát thường thấy khi hành tẩu giang hồ, tay áo và ống quần đều buộc dây màu đỏ, cổ áo thêu hoa văn màu đỏ sậm, trông rất khỏe khoắn và phóng khoáng. Cách ăn mặc này chẳng phải là của hiệp khách giang hồ mà mấy năm trước cô thích nhất sao!

Nhược Nhất từng là người mê võ hiệp, kiểu nam tử mà cô yêu thích nhất là kiếm khách võ công cao cường, tướng mạo thanh tú, dáng người cao ráo, thần sắc lạnh lùng. Nếu là trước đây, thanh niên này chỉ dựa vào phục trang và khí chất là có thể khiến Nhược Nhất “ngã gục”. May mà bây giờ phẩm vị của cô đã thay đổi rất nhiều, cô sẽ không mong có được những người như thế một cách trắng trợn nữa, nhưng trong lòng cũng không kìm được mà nảy sinh thiện cảm với hắn...

Thanh niên ấy chậm rãi đi tới cạnh ngọn lửa rồi ngồi xuống, ôm thanh kiếm trên tay vào lòng, dựa người vào thân cây rồi nhắm mắt ngủ! Từ đầu đến cuối hắn không nhìn Nhược Nhất một lần nào, giống như cô không hề tồn tại vậy. Bị lơ sao?

“Cái đó...”. Nhược Nhất không kìm được lên tiếng hỏi, “Xin hỏi người là...”.

Thanh niên áo đen cau mày khó chịu, vừa mở mắt, ánh lửa chiếu vào đôi mắt đen trong như nước mùa thu của hắn, lấp lánh tới mức Nhược Nhất có chút dao động. Hai người nhìn nhau qua đồng lửa một lúc, đến tận khi Nhược Nhất cảm thấy mắt của mình bị ngọn lửa rực sáng làm cho hoa đi, kiếm khách trẻ tuổi nói: “Lửa là do ta nhóm”.

Nhược Nhất im lặng, trong lòng thầm suy ngẫm ý nghĩa câu hắn nói: Lửa là hắn nhóm, vì thế hắn muốn ngồi ở đây. Dĩ nhiên là được, cô cũng không đuổi hắn đi, nhưng vì sao hắn lại nói như vậy?

Kiếm khách nói tiếp: “Cô đi đi”.

Nhược Nhất lại im lặng, liên hệ hai chuyện lửa do hắn nhóm và bắt cô phải đi để suy ngẫm: Ý là không muốn kẻ khác hưởng thành quả lao động của mình sao... Thế là, Nhược Nhất hùng hồn chỉ vào đồng lửa và nói: “Nhưng củi là ta nhặt”. Lần này tới lượt kiếm khách trẻ tuổi im lặng một hồi: “Thế thì đừng làm ồn nữa”.

Cao thủ! Chỉ cần kẻ nào tính cách có khiếm khuyết thì chắc chắn đều là cao thủ. Nhược Nhất ngậm miệng bày tỏ sự tôn trọng. Bây giờ cô đã có lửa để đuổi dã thú, lại có một cao thủ ngồi canh, dĩ nhiên là được lợi

lớn.

Cô quần chặt quần áo trên người, nằm rất gần đồng lửa. Trước khi ngủ say, cô mơ hồ nghĩ, đồ đạc đã để lại hết trong khách điểm ở Lục Vũ trấn, ngày mai nếu đi qua cái chợ nào nhất định phải mua tấm thảm dày, đêm ở Cửu Châu quả thực rất lạnh. Nhược Nhất không biết rằng, khi hơi thở của cô dần trở nên đều đặn, nam tử nhắm mắt ngồi dưới gốc cây khê mở mắt, nhìn hình bóng cô ngay gần đồng lửa, như đang nghĩ ngợi điều gì.

Bỗng nhiên, từ xa vang tới giọng nói của một nữ tử: “Người đứng lại... không được đi!”. Giọng nói từ xa đến gần, đang hướng về phía này. Nhược Nhất bị đánh thức, ngẩng đầu nhìn về phía có tiếng nói.

Thiếu hiệp áo đen nhanh chóng đứng dậy đạp cát lên để dập lửa. Nhược Nhất nằm bên cạnh đồng lửa dĩ nhiên bị dính đầy đất cát. Cô định mở miệng ngăn hấn lại, nghĩ rằng không cần thiết phải làm như vậy. Nhưng chưa đợi Nhược Nhất lên tiếng, câu nói tiếp theo của nữ tử ở đằng xa lập tức khiến cô sợ tới mức nín thở.

“Vân Chữ, nếu người đi thêm một bước nữa, ngày mai ta sẽ tới Tầm Thường cung tìm cung chủ các người đòi người!”.

Ba từ “Tầm Thường cung” đã kích thích mạnh đến Nhược Nhất. Cô run lên, vội đứng dậy, lúc này cũng bất chấp mọi chuyện, kéo tay thiếu hiệp trốn sau một thân cây. Thiếu hiệp khê sững người, gần như là bất giác nắm chặt tay của Nhược Nhất. Nhược Nhất lúc này đã sớm bị “người của Tầm Thường cung” làm cho sợ hãi tới mức vô cùng căng thẳng, nên không cảm nhận được sự kỳ lạ của thiếu hiệp.

Nhược Nhất thò đầu ra nhìn, may mà gần đây thị lực của cô tốt hơn trước kia, trong không gian tối tăm như thế, cô cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người một nam một nữ đứng ở đằng xa. Lúc này song nguyệt đã lên cao, ánh trăng chiếu xuống khiến rừng cây sáng hơn ban nãy, cũng khiến Nhược Nhất nhìn thấy rõ hơn.

Giọng nói của nữ tử ấy không lớn, nhưng trong đêm tối tĩnh lặng nghe vô cùng rõ ràng. Dường như nàng ta đang thút thít: “Ta khiến chàng chán ghét vậy sao... Ta thật sự thích chàng, chỉ thích chàng cũng không được sao?”. Nam tử phía trước im lặng một lúc, lạnh giọng nói: “Thiên Tổ, ta và nàng là tiên yêu hữu biệt, ban đầu, nếu biết nàng là yêu, Vân Chữ ta đã chết vì trọng thương cũng quyết không để nàng cứu”.

Nghe câu mở đầu này, Nhược Nhất đại khái cũng hiểu được là chuyện gì. Thì ra lại là một mối tình tiên yêu! Thiếu hiệp áo đen vốn đang ngậy người nhìn tay Nhược Nhất, lúc này nghe thấy đoạn đối thoại của hai người kia thì không khỏi cau mày, cũng ngược mắt nhìn về phía ấy.

“Tiên yêu hữu biệt!”. Nữ tử cười khẩy, bốn từ này giống như vô tình khiến nàng ta tổn thương, “Tiên yêu hữu biệt? Vân Chữ công tử, lúc này khi chàng mây mưa với nô gia, động tình như vậy, có nghĩ tới tiên yêu hữu biệt? Ta còn nhớ rất rõ, tay của chàng dịu dàng vuốt ve làn da của ta, từ cổ tới ngực, rồi tới hông, từng tấc da tấc thịt của ta chàng đều không bỏ qua, chàng cũng hôn ta...”.

Nhược Nhất nghe mà đỏ mặt. Nữ tử yêu tộc này càng lúc càng bạo dạn.

“Hèn mặt!”. Vân Chữ gạt nàng ta ra, hơi thở không ổn định, thẹn quá hóa giận, nói: “Không biết liêm sỉ! Nếu không phải người bỏ thuốc rồi thì triển thuật dụ dỗ...”.

“Ta bỏ thuốc, nhưng ta chưa bao giờ triển phép thuật! Nam hoan nữ ái vốn là thường tình! Vân Chữ, nếu trong lòng chàng không có Thiên Tổ, với công lực của chàng số thuốc ấy hoàn toàn chẳng là gì. Lúc này trên giường, chàng bức thiết như vậy nhưng vẫn có thể kiềm chế được, dịu dàng với ta... ta, ta biết trong lòng chàng...”.

“Im miệng!”. Hàn quang lóe lên, Vân Chữ rút kiếm. Hấn ngữ khí tàn bạo, giống như đang giấu giếm điều gì đó, “Người tưởng là ta sẽ không giết người sao?”.

Không khí tĩnh lặng vài giây.

“Chàng sẽ không giết ta”. Ngữ khí vô cùng kiên định, Thiên Tổ bước lên một bước, ngực chắn trước mũi kiếm, “Chàng sẽ không giết ta”. Năm từ này được nàng ta nói ra giống như lời tỏ tình dịu dàng nhất thế gian, từng chút từng chút ngấm vào xương tủy.

Nhược Nhất nhìn thấy kiếm quang của Vân Chữ khê rung lên, bụng nghĩ nam nhân này sẽ không ra tay. Nhưng không ngờ trong nháy mắt một luồng ánh sáng mờ ảo lướt qua phía sau Vân Chữ, một nữ tử áo vàng xuất hiện bên cạnh hần giống như tia chớp.

Hai người Thiên Tố – Vân Chữ đều sững sờ, nữ tử ấy cầm cổ tay của Vân Chữ, đẩy vai hần lên phía trước. Vân Chữ rút tay không kịp khiến thanh trường kiếm lập tức đâm vào ngực Thiên Tố! Vân Chữ sững người, nhất thời không biết làm gì. Nữ tử áo vàng nhanh chóng rút kiếm, máu tươi liền phụt ra, bắn hai giọt lên vạt áo và giày Vân Chữ. Lòng bàn tay nữ tử áo vàng ngưng tụ một luồng tiên khí. Lúc này Thiên Tố hồi thần, định chống cự. Nhưng không ngờ thân thủ của nữ tử ấy nhanh như gió, chỉ cần một chiêu là đã hóa giải được chiêu thức của Thiên Tố. Nữ tử áo vàng đập mạnh vào lồng ngực đang không ngừng chảy máu của Thiên Tố. Cơ thể Thiên Tố giống như con diều bị đứt dây rơi xuống bãi cỏ, không một tiếng động.

Vân Chữ định đuổi theo, nhưng nữ tử áo vàng kéo tay hần, lạnh giọng nói: “Loại hồ yêu này, người làng nhằng với ả làm gì, còn cả gan mê hoặc tứ tướng của Tầm Thường cung, có chết cũng không đáng tiếc”.

Tứ tướng của Tầm Thường cung! Nhược Nhất có chút kinh ngạc. Vân Chữ này lại cùng một đẳng cấp với Thái Phòng.

Vân Chữ nghe lời của nữ tử áo vàng quả nhiên bất động. Trong rừng lại yên tĩnh giây lát, Nhược Nhất bỗng nghe Vân Chữ lạnh lùng nói: “Khuyên Nguyệt, chuyện của ta không cần người quản. Đây là lần cuối cùng ta nhân nhượng cho người”. Giọng nói của hần lạnh như băng, ngữ khí cứng nhắc. Nhưng cuối cùng, hần vẫn không đi cứu Thiên Tố.

Nhược Nhất nghĩ, Vân Chữ lúc này chắc chắn đang tức giận, hần cũng thích Thiên Tố, chỉ là tình cảm của hần với Thiên Tố vẫn chưa đủ để hần trở mặt với đồng bọn. Cho dù đồng bọn của hần đã giết chết Thiên Tố...

Thiếu hiệp áo đen khê cau mày, không nói một lời. Nhược Nhất vừa chửi thầm người của Tầm Thường cung quả nhiên chẳng ra gì, vừa thấy tiếc thay cho hồ yêu si tình, yêu phải loại người phụ tình như vậy. Hai chiêu lúc nãy giáng thẳng vào ngực, đều là chiêu số đoạt mệnh. Hồ yêu Thiên Tố này e là không sống được.

Khuyên Nguyệt nói: “Chuyện của người, ta không muốn quản nhiều. Nhưng bây giờ yêu vương đã tỉnh lại, quần yêu khắp Cửu Châu vui sướng điên cuồng, đúng là chuyện đáng lo ngại. Cung chủ vì chuyện này mà mất ngủ cả đêm. Vậy mà bây giờ, người lại có tâm tư ở đây quyến luyến với một con hồ yêu ty tiện! Nếu ta không giết ả, để sau này người đi theo ả chắc!”.

Vân Chữ im lặng, Khuyên Nguyệt nói tiếp: “Lần này ta đến để truyền ý chỉ của cung chủ cho người. Cung chủ nói, ngoài năm mươi dặm phía đông nam địa giới Anh Lương có một thành trấn nhỏ, gần đây có người dân trong trấn tới cầu cứu, nói là phương ấy xuất hiện một con yêu quái ăn thịt người có chín đầu, vô cùng hung dữ, lệnh cho người tới đó chém chết nó... Người hãy nhanh chóng giải quyết chuyện này rồi quay về cung tĩnh dưỡng ít hôm, liệu mà tĩnh tâm, đừng để mất mặt tứ tướng!”. Nói rồi, Khuyên Nguyệt vung tay, một ánh đỏ nhoáng lên, bóng dáng ả ta biến mất, trên không liền rơi xuống một người giấy.

Thì ra lúc nãy không phải Khuyên Nguyệt đích thân tới mà là thi triển phép thuật con rối trên người giấy. Vân Chữ vừa động ngón tay, người giấy nát vụn, rơi đầy đất. Hần đứng im tại chỗ một lúc, sau đó cũng quay người bỏ đi. Hần không tìm kiếm bóng dáng của Thiên Tố. Người tu đạo quả nhiên đều bạc tình. Nam tử này vừa mới mây mưa quần quýt với Thiên Tố, thoát một cái liên vút bỏ nàng ta ở vùng sơn dã, hoặc cũng có thể nói là phơi thầy ngoài sơn dã... Nghĩ tới đây, Nhược Nhất không khỏi rùng mình.

Nhược Nhất cẩn thận thò đầu ra, thấy Vân Chữ dần dần đi xa, lập tức nhắc váy, vội vàng chạy tới đồng cỏ Thiên Tố rơi xuống để tìm nàng ta. Thiếu hiệp áo đen lặng lẽ theo sau nàng, đôi mắt in bóng song nguyệt dõi theo hình bóng phía xa. Nhược Nhất tìm một lúc trong đồng cỏ vẫn không thấy Thiên Tố, lo lắng muốn nhờ thiếu hiệp giúp. Ngẩng đầu nhìn thì thấy hần đang chăm chú nhìn phía xa, cô cũng nhìn theo ánh mắt của hần...

Chỉ thấy Vân Chữ dừng chân ở phía xa, nghiêng người đứng một lúc, rồi đi xa dần. Hần đã nhìn thấy hai người. Tiên yêu tương luyến, cho dù là hai trăm năm trước cũng là trọng tội. Vân Chữ đã nhìn thấy Nhược Nhất và thiếu hiệp áo đen, chắc chắn có thể đoán được họ đã nhìn thấy chuyện lúc này, nhưng hần lại không giết họ diệt khẩu. Là bởi vì hần chắc chắn Thiên Tố đã chết, nên không thêm bận tâm sao?

Nhược Nhất đang nghĩ, bỗng nhiên khóe mắt liếc thấy có ánh sáng. Cô lần theo ánh sáng, chỉ thấy một tiểu hồ ly màu đỏ thoi thóp nằm trong bụi cỏ, trước ngực của nó có một vết kiếm rỉ máu. Ánh sáng ấy phát ra từ vết kiếm đó.

Bụng của tiểu hồ ly khê phập phồng. Sau khi bị tấn công mạnh như vậy mà vẫn có thể sống được gần như là điều không thể, cách giải thích duy nhất là Vân Chữ bảo vệ nàng ta. Nhân lúc mọi người không để ý, hắn đã bảo vệ tâm mạch cho nàng ta.

16. Chương 16

Chương 16

Ngày hôm sau.

Lúc Nhược Nhất tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch. Mặc dù tối qua trải qua một số chuyện, nhưng cô ngủ say một cách bất ngờ. Giống như nằm ngủ trên một chiếc giường ấm áp, không mơ chút nào. Đã rất lâu không ngủ say như vậy, khiến Nhược Nhất có chút không quen. Cô quay sang nhìn Thiên Tổ vẫn yếu ớt, hôn mê. Bị thương nặng như vậy, muốn hóa thành hình người xem ra cần một thời gian. May mà thiếu hiệp áo đen này hảo tâm đưa thuốc cầm máu trị thương mà hắn vẫn mang theo người ra, nếu không, với vết thương máu me đầm đìa này Nhược Nhất thật không biết nên làm thế nào.

Nhắc tới thiếu hiệp áo đen, lúc này hắn vẫn đang ngủ! Dựa vào thân cây, ôm kiếm, động tác vẫn hệt như lúc hắn tới hôm qua. Không phải đều nói “hiệp khách lúc đến không hình bóng mà lúc đi cũng không một dấu vết” hay sao? Cô vốn tưởng rằng sáng nay vừa mở mắt ra sẽ không nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa. Nhược Nhất hiểu kỳ ngấm nghĩa hắn, trông không giống tu tiên, càng không giống yêu quái. Trẻ tuổi như vậy, có thể dựa vào võ công mà xông pha giang hồ, chắc chắn là có thân thủ phi phàm. Hơn nữa, hắn lại còn đồng ý giúp cô cứu một yêu quái. Cửu Châu bây giờ, người như thế này chắc là rất hiếm...

Dường như nhận thấy có người đang ngắm nhìn mình, bỗng nhiên thiếu hiệp mở mắt, không có vẻ lơ mơ như vừa tỉnh, đôi mắt đen sáng trong veo. Hắn tóm được ánh nhìn của Nhược Nhất, nhìn cô giống như chim ưng nhìn con mồi. Nhược Nhất cũng nhìn người, có chút khó xử nhìn đi chỗ khác: “Thiếu hiệp... tỉnh rồi. Vậy thì chúng ta từ biệt ở đây. Hồ yêu này ta mang đi, trước đây ta cũng từng nuôi hồ ly, khá hiểu tập tính của chúng, không gây thêm phiền phức cho thiếu hiệp nữa. Cảm ơn thuốc trị thương của người hôm qua”. Nói rồi cô tự sắp xếp đồ đạc, cẩn thận bế Thiên Tổ bỏ đi.

Từ đầu đến cuối, thiếu hiệp vẫn không nói một câu. Nhược Nhất vốn tưởng rằng mình và thiếu hiệp áo đen giống như hai hạt cát không cẩn thận bị thổi vào một chỗ trong sa mạc, sau hồi giao thiệp ngắn ngủi, cả đời này sẽ không gặp lại. Nhưng không ngờ... Nhược Nhất không kìm được lại nhìn ra sau. Hắn vẫn đi theo Nhược Nhất, khoảng cách không dài không ngắn, giống như một người xa lạ đi chung đường. Nhược Nhất suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng vẫn không kìm được bước chậm lại, từ từ từ từ nhích tới bên cạnh hắn.

“Thiếu hiệp”. Giọng nói có ý nịnh bợ quá rõ rệt, Nhược Nhất không khỏi khê ho một tiếng và nói: “Đi từ sáng đến giờ, có thể thấy chúng ta đi chung một con đường, xem ra, hai chúng ta rất có duyên! Cái này... xin hỏi thiếu hiệp muốn đi tới đâu?”.

Hắn khê cau mày, im lặng.

Nhược Nhất lập tức giải thích: “Ta không có ý thăm dò hành tung của thiếu hiệp! Chỉ là... thiếu hiệp thấy đây, nếu chúng ta cùng đi về một hướng, vậy thì sao không kết bạn cùng đi, chăm sóc lẫn nhau cũng tốt. Dù sao thân cô thế cô, đi trên đường cũng rất bất tiện”.

Hắn vẫn không trả lời. Nhược Nhất nói tiếp: “Ta tuyệt đối không có ý muốn làm phiền người! Ta...”.

“Cô nương đi đâu?”. Thiếu hiệp ngắt lời cô, lạnh lùng hỏi.

Hỏi như vậy là có cửa rồi, Nhược Nhất lập tức nói: “Anh Lương sơn”.

Hắn im lặng một lúc rồi nói: “Cùng đi là được”.

Nhược Nhất vốn định thuyết phục thêm, không ngờ hắn đồng ý nhanh như vậy. Giờ thì tốt rồi, trên đường đi không cần lo lắng chuyện nhóm lửa, buổi tối ngủ bên ngoài cũng không cần lo dã thú. Cô không kìm được vui sướng trong lòng, nắm tay hoan hô “YES!” giống như nhận được một đơn hàng lớn.

Ánh triều dương chiếu lên khuôn mặt tươi vui hơn hở của Nhược Nhất, gió nhẹ thổi tới, cuốn tung những cánh hoa màu trắng trong rừng. Thiếu hiệp liếc nhìn dáng vẻ vui mừng của Nhược Nhất, trong đôi mắt đen cũng thoáng một nụ cười. Bình tĩnh lại, dường như Nhược Nhất nhớ ra điều gì đó, điều chỉnh vị trí của hồ yêu trên tay, chấp tay cúi người rồi nói: “Ta tên là Nhan Nhược Nhất, ‘Nhan’ là chữ ‘ngạn’ với chữ ‘diệp’, ‘Nhược Nhất’ trong ‘Như nhược duy nhất’. Xin hỏi đại danh thiếu hiệp?”.

Thiếu hiệp khẽ sững người, cup mắt không nói. Nhược Nhất thấy dáng vẻ ấy, tưởng là hắn có điều gì khó nói, nhất thời có chút bối rối bĩu môi, bí mật của cậu chàng này thật là nhiều. “Nếu không tiện...”.

“Tử Ly”. Hắn lạnh lùng mở miệng.

Tử Ly, Nhược Nhất mơ hồ cảm thấy cái tên này dường như mình đã nghe thấy ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra được: “Vậy thì, Tử Ly, trên đường đi nhờ thiếu hiệp chăm sóc! Dĩ nhiên, ta sẽ cố gắng không làm phiền thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp muốn ta giúp điều gì, chắc chắn ta sẽ không từ chối!”.

“Đừng làm ồn nữa”.

“Được...”.

Tâm Thường cung.

Tâm Thường cung có bốn tòa điện chính, hơn mười tòa điện phụ. Được thiên thần thượng cổ chúc phúc, bốn điện chính ngày ngày đều có thiên quang chiếu sáng, vàng son lộng lẫy. Nhìn từ xa lấp lánh như mặt trời, vì thế người đời còn ca tụng nơi ấy là cung điện mặt trời. Nhưng bây giờ, một nữ tử không biết từ đâu chui ra đã hủy hoại ba tòa, quả thực khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Nhưng điều khiến các giáo chúng không thể hiểu được là cung chủ từ trước tới nay thường phạt phân minh lần này lại “thủ hạ lưu tình” với nữ tử ấy. Hắn không những “thủ hạ lưu tình”, mà còn cho cô nương ấy ăn uống tử tế, ngày ngày thăm nom, quả thực là có phần ưu ái! Trước sự chất vấn của giáo chúng, Quý Tử Hiền chỉ lạnh lùng nói trên đại điện: “Nếu trong chúng khanh có ai cũng có thể chọc thủng kết giới thần linh ban tặng trên Tâm Thường cung, vậy thì chắc chắn ta cũng sẽ cung phụng người đó ăn uống no say”.

Từ đó về sau, không còn lời xì xào bàn tán nào nữa.

Dĩ nhiên Mạc Mặc không biết những tranh luận ấy, cô đang nghĩ mình đến thế giới này đã là ngày thứ năm rồi. Ngọc Tuyên Khôi mà cô mang trên người nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ cô bình an vô sự trong hai tháng. Lần này Mạc Mặc đến khác hoàn toàn so với lần trước đến đón Nhan Nhược Nhất. Để tránh xuất hiện tình huống chỉ có thể đứng một bên lo lắng giống như lần trước, Mạc Mặc quyết định rơi xuống thế giới này bằng chân thân. Điều đó có nghĩa là Mạc Mặc có thể làm người khác bị thương, có thể đánh người, đồng thời cũng sẽ bị người khác đánh, thậm chí sẽ chết ở đây.

Cô không giống với Nhan Nhược Nhất. Cô là phù thủy, trong người mang theo linh lực của một thế giới khác, không ăn nhập với khí trường của thế giới này. Ở đây càng lâu thì tổn hại tới cơ thể càng lớn. May mà Mạc Mặc còn nhớ trước đây đã từng thắng được một viên đá quý trong cuộc thi pháp thuật, có thể hộ thân liễm khí, tạm thời bảo vệ cô bình an trong một thời gian. Nếu không Mạc Mặc thật không dám ngang nhiên phá vỡ kết giới thời không, rơi xuống thế gian này bằng chân thân như vậy.

Cô phải nhanh chóng tìm được Nhan Nhược Nhất, sau đó lôi Nhược Nhất về đánh ột trận! Ngặt nỗi, bây giờ Mạc Mặc bị một tên cung chủ mù lòa lạ hoắc giam trong một căn phòng lớn cũng lạ lắm không kém. Người ngoài nhìn vào thì tưởng cô được đối xử trọng hậu, nhưng thực chất đó chỉ là biến tướng của sự giam cầm.

Tên cung chủ mù này nhìn thì có vẻ yếu ớt đẩy một cái là ngã, khuôn mặt vạm vỡ năm chỉ có thể làm “thụ”, nhưng thực chất là quái vật thân tàng bất lộ, linh lực phép thuật mạnh mẽ vô cùng. Năm ngày nay Mạc

Mặc đã thử chạy trốn vô số lần, lần nào cũng bị bắt về. Mặc Mặc biết, ở Tầm Thường cung ngoài tên Quý cung chủ này trấn áp được mình, những kẻ khác hoàn toàn không có cách gì để đối phó với cô, bao gồm cả tứ tướng gì gì đó.

Vì thế hôm nay, Mặc Mặc mỉm cười bí hiểm, cô định thay đổi cách khác... Đang nghĩ thì một trong tứ tướng là Khuynh Nguyệt xách hộp thức ăn đi vào, đặt cộp hộp thức ăn lên bàn, lạnh lùng nói: “Cô nương, dùng bữa”. Từ sau khi biết Mặc Mặc trêu ghẹo các tiểu tiên mang cơm tới, Quý Tử Hiên liền đổi người đưa cơm là Khuynh Nguyệt. Nhưng Khuynh Nguyệt thân là một trong tứ tướng, làm chuyện này đương nhiên thấy vô cùng khó chịu.

Tính khí của Mặc Mặc sắc bén hơn Nhược Nhất nhiều, rất nhiều chuyện Nhược Nhất lùi một bước biển rộng trời cao, chỉ cần không động đến giới hạn của cô, đa phần cô sẽ nhún nhường. Còn Mặc Mặc thì khác, tất cả những người chọc vào cô, cô chắc chắn sẽ đối đầu với họ, tới mức một mất một còn.

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ khó chịu và miệt thị của Khuynh Nguyệt, Mặc Mặc cười: “Dọn đi, nhìn cái bộ dạng chết mà chưa được chôn của ngươi là ta đã no rồi”.

Khuynh Nguyệt từ nhỏ xuất thân cao quý, thiên chất thông minh khiến ả học cái gì đều nhanh hơn người thường rất nhiều, về sau lại trở thành tứ tướng của Tầm Thường cung, từ trước tới nay người khác đều kính trọng ả, đâu có ai nói như vậy trước mặt ả, hai mắt ả liền trở nên sắc lẹm, sát khí bùng bùng.

Mặc Mặc lại nói: “Sao? Ngươi không chịu được người khác nói sự thật sao?”.

“Mặc cô nương, ta kính trọng cô nương là khách, cô nương đừng có mà không biết tốt xấu!”.

“Ta không định làm khách của các ngươi, ngươi cũng đừng nghiêm mặt nặng lời ở đây, cứ như chưa chết mà bị chôn vậy”.

“Cô...”. Khuynh Nguyệt đập bàn, tay đặt trên hông định rút kiếm ra khỏi bao. Lúc này, một bóng người lướt vào cửa, Quý Tử Hiên khẽ đập tay Khuynh Nguyệt, chậm rãi bước lên trước: “Mặc cô nương nói như thế là muốn oán trách ta?”.

Mặc Mặc nhướn mày, lão đại của họ tới rồi nên không thể trêu đùa được nữa, lập tức ngoan ngoãn đi tới bên bàn, cầm bát lên và bắt đầu ăn.

“Ngươi lui xuống trước đi”. Quý Tử Hiên nói. Người mà trong lòng Khuynh Nguyệt kính phục nhất là Quý Tử Hiên. Hắn đã mở miệng, dĩ nhiên ả ta sẽ không so đo, gườm gườm nhìn Mặc Mặc một cái rồi lui xuống.

Mặc Mặc ngậm một miếng cơm, nói: “Đám người chàng nuôi, tính khí khó ưa, nếu ai cũng giỏi nhẫn nhịn như chàng, không biết chừng ta sẽ yêu nơi này”.

Quý Tử Hiên cười lắc đầu: “Mặc cô nương, thực bất ngôn, tầm bất ngữ(*). Cũng đừng dùng đũa để gắp ngọc bội của ta”.

“Ta chỉ hiếu kỳ vì sao ngày nào chàng cũng thay cái mới”. Mặc Mặc hậm hực rút tay, nuốt cơm trong miệng, “Rốt cuộc chàng có bị mù không, vì sao cái gì cũng nhìn thấy”.

“Trong tâm có mắt, tự nhiên cái gì cũng nhìn thấy”.

(*) Không nói trong khi ăn và ngủ.

Mặc Mặc bĩu môi. Ăn cơm xong, Mặc Mặc nhớ ra kế hoạch của mình, kéo tay Quý Tử Hiên, kéo hắn đi vào giường trong, vừa đi vừa nói: “Ta biết những người nho nhã như chàng đều thích âm nhạc, vì thế ta muốn chiều theo sở thích của chàng”.

Quý Tử Hiên nhướn mày, không nói gì. Mặc Mặc ấn Quý Tử Hiên ngồi xuống giường, sau đó lấy ra cái túi vẫn mang theo bên mình. Cái túi này vô cùng bình thường, nó giống như kiểu túi càn khôn, bên ngoài nhìn rất nhỏ, nhưng thực chất bên trong có thể đựng hàng ngàn hàng vạn thứ. Mặc Mặc nhìn bên trong rất lâu, cuối cùng mỉm cười, mở cái túi, miệng lầm nhảm đọc vài câu chú, một chiếc gương cầm màu đen liền xuất hiện trong phòng.

Quý Tử Hiên khẽ cau mày, lúc này hắn cảm nhận gió nổi lên, luồng khí quanh người có biến động khác thường, rõ ràng là có người đang thi triển phép thuật. Nhưng sức mạnh ấy khá kỳ quái, giống như không

khí tự nhiên bị thủng một lỗ. Chưa kịp nghĩ nhiều, hắn liền nghe thấy Mạc Mặc nói như dâng vật quý: “Nghe cho kỹ nhé, muốn khiến tiểu thư Mạc Mặc ta đây đích thân diễn tấu không phải là chuyện dễ dàng đâu”.

Chắc là nữ tử này lại biến ra thứ gì hay ho đây. Hắn yên lặng ngồi đó, đợi Mạc Mặc tạo bất ngờ. Mạc Mặc ấn phím đàn đầu tiên, âm điệu không giống với bất kỳ nhạc khí nào ở thế gian này lập tức thu hút Quý Tử Hiên. Hắn bắt giác ngồi nghe điệu nhạc một cách say mê. Mạc Mặc chơi bản nhạc đầu bò của Tây Ban Nha. Làn điệu mạnh mẽ, khá sôi động, ồn ào giống như cô vậy, khiến người khác khó mà điều khiển được. Quý Tử Hiên yên lặng lắng nghe, khóe môi hé nụ cười.

Kết thúc một bản nhạc, Mạc Mặc thở phào và hỏi: “Thế nào?”.

Quý Tử Hiên im lặng: “Khúc nhạc này vô cùng mạnh mẽ, toàn là đầu khí, sát khí cũng như ẩn chứa trong đó, Mạc cô nương chơi khúc nhạc này cho ta nghe là có ý gì?”.

Mạc Mặc mỉm cười hài lòng. Nếu cô là người của thế giới này, không biết chừng sẽ thật sự thích nam tử đầy trí tuệ và mạnh mẽ này, chỉ đáng tiếc... Mạc Mặc kìm nén tâm tư thiếu trong sáng của mình xuống, nói: “Quý Tử Hiên đại cung chủ, ta muốn quyến rũ chàng, muốn để chàng bỏ... ờ, dưới gấu váy của ta. Cái này, chỉ là khúc dạo đầu để tuyên chiến mà thôi”.

“Vậy sao?”. Quý Tử Hiên tỏ ra rất hồ hững, “Mạc cô nương có hứng thú với Quý mỗ từ khi nào vậy?”.

“Chính là lúc này. Bản nhạc này của ta có khiến chàng thích thú?”.

Quý Tử Hiên đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Mạc Mặc, cười nói: “Mạc cô nương đầu cần tốn tâm tư như thế”. Hắn vòng tay ôm Mạc Mặc vào lòng. Mạc Mặc sửng người, không ngờ người này lại mạnh mẽ và chủ động đến vậy. Mạc Mặc bắt giác muốn đẩy hắn ra, nhưng không ngờ Quý Tử Hiên lại ôm rất chặt. Một tay hắn ghì chặt đầu Mạc Mặc, áp môi cô về phía mình. Khoảnh khắc môi kề môi, Mạc Mặc loáng nghe thấy hắn nói: “Nàng chỉ cần nói một tiếng là được”.

17. Chương 17

Chương 17

Tử Ly thật là kỳ lạ.

Sau nhiều ngày quan sát, Nhược Nhất càng cảm thấy hắn không phải người thường. Hắn không tu tiên, cũng không phải yêu. Nhưng hắn có thể vẫy tay một cái là nhóm được củi dưới đất. Sau khi họ đồng hành, trên đường đi vẫn chưa gặp những nơi có thể mua bán như chợ hoặc thôn xóm. Nhược Nhất chỉ có thể hái một vài loại thảo dược ở ven đường đắp lên vết thương của Thiên Tổ. Mỗi khi vết thương của Thiên Tổ tái phát, cho dù là thổ huyết hay phát sốt, Tử Ly thường lấy linh đan diệu dược để áp chế.

Tử Ly lúc nào cũng bắt Nhược Nhất dừng làm ồn, nhưng mỗi lần cô nhìn thấy thứ gì hiếm lạ, kéo hắn tán chuyện trên trời dưới đất, hắn cũng không lên tiếng ngắt lời cô. Sau khi cùng lên đường với hắn, mỗi tối Nhược Nhất cho dù không đắp chăn cũng không sợ cái lạnh giá ban đêm nữa, đêm nào cũng ngủ rất ngon. Dĩ nhiên Nhược Nhất sẽ không cho rằng nhân phẩm của cô đột nhiên bùng phát mà được như thế. Cách giải thích duy nhất là ban đêm có người xua đi cái lạnh cho cô.

Người này không phải ai khác, dĩ nhiên là Tử Ly. Những chuyện này tuy vụn vặt, nhưng hắn lặng lẽ làm mà không nói một lời, khiến Nhược Nhất có ảo giác được nuông chiều. Nhược Nhất rất hoang mang nghi hoặc, rõ ràng là người không quen biết... Lẽ nào hắn là do ai đó phái tới bảo vệ cô trên đường đi?

Là Tử Đan phái tới? Hoặc chính là do Thương Tiêu phái tới? Hơn nữa, nam tử thần bí bịt mặt mấy hôm trước là ai? Cách ăn mặc của hắn và thiếu niên này rất giống nhau, liệu có phải bọn họ là cùng một người không?

Nhược Nhất đang thầm suy đoán. Bỗng nghe phía trước có tiếng nôi niêu va vào nhau lạch cạch, cô ngẩng đầu nhìn, đằng xa có làn khói bếp bốc lên, đó chẳng phải là một hộ gia đình sao? Nhược Nhất mừng thầm, qua đêm ở ngoài trời mấy đêm liền, cô cảm thấy toàn thân hơi hám. Nếu đêm nay có thể ở trong nhà người ta, tắm nước nóng thật thoải mái thì không còn gì tuyệt hơn.

Cô liền vớt những tấm tư ấy sang một bên, rảo bước đi lên phía trước, vòng qua một khúc cong, cuối cùng nhìn thấy phía trước có một hộ gia đình, trên nóc nhà còn treo một chữ “Sạn”, thì ra là một quán trọ! Nhược Nhất càng vui sướng, quay đầu gọi: “Tử Ly, mau lên, phía trước có một quán trọ, cuối cùng tối nay chúng ta không cần ngủ ngoài trời nữa rồi!”.

Tử Ly nhìn quán trọ ấy từ xa, liền khẽ cau mày nói: “Còn sớm, hôm nay vẫn có thể đi thêm chút nữa”.

“Nhưng...”. Thần sắc của Nhược Nhất có chút tiếc nuối, “Khó khăn lắm mới gặp được quán trọ”. Tử Ly im lặng, Nhược Nhất lại e dè nói: “Ngày mai chúng ta có thể đi sớm!”.

“... Được”.

Được sự đồng ý của Tử Ly, Nhược Nhất vui sướng chạy tới quán trọ đó, dĩ nhiên cô không chú ý tới khuôn mặt càng lúc càng cau lại của hắn.

Chủ quán trọ là một đôi vợ chồng trung niên hòa nhã, tên là Thường Thắm, Thường Bá. Họ có một người con trai độ mười sáu, mười bảy tuổi, đứa trẻ đáng thương này quanh năm ở trên giường bệnh, chân không thể đi, mắt không thể nhìn, miệng không thể nói, giống như “xác sống” vậy. Hằng ngày sống dựa vào chút cháo mà cha mẹ bón cho, cậu ta nhợt nhạt yếu ớt tới mức như thể khẽ chạm vào là sẽ vỡ vụn.

Nhược Nhất cảm thán nhân gian vô thường, cũng chẳng biết làm thế nào. Thường Thắm, Thường Bá đãi khách rất nhiệt tình, vừa thấy Nhược Nhất người đầy bụi bặm bước vào, lập tức chạy lên chào hỏi. Thường Thắm bảo cô lên tầng trên xem phòng, Thường Bá thì đun nước, nấu cơm. Đến khi Nhược Nhất đặt hành lý và Thiên Tố lại trong phòng rồi xuống lầu ăn cơm, Tử Ly mới chậm chậm đi vào.

“Tử Ly vừa đi đâu vậy?”.

Với tính khí thường ngày chắc chắn hắn sẽ không trả lời, nhưng hôm nay Tử Ly khác với mọi ngày, hắn đặt kiếm lên bàn và nói: “Thử kiếm”. Động tác sát khí đằng đằng này khiến Thường Thắm đang bưng thức ăn cũng phải rùng mình.

Nhược Nhất ngượng ngùng mỉm cười: “À, tính khí hắn có chút lạnh lùng, nhưng thực ra là người rất tốt”. Tử Ly lạnh lùng liếc nhìn bà ta, không nói gì. Nhược Nhất lại quay sang nói với Tử Ly: “Lúc nãy ta đã chọn phòng giúp ngươi rồi, ở đối diện phòng ta, hay là ngươi lên xem xem, không thích thì đổi”.

“Không thích”. Tử Ly lập tức nói: “Ta muốn ở phòng cô nương”.

“Thôi được, chúng ta đổi là được”. Nhược Nhất không bận tâm.

Tử Ly cau mày, lại nói: “Ở chung một phòng”.

Khóe miệng Nhược Nhất giật giật, cậu chàng này hôm nay làm sao vậy, hắn đang tỏ ra bất mãn với việc ở quán trọ sao...

Thường Thắm đặt thức ăn xuống, tươi cười nói: “Vợ chồng on ở chung một phòng tất nhiên là được, nữ tử mà, sau khi thành thân những chuyện này thoáng một chút cũng không có gì không tốt”.

Câu nói này khiến Nhược Nhất đỏ mặt, vội giải thích: “A, không phải không phải... hắn, hắn là đệ đệ của ta”.

“Đệ đệ” nhanh chóng liếc nhìn Nhược Nhất, ánh mắt mang theo sát khí sắc bén, khiến cô lạnh người. Thường Thắm cười nói: “Nếu là huynh muội, hồi nhỏ thì không sao, bây giờ đã thành người lớn rồi, chú ý một chút thì tốt hơn”.

Ánh mắt Tử Ly trở nên lạnh lùng: “Liên quan gì đến bà?”.

Thường Thắm bị ánh mắt ấy làm cho sợ tới mức run tay, gương cười trốn vào bếp. Nhược Nhất định nói một câu công bằng, lại cảm thấy quan hệ của mình với hắn chẳng thân thiết gì, cũng không tiện mở miệng.

Đành phải âm thầm thở dài, cúi đầu ăn cơm. Còn về chuyện ngủ một phòng gì gì đó, Nhược Nhất coi đó là hăn nói dối.

Đêm đến.

Nhược Nhất tắm tấp thoải mái, rồi mặc áo vải bông Thường Thắm chuẩn bị cho. Sau đó lại xem vết thương cho Thiên Tố – không hổ là yêu quái, vết thương liền rất nhanh, cộng thêm có thuốc của Tử Ly điều trị, nếu không có gì bất trắc, sau năm ngày nữa Thiên Tố có thể hóa lại thành hình người.

Chỉ là vì sao nàng ta vẫn chưa tỉnh lại? Nhược Nhất lo lắng xoa đầu hồ ly, kiểm tra xem có phải là đã va vào chỗ nào không. Đúng lúc ấy, cửa phòng “kẹt” một tiếng mở ra, Tử Ly không nói một lời bước vào. Nhược Nhất nhìn hăn, lấy làm lạ, nói: “Muộn như vậy rồi, có chuyện sao?”. Tử Ly liếc nhìn cô rồi đáp: “Đĩ nhiên là đến để ngủ”.

Nhược Nhất sững người thoáng chốc, sau đó bất lực nói: “Tuy rất ngại nhưng ta vẫn không kìm được muốn hỏi, hôm nay thiếu hiệp làm sao vậy?”.

Tử Ly không nói gì. Nhược Nhất cân nhắc câu chữ rồi lại nói: “Nếu người thật sự phản cảm với việc ở quán trọ như vậy, người chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ không miễn cưỡng người. Người có thể ngủ bên ngoài một mình, sáng mai chúng ta hẹn nơi gặp mặt, hoặc người và ta đường ai nấy đi... Ta không thể ngăn cản người. Hà tất, hà tất phải khiến người khác khó xử như vậy?”.

“Nói xong chưa?”.

“A... ư, ừm”.

“Ngủ đi”.

Nhược Nhất ngậy người nhìn Tử Ly ngồi sau cửa, nhắm mắt ngủ. Bỗng chốc cô có chút hoang mang. Nếu như Tử Ly vì có ý đồ xấu với Nhược Nhất nên mới cố chấp đòi ngủ cùng một phòng với cô như vậy, Nhược Nhất có thể chấp nhận lý do ấy. Nhưng người này rõ ràng là không có suy nghĩ ấy, nhưng vẫn ở lý không chịu đi, ngủ trên sàn nhà lạnh giá... Lê nào, hăn có khuynh hướng thích bị ngược?

Ngủ tới nửa đêm, Nhược Nhất bỗng thấy sống lưng lạnh buốt, cô liền bừng tỉnh. Đêm ở Cửu Châu vô cùng lạnh giá, Nhược Nhất đã sớm biết điều này. Nhưng từ sau khi đi chung với Tử Ly, cho dù là ở ngoài trời, không có chăn đắp, đêm nào Nhược Nhất cũng ngủ rất ngon. Hôm nay rõ ràng là ngủ trong giường nệm ấm áp ở quán trọ, sao cô vẫn thấy lạnh nhỉ? Nhược Nhất mơ màng mở mắt, cảm thấy bên cạnh có người, định hét lên, nhưng người đó lập tức bịt miệng cô, khẽ nói: “Suyt”.

Nhược Nhất nghe ra là giọng Tử Ly nên yên tâm, ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý mình đã biết rồi, muốn hăn bỏ tay ra. Nhưng Tử Ly vẫn bịt chặt miệng cô. Nhược Nhất tưởng rằng hăn không hiểu ý, lại dùng tay khẽ đập vào mu bàn tay của hăn. Tử Ly chỉ im lặng ôm chặt cô trong vòng tay của mình.

Thôi được. Nhược Nhất nghĩ, bịt thì bịt. Nhưng phải nói cho cô biết vì sao chứ. Cô nhìn lên trên, thấy khuôn mặt nghiêng với đường nét gọn gàng của Tử Ly, trong đêm tối đôi mắt của hăn lấp lánh sáng, nhìn thẳng ra cửa, giống như một kẻ săn mồi đang chờ thời cơ.

Khoảnh khắc này, Nhược Nhất bắt giác sững người, trong đầu lại hiện lên hình bóng của Thương Tiêu. Ánh mắt này giống hệt ánh mắt của Thương Tiêu. Mũi cô thoáng ngửi thấy một hương thơm, mùi vị mát lạnh giống như dòng suối mát. Toàn thân Nhược Nhất run lên, đây là mùi trên người Thương Tiêu! Hôm ấy, hăn cứu cô từ trên thành lầu, lúc ở trên lưng hăn cô đã ngửi thấy mùi này!

Cô rất muốn gạt tay Tử Ly, muốn chất vấn hăn, hăn và Thương Tiêu rốt cuộc có quan hệ gì. Mấy hôm trước, khi cô bị tên yêu quái đầu người mình hồ truy sát, có phải hăn đã cứu cô không. Bỗng nhiên, một âm thanh khe khẽ vang lên. Hình như có thứ gì đó đang động đậy ở cửa phòng. Nhược Nhất căng thẳng nhìn ra cửa. Ánh sáng ở hành lang chiếu vào phòng qua kẽ hở, cô nhìn thấy một cái ống từ từ cắm vào khe cửa, sau đó một làn khói bay ra từ ống. Mê được! Hắc điếm!

Nhược Nhất liền hiểu ra vì điều này mà Tử Ly không muốn cô ở đây sao? Vì thế hăn mới kiên quyết muốn ở cùng một phòng với cô sao? Nhược Nhất bỗng chốc không biết mình nên để lộ biểu cảm như thế nào.

Nhưng hắn làm sao biết được quán trọ này không bình thường nhỉ? Thôi, bây giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện này. Nhược Nhất nghĩ, đợi sau khi những chuyện này giải quyết xong thì hỏi hắn sau vậy.

Ngoài phòng im lặng một lúc, cánh cửa khẽ hé một khe hở rồi nhanh chóng đóng vào. Nhược Nhất nghe thấy Thường Thầm nói: “Chờ chút nữa, ta thấy tên nam nhân ấy không dễ đối phó đâu, chúng ta cẩn thận hành sự thì tốt hơn”.

“Sợ cái gì”. Thường Bá nói: “H con người, cho dù có bản lĩnh thông thiên thì có thể làm gì được chúng ta? Ta còn hy vọng bọn chúng cường tráng một chút, càng cường tráng, thịt càng dai! Ừc...”. Nói rồi gã nuốt nước bọt.

Giọng nói nghe như răn đang thè lưỡi ấy khiến Nhược Nhất rợn tóc gáy. Tử Ly ghé sát bên tai Nhược Nhất thì thầm: “Nín thở”. Nhược Nhất lập tức nín thở. “Kẹt” một tiếng, cánh cửa được từ từ đẩy ra, Tử Ly cầm chặt kiếm. Thường Bá bước vào phòng.

Loáng một cái, Nhược Nhất chỉ thấy trước mắt hàn quang lóe sáng, chói tới mức khiến cô bất giác nhắm mắt. Lúc mở mắt ra chỉ nhìn thấy Thường Bá hai mắt lồi ra, cổ chảy đầy máu, quỳ dưới đất, không chút động tĩnh. Yêu quái... yêu quái dễ dàng bị hắn giết như vậy sao?

“Mình ơi!”. Thường Thầm ngoài cửa bỗng nhiên hét lên một tiếng, hai mắt đỏ au.

Nhược Nhất hét lên kinh hãi: “Cẩn thận! Bà ta sắp hóa chân thân!”. Thường Thầm xoa tóc, bỗng nhiên bay lên chọc thủng trần nhà bay thẳng ra ngoài quán trọ. Tử Ly lập tức bật lên, đuổi theo bà ta. Nhược Nhất chạy tới cửa sổ quan sát động tĩnh của hai người. Chỉ thấy thân hình Thường Thầm càng lúc càng lớn, dần dần dài ra. Đó là một con xà tinh! Toàn thân nó đen sì, thân thể cao hơn quán trọ này đến ba lần, bụng to như đại thụ trăm năm, hai mắt to như đèn lồng.

“Phi!”. Nó thè lưỡi với Tử Ly, mở miệng lao về phía Tử Ly. Tử Ly nhảy lên, tránh ra trong gang tấc. Nhược Nhất nhìn mà kinh hồn bạt vía, yêu quái lớn như vậy, đao kiếm của con người hoàn toàn không có tác dụng với nó. Cách duy nhất có thể chế phục nó chính là chọc thủng mệnh môn của nó, đẩy nó vào chỗ chết. Nhưng, rốt cuộc mệnh môn của xà yêu ở chỗ nào!

Nhược Nhất rất lo lắng, hoàn toàn không biết nguy hiểm phía sau đang từ từ áp sát. “Rầm!” một tiếng, ghế đổ xuống đất khiến cô giật mình. Nhược Nhất cảnh giác liếc nhìn phía sau, nhưng cô vẫn chưa kịp nhìn rõ, bỗng nhiên một luồng lực lớn dồn lên cổ, cô bị người ta xách cổ nhấc lên!

Mặt Nhược Nhất đỏ bừng, nhờ vào ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, chỉ thấy Thiên Tổ trọng thương lúc này đang nằm dưới đất, có vẻ vô cùng đau đớn. Bên cạnh nó có một cái ghế bị đổ, tiếng động lúc này là do nó chạm vào ghế phát ra. Thường Bá bị Tử Ly giết chết vẫn nằm dưới đất, còn kẻ lên tấn công cô chính là cậu con trai nằm trên giường bệnh của cặp vợ chồng ấy! Lúc này, trên khuôn mặt nhợt nhạt của hắn có vẻ đỏ hồng bệnh tật. Chứng kiến Nhược Nhất dần dần nghẹt thở dường như khiến hắn rất hưng phấn, nhịp thở mỗi lúc một nhanh và mạnh.

Tử Ly vẫn đang giằng co với Thường Thầm, lúc này không ai tới cứu Nhược Nhất, cô phải tự cứu mình. Nhược Nhất ra sức vùng vẫy, tay nắm chân đạp, ngắt nổi cánh tay của đối phương rất dài, mặc cho Nhược Nhất vùng tay múa chân thế nào cũng không đánh được hắn. Vì thiếu không khí nên Nhược Nhất càng lúc càng hoa mắt, trong lòng cô vừa sợ hãi vừa phẫn nộ. Những tên yêu quái khốn kiếp này vì sao cứ nhắm vào cái cổ của cô! Con người thật sự dễ ức hiếp như vậy sao!

Nộ khí trào dâng, tâm lý muốn chửi bới của Nhược Nhất vô cùng mãnh liệt, cô liền cảm thấy nước bọt trong miệng nhiều hơn, bèn không nghĩ gì cả, nhổ thẳng nước bọt vào mặt tên yêu quái đó.

Ban đầu yêu quái không có phản ứng gì, đến tận khi nước bọt trên trán dần dần chảy vào mắt, đột nhiên hắn kêu lên thảm thiết, ném thẳng Nhược Nhất ra ngoài cửa sổ. Khi bị ném ra, Nhược Nhất nhìn thấy con rắn đen khổng lồ ở phía xa cũng đột nhiên ngửa cổ kêu gào, giống như bị đánh một đòn rất mạnh, đau đớn cuộn mình lại. Khi ngoảnh lại nhìn, tên yêu quái trong phòng đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Là phân thân của nó! Nói như vậy, điểm yếu của hắc xà chính là đôi mắt! Mệnh môn của nó chính là đôi mắt!

Nhược Nhất muốn gào thật to để báo cho Tử Ly, bỗng nhiên lại phát hiện đầu mình sắp đập xuống đất. Cho dù chỉ có hai tầng lầu, nhưng nếu đầu chạm đất cũng không tránh được kết cục vỡ đầu chảy máu!

Cô... sẽ chết! Không, cô vẫn chưa muốn chết, ai tới cứu cô... Cứu tôi với!

“Thương Tiêu!”.

18. Chương 18

Chương 18

Thương Tiêu...

Nhược Nhất không ngờ rằng, đến tận bây giờ, trong lúc sống chết như thế này, cô vẫn chỉ nghĩ tới tên hân. Đó giống như dây leo sinh ra trong máu, cắm vào lục phủ ngũ tạng của cô, trở thành một thói quen xấu không thể sửa được.

Thói quen xấu! Bởi vì Thương Tiêu sẽ không là Thương Tiêu của cô. Quá dựa dẫm vào bất cứ người nào không thuộc về mình đều là một thói quen xấu.

Tiếng chuông thánh thót như rung lên ở phía chân trời, vậy mà trong nháy mắt nó đã ở gần bên tai. Nhược Nhất chỉ thấy người nhẹ bẫng, khi định thần lại thì đã được một người ôm trong vòng tay. Nhưng Nhược Nhất chỉ ở trong vòng tay người đó một lúc, rồi nhanh chóng được hân đặt xuống đất. Hân lập tức bay đi. Nhược Nhất nằm dưới đất, ho dữ dội mấy tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng ấy. Nón rộng, khăn bịt mặt màu tím, toàn thân vận y phục đen. Lại là nam tử thần bí ấy, trong đêm tối càng khiến người ta không nhìn rõ tướng mạo. Hân dường như luôn nhìn Nhược Nhất từ xa, lại giống như không hề nhìn cô.

Tử Ly bật lên bay tới bên cạnh Nhược Nhất. Ánh mắt liếc nhìn vết hân đỏ trên cổ cô, ánh mắt khá lạnh, lại lập tức cảnh giác đánh giá nam tử đột nhiên bay từ chân trời tới. Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn Tử Ly rồi lại nhìn nam tử thần bí ở đằng xa, liền thấy có chút mơ hồ. Còn con hắc xà ấy dĩ nhiên không quan tâm giữa họ có quan hệ gì, sau khi đỡ đau, đột nhiên nó há to miệng, “phụt” một tiếng phun dịch độc, ừn ừn dày đặc, giống như mưa rơi, ép bức người ta tới mức không có chỗ né tránh.

Tử Ly chăm chú nhìn, không làm gì để phòng phủ, nhưng lại quay sang nhìn nam tử kia. Nam tử thần bí vung tay, một đường sáng vàng xẹt qua không trung, dịch độc hắc xà phun ra bị đánh bật trở lại. Một số bắn lên cành cây xung quanh, một số bắn thẳng lên người hắc xà, vảy của nó bị đốt cháy kêu “xèo xèo”. Hắc xà kêu gào thảm thiết, bắt đầu lùi lại.

Nhược Nhất sợ hãi nhìn những cây lá vốn rất um tùm sau khi dính dịch độc bị đốt thành một làn khói xanh. Nếu những dịch độc này bắn lên người, chắc chắn là tan xương nát thịt, hài cốt không còn! Nam tử thần bí giơ tay phải, lòng bàn tay nhắm thẳng vào hắc xà, miệng khẽ niệm chú, bỗng chốc, năm đường sáng vàng bắn ra từ giữa năm ngón tay của hân, lao vào thân thể của hắc xà. Hắc xà ra sức tránh né, thậm chí muốn trồn xuống đất, nhưng mặc cho nó lẩn qua lẩn lại như thế nào, ánh sáng vàng ấy giống như nhắm đúng mục tiêu, bám riết lấy nó.

Nhược Nhất ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt. Thuật này giống hệt phép thuật hân diệt Mã Phúc lần trước, không mang một chút sát khí, không nhanh không chậm, ung dung thư thái. Đúng là... Đúng là giống như đang siêu độ sinh linh.

“Hân là ai?”. Tử Ly chăm chú nhìn nam tử ấy. Đôi mắt màu đen bị ánh sáng vàng thần thánh chiếu sáng. Nhưng tận sâu trong đồng tử lại có chút lạnh lẽo. Đúng vậy, hân là ai? Con xà yêu này thể hình to lớn như vậy, chắc chắn là đã tu hành nhiều năm, hân có thể không tốn chút sức lực bèn khắc chế được nó, đến sợi tóc cũng không lay động. Rốt cuộc hân là ai... Liệu có phải là Thương Tiêu không? Là chàng sao?

Những ánh sáng vàng dịu dàng ấy dần dần quấn chặt mình rắn, sau đó từ từ siết chặt, hắc xà ngửa mặt kêu lên đau đớn, âm thanh ấy như rung chuyển đất trời. Nhược Nhất vội bịt tai, còn Tử Ly thì không động

đây, không tránh né, nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của nam tử thần bí. Tiếng kêu của hắc xà dần dần biến mất, cuối cùng thân hình rung chuyển, hóa thành tro tàn bay đầy trời, lặng lẽ rơi xuống. Nam tử thần bí vẫn giống lần trước, vung tay trong không trung, bắt lấy một vật thể lấp lánh, nhét vào lòng.

“Leng keng”, tiếng chuông khê rung lên, hắc quay người định đi.

“Chờ chút!”. Nhược Nhất gọi, nhắc chân muốn đuổi theo nhưng phát hiện cơ thể mình cũng giống như lần trước, phản ứng vô cùng chậm chạp. Cô nghiêng rằng, véo lên đùi mình, đau đớn lập tức truyền vào não khiến cô lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Chờ chút!”. Cô đuổi theo nam tử ấy. Hắc quay người, ngoảnh đầu nhìn Nhược Nhất, dường như có chút kinh ngạc sao cô lại phá vỡ được sự ngăn cản của hắc.

Nhược Nhất lao tới, không một chút do dự, giơ tay chộp lên mặt hắc. Hắc né người, dễ dàng tránh được chiêu thức đơn giản này. Nhưng không ngờ Nhược Nhất trượt chân, ngã xuống đất. Nam tử thần bí không hề bận tâm tới Nhược Nhất, chỉ coi như cô cố ý, muốn lừa hắc cứu mình. Nhưng mũi ngửi thấy mùi máu tanh, khiến hắc bất giác nhíu mày.

Do dự hồi lâu, cuối cùng hắc bước lên một bước, cúi người định đỡ Nhược Nhất. Lần thứ nhất khê chạm vào, Nhược Nhất không hề có phản ứng, giống như đã ngất đi. Nam tử thần bí lập tức kéo Nhược Nhất dậy. Máu mũi chảy ròng ròng trên mặt Nhược Nhất, trong đôi mắt của người thần bí thoáng tia kinh ngạc, sau đó không kìm được cong cong như cười.

Khoảnh khắc ấy, Nhược Nhất bất chợt mở mắt, nhanh như chớp lật khăn bịt mặt của hắc. Người thần bí hơi kinh ngạc, nghiêng đầu sang trái tránh sự tấn công bất ngờ của Nhược Nhất. Nhưng chiếc nón trên đầu hắc vẫn bị lật xuống. Mái tóc bạc như tuyết lập tức buông rơi. Dưới ánh trăng, mái tóc ấy chiếu sáng khiến người ta hoa mắt.

Người thần bí lập tức lấy tay áo che mặt, đẩy Nhược Nhất rồi nhanh chóng nhảy ra sau, biến mất trong nháy mắt cùng với tiếng chuông gấp gáp. Tóc bạc... Là Thương Tiếu, nhất định là chàng!

Nhược Nhất đứng ở đó, sững sờ nhìn hướng người đó biến mất, để mặc áu mũi chảy đầy mặt mà cũng không lau. Vì sao phải bịt mặt? Không muốn để mình nhận ra sao? Nếu đã như vậy, hà tất phải đuổi theo? Nhược Nhất nghĩ: Chàng đã có Tử Đàn rồi, hà tất phải quan tâm xem ta sống hay chết?

Trong bóng tối, nhìn từ xa, khuôn mặt của Nhược Nhất trở nên hơi mơ hồ. Chỉ có đôi mắt của cô là sáng một cách lạ lùng, giống như một đôi minh châu không thể bị bụi trần che lấp ánh sáng, vô cùng chói lóa. Nhưng ánh mắt ấy của Nhược Nhất lại chỉ dõi theo hình bóng của người đó.

Tử Ly trầm mặc quay người đi về quán trọ, sống lưng thẳng đứng, thẳng tới mức gần như đông cứng.

Tâm Thường cung.

Hai thân thể trên giường quấn lấy nhau, hơi thở của nữ tử gấp gáp như đang cố chịu đựng điều gì đó: “Quý Tử Hiên, đừng... đừng như vậy”. Hơi thở nóng rực của nam nhân phả vào tai Mạc Mặc, giọng nói vì dục vọng mà thêm chút khàn khàn: “Ừm? Thế nào?”.

Mạc Mặc tức quá véo rất mạnh lên cái lưng nhẵn nhụi của hắc: “Chẳng phải chàng tu... ừm... tu tiên sao? Vì sao... vì sao...”. Giọng nói ngắt quãng không thành câu. Dường như sắp ngạt thở, cô khê mở miệng thở hổn hển, rồi không nói được nữa. Quý Tử Hiên nhân cơ hội đó phủ lên đôi môi cô, trước tiên là khê cắn vào làn môi mỏng mềm mại, sau đó dần dần đi sâu vào trong, công thành đoạt đất. Đến tận khi nữ tử bên dưới đã không thở được nữa mới từ từ buông ra. Hơi thở gấp gáp của Mạc Mặc phả vào làn môi của hắc. Hắc từ từ mở miệng, lướt qua má Mạc Mặc, sự va chạm như có như không này càng giống như một ngọn lửa dữ dội, thiêu đốt lý trí của cô.

“Quả thực rất hổ thẹn, chỉ vì Mạc cô nương thực sự khiến ta...”. Bên dưới khê dùng lực, đảo một vòng khiến Mạc Mặc gần như đuối thẳng ngón chân. Bụng dưới bất giác hướng lên cao theo bản năng, nhưng Quý Tử Hiên lùi lại cười sáng khoái, “Khó mà cưỡng lại được”.

Bây giờ rốt cuộc là ai khó cưỡng lại hơn tạm thời chúng ta không bàn tới. Mạc Mặc chỉ biết, nếu hấn tiếp tục chơi cái kiểu như có như không thế này, cô nhất định sẽ phát điên. Cô lại nâng hông lên, Quý Tử Hiên chuyển động từ từ nhưng không khiến Mạc Mặc thỏa mãn.

“Khốn kiếp...”. Cảm giác hụt hẫng ấy khiến Mạc Mặc không kìm được tức giận. Cô cắn vào vai của Quý Tử Hiên, trách móc: “Lần nào cũng chơi như vậy...”. Quý Tử Hiên chỉ cười không nói. Mạc Mặc tức giận, lập tức ôm lấy hông của Quý Tử Hiên, ấn hấn xuống.

Bỗng chốc, sắc hồng rực rỡ nhanh chóng nhuốm lên đôi má của hai người, nhiệt độ cũng càng nóng bỏng. Chiêu này của Mạc Mặc quá đột ngột, khiến Quý Tử Hiên rất kinh ngạc, sau đó hấn bật cười: “Mạc... Mạc cô nương thật là, không phải người thường”. Nhưng lần này, trong giọng nói của hấn đã có phần run rẩy.

“Dĩ nhiên rồi, Quý cung chủ không cần khách khí với ta”. Trong bóng tối, Mạc Mặc cũng cười giống như con mèo ăn vụng.

Quý Tử Hiên nheo mắt: “Ta sẽ không khách khí...”. Thế là, đêm ấy, khách và chủ đều vô cùng vui vẻ.

Hôm sau.

Mạc Mặc cuộn tròn trên chiếc giường thênh thang, quần chăn bông ngủ nướng. Quý Tử Hiên mặc xong y phục, quay lại giường, tìm kiếm hơi thở của Mạc Mặc, dần dần sờ được má cô. Ngón tay chạm vào làn da mềm mại mịn màng, khiến hấn không nở rời. Nữ tử này rất kỳ quái, tính cách kỳ quái, ăn nói kỳ quái, phép thuật lại càng kỳ quái hơn. Giống như đến từ thế giới khác vậy.

Nàng tới Tầm Thường cung, rốt cuộc là có mục đích gì? Ai phái nàng tới đây? Bây giờ là sắc dụ, sau này sẽ còn sử dụng chiêu bài như thế nào nữa?

Có điều, cho dù Mạc Mặc có mục đích gì, phạm là những người đối đầu với hấn, hấn đều sẽ loại bỏ không chút nương tay.

Tuy nhiên, kế sắc dụ của Mạc Mặc quả thực rất hợp ý hấn.

“Cung chủ”. Đại sảnh vang lên giọng nói của Khuynh Nguyệt. Về mặt Quý Tử Hiên trở lại bình thường, hấn chậm rãi bước ra ngoài.

“Chuyện gì?”.

Khuynh Nguyệt khẽ liếc nhìn vào bên trong, ngậm miệng không nói. Quý Tử Hiên mỉm cười ôn hòa: “Không sao, nàng ta ngủ rất say”. Tuy nhiên câu nói này rõ ràng là càn rỡ kích Khuynh Nguyệt, mặt ả tái nhợt, im lặng rất lâu mới ổn định cảm xúc và nói: “Giờ Dần hôm nay, Vân Chữ báo tin khẩn”.

“Vân Chữ?”. Quý Tử Hiên lấy làm lạ, “Chẳng phải hấn tới Anh Lương diệt yêu rồi sao? Có tin gấp gì?”.

Thần sắc Khuynh Nguyệt nặng nề, ả nói: “Chính là vậy. Vân Chữ nói, yêu quái chín đầu ăn thịt người đột nhiên xuất hiện ở Anh Lương hoàn toàn không phải là yêu vật bình thường. Đó là ác thú Cửu Man bị thần minh thượng cổ trấn áp ở đó”.

“Ồ”. Quý Tử Hiên hơi nhướn mày, “Là yêu quái có huyết thống chí thân với tộc cửu vĩ bạch hồ?”.

“Đúng vậy. Một mình Vân Chữ quả thực không thể giết chết ác thú này. May mà tên Cửu Man mới phá phong ấn không lâu, yêu lực giảm sút, Vân Chữ miễn cưỡng có thể trấn áp nó, vì thế đặc biệt báo tin xin trợ giúp. Ngoài ra...”. Khuynh Nguyệt ngừng một lát rồi nói tiếp: “Chúng thuộc hạ điều tra được, Nhan Nhược Nhất cũng đi về hướng Anh Lương, có lẽ không lâu nữa sẽ tới nơi Cửu Man phá ấn ra ngoài”.

Quý Tử Hiên đắm chiêu, miệng lẩm nhẩm: “Nhan Nhược Nhất, Anh Lương sơn”. Sau đó mỉm cười rạng rỡ, “Thôi, nói với Vân Chữ bảo hấn gắng gượng mấy ngày, mấy hôm nữa ắt sẽ có người giúp hấn loại trừ ác thú này mà không hao tổn một binh một tướng nào của tiên tộc ta”.

Khuynh Nguyệt nhận lệnh lui ra. Quý Tử Hiên ở trong đại sảnh suy nghĩ một hồi rồi quay lại cười nói: “Nàng tỉnh rồi”.

Mạc Mặc quần chân đứng ở cửa phòng. Cô nhìn hẩn chăm chăm, cười nói: “Ta bị cuộc đối thoại của hai người làm thức giấc, không phải là ta nghe lén đâu nhé”.

Quý Tử Hiền cũng nheo mắt cười: “Dĩ nhiên không tính”.

Mạc Mặc trong lòng vui sướng như hoa nở: Đúng là không tốn chút công sức nào. Nhan Nhược Nhất, cuối cùng bà đây đã tìm thấy cô rồi.

“Hiên Hiên”. Mạc Mặc cười rất ngọt ngào. “Anh Lương sơn ở đâu? Sao ta chưa từng nghe nói tới?”.

19. Chương 19

Chương 19

Trong đêm tối kinh tâm động phách ấy, Thiên Tố đã tỉnh dậy, nhưng lúc ấy vẫn chưa thể hóa thành hình người ngay được.

Trải qua một đêm ở quán trọ, tâm trạng của Nhược Nhất có chút ngẩn ngơ. Cô không nói chuyện, Tử Ly cũng không nói, khiến Thiên Tố vừa mới tỉnh lại không biết phải làm thế nào, đối diện với ân nhân cứu mạng của mình, mỗi lần muốn mở miệng nói gì đó lại thấy không khí tĩnh lặng giữa hai người, nằng lập tức lại im lặng.

Chuyến đi tiếp tục được tiến hành trong không khí mơ hồ quái lạ như vậy. Tử Ly chưa từng mở miệng nói sẽ rời đi, còn Nhược Nhất cũng quên hỏi có phải quãng đường chung của họ quá dài hay không. Chẳng mấy chốc, Anh Lương sơn đã không còn xa nữa.

Đêm đến, hai người, một hồ ly dọn dẹp khu đất trống trong bãi lau, chuẩn bị qua đêm. Khi Nhược Nhất sắp chìm vào giấc ngủ thì bỗng nhiên cô nhớ ra một chuyện: Trước đó, hình như nữ tử áo vàng kia đã nói muốn Vân Chữ tới Anh Lương để diệt trừ tên yêu quái gì đó. Bao nhiêu ngày trôi qua rồi, không biết hẩn đã diệt xong tên yêu quái ấy chưa. Nếu yêu quái ấy bị diệt rồi dĩ nhiên là tốt, nhưng nếu chưa diệt được thì sao?

Một là, họ phải tới Anh Lương, chắc chắn sẽ đi qua con đường ấy, nếu tên yêu quái đó chạy ra làm mưa làm gió, hành trình của họ sẽ lại bị chậm. Hai là, nếu Vân Chữ vẫn còn ở đó, Thiên Tố... Nghĩ tới đây, Nhược Nhất liền ngồi dậy, nhìn Thiên Tố, nghiêm túc nói: “Thiên Tố, người rất thích Vân Chữ sao?”.

Một câu hỏi bất ngờ khiến Thiên Tố ngẩng người hồi lâu. Nàng nghĩ nhất định là buổi tối hôm ấy Nhược Nhất đã nghe thấy cuộc đối thoại của họ. Bỗng chốc có chút ngượng ngùng, may mà khuôn mặt hồ ly đầy lông cũng không nhìn ra biểu cảm gì. Suy nghĩ một lúc, nàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Rất thích”.

Nhược Nhất tiếp tục hỏi: “Hẩn khiến người bị thương nặng như vậy, người vẫn thích hẩn sao?”. Tử Ly nghe câu này của Nhược Nhất, ngẩng đầu liếc nhìn cô, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

“Vẫn thích”. Giọng nói của Thiên Tố đầy kiên định, Nhược Nhất có chút hoảng hốt. Ngữ khí của Thiên Tố lúc này kiên định tới quen thuộc, giống như trước đây Nhược Nhất từng nói với Thương Tiều: “Tiều hồ ly, sau này ta sẽ theo chàng”.

“Cả đời này ta sẽ theo chàng”. Lúc ấy, cô thật sự đã hạ quyết tâm sẽ ở bên Thương Tiều suốt đời suốt kiếp, vứt bỏ cả trái đất, chỉ vì không muốn nhìn thấy chút cô đơn trong đôi mắt của hẩn. Chỉ là, cho dù Nhược Nhất có quyết tâm kiên định thế nào cũng không thể khiến cô có dũng khí ở bên cạnh Thương Tiều cùng một nữ nhân khác.

“Ngay cả bản thân ta cũng không ngờ rằng, thân là hồ yêu như ta lại say mê một nam tử tới mức này”. Thiên Tố nói: “Thế nhân đều nói hồ yêu là chất độc làm mê muội tâm trí của con người, lấy đi hồn phách của con người. Nhưng bây giờ ta lại không biết rốt cuộc là chàng trúng độc của ta hay ta trúng độc của chàng”.

Thiên Tố nói rất nhẹ nhàng, dường như không bận tâm nhưng khiến Nhược Nhất xúc động vô cùng. Nhược Nhất chỉ vào trước ngực Thiên Tố và nói: “Khiến người bị thương như thế, nếu người chết dưới thanh kiếm ấy... người, cũng không hận hấn?”.

Thiên Tố im lặng một lúc rồi bất lực nói: “Nếu sau khi bị tổn thương nữ tử có thể toàn tâm toàn ý oán hận người đó thì tốt biết bao”.

Nhược Nhất mỉm cười, đúng vậy, nếu có thể toàn tâm toàn ý oán hận thì tốt biết bao. Nhưng người gây ra vết thương lòng ấy khiến bạn hận cũng không phải, yêu không phải, oán không được, cầu không được, chỉ đành để nó rỉ máu, để phong sương của thời gian từ từ che lấp. “Thiên Tố, người vẫn muốn gặp Vân Chữ đúng không, nếu gặp rồi, người nghĩ sẽ đối diện với hấn thế nào?”.

Thiên Tố quay đi nghĩ một lúc: “Ta sẽ cho chàng một bạt tai. Sau đó nói với chàng, cho dù chàng có thích hay không, ta vẫn thật sự thích chàng. Hơn nữa, tính khí Vân Chữ mạnh mẽ, chàng càng không thừa nhận thì càng chứng tỏ trong lòng chàng có ta. Thứ mà chàng không bỏ đi được chẳng qua là tư tưởng ‘tiên yêu hữu biệt’ mà thôi”.

Nhược Nhất bật cười trước sự thẳng thắn của Thiên Tố: “Sau đó thì sao? Hấn vẫn không chấp nhận người thì làm thế nào?”.

“Ta cũng không biết nên làm thế nào, đến lúc ấy cứ bám lấy thôi, trừ phi chàng thật sự giết chết ta, hoặc ta thật sự tuyệt vọng...”.

Đây là kiên trì hay cố chấp? Nhược Nhất ngẩng người nhìn Thiên Tố, nói: “Nếu trong lòng hấn có một nữ tử khác, người sẽ làm thế nào?”.

“Ở bên chàng lâu như vậy, ta biết trong lòng chàng chắc chắn không có nữ tử nào khác...”. Thiên Tố ngừng một lát, ngẩng đầu nhìn Nhược Nhất, “Câu mà cô nương vừa hỏi ta giống như đang nói đến một người khác, liệu đó có phải là người trong trái tim cô nương?”.

Nhược Nhất sững người, sau đó mỉm cười: “Thiên Tố thật tinh ý. Chỉ là, chuyện của người ấy, thứ lỗi cho ta không tiện nói nhiều”.

“Tách tách”, Tử Ly tiện tay ném một thanh củi vào giữa đồng lửa làm bắn ra rất nhiều tia lửa, ngắt cuộc đối thoại của Thiên Tố và Nhược Nhất.

“Đừng làm ồn”, Tử Ly lạnh lùng nói, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi. Lông mày hấn hơi chau lại, dường như rất bất mãn vì đã bị làm phiền tới giấc ngủ.

Nhược Nhất lén bĩu môi, chúc Thiên Tố ngủ ngon rồi gục đầu ngủ. Thiên Tố chớp mắt, nhìn Nhược Nhất, rồi lại nhìn Tử Ly như nghĩ ngợi điều gì. Lúc này, dường như nàng cảm nhận thấy một chút sát khí. Là ảo giác sao?

“Ồ, phía trước có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng của Anh Lương sơn rồi”. Nhược Nhất nhìn dây núi xa tít chân trời. Trong đó có một ngọn núi cao chót vót, giống như cột trụ trời, chọc thẳng lên tầng mây.

Thiên Tố nằm trên vai Nhược Nhất, hiếu kỳ nói: “Cô nương quen thuộc nơi này sao?”.

Những con đường mà Nhược Nhất từng cùng Thương Tiêu đi qua không hề nhạt nhòa trong ký ức của cô, theo ngày tháng, những ký ức ấy càng trở nên rõ rệt. Khi mới quay về hiện tại, Nhược Nhất vẫn bị những quá khứ vô cùng vô tận ấy giày vò tới mức tiêu tụy, về sau khi bình tĩnh lại, cô cảm thấy đây cũng là một hồi ức thú vị. Hướng hồ, đoạn đường Lương Sơn này còn là nơi khiến Nhược Nhất và Thương Tiêu lần đầu tiên ly biệt... Dưới Anh Lương sơn có một dòng sông ngoằn ngoèo uốn lượn, hạ lưu của nó chính là một dãy thần sơn thượng cổ – Không Tang.

Không Tang. Nhớ lại hai từ này, Nhược Nhất vẫn cảm thấy chua xót trong lòng. Đó là nơi chôn cất hài cốt của Huân Trì, người bạn thân thiết của cô, không biết lần này tới Anh Lương, cô có thời gian tới mộ hấn thấp một nén hương không? Dù rằng cô biết hấn đã được trùng sinh trên U Đô sơn.

Tử Ly liếc nhìn Nhược Nhất, bỗng mở miệng nói: “Con đường đã thay đổi rất nhiều rồi”.

Nhược Nhất có chút ngạc nhiên nhìn hấn. Tử Ly đi về phía trước, giọng nói lạnh lùng: “Chỉ là ký ức của cô nương đã nhạt nhòa mà thôi”. Nhược Nhất tính lộ trình, không ngoài dự liệu, tối mai là họ có thể tới chân núi Anh Lương. Nhưng, trong cuộc đời có rất nhiều chuyện không như ý, những chuyện ta càng sợ hãi thì lại càng dễ xảy ra.

Nhược Nhất nhìn cảnh tượng hoang tàn của thôn làng này, cô xoa đầu Thiên Tố và nói: “Có lẽ người sẽ được gặp Vân Chữ ngay thôi”.

Mặt đất bị chém nứt, nhà cửa đổ nát, vết máu đầy đất, chắc chắn đó là cảnh tượng sau một trận giao đấu, phép thuật vô cùng mạnh mẽ. Thực lực hai bên có lẽ đều rất mạnh. Linh lực phát tán trong không khí bây giờ vẫn khiến người ta đau rát da thịt, nên chắc chắn trận giao đấu mới kết thúc không lâu.

Thiên Tố vội nhảy xuống khỏi vai Nhược Nhất, chạy tới bên vết máu vẫn chưa khô và ngửi, bỗng chốc thất thanh nói: “Là máu của Vân Chữ! Nhất định chàng đã xảy ra chuyện rồi! Ta phải đi cứu chàng!”. Nói rồi, thoáng một cái nàng biến thành hình người, nhưng chưa đi được hai bước đã gục xuống. Nhược Nhất đỡ nàng dậy và nói: “Bây giờ người biến thành hình người đã khó nhọc như vậy rồi, nếu gặp tên yêu quái ấy, người sẽ cứu Vân Chữ bằng cách nào?”.

“Vậy lẽ nào...”. Thiên Tố trừng mắt nhìn Nhược Nhất, đôi mắt ngấn lệ, “Lẽ nào muốn ta giương mắt nhìn Vân Chữ chết hay sao?”.

Nhược Nhất mím môi nghĩ một lúc: “Trên Anh Lương sơn chẳng phải có Anh Lương chủ sao? Nghe nói Anh Lương chủ đã sống hơn hai nghìn ba trăm năm... bây giờ có lẽ tuổi thọ đã được hơn hai nghìn năm trăm tuổi rồi. Đạo hạnh của ông ta chắc chắn là rất cao, chúng ta lên Anh Lương sơn tìm ông ta xin giúp đỡ tốt hơn là đi đến chỗ chết”.

Nhược Nhất nói dứt lời, Tử Ly bỗng nghiêm giọng, ánh mắt lạnh lùng: “E là không có thời gian để làm như thế”.

Một tiếng rỗng gầm rung chuyển đất trời, bỗng chốc Nhược Nhất chỉ thấy tức ngực khó thở, vô cùng choáng váng. Rốt cuộc là quái vật nào mà có yêu lực như vậy. Chờ chút... tiếng rỗng gầm? Rỗng gầm!

Nhược Nhất bịt tai, ngẩng đầu nhìn, một con quái vật khổng lồ bay qua đầu cô, cơ thể to lớn gần như có thể che lấp cả khoảng không trước mặt. Thân nó giống rùa, trên lưng có mai dày như núi, giữa sống lưng là những khớp xương nhô lên chi chít vô cùng sắc nhọn. Điều khiến người ta kinh hãi nhất là con quái vật này có chín đầu! Lẽ nào là...

“Cửu Man!”.

“Cửu Man!”.

Nhược Nhất và Tử Ly cùng nói ra một cái tên, cô nhìn Tử Ly, càng chắc chắn hấn không phải là một kiếm khách bình thường. Cửu Man là quái vật thượng cổ, lần đầu tiên Nhược Nhất nghe tới tên của con yêu quái này là từ Huân Trì.

Huân Trì nói, trưởng bối của hấn đã phong ấn rất nhiều yêu vật ở dưới đại sơn xung quanh Không Tang. Trong đó bao gồm cả Cửu Man của Anh Lương. Khi ấy Nhược Nhất không bận tâm, chỉ coi trưởng bối của Huân Trì là một người có đạo pháp cao thâm. Nhưng về sau, khi Nhược Nhất giở đến bức tranh về Cửu Man trong Đại U cung, cô nhất thời hiếu kỳ mang đi hỏi Thương Tiêu thì mới biết Cửu Man và tộc cửu vĩ bạch hồ có huyết thống chí thân, cửu vĩ bạch hồ sinh ra có chín đuôi, Cửu Man sinh ra có chín đầu, đều là yêu quái có yêu lực vô cùng lớn mạnh.

Về sau, trước khi thời đại thần diệt tới, tộc Cửu Man và rất nhiều yêu quái lớn mạnh khác muốn diệt thiên đạo, thống nhất tam giới, nhưng cuối cùng lại bị thượng cổ thần minh phong ấn. Nói cách khác, cũng chính là đám yêu quái có yêu lực lớn mạnh này đẩy nhanh sự xuất hiện của thời đại thần diệt. Khi ấy Nhược Nhất mới biết, thì ra trưởng bối của Huân Trì chính là vị thần minh thượng cổ. Hấn là hậu duệ của thần minh. Cũng chính lúc ấy, Nhược Nhất mới thật sự tin vào những gì Huân Trì nói, rằng hấn sẽ quay lại. Hậu duệ của thần minh thượng cổ như hấn hoàn toàn có thể chỉ dựa vào một quả tim đã không còn lành lặn là có thể sống lại được!

Về sau, Nhược Nhất dù thế nào cũng không chịu giao trái tim của Huân Trì cho Thương Tiêu, không bởi lý do nào khác, chỉ bởi cô không thể quyết định sự sinh tử của bất kỳ ai.

Lại sắp suy nghĩ lung tung rồi... Nhược Nhất lắc đầu, tìm lại mạch tư duy của mình rồi nhìn Tử Ly chăm chăm. Những chuyện này đã qua đi từ hàng vạn năm về trước, chỉ được nhắc tới trong mật văn được lưu truyền lại của tiên tộc và yêu tộc. Một kẻ là con người như hắn sao có thể biết được, tiên tộc, yêu tộc sao có thể tiết lộ những thông tin này ra ngoài chứ?

“Vân Chữ!”. Bỗng nhiên Thiên Tổ hét to, không biết nàng lấy sức mạnh từ đâu mà nhảy bật lên giữa không trung, đỡ lấy một người đầy máu.

Nhược Nhất cũng hoảng hốt. Sau khi Thiên Tổ chạm đất, Nhược Nhất vội lao tới, vừa nhìn, cô liền sững sờ. Người mà Thiên Tổ ôm trong vòng tay thật sự là một trong tứ tướng của Tầm Thường cung sao? Sao một người có thể chảy nhiều máu như vậy? Từ lần nhìn thấy cuộc cãi vã giữa hắn và Thiên Tổ đến giờ tính ra đã gần hai mươi ngày rồi, với tốc độ cưỡi mây của Vân Chữ thì chậm nhất cũng chỉ mất ba, bốn ngày là có thể tới đây. Cũng có nghĩa là, một mình hắn đã chiến đấu với tên yêu quái này chỉ ít cũng phải nửa tháng.

Nhược Nhất mím chặt môi, Tầm Thường cung đâu? Chẳng lẽ hắn không biết đi tới Tầm Thường cung để xin trợ giúp? Yêu quái lớn mạnh như vậy, Tầm Thường cung đứng đầu tiên tộc, cho dù phải toàn cung dốc sức để trừ bỏ nó cũng là điều nên làm.

Vì sao không ai tới giúp hắn?

20. Chương 20

Chương 20

Cửu Man vịn mình trên không, chín cái đầu rồng cùng lúc gầm rú, âm thanh như khóc, như muốn khiến đất trời động lòng thương.

Tử Ly cau mày, một quang sáng lập tức xoẹt qua quanh thân mọi người rồi nhanh chóng biến mất.

Nhược Nhất bịt chặt hai tai, cô vốn tưởng tiếng gầm rú này sẽ khiến cô chấn động tới ộc máu mồm, nhưng không ngờ lần này dễ chịu hơn rất nhiều. Nhược Nhất biết chắc là có người tương trợ. Cô bất giác nhìn ra sau, mong tìm kiếm hình bóng người áo đen bịt mặt nhưng lại không thấy gì. Trốn rồi sao? Nhược Nhất nghĩ: Lát nữa người sẽ phải ra ngoài thôi!

Cửu Man hiện thể chân thân, chưa thể hóa thành hình người, chứng tỏ yêu lực vẫn chưa hồi phục. Bây giờ chính là lúc hắn thiếu sức mạnh. Nhưng cho dù Cửu Man suy yếu thế nào, cho dù hắn không dùng yêu lực thì cũng thừa sức đè chết mấy người họ. Huống hồ, yêu lực của hắn vốn dĩ có thể sánh ngang với Thương Tiêu, lực đà gây yếu nhưng vẫn to hơn ngựa, ba người họ và Cửu Man hoàn toàn không phải là đối thủ ngang sức!

Hơn nữa, bây giờ con yêu quái ấy cứ ở lì tại Anh Lương sơn, có lẽ là vì Vân Chữ đã chặn đường nó, cũng có thể là nó kiếm ăn ở đây, chờ hồi phục thể lực. Lát nữa nếu Cửu Man muốn ăn thịt ba người họ thì e là không ai có thể chạy thoát. Bây giờ Tầm Thường cung không phải người tới diệt yêu, họ lại không có thời gian xin sự trợ giúp của Anh Lương chủ, đại quân của yêu tộc ở xa ngàn dặm... Vì thế, chỉ có thể tự mình cứu mình thôi sao?

Nhược Nhất cảm thấy rất bất lực. Bây giờ cô đang đối diện với yêu thú thượng cổ – kẻ bị thần minh phong ấn. Cô vừa không đánh được vào vùng hạ bộ của hắn, càng không có cách nào nhổ nước bọt vào mắt hắn. So với hắn, hắc xà tinh và yêu quái đầu người mình hổ trước đó cũng chỉ là hạng tép riu mà thôi.

Cục diện này hoàn toàn bế tắc.

Nếu Thương Tiêu ở đây, có lẽ hắn có thể xoay chuyển tình thế. Nhưng Thương Tiêu mới phá phong ấn không lâu, lực phong ấn trong người vẫn chưa được giải, nếu lúc này đụng độ với Cửu Man, chắc chắn khí

ma sát trong cơ thể Thương Tiều sẽ bị dẫn ra. Đến lúc ấy Cửu Man có thể bị xé tới mức tan xương nát thịt, nhưng đánh thức một Ma Vương thì quả là nguy hiểm...

Nhan Nhược Nhất chưa bao giờ dám mang Thương Tiều ra đánh cược. Phải làm thế nào đây?

“Thiên Tổ...”. Vân Chữ đang hôn mê, mơ màng gọi, miệng vẫn ộc máu khiến người ta kinh hãi. Chắc chắn là khi quyết đấu với Cửu Man, Vân Chữ đã bị nội thương rất nặng.

Lúc này Thiên Tổ đã hóa hình người, vừa run rẩy nắm tay Vân Chữ vừa khóc lóc nói: “Thiếp đây, thiếp đây”, cũng chẳng cần quan tâm xem Vân Chữ có thể nghe thấy hay không.

Trong lòng Nhược Nhất vừa buồn bã vừa có chút vui mừng, suy cho cùng thì Thiên Tổ cũng không tin nhầm người. Trong lòng Vân Chữ nhất định là có Thiên Tổ, tình cảm ấy có lẽ là vô cùng sâu đậm mà ngay bản thân Vân Chữ cũng không thể ngờ.

Dường như Thiên Tổ nhớ ra điều gì đó, đột nhiên lau nước mắt, cúi đầu xuống trước mặt Vân Chữ. Nhược Nhất nhìn thấy một thứ phát sáng được từ từ nhả ra khỏi miệng Thiên Tổ.

Nhược Nhất kinh hãi: “Không được!”.

Nội đan gắn liền với tính mạng của yêu quái, nếu mất đi nội đan thì yêu quái không chỉ mất hết tu vi, mà còn giảm đi đáng kể tuổi thọ khiến yêu quái già nhanh hơn con người, chỉ vài tháng sau là sẽ chết vì kiệt sức. Bây giờ nếu Thiên Tổ truyền nội đan cho Vân Chữ, vậy thì tính mạng của Vân Chữ sẽ luôn phải gắn liền với nội đan này. Cũng có nghĩa là, nếu Vân Chữ sống thì chắc chắn vài tháng sau Thiên Tổ sẽ chết. Nhược Nhất muốn chạy lên ngăn Thiên Tổ nhưng lại bị Tử Ly chặn lại: “Bây giờ không được chạm vào nàng ta”.

“Nhưng...”. Nhược Nhất mở to mắt nhìn Thiên Tổ nhả nội đan mềm và sáng như nước vào miệng Vân Chữ. Nội đan của Thiên Tổ giống như tình yêu nàng dành cho Vân Chữ, dẻo dai mà vững chắc.

Cùng quá trình nội đan tiến vào cơ thể, máu trên người Vân Chữ cũng dần ngừng chảy. Sắc mặt của Thiên Tổ tái nhợt tới gần như trong suốt, nhưng nàng vẫn gồng lau mái tóc mai dính máu và mồ hôi cho Vân Chữ.

“Phải làm thế nào đây?”. Thiên Tổ khàn giọng nói: “Thiếp hy vọng chàng đừng yêu thiếp nữa”.

Mắt Nhược Nhất cay cay, cô chớp mắt thật mạnh, cố kìm những giọt lệ đang chực trào ra. Giờ không phải là lúc bi thương, phải nghĩ cách tiêu diệt Cửu Man, nếu không, không ai có thể rời khỏi chỗ này.

Nhưng tên yêu quái lớn mạnh như vậy, cho dù Nhược Nhất có liều mạng lao lên thì cũng không thể khiến hắn bị thương.

“Cửu Man sinh ra đã mù mắt, động tác của nó vô cùng chậm chạp”. Đúng lúc Nhược Nhất cảm thấy không biết phải làm thế nào thì Tử Ly bỗng nói: “Lợi dụng hai điểm này là có thể giết chết nó”.

Nhược Nhất kinh ngạc, càng thêm tò mò về Tử Ly. Nhưng cô biết rằng việc quan trọng nhất bây giờ là tiêu diệt Cửu Man, thế là cô kìm nén mọi cảm xúc, nghiêm nghị nói: “Bây giờ Vân Chữ và Thiên Tổ không thể chiến đấu với Cửu Man, chỉ còn ta và ngươi, ai có bản lĩnh cuối mây đạp gió bay lên trời xanh giết chết Cửu Man”.

Tử Ly không nói gì, quay sang nhìn Nhược Nhất, ánh mắt vừa như bi thương vừa như mỉa mai. Nhược Nhất ngây người, cô nhớ tới lần cuối cùng cô cãi nhau với Thương Tiều, ánh mắt của Thương Tiều cũng giống như vậy, trong lòng cô bỗng thấy chua xót lạ lùng. Nhược Nhất muốn xin lỗi nhưng lại không biết những lời mình vừa nói có gì sai.

Tử Ly càng cười mỉa mai, hắn quay sang nhìn Cửu Man ở phía xa, tiếng nói nhỏ như từ phương xa truyền tới: “Nhan Nhược Nhất, nàng thật sự không cảm nhận được gì sao?”.

Cảm nhận điều gì? Nhược Nhất sững người.

Tử Ly bước lên trước một bước, nhiệt độ xung quanh bất chợt giảm xuống. Nhược Nhất mở to mắt, chỉ thấy Tử Ly bay lên không trung, hai chùm sáng trắng dần xuất hiện phủ quanh người hắn, hắn nhanh chóng lao về phía Cửu Man. Yêu khí cuộn cuộn nổi lên khiến Nhược Nhất loạng choạng, đổ về trước vài bước, suýt ngã.

Tử Ly là yêu quái? Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn, xem ra Tử Ly không những là yêu quái, mà còn là một yêu quái vô cùng lợi hại!

Chùm sáng trắng dừng lại ở cổ Cửu Man, một đường sáng trắng lóe qua, chỉ nghe thấy vài tiếng “rắc rắc”, giống như âm thanh của những cột trụ bằng đá đập vào nhau, không trung liền dày đặc sương mù. Cửu Man kêu gào không ngớt khiến Nhược Nhất vô cùng hoảng sợ. Nhược Nhất biết lúc này mình chắc chắn không giúp được gì, điều duy nhất cô có thể làm là nhường chỗ để Tử Ly yên tâm chiến đấu.

Sắc mặt Thiên Tố nhợt nhạt, nàng bịt tai Vân Chữ, trong khi đôi mắt nàng đã ứ máu từ lâu, thậm chí còn rơi huyết lệ. Nhược Nhất kìm nén sự thương cảm trong lòng, bước lên võ lưng Thiên Tố: “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta đi tìm chỗ khác để tránh trước đã!”.

Thiên Tố chặn trước Vân Chữ lúc này đang bất động: “Chàng đang bị trọng thương, không thể di chuyển”. Lời nàng chưa dứt, một vật nặng trên không trung rơi mạnh xuống. Nhược Nhất sợ hãi ôm đầu, chặt vật vật nắp sau một thân gỗ mục.

Sau một tràng âm thanh ồn ã, Nhược Nhất liền tìm kiếm bóng dáng của Thiên Tố, nhưng chỉ thấy tảng băng khổng lồ rơi xuống đất tạo thành một hố sâu và vô số hòn đá nhỏ bắn ra tứ phía. Thiên Tố gần như nằm phủ trên người Vân Chữ, che chắn cho hắn trước cát đá mù trời.

Nhược Nhất nhìn tấm áo trắng sau lưng Thiên Tố dần thấm máu, cô vô cùng lo lắng, hét lớn: “Cứ dờ ra đó thì sớm muộn cũng sẽ bị thương, kéo hắn đi, hắn không dễ chết như vậy đâu! Nếu không thể đi xa thì chí ít cũng phải tìm tảng đá nào đó để nắp vào chứ!”.

Thiên Tố khó nhọc ngồi dậy, nàng nghiêng răng nhin đau nhìn khuôn mặt hôn mê của hắn và nói: “Chàng sẽ không dễ chết như vậy. Thiếp biết, chàng là một người kiên cường, chàng sẽ không chết”.

Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn trời, sương mù đã tan, không biết Tử Ly đã đi đâu, tảng băng khổng lồ rơi xuống đè trúng chín cái đầu của Cửu Man, nó vùng vẫy thế nào cũng không thể làm vỡ tảng băng ấy. Lớp mai dày của Cửu Man vốn đã rất nặng, bây giờ lại bị một khối băng lớn đè lên nên cơ thể nó càng thêm nặng nề, chín cái đầu của nó chúc xuống, cuối cùng nó rơi xuống một khe núi ở phía xa.

Nhược Nhất gào lên: “Có nội đan của người, hắn không dễ chết như vậy đâu, nhân lúc này chúng ta đi thôi!”. Thiên Tố khó nhọc dìu Vân Chữ đi về phía Nhược Nhất. Nhược Nhất quay người đi lên trước tìm chỗ nắp.

Trước khi rời đi, Nhược Nhất không kìm được ngoảnh đầu nhìn về phía khe núi bụi đất mù mịt, cô nhìn thấy một điểm sáng trắng lóe lên trong bụi đất. Cô cắn răng, chạy về phía rừng núi. Trong bụi đất, Cửu Man dần thôi giãy giụa, chín cái đầu cùng lúc mở miệng nói: “Thằng ranh hồ yêu”. Giọng nói khàn khàn, nhưng lại vang như tiếng chuông, đinh tai nhức óc, vô cùng hống hách, khiến người người khiếp sợ. “Vì sao ngăn cản lão phu?”.

Ánh sáng nhạt dần, áo của Thương Tiều bị gió giăng mạnh, mái tóc trắng như tuyết bị gió thổi tung, nhưng hình bóng của hắn lại sừng sững như núi, phong thái phi phàm.

“Hãy nhanh chóng thu lại phép thuật, lão phu sẽ tha chết cho người”.

“Cửu Man”. Thương Tiều khẽ mở miệng nói: “Bây giờ không phải là lúc các yêu tộc hoành hành Cửu Châu, vùng đất dưới chân ông đã thuộc lãnh địa của cửu vĩ bạch hồ. Yêu thú thượng cổ vốn không nên xuất hiện ở đây”.

“Cửu vĩ bạch hồ...”. Cửu Man bật cười, “Ha ha, khen cho cửu vĩ bạch hồ, cuối cùng lại để các người được lợi. Ranh con nhà người tên gì?”.

“Ông đi mà hỏi quỷ sai”.

Cuối cùng Nhược Nhất tìm thấy một hang núi. Nơi này rất gần chỗ Cửu Man, nhưng sắc mặt của Vân Chữ quá nhợt nhạt, Nhược Nhất không yên tâm nên quyết định trốn tạm ở đó.

Thiên Tố đặt Vân Chữ xuống rồi loạng choạng ngồi xuống bên cạnh. Nhược Nhất lo lắng nhìn nàng, rồi lại lo lắng nhìn về phía cửa hang. Nhược Nhất vẫn không yên tâm, Tử Ly dù tài giỏi đến đâu nhưng đối thủ

lại là yêu thú thượng cổ...

Thương Tiêu có giúp Tử Ly không? Nhược Nhất nghĩ, chắc là có. Cô luôn cảm thấy Tử Ly và Thương Tiêu có mối quan hệ nào đó, mặc dù khi đại chiến với hắc xà tinh lần trước, họ tỏ ra thù ghét nhau.

“Nhược Nhất”, Thiên Tổ bỗng nói: “Không cần lo lắng cho chúng tôi, hang này tuy gần nhưng vẫn có thể nấp tạm được. Ta sẽ bảo vệ Vân Chữ, cô nương cứ đi giúp Tử Ly đi”.

Nhược Nhất sững người, hoang mang nói: “Ta?”. Bỗng nhiên cô mỉm cười tự giễu, “Ngay cả giết con gà ta còn chẳng dám thì sao có thể giúp hắc xà được, ta mà đi còn làm liên lụy tới hắc xà chứ”.

Thiên Tổ càng sững sờ, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Nhược Nhất hà tất tự hạ thấp mình như vậy, với năng lực của cô nương, chắc chắn cô nương có thể giúp được”.

“Ha, đôi khi ta có vài biện pháp quỷ quái, nhưng thật sự ta không đủ khả năng đối phó với tên yêu thú ấy”.

“Nhược Nhất”. Thiên Tổ im lặng một lúc rồi nói: “Chẳng lẽ cô nương không biết sức mạnh của mình sao?”. Nhược Nhất giật mình. Thiên Tổ gượng cười một tiếng rồi nói: “Nhược Nhất thật may mắn, cô nương có được sức mạnh như vậy mà không biết, quả là may mắn”.

Sức mạnh... Cô có thể có sức mạnh gì?

Ấn ký sau cổ khẽ tỏa ra hơi lạnh, Nhược Nhất bỗng nhớ lại cảm giác có một luồng khí kỳ quái đi vào cơ thể khi bị Thương Tiêu cắn. Thương Tiêu đã làm gì? Rõ ràng Vô La nói, dấu ấn này chỉ khiến thể chất của người nhận ấn tốt hơn mà thôi, lấy đâu ra sức mạnh to lớn cơ chứ?

21. Chương 21

Chương 21

Thiên Tổ lưu luyến nhìn Vân Chữ, như hạ quyết tâm gì đó, nàng bỗng nói:

“Nhược Nhất, chúng ta trốn ở đây chẳng khác nào ngồi chờ chết”.

Nhược Nhất vẫn đắm chìm trong nỗi kinh ngạc khi biết mình có thêm một sức mạnh kỳ lạ, nghe những lời Thiên Tổ nói mà cô hơi hoảng hốt, bất giác gật đầu, rồi lại sờ vào dấu ấn. Liệu có phải trong cơ thể cô đang dần thay đổi? Cuối cùng cô sẽ biến thành một con yêu quái và không bao giờ quay về thời hiện đại được nữa sao? Cô phải sống ở thế giới này cả đời, chiến đấu cả đời với các loại yêu quái sao?

Thiên Tổ nói tiếp: “Nhược Nhất, tuy ta không biết làm sao cô nương có được sức mạnh đó, cũng không biết dùng nó thế nào, nhưng bây giờ dẫn dụ sức mạnh của cô nương cũng là một cách chế ngự yêu thú khổng lồ ấy”.

“Dẫn dụ? Dẫn dụ bằng cách nào?”.

Thiên Tổ cười, “Nhược Nhất quên ta là hồ yêu sao? Hồ yêu giỏi thuật dẫn dụ, thuật này có thể làm mê muội tâm trí của người khác, đương nhiên cũng có thể dẫn dụ thú ẩn khuất trong cơ thể cô nương. Nhược Nhất, cô nương có muốn thử không?”.

“Thử...”. Nhược Nhất chớp mắt, sực tỉnh, “Người nói là muốn giúp ta dẫn dụ nguồn sức mạnh ấy để ta dùng, sau đó ta sẽ đi giúp Tử Ly?”.

“Ta không biết có thể thành công hay không, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, cứ thử xem sao”.

“Nhưng... chẳng phải người đã truyền nội đan cho Vân Chữ rồi sao?”.

“Hồ yêu giỏi thuật dẫn dụ, thú trời sinh dù thế nào cũng không thể mất đi hoàn toàn, Nhược Nhất cô nương hãy tin ta”.

Nhược Nhất gật đầu như hiểu như không. Bây giờ kẻ địch lớn ở ngay trước mắt, Vân Chữ hôn mê, Tử Ly chưa biết sống chết thế nào, Thiên Tổ trọng thương, chỉ Nhược Nhất là còn chút sức mạnh có thể thi triển, mặc dù rất có thể chỉ là mừng hụt một lần, nhưng cũng còn hơn là chờ đợi trong tuyệt vọng.

Còn chuyện sau khi Nhược Nhất có được sức mạnh có xảy ra hậu quả gì không thì tạm thời chưa nhắc tới. Trong cuộc sống khó tránh khỏi những lần hành động bất chấp hậu quả.

Nhận ra nét mặt hoảng hốt của Nhược Nhất đã chuyển thành kiên quyết, Thiên Tổ mỉm cười vui vẻ, nhưng sau đó ánh mắt nàng lại trở nên bi thương. Nàng nhìn Vân Chữ rất lâu rồi quay sang nói với Nhược Nhất: “Lát nữa cô nương sẽ nhìn thấy vài cảnh tượng hư ảo, có thể đó là những chuyện trước đây cô nương đã trải qua, sẽ không có hại gì nên cô nương không cần lo lắng. Bây giờ cô nương hãy thả lỏng một chút, nhìn vào mắt ta”.

Đôi mắt của Thiên Tổ ứ máu sau tiếng gầm của Cửu Man, nhưng con ngươi lại sáng lạ kỳ, giống như một con sóng dập dềnh lay động vào tận nội tâm Nhược Nhất. “Nhược Nhất”. Thiên Tổ dịu dàng gọi tên cô, “Nhan Nhược Nhất”, hết lần này đến lần khác, giống như niệm một câu thần chú cho tới tận khi giam cầm được cô mới thôi.

Dần dần, âm thanh như từ chân trời vọng tới, từ xa tới gần, rồi bất chợt âm thanh lại trầm xuống, từ gần tới xa.

“Nhan Nhược Nhất”. Tiếng gọi quen thuộc làm sao!

Thương Tiêu!

Nhược Nhất lập tức hồi tỉnh, cảnh tượng trước mắt thay đổi, bỗng thấy Thương Tiêu trong chiếc áo trắng nhuốm đầy máu tươi, hấn ngồi dựa vào góc tường trong một gian phòng tối tăm, hơi thở yếu ớt; cô đang ngồi bên cạnh Thương Tiêu, cau mày nhăn mặt.

Nhược Nhất còn nhớ, đây là cảnh tượng từ rất lâu về trước khi hai người đi trên đường, Thương Tiêu bị bà lão yêu quái “nhắm trúng”, bà ta bắt hai người họ phải sắc thuốc. Khi ấy yêu lực của Thương Tiêu chưa phục hồi hẳn nên hẳn không phải là đối thủ của bà lão yêu quái. Vì thế sau một hồi phản kháng, hẳn bị đánh tới mức thảm thương rồi bị nhốt lại.

“Nhan Nhược Nhất, đừng làm bộ mặt như thế, khó coi lắm”. Thật khó có thể nhìn ra biểu cảm của hấn.

Nhược Nhất nói: “Bộ mặt này của ta làm sao! Chàng bị người ta đánh cho thê thảm mà không cho ta được chống mông nhả mặt hay sao! Chàng là cửu vĩ bạch hồ lợi hại nhất gì gì nữa cơ đấy, thế mà không đấu lại được mụ yêu quái đã già tới mức rụng hết tóc đó. Lần này thì hay rồi, còn bị bắt sắc thuốc nữa chứ, ta vẫn chưa lấy ai mà đã sắp chết rồi, bắt đền chàng đấy!”.

Thương Tiêu cất giọng nói lạnh lùng thiên phú: “Đền cái gì?”.

“Đền ta một người tình trong mộng!”. Lấy một yêu cầu vô lý để gây chuyện.

Thương Tiêu mỉm cười: “Người nào xui xẻo như vậy?”.

“... Người trong mộng của ta phải là một kiếm khách áo đen phóng khoáng, ánh mắt sắc bén, nói năng ngắn gọn, võ công thâm hậu, quan trọng nhất là, phải có vẻ thần bí ‘cách mười bước chân vẫn có thể giết được người mà không để lại chút dấu vết nào’(*)!”.

(*) Vốn là một câu thơ trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, ở trong bài “Hiệp khách hành” của Lý Bạch, nguyên văn: “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành”.

Kiếm khách áo đen...

Nhược Nhất kinh ngạc, cô đã từng nói với Thương Tiêu những lời như vậy sao? Cũng đúng, Nhan Nhược Nhất gần như đã nói tất cả mọi chuyện cho Thương Tiêu biết, ngoại trừ lai lịch.

Nhan Nhược Nhất! Tiếng gọi dần trở nên tang thương. Nhược Nhất trước đây vẫn đang đấu khẩu với Thương Tiêu, Nhược Nhất hiện tại bất giác lùi ra sau, đến tận khi không còn nhìn thấy phòng giam tối tăm ấy nữa.

Trong hoang mang, có một giọng nói tang thương nói như khuyên răn: “Nhan Nhược Nhất, giữa chốn hồng hoang, vạn vật bể dâu, nghiệp chướng trần duyên, phù sinh như giấc mộng ngắn ngủi, một áng mây mỏng, cũng chỉ như giọt nước nơi biển cả, có được thì thản nhiên mà chấp nhận, mất đi thì cũng an nhiên, nhớ lấy, nhớ lấy...”.

Là... Là giọng nói của ông lão đó! Giọng nói của ông lão đã đưa cô quay lại Cửu Châu!

“Ông là ai?”. Nhược Nhất đuổi theo giọng nói ấy, nhưng phía trước chỉ là một vùng tối đen. “Chờ đã!”.

Nhược Nhất đuổi theo hai bước, cảm thấy dấu ấn sau tai bỗng phả ra hơi lạnh, như dần kết thành những mảnh băng vụn vỡ, từng chút từng chút cắm vào da thịt. Nhưng Nhược Nhất không đau, chỉ là xon xot khiến Nhược Nhất khẽ cau mày. Bỗng nhiên, ở chỗ ấy lại không còn cảm giác gì nữa.

Nhược Nhất nghe thấy một tiếng nói yếu ớt xé toạc màn sương mỏng: “Nhược Nhất, tỉnh lại đi”. Cô mở mắt ra, vẫn là hang núi ấy, Thiên Tổ ngồi bên cạnh, thần sắc phức tạp, sắc mặt nhợt nhạt tới gần như trong suốt. Nhược Nhất ngồi dậy, có chút lo lắng: “Thiên Tổ, người không sao chứ?”.

Thiên Tổ im lặng một lúc rồi nói: “Không sao. Nhược Nhất, sức mạnh này thật kỳ quái, ta đã dẫn dụ nó ra nhưng lại không thấy bất cứ biểu hiện gì. Nhược Nhất cô nương có cảm giác gì không?”.

Nhược Nhất sờ vào dấu ấn ấy: “Lúc này nó hơi lạnh, nhưng bây giờ lại không có cảm giác gì”.

“Cô nương vừa nhìn thấy gì trong ảo cảnh?”.

Nhược Nhất im lặng một hồi: “Một ông cụ và... kiếm khách áo đen, kiếm khách áo đen...”. Nhược Nhất bỗng đứng dậy, bưng tỉnh, “Là chàng!”, rồi cô quay người định chạy ra khỏi hang.

Thiên Tổ kéo tay Nhược Nhất: “Nhược Nhất, ta có chuyện muốn nhờ”.

Cảm thấy bàn tay nắm tay mình lạnh buốt như băng, Nhược Nhất ngoảnh đầu nhìn Thiên Tổ. Nhược Nhất phát hiện cả cơ thể nàng đều trở nên trong suốt, cô gần như có thể nhìn xuyên qua cơ thể của Thiên Tổ, thấy được Vân Chữ nằm phía sau. Nhược Nhất vô cùng kinh hãi, sững người nhìn.

“Ta sợ là chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa”, Thiên Tổ nói: “Hôm nay nếu hai người may mắn trốn thoát, cô nương nhất định không được nói với Vân Chữ là ta đã truyền nội đan cho chàng. Chàng vốn tính kiêu ngạo, ta không muốn sau này chàng sống không vui... Nếu chàng hỏi tới ta, cô nương hãy nói ta bị Cửu Man ăn thịt nhé”.

“Thiên Tổ...”.

“Được không?”.

Nhược Nhất mím chặt môi, tay của Thiên Tổ càng lúc càng lạnh giá và trong suốt, Nhược Nhất vội nói: “Được, được...”.

Thiên Tổ vui vẻ buông tay, ngoảnh đầu nhìn Vân Chữ: “Thực ra như thế này cũng tốt, chàng không phải khó xử nữa”. Thân hình nàng càng lúc càng mờ nhạt, như thể sẽ lập tức biến mất. “Nhược Nhất, đạo hạnh của ta kém cỏi, không nhìn ra sức mạnh của cô nương, nhưng ta biết, sức mạnh ấy rất lớn. Nếu biết cách sử dụng, nói không chừng còn có thể phong ấn Cửu Man một lần nữa”.

“Thiên Tổ...”. Nhược Nhất cảm thấy miệng đắng chát, nhưng cô đành bất lực.

“Cô nương hãy đi giúp Tử Ly”, Thiên Tổ nói: “Ta muốn một mình ở bên chàng trong những giây phút cuối cùng”.

Nhược Nhất nhắm mắt, kìm nỗi đau xót trong lòng, cuối cùng cô đành quay người rời đi. Thiên Tổ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Vân Chữ: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chàng trọng thương hôn mê, bây giờ chúng ta sắp từ biệt, chàng vẫn trọng thương hôn mê. Ý trời đã định. Coi như chúng ta cũng có đầu có cuối”.

Nhược Nhất ra khỏi hang, lòng buồn thương. Cô biết, yêu quái sau khi mất đi nội đan, tuy cơ thể suy yếu, chóng già nhưng chỉ ít cũng có thể sống thêm được hai, ba tháng. Thương Tổ tiêu tan nhanh chóng như vậy, chắc chắn là do lúc này nàng giúp cô dẫn dụ sức mạnh ra nên đã hao tổn chút yêu lực còn lại.

Thiên Tổ muốn dùng tất cả sức lực của mình để giành cơ hội sống cho Vân Chữ, cho dù chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi, nàng cũng nguyện dùng cả sinh mạng của mình để đánh đổi.

Nhan Nhược Nhất, trận chiến này không được thất bại. Nhược Nhất nghĩ, nếu phụ sự phó thác của một sinh mạng thì cô không biết lấy gì để bù đắp.

22. Chương 22

Chương 22

Đến khi Nhược Nhất quay lại chỗ cũ, khe núi nơi Cửu Man rơi xuống đã không còn bụi đất, nó rất thư thái ngồi dưới khe núi, chín cái đầu không ngừng ngo ngoe.

Nhược Nhất lo lắng chạy về phía đó, nóng lòng tìm kiếm hình bóng của người ấy.

“Leng keng”. Một tiếng chuông thánh thót ngăn cản bước chân của Nhược Nhất. Người bịt mặt thần bí thông tay đứng thẳng ở ngay chỗ ngoặt phía trước, dường như hắn đã đợi cô rất lâu rồi.

Nhược Nhất sững người, thầm nghĩ, Tử Ly là Thương Tiều, vậy thì rốt cuộc hắn là ai? Vì sao hết lần này đến lần khác giúp cô? Nhưng cho dù hắn là ai thì cũng không quan trọng bằng việc đối phó với Cửu Man. Nhược Nhất lập tức bình tĩnh nói: “Hiệp sĩ, ơn cứu mạng hai lần trước bất kể là trùng hợp hay cố ý, Nhan Nhược Nhất đều ghi nhớ trong lòng. Nhưng hôm nay, nếu hiệp sĩ đồng ý giúp ta một lần nữa, Nhược Nhất ta sẽ cảm kích vô cùng, còn nếu hiệp sĩ không muốn giúp, ta cũng không ép. Hiệp...”.

“Cửu Man là yêu thú thượng cổ, trước khi hắn bị phong ấn thì thân đã mang khí ma sát, đó chính là điềm báo nhập ma”. Người thần bí ngắt lời Nhược Nhất, giọng nói không rõ là già hay trẻ, nhưng ngữ khí lại khiến Nhược Nhất cảm thấy quen thuộc vô cùng. “Lúc này thiếu hiệp đã bị Cửu Man nuốt gọn...”.

Sắc mặt Nhược Nhất lập tức thay đổi, lờm Cửu Man ở phía xa, đúng là đáng sợ sau khi đã đánh chén no nê. Lẽ nào nó đang tiêu hóa Thương Tiều... Nhược Nhất lập tức hốt hoảng, bắt chập tất cả lao về phía Cửu Man.

“Leng keng”. Chuông bạc vang lên, động tác của Nhược Nhất cứng đờ, cô đứng yên tại chỗ giống như bị điểm huyệt.

Giọng nói của người thần bí như mang ý cười, hắn nói, “Lực của yêu quái liên quan tới nội đan, nội đan của Cửu Man ở sâu trong bụng. Chỉ có thiên lôi mới phá được lớp vỏ cứng bên ngoài của nó. Kể duy nhất bây giờ là để cho nó ăn thịt, rồi đi sâu vào bụng nó, phá nội đan của nó. Đó là cách chiến thắng trong nguy hiểm”.

Cũng có nghĩa là, có thể Thương Tiều đã chủ động nhảy vào trong miệng Cửu Man? Nhược Nhất bình tĩnh suy nghĩ.

“Cửu Man bây giờ tuy yếu nhưng nội đan của nó đã tích lũy yêu khí vạn năm. Yêu lực của nó như thế, muốn giết chết nó không phải là chuyện dễ dàng. Bây giờ, có thể mượn lực phong ấn còn sót lại của thần minh thượng cổ để trấn áp nó một lần nữa”.

“Phong ấn?”, Nhược Nhất nói: “Thương Tiều tu sát đạo, chàng đâu biết thuật phong ấn?”. Nếu chàng biết, hai trăm năm trước hà tất phải nhờ Tử Đan giam mình trong huyền băng.

“Hắn không làm được, nhưng cô nương làm được”. Giọng nói của người thần bí bỗng trở nên sắc bén: “Bây giờ chỉ có cô nương mới giúp được hắn”.

“Ta?”. Nhược Nhất nhớ tới sức mạnh trong cơ thể mình, không kìm được tò mò, “Rốt cuộc là chuyện gì? Người là ai? Người biết những gì?”.

“Thương Tiêu không còn mạng để chờ ta trả lời câu hỏi của cô nương đâu”. Chỉ một câu nói đã lập tức đè bẹp tất cả sự tò mò của Nhược Nhất. Người thần bí nói tiếp: “Ta có thể giúp cô nương vào cơ thể Cửu Man mà không bị hấn ăn thịt. Nhưng cô nương phải nhanh chóng tìm được nội đan của Cửu Man và phong ấn nó, nếu không, ma khí của Thương Tiêu sẽ bị ma khí của Cửu Man dẫn dụ, lúc ấy sự việc sẽ càng khó giải quyết”.

Tiếng chuông vang lên, Nhược Nhất thấy nhẹ người, lại có thể tự do cử động được rồi. “Bây giờ ta đưa cô nương qua đó để Cửu Man nuốt chửng”. Nhược Nhất nghe mà run rẩy. Người thần bí nhận ra tâm trạng của Nhược Nhất: “Cô sợ sao?”.

“Sợ”, Nhược Nhất nói: “Nhưng nhất định phải đi”. Ánh mắt cô sáng rực, khiến người thần bí không biết nói gì. Dưới chân nổi gió, người thần bí thi triển phép thuật để Nhược Nhất bay lên không trung. Hấn vừa vung tay, Nhược Nhất chỉ cảm thấy dưới chân mình như có một luồng sức mạnh ập đến, cô bay thẳng về phía Cửu Man.

Cơ thể khổng lồ của Cửu Man khiến người ta run sợ khi nhìn gần. Trên lưng nó có những thứ lồi lên giống như mũi khoan, trên chín cái đầu là những mũi nhọn lấp lánh hàn quang, chín cái miệng đều có lớp vỏ cứng, tất cả khiến Nhược Nhất nhìn mà run rẩy. Cô cảm giác mình giống như một con muỗi, chỉ cần Cửu Man đập nhẹ một cái là cô tan xương nát thịt.

Nhược Nhất vẫn đang tìm cơ hội để rơi vào miệng Cửu Man nhưng không ngờ một trong chín cái đầu của nó đã ngẩng trúng cô, dần dần tiến đến. Nhược Nhất bỗng ngửi thấy mùi tanh hôi, ánh sáng phía sau vụt tắt, cô ngoảnh đầu nhìn, liền kinh hãi vô cùng. Miệng của Cửu Man lại gần, Nhược Nhất thậm chí có thể nhìn thấy rất rõ cấu tạo trong miệng nó và chiếc lưỡi đen chi chít gai nhọn.

Nhược Nhất muốn chạy trốn nhưng miệng Cửu Man bỗng có một sức hút mạnh hút cô vào trong. Ánh sáng hoàn toàn biến mất, Nhược Nhất ngã nhào trên lưỡi Cửu Man, quần áo của cô bị gai nhọn xé rách. Cô giống như một viên đường, lăn vào tận khoang miệng của Cửu Man. Cổ họng Cửu Man chuyển động, Nhược Nhất không thể phản kháng và bị nuốt gọn.

Thì ra, cảm giác bị ăn thịt là như thế này, Nhược Nhất nghĩ, may mà Cửu Man không có thói quen nhai thức ăn. Cô trượt xuống dưới theo dịch thể dính nhớt, dần cảm thấy những nơi chạm vào niêm dịch của nó nóng như thiêu đốt. Nhược Nhất biết dịch thể ấy chắc chắn là dịch tiêu hóa của Cửu Man. Cô có chút lo lắng bản thân vẫn chưa vào trong dạ dày của nó thì đã bị nó ăn sạch. Nhưng khi cảm giác thiêu đốt đạt tới cực điểm thì đột nhiên dừng lại. Nhược Nhất biết chắc chắn là phép thuật mà người thần bí ấy thi triển cho cô đã phát huy tác dụng.

Chắc chắn được điều ấy, Nhược Nhất không còn thấy sợ hãi nữa. Nhược Nhất tiếp tục trượt xuống, cô cảm thấy người nhẹ bẫng rồi bị rơi vào trong một không gian rất lớn. “Bức tường thịt” xung quanh rất mềm, Nhược Nhất giẫm vào liền bị lún chân, dưới chân cô là một tầng niêm dịch cao tới đầu gối. Có lẽ đây chính là dạ dày của Cửu Man. Càng xuống sâu, mùi chua thối càng nồng nặc, chỉ thở thôi mà cô cũng chảy nước mắt. Nhược Nhất xé một miếng vải ở váy, vội vàng bịt mũi. Trong dạ dày tối om của Cửu Man, Nhược Nhất chân thấp chân cao đi về một hướng. Cuối cùng cô sờ thấy thành dạ dày, lập tức men theo hướng thành dạ dày tiếp tục đi xuống dưới.

Trong bóng tối, Nhược Nhất không nghe thấy gì ngoài âm thanh dịch thể đang không ngừng chuyển động. Nỗi sợ hãi bóng tối khiến chân cô run rẩy, hơn nữa, đây là một môi trường hoàn toàn xa lạ, không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì... Thành dạ dày đột nhiên chuyển động dữ dội, Nhược Nhất không bám được nữa và luống cuống ngã xuống. Dịch vị của Cửu Man bỗng chốc chảy vào mũi và miệng của Nhược Nhất, cảm giác thiêu đốt lập tức lan vào cơ thể, dịch thể chua nồng khiến cô nôn khan, ho không ngớt. Khó khăn lắm Nhược Nhất mới đứng dậy được, cảm giác vô cùng khó chịu trong miệng và mũi khiến đầu óc cô hỗn loạn v không thể bước tiếp.

Bỗng nhiên phía trên vang lên một tiếng “ợ” khổng lồ. Thì ra là Cửu Man ợ. Ợ cái đầu người ấy! Nhược Nhất muốn chửi rửa, nhưng âm thanh ấy càng lúc càng lớn, cho dù Nhược Nhất bịt chặt tai thì lồng ngực cô vẫn rung lên đau nhức. Nhược Nhất nghĩ một lúc rất lâu, kìm nén cảm giác khó chịu trong người, cô tiếp tục khó nhọc đi men theo thành dạ dày. Không thể lùi bước, không thể dừng lại, bởi vì từ khi biết Thương Tiêu bị Cửu Man nuốt vào bụng, Nhan Nhược Nhất đã quyết định đánh đổi tất cả.

Nhược Nhất không biết mình đã đi bao lâu, mùi chua nồng khiến đôi mắt cô không thể chảy nước mắt được nữa, khô rát, đau đớn. Chen qua một hốc chật hẹp, bỗng nhiên trước mắt Nhược Nhất xoẹt qua một tia sáng nhạt. Cho dù đó chỉ là một tia sáng nhạt, nhưng trong một nơi tối tăm thế này nó cũng trở nên vô cùng chói mắt. Nhược Nhất mở to mắt, đi về nơi có ánh sáng. Dịch vị dưới chân ít dần, mùi chua nồng tới như mũi cũng dần biến mất. Ánh sáng ấy càng trở nên chói mắt. Nhược Nhất vòng qua lớp chắn của “bức tường thịt” cuối cùng, trước mắt cô trở nên thông thoáng, nơi bình đài rộng lớn có một hạt kim châu phát sáng to bằng đầu người treo trên không. Nhược Nhất lơ mơ nhìn thấy trên hạt kim châu ấy có vài dải khí màu đen quấn quanh, bỗng bồng lên xuống, không ngừng chuyển động.

Hạt kim châu này chắc chắn là nội đan của Cửu Man, nhưng những thứ màu đen ấy là gì nhỉ? Lẽ nào giống như người thần bí kia đã nói, trước khi bị phong ấn Cửu Man đã nhập ma. Những thứ này đều là khí ma sát của hắn? Nhược Nhất chăm chú nhìn, phát hiện những dải khí màu đen ấy không chỉ chuyển động xung quanh kim châu, còn có một dải khí lan rộng tới một góc tối. Ở chỗ đó có một thanh kiếm dài, chính là thanh kiếm mà Tử Ly cầm trên tay!

Nhược Nhất sợ hãi, trong lòng trào dâng một dự cảm chẳng lành, cô vội vàng chạy tới. Nhược Nhất sững sờ khi nhìn thấy người sau “bức tường thịt”. Tóc bạc, mắt đỏ ngầu, răng nanh và móng tay sắc nhọn, yêu vân màu tím lan tràn khắp mặt và bao trùm lên đầu ấn nhập ma ở ấn đường. Là Thương Tiều, Thương Tiều nhập ma. Nhược Nhất không thể nào quên gương mặt ấy. Chàng... quả nhiên bị ảnh hưởng bởi ma khí của Cửu Man sao?

“Thương Tiều...”. Nhược Nhất run rẩy đưa tay, ngón tay vừa chạm vào vạt áo của Thương Tiều thì hắn như bị thứ gì đó thiêu đốt, bất ngờ nhảy ra xa vài trượng.

“Cút!”. Hắn thấp giọng quát, giọng nói vô cùng run rẩy, dường như hắn đang cố gắng kìm nén điều gì đó, “Không được lại gần ta”.

Nhược Nhất hít một hơi thật sâu, rút tay lại, cố bình tĩnh: “Ta, ta bỗng nhiên có được một sức mạnh kỳ lạ, mặc dù bây giờ ta vẫn chưa biết sử dụng thế nào, nhưng ta sẽ thử giúp chàng”.

“Không cần”. Trên trán Thương Tiều lấm tấm mồ hôi, hắn ra sức kìm nén để không run rẩy, “Cút... ra ngoài”.

Nhược Nhất lại một lần nữa hít thở sâu: “Thương Tiều, nếu có thể, ta thật sự muốn chạy nhanh hơn bất kỳ ai khác. Nhan Nhược Nhất sợ đau, lại càng sợ chết. Nhưng...”. Nhược Nhất cụp mắt, trong lời tự giễu còn mang theo cảm giác bất lực, “Nhưng sao ta lại không thể chạy được”.

Đôi mắt đỏ ngầu khẽ động, hình bóng của Nhược Nhất dần in rõ trong đôi đồng tử đục ngầu ấy.

Bộ dạng của Nhược Nhất bây giờ giống hệt như trước đây khi cô bùng phát mỵ dĩnh cực mà Thương Tiều nấu, khóc đỏ mắt, vừa ăn vừa mắng: “Lần sau chàng còn làm chuyện thế này nữa, cho dù chàng nấu sơn hào hải vị mời ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho chàng đâu!”. Nhưng lần sau, cho dù Thương Tiều làm gì, cô vẫn bùng phát mỵ dĩnh cực, khóc lóc nói câu này. Hết lần này đến lần khác, Nhược Nhất đều tha thứ cho Thương Tiều.

“Nhan Nhược Nhất...”. Thương Tiều thấy ấm lòng, không biết từ lúc nào mà ma ấn trên khuôn mặt hắn đã nhạt dần.

Đúng lúc ấy, cơ thể của Cửu Man bỗng nhiên chấn động dữ dội, nội đan phát ra thứ ánh sáng chói mắt, yêu lực liên tỏa khắp nơi trên bình đài. Hiển nhiên là có người đang đấu pháp với Cửu Man, có người tới giúp họ sao? Nhưng là ai nhỉ? Bất kể là ai, bây giờ chỉ cần kẻ đó muốn diệt Cửu Man thì đều là đồng minh.

Nhược Nhất vui sướng trong lòng, bây giờ cũng được coi là trong ngoài phối hợp rồi chứ? Nếu Thương Tiều nén ma khí xuống, cho dù Nhược Nhất không thể phong ấn Cửu Man thì cũng có thể hủy hoại được nội đan này...

Cô đang nghĩ, đột nhiên yêu khí màu vàng của nội đan yếu dần, những dải khí đen dâng lên cuộn cuộn, chuyển động quanh kim châu, giống như sương mù ngấm vào nội đan. Chẳng mấy chốc, bên trong kim đan liền có bóng đen chuyển động, yêu khí tỏa ra ở đó dần bị pha lẫn với một thứ mùi cổ quái.

Nhược Nhất bỗng thấy vô cùng bức dọc, chỉ muốn đập phá cái gì đó. Ý nghĩ xoẹt qua trong đầu khiến cô sững sờ, biết là mình cũng chịu ảnh hưởng của ma khí. Nhưng vì sao ma khí này lại đột ngột dâng lên như vậy? Lẽ nào bây giờ Cửu Man sắp nhập ma? Vậy Thương Tiêu thì sao? Nhược Nhất lo lắng nhìn về phía Thương Tiêu, nhưng ở phía ấy đã chẳng còn bóng người!

“Thương Tiêu!”. Nhược Nhất lớn tiếng gọi, chàng trốn rồi, vì sao... vì chàng sợ sau khi nhập ma chàng sẽ ngộ sát mình sao? “Thương...”.

Phía sau bỗng có một luồng sức mạnh ập tới, Nhược Nhất bị đẩy ngã, một móng vuốt sắc nhọn bóp chặt cổ cô, ghì cô xuống. Nhược Nhất đưa tay gỡ bàn tay lạnh buốt và tái nhợt ấy, nhưng chút sức lực của cô không thể chống chọi với đối phương. Nhược Nhất mở to mắt nhìn yêu ma với khuôn mặt đầy yêu vân trước mắt...

Thương Tiêu...

23. Chương 23

Chương 23

Bàn tay trên cổ Nhược Nhất không ngừng siết chặt khiến mặt cô tím tái.

Đôi mắt màu tím long lanh của Thương Tiêu lúc này đã hóa màu mận chín, răng nanh mọc dài, vô cùng sắc nhọn.

Thương Tiêu sẽ giết mình?

“Đi...”. Đôi môi đen sì bỗng nhiên run rẩy nói, “Chạy đi...”. Thương Tiêu vẫn còn thần trí, chàng không muốn giết mình...

Đúng vậy, với sức mạnh của Thương Tiêu, bẻ gãy cổ Nhược Nhất còn đơn giản hơn đập chết một con muỗi. Nhưng bây giờ nếu chạy đi... Nhược Nhất nghĩ: Chàng đánh giá ta quá cao rồi!

Bàn tay còn lại của Thương Tiêu chống bên tai Nhược Nhất, cô nhanh trí bám vào huyết Hổ Khẩu(*) của Thương Tiêu, cố sức quay đầu, cắn lên cổ tay hắn. Cô cắn không nhẹ, nhưng vẫn chưa cố gắng hết sức.

(*)Tên một huyết đạo trên mu bàn tay.

Thương Tiêu không nhúc nhích.

Nhược Nhất hạ quyết tâm, cắn mạnh hơn, miệng dần nhuốm mùi máu tanh. Ma huyết chảy ra, sự đau đớn khiến đầu óc của Thương Tiêu lập tức tỉnh táo hơn một chút. Sắc máu trong mắt nhạt dần, hần nắm cổ Nhược Nhất, ném cô ra xa: “Chạy đi!”.

Nhược Nhất bị va vào “bức tường thịt” rất mềm, bật lại rồi rơi xuống. Cô nằm bò, vừa thở hổn hển vừa thê thảm bò ra chỗ tối. Nhược Nhất không hề sợ hãi, có lẽ là trong tiềm thức Nhược Nhất biết chắc rằng Thương Tiêu sẽ không bao giờ làm hại cô. Nhược Nhất thậm chí còn nghĩ, nếu lúc này Thương Tiêu giết mình, khi tỉnh táo lại chàng có đau lòng không? Chắc là có, nếu không chàng sẽ không liều mạng bảo mình chạy đi như thế.

Không ngờ Thương Tiêu chỉ tỉnh táo trong phút chốc. Trước sự ảnh hưởng của khí ma sát tràn ngập khắp nơi, đôi mắt của Thương Tiêu lại một lần nữa trở nên đục ngầu. Hắn tới bên Nhược Nhất giống như tia chớp, lần này hắn không nương tay, gờ móng vuốt “roạt” một tiếng, móng tay sắc nhọn cào ba đường rớm máu trên lưng Nhược Nhất.

“Á!”. Nhược Nhất kêu thất thanh, cảm giác đau rát sau lưng khiến cô hiểu rằng, Thương Tiêu thật sự đã nhập ma, mất hết thần trí. Chàng thật sự sẽ giết mình! Nhược Nhất chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị Thương Tiêu giết chết.

Thương Tiêu không phải là yêu quái hung ác, nhưng hắn cũng không tiếc dùng yêu lực của mình đi tàn sát sinh linh khác. Đối với Nhan Nhược Nhất, Thương Tiêu không chỉ là yêu vương, bá chủ của Cửu Châu, mà còn là một nam tử cổ chấp, sẽ ngoảnh mặt đi mà không thêm nói một lời, rồi lại mang một bát mỳ sườn tới xin lỗi; là một nam tử lòng dạ đen tối ngày ngày đấu khẩu, giở trò với cô; là một anh hùng lúc nào cũng cứu cô thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Một Thương Tiêu như thế sẽ vì Tử Đàn mà không thêm quan tâm tới cô, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ chết trong tay hắn. Trong mùi máu thịt tanh nồng, Nhược Nhất bắt lực ngã xuống, cô khó nhọc quay đầu, ngậy người nhìn Thương Tiêu, trên má cô vẫn còn vết máu tươi.

Thương Tiêu trong hình hài yêu ma giờ móng vuốt sắc nhọn nhuốm máu, ngậy người đứng đó, để mặc áo của Nhược Nhất ướt đầm lớp áo sau lưng. Không khí lan tỏa mùi máu tanh. Thứ mùi cổ quái khiến người ta bực dọc dần bị át đi. Những dải khí đen trong kim châu va vào nhau, dường như đang cố gắng né tránh mùi máu tanh.

Sắc máu trong mắt Thương Tiêu mất dần. Màu của yêu vân cũng nhạt dần, mãi đến khi yêu vân tụ lại thành một điểm ở ấn đường, thần trí của hắn mới tỉnh táo hơn nhiều. Nhìn ngón tay dính máu của Nhược Nhất, vết hầu của Thương Tiêu khẽ cử động, mặt dần trở nên tái nhợt.

“Thương... Thương Tiêu”, Nhược Nhất gọi, “... Máu, máu bôi lên nội đan”.

Nhưng Thương Tiêu không bận tâm, hắn ngồi xuống, cố giữ cho ngón tay mình không run rẩy. Vừa chạm vào vết máu vẫn còn nóng ấm, sắc mặt của hắn càng tái nhợt: “Nhan Nhược Nhất”.

“Ừm”. Nhược Nhất khẽ trả lời, khó nhọc mở mắt, kìm nén cảm giác khó chịu trong cơ thể, gắng nói: “Bôi máu lên nội đan”.

“Nhan Nhược Nhất...”, Thương Tiêu vẫn chỉ gọi tên cô.

Nhược Nhất cảm thấy khó chịu vô cùng, khó khăn lắm mới phát hiện được điểm yếu của khí ma sát này, nếu bôi máu lên nội đan, không biết chừng họ có thể thoát được. Nhưng vào đúng lúc quan trọng này, Thương Tiêu cứ gọi tên Nhược Nhất hết lần này đến lần khác, cô bực bội, kiên quyết ngoảnh đầu, nhắm mắt, không thêm bận tâm tới hắn nữa.

Thương Tiêu như sững lại thoáng chốc. Hắn dè dặt cúi xuống ôm Nhược Nhất. “Nhan Nhược Nhất”. Hơi thở gần như lạnh băng. Nhược Nhất cảm nhận rõ cánh tay hắn đang run rẩy. Một Thương Tiêu luôn ngạo mạn như ánh trăng vắng vẻ chưa bao giờ biểu lộ vẻ yếu đuối như vậy.

Nhược Nhất cảm nhận được sự khác thường của Thương Tiêu, cô mở mắt, chăm chú nhìn hắn một lúc... sắc mặt của hắn lúc này còn khó coi hơn người mất máu quá nhiều như cô! Thương Tiêu đang sợ hãi sao? Thương Tiêu sợ mình sẽ thật sự lỡ tay giết chết Nhược Nhất sao?

Cuối cùng cô mềm lòng, nói: “Ta đây”.

Trên bình đài rộng lớn im lặng rất lâu, Thương Tiêu ôm cô, cơ thể bất động như tượng. “May mà...”. Lời nói khẽ bên tai giống như tiếng thì thầm dịu dàng. Nhược Nhất run run, gương cười nhắm mắt. Thương Tiêu, chàng có biết, biểu hiện này của chàng khiến ta hầu như phải chết vì chàng cũng không hối tiếc.

Dưới chân lại chấn động dữ dội, Nhược Nhất lúc này mới nhớ ra họ vẫn đang ở trong bụng Cửu Man, sống chết trong gang tấc. Nhược Nhất không muốn rời khỏi vòng tay của Thương Tiêu, cho dù lý trí không cho phép nhưng cô vẫn muốn để hắn ôm, vẫn muốn được bao bọc trong hơi ấm của hắn.

Nhưng giờ không phải là lúc để cô bướng bỉnh. “Thương Tiêu, bôi máu lên kim châu”. Nhược Nhất cố lấy tinh thần, nói: “Chẳng biết tại sao ta có được một nguồn sức mạnh, hình như có thể áp chế ma khí”.

“Ta biết”. Thương Tiêu tránh vết thương trên lưng Nhược Nhất, bế cô lên. Khi đứng dậy, Nhược Nhất bắt giác bám lấy vạt áo hắn. Thương Tiêu cup mắt, lướt nhìn bàn tay nhỏ bé hơi bẩn trên vạt áo, trầm giọng nói: “Nhan Nhược Nhất, không được buông tay”.

“Dĩ nhiên ta sẽ không buông tay”. Nhược Nhất cảm thấy sự rung động càng lúc càng mạnh, gắng sức bám chặt vạt áo của Thương Tiêu. Lúc này Nhược Nhất chỉ có một suy nghĩ là phải bôi máu lên kim đan rồi trốn ra ngoài, tất nhiên sẽ không nhìn thấy niềm vui mừng trong ánh mắt của Thương Tiêu.

Thương Tiêu ôm Nhược Nhất máu me nhầy nhụa, cứ bước một bước về phía kim châu thì sự rung lắc càng gia tăng, yêu lực mà kim châu phát ra cũng càng đáng sợ. Thương Tiêu giờ bàn tay dính máu Nhược Nhất đập vào kim châu, một luồng gió nóng trong kim châu lập tức bùng ra giống như sóng biển phun trào. Nhược Nhất vội vàng áp mặt vào ngực Thương Tiêu.

Bình đài rộng lớn đột nhiên chấn động dữ dội, dường như Cửu Man đang gầm rú, tiếng vang vọng khiến khí huyết của Nhược Nhất trào dâng, máu đen ộc ra bắn lên ngực Thương Tiêu, rồi cô ngất đi. Thương Tiêu cau mày, dùng lực mạnh hơn, khí đen trong kim châu luồn lách khắp nơi, “bụp” một tiếng, nội đan của Cửu Man vỡ vụn.

Ánh sáng vàng vọt tắt, nhưng tiếng gào thét của Cửu Man không ngừng vang vọng, nó vẫn đang giãy giụa. Mất đi nội đan, lớp vỏ của Cửu Man sẽ hoàn toàn mất đi tác dụng. Thương Tiêu bây giờ đang ở trong bụng Cửu Man, chỉ cần ra một đòn Thương Thiên Lô là chọc thủng bụng của Cửu Man, và hai người có thể an toàn ra ngoài.

Nhưng khi Thương Tiêu vận khí, lồng ngực hần liền đau như xé. Quả nhiên đã quá miễn cưỡng sao? Cơ thể của Thương Tiêu bây giờ so với Cửu Man...

“Khụ...khụ!”. Thương Tiêu khuyu xuống, quỳ một chân dưới đất. Thần trí đã có chút mơ hồ, hần cố gắng không để mình ngất đi.

Không được, nội đan của Cửu Man đã vỡ, bình đài này sớm muộn sẽ sứt lún, bây giờ nếu không ra ngoài thì Thương Tiêu và Nhan Nhược Nhất chỉ còn nước chôn thân trong bụng Cửu Man. Nhưng yêu lực...

Cảm giác choáng váng càng tăng. Đột nhiên, bình đài rộng lớn bị đổ nghiêng. Cùng với âm thanh xương thịt nứt vỡ là một tia sáng chiếu vào mắt Thương Tiêu.

Ngọn lửa đỏ rực rất chói mắt, một nữ tử ăn mặc lộng lẫy dùng lửa làm dao, xé toạc lớp mai dày của Cửu Man. Ánh sáng hừng hực in dáng hình cân đối của nàng ta, một giọng nói thánh thót như chim hót phá tan tầng tầng máu đen, vang lên giống như tiếng của thần tiên: “Thương Tiêu, chết chưa? Chết rồi thì trả Tiểu Nhất Nhất cho ta”.

Nhận ra giọng nói của người đó, Thương Tiêu có cảm giác dở khóc dở cười. Không còn điều gì phải lo lắng nữa, mệt mỏi và đau đớn nhanh chóng kéo Thương Tiêu đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ say, hần vẫn mơ hồ nghe thấy người đó gào ầm lên: “Trời ơi! Tiểu Nhất Nhất, Tiểu Nhất Nhất sao lại bị thương thể này, trời ơi, trời ơi... Thương Tiêu, người đúng là đồ vô tích sự! Ngay cả tên Cửu Man yếu ớt như thể này mà cũng không đối phó được!”.

24. Chương 24

Chương 24

Khi mở mắt ra, Nhược Nhất nhìn thấy trời xanh mây trắng,

ánh nắng chan hòa, bóng cây xào xạc, ngửi thấy mùi hương của cỏ xanh và hoa dại, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và tiếng chim líu lo, không gian sao mà hài hòa đến thế!

Nhược Nhất muốn ngồi dậy, nhưng vừa dùng lực, từng khớp xương, từng thớ thịt của cô đều đau nhức. Cô bất lực nằm nhoài ra đất. Quần áo trên người rất sạch sẽ, vết thương trên lưng cũng không đau như thiêu đốt nữa, cô nghĩ chắc chắn là có người đã rửa sạch, băng bó vết thương và thay quần áo giúp mình. Là... Thương Tiêu sao? Nhược Nhất hơi đỏ mặt, vẫn chưa kịp nghĩ nhiều tới những thứ khác thì đột nhiên một giọng nói thánh thót vang lên ngay phía trên đầu: “Tiểu Nhất Nhất!”.

Nhược Nhất kinh ngạc, quay sang nhìn người đó – một nữ tử ngoài hai mươi tuổi, dáng người cân đối, khuôn mặt xinh xắn, động tác đầy khí, bộ váy màu cam càng tôn lên vẻ linh động nhưng cũng ẩn chứa sát khí.

Nhược Nhất chớp chớp mắt, ngẩng nhìn một lúc rất lâu, liền thấy nốt ruồi đỏ ngay dưới mắt nàng ấy: “A, a, tỷ là Nguyệt Hoàng!”.

Nữ tử áo cam xinh đẹp cúi người thơm lên má Nhược Nhất: “Là ta, là ta! Tiểu Nhất Nhất, tỷ rất nhớ muội”. Nếu Nhược Nhất không bị thương, có lẽ Nguyệt Hoàng sẽ ôm Nhược Nhất vào lòng mà “cẩn cầu” rồi.

Nguyệt Hoàng và Tử Đan đều là nữ tử vô cùng xinh đẹp, nhưng phong cách của hai người hoàn toàn khác biệt. Nếu ví Tử Đan là một đóa lan đẹp tuyệt vời trong hang núi, thì Nguyệt Hoàng là một đóa mạn châu sa hoa đẹp mê hồn.

Nguyệt Hoàng thực ra không phải là yêu quái, tổ tiên của nàng ấy là thần thú phượng hoàng, đã bị diệt tộc ở Cửu Châu hai trăm năm trước. Nàng ấy là chú chim phượng hoàng duy nhất của tộc phượng hoàng còn sống sót.

Lần đầu tiên Nhược Nhất gặp nàng ấy là ở thanh lâu dưới U Đô sơn. Nhược Nhất quá nhàn rỗi, bèn giả trang nam tử tới thanh lâu, sau đó... “chọc ghẹo” nàng ấy. Chuyện ấy dĩ nhiên là thất bại. Về sau Thương Tiều biết chuyện đã đánh Nhược Nhất một trận. Nhưng từ đó quan hệ giữa Nhược Nhất và Nguyệt Hoàng cũng ngày càng thân thiết.

Nguyệt Hoàng từng yêu một tướng quân loài người. Về sau tướng quân ấy chết, nàng liền đi tìm kiếp sau của tướng quân ấy. Khi nàng gặp Nhược Nhất, tướng quân ấy vừa hay đầu thai thành ông chủ của thanh lâu, một công tử giàu có nhưng què chân. Nguyệt Hoàng liền tự nguyện đóng giả là một ca nữ bình thường để được ở bên cạnh hắn. Về sau, công tử ấy chết, Nguyệt Hoàng liền tiếp tục đi tìm kiếp sau tiếp theo của hắn. Không biết bây giờ Nguyệt Hoàng có còn khăng khăng cứu vãn cuộc tình vốn nên kết thúc từ lâu rồi ấy hay không?

“Tiểu Nhất Nhất, để tỷ tỷ xem nào, chắc chắc, người gầy hơn, tiều tụy hơn, muội mũm mĩm như trước vẫn đẹp hơn đấy”. Vừa nói nàng ấy vừa cúi véo mặt Nhược Nhất.

Nhược Nhất thấy nàng ấy “sàm sỡ” đủ rồi, liền hỏi: “Sao tỷ lại ở đây vậy? Thật là trùng hợp!”.

Nguyệt Hoàng vén lại mái tóc vàng và nói: “Mấy ngày trước ta biết Thành Hạo chuyển kiếp thành người ở gần Anh Lương nên tới xem”.

“Đã tìm thấy chưa?”.

Nguyệt Hoàng lắc đầu, vẻ mặt chán nản: “Từ kiếp trước, chính là sau kiếp làm công tử ở thanh lâu, ta không tìm thấy kiếp sau của chàng nữa. Không biết chừng do kiếp ấy chàng làm quá nhiều chuyện xấu nên bị nhốt ở địa phủ và không được phép đầu thai”.

“Nguyệt Hoàng...”.

“Đừng...”. Nguyệt Hoàng bỗng giơ tay ngắt lời Nhược Nhất, “Cái tên này nghe thật xa lạ, tỷ thấy không thoải mái. Muội cứ gọi ta là Tiểu Nguyệt Nguyệt cho thân thiết”.

Nhược Nhất giật giật khóe miệng: “Không phải... cái tên Tiểu Nguyệt Nguyệt...”.

“Không thích?”, Nguyệt Hoàng nói, “Ồ, vậy muội gọi ta là Phượng tỷ cũng được, truy về nguồn gốc thì rốt cuộc ta vẫn là phượng hoàng... Tiểu Nhất Nhất, có cần ta xoa môi uội không? Nó cứ mấp máy”.

“Tỷ, tỷ đã từng đến trái đất rồi phải không?”.

“Cái gì...”.

“Không có gì...”.

Nguyệt Hoàng nhìn Nhược Nhất, cười một lúc rồi bỗng nói: “Cái tay Thương Tiều ấy yêu lực không giảm chút nào, ta chỉ cần ngửi mùi là biết hắn tới. Ta nghĩ nếu hắn đã tới, không biết chừng muội cũng tới. Đúng như dự đoán, ta đã gặp được hai người. Nhưng sao hắn lại yếu tới mức ấy? Ngay cả Cửu Man chưa hóa thành hình người mà cũng khiến hai người thê thảm như vậy?”.

Nhược Nhất lắc đầu thở dài: “Muội cũng không biết phải nói thế nào... Đúng rồi!”, cô sức nhớ, “Thương Tiều đâu?”.

Nguyệt Hoàng quay đầu, không vui nói: “Chết rồi”.

Tính cách của Nguyệt Hoàng và Thương Tiêu vốn không hợp nhau, hai người khi ở cạnh nhau thường mỉa mai châm chọc nhau. “Nếu không phải cái móng vuốt vô dụng của muội bám chặt lấy vạt áo hần thì còn lâu ta mới cứu hần ra ngoài. Ta cứu hần mà ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nhận được. Thật quá kiêu ngạo...”.

Nguyệt Hoàng đang cần nhờ thì bụi cây bên kia rung rung. Thương Tiêu bước từ trong bụi cây ra với mái tóc ướt, như kiểu hần mới ra sông tắm về vậy. Hần lạnh lùng liếc nhìn Nguyệt Hoàng, nhưng thấy bên má Nhược Nhất in dấu môi đỏ, hần lại sầm mặt. Nguyệt Hoàng cũng liếc nhìn Thương Tiêu bằng ánh mắt lạnh lùng không kém. Nhược Nhất nằm dưới đất không thể cử động, cô chỉ nhìn lên trời cười khúc khích.

“Vết thương của nàng cần trị liệu cẩn thận, mau tới Anh Lương”. Thương Tiêu lạnh lùng nói, thần sắc khác hoàn toàn so với lúc ở trong bụng Cửu Man.

Sự yếu đuối của chàng, không, Thương Tiêu vốn là người mạnh mẽ không bao giờ biết đến hai từ “yếu đuối”. Nhược Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được, nhưng phải tìm một nơi trước đã”.

Khi Nguyệt Hoàng công Nhược Nhất vào hang núi, trong hang không có một ai.

Thiên Tổ... Có lẽ khi Nhược Nhất rời đi không lâu, Thiên Tổ đã không còn thần hình nữa. Vân Chử bị thương nặng như vậy, hần không tự đi được, chắc chắn là đã được ai đó cứu rồi.

Nguyệt Hoàng bĩu môi: “Nhất định là được tiên hữu nào đó đưa đi rồi, tiên khí khắp hang khiến ta chỉ muốn hắt hơi”.

Nhược Nhất im lặng không nói gì, ánh mắt lướt qua chỗ Vân Chử từng nằm, có một thứ màu trắng thu hút sự chú ý của cô: “Nguyệt... Tiểu Hoàng, cái đó, cái đó”.

“Ồ, Nguyệt Tiểu Hoàng, ta thích cái tên này”. Vừa nói nàng ấy vừa giúp Nhược Nhất nhặt thứ màu trắng ấy lên, là một cây trâm bạch ngọc sáng long lanh.

“Nhất định là Thiên Tổ để lại. Có lẽ họ không chú ý tới thứ này nên làm rơi ở đây. Nếu những người ở tiên tộc ấy tới sớm một chút...”. Ánh mắt của Nhược Nhất trở nên u ám, không biết nên nói gì.

Thế sự luôn vô thường như vậy.

Thương Tiêu đứng ở cửa hang, hần không đi vào, vẻ mặt lạnh lùng.

Gặp yêu quái như Cửu Man, Vân Chử nhất định sẽ tới Tầm Thường cung xin trợ giúp. Quý Tử Hiên không phải người tới cứu, là bởi hần biết Nhan Nhược Nhất đang đi về hướng này. Hần chắc chắn người của yêu tộc sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Quý Tử Hiên thậm chí đã đoán được rằng Thương Tiêu sẽ theo Nhan Nhược Nhất tới đây.

Trận chiến này, cho dù Cửu Man chết hay Thương Tiêu chết, kẻ sống sót chắc chắn sẽ bị trọng thương. Đến lúc ấy, giết chết tên còn lại cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tầm Thường cung chủ ý đứng ngoài cuộc, để cuối cùng làm “ngư ông đắc lợi”...

Thương Tiêu cười khẩy, cảm giác đau đớn giằng xé nơi lồng ngực vẫn còn. Quý Tử Hiên, lần này thật sự giúp người được lợi rồi. Nhưng, Thương Tiêu hoàn toàn không ngờ tới sự xuất hiện của Nguyệt Hoàng. Nếu không, những tiên nhân tới đây cứu Vân Chử e là còn thêm một nhiệm vụ nữa... là giết chết hần.

Họ đi ra khỏi hang, Nhược Nhất bỗng cảm thấy có một ánh mắt kỳ quái dõi theo mình, gần đây cô thường bị những tên yêu quái hù dọa, đôi tay ôm cổ Nguyệt Hoàng siết chặt, cô kinh hãi quay đầu nhìn xung quanh, chỉ sợ ở đâu đó đột nhiên xuất hiện một tên quái vật.

Cổ Nguyệt Hoàng bị hai tay Nhược Nhất siết chặt, nàng dừng bước: “Sao vậy?”.

Nhìn lướt qua một cây đại thụ, Nhược Nhất thấy đằng sau gốc cây ấy thấp thoáng bộ y phục màu đen và một góc của chiếc nón. Nhược Nhất càng kinh ngạc, chăm chú nhìn, nhưng ở đó không còn bóng người. Là ai? Y phục màu đen, chiếc nón... Là nam tử tóc bạc thần bí ấy sao? Hay chỉ là do Nhược Nhất quá căng thẳng nên sinh ra ảo giác?

“Nguyệt Tiểu Hoàng, tỷ không cảm thấy bên kia có người sao?”

Nguyệt Hoàng và Thương Tiều chăm chú nhìn về phía Nhược Nhất chỉ, một lúc rất lâu sau, Nguyệt Hoàng lấy làm lạ, nói: “Không có ai cả. Nhược Nhất nhìn nhầm rồi, ôi, Tiểu Nhất Nhất đáng thương của ta, gặp những chuyện này nhất định là muội rất sợ, ta thương muội quá...”

Ảo giác sao? Nếu Thương Tiều và Nguyệt Hoàng đều không nhìn thấy, vậy thì nhất định là ảo giác rồi. Nhưng vì sao Nhược Nhất vẫn cảm thấy ánh mắt ấy đang dõi theo mình? Tới mức sống lưng của cô lạnh buốt.

Nguyệt Hoàng vẫn đang lăm lăm thương xót, Thương Tiều nhìn Nhược Nhất, lông mày cau lại, cặp mắt như nghĩ ngợi điều gì.

Nguyệt Hoàng công Nhược Nhất lên Anh Lương sơn. Nhìn thấy sơn môn sừng sững giữa những tảng đá khổng lồ, nàng nhẹ nhàng đặt Nhược Nhất xuống, xoa đầu cô và nói: “Tiểu Nhất Nhất, ta không đi cùng hai người vào trong được. Anh Lương sơn chủ là một tay tính tình cổ quái, muội chú ý hẩn một chút. Vì chưa tìm thấy Thành Hạo nên mấy ngày này ta sẽ loanh quanh dưới Anh Lương sơn”.

Nguyệt Hoàng lấy sợi dây có treo một cái còi trước ngực, nàng vừa buộc lên cổ Nhược Nhất vừa nói: “Cho muội cái này, nếu gặp chuyện gì thì muội chỉ cần thổi một cái, tỷ sẽ tới cứu muội”. Cuối cùng nàng lại lưu luyến nâng mặt Nhược Nhất ngắm nghía, “Nhìn mặt giống như cái bị thế này, làm sao khiến tỷ yên tâm được? Hai trăm năm trước muội nói đi là đi, cũng không nói với ta một tiếng, ta biết nhất định là muội bị tên hồ ly Thương Tiều ức hiếp, tiếc là lúc ấy ta không ở bên cạnh muội, không giúp được muội...”

Nguyệt Hoàng lườm Thương Tiều đang đứng trên mấy bậc thang phía trước: “Lần này tỷ bảo vệ muội, sẽ không ai ức hiếp muội được nữa. Đừng sợ”.

Nhược Nhất bật cười trước giọng điệu dỗ dành trẻ con của nàng: “Muội biết suy nghĩ mà, đã bị ức hiếp một lần rồi, dĩ nhiên sẽ biết đề phòng không để bản thân chịu ức hiếp lần thứ hai. Nguyệt Tiểu Hoàng, tỷ chẳng hiểu muội gì cả”.

Sống lưng Thương Tiều cứng đờ.

Nguyệt Hoàng vẫn còn muốn căn dặn Nhược Nhất thêm vài câu, nhưng sơn môn “kéo kẹt” một tiếng rồi từ từ mở ra, sắc mặt nàng biến đổi, hoảng hốt bỏ lại hai từ “bảo trọng” rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một tiểu đồng áo xanh đi từ trên xuống, vung phát trần, cung kính nói: “Chủ tử sai tôi ra ngoài đón khách, mời hai vị”.

Nhược Nhất không ngờ Nguyệt Hoàng chạy nhanh như vậy, cô vẫn ngây người đứng đó, không đáp lời của tiểu đồng áo xanh. Tiểu đồng áo xanh dõi theo ánh mắt của Nhược Nhất, hồ hững nói: “Nguyệt Hoàng sư tỷ từng có hiềm khích với chủ tử, lúc này tỷ ấy không muốn gặp chủ tử cũng là lẽ đương nhiên”.

“Sư tỷ?”, Nhược Nhất kinh ngạc nói, “Tỷ ấy là đệ tử của Anh Lương?”.

“Nguyệt Hoàng sư tỷ giống ta, đều là môn đồ của chủ tử”, tiểu đồng áo xanh hồ hững trả lời, “Chủ tử chờ hai vị ở đại điện, xin hãy đi theo ta”.

Nhược Nhất càng kinh ngạc. Từ khi quen Nguyệt Hoàng tới nay, chưa bao giờ cô nghe nàng nhắc tới “sư môn”. Rốt cuộc Nguyệt Hoàng và Anh Lương chủ đã xảy ra hiềm khích như thế nào mà nàng lại tránh né như thế?

Không có Nguyệt Hoàng công, Nhược Nhất đi lại rất khó khăn. Vết thương trên lưng bị Thương Tiều cào vừa sâu vừa dài, cô chuyển động thế nào cũng thấy đau nhức. Mới đi được vài bước, Nhược Nhất đã toát mồ hôi. Thương Tiều chỉ lẳng lặng đứng một bên, không hề diu dõ. Nhược Nhất cũng ngang bướng không thêm ờ và Thương Tiều. Tiểu đồng áo xanh đi phía trước, như thể không biết Nhược Nhất bị thương.

“Nhan Nhược Nhất”. Thương Tiều lạnh lùng nói: “Ta khiến nàng chịu nhiều ảm ức như thế sao?”.

Nhược Nhất dừng bước, không khí tĩnh lặng.

Cô bỗng thấy nực cười, nói: “Không sai, chẳng khiến ta ảm ức”. Cô quay đầu nhìn Thương Tiều, nở nụ cười mỉa mai, “Là ta ngu ngốc cầu xin được chịu ảm ức, hết lần này đến lần khác!”.

25. Chương 25

Chương 25

Thương Tiều chưa bao giờ khiến Nhược Nhất phải chịu thiệt.

Chưa bao giờ. Khi hai người cãi nhau, phần lớn là Thương Tiều vào bếp nấu mỳ suông cho Nhược Nhất. Trước đây, khi Nhược Nhất cứu Tử Đan, Thương Tiều đã vào lòng đất bắt chuột lửa làm áo choàng cho cô; Nhược Nhất gặp nguy hiểm, cũng là Thương Tiều không rời nửa bước, ở bên bảo vệ cô; cho dù bây giờ, yêu lực đã suy yếu nhưng hắn vẫn bắt chấp mọi nguy hiểm, hóa thành một kiếm khách áo đen đi theo cô suốt quãng đường.

Thương Tiều chưa bao giờ để cô chịu thiệt. Chỉ là, trong lòng hắn vẫn còn một nữ tử khác mà thôi – một nữ tử mà Nhan Nhược Nhất không thể sánh kịp; một nữ tử sắp lìa đời nhưng Thương Tiều cũng không rời bỏ; một nữ tử đủ tư cách để cùng Thương Tiều hưởng cuộc sống tự do tự tại.

Nhược Nhất thừa nhận mình ghen tỵ, ghen tỵ không giấu giếm.

“Nàng đang oán hận ta trước kia...”.

“Không hận nữa”. Nhược Nhất ngắt lời Thương Tiều, vẻ mặt lạnh lùng, nụ cười có chút tàn nhẫn, “Biết chàng sống không tốt, ta không hận nữa”.

Sắc mặt Thương Tiều tái nhợt trong thoáng chốc, đôi mắt màu tím trống rỗng. Biểu cảm này có chút giống với ảo cảnh mà Nhược Nhất mơ màng nhìn thấy khi nhảy xuống từ đỉnh U Đô sơn. Trong lòng cô bỗng nảy sinh khoái cảm báo thù cùng nỗi đau âm ỉ. Nhược Nhất khó nhọc lết từng bước lên bậc thềm, thở hổn hển: “Thương Tiều, ta tới Anh Lương để xin thuốc cho chàng. Có người nói với ta, chàng nhập ma là vì ta. Nhưng ta không tin, người nói ra lời ấy chắc chắn không hiểu tính chàng. Mất đi một Nhan Nhược Nhất, vẫn sẽ xuất hiện hàng ngàn hàng vạn Nhan Nhược Nhất khác chờ chàng chọn lựa. Chàng sẽ nhập ma dễ dàng như vậy sao?”.

Mồ hôi ngấm vào khiến vết thương sau lưng nhói đau, Nhược Nhất đi chậm hơn một chút. Thương Tiều đứng im không nhúc nhích, khoảng cách giữa họ càng lúc càng xa.

“Nhưng cho dù lời đồn này là thật hay giả, ta vẫn cứ tự đa tình một lần, coi như đó là bản lĩnh của ta. Bây giờ giúp chàng xin thuốc, cũng coi như là ta đang ‘xử lý’ những gì còn sót lại của lần trước. Vốn dĩ, ta và Tử... ta và Hàn Ngọc chủ đại nhân của chàng đã nói với nhau rồi, hai tháng sau đưa thuốc tới U Đô sơn, bây giờ chàng tới đây, ta cũng không cần đi nữa. Bây giờ ta bị thương như vậy, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của mọi người để tới Anh Lương sơn dưỡng thương. Tới lúc ấy, chàng uống thuốc, ta dưỡng thương, chúng ta đường ai nấy đi. Còn về việc chàng hạ dấu ấn gì gì đó cho ta... thì cứ để vậy đi”. Nhược Nhất cười: “Ta mang mạng sống của mình ra đùa với chàng lần cuối cùng, có thể khiến chàng vui vẻ rồi chứ?”.

Nói rồi, Nhược Nhất quay người nhìn Thương Tiều thì thấy khuôn mặt trắng như tuyết của hắn có chút đỏ dần, cặp mắt nhìn bậc thềm đá xanh dưới chân. Im lặng rất lâu, hắn mới khàn giọng nói: “Nhan Nhược Nhất, nếu nàng nghĩ giống như những gì nàng nói... vậy hà tất phải nhảy vào bụng Cửu Man để tìm ta?”.

Nụ cười trên mặt Nhược Nhất trở nên cứng đờ. Từ trước tới nay, lời nói của Thương Tiều đều có thể uy hiếp cô. Hà tất, đúng vậy, cô hà tất phải làm vậy? Nhược Nhất có hàng nghìn hàng vạn lý do từ bỏ Thương Tiều, chỉ có lý do “yêu” khiến cô tiếp tục kiên trì. Chỉ một lý do ấy có thể khiến nghìn vạn lý do kia bị đánh cho tơi bời, thảm hại.

“Thương Tiều”. Nhược Nhất cười rất dịu dàng: “Ta không nỡ để chàng chết, bởi vì ta không quên được hồi ức trước đây, không quên được cảm giác mỗi giọt máu của ta đều kêu gào rằng ta yêu chàng...”.

Đôi mắt màu tím lóe sáng, Thương Tiều ngẩng đầu nhìn Nhược Nhất.

“Vì thế, bây giờ ta phải cố gắng hết sức để từ bỏ chàng”.

Trong bầu không khí yên tĩnh, chỉ có giọng nói tựa như ảo mộng của Nhược Nhất vẫn tiếp tục vang lên: “Ta từ bỏ chàng, chàng cũng buông tha cho ta, có được không? Nếu gặp mặt, tốt nhất là coi đối phương như người xa lạ”. Câu nói này giống như con dao hai lưỡi sắc nhọn, cũng không biết sẽ cửa ai máu me đầm đìa.

Cuối cùng Nhược Nhất cũng khó nhọc leo hết bậc thềm đá xanh. Cô đứng dưới sơn môn sừng sững, ngoảnh đầu nhìn Thương Tiêu vẫn ở nguyên chỗ cũ. Vì khoảng cách quá xa nên Nhược Nhất không nhìn rõ nét mặt của hắn. Nhược Nhất nhếch mép, chàng nhìn đi, không ai đỡ dìu nhưng ta vẫn có thể bước lên được. Nhan Nhược Nhất không kiên cường nhưng lại vô cùng bướng bỉnh.

Trước mặt Thương Tiêu, cô cũng chỉ có thể bướng bỉnh để chứng minh bản thân mạnh mẽ.

“Mời quý khách vào trong”. Tiểu đồng áo xanh cung kính đi trước dẫn đường, Nhược Nhất theo y đi qua một hành lang rất dài và rộng, cuối hành lang có một đại điện, chính giữa đại điện có một chiếc ghế lớn ở trên đài cao. Không gian bài trí trang nghiêm như hoàng đế lâm triều này khiến Nhược Nhất cảm thấy có chút áp lực. Tiểu đồng áo xanh bảo Nhược Nhất chờ trên điện rồi tới sảnh phụ bẩm báo Anh Lương chủ.

Trong lúc chờ đợi, Nhược Nhất ngắm nghía cách trang hoàng của đại điện, những đồ trang trí bằng đồng thau được bố trí một cách quy củ ở từng góc, có thể nhận ra chủ nhân nơi này là một người vô cùng cẩn thận và tinh tế.

Chờ thêm một lúc, Anh Lương chủ vẫn chưa tới, Thương Tiêu chậm rãi bước vào đại điện. Nhược Nhất không nhìn hắn nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình. Chẳng bao lâu sau, trong sảnh phụ trở nên ồn ào.

Rèm cửa vừa được vén lên, vài mỹ nữ mặc váy xanh nhạt đi ra, ai cũng xinh đẹp. Nhược Nhất tò mò nhìn theo, Nguyệt Hoàng nói Anh Lương chủ là một tay tính khí cổ quái, nhưng đến tận bây giờ, tất cả đều hết sức bình thường, cách trang hoàng trong phòng, kiểu nữ nhân mà hắn thích... Người cuối cùng bước ra khỏi sảnh phụ là một thiếu nữ áo vàng. Dung mạo, tư sắc của nàng ta không có gì khác biệt so với mấy người trước đó. Chỉ là nàng ta đang bế một đứa trẻ sơ sinh mày rậm mắt to.

Người hơn hai nghìn năm trăm tuổi sinh một đứa con. Trong lòng Nhược Nhất liền cảm thấy ông lão này thật vĩ đại. Nữ tử áo vàng bế đứa bé lên chiếc ghế ở đài cao, nắm tay chân mũm mĩm trắng trẻo của nó, đặt nó ngồi trong tư thế “uy nghiêm”.

Nhược Nhất thấy nực cười, một đứa con nít thì biết gì tới phô trương uy thế. Đặt nó ngồi ở tư thế uy nghiêm như vậy, lát nữa nó nghiêng đầu ngủ, rớt dãi chảy ròng ròng, chẳng phải vẫn lộ nguyên hình sao.

“Người chính là Nhan Nhược Nhất?”.

Nhược Nhất chớp mắt nhìn mấy mỹ nữ cúi đầu nhưn mày rồi lại nhìn đứa bé ngồi trên đài cao, chỉ thấy nó mở miệng nói líu ríu: “Nhìn cái gì mà nhìn, đang hỏi người đấy, có phải người tên là Nhan Nhược Nhất không?”.

Trẻ... trẻ sơ sinh nói chuyện. Thôi được, đây là Cửu Châu, không có gì là kỳ lạ. Nhược Nhất nén nổi kinh ngạc trong lòng, nói: “Đúng, ta đến gặp Anh Lương chủ. Xin hỏi, người, à, cha người khi nào...”.

Đứa bé đột nhiên lườm Nhược Nhất, bực bội vì bị xúc phạm, hắn đập ghế thật mạnh, gào lên giận dữ: “Lão tử chính là Anh Lương chủ! Chính là lão tử! Cha, cha cái tiên sư nhà người!”.

Nhược Nhất trợn mắt há mồm nhìn hắn. Anh Lương chủ là đứa bé này?

Nữ tử áo vàng bên cạnh khẽ vỗ ngực hắn: “Chủ tử bớt giận. Cô nương đây chắc chắn là không biết tình hình của chủ tử nên đã vô tình nói thế”.

Anh Lương chủ tức giận lườm Nhược Nhất rồi lại liếc nhìn Thương Tiêu sắc mặt tỉnh bơ, cố gắng nuốt cục tức xuống: “Thôi, nể tình người lần đầu mạo phạm, ta không tính toán với người”. Anh Lương chủ người giận, quan sát Nhược Nhất: “Lúc này ta còn ngửi thấy mùi của Nguyệt Hoàng, nàng ấy đến cùng với người?”.

Vì không biết giữa Nguyệt Hoàng và sư môn có hiềm khích gì, Nhược Nhất cân nhắc câu chữ rồi nói: “Tỷ ấy... ồ, lúc ở trước sơn môn nói là có việc gấp nên đi rồi”.

Sắc mặt Anh Lương chủ biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy, đôi chân non nớt vì không có sức chống đỡ cơ thể mũm mĩm nên lại ngã “rầm” xuống chiếc ghế rộng lớn, lông mày cau lại, hần bĩu môi, bộ dạng muốn khóc mà không ra nước mắt.

Đúng là đứa trẻ non nớt mà! Nhựt Nhất rất thích bộ dạng ấy của hắn.

Nữ tử áo vàng đỡ dành: “Chủ tử đừng vội, nếu Nguyệt Hoàng chịu xuất hiện gần Anh Lương, có lẽ đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều. Hôm sau đệ tử tìm cơ hội đi nói chuyện với tỷ ấy”.

“Ồ”, Anh Lương chủ đáp một tiếng. Một lúc lâu sau, Anh Lương chủ đưa tay ý bảo nữ tử áo vàng bế hắn, không thèm nhìn Nhựt Nhất một cái, nói: “Hôm nay ta không có tâm trạng bàn chuyện với các người, các người tự đi tìm phòng ở, hôm khác bàn tiếp”.

Nhựt Nhất giật giật khóe miệng... Đây, đãi khách kiểu gì vậy, có đúng là người đã sống hai nghìn năm trăm năm rồi không?

“Tìm một đại phu”. Khi họ sắp quay về sảnh phụ, bỗng nhiên Thương Tiêu mở miệng, “Cần ngay bây giờ”.

“Người tự vào được phòng mà kiếm, muốn chọn ai thì chọn”. Nghe khẩu khí này, Thương Tiêu và Anh Lương chủ có vẻ thân quen.

Tuy Anh Lương chủ nói họ tự đi tìm phòng ở, nhưng cuối cùng vẫn là tiểu đồng áo xanh đưa Nhựt Nhất và Thương Tiêu về phòng. Nhựt Nhất về phòng, cô nằm chưa được bao lâu thì một nữ tử áo trắng gõ cửa.

“Cô nương, ta là y nữ ở phòng thuốc, ta tới xem vết thương cho cô nương”.

Nhựt Nhất sững người, nhanh vậy sao?

“Vào đi”.

Đó là một y nữ rất giỏi, rất nghiêm túc, vào phòng không nói một câu nhảm nhí, chỉ chẩn mạch và thay thuốc cho Nhựt Nhất.

Là y nữ Thương Tiêu tìm ỉnh sao? Nhanh như vậy đã tới rồi, chắc chàng tới phòng thuốc chọn y nữ trước rồi mới về phòng. Nhựt Nhất không khỏi gượng cười, đúng là chàng không để mình chịu thiệt, mình đã nói những lời làm tổn thương chàng, vì sao chàng vẫn đối tốt với mình?

Nhựt Nhất nghĩ: Thương Tiêu, nếu chàng thật sự bận tâm tới ta như vậy, vì sao trước kia có chết cũng không chịu mở cửa động ấy? Còn bây giờ chàng lại làm ra vẻ si tình đến thế... khiến ta cảm thấy chàng giống như đang bố thí cho ta vậy.

“Cô nương, vết thương này vốn được xử lý rất tốt, do mồ hôi ngấm vào nên bị nhiễm trùng, tôi đã thay thuốc cho cô nương rồi, nếu không có gì bất trắc, trong vòng năm, sáu ngày là vết thương có thể đóng vảy. mấy ngày này tốt nhất cô nương đừng để vết thương dính nước, ít vận động một chút. Về ăn uống, tôi sẽ nói với nhà bếp, cô nương có phải kiêng món nào không?”.

“Không”. Nhựt Nhất vừa đáp vừa nghĩ, thì ra Nguyệt Hoàng là đệ tử của Anh Lương, chẳng trách tỷ ấy có thể xử lý vết thương tốt như vậy. Cô nhìn y nữ lặng lẽ sắp xếp đồ, bỗng tò mò hỏi: “Cô nương biết Nguyệt Hoàng không?”.

“Nguyệt Hoàng sư tỷ là đệ tử mà chủ tử ưng nhất, dĩ nhiên ta biết”.

“Vậy chắc cô nương biết vì sao tỷ ấy rời xa sư môn đi phiêu bạt bên ngoài chứ?”.

“Chủ tử cầu thân với Nguyệt Hoàng sư tỷ, nhưng sư tỷ không có ý với chủ tử nên thu dọn đồ đạc bỏ đi”. Y nữ thản nhiên trả lời, “Cô nương nếu không còn chuyện gì khác thì ta xin cáo từ”.

“A! A... ừm”. Nhựt Nhất như bị sét đánh bên tai, ngơ ngác nhìn y nữ ung dung rời bước. Cầu... cầu thân. Lẽ nào, đây chính là tình sư đồ trong truyền thuyết...

26. Chương 26

Chương 26

Chỉ dựa vào hai tiếng “cầu thân” của y nữ, Nhược Nhất vẫn không dám chắc về mối quan hệ của Nguyệt Hoàng và Anh Lương chủ.

Nhưng điều khiến cô chắc chắn hơn chính là thái độ của những môn đồ Anh Lương sơn. Lẽ nào, họ cảm thấy một sư phụ hơn hai nghìn năm trăm tuổi thành thân với một đồ đệ đã hóa thành hình người bảy, tám trăm năm là một chuyện hết sức bình thường sao? Hơn nữa vị sư phụ này vẫn trong hình hài của một đứa bé...

Nếu tính theo tuổi của con người, nếu Nguyệt Hoàng là một thiếu nữ trẻ trung hai mươi tuổi, vậy thì Anh Lương chủ chính là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, họ còn có quan hệ sư – đồ. Cuộc tình này, đặt trong thế giới hiện tại mà nói thì đích xác là một vụ tai tiếng đáng cười, chứ chưa nói gì tới Cửu Châu vốn rất bảo thủ. Hơn nữa, ông lão ấy vẫn trong hình hài một đứa bé... Đám đệ tử Anh Lương sơn này thật sự bình tĩnh giống như biểu hiện của họ sao?...

Nhược Nhất bị thương nên trong thời gian ngắn không thể di chuyển được, đành phải ở lại Anh Lương, phiền người ta chăm sóc. Người chăm sóc Nhược Nhất chính là y nữ thay thuốc cho cô hôm ấy, tên là Thiển Phù. Thoạt nghe cái tên này, Nhược Nhất thấy toát mồ hôi, cô nương Thiển Phù này sao lại có khuôn mặt giống diễn viên Tôn Hồng Lôi thế không biết.

Thiển Phù ngày ngày chăm lo vấn đề ăn uống của Nhược Nhất, giúp cô thay thuốc, lau người. Ban đầu Nhược Nhất còn có chút ngại ngùng, dần dần hai người trở nên thân thiết.

Anh Lương chủ không hề tới tìm Nhược Nhất “bàn chính sự”, cô quyết định nhờ Thiển Phù chuyển giúp bức thư mà Tử Đan đã viết cho Anh Lương chủ, nhân tiện nói với hắn đưa Hóa Hương hoàn cho Thương Tiêu.

Nhan Nhược Nhất sẽ hoàn toàn chấm dứt quan hệ với Thương Tiêu.

Cô đã nghĩ như vậy.

Tối hôm ấy, Nhược Nhất ngủ không yên giấc, cô cảm thấy ánh trăng ngoài cửa sổ quá sáng. Cô trần trọc tới nửa đêm, cuối cùng cô ngồi dậy, nheo mắt nhìn mới biết đêm nay trước khi đi ngủ mình quên đóng cửa sổ.

Nhược Nhất khoác áo choàng mỏng, đi tới bên cửa sổ, cô vừa chạm tay vào khung cửa thì vô tình nhìn thấy bên ngoài có một bóng người. Cơn buồn ngủ liền tan biến, Nhược Nhất ngậy người nhìn.

Khắp nơi trên Anh Lương sơn mọc đầy cỏ tuyết huyền. Loại cỏ này nở hoa buổi tối, cánh hoa giống như bông tuyết, bông bành giữa đất trời theo từng cơn gió thoảng. Song nguyệt cùng chiếu trên cánh hoa trắng muốt, tỏa ra màu tím lấp lánh khiến tất cả đều trở nên thần bí.

Thương Tiêu lạnh lùng đứng trong sân, để mặc cho những bông tuyết huyền rơi đầy trên vai, trên tóc, không biết hắn đã đứng đó bao lâu. Vẻ mặt của Thương Tiêu bình tĩnh, đôi mắt tím lặng lẽ ngấm nhìn Nhược Nhất.

Làm sao mà có thể quên được đây? Nhược Nhất nghĩ, một yêu quái như Thương Tiêu, mạnh mẽ và tuyệt đẹp, ai cũng muốn tìm một bạn đời như thế. Chẳng còn có thể dụi dụi với mà, tỏ vẻ say đắm vì mà... Người như vậy, làm sao mà quên được đây?

Nhược Nhất gượng cười, cup mắt xuống không nhìn Thương Tiêu nữa, rồi đưa tay định đóng cửa sổ.

Một đôi tay thon dài trắng muốt giữ chặt cửa.

Nhược Nhất không nói một lời, chỉ cup mắt nhìn xuống, không hề nhìn Thương Tiêu.

Màn đêm luôn tĩnh lặng, có thể nghe rất rõ tiếng côn trùng râm ran từ xa vọng lại. Thương Tiêu khẽ nói, âm thanh không lớn nhưng lại khiến người ta giật mình: “Hôm ấy... ta biết những gì nàng nói hôm ấy đều là những lời giận dỗi...”.

“Không phải giận dữ, những gì ta nói là thật, hơn nữa điều đó là tốt nhất cho ta và chàng”, Nhược Nhất ngắt lời Thương Tiều, thanh âm không cao, giống như những lần họ lên nóc nhà, ngắm trăng, uống rượu nói cười, “Thương Tiều, ta và chàng hai năm trước... à hai trăm năm trước, khi ta nhảy xuống từ đỉnh Hàn Ngọc...”. Nhược Nhất ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. “Duyên phận của chúng ta đã hết rồi. Hết từ lâu rồi”.

Vì ngược sáng nên Nhược Nhất không nhìn rõ vẻ mặt của Thương Tiều. Nhược Nhất chỉ biết, môi và má hắn đều tái nhợt. Im lặng rất lâu, Thương Tiều mới nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng đang trả thù ta”.

Nhược Nhất cố gắng nở nụ cười. Thương Tiều lặng lẽ quay người đi. Cô lập tức đóng cửa sổ nhưng vẫn đứng ở đó rất lâu, tay nắm chặt then cửa, các đầu ngón tay dần trở nên trắng bệch.

Bên ngoài lớp giấy chắn cửa mỏng manh, cơn trùng vẫn kêu rả rích, có một giọng nói khàn khàn cất lên: “Nếu đây chính là sự trả thù của nàng, vậy thì đây cũng là việc mà nàng thành công nhất từ khi chúng ta gặp nhau”.

Sáng sớm hôm sau, Nhược Nhất nằm sấp trên giường để Thiển Phù thay thuốc. Nhược Nhất nói: “Ban đêm không có người canh sao?”.

“Trước đây thì có, về sau Thương Tiều đại nhân ngày nào cũng tới nên chủ tử liền bảo chúng tôi không cần người canh đêm nữa”.

“Đêm nào hắn cũng tới?”.

“Đêm nào cũng tới”.

Nhược Nhất im lặng cúi đầu, viền mắt đỏ hoe gần rơi lệ. Về sau, cứ ngủ tới nửa đêm là Nhược Nhất tỉnh giấc, nhưng bên ngoài cửa sổ không còn hình bóng lạnh lùng trên vai phủ đầy những bông tuyết huyền nữa.

Mấy hôm sau, Nhược Nhất không nhìn thấy bóng dáng của Thương Tiều đâu nữa. Cô và Thương Tiều có lẽ thật sự đã chấm dứt rồi. Nhưng từ trước tới nay những gì Nhan Nhược Nhất suy đoán đều không chuẩn xác. Sáng hôm ấy Nhược Nhất vẫn đang mơ màng trong giấc ngủ, bỗng nhiên có người vội vàng đánh thức cô dậy. Nhược Nhất mở mắt ra nhìn, là Thiển Phù. Sắc mặt nàng ấy có chút hoang mang.

Nhược Nhất cảm thấy kỳ lạ: Mình sống ở Anh Lương lâu như vậy nhưng chưa từng thấy các môn đồ Anh Lương biểu lộ cảm xúc gì, ai cũng bình tĩnh lạnh lùng. Ớt cuộc hôm nay ai có bản lĩnh khiến Thiển Phù hoang mang như vậy chứ?

Cô uể oải ngáp một cái: “Thiển Phù, chuyện gì vậy?”.

“Cô nương, trước sơn môn có một nam tử, nói là tới tìm cô nương”.

“Nam tử? Ai vậy?”.

“Ta không biết, chỉ là sáng nay Thương Tiều đại nhân trong lúc tản bộ đã gặp vị nam tử ấy. Đại nhân... hình như đại nhân có hiềm khích với nam tử ấy, vừa nói một câu là liền xông vào đánh nhau. Cả hai đã đánh nhau một canh giờ rồi”.

Nhược Nhất im lặng, chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ: Thứ nhất, buổi sáng Thương Tiều sẽ tản bộ tới sơn môn? Có bị đánh chết cô cũng không tin; Thứ hai, tuy Thương Tiều lạnh lùng ngang ngược, nhưng từ trước tới nay hắn không thích gây chuyện với ai, sao có thể chỉ vì hai, ba lời nói mà đánh nhau với người ta được; Thứ ba, trong thế giới này, người mà Nhược Nhất quen biết còn Thương Tiều lại không biết cũng chẳng có mấy ai, nếu là nam tử, duy nhất chỉ có... Huân Trì. Nhưng tới tìm người lại đánh nhau, rõ ràng đó không phải tính cách của Huân Trì; Thứ tư, điểm quan trọng nhất là, tuy bây giờ Thương Tiều trọng thương, yếu lực yếu, nhưng dù gì hắn cũng là cửu vĩ bạch hồ, người đó có thể đấu với hắn một canh giờ... thật không đơn giản.

Nhược Nhất vội vàng ngồi dậy, khoác áo, nhanh chóng rửa mặt súc miệng rồi cùng Thiển Phù ra sơn môn. Chưa tới sơn môn mà Nhược Nhất đã nghe thấy một giọng nam trong trẻo: “Ta tìm Nhan Nhược Nhất thì liên quan gì tới ngươi? Dựa vào đâu mà không cho ta vào chứ!”. Giọng nói này rất xa lạ, nhưng ngữ khí thì vô cùng quen thuộc. Nhược Nhất thấy kỳ lạ, cô bước nhanh hơn.

Leo lên mấy bậc thềm, cảnh tượng ngoài sơn môn liền hiện lên rõ rệt. Đá núi vỡ vụn rơi vãi khắp nơi, bậc thềm đá xanh bị phép thuật đánh tới mức lồi lõm, ngay cả sơn môn sừng sững cũng bị thủng hai, ba lỗ lớn. Nhìn cảnh tượng lộn xộn này, trong lòng Nhược Nhất bỗng hiểu được nỗi lo lắng của Thiển Phù. Nếu để họ tiếp tục giao đấu như thế, sơn môn của Anh Lương chắc chắn sẽ bị phá đổ.

Cô ngẩng đầu, nóng lòng tìm hình bóng của Thương Tiêu nhưng vẫn không thấy. Một đường sáng trắng xoẹt qua, sau lưng Nhược Nhất vang lên một tiếng “rầm” khổng lồ, xen lẫn với âm thanh ấy là tiếng hét sợ hãi của môn đồ Anh Lương. Nhược Nhất nhìn một bên tóc mai của mình rơi xuống đất, ngoảnh đầu nhìn, lại thấy một cái cây đang bùng cháy.

Mồ hôi lạnh túa ra hai bên Thái Dương, Nhược Nhất sợ hãi vô cùng... Nếu bị đập thẳng vào mặt, e là còn thê thảm hơn bị tạt axit...

“Nhan Nhược Nhất!”. Giọng nói trong trẻo vừa vui vừa giận vang lên.

“Quay về!”. Thương Tiêu lạnh lùng quát, dường như hấn đã nổi giận.

Nhược Nhất ngây người nhìn hai người bỗng nhiên xuất hiện. Thương Tiêu vẻ mặt lạnh băng, sát khí đằng đằng. Sau lưng hắn là một nam tử xa lạ, khuôn mặt thanh tú, hắc bào trường kiếm, ăn mặc như một kiếm khách trẻ.

“Ồ...”. Nhược Nhất không thể nhớ ra mình đã quen người kia từ khi nào, ngoại trừ Tử Ly, nhưng Tử Ly là do Thương Tiêu biến thành... Người kia tìm tới tận nơi này, có vẻ biết rất rõ về cô, cải trang thành kiếm khách áo đen giống người tình trong mộng của cô, rốt cuộc là ai?

27. Chương 27

Chương 27

Nhược Nhất vẫn đang suy đoán trong sự ngờ vực.

Thương Tiêu sầm mặt rào bước tới bên cô, nắm cổ tay của cô, kéo cô đi về. Nhược Nhất bị kéo đi lảo đảo, liền bực bội, nói: “Mới sáng ra mà chàng làm gì vậy?”.

“Nàng còn biết nhìn cơ à?”. Thương Tiêu cười khẩy một tiếng, lời nói châm chọc, “Ta còn tưởng nàng nhìn tới mắt cả hồn vía rồi chứ!”.

Nhược Nhất buột miệng nói: “Ta mất hồn hay không thì có liên quan gì tới chàng”.

Câu nói này khiến Thương Tiêu sầm mặt, hắn đang định nói thì nghe thấy tiếng nói trong trẻo: “Buông tay ra, buông tay ra! Cầm cái gì mà cầm, bàn tay ấy là dành cho người cầm sao!”. Thương Tiêu sầm mặt nhìn về phía kiếm khách trẻ, Nhược Nhất cũng cảm thấy lạ lùng, nhìn kiếm khách ấy.

Đón nhận ánh mắt của hai người, kiếm khách áo đen ho khan vài tiếng, chỉnh lại y bào, bày ra bộ dạng sừng sững như đứng giữa đất trời bao la, nghiêm nghị nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng còn nhớ ‘Tiểu Hắc Ốc Bên Hồ Đại Minh’ không?”.

Thoạt nghe câu này, Nhược Nhất giật giật khóe miệng, rất lâu sau cô mới hiểu, “Tiểu Hắc Ốc Bên Hồ Đại Minh”, đây... đây chẳng phải là tên cửa hàng thời trang quái dị của cô sao!

Nhược Nhất sững người hồi lâu, sau đó cơ thể run run. Thương Tiêu nhú mày, nắm tay cô chặt hơn.

“Nhà số 4, tầng 4, đơn nguyên 4, tòa nhà số 44 trên đường Tây Quang”. Kiếm khách áo đen vừa nói, nụ cười càng rạng rỡ, “Chìa khóa của nàng vẫn ở trong tay ta, nàng muốn chạy đi đâu!”.

“Mặc...”. Mắt của Nhược Nhất đỏ hoe, cũng không biết cô đột nhiên lấy đâu sức mạnh gạt tay Thương Tiêu ra, cũng chẳng thêm bận tâm tới vẻ sững sờ của hắn. Cô lảo đảo bước đi, gần như là sà vào vòng tay của kiếm khách áo đen.

Kiểm khách cười rất rạng rỡ ôm Nhược Nhất vào lòng, để mặc cho cô run rẩy gục đầu vào ngực mình. “Nhan Nhược Nhất, ta tìm được nàng rồi!”. Kiểm khách càng ôm chặt Nhược Nhất hơn nữa.

Mọi nỗi chua xót, ảm ức từ lúc tới đây bỗng trào dâng, nỗi kích động khi gặp người quen ở nơi đất khách quê người và niềm vui sướng vạn phần khi trùng phùng khiến Nhược Nhất gục lên vai kiểm khách, bỗng chốc cô gào khóc thất thanh, ra sức gọi tên: “Mạc Mặc... Mạc Mặc, Mạc Mặc...”.

Người khác nghe sẽ chỉ cảm thấy nàng đang nói: “Sờ một cái nào... sờ một cái nào... sờ...(*)”.

(*) Vì Mạc Mặc có cách phát âm là “m m”, gần âm với từ sờ, đọc là “mō” nên dễ khiến người ta nghe nhầm.

Thương Tiêu càng sầm mặt. Mạc Mặc xoa đầu Nhược Nhất, ấn đầu Nhược Nhất vào ngực mình, sau đó ném cho Thương Tiêu một cái lườm đầy thách thức, rồi nói với Nhược Nhất bằng những lời ngọt ngào mấy trăm năm chưa từng dùng tới: “Nhược Nhất đừng khóc, ta đến đón nàng đây”.

Nhược Nhất khóc tới mức toàn thân run lên, một lúc lâu sau mới ngừng khóc, cầu nhàu: “Cô đóng giả cái... cái gì chứ, nghe mà nổi cả da gà”. Mạc Mặc cười, véo má Nhược Nhất thật mạnh rồi nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cái đồ tiểu yêu tinh giày vò người khác! Ta vượt qua nghìn sông vạn núi tới tìm nàng, nghìn sông vạn núi đấy! Nàng...”.

Chưa nói hết câu, một luồng hàn quang dữ dội lướt qua giữa hai người, Mạc Mặc đưa tay đỡ, hàn quang lập tức tan biến. Nhược Nhất nước mắt lưng tròng, lập tức bảo vệ Mạc Mặc phía sau, đỏ mặt nói: “Thương Tiêu đừng tay! Là người quen của ta, người quen của ta!”.

Thương Tiêu im lặng, sát khí đằng đằng. Mạc Mặc cười khi đập vào đầu Nhược Nhất, tranh nói trước: “Đồ ngốc, người ta chỉ mong cô không quen tôi thôi”. Mạc Mặc ngược mắt nhìn Thương Tiêu, “Vừa rồi khi người và ta động thủ, ta còn đoán người là ai, ta vừa nói tìm Nhan Nhược Nhất mà người đã phát hỏa lên như vậy. Hóa ra người chính là Thương Tiêu”.

Thương Tiêu không thèm quan tâm xem Mạc Mặc nói gì, chỉ nhìn Nhược Nhất, hỏi: “Hắn là ai?”.

Mạc Mặc nghe ngữ khí ấy, nụ cười trên mặt liền đông cứng, nhướng mày, ngay sau đó lại tươi cười, khoác vai Nhược Nhất, thẳng tay bịt miệng Nhược Nhất khi cô định trả lời, hài hước nói: “Câu hỏi này của người rất hay...”.

Nhược Nhất thấy ngữ khí và thần thái của Mạc Mặc như vậy, biết có sự chẳng lành, lập tức giãy ra, chỉ sợ cô ấy nói ra lời gì làm người khác kinh ngạc. Mạc Mặc mặt không biến sắc, khoác vai Nhược Nhất chặt hơn.

“Trước đây Nhược Nhất từng nhắc kể về người cho ta nghe, ta nghĩ người chỉ là một phần quá khứ trong cuộc đời của nàng ấy, bước qua rồi thì thôi nên ta cũng không bận tâm. Bây giờ xem ra quan hệ giữa hai người không đơn giản như ta nghĩ!”.

Nhược Nhất càng nghe những lời này càng cảm thấy không ổn, cuống quýt quay sang nhìn Mạc Mặc, không biết rốt cuộc cô ấy định giở trò gì. Ngặt nỗi Mạc Mặc bịt miệng Nhược Nhất rất chặt, không để cô nói.

“Người hỏi ta là ai...”. Mạc Mặc nhếch môi. Cô ấy biến thành nam nhi cao hơn Nhược Nhất cả một cái đầu, vừa cúi xuống là bờ môi chạm ngay vào trán Nhược Nhất. Tư thế này quá mức dịu dàng, thật khiến người ta nhức mắt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thương Tiêu bị tư thế nhức mắt này làm toát lên một luồng ma khí. Nhược Nhất nóng lòng muốn đẩy Mạc Mặc ra, bảo cô ấy đừng đùa nữa nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Mạc Mặc làm cho chết đứng.

Cô ấy nói: “Nhan Nhược Nhất là vị hôn thê của ta, người nói xem ta là ai?”.

Lẽ nào khi Nhược Nhất vẫn chưa phát hiện ra, Mạc Mặc đã coi cô là đối tượng “bách hợp”(*) rồi sao...

Tình yêu giữa nữ và nữ.

Không khí tĩnh lặng hồi lâu, ngay cả tiếng ồn ào của các môn đồ Anh Lương khi thu dọn chiến trường trong sơn môn cũng lắng xuống.

Mạc Mặc nhìn Thương Tiêu đầy thách thức, các môn đồ của Anh Lương đều tò mò ngó ra theo dõi, Nhược Nhất cũng ngậy người nhìn Thương Tiêu.

“Thì ra là vậy”. Thương Tiêu hồ hững cười khẩy một tiếng, “Nhan Nhược Nhất, đây chính là điều ‘tốt nhất’ mà nàng nói?”.

Nhược Nhất nhớ lại những gì mình đã nói trước đó, cụp mắt im lặng.

Tiếng cười của Thương Tiêu càng lạnh lùng: “Ta không biết giải ẩn”. Thương Tiêu quay người bỏ đi, sắc mặt hơi tái, “Tới lúc đó, dù muốn kết cục thế nào, ta cũng sẽ theo nàng”.

Câu này Nhược Nhất không hiểu, Thương Tiêu cũng không cần cô hiểu. Thương Tiêu bất giác cười khổ trong lòng: Cho dù phải cùng đến chỗ chết, cho dù thế nào mi cũng không thể chịu đựng được cảnh nàng ở bên người khác sao... Thương Tiêu, bây giờ mi đề hèn tới mức khiến người ta cảm thấy thảm hại.

Thương Tiêu cố kìm nén nỗi đau đớn trào dâng trong lòng: Có hôn ước thì sao, thích người khác thì sao, muốn từ bỏ mi thì sao... muốn mi buông tay...

Nhan Nhược Nhất, nàng có biết từ lâu đó đã không còn là điều ta có thể làm chủ được.

Điều bi ai nhất có lẽ là không thể làm chủ được tình cảm của bản thân.

Nhược Nhất nghĩ như vậy.

Dáng vẻ buồn rầu của Thương Tiêu khi bỏ đi khắc sâu trong tâm trí Nhược Nhất, như thể đã trở thành vết tích đau đớn còn khắc sâu hơn chữ trên bia mộ.

“Nhan Nhược Nhất!”. Đột nhiên Mạc Mặc cao giọng nói, “Người ta đã đi từ lâu rồi mà cô còn đứng ngây ra đó làm gì! Tay Thương Tiêu này đúng là tuyệt sắc, chả trách cô ngày đêm tưởng nhớ tới hần như vậy”.

Nhược Nhất quay đầu nhìn Mạc Mặc, không nói gì.

“Sao vậy?”. Mạc Mặc nhướn mày, “Cô vẫn còn lưu luyến hần sao? Không phải cô bị ngốc đấy chứ!”.

“Sao cô lại tìm tới đây?”. Nhược Nhất lảng sang chuyện khác, “Lại còn biến thành bộ dạng này”.

Mạc Mặc là người vô cùng thẳng tính, nghe Nhược Nhất nói vậy, Mạc Mặc lập tức ngửa mặt cười lớn rồi nói: “Thế nào, có phải cô bị vẻ ngoài đẹp trai của tôi làm cho lóa mắt rồi không? Cô nhìn xem lúc này cô kích động tới mức... ha ha, không ngờ tởm... khụ khụ... không ngờ ca ca ta đây chiếm vị trí quan trọng trong lòng cô như thế!”.

Nhược Nhất nhìn kỹ cách cải trang kiếm khách áo đen của Mạc Mặc rồi bĩu môi: “Còn phải nói, tôi thật sự cảm thấy cô cải trang giống nam giới thế này, lại còn có chút phong thái của kẻ mặt người dạ thú đấy”.

Mạc Mặc không hề tức giận, nắm tay Nhan Nhược Nhất rồi nói: “Tạm thời cứ coi như cô thắng tôi, tôi không phí lời với cô nữa. Bây giờ tôi đã tìm được cô rồi, chúng ta hãy nhanh chóng quay về. Khi về rồi, tởm... à, ca ca sẽ chiều chuộng nàng”.

“Chờ chút!”. Nhược Nhất cao giọng, “Bây giờ đi ngay sao? Đi ngay à?”.

“Cô hỏi thừa rồi. Cô và quần áo ở đây. Tôi và quần áo, cũng ở đây. Người và đồ đạc đều đủ cả, dĩ nhiên là bây giờ đi luôn. Chần chừ cái gì nữa chứ!”.

“Chờ đã Mạc Mặc! Chúng ta... chúng ta nên tìm chỗ nào kín đáo một chút, họ đang nhìn kia!”.

“Cứ để họ nhìn, dù sao sau này sẽ không ai nhìn thấy ai nữa”. Nói rồi Mạc Mặc đi thẳng tới đại môn của Anh Lương sơn, kết thủ ấn trước sự chứng kiến của các môn đồ rồi bắt đầu niệm chú.

Dù sao sau này không ai nhìn thấy ai nữa... Nhược Nhất sững người, trong lòng thoáng hoang mang. Hai người nắm tay nhau, lòng bàn tay dần trở nên ấm nóng. Sắp đi rồi sao? Nhược Nhất hoang mang nghĩ: Lại một lần rời xa Thương Tiêu, rời xa Cửu Châu? Ngay cả một lời từ biệt cũng không có, cứ lặng lẽ bỏ đi sao?

Đúng vậy, mình đã nói với Thương Tiêu những lời như thế rồi, quay về cũng là lẽ đương nhiên. Còn từ biệt... giữa họ chưa bao giờ trùng phùng, hà tất phải từ biệt? Hơn nữa, lần này có thể quay về Cửu Châu vốn là một chuyện không ngờ tới. Có thể gặp lại Thương Tiêu đã đủ khiến cô vui rồi. Vì thế bây giờ phải đi thôi!

Chia xa không tạm biệt mới là cách buông tay tốt nhất. Nhưng tại sao cô vẫn buồn bã, vẫn không đành lòng? Rõ ràng lần này cô không hề bị tổn thương, rõ ràng lần này cô chủ động rời bỏ hẳn, rõ ràng lần này... Thì ra ly biệt luôn khiến người ta cảm thấy đau khổ và giằng xé.

Cảm giác choáng váng dần tăng, Nhược Nhất chỉ nghe Mạc Mặc quát khê: “Tập trung vào!”. Mạc Mặc bảo cô tập trung, nhưng lúc nào cô cũng nhớ tới đêm hôm ấy, hình bóng cô đơn của Thương Tiều khi trên vai, trên tóc hẳn phủ đầy những bông tuyết huyền, cô đơn lạnh lùng tới cùng cực nhưng cũng đẹp đẽ vô cùng. Tất cả giống như một giấc mộng hư ảo, chớp mắt một cái là vỡ vụn.

Cảm giác quen thuộc mà xa lạ ập tới. Nhược Nhất nghĩ: Thương Tiều, ta hy vọng từ nay về sau chàng sẽ không còn đau buồn nữa. Chàng đừng buồn, cũng đừng cô đơn như thế nữa...

28. Chương 28

Chương 28

Cảm giác choáng váng càng lúc càng mãnh liệt.

Luồng sáng trắng trước mắt tản ra, đúng lúc Nhược Nhất như sắp rơi vào đó, bỗng một luồng sức mạnh không biết từ đâu ập tới, kéo cô ra khỏi cảm giác choáng váng. Nhược Nhất mở to mắt, cảnh vật phía trước vô cùng rõ ràng. Vẫn là bậc thềm đá xanh, mấy vết lõm trên sơn môn của Anh Lương vẫn đỏ nát. Có điều, các môn đồ của Anh Lương đều tập trung trên thềm đá, hiếu kỳ nhìn hai người họ.

Mạc Mặc cũng mở to mắt. Cô ấy nhìn xung quanh vẻ khó hiểu, lại nhìn Nhược Nhất, rồi lại nhìn lòng bàn tay mình về lạ lùng: “Sao... sao vẫn còn ở đây?”.

Mạc Mặc... thi triển phép thuật thất bại? Tính cách của cô nàng Mạc Mặc này tuy hơi khó đỡ, nhưng trình độ ma pháp thì khỏi bàn. Sống cùng Mạc Mặc hai năm, cô ấy đã dùng không ít phép thuật, nhưng Nhược Nhất chưa bao giờ thấy cô ấy thi triển phép thuật thất bại.

Lẽ nào... Nhược Nhất sờ dấu ấn sau cổ, sợ hãi liếc nhìn “chàng phù thủy” có chút luống cuống sau khi thi triển phép thuật thất bại, nói: “Mạc Mặc, tôi nghĩ, chúng ta tạm thời không thể quay về được”.

“Cái gì?”. Phù thủy trong lúc luống cuống không hề nghe Nhược Nhất nói, ra sức sờ mó cơ thể mình từ trên xuống dưới: “Có muỗi sao? Có muỗi dính trên người tôi sao? Nhan Nhược Nhất, nhìn xem trên người cô có muỗi không? Đã nói với cô rồi, không được chạm vào vật sống ở thế giới này! Mau đập muỗi hay bọ chết gì gì đó đi”.

Nhược Nhất khó nhọc nói: “Mạc Mặc... có lẽ là vì cái này...”.

Lúc ấy Mạc Mặc mới nhìn Nhược Nhất, Nhược Nhất chỉ ra sau tai. Mạc Mặc vén tóc cô, thấy ấn ký màu đen lồi ra, cô ấy lập tức cau mày: “Chú ấn? Ai hạ cho cô?”.

Nhược Nhất thở dài.

“Thương Tiều?”.

Nhược Nhất chán nản gật đầu. Mạc Mặc liền bốc hỏa: “Được lắm! Hẳn chỉ dám ức hiếp cô thôi, đi! Đi bảo hắn giải ấn!”. Nói rồi Mạc Mặc xông vào sơn môn.

“Hắn không biết giải”. Nhược Nhất kéo Mạc Mặc lại, “Lúc này hắn đã nói rồi, hắn không biết giải ấn”.

Mạc Mặc nhìn vẻ mặt u ám của Nhược Nhất, không biết mắng thế nào, tên đầu sỏ gây nên chuyện để Nhan Nhược Nhất gặp Thương Tiều chính là mình. Nén giận hồi lâu, Mạc Mặc gỡ đầu giậm chân nói: “Chuyện gì vậy trời!”.

“Những chuyện này rất phiền phức, đứng ở đây một chốc một lát cũng không nói rõ được, chúng ta đi vào trong trước đã”. Nhược Nhất cười trừ, kéo Mạc Mặc vào trong.

Mạc Mặc đứng ì ra đó một lúc, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Nhược Nhất.

Không thể đi được sao... rõ ràng biết ra đi mới là tốt nhất, nhưng bây giờ không biết vì sao trong lòng Nhược Nhất lại vô cùng vui sướng. “Thiếu Phù”, Nhược Nhất gọi Thiếu Phù đang quét sân trong sơn môn, “Bạn của tôi có lẽ sẽ ở đây vài ngày, tôi muốn nói với Anh Lương chủ một tiếng”.

“Cô nương không cần khách khí. Từ khi vị khách này động thủ với Thương Tiêu đại nhân, chúng tôi đã bấm báo với chủ tử rồi. Người nói, không xảy ra án mạng thì không được đi gọi người nữa, tùy các người”. Thiếu Phù bình tĩnh nói, Nhược Nhất nghe mà run rẩy. Chả trách sáng nay Thiếu Phù lo lắng tới đánh thức mình, thì ra là Anh Lương chủ không bận tâm tới chuyện ấy... Xem ra, trái tim của Anh Lương chủ này thật sự bị Nguyệt Hoàng làm tổn thương, bao nhiêu tháng ngày rồi mà vẫn chưa nguôi ngoai sao?

“Phòng trống ở Anh Lương vẫn còn rất nhiều, tôi sẽ sắp xếp”.

Thiếu Phù cúi người định đi thì Mạc Mặc nói: “Chờ chút, không cần phiền phức, ta sẽ ở cùng nàng ấy”.

Lông mày Thiếu Phù giật giật: “Ồ... cùng nhau sao?”. Thiếu Phù nhìn Nhược Nhất, ánh mắt dần trở nên khác lạ.

Nược Nhất nghĩ, dù sao thì lát nữa Mạc Mặc cũng sẽ hồi phục thân phận nữ nhi, hai người ở cùng nhau cũng chẳng phải chuyện to tát gì, cô liền gật đầu đồng ý: “Ừm, ở cùng đi, thu dọn phòng khác thì làm phiền mọi người quá”.

“Nếu đã vậy, tôi sẽ lấy thêm một bộ chăn gối cho cô nương”.

“Đa tạ”.

Thiếu Phù cúi người lùi vài bước, cuối cùng dường như có chút do dự quay đầu nhìn Mạc Mặc, nói với Nhược Nhất: “Nghe Thiếu Hà – người chăm sóc Thương Tiêu đại nhân nói, gần đây sức khỏe của đại nhân rất kém, đêm nào cũng ho ra máu, sáng nay lại... Cô nương, hay là cô bớt chút thời gian tới xem sao”.

Nược Nhất nghe mà lòng thất lại: “Hắn... chẳng phải đã ăn Hóa Hương hoàn rồi sao?”. Hóa Hương hoàn sẽ loại trừ lực phong ấn trong cơ thể Thương Tiêu, giúp Thương Tiêu hồi phục sức mạnh, đâu còn gì có thể khiến hắn bị thương chứ?

“Hóa Hương hoàn trong phòng thuốc đã hết từ lâu rồi, tâm trạng chủ tử không tốt nên không chịu luyện đan, nên đại nhân phải chờ”.

Tâm trạng không tốt nên không chịu luyện đan... Nhược Nhất kích động tới mức muốn đập chết cái tay Anh Lương chủ làm ăn tùy ý này.

“Hừ”. Bỗng nhiên Mạc Mặc cười khẩy một tiếng: “Dù gì cũng là chuyện trị bệnh cứu người, tâm trạng không tốt cái gì gì chứ. Nhan Nhược Nhất chẳng biết gì cả, bảo nàng ấy đi xem thì có tác dụng gì, có thời gian ở đây khuyên nàng ấy, chỉ bằng đi khuyên chủ tử của các người đi”.

Thiếu Phù đi trước dẫn đường, nàng không nói gì. Nhược Nhất cũng im lặng.

Thiếu Phù thu xếp giường chiếu xong liền lui ra ngoài. Mạc Mặc quan sát tỉ mỉ chú ẩn sau tai Nhược Nhất rồi nói: “Nhìn có vẻ rất bình thường, để ta thử giải xem”. Nói rồi cô ấy liền áp tay lên sau tai Nhược Nhất, tập trung niệm chú, bỗng nhiên lông mày cô ấy cau lại, nhanh chóng bỏ tay ra.

Nược Nhất nói: “Sao vậy?”. Cô nhìn kỹ lòng bàn tay của Mạc Mặc, ở đó có một chấm nhỏ giống như bị đốt.

“Cô hãy nói rõ ràng cho tôi biết, sau khi tới đây cô đã làm những gì?”.

Nược Nhất chậm rãi kể lại cho Mạc Mặc nghe những chuyện hỗn loạn xảy ra sau khi cô quay về Cửu Châu. Nhược Nhất tưởng Mạc Mặc nghe xong sẽ mắng mình một trận, không ngờ cô ấy chỉ nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu rồi hỏi: “Cô muốn nói, bây giờ trong cơ thể cô không biết vì sao lại có thêm một nguồn sức mạnh, sức mạnh này lại rất lớn?”.

Nược Nhất gật đầu.

“Không thể nào!”. Mạc Mặc hét lên, “Nhan Nhược Nhất, trong cơ thể của cô làm sao xuất hiện sức mạnh được chứ! Đây là vận may chết tiệt gì vậy!”.

Ngữ khí hết sức khinh thường này khiến Nhược Nhất nghe mà phát cáu: “Sao tôi lại không có thiên lương nhân tính, tôi cướp màn thầu của ăn mày hay lấy xe của người giàu, dựa vào cái gì mà tôi không thể gặp vận may này chứ!”.

Mạc Mặc sững người: “Tôi không nói với cô sao?”.

Nhược Nhất cũng ngây người thoáng chốc: “Nói cái gì”.

Mạc Mặc day trán, sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: “Cô biết một số người khi sinh ra sẽ có khiếm khuyết bẩm sinh, ví dụ như thiếu một cái chân, hoặc là bại não, hoặc là mắc bệnh bẩm sinh khác. Còn Nhan Nhược Nhất, khiếm khuyết của cô chính là tuyệt duyên với ma pháp, không có linh lực, quỷ thần không đến gần. Ngay từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã nhìn ra thể chất này của cô, chính vì thế tôi mới dám to gan ném cô tới Cửu Châu. Bởi vì linh khí ở thế giới khác không thể gây bất kỳ tổn hại nào tới cô được. Cô hiểu rồi chứ?”.

Nhược Nhất chớp mắt, lắc đầu.

“Cũng có nghĩa là, cô bẩm sinh đã là một người không biết gì về ma pháp! Không học được ma pháp, không học được phép thuật, không có linh lực, càng không thể có sức mạnh to lớn!”.

“Nhưng trên thực tế, máu của tôi thật sự có tác dụng áp chế khí ma sát”. Nhược Nhất chỉ vào lưng mình, “Lần ấy ở trong bụng Cửu Man, Thương Tiều đã nhập ma, nhưng sau khi máu của tôi chảy ra, ma khí của hắn dần dần biến mất”.

Mạc Mặc bĩu môi: “Có lẽ vì hắn quá yêu cô, biết mình sắp giết cô thì hắn liền hốt hoảng sợ hãi, gào thét, sau đó tỉnh lại cũng không biết chừng”.

“Mạc Mặc...”.

“Thôi được”. Mạc Mặc xua tay, vén tóc bên tai Nhược Nhất, “Nghe những gì cô nói, đến bây giờ tôi chỉ có thể nghĩ tới một cách giải thích hợp lý nhất, chú ẩn này sẽ dần làm thay đổi thể chất của cô, khiến mắt cô nhìn xa hơn, tai cô nghe rõ hơn, có lẽ nó còn thay đổi thể chất tuyệt duyên với phép thuật của cô. Nhưng những thứ bẩm sinh cho dù làm thế nào cũng không thể biến đổi hoàn toàn, vì thế nó chỉ có thể khiến máu của cô có tác dụng ma pháp, nhưng lại không thể khiến cô sử dụng ma pháp. Cũng có nghĩa là, Nhan Nhược Nhất, bây giờ trong máu của cô ẩn chứa sức mạnh to lớn, có thể giết ma... cái này rất quý giá”. Nói rồi đôi mắt Mạc Mặc lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Nhược Nhất thấy ớn lạnh sống lưng, hai tay che ngực: “Có quý giá thế nào cũng không thể bán được”.

“Hừ, ai thèm”. Mạc Mặc lườm cô một cái, sau đó lại cau mày nói: “Nhưng, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng chú ẩn này với sức mạnh trong cơ thể cô là do hai người làm ra, người hạ ẩn cho cô là Thương Tiều, vậy thì người cho cô sức mạnh này là ai?”. Mạc Mặc liếc nhìn Nhược Nhất vẻ chê bai, “Cho dù là ai thì cũng xui xẻo chết đi được, ai lại gửi gắm sức mạnh lớn thế này ột người hoàn toàn không thể sử dụng được nó cơ chứ”.

Nhược Nhất không bận tâm tới Mạc Mặc, nhưng cô nhớ ra một chuyện quan trọng: “Mạc Mặc, vậy cô thì triển phép thuật thất bại là vì chú ẩn này hay là tại sức mạnh trong cơ thể tôi?”.

“Sức mạnh trong cơ thể cô chắc chắn không liên quan, nó đâu phải là vật sống. Chỉ có điều theo lý mà nói, chú ẩn này không phải vật sống, có lẽ cũng không liên quan tới nó. Nhưng nếu chúng ta không đi được, chỉ có thể là vì...”.

Vẻ mặt của Mạc Mặc có chút nghiêm trọng, Nhược Nhất luống cuống: “Vì cái gì?”.

“Bởi vì chú ẩn này kết nối cô với một vật sống khác”.

“Hả?”. Nhược Nhất bật cười, “Giống như hai chiếc máy tính được kết nối với nhau sao?”.

Mạc Mặc nhìn Nhược Nhất một lúc rất lâu, thần sắc có chút kỳ quái: “Nhan Nhược Nhất, có một loại chú sẽ gắn mạng của người thi chú và người nhận chú với nhau, đồng sinh cộng tử, nếu một người chết thì người kia cũng không sống được. Rõ ràng chúng ta không chạm vào bất kỳ vật sống nào nhưng lại không đi được,

chỉ có thể là vì Thương Tiêu kết nối mạng của cô và hắn với nhau”. Mạc Mặc như bỗng nhớ tới người nào đó, sắc mặt trở nên dịu dàng, “Giống như... dùng mạng của hắn để giữ lấy cô”.

Nhược Nhất sững sờ, đồng sinh cộng tử với Thương Tiêu? Cô nghĩ, bây giờ cuối cùng mình cũng hiểu được ý Thương Tiêu khi hắn nói: “Đến lúc ấy, nàng muốn kết cục thể nào ta cũng sẽ theo nàng”. Muốn kết cục gì cũng sẽ theo cô, cho dù là cô đồng ý khuất phục làm tình với hắn, hoặc cho dù cô thà chết cũng không chịu làm tình với hắn, Thương Tiêu cũng đều theo Nhan Nhược Nhất. Thì ra Thương Tiêu đã dùng phương thức khó hiểu như vậy để nói: Nàng muốn sống, ta theo nàng, nàng muốn chết, ta cũng theo nàng.

Nếu một người đàn ông chịu đối xử với một người con gái như thế thì Nhược Nhất không biết nên dùng lý do gì để thuyết phục bản thân rằng: Thương Tiêu không yêu mình. Đột nhiên khóe mắt của Nhược Nhất cay cay: “Mạc Mặc, tôi... hình như tôi có chút kỳ lạ”.

Nhìn bộ dạng của Nhược Nhất, Mạc Mặc thừa hiểu tình cảm của Nhược Nhất với Thương Tiêu là thế nào. Bây giờ muốn cô gái ngốc nghếch này quay về thế giới hiện tại, ngay cả nữ phù thủy thiếu tinh tế nhạy cảm như cô cũng cảm thấy mình đang chia rẽ uyên ương. Thực ra, để Nhan Nhược Nhất ở lại thế giới này cũng tốt, dù sao thì cơ thể cô ấy cũng sẽ không bị bài xích. Mạc Mặc thở phào, đang định mắng Nhược Nhất vài câu, bắt Nhược Nhất đi tìm kiếm tình yêu của mình, thì ở cửa có một tà áo trắng lướt qua, Mạc Mặc liếc mắt nhìn: Ha, đến thật đúng lúc.

Chớp chớp mắt, Mạc Mặc làm ra vẻ thờ dãi một tiếng, nói về thương tình: “Ban đầu, nhìn thấy nàng bị ép tới mức ấy, hắn cũng không tới cứu nàng, ta thực sự rất không thích Thương Tiêu. Nhưng... Nhược Nhất, nàng hãy nói với ta, bây giờ rốt cuộc nàng còn yêu hắn không?”.

Nhược Nhất không kìm được nước mắt: “Ta... Ta...”.

29. Chương 29

Chương 29

Có yêu Thương Tiêu không? Nhược Nhất không cần nghĩ cũng có thể trả lời được câu hỏi này.

Từ khi gặp Thương Tiêu, trong lòng cô luôn có hắn. Nhược Nhất thậm chí không thể tưởng tượng được, nếu bây giờ cô không quan tâm tới Thương Tiêu nữa, vậy thế giới của cô sẽ như thế nào. Còn Thương Tiêu, sao Thương Tiêu cũng...

“Nhược Nhất, nàng có yêu hắn không?”. Giọng nói của Mạc Mặc dường như mang theo ma lực mê hoặc Nhược Nhất nói ra những lời tận đáy lòng.

Những cảnh tượng từ khi gặp Thương Tiêu đến nay giống như đèn kéo quân chạy qua trước mắt Nhược Nhất. Bất kể là chú hồ ly trắng thờ thoi thóp khi bị thương hay chú hồ ly trắng cuộn tròn trong lòng Nhược Nhất để cho cô vuốt ve, hay là nam tử anh tuấn vô cùng cao ngạo dưới ánh trăng thanh.

Thương Tiêu vốn là một yêu quái lạnh lùng nhưng lại luôn tươi cười khi đứng trước Nhược Nhất. Rõ ràng hắn lớn mạnh vô song nhưng lần nào cũng bị cô làm cho đau đầu. Hắn sẽ xuất hiện vào mỗi khoảnh khắc nguy hiểm trong cuộc đời Nhan Nhược Nhất, hắn sẽ nghiêm túc nói với các trưởng lão: “Đối với Nhan Nhược Nhất, các người có thể mắng nhưng tuyệt đối không được đánh, việc đó chỉ ta mới được làm”.

Một nam tử như thế, bảo Nhược Nhất không thích sao được!

“Nàng có yêu hắn không?”.

Tình cảm giống như thủy triều vỡ đê, không thể nào ngăn được. “Yêu”. Nhược Nhất bịt miệng mình, nhưng âm thanh vẫn lọt qua kẽ tay: “Yêu, yêu...”, giọng nói hòa trong tiếng khóc: “Từ trước tới nay tôi chưa từng yêu người nào như thế, thật sự rất yêu”.

Nhìn bộ dạng của Nhược Nhất, Mạc Mặc không tìm được nhượng mảy. Cô gái này thường ngày đúng là quá hà khắc với bản thân. Rõ ràng yêu Thương Tiêu như vậy nhưng lại luôn giả bộ như không sao cả, vẫn đi làm đều đặn, lại còn đồng ý đi tới các cuộc xem mặt mà Mạc Mặc sắp xếp.

Trong lòng Nhược Nhất luôn có hình bóng một chàng trai như vậy thì sao có thể thích ai khác được? Mạc Mặc nghĩ: Lúc nào cũng giả vờ mạnh mẽ, nhưng tối đến lại dần vật đau đớn như dao cứa vào tim, thật là...

Phụ nữ sao cứ phải làm khổ bản thân như vậy?

Mạc Mặc cứ tưởng sau khi nghe Nhược Nhất nói như vậy, người đứng ngoài cửa sẽ kích động tới mức xông ngay vào phòng, ôm Nhược Nhất rồi bộc bạch tình yêu sâu đậm, những đau đớn dần vật và cả sự hối hận, rồi lại diễn phim Quỳnh Dao giống như Mã Cảnh Đào(*). Sau đó hai người tay trong tay sống hạnh phúc vui vẻ chứ.

(*) Mã Cảnh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 10/2/1962, ảnh Đào là nam diễn viên Đài Loan, sinh ngày 16/02/1962, sau khi tốt nghiệp ngành điện ảnh, anh được mời tham gia nhiều bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết Quỳnh Dao như: Tuyệt Kha, Cỏ non bên bờ nước sông trong xanh, Mai Hoa tam lộg...

Nhưng cuối cùng chuyện này không xảy ra một cách khoa trương như vậy. Bóng người áo trắng vẫn đứng yên ngoài cửa, như thể bị trúng thuật định thân vậy. Mạc Mặc đành nói tiếp: “Thế vì sao nàng không nói cho hắn biết?”.

Nhược Nhất im lặng một lúc, cuối cùng cắn môi nói: “Trong lòng chàng đã có người khác”.

Mạc Mặc sững sờ: “Trong lòng hắn có người khác?”.

“Tôi không thể sánh được với cô ấy”.

Đầu óc Mạc Mặc như vừa có một trận cuồng phong và sấm chớp xẹt qua, nỗi kinh ngạc qua đi, Mạc Mặc đập bàn đứng dậy: “Hừ! Hắn bắt cá hai tay!”. Mạc Mặc quay người định lao ra cửa tóm người ngoài cửa vào. Cô lại tưởng người đó sau khi biết mình bị vạch trần tội lỗi thì sẽ luống cuống bỏ chạy, nhưng không ngờ hắn lại bước vào.

Thương Tiêu cười khẩy một tiếng: “Đây chính là khúc mắc trong lòng nàng?”.

Nhược Nhất không ngờ Thương Tiêu lại ở đây. Mặt Nhược Nhất đăm lẹ, cô không quan tâm tới bộ dạng nhếch nhác của mình, ngẩng đầu lên, ngay người nhìn Thương Tiêu vừa đột nhiên xuất hiện.

Gương mặt tái xanh, tối sầm của Thương Tiêu, lạnh lùng nói: “Nàng hãy nói xem người trong lòng ta là tiên nữ nào?”.

Mạc Mặc nghe Thương Tiêu nói thế, biết là giữa hai người nhất định có hiểu lầm gì đó, cô lập tức quay gót, lẳng lặng đi ra ngoài. Nhược Nhất và Thương Tiêu lúc này cũng chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm xem Mạc Mặc đi đâu.

Nhược Nhất kinh ngạc vô cùng, vẫn chưa kịp hiểu gì. Thấy Thương Tiêu bước về phía mình, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô chính là bỏ chạy. Cô quay người, vòng qua bàn chạy ra ngoài cửa. Nhưng động tác của Nhược Nhất không thể nhanh hơn Thương Tiêu, cô cảm thấy mình bị đẩy mạnh, đến khi hiểu chuyện gì xảy ra thì cô đã bị Thương Tiêu đè trên bàn, ầm chén bị gạt xuống đất vỡ choang.

Vết thương trên lưng Nhược Nhất đã đóng vảy và đang mọc da non, lúc này bị đè như vậy cô không đau mà chỉ thấy ngứa ngáy khó chịu. Nhược Nhất ngược mắt nhìn Thương Tiêu vẫn đang hầm hầm tức giận, ánh mắt hắn không rõ là đau thương hay phẫn nộ, cô liền chột dạ quay đi hướng khác.

Thương Tiêu cười giận dữ: “Chạy sao? Nàng vẫn chưa nói người trong lòng ta có bộ dạng như thế nào! Nàng kém cạnh nàng ta ra sao! Thử so sánh ta xem!”.

“Chàng muốn ta so sánh thế nào đây!”. Lúc này Nhược Nhất cũng nổi giận, nổi ầm ục và buồn đau trong lòng trở thành cơn giận phùng phùng như lửa cháy nơi đồng cỏ, thiêu đốt tới cùng trời cuối đất. “Ta phải so sánh thế nào đây! Chàng dốc hết lực lượng trong thiên hạ chỉ để tìm cho nàng ta một viên thuốc, chàng

ngày ngày không ăn không ngủ ngồi bên giường gầy dần cho nàng ta nghe, chàng thậm chí... chàng thậm chí còn bắt ta đi cứu nàng ta...”, Nhược Nhất ghen ngào không nói thêm được gì nữa.

Thần sắc Thương Tiều trở nên kỳ quái, nói: “Nàng muốn nói tới Tử Đan?”.

Nhược Nhất không bận tâm tới hắn, nói như độc thoại: “Cũng khó trách, cho dù là tính nết hay dung mạo, ta đều không bằng nàng ta”. Cô ngừng một lát lại nói: “Thương Tiều, chàng biết đêm ấy gió trên đỉnh Hàn Ngọc có thể khiến con người vỡ thành băng vụn. Chàng nói ta oán chàng, khi ấy ta thật sự oán chàng, nhưng cứ nghĩ tới sự khác biệt giữa ta và Tử Đan, ta lại không dám oán nữa...”.

“Ta và Tử Đan...”. Thương Tiều nhú mày, đang định nói gì đó thì chiếc còi trước ngực Nhược Nhất bỗng nhiên rung rung. Đó chính là chiếc còi mà lần trước Nguyệt Hoàng đã đeo cho cô khi rời đi.

Thương Tiều mím môi, giật mạnh cái còi màu đỏ ấy ra, ném luôn ra ngoài mà không thêm nghĩ ngợi. Khi Nhược Nhất muốn ngăn Thương Tiều lại thì đã không thấy bóng dáng cái còi ấy đâu nữa.

Thương Tiều nghiêm mặt nhìn Nhược Nhất, như hạ quyết tâm nói: “Nhan Nhược Nhất, những lời này ta chỉ nói một lần...”.

“Rầm!”. Cánh cửa bị ai đó đập rất mạnh, bắt tung ra, bên ngoài vô cùng ồn ào huyền ảo.

Gân xanh trên trán Thương Tiều nổi rõ.

Thương Tiều và Nhược Nhất vẫn đang trong tư thế ám muội, Mạc Mặc vừa lớn tiếng gọi vừa bước nhanh vào phòng: “Nhan Nhược Nhất, đừng ở đây chàng chàng thiếp thiếp phong hoa tuyết nguyệt nữa, kẻ thù của nàng đã tìm tới nơi rồi”.

Cả hai đều sững sờ, Thương Tiều nhú mày nhìn Nhược Nhất, Nhược Nhất cũng ngậy người nhìn Thương Tiều. Kẻ thù? Nhan Nhược Nhất lấy đầu ra kẻ thù? Cho dù cô có kẻ thù thì kẻ thù của cô cũng chỉ có thể là kẻ thù của Thương Tiều.

Mạc Mặc không thêm để ý tới Thương Tiều lúc này đang sầm mặt, cứ thế kéo Nhan Nhược Nhất tới bên cửa sổ, chỉ một áng mây đỏ phía chân trời: “Nhìn đi, chính là nữ tử kia, ả cứ gọi tên nàng rồi xông tới, ả có phải là tình địch của nàng không? Hôm nay ta sẽ giúp nàng chém ả để trừ hậu họa”.

Nhược Nhất chăm chú nhìn, đó là một nữ tử mặc y phục màu cam, thân hình cân đối, tay múa một tấm lụa rất đẹp mắt, cười mây bay tới, các môn đồ Anh Lương tới chặn đường đều bị nàng ta đánh bật ra ngoài ba thước. Tới khi nàng ta bay tới gần một chút, Nhược Nhất mới thốt lên: “Nguyệt Hoàng!”.

Mạc Mặc xắn tay áo, cầm kiếm nói: “Quả nhiên là tình địch của nàng, ta sẽ đi kết liễu ả”.

Nhược Nhất vội vàng kéo cô ấy lại: “Mạc Mặc, chờ đã! Chờ đã! Đừng kích động như vậy!”.

“Kích động?”. Mạc Mặc nhướng mày, “Nhan Nhược Nhất, ta đã nói với nàng, nàng là người của ta, trừ ta ra thì không ai được ức hiếp nàng, không ai được bắt nàng ném mùi đau khổ, kẻ nào khiến nàng khó chịu thì kẻ đó không đội trời chung với ta. Nàng mau buông tay ra để ta đi chém ả”.

Đúng là phải có phúc phận mấy đời thì mới có được người bạn tốt giúp đỡ mình như vậy, những lời nói của Mạc Mặc khiến Nhược Nhất nước mắt lưng tròng.

Nhưng Thương Tiều lại hiểu những lời nói ấy theo một ý nghĩa hoàn toàn khác. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Mạc Mặc. Nam tử này cải trang thành kiếm khách áo đen, lời nói và cử chỉ với Nhan Nhược Nhất đều vô cùng thân mật, xem ra chuyện “vị hôn thê” mà hắn nói không phải là không có căn cứ. Nghĩ như vậy, đôi mắt màu tím của Thương Tiều lại sâu thêm vài phần, hắn nhìn Nguyệt Hoàng bên ngoài cửa sổ đang tiến thẳng về phía này, làm ra vẻ vô tình nói: “Nguyệt Hoàng là chim bắt tử, dù có tan thành mây khói thì vẫn có thể trùng sinh. Người sao có thể giết nàng ấy được”.

Mạc Mặc nghe xong, lên cơn cố chấp, nói: “Ha, chim bắt tử, ta muốn xem ả bắt tử như thế nào!”. Nói rồi cô đẩy Nhược Nhất ra, niệm chú, vung gậy thần và xông thẳng ra. Đến khi Nhược Nhất đứng lên được thì Mạc Mặc đã vạch một đường sấm sét lướt qua đầu Nguyệt Hoàng. Nhược Nhất ra sức gọi Mạc Mặc quay lại, nhưng cô ấy không nghe thấy. Nhược Nhất quay phắt lại, ngón tay run run chỉ vào Thương Tiều: “Chàng... chàng...”.

Thương Tiêu thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt lạnh lùng. Đôi khi hấn vô lại tới mức khiến người ta sôi máu.

Mạc Mặc và Nguyệt Hoàng đánh nhau rất ác liệt. Bỗng nhiên Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng, âm thanh truyền khắp Cửu Châu, toàn thân bỗng tỏa quang sáng vạn trượng, chói lóa tới mức khiến người ta không thể mở mắt.

Ánh sáng chói mắt qua đi, chú chim phượng hoàng với sắc đỏ vàng bay lên không trung, toàn thân được bao bọc bởi ngọn lửa đang hùng hực cháy, khiến người ta không thể lại gần dù chỉ nửa bước.

Nguyệt Hoàng vùng cánh, ngọn lửa đang bùng cháy tới mức trắng xóa bất chợt lao về phía Nhược Nhất. Về mặt của Thương Tiêu trở nên nghiêm túc, hấn vùng tay áo tạo ra một bức tường bằng. Ngọn lửa lao vào tường bằng, lập tức phát ra những tiếng xèo xèo. Cuối cùng, một tiếng “bùm” khổng lồ vang lên, một nửa nóc nhà liền bị phá tan.

Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Nhược Nhất được Thương Tiêu ôm trong lòng, cô ngược mắt nhìn, thấy lúc này sắc mặt của Thương Tiêu đã tái nhợt đi rất nhiều. Lúc này Nhược Nhất mới kinh hãi nhận ra: Nguyệt Hoàng lúc này... không phải đến tìm mình mà như đến để liều mạng giết chết mình!

Mạc Mặc quay đầu nhìn, thấy căn phòng nơi Nhược Nhất ở đã bị tàn phá thì lập tức phần nộ, nói: “Hôm nay ta nhất định sẽ khiến ngươi phải chết đi sống lại một lần!”. Nói rồi, Mạc Mặc từ không trung đáp xuống đất, dùng gậy thần làm bút nhanh chóng vẽ ra một ma pháp trận màu vàng dưới đất. Mạc Mặc niệm thần chú, từng câu phát ra như ngưng tụ thành những ký hiệu màu vàng bao phủ trên ma pháp trận. Mạc Mặc cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu vào ma pháp trận, quát lớn: “Bắt đầu!”.

Lập tức, gió mây biến sắc, cây cỏ nát tan, cuồng phong đen được tạo ra từ ma pháp trận, quét về phía Nguyệt Hoàng với khí thế mạnh mẽ. Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng, ngọn lửa trên đôi cánh của nàng không ngừng bị cuồng phong cuốn đi rồi biến mất. Nguyệt Hoàng cũng sắp bị cuốn vào đó.

Lúc này, Anh Lương chủ biến mất đã lâu thành linh xuất hiện, hét lớn: “Tên nhãi ranh xấc xược! Không được làm hại Hoàng Nhi của ta!”, rồi tiếp chiêu của Mạc Mặc. Đây vốn là một câu nói đầy oai phong, nhưng vì nó được một người trong bộ dạng trẻ con nói ra nên lại khiến người ta cảm thấy nực cười.

Mạc Mặc nhìn Anh Lương chủ, vẻ chê bai: “Thứ gì đây!”.

Cơ thể mũm mĩm của Anh Lương chủ bật lên vài cái, trong nháy mắt đã ở trên đỉnh đầu Mạc Mặc. Hấn hít thở thật sâu, quát lớn: “A!”, rồi bĩu môi “phì” một tiếng, nhổ nước bọt lên ma pháp trận của Mạc Mặc.

Ma pháp trận lập tức rung lắc dữ dội, giống như bị axit ăn mòn và dần dần biến mất. Cuồng phong dần tan, Mạc Mặc trở mắt nhìn Anh Lương chủ: “Trò đùa gì vậy!”.

Anh Lương chủ không thềm để ý tới Mạc Mặc, vội vàng lao về phía Nguyệt Hoàng: “Hoàng Nhi, Hoàng Nhi, ta...”. Hấn chưa nói hết câu thì bộ lông vàng đỏ của phượng hoàng lại bùng cháy. Nguyệt Hoàng vỗ cánh, từng chiếc lông vũ trắng đứng như mũi tên lửa bắn về phía Mạc Mặc.

Lúc này, Nhược Nhất đứng từ xa nhưng lại nhìn rất rõ mọi việc, thứ quần quanh lửa đỏ trên người Nguyệt Hoàng chính là những dải khí đen.

Khí ma sát!

30. Chương 30

Chương 30

“Khí ma sát!”. Nhược Nhất kinh hãi thốt lên, “Vì sao Nguyệt Hoàng lại sinh ra ma khí?”.

Từ lần cuối Nhược Nhất gặp nàng ấy tới nay chưa đầy nửa tháng, người hào sảng như Nguyệt Hoàng lại sinh ra khí ma sát sao?

Thương Tiều khẽ cau mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ma khí sinh ra thuận theo thiên, địa, nhân linh. Trời đất bất tử bất diệt, khí ma sát cũng bất tử bất diệt, và đương nhiên ma cũng là thể bất tử bất diệt. Lần trước, ta làm vỡ nội đan của Cửu Man. Nhưng ma khí không hề biến mất”. Thương Tiều ngừng một lát như nhớ tới điều gì đó, khó khăn nói: “Lúc ấy, trên người ta và nàng đều... đều dính máu của nàng. Nguyệt Hoàng vừa hay phá vỡ cơ thể của Cửu Man, nên có lẽ lúc ấy ma khí đã bám lên người Nguyệt Hoàng”.

Nhược Nhất nghĩ lại mọi chuyện, cũng chỉ có giải thích như thế mới hợp lý. Nhược Nhất và Thương Tiều vẫn đang nói chuyện, cuộc chiến bên kia càng thêm kịch liệt. Phi vũ của Nguyệt Hoàng giống như thanh kiếm sắc nhọn đâm về phía Mạc Mặc và cũng lao về phía Anh Lương chủ.

Ban đầu Lương Anh chủ không hề bận tâm, chỉ đỡ vài cái, chắc là hấn nghĩ những lông vũ ấy biết phân biệt người, chúng sẽ không làm hấn bị thương. Đến tận khi một phi vũ bùng bùng lửa giống như thanh kiếm sắc nhọn làm cánh tay non nớt của hấn bị thương, thì sắc mặt liền hấn biến đổi, đứng sững trên không trung, mất hết hồn vía vì kinh sợ.

“Chủ tử!”. Các môn đồ xung quanh kinh hãi kêu lên, đều phóng pháp khí của mình ra chắn trước mặt Anh Lương chủ, chặn mọi sự công kích của phi vũ cho hấn. Anh Lương chủ sững sờ nhìn Nguyệt Hoàng qua khe hở của đám hung khí rợp trời, lẩm bẩm về không thể tin nổi: “Sao nàng lại ra tay với ta... sao nàng...”.

Mạc Mặc vẽ một vòng tròn dưới đất, một tầng sáng dâng lên bảo vệ cô bên trong vòng tròn. Dù phi vũ sắc nhọn thế nào, nhưng một khi đập vào kết giới của Mạc Mặc thì đều bị bắn trở lại. Xung quanh kết giới bụi bay mù mịt. Mạc Mặc đứng trong kết giới, nói về khó hiểu: “Người cứu ả cũng bị đánh? Á diên rồi sao!”.

Nhược Nhất thấy bên ấy vẫn không ngừng giao chiến, trong lòng vô cùng lo lắng, chỉ muốn lao qua đó nhổ máu lên người Nguyệt Hoàng cho xong. Nhưng Thương Tiều...

Nhược Nhất nhìn sắc mặt trắng bệch của Thương Tiều, mấy đám lửa lúc này thật sự đã làm lục phủ ngũ tạng của hấn bị thương. Vết thương cũ của Thương Tiều chưa lành thì bây giờ lại thêm vết thương mới, trong cơ thể Thương Tiều vẫn còn lực phong ấn còn sót lại đang áp chế yêu khí của hấn. Lúc này Thương Tiều có thể đứng thẳng lưng bảo vệ Nhược Nhất đã là cố gắng hết sức rồi.

“Nhan Nhược Nhất. Đừng nhìn ta như vậy”. Đôi môi nhợt nhạt của Thương Tiều mấp máy, “Thương Tiều dù kém cỏi thế nào cũng sẽ không bị vết thương này đánh gục”.

Nhược Nhất im lặng. Thương Tiều lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy. Sự kiêu ngạo ấy giống như đã ăn vào tận cốt tủy khiến hấn luôn tỏ ra ngoan cường. Nhưng ẩn sau vẻ ngoan cường lại là sự lạnh lùng đẩy người khác ra xa nghìn dặm. Hấn không dựa dẫm vào bất kỳ ai, càng không bao giờ thừa nhận bản thân yếu đuối.

Nguyệt Hoàng bên kia đang áp chế động tác của Mạc Mặc và các môn đồ Anh Lương. Nàng ấy kêu lên một tiếng, đập cánh định bay về bên này. Thương Tiều tập trung tinh thần, lòng bàn tay trái tích tụ hàn khí dần hóa thành một cây cung dài, tay phải vung lên không trung cầm một mũi tên băng. Đôi mắt màu tím của Thương Tiều chăm chú nhìn Nguyệt Hoàng, sát khí đằng đằng.

“Khoan đã!”. Nhược Nhất biết Thương Tiều có biểu hiện ấy nghĩa là hấn đã động sát tâm. Nhưng Nguyệt Hoàng chỉ bị ma khí bám vào, không cần thiết phải giết nàng ấy. Nhược Nhất dùng mũi tên băng đâm vào ngón tay, sau đó bôi máu lên đầu mũi tên. “Đừng bắn trúng chỗ hiểm của tỷ ấy, tuy ta không biết làm thế này có tác dụng gì không, nhưng phải thử trước đã”.

Thương Tiều cup mắt nhìn ngón tay của Nhược Nhất. Trước đây Nhan Nhược Nhất chỉ bị thương một chút thôi cũng sẽ kêu gào, đòi hấn an ủi, vỗ về. Còn bây giờ... Rốt cuộc là Nhược Nhất đã trở nên mạnh mẽ, hay cô không muốn dựa dẫm vào hấn nữa?

Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng, vỗ cánh, lao về phía này với tốc độ ánh sáng. Thương Tiều tập trung giương cung tên. Mũi tên băng thể như chẻ tre bắn về phía Nguyệt Hoàng. Lúc này Nguyệt Hoàng muốn tránh cũng không kịp nữa rồi.

Anh Lương chủ kêu to: “Hoàng Nhi!”, rồi đứng dậy nhảy về phía này. Mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng xoẹt qua, một chú chim phượng hoàng vàng rực cao ngạo xuất hiện giữa không trung. Anh Lương chủ cũng là một chú phượng hoàng! Động tác của Anh Lương chủ còn nhanh hơn Nguyệt Hoàng, trong chớp mắt đã

bay tới bên cạnh nàng ấy, nhưng hắn vẫn không kịp chắn mũi tên băng cho Nguyệt Hoàng. Hắn dang cánh, định thay Nguyệt Hoàng nhận mũi tên băng này!

Mọi người vốn tưởng rằng mũi tên băng sẽ đâm vào người Anh Lương chủ, nhưng không ngờ Nguyệt Hoàng bỗng dang cánh ôm Anh Lương chủ quay một vòng, mũi tên băng sắc nhọn cắm “phập” vào sống lưng nàng. Ánh sáng quanh cơ thể phượng hoàng với bộ lông vàng đỏ giảm mạnh, trong nháy mắt Nguyệt Hoàng biến về hình người, mũi tên băng vẫn cắm trên xương bả vai của nàng, yếu ớt rơi tõm không trung xuống.

Tất cả xảy ra quá nhanh, ai cũng sững sờ.

Chú chim phượng hoàng với bộ lông vàng rực rỡ sững sờ giữa không trung một lúc lâu rồi mới xoay người lao nhanh xuống dưới. Phía dưới cây cối um tùm nên Nhược Nhất nhìn không rõ tình trạng của hai người ấy. Cô ngây người hỏi Thương Tiều: “Chết rồi sao?”.

Thương Tiều thần nhiên thu cung tên: “Không”, chỉ trọng thương thôi. Về sau của câu ấy hắn không nói cho Nhược Nhất nghe. Hắn đã nói không thì nhất định là không, đối với việc điều chỉnh yêu lực, Nhược Nhất tin tưởng Thương Tiều tuyệt đối. Nhưng nhìn mũi tên ấy cắm sâu như vậy, Nhược Nhất vẫn không khỏi lo lắng.

Lúc này, lại nghe thấy một tiếng khóc non nớt kinh thiên động địa. Nhược Nhất nghe tiếng khóc ấy mà sợ hãi vô cùng, cô vội vàng chạy ra ngoài. Thương Tiều im lặng đi sau cô.

Anh Lương chủ nước mắt đầm đìa chui lên quần áo của Nguyệt Hoàng, luôn miệng gọi: “Hoàng Nhi, Hoàng Nhi của ta”, khiến Nhược Nhất nghe mà run rẩy sợ hãi, cô sợ lúc này Thương Tiều không khống chế chuẩn lực đạo, mũi tên đã đâm vào ngực Nguyệt Hoàng, cho dù là chim bất tử thì cũng khó bảo toàn mạng sống.

Anh Lương chủ thấy Nhược Nhất và Thương Tiều tìm tới lại càng khóc to hơn. Nhược Nhất muốn xem vết thương của Nguyệt Hoàng thế nào thì bị hai bàn tay nhỏ bé của hắn hung hăng đẩy ra, tiếp đó hắn giống như đứa trẻ lăn lộn dưới đất khóc lóc âm lên: “Trả lại Hoàng Nhi cho ta! Trả lại Hoàng Nhi cho ta, rõ ràng người biết trên đời này chỉ có một mình nàng là chim phượng hoàng! Người lại còn ra tay mạnh như vậy nữa chứ! Người không đồ được nữ nhân của mình nên giết nữ nhân của ta để trút giận, người là đồ cừu vĩ bạch hồ khôn kiếp! Cả nhà người đều là cừu vĩ bạch hồ khôn kiếp!”.

Lần đầu tiên Nhược Nhất thấy có người dám chửi Thương Tiều té tát như vậy, nên cô vô cùng kinh ngạc quan sát Thương Tiều. Hắn không hề tức giận, thậm chí còn không hề biến đổi sắc mặt. Xem ra, quan hệ giữa Anh Lương chủ và Thương Tiều không hề bình thường.

“Gào cái gì mà gào!”. Mặc Mặc lúc này cũng chạy tới, “Người ta khóc tang cũng không đến mức như người!”. Không biết Mặc Mặc đã vứt kiếm đi đâu, lúc này cô ấy mặc quần áo hiệp khách nhưng lại cầm gậy thần, Nhược Nhất thấy chướng mắt vô cùng, cô liền có cảm giác như Harry Potter bị Chu Bá Thông(*) nhập xác.

(*) Chu Bá Thông () là một nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc, ông sống vào cuối thời Bắc Tống, có ảnh hưởng lớn trong việc sáng lập Toàn Chân giáo. Từ sau năm 1057, nhiều người biết đến ông như một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

“Chuyện gì thế này? Cái cục thịt biết nhổ nước bọt và biết biến thành chim này rốt cuộc là cái thứ gì vậy? Còn nữa, Nhan Nhược Nhất, nàng hãy nói rõ ràng cho ta biết, rốt cuộc ả có phải là tình địch của nàng không?”.

Nhược Nhất day trán: “Người hỏi sớm một chút chẳng phải là đã không có chuyện gì rồi sao...”.

“Tình địch!”. Anh Lương chủ bỗng hét lên một tiếng, buồn rầu chớp mắt, rồi lại nhìn Thương Tiều về e thẹn, “Chuyện này, thật sự không phải là lỗi của ta, là nàng ấy thích ta...”.

Lập tức trên trán Thương Tiều và Nhược Nhất đều nổi gân xanh.

Mặc Mặc ngạc nhiên nói: “Cái gì? Các người thích cục thịt này sao?”.

“Lão tử không phải là cục thịt, người mới là cục thịt! Cả nhà người đều là cục thịt!”.

Đúng lúc hai bên đang tranh cãi gay gắt thì Thương Tiều bỗng cau mày, gương mặt nhìn về phía chân trời. Nguyệt Hoàng bị trọng thương đang nằm dưới đất rên rỉ một tiếng, khẽ lẩm bẩm, mũi tên băng trên xương

bả vai của nàng ấy dần dần biến mất như bị tan chảy. Đôi môi khê mấp má, Nguyệt Hoàng thì thào gọi: “Thành Hạo...”.

Về mặt của Anh Lương chủ cứng đờ, mắt hết tinh thần tranh cãi với Mạc Mặc, hẩn cau mày nhìn Nguyệt Hoàng.

“Thành Hạo...”. Mũi tên băng trên xương bả vai của Nguyệt Hoàng hoàn toàn biến mất để lại một lỗ sâu đầy máu, bất chợt, máu thịt ở chỗ đó bỗng phập phồng lên xuống.

Nhược Nhất nhìn thấy một dải khí đen lướt qua, cô hét lớn: “Cẩn thận!”.

Mạc Mặc kịp thời giăng một kết giới quanh Nguyệt Hoàng, chỉ thấy dải khí đen ấy chọc thủng da thịt của Nguyệt Hoàng, lao thẳng về phía Anh Lương chủ, nhưng không ngờ dải khí bị kết giới của Mạc Mặc chặn lại, không ngừng luân lách bên trong kết giới. Mạc Mặc ngấm chuẩn thời cơ dần thu nhỏ kết giới, thu ma khí đen sì vào trong kết giới, đến tận kết giới chỉ còn to bằng một quả cầu thủy tinh.

Mạc Mặc hiểu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”.

Nhược Nhất do dự nói: “Khí ma sát, chính nó đã khống chế Nguyệt Hoàng”.

“Ồ, dù sao thì bây giờ nó đã bị ta giam ở trong kết giới rồi, chắc là không sao rồi chứ?”.

“Chưa chắc”. Thương Tiêu sầm mặt, nhìn về phía chân trời, rồi đưa tay về phía Anh Lương chủ, “Hóa Hường hoàn”.

Anh Lương chủ bĩu môi: “Chưa luyện”.

Thương Tiêu cười khẩy một tiếng: “Nếu ngươi muốn nhìn Anh Lương bị san phẳng thì có thể không đưa”.

Thương Tiêu đang nói, bất chợt phía chân trời có một luồng khí đen kéo tới. Ma khí bị vây hãm ở trong kết giới của Mạc Mặc chuyển động không ngừng như muốn phá thủng kết giới. Nhược Nhất nhìn luồng khí đen đang nhanh chóng bay tới, trong lòng bỗng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Kết giới của Mạc Mặc đột nhiên nổ tung, dải khí đen ấy thành linh chui ra nhanh như chớp quấn quanh cổ tay của Nhược Nhất. Nhược Nhất chỉ thấy vai và lưng mình như bị thắt chặt, khi hiểu chuyện gì đã xảy ra thì cô đã bị kéo lên giữa không trung!

Cái gì đây! Dải khí đen quấn quanh cổ tay Nhược Nhất, kéo cô bay thẳng về phía đám mây đen ở chân trời.

Nhược Nhất tỉnh ra, nhìn xuống dưới thấy mình đã cách Thương Tiêu và mọi người một khoảng rất xa. Nhược Nhất thấy Thương Tiêu như muốn đuổi theo cô, nhưng bỗng nhiên hẩn ôm ngực quỳ xuống! Lòng Nhược Nhất thất lại, Thương Tiêu đã yếu tới mức ngay cả cười mây cũng là việc rất khó nhọc sao?

Mạc Mặc lúc này mới phản ứng lại, vung gậy thần lên đuổi theo Nhược Nhất. Tốc độ của cô ấy rất nhanh, thoát cái đã tới bên Nhược Nhất, lăm bầm chửi rủa: “Lại cướp người trước mặt ta! Mẹ kiếp, không nể mặt chút nào!”. Nói rồi Mạc Mặc đưa tay ra kéo Nhược Nhất nhưng không ngờ Nhược Nhất nghiêng người, khiến Mạc Mặc kéo hụt. Cô ấy tức giận nói: “Cô tránh cái gì chứ!”.

Nhược Nhất giận dữ: “Cô tưởng tôi muốn tránh sao!”. Đương nhiên không phải Nhược Nhất muốn tránh.

Thương Tiêu ở phía dưới nhìn thấy rất rõ mọi việc ở bên trên, toàn thân Nhược Nhất bị một luồng khí đen mỏng quấn quanh, đối phương muốn đối phó với một mình Nhược Nhất. Đến khi cơn đau ở ngực giảm xuống, Thương Tiêu lạnh lùng nói với Anh Lương chủ: “Hóa Hường hoàn!”.

“Người... cơ thể này của người làm sao có thể ăn Hóa Hường hoàn được nữa”. Anh Lương chủ cau mày nói: “Bình thường nếu ngươi muốn lấy thứ này, ta sẽ đưa cho ngươi mà không hề do dự, nhưng bây giờ ma khí và lực phong ấn trong cơ thể ngươi ức chế lẫn nhau mới có thể giúp ngươi duy trì thần trí. Nếu ngươi ăn Hóa Hường hoàn, lực phong ấn trong cơ thể ngươi sẽ tiêu tan, khi ấy liệu ngươi có thể áp chế được ma khí hay không? Đến lúc ấy thiên ma hiện thế, sợ nhất là mất nhiều hơn được! Tử Đan cũng thật là, sao có thể tùy tiện để một mình ngươi lên Anh Lương lấy thuốc chứ...”.

“Hóa Hường hoàn!”. Thương Tiêu không nghe, đưa tay ra, nhìn Anh Lương chủ bằng ánh mắt ngoan cường và cố chấp.

Anh Lương chủ vô cùng tức giận: “Đám hồ ly các người sao lại cứng đầu cứng cổ như thế chứ! Đầu thai nhằm hay sao!”

Thương Tiêu vẫn nhìn hẩn chăm chăm.

“Đã nói với người rồi, một mình người chắc chắn là không áp chế được ma khí...”

“Không phải một mình ta”, Thương Tiêu nói, “Còn có Nhan Nhược Nhất”.

Anh Lương chủ sững người, cúi đầu nhìn Nguyệt Hoàng vẫn đang hôn mê gọi tên người tình kiếp trước. Hẩn im lặng một lúc, cuối cùng thở dài, nói: “Thôi được rồi, đến khi không áp chế được ma khí người lại hóa thành thiên ma, Tử Đàn tìm tới cũng đừng trách ta không nhắc nhở người”. Nói rồi, Anh Lương chủ lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ nhắn, bên trong đựng một viên thuốc màu nâu, chỉ to bằng đầu ngón tay.

Thương Tiêu nuốt ngay viên thuốc mà không hề do dự, hẩn nhìn vào ánh mắt có chút lo lắng của Anh Lương chủ và nói: “Hề Quang, đa tạ”.

“Được rồi”, Anh Lương chủ xua tay, nói: “Đám hồ ly các người suốt ngày chỉ biết gây phiền phức, ta nói cho người biết, lát nữa cho dù các người làm gì cũng không được làm hại đến người của Anh Lương sơn!”.

“Dĩ nhiên rồi”.

Viên thuốc đang tan ra trong cơ thể Thương Tiêu, máu bị lực phong ấn làm cho đông cứng cũng từ từ chuyển động, Thương Tiêu có thể nghe thấy âm thanh yêu lực đang cuộn dâng trong cơ thể mình, giống như một con bướm sắp phá kén bay ra. Cùng với sự hồi phục của yêu lực, sắc mặt nhợt nhạt của Thương Tiêu cũng dần thay đổi, ấn ký nhập ma giữa hai lông mày cũng càng rõ rệt. Từ trong ấn ký, yêu vân lan ra khắp mặt, chạy tới cảm thì đột ngột dừng lại.

Vẻ mặt của Thương Tiêu khê biến đổi, cuối cùng hẩn từ từ mở mắt. Đôi mắt hoàn toàn tỉnh táo, Thương Tiêu hoàn toàn không bị ma khí đang lan tràn cướp đi thần trí, chỉ là đôi mắt màu tím ánh lên một tia máu. Dưới chân Thương Tiêu chợt lóe ánh bạc, hẩn biến mất trong nháy mắt.

“Ma khí thật sự bị hẩn áp chế rồi”. Anh Lương chủ mỉm cười, bá chủ Cửu Châu, cửu vĩ bạch hồ Thương Tiêu, hôm nay mới là ngày người quay trở về Cửu Châu. “Nhưng người có thể áp chế ma khí này được bao lâu đây?”.

Mây đen đến gần, ma khí kéo cổ tay của Nhược Nhất bỗng nhiên dùng lực, tăng tốc. Mạc Mặc nhất thời không kịp ngăn cản, đành giương mắt nhìn Nhược Nhất bị kéo vào luồng khí đen ấy. Đến khi Mạc Mặc đuổi tới nơi thì không biết bị thứ gì đó cản lại, cô giơ tay sờ: “Hứ, chơi kết giới với ta sao”, rồi lập tức vung gậy thần ngưng tụ một chùm sáng bạc cắm thẳng vào màng sáng ấy. Không ngờ gậy thần đi vào một nửa thì chạm vào một vật cứng, không thể cắm vào sâu hơn được nữa. Khi Mạc Mặc muốn kéo gậy thần ra khỏi kết giới ấy thì lại buồn bã phát hiện, hình như gậy thần dính chặt vào thứ gì đó.

Không biết bên trong kết giới có cái gì nhỉ, linh lực của gậy thần không ngừng bị hút đi. Ban đầu Mạc Mặc sững người, sau đó cô mỉm cười nham hiểm, thầm nói: Hút ư, người cứ hút đi, ta cũng chưa từng gặp “hấp tinh đại pháp”(*) bao giờ.

(*) Hấp tinh đại pháp là một môn võ công trong tiểu thuyết Kim Dung, người sử dụng môn võ công này có thể hấp thụ nội công của đối thủ, biến nội công của đối thủ thành của mình. Ta muốn xem xem người có tiêu hóa được linh lực ở thế giới khác hay không.

Đang mưu tính, Mạc Mặc bỗng cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt. Luồng khí lạnh này khiến Mạc Mặc có cảm giác thân quen đến lạ kỳ.

Giống... giống với tiên lực mà cô cảm nhận được trên người Quý Tử Hiền khi ở Tầm Thường cung...

Mạc Mặc ngạc nhiên ngoảnh đầu, một đường sáng bạc lướt qua bên tai, kết giới mây đen nổ tung, gậy thần bị bắn ra ngoài. Nhưng cô không bận tâm, cứ mặc cho gậy thần rơi xuống đất. Mạc Mặc ngậy người nhìn bóng trắng bay tới, lướt qua rồi nhanh chóng biến mất trong mây đen.

Là Thương Tiêu.

Nhưng vì sao mùi của hân và Quý Tử Hiền lại giống nhau đến vậy! Giống nhau tới mức suýt chút nữa Mạc Mặc nảy sinh ảo giác.

Đến lúc Mạc Mặc tỉnh ra thì kết giới ấy đã đóng lại từ lâu. Cô tức giận đập thật mạnh vào kết giới nhưng không thể mở nó ra được.

Sau khi Nhược Nhất bị kéo vào đám mây đen, xung quanh vắng vẻ như nghĩa địa. Ma khí quẩn trên cổ tay Nhược Nhất cũng đã biến mất, cô khó khăn đứng dậy, trước mắt là một mảng tối đen. Không gian này thật giống như trong bụng của Cửu Man, chỉ thiếu dịch dạ dày và mùi hôi thối chua nồng.

Nhược Nhất đã học được cách thần nhiên tiếp nhận những chuyện kỳ lạ như thế này. Nhưng trong không gian này, cô vẫn không tìm được nỗi sợ hãi. Bởi vì cô không biết từ đâu sẽ đột nhiên xuất hiện một...

Bàn tay!

Trong bóng tối, một bàn tay đột nhiên xuất hiện, Nhược Nhất không nhìn thấy nhưng cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của nó. Bởi vì bàn tay ấy đang bóp chặt cổ cô.

Mẹ kiếp, vì sao lại là cổ chứ!

Trước mắt vẫn là một mảng tối đen, Nhược Nhất khua khoắc tay chân, hy vọng có thể đánh được kẻ đang tấn công mình, nhưng rõ ràng cô đã thất bại. Nhược Nhất không còn cách nào, cô hạ quyết tâm, mấp máy miệng rồi liên tiếp nhổ ra mấy bãi nước bọt.

Nhưng mặc cho Nhược Nhất gắng sức nhổ nước bọt thế nào thì bàn tay đang đặt trên cổ cô vẫn không ngừng bóp chặt. Việc ấy lại khiến Nhược Nhất kiệt sức nhanh hơn. Cô thấy phía trước như có hàng nghìn ngôi sao, cơ thể không còn cảm giác khiến cô không biết rốt cuộc bây giờ mình có đang nhắm mắt hay không.

Thần trí trở nên mơ hồ, bên tai Nhược Nhất chỉ còn những tiếng ong ong. Nhược Nhất nghĩ, hóa ra cảm giác ngạt thở là như thế này, không quá đau đớn, xem ra mấy lần trước mình chưa ngạt thở đến mức này. Tay chân Nhược Nhất dần cứng đờ, trong đầu cô chỉ còn một khoảng sáng.

Sau đó, cô không cảm nhận được gì nữa.

31. Chương 31

Chương 31

Cô... chết rồi sao?

Nhược Nhất tỉnh lại dưới bầu trời xanh thẳm, tai vẫn còn nghe thấy những tiếng ù ù. Cô chống người ngồi dậy, dần nhìn rõ mọi thứ xung quanh, có bãi cỏ, có đại thụ, còn có thác nước và hồ sâu ở phía xa. Những tiếng ù ù bên tai dần biến mất, thay vào đó là tiếng thác nước chảy ào ào. Nhược Nhất nghĩ, nơi này rất quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến tim cô run rẩy. Cô đứng dậy, cơ thể nhẹ nhàng đến lạ lùng.

Quả nhiên là chết rồi sao... Nhưng chết rồi sao lại đến đây? Lẽ nào nơi đây có thiên đường? Nhược Nhất nghĩ. Cô đi về phía trước theo trí nhớ. Đi qua đại thụ chọc trời phía trước, lên một sườn dốc nhỏ, cách đó không xa là căn nhà trúc đơn sơ, ngay trước căn nhà là dòng nước róc rách uốn lượn. Nhược Nhất đi qua cây cầu đá nhỏ trước căn nhà một cách quen thuộc.

Trong nhà không một bóng người, chén trà nóng tỏa hơi như sương khói bay trong không khí. Nhược Nhất thấy lòng mình thất lại, cảm xúc như thủy triều tràn đê. Mặc dù cơ thể nhẹ nhàng như vậy nhưng Nhược Nhất vì không tìm được kích động, lão đảo chạy ra sau nhà.

Đi ra cửa sau, Nhược Nhất sững người, hai mắt ngẩn lẹ.

Dưới cây dâu trong vườn, một nam tử áo xanh tay cầm cuốn sách cũ đã ngả vàng, yên lặng ngồi đó. Đường như nhận ra có người đang nhìn mình, nam tử chậm chậm ngẩng đầu, lập tức mỉm cười dịu dàng, cầm quyển sách trên tay lên vẫy vẫy Nhược Nhất: “Nhược Nhất, lại đây”.

Không Tang linh thiêng, ngọn núi thiêng ắt có tiên nhân. Huân Trì chính là thần tiên coi giữ Không Tang này suốt nhiều năm.

Huân Trì... Hắn sống lại rồi, thật sự sống lại rồi! Chỉ cần một trái tim... hắn thực sự không lừa mình! Nhược Nhất mấp máy môi, đang định đi về phía Huân Trì thì bỗng nhiên có một luồng xung động lạ lẫm truyền ra từ trong cơ thể.

Gì vậy?

Đột nhiên Nhược Nhất nhìn thấy có một người đi xuyên qua cơ thể mình! Đi xuyên qua cơ thể mình! Nhược Nhất ngậy người nhìn người đó, rồi lại ngậy người nhìn bàn tay của mình, lúc ấy cô mới phát hiện cơ thể mình gần như trong suốt!

Chuyện gì vậy?

Huân Trì ngồi dưới tán cây bên kia mỉm cười, nói với người đó: “Nhược Nhất, cô nương dậy rồi, câu chuyện hôm qua cô nương vẫn chưa kể hết, sáng nay ta lại không ngủ được nên ra ngoài đọc sách, nhưng ta không thể đọc tiếp được. Hôm nay cô nương kể nốt cho ta nghe có được không?”.

Cô nương đó hơi nghiêng người, Nhược Nhất hoàn toàn sững sờ khi nhìn thấy rõ gương mặt của người đó. Người đó, chẳng phải chính là cô sao... cô của hai năm trước, cô tồn tại ở Cửu Châu hai trăm năm trước. Cô được gặp lại mình trước đây, cuộc gặp gỡ thật kỳ diệu. Lẽ nào, đây không phải là Cửu Châu của hai trăm năm sau? Lẽ nào sau khi chết mình lại xuyên không? Xuyên về hai trăm năm trước, biến thành một linh hồn, hoặc cũng có thể là cô đang mơ!

“‘Tây du ký’ rất dài... phải rất lâu mới kể xong”. Nhược Nhất nghe thấy mình trước đây nói với Huân Trì, “Có điều, muốn ta kể xong cho người cũng được thôi... hai con cá ở vườn sau trông có vẻ rất tươi ngon”.

“Nhược Nhất”. Huân Trì gượng cười, “Hai con cá này hấp thụ linh khí của đất trời và tự tu thành tinh, nếu ăn chúng thì thật sự sẽ bị trời trừng phạt đấy”.

“Vậy thì ăn củ sen trong hồ nhé”.

“Hoa sen cũng thành tinh rồi, ngó sen là rẽ của nó”.

“Vậy thì ăn ếch trên lá sen đi”.

“Đó cũng...”.

“Huân Trì, rốt cuộc người có muốn nghe ta kể chuyện không?”.

Huân Trì nhìn cô gượng cười, cuối cùng hắn nghĩ ra một cách: “Cá trong đầm bên ngoài có lẽ chưa thành tinh, ta đi câu hai con nhé, có được không?”.

Nhược Nhất trước đây lập tức giở tre, cười híp mắt: “Thế thì ngại quá, nhưng nếu người thật sự muốn câu thì câu thêm hai con nữa đi, ta sẽ làm phu khâu vá!”. Huân Trì nghe rồi lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, bước từng bước về phía Nhược Nhất.

Nhược Nhất ngậy người nhìn hai người họ bước lại gần, chân cô giống như đã cắm rễ sâu xuống đất, không thể nhấc lên được. Nụ cười thần nhiên mà dịu dàng của Huân Trì đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của cô, nhưng chưa bao giờ nó chân thực và sinh động như lúc này.

Huân Trì bước lại gần Nhược Nhất nhưng lại đi xuyên qua cơ thể cô. Nhược Nhất của trước đây cũng một lần nữa đi xuyên qua cơ thể cô.

Nhược Nhất vẫn ngậy người nhìn phía trước, lá mạn chậm rãi rơi xuống hồ làm gợn lên từng đợt sóng lăn tăn. Nỗi đau đớn trong lòng Nhược Nhất cũng dần lan rộng giống những đợt sóng kia, rõ ràng cô không nên buồn bã như vậy, nhưng nước mắt cô cứ rơi lã chã, không sao kìm lại được.

Dẫu có tương phùng chẳng nhận ra, mặt đầy bụi, tóc như sương(*)...

(*) Đoạn trích trong bài “Giang thành tử” của Tô Thúc, nhà thơ đời Tống.

Huân Trì, người có biết, hai trăm năm sau gặp lại cổ nhân ta vui mừng và xúc động như thế nào không, cho dù... cho dù, chúng ta đi lướt qua nhau như thế.

“Huân Trì đi mau lên, nhìn cái gì thế?”.

“Nhược Nhất...”. Huân Trì dừng bước, “Ta tưởng cô nương vẫn ở đằng sau”.

“Đằng sau nào?”.

“... Không có gì. Đi câu cá thôi”.

Hai người cười nói đi ra ngoài.

Nhược Nhất vẫn chăm chăm nhìn khoảng sân vắng vẻ, trái tim bất chợt đau thắt, cảm giác ngạt thở đột nhiên dâng lên trong lồng ngực. Nhược Nhất sờ lên cổ, rõ ràng, rõ ràng không có bất cứ thứ gì bóp cổ mình, vì sao hơi thở lại đột nhiên...

Không thể thở được nữa!

Nhược Nhất cúi xuống, vịn vào ô cửa và khom người lại, sắc mặt tái nhợt, môi dần tím tái.

Cô tưởng mình sẽ chết đi như thế.

Một bàn tay nhẹ nhàng ôm Nhược Nhất từ phía sau, gỡ tứ chi đang co quắp của cô, nhẹ nhàng đặt đôi môi hơi lạnh lên môi cô. Đầu lưỡi của đối phương nhanh chóng đẩy hàm răng đang nghiến chặt của Nhược Nhất ra, một hơi thở lạnh băng bất chợt truyền vào miệng cô, chạy qua cổ họng, cảm giác ngạt thở cũng dần biến mất.

Đầu óc mê man của Nhược Nhất cũng dần tỉnh táo, nhưng người cứu cô lại vẫn chưa buông cô ra. Lưỡi hằn vẫn không ngừng khuấy đảo trong miệng cô, vừa bình tĩnh vừa kích động.

Nụ hôn này khiến Nhược Nhất vô cùng xúc động.

Không đúng! Nhược Nhất chợt tỉnh ra, mở to mắt, cô nhìn thấy một hàng mi dài, trắng bạc ở ngay trước mắt. Toàn thân Nhược Nhất run rẩy, cô đẩy ngực người đó thật mạnh. Nhược Nhất bịt miệng mình, khi nhìn rõ người trước mặt, cô vừa thẹn vừa tức, lại có chút giận dữ: “Thương Tiêu, chàng làm gì vậy!”.

“Ta cứu nàng”, Thương Tiêu trả lời rất thẳng thắn.

Đúng là chàng đã cứu cô, nhưng về sau... nhưng về sau... về sau cô cũng rất hưởng thụ. Mặt Nhược Nhất đỏ bừng, cô tức giận lườm Thương Tiêu, vẻ mặt hằn lạnh lùng, nhất thời cô không biết nói gì. Đôi môi mấp máy hồi lâu, cô ngây ngô hét lớn: “Sao chàng dám chạy vào giấc mơ của ta!”.

Thương Tiêu nhìn Nhược Nhất hồi lâu rồi lại liếc nhìn căn nhà trúc, bình tĩnh nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng có biết bây giờ bất cứ lúc nào nàng cũng có thể chết thảm không?”.

Hai từ “chết thảm” được Thương Tiêu nhấn mạnh, Nhược Nhất hoảng sợ, bỗng chốc ngăn người.

“Những thứ này, tất cả những gì đang hiển hiện trước mắt ta và nàng, nàng có biết là gì không?”.

Nghe Thương Tiêu hỏi vậy, Nhược Nhất không dám chạm vào bất cứ thứ gì, cô lập tức rút tay lại: “Quý... quý sao?”.

“Ảo cảnh”, vẻ mặt Thương Tiêu nghiêm lại, “Một thuật vô cùng hung ác đã kéo nàng vào quá khứ mà nàng không muốn chạm vào nhất trong ký ức, vậy hãm nàng ở đây, khiến nàng xem lại những quá khứ ấy hết lần này đến lần khác, rồi lại tìm kiếm thời cơ để khoét sâu vào nỗi đau trong trái tim nàng, khiến nàng cạn kiệt tâm sức, đau khổ mà chết. Giống như lúc này đó”.

Sắc mặt của Nhược Nhất liền trở nên trắng bệch, hồi ức mà cô không muốn chạm vào nhất... Thương Tiêu nhận ra từng sự biến đổi dù là nhỏ nhất trên gương mặt Nhược Nhất, nhìn cô đang cố kìm nén để cơ thể không run rẩy. Thương Tiêu khẽ nắm chặt tay, mỉm cười tự giễu: “Ta vốn tưởng rằng, chỉ ít thì trong hồi ức ấy sẽ là... kết quả vẫn là hãn sao...”.

Nhược Nhất không nghe thấy lời Thương Tiêu nói, cô hỏi với vẻ mặt khó coi: “Phép phá trận thì sao?”.

Thương Tiêu nhìn vào mắt cô: “Không có”. Hần nói: “Chỉ có thể xem lại quá khứ hết lần này đến lần khác”.

Mặt Nhược Nhất trắng bệch, cơ thể lão đảo. Đột nhiên cô kéo cánh tay của Thương Tiêu, “Không đúng, nếu không thể ra khỏi đây, vậy chàng đi vào bằng cách nào? Nếu chàng có thể đi vào trong hồi ức của ta, vậy thì nhất định chàng có cách thoát ra ngoài”.

“Ta có thể đi vào như vậy, nhưng nàng có thể đi ra như vậy không?”. Một câu nói lạnh lùng, sắc nhọn đã nói rõ sự khác biệt sức mạnh của hai người.

Nhược Nhất im lặng: “Nếu thật sự giống như chàng nói... vậy chàng, chàng vào đây làm gì?”.

Thương Tiêu nhìn cánh môi hồng của cô, quay đầu nói: “Cứu nàng”.

Hai từ mạnh mẽ và đầy khí phách này lập tức sưởi ấm trái tim của Nhược Nhất. Cô cắn môi, lý trí của cô vẫn cứng rắn chống lại sự ám áp giống như thuốc độc chí mạng ấy, nhưng tình cảm lại xoa dịu mọi sự phòng bị ngoan cường của cô: “Thương Tiêu”, giọng nói của cô yếu ớt, “Cảm ơn chàng”.

Không nhận được sự cảm kích của Nhược Nhất, một nỗi buồn lướt qua mắt Thương Tiêu, “Nhan Nhược Nhất, ai cần nàng cảm ơn”.

Nhược Nhất im lặng, bỗng nghe phía ngoài căn nhà có tiếng kêu lớn của mình trong quá khứ: “Huân Trì, cần câu rồi cũng có thể khiến nó chạy mất, sao người ngốc như vậy? Hay là... người cố ý thả nó chứ gì?”.

Nhược Nhất nhớ rằng, sau đó Huân Trì sẽ tỏ ra khó xử, nhìn cô và nói: “Nhược Nhất, cô nương ép một người tu đạo như ta phá sát giới, sẽ bị trời phạt đấy”.

Quả nhiên, chẳng bao lâu giọng nói của Huân Trì truyền vào: “Nhược Nhất, cô nương ép một người tu đạo như ta phá sát giới, sẽ bị trời phạt đấy”.

“Chí hướng của người tu đạo là phổ độ chúng sinh, tới lúc ấy nếu ta thật sự bị trời phạt thì người chịu thay ta nhé”. Giọng nói của Nhược Nhất vô cùng ngang ngược, bộ dạng cô giống như một nữ thổ phỉ.

Nhược Nhất chưa bao giờ nghĩ, mình lúc ấy có thể ngang ngược đến vậy. Những cuộc đối thoại quen thuộc đó khiến Nhược Nhất cảm thấy vui sướng trong lòng, chỉ là nụ cười chưa kịp hiện lên trên môi cô thì đã tan biến. Cô không ngờ, lời nói lúc ấy của mình lại ứng nghiệm như vậy. Cuối cùng Huân Trì đã chịu phạt thay cô...

Nhược Nhất cụp mắt nhìn đầu ngón tay của mình, vì nắm quá chặt nên các ngón tay đã tái nhợt, không ngừng run rẩy.

Thương Tiêu đắm đắm nhìn cô hồi lâu: “Nhan Nhược Nhất, rốt cuộc cái gì khiến nàng sợ hãi như vậy?”.

Nhược Nhất không nói. Thương Tiêu cũng không truy hỏi, dù sao thì chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ nhìn thấy hết quá khứ này của Nhược Nhất.

32. Chương 32

Chương 32

Đoạn quá khứ này của Nhược Nhất là gì?

“Huân Trì, ta đào được cái này sau núi”. Nhược Nhất của hai trăm năm trước vui sướng đặt nhân sâm lên bàn. Huân Trì đang đọc sách kinh hãi nhảy lên, vội nói: “Không được, không được, Nhược Nhất, nhân sâm này sắp thành tinh rồi, cô nhỏ nó thì sẽ bị trời phạt đấy!”.

Cô buông tay về bất cần: “Thế thì cứ để ông trời được lên sân khấu diễn cảnh trừng phạt một lần đi! Hôm nay ta phải dùng nó để hầm gà”.

“Nhược Nhất”. Huân Trì khó nhọc nói, “Con gà rừng ấy cũng...”.

“Sắp thành tinh rồi đúng không! Sẽ bị trời phạt đúng không?”. Nhược Nhất đập bàn, tức giận nói: “Vậy người nói cho ta biết Không Tang sơn của người có thứ gì không thành tinh? Ăn cái gì sẽ không bị trời phạt! Chúng đều thành tinh, người muốn giương mắt nhìn ta chết đói thành quỷ hay sao!”.

Huân Trì từng người một lúc, dở khóc dở cười nói: “Vạn vật đều có linh hồn. Ta để ý tới chúng nhưng lại quên Nhược Nhất không giống ta, ngày nào cô nương cũng phải ăn uống”. Nhược Nhất tức giận lườm hằm. Huân Trì thở dài: “Thôi, Nhược Nhất cứ đi tìm đồ ăn đi... Cứ coi như ta không nhìn thấy gì”.

Nhược Nhất mỉm cười vui vẻ: “Vậy thì ta không khách khí nữa, của báu trên núi này rất nhiều!”, nói rồi liền chạy ra ngoài.

Trong quá khứ này của Nhược Nhất, Thương Tiêu chỉ nhìn thấy một quân tử dịu dàng như ngọc và một nữ tử bướng bình nghịch ngợm ngày nào cũng cười nói vui vẻ. Có lẽ là vì vui vẻ như vậy nên Nhược Nhất mãi lưu luyến với hồi ức này, mãi khắc sâu hình bóng nam tử ấy vào tim. Thương Tiêu cay đắng nghĩ, quay sang nhìn thấy Nhược Nhất còn cười cay đắng hơn mình.

Hai ngày trôi qua, mưa móc dầm dề, Nhược Nhất của trước đây vô cùng buồn chán ngồi trước cửa sổ nhìn những giọt nước mưa chảy xuống từ mái hiên: “Huân Trì”, cô nói: “Hôm qua ta men theo con sông nhỏ đi rất xa, nhưng vẫn không tìm thấy đường ra ngoài, có phải ở đây có mê trận gì không?”.

Huân Trì ngồi cạnh bàn đọc sách, động tác hơi dừng lại: “Nhược Nhất muốn đi sao?”.

“Vết thương đã khỏi rồi, ta muốn mau chóng ra ngoài, nếu không sẽ có người lo lắng. Ta phải đi tìm hần”.

“Có phải là người Nhược Nhất thích?”.

Nhược Nhất gãi đầu: “Thích? Ta cũng không biết đó có được coi là thích không, hần là yêu quái, tính cách lại kỳ quặc chết đi được, có điều, ở bên cạnh hần ta thấy rất vui, à, còn cả cái tính ra vẻ ta đây của hần nữa... Không biết vì sao, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta thấy thương. Vui buồn vì một người... có lẽ chính là thích nhỉ”.

Thương Tiêu từ từ mở to mắt, giống như đứa trẻ đói bụng sắp được người khác cho đồ ăn, ánh mắt thoáng niềm vui, như thể chỉ cần chạm nhẹ vào là niềm vui ấy sẽ vỡ vụn. Hần nhìn Nhược Nhất đang ở bên cạnh mình.

Hai má Nhược Nhất không chút sắc hồng, cô nhìn Huân Trì và chính mình khi ấy, thờ ơ nói: “Đúng, là chàng”. Cô nói tiếp: “Thương Tiêu, ta cũng sắp quên ta đã từng cố gắng hết sức để yêu chàng như thế”. Nhược Nhất nắm chặt hai tay, móng tay sắc nhọn như đâm rách lòng bàn tay. Thương Tiêu sụp mắt, nuốt tất cả những niềm vui vỡ vụn vào trong.

Huân Trì nghe những lời Nhược Nhất nói, đặt sách xuống, cười bảo: “Chữ tình vốn không có quy tắc gì cả, do tâm mà sinh, Nhược Nhất nếu nghĩ là thích, vậy thì chắc chắn là thích rồi”.

Nhược Nhất ở bên cửa sổ mỉm cười chua chát.

Huân Trì nói tiếp: “Mảnh đất Không Tang này là linh sơn thượng cổ, người bình thường không gặp thời cơ thì không thể vào được, Nhược Nhất đến đúng lúc gặp thời cơ này, còn việc ra ngoài đương nhiên cũng phải tìm thời cơ. Ta tính ngày, ước chừng giờ Sửu ngày mai có thể xuống núi. Tới lúc ấy, ta sẽ tiễn cô nương”.

“Huân Trì, người cùng ta ra ngoài đi. Phong cảnh ở Không Tang này tuy đẹp, nhưng ngày nào cũng nhìn thì sẽ nhàm chán, thế giới bên ngoài vô cùng thú vị, thú vị hơn cả truyện ‘Tây du ký’ nữa đấy”.

“Nhược Nhất, không phải ta không muốn ra ngoài, mà là chức trách của ta”. Huân Trì đi tới bên cửa sổ, nhìn thế giới qua màn mưa, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Cô nương biết chuyện yêu thú thượng cổ làm loạn nhân gian chứ?”.

Nhược Nhất lắc đầu.

“Thời thượng cổ, thần tộc dần dần suy yếu, yêu quái trong thiên hạ chịu ảnh hưởng sự biến đổi của đất trời nên đã nhập ma. Tổ tiên của ta phải trả giá bằng tính mạng, phong ấn chúng dưới ngọn núi quanh Không Tang, nhờ vào linh khí của đất trời để trấn áp. Anh Lương ở phía tây nam trấn áp Cửu Man – yêu quái

khổng lồ chín đầu có thân hình giống rùa; Cảnh Sơn ở phía tây bắc phong ấn chim Toan Dữ – thân hình như rắn, có bốn cánh, sáu mắt và ba chân; Phong Sơn ở phía đông nam phong ấn Ung Hòa – thân hình như vượn, mắt đỏ thân vàng...”.

“Á... Huân Trì, ta không nhớ được, người kể những chuyện sau khi tổ tiên của người phong ấn chúng đi”.

Huân Trì bị ngắt lời cũng không tức giận, vẫn mỉm cười nói: “Không Tang nằm ở nơi trung tâm phong ấn yêu ma, ta thân mang sức mạnh và sự phò thác của tổ tiên, trấn thủ linh khí Không Tang, áp chế sức mạnh bốn phương nên không được tùy tiện rời khỏi Không Tang”.

Nhược Nhất gật đầu, nửa hiểu nửa không, nói: “Thôi được, vậy ta không ép người nữa, sau này ta nhất định sẽ tìm cơ hội quay lại thăm người”.

“Tất cả đều tùy duyên”. Huân Trì cười, vỗ vỗ đầu Nhược Nhất, “Một mình trấn giữ Không Tang này nhiều năm như vậy, có thể gặp được cô nương, có người cùng mình nấu rượu dưới trăng, nói chuyện cười đùa thật là chuyện đáng mừng. Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao trong sách đều nói cuộc đời có một tri kỷ quả thực không dễ dàng. Nhược Nhất, cuộc đời buồn tẻ của Huân Trì may mắn được cô nương ở bên mấy chục ngày, Huân Trì rất mãn nguyện rồi, thật sự không dám cầu mong nhiều hơn nữa. Sau khi ra khỏi đây, cô nương cũng đừng nhắc về ta với người khác, cứ coi như là duyên phận tình cờ đi, nếu duyên chưa hết, sau này chúng ta nhất định sẽ gặp lại”.

Những lời nói này của Huân Trì khiến Nhược Nhất khi ấy cảm động vô cùng, nhưng lúc này Nhược Nhất chỉ thấy chua xót vô bờ. Huân Trì nghiêm túc thực hiện chức trách của mình, một mình canh giữ linh khí Không Tang, không biết đã cô độc bao lâu rồi, nhưng hẳn không một lời oán hận. Giao lưu trò chuyện với người khác vốn là chuyện bình thường nhất trong cuộc đời một con người, nhưng hẳn lại coi chuyện bình thường này như châu báu.

Nhược Nhất đi có nghĩa là sẽ mang theo “chuyện may mắn” duy nhất này của hắn đi. Nhưng hắn vẫn mỉm cười nho nhã, đôi mắt trong veo không hề có chút tức giận và bất mãn.

Trái tim đau thắt tới mức Nhược Nhất cúi gập người. Thương Tiêu vội vàng đỡ cô, một tay đặt trên ngực cô, lòng bàn tay ngừng tụ một luồng sáng bạc. Yêu lực không ngừng truyền vào cơ thể Nhược Nhất, nhưng Nhược Nhất lại cuộn người, vẻ mặt đau đớn.

Thương Tiêu cau mày quát lớn: “Đừng nghĩ gì cả”.

“Huân... Huân Trì, tưởng rằng hắn và ta gặp nhau là duyên...”. Nhược Nhất mồ hôi nhễ nhại, mặt trắng bệch, cô run rẩy nắm vạt áo của Thương Tiêu, “Hắn tưởng là duyên, nhưng... đó chỉ là kiếp số”.

“Nhan Nhược Nhất, đừng nghĩ nữa”.

“Nếu... nếu hắn không gặp ta thì... tốt biết bao”.

Thương Tiêu ôm Nhược Nhất vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô như an ủi một đứa trẻ, giọng nói dịu dàng: “Nhược Nhất, không sao rồi. Không sao rồi”. Nhược Nhất gục đầu vào ngực Thương Tiêu, cảm giác đau đớn nơi lồng ngực dần tan biến. Nhưng cô vẫn yếu đuối dựa vào hắn.

“Thương Tiêu, nếu khi ấy chàng cũng ở đó thì thật tốt”. Bàn tay vuốt ve lưng Nhược Nhất khẽ cứng đờ. Thương Tiêu dừng người một lúc lâu, đôi mắt màu tím ánh vẻ dịu dàng: “Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng”.

Bây giờ Nhược Nhất đã biết, trong cuộc sống, không có ai ở bên mình mãi mãi, nhưng nghe thấy Thương Tiêu nói như vậy, trái tim cô vẫn thấy ấm áp vô cùng.

Giờ Sửu hôm sau, Huân Trì đưa Nhược Nhất tới chỗ rừng cây rậm rạp. Hắn nhìn song nguyệt trên trời, vung tay áo, giữa rừng cây liền hiện ra một con đường nhỏ. “Đi theo con đường này là có thể rời khỏi Không Tang. Nhược Nhất, cô nương hãy bảo trọng. Huân Trì chỉ có thể tiễn tới đây thôi”.

“Huân Trì, người cũng bảo trọng nhé! Sau này ta nhất định sẽ tới tìm người, thời cơ cái gì chứ, một năm sẽ có mấy lần đúng không? Sau này ta sẽ mang theo Tiêu hồ ly sống ở ven Không Tang sơn, ngày nào cũng

tới đạo hai vòng, sẽ có ngày có thể gặp được người. Nhân tiện cũng để Tiêu hồ ly gặp ân nhân cứu mạng của ta”.

“Nếu đã vậy, sau này ngày nào ta cũng tới đây đạo hai vòng, như thế cơ hội chúng ta gặp nhau sẽ càng lớn”. Huân Trì cười nói: “Nhược Nhất đi đi, để ta tiễn cô nương”.

“Không được đi!”. Thương Tiêu kéo Nhược Nhất đột nhiên trở nên rất kích động lại. Nhược Nhất nắm lấy tay áo của Thương Tiêu, vẻ mặt đau buồn: “Không được đi... bảo nàng ấy không được đi, chí ít, chí ít phải để Huân Trì quay về trước”.

“Nhược Nhất, đây đều là quá khứ. Bây giờ chúng ta không thể thay đổi được gì”.

Nhược Nhất im lặng. Cô nhìn thấy mình của trước đây dần dần đi xa, từng bước, từng bước, đột nhiên, một bóng đen từ bụi cây bên cạnh lao ra, túm lấy Nhược Nhất.

Huân Trì chăm chú nhìn, nhanh chóng giơ tay kết ấn, một đường ánh sáng chói lóa xé toạc màn đêm, đánh lên người bóng đen ấy. Bóng đen kêu gào một tiếng, lập tức hóa thành một làn khói xanh. Huân Trì khẽ gọi: “Nhược Nhất quay lại!”.

Nhưng Nhược Nhất quỳ ở đó, không nhúc nhích.

“Nhược Nhất!”.

Cô vẫn quỳ ở đó, cúi đầu, không chút sinh khí.

“Nhược Nhất...”. Huân Trì lại run rẩy gọi.

Đừng qua đó!

Hắn bước một bước.

Đừng qua đó!

Hắn nhìn Nhược Nhất chăm chú, rảo bước đi tới.

Không...

Ngón tay run run, hắn khẽ chạm vào vai Nhược Nhất. Đột nhiên, Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn hắn, nở nụ cười quỷ dị. Chỉ thoáng sau, một đường sáng màu đen “xoẹt” qua đám thẳng vào ngực của Huân Trì. Những giọt máu ấm nóng bắn lên mặt Nhược Nhất, khiến nụ cười của cô càng thêm tàn nhẫn.

Sắc mặt Huân Trì không biến đổi, hắn kết ấn đập mạnh vào ấn đường của Nhược Nhất. Ánh sáng vàng lướt qua, nụ cười quỷ dị bên môi Nhược Nhất biến mất, cô dần nhìn thấy đôi môi tái nhợt của Huân Trì, cô kinh hãi và hoảng sợ vô cùng. Huân Trì yếu ớt khụy xuống, đổ lên người Nhược Nhất, gục đầu lên vai cô, miệng ộc máu đen, thấm ướt nửa bên vai Nhược Nhất. Nhược Nhất vẫn ngây người nhìn lên không trung, hai mắt mở to, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Tiếng gió thổi giữa khu rừng rậm rạp có chút kỳ dị, cây cối rung lên xào xạc, từng bóng đen không ngừng từ dưới đất chui lên. Nhược Nhất nghe thấy tiếng cười xấu xa của chúng.

“Nhược Nhất đừng sợ”, Huân Trì nói: “Nhược Nhất đừng sợ”.

33. Chương 33

Chương 33

“Quay về”. Huân Trì yếu ớt nói: “Lùi về trong kết giới”.

Nhược Nhất bưng tỉnh, cô đỡ vai Huân Trì, dìu hần dậy, bàn tay dính đầy máu khi chạm vào ngực hần. Cô kéo cơ thể của Huân Trì, di chuyển từng bước một. Nhược Nhất run chân, bước đi loạng choạng, rõ ràng lúc này không đi xa lắm, nhưng cô lại cảm thấy khó nhọc vô cùng.

Bóng đen chui ra từ rừng cây dần áp sát họ, nhưng vì ánh sáng vàng ở ngón tay của Huân Trì nên chúng không dám tới quá gần. Huân Trì nôn ra máu đen, những giọt máu ấm nóng chảy vào cổ Nhược Nhất. Chân Nhược Nhất mềm nhũn, nhất thời không đứng vững, rồi kéo theo Huân Trì ngã xuống. Ánh sáng trên ngón tay của Huân Trì lóe lên, bóng đen xung quanh càng náo động.

Nhược Nhất gần như bò trên đất, cố gắng kéo Huân Trì. Hai người chưa đi được mấy bước, ánh sáng trên ngón tay của Huân Trì bỗng nhiên biến mất, các bóng đen liền không còn kiêng dè gì nữa, bắn thẳng về phía hai người họ như mũi tên. Nhược Nhất cắn chặt răng, nằm lên người Huân Trì, ôm chặt hần, liều chết.

“Phụt” một tiếng, bóng đen không biết va vào cái gì lập tức bị đánh bật trở lại đúng lúc sắp chạm vào hai người. Nhược Nhất bối rối ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một màn sáng in ánh sáng của song nguyệt lóe lên màu sắc tuyệt mỹ trong đêm tối. Những bóng đen kia đều bị chặn bên ngoài màn sáng.

Đây chính là kết giới mà Huân Trì nói – may mà họ đã quay về trong kết giới. Thương Tiêu vui mừng, bàn tay nắm chặt. Rõ ràng biết sau đó Nhược Nhất bình an vô sự, rõ ràng biết Nhược Nhất của hai trăm năm sau đang ở bên cạnh mình, nhưng khi xem những cảnh tượng ấy Thương Tiêu vẫn thấy sợ.

Cánh tay Thương Tiêu đau nhói, hần cúi đầu nhìn Nhược Nhất, móng tay của cô đang cắm chặt vào cánh tay hần, cô nhìn thẳng về phía trước như không hay biết gì.

“Huân Trì...”. Nhược Nhất trong quá khứ hoảng hốt gọi, ánh mắt vô cùng hỗn loạn. “Huân Trì!”. Không biết cô đã gọi bao nhiêu tiếng, Huân Trì mới từ từ mở mắt.

Đôi mắt trong veo của Huân Trì nhìn không gian xung quanh một lượt, suy tính trong lòng, hần ngẩng nhìn khuôn mặt dính đầy máu và bụi đất của Nhược Nhất, gượng cười nói: “Nhược Nhất, về nhà trúc, chỗ này không thể ở lâu”.

Đoạn đường công Huân Trì quay về căn nhà trúc đầy gian khổ. Huân Trì bảo Nhược Nhất đặt hần bên hồ nước ở sân sau. Hần nhỏ mấy giọt máu của mình xuống hồ. Hai con cá chép trong hồ từ từ bơi đến lượt quanh tay của Huân Trì vài vòng, vẩy của chúng dần phát ra ánh sáng vàng khiến cho hoa sen trong hồ cũng trở nên tươi đẹp vô cùng. Huân Trì lẩm nhẩm niệm thần chú, chẳng bao lâu, nước hồ dần rẽ đôi, một con đường màu trắng xuất hiện, kéo dài xuống dưới đất.

Quầng sáng biến mất, Huân Trì nói: “Chúng ta đi xuống thôi”. Con đường dưới hồ sen không biết đi về nơi nào, phía trong đó được che phủ bởi lớp băng tuyết rất dày nhưng lại không khiến Nhược Nhất cảm thấy quá lạnh. Đi thẳng xuống dưới, không biết đi qua bao nhiêu ngã rẽ, bước qua bao nhiêu bậc thang, cuối cùng Nhược Nhất nhìn thấy một cánh cửa màu trắng. Huân Trì dùng ngón tay làm bút, lấy máu làm mực, viết một câu thần chú lên cửa. Khi Huân Trì viết xong nét cuối cùng, cánh cửa màu trắng lập tức mở ra.

Bên trong là một căn phòng bí mật. Trên bệ chính giữa phòng đặt một thanh đoản kiếm phát sáng. Huân Trì bảo Nhược Nhất dìu hần vào. Cửa đá sau lưng tự động đóng lại. Huân Trì lấy thanh đoản kiếm xuống. Hần dựa vào Nhược Nhất, ngồi xuống và nói: “Nhược Nhất, theo thời gian phong ấn của tổ tiên ta càng ngày càng yếu. Những bóng đen lúc này cô nương nhìn thấy chính là ma khí trên người những yêu ma bị phong ấn. Chúng chui ra khỏi mặt đất, ngưng tụ thành hình và muốn giết chết ta, phá vỡ thế cân bằng hiện nay, phá trừ phong ấn”.

Miệng Huân Trì lại chảy ra hai dòng máu tươi. Hần nắm chặt tay Nhược Nhất, “Kết giới bên ngoài kia được tổ tiên của ta giảng từ thời thượng cổ. Vì chịu ảnh hưởng khí vận của đất trời nên hôm nay linh lực kết giới suy yếu, vì thế ta mới có thể đưa cô nương ra ngoài dễ dàng như vậy. Khí thể của yêu ma đang lớn mạnh, kết giới bên ngoài chắc chắn là không ngăn cản chúng được bao lâu. Nhược Nhất, bây giờ ta muốn cô nương giúp ta”.

“Giúp! Ta chắc chắn sẽ giúp ngươi, nếu hôm nay không phải ngươi vì ta...”. Nhược Nhất nghẹn ngào, ngực Huân Trì chảy đầy máu thấm đẫm áo bào.

“Không phải lỗi của cô nương, nếu không phải hôm nay thì sớm muộn cũng có ngày chúng tới”. Huân Trì

nhắm mắt, như đang điều hòa hơi thở. “Nhược Nhất, ta không giống người thường, toàn bộ sức mạnh của ta đều bắt nguồn từ trái tim ta. Trái tim sẽ không đập, nhưng có thể khiến ta sống lại. Cô nghe ta nói này, lát nữa ta sẽ móc tim ra, cô hãy mang nó nhảy xuống hồ băng phía sau căn phòng này, cứ bơi về phía trước là có thể ra khỏi Không Tang. Ra ngoài, cô hãy tìm chỗ chôn nó, nó sẽ hấp thu linh khí của đất trời. Đợi đến ngày thời cơ chín muồi, ta sẽ sống lại”.

Nhược Nhất sững người: “Huân Trì, người đang lừa ta. Ta biết, người đang lừa để ta đi”.

Huân Trì gượng cười: “Nhược Nhất, ngoài việc dùng ba từ ‘bị trời phạt’ để lừa cô nương, ta tuyệt đối không ói bất kỳ lời nào dối trá”. Huân Trì chưa nói dứt lời, bỗng nhiên trên đỉnh đầu vang lên tiếng đổ vỡ đanh gọn. Mặt Huân Trì hơi biến sắc, hắn nghiêm mặt nhìn Nhược Nhất, “Nhược Nhất, hãy đồng ý với ta”.

“Nhưng, người sẽ chết, người sẽ chết ở đây”. Nhược Nhất khóc, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt Huân Trì, “Sau này quay lại ta cũng sẽ không tìm thấy người, người cũng không nhìn thấy những thứ sắp thành tinh kia nữa, cũng không thể nói chuyện với ta được nữa...”.

Huân Trì cầm chặt tay Nhược Nhất: “Nhược Nhất, hãy tin ta”. Nhược Nhất khóc đỏ mắt, nhìn vẻ kiên định của Huân Trì, cô lau nước mắt, nén đau buồn và nặng nề gật đầu.

Huân Trì mỉm cười, tay cầm thanh đoản kiếm lấp lánh, đâm vào ngực mình. Đoản kiếm đâm càng sâu, sắc mặt Huân Trì càng nhợt nhạt, tay hắn run rẩy tới mức gần như không cầm được chuôi kiếm. Hai bàn tay mềm yếu đột nhiên ôm lấy bàn tay đang dần mất đi sức lực của hắn, cũng run rẩy giúp hắn đâm sâu xuống.

Đôi mắt của Huân Trì lóe lên tia kinh ngạc, cảm giác đau đớn lan tỏa, hắn lại mỉm cười dịu dàng: “Cuộc đời có được một tri kỷ, đúng là chuyện đáng mừng”. Nhược Nhất cố nén nước mắt, rạch ngực Huân Trì. Lấn trong máu thịt, trái tim Huân Trì giống như đồ chơi được bện từ cành trúc, lặng yên, không đập, không có hơi ấm. Lúc ấy, đôi mắt trong veo của Huân Trì đã gần như trắng đục.

“Nhược Nhất”, giọng nói của hắn vô cùng yếu ớt, “Ý trời đã định, không cần tự trách, càng... đừng buồn”.

Đừng buồn. Đây là câu cuối cùng hắn nói với cô.

Nhược Nhất yếu ớt nâng trái tim của Huân Trì lên. Khoảnh khắc ấy, đôi mắt của Huân Trì cũng dần nhắm lại. Đôi mắt trong veo ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa. Ngoài cửa vang lên tiếng những tiếng “rầm rầm”. Nhược Nhất nghiêng chặt răng, ôm chặt trái tim của Huân Trì. Cô không đủ dũng khí để nhìn Huân Trì đang nằm dưới đất. Bởi vì chỉ cần nhìn một cái thôi sẽ khiến tất cả lý trí của cô sụp đổ.

Hồ băng phía sau mặt thất. Nhược Nhất nhắm mắt nhảy xuống, trái tim cô đang ôm phát ra ánh sáng yếu ớt, dần dần bao bọc cơ thể cô. Nhược Nhất nhớ, đó là một cảm giác ấm áp, ấm áp như nụ cười của Huân Trì.

Cho dù thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nhưng khi xem lại đoạn quá khứ này, Nhược Nhất vẫn nhớ cảm giác ấm áp lan tỏa vào tim mình khi ấy.

Nhược Nhất cố sức bơi lên phía trước, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Khi Nhược Nhất trèo lên bờ, ánh nắng mùa hè của buổi sáng tinh mơ vừa hay chiếu lên mái tóc ướt sũng của cô, máu và bùn đất trên người cô cũng đã được gột rửa dưới hồ.

Nhược Nhất sờ trái tim mình đang ôm trong lòng, ngây người ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, bỗng cười lớn, tiếng cười giăng xé tâm can. “Haaaaaaa!”. Cô ôm trái tim đau buồn gào thét. Cô chửi ông trời bất công, bất công, bất công vô cùng. Cô nhìn phía mặt trời mọc, gào khóc thảm thiết. Chỉ vì ngọn núi mà mặt trời đã lên cao kia chính là Không Tang.

Người quân tử dịu dàng như ngọc ấy bị cô rạch ngực, một mình ở lại Không Tang. Cuối cùng cô không thể đắp cho hắn dù chỉ một vốc đất.

Xem xong đoạn quá khứ này, đôi môi của Thương Tiêu hơi tái nhợt, bỗng nhiên hắn nhớ lại mình đã từng ép Nhược Nhất, ép cô mang trái tim ấy ra để cứu Tử Đan. Và cuối cùng, Tử Đan đã tỉnh lại... cô thật sự đã dùng trái tim này để cứu Tử Đan trước sự ép buộc của hắn. Rốt cuộc hắn đã làm gì...

Thương Tiêu nghĩ tới đây mà hoảng sợ vô cùng. Hắn dè dặt quay sang quan sát vẻ mặt Nhược Nhất, chỉ thấy đôi mắt cô sáng đến lạ kỳ. Cô nhìn chăm chăm nữ tử vẫn đang ngồi bên bờ hồ khóc thảm thiết, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Nhưng vẻ mặt ấy của Nhược Nhất lại khiến Thương Tiêu kinh sợ. “Nhan Nhược Nhất”. Thương Tiêu gọi, tiếng gọi hoang mang bối rối mà ngay cả hắn cũng không nhận ra.

“Thương Tiêu”. Cuối cùng Nhược Nhất quay đầu nhìn hắn, nhưng ánh nhìn trống rỗng, “Huân Trì nói, là ý trời đã định, nhưng ‘ý trời’ rốt cuộc là cái gì? Hắn nói ‘đã định’ chính là cả đời trấn giữ Không Tang. Hắn trấn thủ linh khí bốn phương, bảo vệ muôn dân trong thiên hạ, có ai biết hắn chưa bao giờ được nhìn thấy muôn dân. Hắn vốn là một người dịu dàng, vậy mà cuối cùng lại bị ép tới mức tự rạch... Thậm chí, giờ đây thi thể của hắn như thế nào cũng không ai hay biết”. Nhược Nhất nói với vẻ trống rỗng, bỗng nhiên cổ họng cô khẽ động, miệng cô ộc máu mà cô không hề hay biết.

Thương Tiêu vội vàng ôm lấy cơ thể đang dần yếu ớt của Nhược Nhất, không ngừng truyền yêu lực vào cơ thể cô, khơi thông mạch máu và điều hòa cơ thể cho cô. Miệng Nhược Nhất vẫn không ngừng ộc máu. Thương Tiêu vốn là bá chủ Cửu Châu, bản tính kiêu ngạo, không biết an ủi người khác, muốn nói vài lời an ủi, nhưng cuối cùng lại nói như ra lệnh: “Nhan Nhược Nhất, không được nghĩ nữa”.

“Thương Tiêu, ý trời là cái gì”.

Ý trời... ai mà biết nó là cái gì.

“Nếu chúng ta sống chỉ là vì ý trời đã định, thế thì, những nỗ lực và phấn đấu của chúng ta chẳng phải là rất nực cười sao? Ánh mắt của Nhược Nhất càng lúc càng trống rỗng, giọng nói cũng dần yếu đi, “Tất cả chỉ là một trò đùa của ông trời... vậy thì vì sao chúng ta vẫn phải liều mạng để sống?”.

“Nhược Nhất, trời đất bất nhân, vạn vật đều là loài chó rơm mà thôi. Sống ở thế gian, không cầu mọi chuyện đều viên mãn, chỉ cầu không hổ thẹn với lòng”. Giọng nói của Thương Tiêu trầm thấp, nhưng Nhược Nhất lại nghe không sót một từ nào. “Nàng có còn nhớ, nàng đã từng nói với ta, con người đều sẽ chết. Nhan Nhược Nhất, nàng sống trên đời này một ngày thì sẽ vui vẻ một ngày. Những điều mà hiện tại nàng cố chấp chẳng qua chỉ là quá khứ. Nhan Nhược Nhất, nàng hà tất phải làm khó mình như vậy?”.

Lông mày Nhược Nhất khẽ động, cô chậm chậm ngược nhìn Thương Tiêu.

“Nếu nàng vẫn không bước ra khỏi những khúc mắc ấy”. Thương Tiêu nhìn vào mắt Nhược Nhất, nghiêm mặt nói: “Vậy thì, ta sẽ san phẳng Không Tang, thay nàng vén chín tầng trời, rồi làm trái đạo trời. Nhất định phải để cho trời đất bất nhân nói xem ‘ý trời đã định’ là thế nào!”.

Không khí tĩnh lặng hồi lâu, Nhược Nhất khàn giọng nói: “Thương Tiêu, khi ấy ta hy vọng chàng ở đó biết bao”.

34. Chương 34

Chương 34

Mạc Mặc cuống cuồng lên khi bị ngăn bên ngoài kết giới sương đen.

Nhan Nhược Nhất và Thương Tiêu đi vào kết giới đã hơn một canh giờ, bên trong vẫn không hề có động tĩnh gì. Sương đen cũng không di chuyển lên trước nữa, cứ dừng lại ở giữa không trung, dù cô dùng ma pháp công kích thế nào cũng không thể lay chuyển được màn sương đen ấy. Những ma pháp của Mạc Mặc đập lên kết giới bên ngoài màn sương đen đều bị hút vào. Mạc Mặc tức tối chửi bới.

Lúc này rốt cuộc Thương Tiêu dùng cách gì để xông vào trong nhỉ! Mạc Mặc tức giận đập vào kết giới, đúng lúc này một việc đáng sợ đã xảy ra. Kết giới lúc trước bền chắc bây giờ lại “rắc” một tiếng rồi nứt ra một vết nhỏ.

Kết giới... đã bị “sự tấn công vật lý(*)” đập vỡ sao? Mạc Mặc chớp mắt như không tin nổi, lẽ nào chân của mình có sức tấn công hơn ma pháp của mình sao?

(*) Dùng một vật thể để tấn công một thứ gì đó.

Tính Mặc Mặc không thích nghĩ nhiều, thấy đập như vậy hữu hiệu, cô liền đập mạnh liên tiếp vào kết giới, vết nứt càng lúc càng lớn, khí đen từ từ tỏa ra từ trong kẽ nứt. Dần dần, cùng với khí đen, một luồng linh lực cũng bay ra ngoài. Mặc Mặc nhanh nhạy nhận thấy, đó đều là linh lực mà lúc này mình tấn công kết giới này. Cô nghĩ, chắc chắn là linh lực đến từ thế giới khác của cô đã khiến kết giới này biến đổi, cho nên cô mới có thể dùng cách “tấn công vật lý” để đập vỡ nó.

Cô cười nham hiểm: Ai bảo mày hấp thu linh lực của bà, ai bảo mày bắt người của bà!

“Rắc, rắc!”. Tiếng động giòn tan vang lên, vết nứt từ chân của Mặc Mặc nhanh chóng lan ra khắp kết giới. Mặc Mặc quát một tiếng “Ha!”, xoay người đập mạnh một cú phá tan kết giới. Khí đen lập tức nổ tung, bắn đầy lên không trung.

Nhược Nhất bỗng cảm thấy một cơn chấn động. Cô ngược nhìn bầu trời. Cô vẫn còn nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của chính mình trước đây. Thương Tiêu ôm cô ngồi dựa vào gốc cây. Bàn tay của hắn đặt lên bụng cô, một luồng khí mát lạnh không ngừng đi vào cơ thể Nhược Nhất. Cô nghĩ, nếu như không có Thương Tiêu, mình đã sớm bị những quá khứ này hủy hoại tới mức sức cùng lực kiệt, sau đó sẽ yên giấc ngàn thu ở trong tòa thành hư ảo này, kết thúc sinh mệnh này...

Cô đặt tay lên cánh tay của Thương Tiêu, đảo mắt, thấy hình bóng của mình in trong đôi mắt màu tím của hắn. Hắn nhìn cô thật chăm chú, chăm chú tới mức gần khiến cô động lòng. “Thương Tiêu”, cô nói: “Chàng nói không có phép phá trận, vậy thì chàng làm sao cứu ta được?”.

“Ta đang cứu nàng đây”. Hắn đáp như một lẽ hiển nhiên.

“Nhưng, chàng nói những quá khứ này sẽ quay lại hết lần này đến lần khác. Lần sau ta vẫn sẽ như thế này, chàng cứ dùng yêu lực của mình để dẫn thông mạch máu của ta hay sao?”.

Thương Tiêu im lặng thừa nhận.

Nhược Nhất nhếch mép cười: “Yêu lực của chàng sẽ có lúc cạn kiệt, tới lúc đó, chàng không ra được, ta cũng không ra được...”.

“Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng”.

Hắn nói, ta sẽ mãi mãi ở bên nàng.

Hắn đi vào kết giới là định chôn thân ở nơi hư ảo này cùng cô sao? Thì ra, hắn nói “sẽ mãi mãi ở bên” là ý này, mãi mãi ở đây cùng cô, đến tận khi yêu lực của hắn cạn kiệt, và kết cục là hai người cùng chết.

Giọng nói của Thương Tiêu vẫn lạnh lùng như thường ngày: “Những ký ức đau buồn nhất của nàng, khi ấy ta không trải qua cùng nàng, thì bây giờ chỉ ít ta có thể ở bên nàng rồi”.

Nhược Nhất sững người, sau đó gượng cười, không hổ là Thương Tiêu, ngay cả những lời xúc động như thế mà chàng cũng có thể nói ra bằng giọng nói lạnh lùng như vậy. Nhược Nhất mím môi, đột nhiên cô rất muốn biết nếu Thương Tiêu quan tâm tới mình như vậy, vì sao lúc đầu lại ép mình đi cứu Tử Đan? Thương Tiêu rốt cuộc đặt mình và Tử Đan ở vị trí nào trong trái tim chàng?

“Thương Tiêu...”.

“Nhan Nhược Nhất”. Thương Tiêu ngắt lời Nhược Nhất, trầm giọng nói, “Hai trăm năm trước, khi ta đi khắp nơi tìm cách cứu sống Tử Đan đã có một người lên U Đô, hắn nói hắn biết trái tim thuần khiết có sức mạnh to lớn ấy ở đâu”. Nhược Nhất sững người, nghe Thương Tiêu nói tiếp: “Sau khi ta gặp hắn, hắn nói với ta, trái tim ấy ở trong tay nàng. Sau đó hắn lại nói với ta một số chuyện giữa nàng và Huân Trì. Tuy ta không tin hoàn toàn, nhưng lại tưởng nàng và Huân Trì...”. Thương Tiêu ngừng một lát, thần sắc buồn bã.

“Bây giờ xem ra, quan hệ giữa nàng và hắn hoàn toàn không phải như ta nghĩ. Lúc này khi nhìn thấy những bóng đen ấy, ta mới biết, thì ra kẻ lúc đó lên U Đô nói cho ta biết những chuyện này và những bóng đen đó đều là do ma khí hóa thành”.

Nhược Nhất tỉnh ngộ, cuối cùng cô đã hiểu vì sao khi đó Thương Tiêu biết cô giữ trái tim của Huân Trì. Thì ra tất cả đều do những ma khí chui ra khỏi mặt đất gây chuyện!

Sau khi Huân Trì chết, trái tim của hắn được Nhược Nhất mang ra khỏi Không Tang, linh lực ở Không Tang chắc chắn giảm đi nhiều khiến ma khí ngưng tụ hóa thành hình người. Những kẻ do ma khí hóa thành chắc đã đoán Nhược Nhất đã mang trái tim của Huân Trì đi. Nhưng chúng lại không thăm dò được Nhược Nhất giấu trái tim ấy ở chỗ nào. Vì thế chúng muốn mượn tay Thương Tiêu hủy hoại trái tim ấy, khiến nguồn trấn áp linh lực bốn phương hoàn toàn biến mất, từ đó giải phong ấn cho các yêu thú thượng cổ!

Thương Tiêu nói: “Khi ấy, Tử Đàn đã không thể gắng gượng được bao lâu nữa, thứ mà ta đi khắp nơi tìm kiếm cũng không thấy lại bị nàng giấu đi, cứ nghĩ tới việc nàng cố chấp như vậy vì trái tim của một kẻ đã chết...”. Bàn tay đặt trên bụng của Nhược Nhất khẽ dùng lực, cô chỉ nhìn Thương Tiêu.

Hắn... ý của Thương Tiêu là, khi ấy hắn nổi nóng với mình vì hắn ghen sao?

“Khi ấy, ta không hề biết nàng đã từng có quá khứ như vậy”, Thương Tiêu khó nhọc nói.

Với địa vị và sức mạnh của mình, Thương Tiêu không cần giải thích điều gì với ai, và hắn cũng đã quen thói lạnh lùng thờ ơ như vậy rồi. Những lời đồn đại trên thế gian nhiều như vậy, từ lâu Thương Tiêu đã không bận tâm xem người khác nghĩ thế nào về mình. Hắn chỉ tin vào sự nhìn nhận của mình để đánh giá đúng sai, càng không bận tâm xem người khác có hiểu lầm mình không. Nhưng hôm nay Thương Tiêu lại muốn giải thích với Nhược Nhất, cho dù lời giải thích này của hắn rất vô nghĩa.

Ánh mắt Nhược Nhất bừng sáng, nở nụ cười cảm động.

Thương Tiêu bỗng hỏi: “Nàng bỏ đi... là do nàng hận ta vì ta ép nàng dùng trái tim của Huân Trì để cứu Tử Đàn sao?”.

Nhược Nhất sững người, lúc ấy mới nhớ ra Thương Tiêu không hề biết cô đã dùng máu của mình để cứu Tử Đàn. Cô nói: “Không phải”. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Thương Tiêu chạy lướt qua cô, rồi lại hiện lên cánh cửa đóng kín ấy, cô nhắm mắt, cuối cùng thừa nhận:

“Ta chỉ ghen tỵ tới mức tuyệt vọng mà thôi... Bởi vì khi ta bị người khác bắt giữ, chàng đã lựa chọn ở bên cạnh một nữ tử khác. Khi ta sợ hãi cái chết, chàng lại bảo vệ nàng ta. Ta đã từng vứt bỏ chút tự tôn cuối cùng của bản thân để cầu xin chàng quay đầu nhìn ta một cái, nhưng chàng đã không bố thí cho ta điều ấy mà vẫn đi tới bên nàng ta”. Nhược Nhất lạnh lùng nói: “Thương Tiêu, có lẽ chàng không biết, lý do ngày trước ta ở lại đây chỉ là vì chàng; được nhìn thấy chàng mỗi ngày, được chạm vào chàng là tất cả mong muốn của ta. Vì muốn được ở bên chàng nên ta quyết tâm vứt bỏ mọi thứ, thậm chí đã định nửa đời còn lại sống trong máu tanh”.

“... ”.

“Ngay cả ta cũng cảm thấy không thể tin được, một Nhan Nhược Nhất vô tư như ta lại yêu một yêu quái sâu sắc đến vậy. Cho dù khi biết chàng sẽ hy sinh ta vì một nữ nhân khác, ta cũng không nỡ oán chàng một tiếng, càng không nỡ quên chàng. Nhưng trong lòng chàng chỉ có Tử Đàn. Thương Tiêu...”. Nhược Nhất run rẩy hỏi: “Những tình cảm mà Nhan Nhược Nhất dành cho chàng, một chút chàng cũng không nhận ra sao? Hay là, chàng nghĩ rằng ta như thế nào cũng không quan trọng?”.

Thương Tiêu nghe những lời này mà sắc mặt biến đổi không ngừng, hắn mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

“Khi đó bỏ đi, chẳng qua là vì ta sợ chàng nói lời từ bỏ ta trước”.

Thương Tiêu mím chặt môi, Nhược Nhất cảm nhận bàn tay đặt lên bụng mình đang dần cứng đờ. Cô chăm chú nhìn Thương Tiêu, “Bây giờ, ta lại không cam lòng”.

Nhược Nhất đặt tay lên tay Thương Tiêu, dần nắm chặt tay hắn, lấy hết dũng khí nói: “Nhan Nhược Nhất không phải kẻ mù, càng không phải kẻ ngốc, Thương Tiêu, ta biết chắc chắn chàng có ý với ta. Bây giờ ta lấy hết dũng khí để hỏi chàng. Thương Tiêu, đừng thích Tử Đàn nữa, ta muốn ở bên cạnh chàng, ta muốn một lần nữa vì chàng mà vứt bỏ tất cả. Bởi thế, chàng đừng thích Tử Đàn nữa. Được không?”.

35. Chương 35

Chương 35

Nhược Nhất nghĩ, cô không bao giờ quên ánh mắt giống như được cải tử hoàn sinh của Thương Tiêu khi ấy. Ánh mắt lấp lánh trong khoảnh khắc ấy rực rỡ hơn cả ánh sao trên trời. Cô yên lặng chờ câu trả lời của Thương Tiêu.

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển. Hai người bị chấn động tới mơ hồ, như không biết mình đang ở nơi nào.

Tiếp đó, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng bị đẩy lùi, ánh sáng dần trở nên mơ hồ, chẳng bao lâu, xung quanh lại biến thành một mảng tối đen. Thương Tiêu nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hẩn tập trung tinh thần, ôm lấy Nhược Nhất, vô cùng cảnh giác.

Nhược Nhất thì cảm thấy cảm giác đau đớn trong cơ thể dần tan biến một cách thần kỳ, vết máu trên môi cô cũng biến mất.

Thương Tiêu lạnh lùng nói: “Có người phá thuật giam hãm của tòa thành hư ảo”. Hẩn chưa nói dứt lời thì cách đó không xa vang lên tiếng gọi của Mạc Mặc: “Nhan Nhược Nhất!”.

Nhược Nhất sững người, rõ ràng biết bây giờ mình đã thoát chết nhưng cô vẫn không cam lòng. Khoảnh khắc này, cô rất muốn quay trở vào tòa thành hư ảo.

“Nhan Nhược Nhất!”, Mạc Mặc kiên nhẫn gọi.

Nhược Nhất phẫn nộ nói: “Gọi cái gì mà gọi! Đến muộn một chút thì sẽ chết sao!”.

Không ngờ Nhược Nhất nói như vậy, quả nhiên không có bất kỳ âm thanh nào truyền tới nữa. Xung quanh là một vùng tĩnh mịch, nhưng trong cái tĩnh mịch ấy lại có sự xao động kỳ lạ. Thần sắc của Thương Tiêu càng thêm nghiêm trọng. Nhược Nhất biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Cô tựa sát lại gần Thương Tiêu. Bỗng nhiên, một vật áo đỏ như máu lướt qua, Nhược Nhất lập tức dựng tóc gáy: “Chàng... chàng nhìn thấy không?”, giọng cô run rẩy.

Thương Tiêu bình thản nói: “Trong sương đen có người”.

“Thật sự là ‘người’ sao?”.

“Không phải”. Thương Tiêu trả lời chắc chắn. Sắc mặt Nhược Nhất tối sầm, cô lại gần Thương Tiêu hơn nữa.

Đôi mắt màu tím của Thương Tiêu trở nên sắc bén. Hẩn ôm Nhược Nhất, vung tay phải lên không trung, một đường yêu khí ngưng tụ thành đao sắc, lướt về bốn phương tám hướng giống như ánh sáng.

Lập tức, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không dứt.

Tiếng kêu chói tai tới mức khiến Nhược Nhất run rẩy. Sau khi yêu lực quét qua, xung quanh lại trở về yên tĩnh. Nhược Nhất mất hết hồn vía: “Cái gì vậy?”.

Thương Tiêu cau mày nói: “Quái vật do ma khí ngưng tụ thành”.

Nghĩ tới những sinh vật giống như ma quỷ chui lên từ lòng đất, Nhược Nhất xanh mặt: “Chàng nói là, lúc này xung quanh chúng ta toàn là quái vật bóng đen như thế”.

“Bây giờ cũng vậy”. Thương Tiêu chưa nói dứt lời, Nhược Nhất chỉ thấy một luồng khí âm u luồn qua sống lưng. Cô nhìn sang trái, lại thấy tà áo đỏ như máu ấy. Đột nhiên, trong đầu Nhược Nhất hiện lên cảnh tượng hết sức kỳ lạ – một người áo đỏ tóc dài bị đóng đinh trên tường, thè lưỡi, quần áo rách rưới, vai và cánh tay chỉ chít những vết máu đen, máu ở sau lưng hẩn cũng theo bức tường đinh chảy xuống, nhuộm đỏ mặt đất.

Một giọng nói khàn khàn vang lên: “Cứu... cứu...”. Cảnh tượng này quá kỳ quái, khiến người ta vô cùng sợ hãi. Nhược Nhất rung mình ớn lạnh.

“Sao vậy?”, Thương Tiều hỏi.

Sắc mặt của Nhược Nhất càng khó coi hơn: “Chàng không nhìn thấy sao?”.

Thương Tiều trầm giọng: “Thấy gì?”.

Thương Tiều không nhìn thấy... với sự cách biệt về tu vi giữa hai người, không thể có thứ Nhược Nhất nhìn thấy mà Thương Tiều không nhìn thấy được. Nếu thực sự có vật như thế, vậy thì có thể chứng minh một điều, người đó cố tình chỉ ột mình Nhược Nhất nhìn thấy!

Nhược Nhất đang hoang mang sợ hãi thì một tiếng hét chợt vang lên, tiếng hét chói tai như muốn xé toạc màng nhĩ. Sương đen ở xung quanh bắt đầu chuyển động một cách quỷ dị. Nhược Nhất có cảm giác cơ thể mình bị thắt chặt, giống như có thứ gì đó đang trói cô vậy.

Đôi phương đã bắt đầu tấn công rồi sao?

Bên cạnh Thương Tiều lóe lên một quang sáng bạc bảo vệ Nhược Nhất. Hắn chỉ tay về phía hư không, một chùm sáng bạc từ ngón tay của hắn bay vút lên tầng mây. Chẳng bao lâu sau, hướng chuyển động của màn sương đen xung quanh dần biến đổi. Chùm sáng đó của Thương Tiều giống như tâm bão, dần hút sương đen bốn phía về phía nó, quay quanh nó.

Dần dần, Nhược Nhất có thể thấp thoáng nhìn thấy bầu trời ngoài màn sương đen và mặt đất phía dưới. Nhưng tiếng kêu gào xé tai ấy không hề dừng lại mà càng chói tai hơn. Thương Tiều khẽ quát một tiếng, hắn gia tăng yêu lực, quang sáng bạc ở ngón tay hắn càng sáng. Nhưng màn sương đen lại chuyển động chậm hơn lúc này rất nhiều.

Nhược Nhất biết chắc chắn là Thương Tiều đang giao đấu với người trong bóng tối, cô vô cùng lo lắng nhưng lại không biết nên giúp Thương Tiều như thế nào.

Màn sương đen dần bị Thương Tiều thu lại, nhưng dấu ấn nhập ma trên ấn đường của hắn thoát ẩn thoát hiện, cánh tay ôm Nhược Nhất cũng ngày càng cứng đờ, móng tay hắn dài ra đáng sợ, môi hắn dần thâm đen, đôi mắt tím càng mờ đục.

Lẽ nào yêu lực đã cạn kiệt, Thương Tiều không áp chế được ma khí trong cơ thể nữa sao?

Nhược Nhất kinh hãi, lập tức cắn ngón tay mình, đưa tới miệng Thương Tiều. Ngửi thấy mùi máu của Nhược Nhất, sát khí trong mắt hắn giảm đi một chút, Nhược Nhất nói: “Mở miệng ra!”.

“Không cần”. Thương Tiều quay đầu đi. Yêu lực liên tăng mạnh, quang sáng bạc như bị nổ tung, nuốt trọn sương đen bốn phía.

Tiếng hét chợt dừng lại. Hai bóng người bất ngờ xuất hiện trước mắt Nhược Nhất: một người là kiếm khách áo đen mặt đầy thương tích, trông có vẻ thảm hại – Mạc Mặc; một người... là nam tử áo đỏ, vẻ mặt đờ đẫn, mặt trắng nhợt như người chết.

Nhược Nhất nhìn mà sợ hãi, không chỉ vì nam tử này giống hệt với người mà cô nhìn thấy trong màn sương đen lúc nãy, mà gương mặt hắn rất giống một người – người đó kiếp trước tên là Dư Nghị, ông chủ bị què chân của thanh lâu, kiếp trước nữa tên là Thành Hạo, một đại tướng quân lấy lòng trong thiên hạ. Nam tử áo đỏ này... hắn và người tình mà Nguyệt Hoàng tìm kiếm khắp nơi sao giống nhau đến vậy!

Nhược Nhất gọi khẽ: “Dư Nghị...”.

Nhưng vì sao hắn lại ở đây? Rốt cuộc hắn và những ma khí này có quan hệ gì? Nguyệt Hoàng nói hai trăm năm nay không tìm thấy chuyển thế của Thành Hạo, lẽ nào chuyện ấy có liên quan tới bộ dạng này của hắn?

Không ngờ tiếng gọi khẽ của Nhược Nhất đã thu hút người đó. Đôi mắt của hắn tỉnh lặng như tờ. Hắn khẽ nhấp máp đôi môi xanh đen: “Ta tên là Hồng Liên”.

Nhược Nhất sững người.

Nhưng ở bên kia lại truyền đến tiếng chửi của Mạc Mặc: “Hong cái đầu ngươi! Ai muốn biết ngươi tên gì! Ngươi phải đấu với lão tử ba trăm hiệp! Lần này lão tử nhất định sẽ biến ngươi thành thịt băm!”. Nói rồi Mạc Mặc liền tấn công hấn, mặc cho Nhược Nhất gọi thế nào cũng không dừng lại.

Lúc này, Thương Tiều run rẩy ôm ngực, gân xanh trên trán nổi lên rõ rệt, dấu ấn nơi ấn đường hiện rõ. Nhược Nhất lo lắng cho Thương Tiều, cô đưa ngón tay chảy máu đến bên miệng hấn nhưng hấn lại quay đầu đi. Nhược Nhất tức giận nói: “Mở miệng ra! Sao chàng lại ngang bướng như vậy? Chàng hãy nuốt một chút máu đi, ta không chết được đâu!”.

Thương Tiều vẫn cắn chặt răng. Nhược Nhất vô cùng tức giận, cắn ngón tay của mình, hút máu, rồi kéo Thương Tiều lại, đặt môi mình lên môi hấn. Thương Tiều không ngờ Nhược Nhất đột nhiên làm như vậy, hấn định đẩy cô ra, nhưng môi rằng hấn đã bị Nhược Nhất tách ra, ngay lập tức miệng hai người đầy mùi tanh của máu.

Thương Tiều sững người, ma tướng trên mặt dần tiêu tan, nhưng mặt hấn bỗng hiện vẻ đau đớn. Hấn thi triển phép thuật, cơ thể Nhược Nhất lập tức cứng đờ, không thể nhúc nhích. Khi môi của hai người tách ra, hấn liền giải cấm chế cho Nhược Nhất, khe thở dài một tiếng và nói: “Nhược Nhất, ta nợ nàng nhiều như vậy, ta đã không thể trả được...”. Nhược Nhất sững người, nhất thời không thể hiểu được hấn muốn nói gì.

“Nhan Nhược Nhất!”, Mạc Mặc hét lớn. “Mẹ kiếp, hai người có thể nhìn rõ tình hình bây giờ được không! Giờ là lúc hai người nói chuyện yêu đương sao?”. Nói rồi Mạc Mặc đọc thần chú, một lần nữa tấn công Hồng Liên.

Nhược Nhất nhìn về phía Hồng Liên, thấy vạt áo của hấn tung bay, mái tóc đen bay trên không trung như ác quỷ. Sắc mặt của hấn vẫn tái nhợt, nhưng khoe mắt lại chảy huyết lệ, huyết lệ rơi trên khuôn mặt trắng bệch trông quái dị vô cùng.

Mạc Mặc vẽ một ma pháp trận màu vàng rất lớn trên không trung, đưa tay bắt lấy, rồi rút ra một thanh trường kiếm sáng chói. “Ha!”, Mạc Mặc hét lớn, chém thẳng vào đầu Hồng Liên.

Nhược Nhất vốn tưởng thanh kiếm này mà chém xuống thì chắc chắn là đầu lia khỏi xác, đang định hô “Dừng tay” thì không ngờ thanh kiếm ấy bị một tầng kết giới màu đỏ thẫm chặn lại ở bên ngoài.

Linh lực của Mạc Mặc va chạm với kết giới làm bắn ra những tia lửa, một số linh lực bật trở lại làm Mạc Mặc bị thương. Mạc Mặc không chịu thua, truyền hết linh lực vào thanh kiếm, liên tục quát, quyết chém đứt kết giới này.

Trước sự tấn công của Mạc Mặc, Hồng Liên đột nhiên cử động, ngẩng mặt trợn mắt với cô, huyết lệ tuôn rơi, hấn từ từ đưa tay lên, nhắm thẳng Mạc Mặc, lòng bàn tay ngưng kết một luồng gió lốc màu đen...

“Mạc Mặc cẩn thận!”. Nhược Nhất sợ hãi hét lên.

Thương Tiều cau mày, đang định ra tay thì một đường sáng màu đỏ cam từ một hướng khác đã đánh lên kết giới của Hồng Liên.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu của phượng hoàng, Nhược Nhất chuyển ánh nhìn, thấy một chú phượng hoàng màu đỏ thẫm từ phía sau Hồng Liên chậm chậm bay đến. Nó loạng choạng bay, như thể sắp rơi xuống. Nhược Nhất nghe tiếng kêu ấy, là tiếng Nguyệt Hoàng gọi người yêu.

Sắc mặt Hồng Liên khẽ biến đổi, huyết lệ thôi rơi.

Nguyệt Hoàng...

Nhận thấy đối thủ phân tâm, Mạc Mặc quát lớn, ánh sáng trên trường kiếm liên tăng mạnh. Lúc này Nhược Nhất muốn hô dừng tay lại thì cũng không kịp nữa. “Rắc” một tiếng, kết giới màu đỏ thẫm bị nứt một vết dài.

Phượng hoàng kêu lên, tiếng kêu như khóc.

Mạc Mặc chém một đường kiếm, lập tức chặt đứt đôi người Hồng Liên. Điều khiến người ta kinh ngạc là, trong cơ thể của Hồng Liên không có giọt máu nào chảy ra, hấn nhìn cơ thể của mình bị chém đôi mà sắc mặt không hề biến đổi.

Như nhận ra được điều gì, sắc mặt của Thương Tiều bỗng có chút biến đổi. Thương Tiều nhanh chóng bay về phía ấy, đẩy Nhược Nhất cho Mạc Mặc. Thương Tiều đập vào vai Mạc Mặc, khiến cô bật ra xa hơn mười trượng. Tay Thương Tiều bắt ấn rồi đập mạnh lên trán Hồng Liên.

Lập tức, Hồng Liên tỏ ra vô cùng đau đớn, hai nửa cơ thể bị Mạc Mặc chém đứt bắt đầu nhúc nhích. Hắn hét lên, hóa thành khói đen quấn quanh người Thương Tiều, giống như một con rắn, càng lúc càng quấn chặt.

36. Chương 36

Chương 36

Một chùm sáng bạc từ cơ thể Thương Tiều bắn ra va chạm với luồng khói đen đang quấn quanh hắn.

Chỗ va chạm mạnh thậm chí còn phát ra tiếng động. Nhược Nhất không biết chút máu ấy của mình có thể áp chế ma khí trong cơ thể Thương Tiều được bao lâu, nếu hắn cứ tiêu hao yêu lực để đối kháng với kẻ khác thì chẳng bao lâu nữa ma khí bị hắn áp chế sẽ xông ra không chế hắn! Nhược Nhất đang vô cùng lo lắng, bỗng nghe thấy một tiếng ngân nga kỳ ảo từ phía xa, như đọc thần chú, như hát khúc ca.

Luồng khói đen dần dần trở nên kỳ quái.

Thương Tiều quyết định thu chùm sáng bạc xung quanh mình lại, chẳng bao lâu sau luồng khói đen ấy liền bùng Thương Tiều ra trong tiếng ngân nga.

Sương khói dần bay tới chỗ cao hơn rồi ngưng tụ thành hình dáng Hồng Liên. Lúc này, sắc mặt của Hồng Liên vẫn trắng bệch, nhưng trong miệng hắn lại phát ra tiếng gầm rú như dã thú khi gặp địch, hắn nhìn lên trời bằng ánh mắt chăm chú và cảnh giác.

Tiếng ngân nga dần dứt, mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một nữ tử như tiên cười sen bay tới. Tay áo nàng tung bay, bước đi không nhanh không chậm nhưng mỗi bước chân là mười dặm, chốc lát đã tới bên cạnh Thương Tiều. Nàng nhìn Thương Tiều, mỉm cười, dáng vẻ ấy khiến người ta nhìn mà thư thái.

“Từ khi nào Tiêu Nhi trở nên vô dụng như vậy?”. Câu nói này tuy mang vẻ chế nhạo nhưng cũng khiến người nghe thấy thoải mái.

Thương Tiều im lặng, bất giác nhìn sang Nhược Nhất.

Thấy người vừa tới, Nhược Nhất gượng cười, chưa xót nói với Mạc Mặc: “Nói về tình địch, thì cô ta mới là tình địch thật sự của tôi”.

Mạc Mặc ngấm nghĩa Tử Đan một hồi: “Đúng là mỹ nữ, nhưng đối với ta mỹ nữ cũng chẳng là gì”.

“Đó là bởi vì cô không phải là nam nhân thực sự”. Nhược Nhất vẫn chưa nói dứt lời thì Hồng Liên đột nhiên gầm lên một tiếng, dưới mặt đất cũng bốc lên vô số khí đen. Chúng dần ngưng tụ thành hình, nhanh chóng lao về phía mọi người trên không trung.

“Mẹ kiếp!”. Mạc Mặc chửi rủa, lập tức giăng một kết giới bảo vệ mình và Nhược Nhất, “Quái vật gì vậy! Cần bao nhiêu có bấy nhiêu sao? Nhiều thế này chỉ tổ giết mỗi tay. Chúng ta trốn đi thì hơn”.

Nhược Nhất không đáp lời Mạc Mặc, vẻ mặt nghiêm trọng, lẩm bẩm: “Ma khí đã tràn lan như vậy rồi sao?”. Hơn nữa tên Hồng Liên này còn có thể gọi ma khí đến, rốt cuộc hắn là ai...

Tử Đan khề nhếch môi: “Định gỡ những trò vật này để đối phó ta sao?”. Nói rồi, Tử Đan khề động ngón tay, niệm tịnh tâm chú.

Mạc Mặc thấy thế, liền cười giễu, nói: “Nhiều yêu quái thế này, dù có là Đại La thần tiên chỉ dùng một câu thần chú thì cũng không thể... giải... quyết được”.

Ánh sáng lướt qua, yêu quái ngưng tụ từ ma khí trong chớp mắt hóa thành sương khói, lan tỏa khắp nơi khiến Anh Lương sơn trở nên mù mịt. Mạc Mặc kinh ngạc nhìn Tử Đan, nhỏ giọng hỏi Nhược Nhất: “Đây lại là quái vật gì vậy?”.

Nhược Nhất cười khở.

Yêu ma bên dưới đều chết hết, Hồng Liên quay người định bỏ chạy, Tử Đan chăm chú nhìn, một luồng yêu lực mạnh mẽ chém thẳng về phía Hồng Liên. Mọi người chỉ thấy một ánh đỏ lóe lên, kèm theo tiếng nổ ầm ầm, trên bầu trời lập tức cuộn lên một làn khói trắng.

Hồng Liên dễ dàng phá thủng màn sương trắng, khói đen tràn lan bên dưới cuộn thành một đám mây đen bao quanh Hồng Liên, rồi lao nhanh về phía xa.

Tử Đan nghiêm mặt, lao người đuổi theo, nàng ta vừa bay qua tầng sương trắng ấy thì bị một thứ gì đó kéo lại. Tử Đan quay đầu, nghiêm giọng nói: “Chỉ là khuôn mặt giống nhau mà thôi, đây là ma vật do ma khí hóa thành, sao ngươi ngốc nghếch quá vậy?”.

Nhìn thấy vật thể kéo Tử Đan lại, sắc mặt Nhược Nhất biến đổi, cô khẽ gọi: “Nguyệt Hoàng!”.

Nguyệt Hoàng vốn đã vô cùng yếu ớt, bây giờ chịu đòn này cho Hồng Liên, chắc chắn là đã bị trọng thương. Nhưng Nguyệt Hoàng vẫn cắn chặt áo của Tử Đan, cho dù đôi cánh sắp không dang ra được nữa, cũng quyết không để Tử Đan tiếp tục đuổi giết Hồng Liên.

Tử Đan cau mày gờ tay, đang định đánh ngắt nàng ấy thì một giọng nói lạnh lùng cất lên: “Đàn Nhi, thôi đi”.

Tử Đan nhíu mày nhìn về phía Thương Tiêu: “Bây giờ ngươi mềm lòng, tâm trạng thoải mái, nếu ngày nào đó thứ này hút nhiều ma khí rồi biến thành thiên ma, ngươi đi mà lo liệu”.

Thương Tiêu chỉ nói: “Hôm nay tạm tha cho hắn, khi khác ta sẽ chém chết hắn”.

Tử Đan nhìn ánh mắt kiên quyết của Thương Tiêu, khẽ thở dài. Quét mắt nhìn Nguyệt Hoàng vẫn đang cắn chặt vật áo của mình, Tử Đan thở dài mỉm cười: “Làm như ta là nữ nhân cay độc vậy. Thôi đi thôi đi, ta thấy hôm nay các ngươi đều thảm hại lắm rồi. Nghỉ ngơi đi”. Nàng nhìn quanh, cuối cùng dừng lại nơi Mạc Mặc, nàng sống người, sau đó lại cười nói: “Nhược Nhất, vị này là...”.

Nhược Nhất vẫn chưa đáp lời, Mạc Mặc ôm chặt Nhược Nhất, tranh nói trước: “Vị hôn phu”.

Tử Đan lại ngăn người, vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Nhược Nhất, rồi lại nhìn Thương Tiêu đang sầm mặt. Im lặng một lúc lâu nàng mới nói: “Chỗ này không phải nơi để nói chuyện, chúng ta xuống đất trước đã”.

Mọi người vừa đáp xuống mặt đất, Nguyệt Hoàng liền yếu ớt nằm nhoài ra đất, bất tỉnh nhân sự. Nhưng mở nàng vẫn cắn chặt vật áo của Tử Đan. Nhược Nhất vội vàng chạy đến kiểm tra vết thương cho Nguyệt Hoàng, chỉ thấy toàn thân Nguyệt Hoàng dính đầy máu. Lòng vũ vốn vàng óng lúc này cũng không còn lấp lánh. Nguyệt Hoàng vốn là một chú chim phượng hoàng lung linh rực rỡ...

Nhược Nhất thở dài, bỗng nghe Tử Đan than vãn: “Haizzz, thật tiếc chiếc áo mới bằng lông chồn tuyết của ta”.

Nhược Nhất giật giật khóe miệng, lại nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của trẻ con ở phía sau, “oa oa”, tiếng khóc khiến người khác sốt ruột. Mọi người nhìn về phía tiếng khóc, chỉ thấy hai môn đồ Anh Lương mặc áo xanh đang lúng túng nhìn thứ gì đó ở dưới đất. Nhược Nhất chăm chú nhìn mới phát hiện, đó là đầu của Anh Lương chủ!

Cô giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện Anh Lương chủ bị chôn dưới đất, trên mặt đất chỉ có cái đầu tròn xoe đang không ngừng gào khóc: “Hoàng Nhi, nàng lừa ta! Nàng lừa ta! Nàng nói nếu nàng bị chôn dưới đất thì nàng sẽ khỏe lại, nhưng ta đã đào xong hố, nàng liền trối ta rồi chôn ta dưới đất”.

“Ha ha”, Mạc Mặc phì cười.

Tử Đan cũng mỉm cười nói với môn đồ Anh Lương ở bên cạnh: “Sao không đào lão ta lên?”.

Một tiểu đồng áo xanh trong đó hành lễ với Tử Đàn, khỏ nảo nói: “Nguyệt Hoàng sư tỷ hạ cấm chế dưới đất, với pháp lực của ta thì vẫn không giải được”.

Tử Đàn khẽ động ngón tay, xung quanh đầu của Anh Lương chủ lóe lên ánh sáng vàng: “Đào đi, lần này chắc chắn có thể đào hẳn lên được”.

Nhược Nhất thấy buồn cười, nhưng lại xót xa cho Nguyệt Hoàng. Nàng ấy hao tâm tổn sức như vậy chỉ để cứu tên Hồng Liên kia sao? Nhưng nam tử đó sau khi được Nguyệt Hoàng liều mạng ứng cứu lại không thèm nhìn nàng ấy lấy một lần. Có lẽ, nam tử đó không có ý thức, hoàn toàn bị ma khí thao túng...

Nhược Nhất nghĩ: Nguyệt Hoàng, nếu người yêu mà tỷ phải trải qua bao nhiêu vất vả mới tìm thấy lại biến thành ma làm hại chúng sinh, vậy tình yêu của tỷ nên đi đâu về đâu đây?

Bên này Nhược Nhất vẫn đang nghĩ ngợi, bên kia Anh Lương chủ đã được đào lên, lão đảo chạy đến bên cạnh Nguyệt Hoàng. Hắn vừa nhìn thấy vết thương trên người Nguyệt Hoàng thì lập tức sầm mặt. Đôi mắt trong veo của đứa bé lóe lên vẻ đau đớn, hắn khẽ nắm lấy mỏ của Nguyệt Hoàng để nàng ấy nhả vạt áo của Tử Đàn ra, miệng nàng ấy không ngừng ộc máu. Anh Lương chủ kinh hãi, luống cuống lau miệng cho Nguyệt Hoàng nhưng không sao lau sạch được. Anh Lương chủ tức giận liền ngẩng đầu quát mắng Tử Đàn: “Người làm gì vậy? Sao ngay cả sư muội của mình mà người cũng không bảo vệ được?”.

Như có sét đánh giữa trời quang.

Nhược Nhất nhìn Nguyệt Hoàng vẫn đang bất tỉnh nhân sự, lại nhìn Tử Đàn bình thản như không, rồi nhìn Anh Lương chủ đang nổi giận lôi đình, lắp bắp nói: “Sư... sư muội? Sư muội?”. Nhược Nhất kéo một môn đồ Anh Lương ở bên cạnh, hỏi: “Sư muội sao?”.

Tiểu đồng đó cung kính nói: “Đồ đệ của chủ tử có ở khắp Cửu Châu, khi chủ tử nổi danh thiên hạ, không ít thủ lĩnh yêu tộc đã đưa con của mình đến làm môn đồ Anh Lương. Hàn Ngọc chủ đại nhân hàng ngàn năm trước cũng từng là môn đồ Anh Lương”.

“Hả!”. Nhược Nhất kinh ngạc, đứa bé này đã từng là một người oai phong một cõi? Mặc Mặc ở bên cạnh than vãn thay cho Nhược Nhất: “Đây quả là mối quan hệ thần bí khó lường làm cho người người kinh hãi!”.

Nghe thấy Mặc Mặc nói vậy, Tử Đàn ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Mặc Mặc, sau đó nàng kéo tay Thương Tiêu, ngắt lời lảm nhảm của Anh Lương chủ: “Tiêu Nhi, đi theo ta”. Nói rồi, nàng kéo Thương Tiêu đi về phía xa.

“Khoan đã! Khoan đã! Đừng tưởng bây giờ ngươi là Hàn Ngọc chủ gì gì đó mà lão tử không dám xử lý ngươi!”. Anh Lương chủ tức tối giậm chân.

Nhưng Tử Đàn không thèm quan tâm, cứ thế kéo Thương Tiêu đi. Thương Tiêu đi theo Tử Đàn hai bước, như sức nhớ ra điều gì, đột nhiên cơ thể hắn cứng đờ. Hắn nhìn Nhược Nhất, Nhược Nhất cũng nhìn hắn chăm chăm.

“Đàn Nhi...”.

“Có gì lát nữa nói”.

Thương Tiêu đứng yên tại chỗ, hắn đang định nói với Nhược Nhất điều gì thì bỗng thấy một tay Mặc Mặc khoác lên vai Nhược Nhất, ôm cô vào lòng. Mặc Mặc ngả đầu vào đầu Nhược Nhất, uể oải nói: “Để bọn họ đi đi, Nhược Nhất, đi, về ngủ với ta”. Thương Tiêu lập tức tái mặt, đến khi bị Tử Đàn kéo đi hắn mới quay người đi theo Tử Đàn.

Nhược Nhất cup mắt, nhớ tới câu mà mình nói với Thương Tiêu khi ở trong tòa thành hư ảo: “Đừng thích Tử Đàn nữa, được không?”. Cô cười khổ, mệt mỏi che mặt, cố không để lộ vẻ thất vọng trong ánh mắt.

Tối đến, Nhược Nhất ngồi trong sân, ngắm người ngắm song nguyệt. Cô nghĩ tới Hồng Liên, rồi lại nghĩ tới Nguyệt Hoàng, nghĩ tới Huân Trì, rồi lại nghĩ tới Thương Tiêu và Tử Đàn.

Mạc Mặc tắm rửa xong cũng ngồi cùng Nhược Nhất một lúc, Mạc Mặc thấy cô cứ ngây người ra như vậy, đang chán thì bỗng nhiên ngoài sân có một bóng người đi tới. Mạc Mặc nhú mào, đứng dậy chắn trước mặt Nhược Nhất, giọng nói lạnh lùng: “Nửa đêm rồi còn có chuyện gì sao?”.

Tử Đan khẽ cười: “Ta chỉ muốn tìm Nhược Nhất tâm sự thôi”.

Mạc Mặc nói: “Không có gì phải tâm sự, bọn ta...”.

“Mạc Mặc”, Nhược Nhất gọi, rồi đứng dậy, “Đi đâu?”. Có một số chuyện cần phải nói cho rõ ràng.

Tử Đan mỉm cười hài lòng: “Mái chòi trên núi phía sau Anh Lương là một nơi thú vị để thưởng nguyệt”.

37. Chương 37

Chương 37

Đình trên núi phía sau Anh Lương đúng là nơi lý tưởng để thưởng nguyệt.

Đình được xây ở trên một vách núi, xung quanh không có vật gì che chắn, đứng đây sẽ thấy song nguyệt càng sáng tỏ. Nhờ vào ánh trăng, còn có thể nhìn rất rõ những gợn sóng lấp lánh của dòng sông dưới núi. Tiếng côn trùng rả rích kêu càng khiến màn đêm thêm phần tĩnh mịch.

Tử Đan đào một cái hũ được chôn dưới cột đình thứ ba lên. Nàng đặt chiếc hũ trên bàn đá nhỏ giữa đình, cười nói: “Nhược Nhất nếm thử cái này đi”. Tử Đan chỉ tay lên bàn, trên bàn liền xuất hiện hai chiếc chén bạch ngọc, nàng rót một chút vào chén rồi đưa cho Nhược Nhất.

Nhược Nhất không nghĩ ngờ gì, khẽ nhấpngụm. Một mùi thơm dễ chịu liền lan tỏa trong miệng, mùi rượu thoang thoảng, đầu lưỡi và cổ họng cô có cảm giác giòn ngọt và man mát. Một người không hiểu gì về rượu như Nhược Nhất cũng phải khen ngợi: “Đúng là rượu ngon”.

Tử Đan mỉm cười: “May mà hũ rượu này được ngâm lâu, trước đây loại rượu này rất khó uống nhưng vì được chôn dưới đất hơn một nghìn hai trăm năm, dĩ nhiên nó sẽ trở thành rượu ngọt”.

Nhược Nhất suất chút nữa thì phun rượu ra ngoài. Cô mượn ánh trăng để nhìn “thứ” trong chén rượu.

Hơn một nghìn hai trăm năm... loại rượu này thật sự còn uống được sao?

“Hồi ấy còn trẻ, vì mới tới Anh Lương nên ta chẳng biết gì cả, sư phụ bảo ta làm gì thì ta làm nấy. Hồi ấy, Anh Lương chủ nghiệm rượu, liền bảo những đồ đệ gia thế hiển hách của mình cùng tu thuật ủ rượu, thực chất là để tha hồ được uống rượu. Hũ rượu đào này chính là hũ rượu đầu tiên ta ủ. Hồi ấy nếm thử một ngụm, ta thật sự cảm thấy trên thế gian không có thứ nào khó uống như thế nên liền dùng thuật bí mật để chôn nó. Bây giờ nếm thử, không những mùi vị tuyệt vời, mà nó còn khiến ta nhớ về quá khứ”.

Nhược Nhất không kìm được tò mò hỏi: “Bộ dạng của Anh Lương chủ hơn một nghìn năm trước cũng giống như bây giờ sao?”.

Tử Đan cười nói: “Không, nếu Anh Lương chủ có bộ dạng vô dụng như bây giờ, thì liệu có ai muốn gửi con mình vào tay sư phụ không? Trước đây sư phụ... được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam ở Cửu Châu này đấy”.

“Đệ nhất mỹ nam...”. Nhược Nhất im lặng, quả thực cô không thể liên hệ đứa bé tính khí nổi nóng thất thường ấy với đệ nhất mỹ nam được.

Quả nhiên là thời gian trôi đi khiến người ta đổi khác!

Tử Đan lại rót đầy hai chén rượu, than vãn: “Thấm thoát đã đến cái tuổi này rồi, có lẽ thời gian là sức mạnh lớn nhất trong thế gian này”. Tử Đan nhìn Nhược Nhất, “Hai trăm năm trước, ta tỉnh dậy ở động Hàn Ngọc. Ta vốn tưởng Cửu Châu vẫn là Cửu Châu, U Đô vẫn là U Đô, Tiêu Nhi của ta vẫn là Tiêu Nhi của ta. Nhưng không ngờ, lúc ta ngủ say, Cửu Châu và U Đô đều thay đổi, ngay cả Tiêu Nhi cũng thay đổi”.

Nhược Nhất chăm chú nghe, tay bắt giắc cầm chặt chén rượu.

“Tiêu Nhi sinh ra đã là bá chủ Cửu Châu, trưởng bối trong tộc kỳ vọng rất cao vào Tiêu Nhi, vì thế họ cũng đưa ra những yêu cầu nghiêm khắc. Từ nhỏ Tiêu Nhi đã theo các trưởng bối giải quyết các việc trong tộc, ít khi tiếp xúc với người cùng tuổi, vì thế tính cách của Tiêu Nhi cũng già trước tuổi và lạnh lùng với người khác. Ta cũng chưa từng thấy Tiêu Nhi vui sướng hay xúc động với những thứ Tiêu Nhi yêu thích”. Từ Đàn quan sát vẻ mặt trầm mặc của Nhược Nhất, bỗng nói: “Nhược Nhất có biết vì sao ta hiểu rõ quá khứ của Tiêu Nhi không?”.

“Quan hệ của hai người thân thiết như vậy, dĩ nhiên biết rõ quá khứ của nhau”.

“Hôm nay, ta sẽ nói rõ những chuyện này với muội, để muội khỏi đoán lung tung”. Từ Đàn khẽ nhấp một ngụm rượu và nói: “Ta tên là Thương Tiều. Sau khi Thương Tiều xưng vương, để tránh tên của nó, ta liền đổi tên là Từ Đàn”. Nàng nói nhẹ nhàng, đến độ Nhược Nhất nghe xong nhất thời không hiểu Từ Đàn muốn nói gì. Sau khi đã hiểu rõ, cô ngước mắt, kinh ngạc nhìn Từ Đàn. Từ Đàn nói tiếp: “Ta là chị gái của Thương Tiều, lớn hơn nó năm trăm tuổi”.

Chị? Nhược Nhất sửng sốt.

“Khi ta tới Anh Lương bá sự thì nó mới chào đời ở U Đô, nghe nói ngày nó chào đời, tám mươi mốt đạo thiên lôi giáng xuống gần như phá tan nửa dãy U Đô. Nó chịu tám mươi đạo đầu tiên, mẫu hậu thay nó nhận đạo cuối cùng và mất mạng. Phụ vương ta vì thế đặt tên tục cho nó là Từ Ly”.

Nhược Nhất ngây người nghe.

“Tiêu Nhi là bậc kỳ tài hiếm có. Ta ở Anh Lương tu luyện phép thuật, cứ cách mười năm lại có một tháng được nghỉ để về U Đô. Mỗi lần gặp Tiêu Nhi, ta đều vô cùng kinh ngạc. Tiêu Nhi tiến bộ nhanh tới mức khiến ta cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng điều khiến ta kinh ngạc hơn nữa là, ánh mắt nó càng ngày càng trầm mặc”. Từ Đàn thở dài một tiếng, “Nó dù giỏi giang thế nào thì lúc ấy cũng chỉ là một đứa trẻ, dù nó tỏ ra chín chắn như thế nào thì thực chất nó vẫn muốn chơi đùa. Ai đối xử khoan dung, thoải mái với nó dù chỉ một chút, nó liền trở nên thân thiết với người đó. Hồi ấy, cả U Đô chỉ có ta là thoải mái với nó nhất, vì thế nó luôn thân thiết với ta. Ta tu hành ở Anh Lương hơn ba trăm năm, sau khi quay về U Đô, ta được nhận chức đại tướng quân, chính là chức mà bây giờ Võ La đảm nhiệm. Ta quanh năm chinh chiến bên ngoài nên cũng ít trò chuyện với Tiêu Nhi. Cộng tất cả những tháng ngày sau đó ta và Tiêu Nhi được ở cùng nhau cũng không nhiều bằng ba trăm năm trước đó. Nhược Nhất, muội biết ta ngủ trong Hàn Ngọc động bốn trăm năm, nhưng, muội biết vì sao ta lại ngủ không?”.

Nhược Nhất lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Muội đã từng hỏi Thương Tiều, nhưng chàng im lặng không nói. Các tiểu yêu ở U Đô sơn cũng đều nói không biết”.

“Các tiểu bối ở U Đô sơn kiêng dè khi nhắc tới chuyện năm ấy cũng là lẽ đương nhiên. Còn về Tiêu Nhi...”. Từ Đàn ngẩng đầu nhìn song nguyệt trên bầu trời, giọng nói lạnh lùng: “Trước khi ta ngủ say, phụ vương ta đã qua đời, Tiêu Nhi ngồi lên vương vị, dẫn quân thân chinh trận đại chiến cuối cùng. Đây vốn là một trận tất thắng, nhưng vì trong quân đội của yêu tộc có một tên phản nghịch, khiến mười vạn binh sĩ tình nguyện đều bị tiêu diệt. Tên phản nghịch này chắc là muội cũng biết”.

Nhược Nhất hoang mang.

Từ Đàn mỉm cười lạnh lùng: “Hắn tên là Thương Tế, tên tục là Từ Hiên. Chính là Tầm Thường cung chủ nổi danh thiên hạ hiện nay – Quý Từ Hiên. Không ai biết chân thân của hắn cũng là một cửu vĩ bạch hồ. Hắn là anh em cùng cha khác mẹ với ta và Tiêu Nhi. Ban đầu hắn phản bội yêu tộc, lấy trộm cả cuốn thiên thư được đặt trên bạch môn ở đỉnh Hàn Ngọc. Hắn tiết lộ tất cả quân cơ của tộc ta, đến nỗi mười vạn tướng sĩ của yêu tộc ta phải chết thảm nơi sa trường”.

Quá khứ giữa Quý Từ Hiên và Thương Tiều là như thế! Nhược Nhất giật mình, Thương Tiều bị anh em ruột thịt phản bội, chẳng trách trước đây hắn thận trọng trong việc dùng người như vậy, thì ra là “đòn đau nhớ đời”.

“Ta vì cứu Tiêu Nhi, không cẩn thận nên bị phong ấn, từ đó chìm vào giấc ngủ say... Sự việc năm ấy chắc chắn là một vết thương trong lòng Tiêu Nhi. Làm sao Tiêu Nhi để muội biết nó đã từng bị ép vào thế khó

như vậy”.

Nhược Nhất thấy lòng đau thắt, lại nghe Tử Đan nói: “Cho dù khi ấy tình cảnh khó khăn như thế nhưng ta chưa bao giờ thấy Tiêu Nhi tỏ ra mềm yếu. Ta luôn tưởng nó đã kiên cường tới mức không biết đến buồn vui. Nhưng hai trăm năm trước, khi mở mắt, ta rất bất ngờ khi thấy nó thể hiện rõ cảm xúc như thế”. Tử Đan nhìn Nhược Nhất cười, “Tiếp theo, ta muốn nói chuyện của hai trăm năm trước, muội còn muốn nghe ta nói tiếp không?”.

Nhược Nhất nói: “Muốn... nhưng lại không muốn. Muội...”. Nhược Nhất cầm chặt chén bạch ngọc, cô khẽ nói, “Muội hơi sợ”.

“Dù muội có muốn hay không, ta đều phải nói uội nghe. Tiêu Nhi đã cô đơn quá nhiều rồi, ta chỉ muốn những ngày tháng sau này của Tiêu Nhi được vui vẻ hơn mà thôi”. Tử Đan nhìn lên song nguyệt trên bầu trời, “Ta nhớ muội bỏ đi đúng vào ngày hỷ nguyệt, ba tháng sau khi muội đi, Tiêu Nhi từ dòng Quỷ Khốc dưới U Đô quay về, trên người đầy lệ khí. Tiêu Nhi chỉ nói với ta một câu, từ nay về sau, ngày hỷ nguyệt chính là sinh thần của nó”.

“Chàng... chàng tìm muội ở dòng Quỷ Khốc suốt ba tháng?”. Nhược Nhất kinh hãi, lệ khí ở dòng Quỷ Khốc đáng sợ vô cùng, ở trong đó lâu như vậy cho dù là Thương Tiêu cũng không thể chịu được. Hơn nữa, nếu Nhan Nhược Nhất thật sự rơi xuống dòng Quỷ Khốc, e rằng cũng nhanh chóng tan xương nát thịt. Sao chàng lại không biết? Hay là cho dù chàng biết, chàng cũng nguyện tìm kiếm trong vô vọng?

Tử Đan không đáp lời cô. Nàng nói: “Tiêu Nhi chưa bao giờ đón sinh thần, bởi vì sinh thần của nó là ngày giỗ của mẫu thân, đó là lần duy nhất ta nghe thấy chính Tiêu Nhi chủ động nhắc tới hai chữ ‘sinh thần’. Về sau ta mới biết, thì ra là giữa muội và Tiêu Nhi có hẹn ước gì đó về sinh thần, đúng không?”.

Nhược Nhất im lặng, run rẩy nhắm mắt, trong đầu không ngừng hiện lên tiếng nói tình nghịch của mình: “Tiêu hồ ly, chàng có muốn hẹn ước với ta không?”, “Hẹn ước... khi nào ta thổ lộ với chàng, khi ấy chính là sinh thần của chàng. Quà sinh thần là bạn gái!”. Còn ngày Nhược Nhất rời đi, cô tức giận hét lớn vào Hàn Ngọc động: “Thương Tiêu! Mẹ kiếp, chúc chàng sinh thần vui vẻ!”. Vì thế, chàng đang tuân thủ hẹn ước ấy, hay là chàng muốn món quà sinh thần mà chàng chưa có được?

“Sau đó, người của Tầm Thường cung tìm tới, nói là muốn trao ‘di vật’ mà muội để lại, bảo một mình Tiêu Nhi tới Tầm Thường cung lấy”. Tử Đan xoay xoay chén rượu trên tay, “Quý Tử Hiền chắc chắn đã sắp đặt sẵn kế sách để giết hại Thương Tiêu trong Tầm Thường cung, tất nhiên ta không cho Tiêu Nhi đi, nhưng ta vẫn không thể ngăn được. Lúc quay về, toàn thân Tiêu Nhi đầy máu, tay nó cầm chặt một phong thư, từ đó ấn đường của nó liền có ấn ký nhập ma. Về sau ta nghe người ta nói, mắt của Quý Tử Hiền cũng bị phế bỏ”.

Mắt Nhược Nhất hoe đỏ: “Di vật? Muội có để lại di vật nào đâu, cho dù muội để lại di vật thì cũng không đáng để chàng nhập ma...”.

Tử Đan lạnh lùng nói: “Không có sao? Vậy thì bức thư ‘Gửi Thương Tiêu!’ mà ta nhìn thấy từ đâu tới? Muội có biết khi nhìn thấy bức thư ấy của muội, biết được muội đã lên kế hoạch bỏ đi từ lâu, ngay cả ta cũng kinh ngạc vô cùng không? Muội để lại một lời tuyệt bút, hiên ngang bỏ đi, đổi lại là Tiêu Nhi nhập ma, gần như điên loạn... Nhược Nhất, bây giờ biết những chuyện này, muội có cảm thấy đau lòng không? Tuy không phải lúc nào ta cũng ở bên Tiêu Nhi, nhưng cũng có thể nói là ta chứng kiến nó lớn lên. Từ trước tới nay Tiêu Nhi đều lấy yêu tộc trong thiên hạ làm trọng. Nhưng hai trăm năm trước nó phụ thiên hạ, chỉ cầu xin thời gian quay ngược trở lại và đổi lấy cái nhìn của muội ở đỉnh U Đô”.

“...”.

“Muội có thể tưởng tượng dáng vẻ Tiêu Nhi uống say, ngồi trong Phù Vân các thất thanh ghen ngào không? Muội có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của Tiêu Nhi khi hàng trăm lần nó định nhảy xuống U Đô sơn chỉ để tìm kiếm một bóng hình hư ảo không? Muội có biết khoảnh khắc cuối cùng khi bị phong ấn Tiêu Nhi đã gọi ai không? Muội có biết khoảnh khắc khi phá phong ấn Tiêu Nhi đã gọi tên ai không?”.

“...”.

“Nhan Nhược Nhất!”. Tử Đan khẽ thở dài một tiếng, “Nhược Nhất, nghe những chuyện này muội có thấy

hổ thẹn trong lòng không? Hôm nay muội đã quay về đây nhưng muội lại mang theo một vị hôn phu bản lĩnh như vậy... Lẽ nào muội quay về đây chỉ để đánh thức Tiêu Nhi, rồi lại móc lấy trái tim của nó sao?”.

Nhược Nhất bịt mắt lắc đầu, nghẹn ngào tới mức không thể nói thành lời.

“Thôi, chuyện của người trẻ tuổi các ngươi ta vốn không nên nói nhiều, chỉ là, Nhược Nhất, sao muội nỡ để Tiêu Nhi tiếp tục cô đơn lẻ bóng”. Tử Đàn lại rót rượu cho Nhược Nhất. “Chắc bây giờ Tiêu Nhi không ngủ được, cũng thưởng nguyệt trong tâm trạng buồn rầu. Muội hãy uống chén này rồi Tiêu Nhi đi”.

Sau khi Nhược Nhất đi, Tử Đàn sờ quanh viên chén rượu như chợt nghĩ ngợi điều gì, lẩm bẩm: “Liệu mình có cho quá liều thuốc không nhỉ? Cô nương này có lẽ là lần đầu, không chịu được thì làm sao?... Thôi, người trẻ tuổi mà, quá liều một chút cũng tốt”.

38. Chương 38

Chương 38

Nhược Nhất đi tới chỗ ở của Thương Tiêu, đến trước cửa tiểu viện của hấn thì cô dừng bước.

Lúc này cô cảm nhận sâu sắc được tâm trạng phức tạp khi về thăm chốn cũ. Do dự hồi lâu, cuối cùng Nhược Nhất run run ngón tay, khẽ đẩy cửa. Trong tiểu viện không có ai, phòng ốc cũng tối đèn, Thương Tiêu không có ở đây sao?

Nhược Nhất quan sát căn phòng vắng lặng, cuối cùng cup mắt thất vọng, đang định quay người bỏ đi thì bỗng nghe thấy một tiếng đàn xa xăm ở phía sau nhà. Nhược Nhất lắng nghe, dè dặt bước từng bước ra sau nhà. Dưới ánh sáng của song nguyệt, rừng trúc sau nhà đang rung lên xào xạc trong gió đêm lạnh lạnh. Nam tử một mình ngồi đó gảy đàn, tiếng đàn réo rắt không thành điệu nhưng lại có phong vị riêng.

“Thương Tiêu”.

Hắn đột ngột dừng lại, giống như một thước phim đột nhiên bị dừng hình.

“Tiêu hồ ly...”. Nhược Nhất lâu lắm không gọi hấn như thế, khóe mắt cô liền hoe đỏ. Cô hít một hơi thật sâu, cố kìm nén những giọt lệ đang chực trào rồi rảo bước chạy tới sau lưng nam tử. Nhược Nhất đẩy nam tử rất mạnh, mắng: “Chàng bị câm sao? Chàng bị bại não tới mức ngũ quan cũng bị ảnh hưởng sao? Nói với ta Tử Đàn là tỷ tỷ của chàng thì sẽ làm mất bao nhiêu thời gian của chàng chứ! Sao chàng còn có thời gian ở đây, gảy nhạc dưới ánh trăng, làm ra vẻ khổ đau như vậy? Chàng... chàng đúng là... vô cùng ngu xuẩn...”.

Nhược Nhất bắt lực đâm vào lưng nam tử, cô kìm nén hồi lâu, cuối cùng nước mắt cũng trào ra. Cô ôm hấn từ phía sau, gào khóc, chùi cả nước mắt nước mũi lên lưng hấn.

“Này! Ai vô cùng ngu xuẩn hả!”. Nam tử đột nhiên đứng dậy, gạt Nhược Nhất đang khóc sưng mắt ra, lớn tiếng nói: “Cô đến tìm ai mà than khóc lóc thảm thiết như vậy! Đã nhìn rõ ai chưa hả? Nhìn xem bộ dạng của cô xem, cô không biết xấu hổ hay sao!”.

Nhược Nhất khóc sưng hai mắt, thút thút nhìn người trước mặt: “Mạc... Mạc Mặc”.

“Là lão gia ta đây”.

“Cô, cô ở đây làm gì?”. Nhược Nhất thất vọng hỏi.

“Nữ nhân của hấn tìm cô nói chuyện, nam nhân của cô dĩ nhiên cũng phải tìm ‘kẻ ấy’ nói chuyện. Bọn tôi uống rượu, trò chuyện vô cùng vui vẻ”.

Nhược Nhất lướt mắt nhìn, trên cầm án cũng có hai chén rượu. Cô mặt mũi đỏ trán: “Chàng đâu rồi?”.

Mạc Mặc dẫu môi, Nhược Nhất nhìn theo, chỉ thấy Thương Tiêu trong tà áo trắng đứng dưới cây trúc. Hắn im lặng không nói, nhìn cô chăm chăm. Mạc Mặc ghé sát tai Nhược Nhất, khẽ nói: “Vui vẻ cái con khỉ, hẳn ghen lồng lộn, vừa nhìn thấy tôi đã tỏ vẻ khó chịu”.

Nhược Nhất lúc này dĩ nhiên không nghe thấy Mạc Mặc nói gì. Mạc Mặc sờ mũi, quan sát Nhược Nhất, rồi lại nhìn Thương Tiêu đứng cách đó không xa, cuối cùng nhìn chén rượu trên cầm án hồi lâu, lẩm bẩm: “Có lẽ liều vừa phải”. Sau đó Mạc Mặc lùi ra ngoài.

Hai người còn lại nhìn nhau không nói. Có lẽ là không thể chịu được không khí này, Nhược Nhất mấp máy môi nhưng không ngờ cô vẫn chưa nói xong từ “Tiêu...” thì nước mắt đã rơi. Cô giống như một đứa trẻ, đứng đó lau nước mắt, nhưng lau mãi không hết.

Thương Tiêu chậm chậm bước đến, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm Nhược Nhất vào lòng: “Ta tưởng nàng biết”. Câu nói đầy vẻ ảm ức.

Nhược Nhất thút thít: “Ta không biết”.

“Ta tưởng nàng biết”. Thương Tiêu càng ôm chặt.

“Ta thật sự không biết!”.

“Ta tưởng nàng biết!”.

“Ta...”. Nhược Nhất khựng lại, đột nhiên bật cười rồi lại khóc. Cô vừa khóc vừa cười, nói: “Thật ấu trĩ! Tiêu hồ ly, chàng là đồ ngốc ấu trĩ!”. Nhược Nhất vòng tay ôm chặt cổ Thương Tiêu, nước mắt lạnh lạnh rơi lên cổ hắn. Thương Tiêu cảm thấy cơ thể bỗng nóng ran.

Hắn khẽ cúi đầu, hơi thở phả bên tai Nhược Nhất. Đôi mắt vẫn còn tỉnh táo lúc này liếc nhìn hai chén rượu trên cầm án. Với tu vi của Thương Tiêu, sao hắn có thể ngốc nghếch như Nhược Nhất được. Thủ đoạn bỏ thuốc này nếu thực hiện được với hắn, vậy chỉ có một khả năng: hắn muốn uống.

“Nhược Nhất...”. Thương Tiêu mở miệng, giọng nói đã khàn khàn.

Nhưng vẫn chưa đợi hắn nói xong, Nhược Nhất bỗng nói: “Tiêu hồ ly, hình như có chút kỳ lạ”.

Thương Tiêu im lặng, Nhược Nhất nói tiếp: “Hơi nóng...”.

Thương Tiêu đột nhiên nhớ tới vẻ mặt kỳ lạ gần như là ám muội của Tử Đan sau khi nói chuyện với hắn... Thương Tiêu thở dài. Tuy hắn bị bỏ thuốc, nhưng nếu Nhan Nhược Nhất không muốn, vậy thì hắn cũng có cách ép thuốc ra ngoài. Nhưng bây giờ Nhược Nhất cũng bị bỏ thuốc, không thể kiểm soát được hành vi, nếu giữa họ xảy ra chuyện gì thì có lẽ đó không phải là mong muốn của cô.

Trong chuyện này, Thương Tiêu không muốn làm kẻ hồ đồ. “Nhược Nhất, là Tử Đan cho nàng...”. Thương Tiêu bỗng trợn mắt.

Nhược Nhất áp đôi môi nóng bỏng lên môi Thương Tiêu, cái lưỡi không yên phận khiêu khích đôi môi của hắn một cách vụng về. Nàng đã bị ngấm thuốc rồi, lý trí của Thương Tiêu nói với hắn. Nhưng ngọn lửa trong cơ thể Thương Tiêu như bùng lên trong nháy mắt, khiến hắn không thể kìm xuống được: “Nhược Nhất...”, Thương Tiêu khẽ kéo cô ra, “Nàng...”.

“Ta biết”. Dưới ánh trăng, Nhược Nhất đỏ mặt ngượng ngùng, “Ta biết”. Đôi môi của hai người kề sát, sự va chạm của đôi môi khi nói chuyện khiến Thương Tiêu không thể kiềm chế nổi. Nhược Nhất nhắm mắt, khẽ nói: “Ta nghĩ có lẽ là được”.

Khoảnh khắc môi lưỡi quấn lấy nhau, Nhược Nhất mơ hồ cảm thấy song nguyệt trên bầu trời cong cong giống như một đôi mắt đang cười nhìn họ, khiến hai má cô nóng rực.

“Thương Tiêu”. Nhược Nhất nắm chặt vạt áo của Thương Tiêu. Khoảnh khắc môi họ rời nhau, cô thở hổn hển, nói: “Vào trong, được không?”. Nhưng, có lẽ là rượu đào của Tử Đan quá nặng đã phát huy tác dụng, khiến Nhược Nhất không nhớ rõ hai người đã vào phòng như thế nào.

Về ký ức tối hôm ấy, Nhược Nhất chỉ nhớ họ quấn lấy nhau. Mái tóc màu bạc mềm mại của Thương Tiêu đẹp tới mức khiến người ta say đắm. Ngón tay lạnh lạnh của hắn vuốt ve ấn đường, xương quai xanh, rốn của cô, cuối cùng nắm lấy cổ tay cô. Nhược Nhất muốn rứt tay lại, nhưng vẫn bị hắn nắm chặt.

Lòng bàn tay Nhược Nhất có một vết sẹo xấu xí, cắt đứt chỉ tay của cô. Thương Tiêu áp lòng bàn tay của Nhược Nhất lên mặt mình. Gần như thì thầm: “Đau lắm không?”.

Nhược Nhất đáp: “Trước đây thì có”. Trước đây thì có, nhưng bây giờ thì hết rồi.

Thương Tiêu nhú mày. Nhược Nhất day day ấn đường của hắn như muốn xóa đi những buồn phiền tích tụ nơi đó. Cô nói: “Chàng nợ ta, ta nợ chàng, sớm đã rồi thành một mớ, không thể tính toán rõ ràng. Thương Tiêu, ta chỉ hỏi chàng một câu, chàng có còn muốn cùng Nhan Nhược Nhất bên nhau cả đời này không?”.

Thương Tiêu trầm ngâm, “Đó là may mắn của ta”. Nói rồi, hắn đưa tay đặt lên ngực cô.

Nhược Nhất không ngờ Thương Tiêu đột nhiên làm như vậy, cô khẽ rên rỉ, mặt đỏ bừng: “Thương... Thương Tiêu”. Nhưng Thương Tiêu không đáp lời, hắn hôn lên khắp cơ thể cô.

Nhược Nhất chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, nhưng tận sâu trong cơ thể lại có một luồng khí lạnh băng cần sưởi ấm. Trước sự giãy vò này, thần trí của Nhược Nhất dần mơ hồ, đến tận khi một cơn đau giằng xé từ thân dưới lan ra khắp cơ thể. Cô thở gấp, muốn xoa dịu cảm giác đau đớn ấy, nhưng nó vẫn quẩn quýt lấy cô như hình với bóng.

“Nhược Nhất, thả lỏng”, giọng nói của Thương Tiêu cũng khó nhọc.

“Đau quá...”. Nhược Nhất cắn vai Thương Tiêu, mơ hồ nói, “Bỏ ra”.

Thương Tiêu không nhúc nhích. Nhược Nhất tức giận đánh hắn: “Bỏ ra!”. Thương Tiêu thấy Nhược Nhất thực sự rất đau liền mềm lòng, lùi lại một chút. Nhược Nhất rên lên một tiếng, lập tức ấn người Thương Tiêu xuống: “Không... không được động đây...”. Trên trán Thương Tiêu lấm tấm mồ hôi.

Cơn đau dịu dần, cảm giác lạnh băng trong cơ thể cũng đã bị Thương Tiêu xua đi. Nhược Nhất đỏ mặt, lí nhí nói: “Có thể, có thể chuyển động nhẹ nhàng... từng chút một thôi”.

Thương Tiêu nở nụ cười hiếm thấy, hắn khẽ khàng di chuyển. Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, hắn nhìn rõ hai má của Nhược Nhất ửng đỏ, nét mặt dần thư thái. Hắn mãn nguyện vô cùng.

“Tiêu hồ ly”. Nhược Nhất vòng tay ôm chặt lưng Thương Tiêu theo động tác càng lúc càng nhanh của hắn, “Tiêu hồ ly... ta, rất yêu, rất yêu chàng”. Thương Tiêu vô cùng vui sướng, hắn hôn lên môi Nhược Nhất, tham lam cắn mút. Tiếng rên ứat át, những va chạm gợi tình, những động tác đung đưa khiến người ta mê muội, những lộn tóc và ngón tay đan vào nhau, tiếng của Nhược Nhất như càng lúc càng không thể kìm nén được.

Trong khoảng khắc cuối cùng, một luồng ánh sáng trắng xoẹt qua, phần bụng khẽ cong lên của cô bất lực hạ xuống. Thương Tiêu gục đầu vào cổ Nhược Nhất. Tiếng thở hỗn hển cũng dần bình ổn, nhưng Thương Tiêu vẫn ở trong cơ thể Nhược Nhất. Lúc này Nhược Nhất mới cảm thấy vô cùng xấu hổ, dịch sang bên cạnh, muốn đẩy Thương Tiêu ra. Nhưng không ngờ cô vừa khẽ cử động thì tiếng thở hỗn hển của Thương Tiêu lại dừng. Nhược Nhất hơi cứng người, cảm nhận được thứ ấy đang dần dần ngóc dậy...

Cô cũng...

“Thương Tiêu”. Nhược Nhất nghiêm mặt nói: “Họ thật mạnh tay”.

“Ừm”. Thương Tiêu tán đồng nhưng thực chất là không chú tâm vào điều cô nói, rồi hỏi, “Nàng còn muốn không?”.

Nhược Nhất cảm thấy mặt mình nóng ran vì xấu hổ, câu hỏi như thế... câu hỏi như thế... chàng bảo ta phải trả lời thế nào đây!

“Ha ha”. Thương Tiêu khẽ cười, tiếng cười ấy vô cùng quyến rũ. Nhược Nhất động lòng, cô cắn răng, nghĩ dù sao cũng đã như vậy rồi, không cần bận tâm nhiều nữa. Cô ngẩng đầu hôn lên vành tai Thương Tiêu, nói một câu đầy bá đạo: “Muốn hay không, chàng còn không biết sao?”.

Đôi mắt của Thương Tiêu sâu lắng. Nhược Nhất mỉm cười mê hoặc: “Chàng là đồ yêu tinh giày vò người khác... ưm...”.

Thế là... đại nhân cứu vĩ bạch hồ đã nổi giận vì bị trêu chọc.

Thế là, đêm còn rất dài...

39. Chương 39

Chương 39

Sáng sớm hôm sau.

Thương Tiêu tỉnh dậy khi trời còn chưa sáng hẳn, Nhược Nhất ngoan ngoãn nằm bên cạnh, hơi thở ấm áp. Ngón tay của Thương Tiêu vẫn đan trong mái tóc của Nhược Nhất. Ánh mắt của hắn dịu dàng, hơi thở nhẹ nhẹ. Không biết hắn đang nghĩ gì mà gây người nhìn Nhược Nhất, đến tận khi Nhược Nhất ưm một tiếng như sắp thức dậy, hắn lập tức nhắm mắt vờ ngủ.

Chiếc giường khẽ động, hình như Nhược Nhất đang vươn vai, nhưng khi tay cô vô tình chạm vào trán Thương Tiêu, cô bỗng khựng lại. Không khí như đóng băng hồi lâu. Thương Tiêu cảm thấy ngón tay mềm mại nhẹ nhàng chạm vào ấn đường của mình, vuốt ve chậm chậm. Cô khẽ thở dài một tiếng, sau đó đầu ngón tay chậm chậm lướt qua sống mũi và cánh môi hắn.

Bỗng nhiên, Nhược Nhất tỉnh ngịch bóp mũi Thương Tiêu để hắn khó thở. Cô không biết rằng, Thương Tiêu bây giờ cho dù là một canh giờ không hít thở cũng không sao. Nhưng đã rất lâu rồi hắn không thấy Nhược Nhất đùa nghịch với hắn như vậy, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên, hắn quyết định chiều theo ý của cô, trợn mắt ra vẻ bức tức.

Nhược Nhất cười khi nhìn Thương Tiêu. Thương Tiêu không nói gì, thấy lòng ấm áp vô cùng. Hai người nhìn nhau một hồi, Nhược Nhất nghiêm mặt nói: “Tiêu hồ ly, chàng nhập ma vì ta sao?”. Vì vừa tỉnh dậy nên giọng nói của cô hơi khàn, nhưng lại khiến người nghe xúc động.

Thương Tiêu chuyển ánh nhìn, buông những sợi tóc của Nhược Nhất đang mắc ở kẽ tay mình ra.

Sự im lặng của hắn càng khiến Nhược Nhất tò mò. “Vậy lúc đầu chàng nghĩ vì sao ta bỏ đi?”.

Thương Tiêu vẫn im lặng. Nhược Nhất huých vào hông hắn. Thương Tiêu khẽ run lên, đôi mắt màu tím sắc bén nhìn Nhược Nhất...

Nhược điểm của cứu vĩ bạch hồ có sức mạnh gần với sức mạnh của thần này chính là sợ nhiệt. Nhược Nhất đã vô tình phát hiện ra điều này, nhưng do trước đây Thương Tiêu luôn đề phòng rất tốt nên cô không thể “ra tay” được. Còn bây giờ, Thương Tiêu trốn không được, tránh không xong, chỉ có cách mặc cho cô trêu đùa...

Nhược Nhất cười khúc khích.

Thương Tiêu lườm cô một lúc, cuối cùng hắn thở dài bất lực: “Nhan Nhược Nhất, nàng thật sự không biết sợ rồi”.

Nhược Nhất cũng thở dài giống Thương Tiêu: “Vậy cũng phải được đại nhân Tiêu hồ ly đồng ý mới được”. Nhược Nhất tóm được bàn tay đang giấu trong chăn của hắn, nhẹ nhàng sờ vào vết chai sần trong lòng bàn tay ấy, “Tiêu hồ ly, ta biết chuyện trước đây có truy cứu cũng vô ích. Nhưng nếu những chuyện ấy là lỗi của ta, vậy thì ta muốn biết cho rõ ngọn ngành. Bởi vì, ta không muốn trong tương lai một ngày nào đó khi chúng ta cãi nhau, ta lại nói ra những lời làm tổn thương chàng; càng không muốn sau khi thấy chàng im lặng, ta lại không biết an ủi chàng như thế nào”.

Thương Tiêu im lặng một lúc, nói: “Nhan Nhược Nhất, nàng tưởng ta là trẻ con sao?”.

“Chàng là đồ ngốc ấu trĩ!”. Nhược Nhất im lặng, ngả đầu vào cánh tay của Thương Tiều. “Dĩ nhiên, ta cũng vậy”.

Trong phòng im lặng một lúc, giọng nói lạnh lùng bẩm sinh của Thương Tiều cất lên chậm rãi: “Tuy ta nhập ma vì nàng, nhưng cũng là vì có kẻ âm mưu gây chuyện. Bây giờ nghĩ lại, chuyện nhập ma có lẽ là một kiếp số của ta mà thôi, khi ta phá băng ra ngoài, coi như ta đã độ qua kiếp ấy”.

Nhược Nhất kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghĩ chuyện trước đây lại chỉ là một kiếp số của Thương Tiều. Nói như vậy, Thương Tiều chỉ cần trải qua một kiếp nữa là có thể phi thăng thành thần. Nhưng bây giờ chàng đã nhập ma, chỉ cần độ qua một kiếp nữa là sẽ thành thần, vậy lẽ nào kiếp số tiếp theo của chàng là phải thoát khỏi ma thể sao? Hơn nữa... Nhược Nhất đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô nắm chặt tay Thương Tiều: “Chàng độ một kiếp nữa là sẽ phi thăng thành thần đúng không?”.

Như vậy chàng sẽ là vị thần đầu tiên sau khi các vị thần ở Cửu Châu tuyệt diệt.

Thương Tiều gật đầu.

“Sau khi chàng... phi thăng thành thần chàng sẽ trở nên thanh tâm quả dục, vô dục vô tình sao?”.

Nghe vậy, Thương Tiều mỉm cười nhìn Nhược Nhất: “Thần minh dĩ nhiên đều thanh tâm quả dục, vô tình rồi”.

“Vậy chàng sẽ quên tất cả mọi chuyện ở thế gian này sao?”.

“Nhan Nhược Nhất, nàng sợ ư?”.

“Ta sợ”.

Trước sự thẳng thắn của Nhược Nhất, Thương Tiều càng cười lớn hơn. Hắn nói: “Kiếp cuối cùng này ta sợ là không độ được”.

Nhược Nhất sững người, Thương Tiều vẫn chưa nói tiếp thì bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa và tiếng gọi lo lắng của Mạc Mặc: “Không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”.

Cả hai đều sững ra, nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua, cho dù Nhược Nhất to gan thế nào, Thương Tiều bình tĩnh ra sao, thì lúc này cũng phải đỏ mặt.

“Có lẽ là mệt quá nên vẫn chưa dậy thôi”, giọng nói của Tử Đan rất bình tĩnh.

Mạc Mặc và Tử Đan cùng tới.

“Ta nói này, cô là người thế nào vậy?”. Mạc Mặc trách móc, “Vì sao lại bỏ thuốc cho tình địch rồi đưa tình địch tới chỗ nam nhân của mình chứ?”.

“Ừm”. Tử Đan bình tĩnh bắt bẻ, “Người là vị hôn phu, chẳng phải người cũng làm như vậy sao?”.

Mạc Mặc im lặng hồi lâu, nói: “Tóm lại... chuyện này, dù sao cũng không giống nhau, nha đầu Nhược Nhất là lần đầu tiên!”.

Giọng nói của Tử Đan vẫn bình tĩnh: “Không giống nhau thế nào? Tuy ta có một thời gian không ở bên chăm sóc Tiêu Nhi, nhưng với tính khí của Tiêu Nhi, chuyện tối qua nhất định cũng là lần đầu tiên của nó”.

Hai người cãi nhau om sòm mà không biết rằng Thương Tiều và Nhược Nhất ở trong phòng đang ngượng tái mặt khi nghe tiếng cãi qua cãi lại của họ. Một lúc lâu sau, Mạc Mặc bên ngoài vẫn dẫu khẩu với Tử Đan, Nhược Nhất ở bên trong thì bật cười: “Tiều hồ ly, mặt chàng đỏ quá... Thì ra là lần đầu tiên của chàng”.

“Nhan Nhược Nhất... nàng dám dùng ngữ khí này nói một câu nữa...”.

“Thì ra là lần đầu tiên...”.

Chiếc giường rung mạnh, Nhược Nhất hét lên: “Á! Đừng!”.

Tiếng tranh cãi bên ngoài đột nhiên dừng lại, “Rầm” một tiếng, Mạc Mặc phá cửa xông vào, Tử Đan cũng nổi gót theo sau. Lúc này, Thương Tiều đang nằm lên người Nhược Nhất, Nhược Nhất cắn tay Thương Tiều, hai người quần lầy nhau, má đỏ ửng.

Mạc Mặc liền nổi giận, giận dữ quát Tử Đan: “Người nhìn xem, người nhìn xem! Chẳng phải là nữ nhân của ta đang cần xé nam nhân của người sao! Ta đã bỏ nhiều thuốc rồi, người còn ác hơn ta! Nếu họ chết vì kiệt sức, ta xem người sẽ làm thế nào!”.

Nhược Nhất chỉ cảm thấy gân xanh trên trán không ngừng giật giật.

Tử Đan nói: “Sao lại bảo ta ác, bây giờ Tiêu Nhi đang ở trên, rõ ràng là nó chiếm ưu thế, rõ ràng là người bỏ thuốc nhiều hơn ta. Nếu họ chết vì kiệt sức, tất cả đều là trách nhiệm của người”.

Gân xanh trên trán Thương Tiêu cũng giật giật.

“Nhược Nhất lần đầu tiên làm chuyện ấy, nếu không phải người bỏ nhiều thuốc như vậy, sao cô ấy có thể mãnh liệt đến thế!”.

“Tiêu Nhi cũng vậy...”.

Tử Đan chưa nói dứt lời, Thương Tiêu đã vung tay áo, luồng gió lạnh kèm theo một tiếng “Cút” tàn bạo thổi hai người ra ngoài, cánh cửa lại một lần nữa đóng sầm lại.

Hai người bị đuổi ra ngoài nhìn nhau cười.

Mạc Mặc nói: “Ta thích người”.

Tử Đan vuốt tóc: “Người cũng không tồi”.

“Ha ha, có muốn đi uống một chén không? Lần này không được cho thứ gì vào đâu đấy”.

“Cho cũng không sao”.

Mạc Mặc im lặng hồi lâu: “Coi như cô ghê ghét”.

Nhược Nhất đau mỗi lưng suốt một ngày. Cô vừa ăn tối xong thì Mạc Mặc ngà say đến tìm cô.

“Tử lượng của Tử Đan đại tỷ thật không tồi...”.

Nhược Nhất xấu hổ toát mồ hôi: “Tỷ ấy là yêu quái mà”.

Mạc Mặc vịn vào thành bàn, ngồi xuống, uống một ngụm trà, rồi nghiêm mặt nói: “Cô định ở lại nơi này sao?”.

Nhược Nhất cười, gật đầu.

“Cô nghĩ cho kỹ vào, bây giờ cô đi lừa Thương Tiêu đi, có lẽ hẳn yêu cô mà giải cấm chế trên người cho cô, hai chúng ta sẽ quay về trái đất mà không ai hay biết, ở thời hiện đại có bố mẹ và bạn bè của cô...”.

“Mạc Mặc”. Nhược Nhất nói: “Trước đây cô từng nói, tất cả mọi thứ ở Cửu Châu chỉ là một giấc mơ của tôi. Sau khi quay về, giấc mơ của tôi lập tức tan vỡ. Tôi vốn tưởng sẽ không quay lại đây được nữa. Nhưng thật thần kỳ là tôi đã quay lại, hơn nữa, giấc mơ đẹp tới mức tôi không ngờ tới... Bây giờ cô bảo tôi quay về, lại một lần nữa phá vỡ giấc mơ này, tôi sợ là tôi không làm được. Ở lại hay quay về, tôi nghĩ bây giờ tôi đã mất quyền lựa chọn rồi”.

Mạc Mặc nhếch miệng cười: “Cứ làm theo những gì trái tim mách bảo thế này thật tốt, Nhan Nhược Nhất, cô lo lắng quá nhiều. Ở lại thì cứ ở lại, bản thân vui vẻ mới là điều quan trọng”.

Nhược Nhất cũng cười.

“Nếu đã thế, một mình tôi quay về là được rồi. Đúng rồi, tôi cứ quên nói với cô. Một trăm năm ở thế giới này mới bằng một năm ở trái đất. Cũng có nghĩa là thời gian của thế giới này nhanh hơn trái đất một trăm lần. Vì thế, cô quay về chỉ hai năm, nhưng bên này đã qua hai trăm năm rồi. Tuy tôi không biết tuổi thọ của cô ở bên này có phải cũng nhân lên với một trăm lần không, nhưng tôi dám khẳng định là, lần sau, nếu tôi đột nhiên muốn sang thăm cô, có lẽ cũng là mấy chục năm sau rồi. Có điều, tôi tin có người đàn ông như Thương Tiêu ở bên cạnh, cô sẽ không nhớ tới tôi đâu”.

“Hừ”. Nhược Nhất trợn mắt, “Tôi là người trọng sắc khinh bạn như vậy sao?”.

“Ồ, cô là người vô tâm vô tính”.

Hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng bật cười.

“Vậy tôi đi đây”, Mạc Mặc nói.

Nhược Nhất kinh ngạc: “Không... ở thêm hai ngày... sao”.

“Cô biết tôi không phải là người thích lề mề, chuyện ly biệt gì gì đó, giải quyết càng sớm càng tốt”.

Nhược Nhất im lặng. Còn Mạc Mặc đã lùi lại vài bước và bắt đầu đọc thần chú. Toàn thân cô ấy từ từ toát ra một quang sáng trắng, dần dần, ánh sáng trở nên chói mắt. Cuối cùng ánh sáng chói mắt lóe lên, Nhược Nhất chăm chú nhìn, Mạc Mặc vẫn ở phía trước.

“Á...”.

“Á...”.

Hai người cùng ngạc nhiên thốt lên. Mạc Mặc nhìn tay mình: “Chuyện gì vậy? Không đọc sai thần chú mà”.

40. Chương 40

Chương 40

Mạc Mặc miệng còn hơi rượu, lẩm bẩm: “Có muối sao?”

Sau đó lập tức kết một kết giới, “Ta tuyệt đối sẽ không thất bại một phép thuật đến ba lần!”. Cô ấy nói như tuyên thệ, ánh sáng lại hiện lên, lần này ánh sáng chói hơn lúc này.

Nhược Nhất che mắt quay lưng đi, sau khi cô cảm nhận thấy ánh sáng dần yếu đi thì lại nheo mắt nhìn về phía Mạc Mặc. Nhược Nhất nhìn thấy một bóng người thoát ẩn thoát hiện trong ánh sáng, ánh sáng dường như cũng đang nỗ lực chống lại sức mạnh nào đó, cuối cùng ánh sáng trắng nổ ra như gương vỡ, Nhược Nhất chỉ nghe thấy hai tiếng “bép bep”, tất cả ánh sáng đều tan biến. Mạc Mặc vẫn đứng nguyên chỗ cũ, mặt trắng bệch.

Nhược Nhất nhìn Mạc Mặc, ngây người hỏi: “Cô đã thất bại ba lần rồi?”.

Mạc Mặc quay đầu, hơi rượu đã hết, trợn tròn mắt kinh ngạc, gương mặt tái xanh: “Nhan Nhược Nhất, tôi... lần này e là... ‘lật thuyền trong mương(*)’ rồi”.

(*) Ý là đi thuyền ở nơi không có sóng gió mà cũng lật, quá là xui xẻo.

Nhược Nhất không hiểu: “Lật thuyền trong mương?”.

Mạc Mặc quay vòng vòng tại chỗ, cố trấn tĩnh, cân nhắc câu chữ rồi nói: “Nói đơn giản là... tôi vốn tưởng rằng tôi chơi người khác, kết quả lại là vận mệnh chơi tôi...”.

Nhược Nhất không hiểu: “Rốt cuộc cô đang nói gì thế?”.

“Nói một cách đơn giản hơn”. Mạc Mặc nghiêm túc nhìn Nhược Nhất, hai mắt sáng rực nhưng gương mặt lại trắng bệch: “Tôi có rồi”.

Thời gian giống như bút vẽ vô tình trong quốc họa(*), phóng khoáng để lại một nét phi bạch(**).

(*) Quốc họa hay còn gọi là tranh Trung Quốc, là những bức tranh được vẽ trên lụa, giấy Tuyên Thành, có trục cuộn. Quốc họa là hình thức hội họa truyền thống của dân tộc Hán. Đề tài của các bức quốc họa là con người, sông núi, hoa cỏ, chim chóc... thể hiện sự nhận thức của cổ nhân về tự nhiên, xã hội và các lĩnh vực liên quan như chính trị, triết học, đạo đức...

(**) Một loại bút pháp đặc biệt trong thư pháp, giữa nét vẽ có những vết trắng. Phi bạch cũng là một biểu hiện điển hình của sự kết hợp hài hòa giữa hư và thực trong nghệ thuật quan truyền thống của Trung Quốc.

Nhược Nhất không thể tưởng tượng được, khi mình đang eo đau lưng mỗi thì một “nam tử” sắc mặt tái nhợt, nói với mình một câu nhẹ bẫng “Có rồi” sẽ khiến cô ngổn ngang cảm xúc như thế nào.

Nhưng bây giờ, cảm giác này thật sự có rồi... Tâm trạng của cô giống như bị nét phi bạch vô tình được vẽ ra, đầu óc cô trống rỗng.

“Ai làm?”. Nhược Nhất bình tĩnh nói: “Cô làm? Hay là hắn làm?”.

Mạc Mặc nghĩ một lúc, quả quyết nói: “Không phân trên dưới”.

Nhược Nhất đột nhiên cảm thấy miệng khô rát, cô quay người đi lấy chén trà, tay run run. Lúc đưa chén trà lên uống, Nhược Nhất run tay làm vỡ chén, cô không thêm quan tâm hông mình đang đau mỗi, chỉ vào mũi Mạc Mặc mà mắng: “Một chút thời gian như vậy cô cũng có cơ hội tạo ra trẻ con sao! Làm theo ý mình cái con khỉ! Cô sống buông thả quá mà!”.

Mạc Mặc cũng tức giận, đập vào cái tay đang chống nạnh của Nhược Nhất và nói: “Bộ dạng của cô thế này mà cô cũng dám nói tôi?”.

“Tên khốn nào để xướng việc tận hưởng lạc thú trước mắt khiến tôi thành ra thế này hả? Cô gây thêm họa nữa đi! Thực ra cô là gián điệp, cô muốn để người Trung Quốc con đàn cháu đống ở đây đúng không? Cô muốn di dân à!”.

“Di cái con khỉ! Tận hưởng lạc thú trước mắt có gì không đúng, tôi chỉ là...”.

“Vui quá hóa buồn?”. Nhược Nhất lạnh lùng ngắt lời Mạc Mặc. Mạc Mặc bị chẹn họng, một người từ trước tới nay luôn ngang ngược như cô lúc này cũng chịu thua.

Mạc Mặc thở dài, ngồi phịch xuống bên cạnh Nhược Nhất, mặt nhăn nhó. Nhược Nhất lạnh lùng nhìn Mạc Mặc một lúc, cũng khổ não vô cùng. Hai người cùng than vãn thở dài, cuối cùng Nhược Nhất nói trước: “Là con của ai?”.

Mạc Mặc không nói, Nhược Nhất cũng không ép, một lúc sau, Mạc Mặc vẫn không trả lời, Nhược Nhất lại hỏi: “Cô còn có thể ở lại đây bao lâu?”. Nhược Nhất lảng máng nhớ rằng Mạc Mặc từng nói với mình, cô ấy là phù thủy, trên người có linh lực chứ không giống Nhược Nhất, cô ấy không thể ở lại một thế giới khác quá lâu. Nhưng bây giờ Mạc Mặc đã mang thai, nếu muốn sinh đứa con ấy ra, quả thực không phải là chuyện có thể giải quyết trong thời gian ngắn.

Mạc Mặc nghĩ một lúc, nói: “Chưa đầy nửa tháng”.

Một chút thời gian như vậy, sao mà sinh được chứ. Nhược Nhất cắn môi, “Hay là, bỏ đi”.

Sắc mặt của Mạc Mặc lại tái nhợt thêm chút nữa.

“Cô muốn giữ đứa bé?”.

Mạc Mặc sờ bụng mình, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nói: “Bỏ”.

“Vậy chúng ta tìm thời gian xuống Anh Lương sơn tìm y quán xem sao, là cô nhầm lẫn cũng nên”.

“Không nhầm được, ngày mai chúng ta sẽ đi”. Mạc Mặc nắm chặt tay, “Chuyện này không thể kéo dài được, cần bỏ thì phải bỏ ngay”.

“Nhưng ngày mai đi... Sau khi bỏ đứa bé, chắc chắn cô phải nghỉ ngơi một thời gian...”.

“Nhan Nhược Nhất”. Mạc Mặc cười, “Sau khi không còn thứ này, tôi lập tức có thể quay về rồi, còn phải ở đây nghỉ ngơi cái gì nữa. Yên tâm đi, tôi có sức mạnh thế nào cô là người hiểu rõ hơn ai hết”.

Nhược Nhất không bị câu nói đùa của Mạc Mặc chọc cười, cô im lặng quay đầu đi. Bởi vì cô không muốn lật tẩy chuyện Mạc Mặc đang giả vờ mạnh mẽ. Nhược Nhất nghĩ, nếu để mình biết thằng cha đó là ai, nhất định mình sẽ... nhất định sẽ... Thôi thôi, nghĩ đi nghĩ lại thì chắc là Mạc Mặc thích thằng cha ấy, nếu không,

lúc này cô ấy cũng sẽ không im lặng bảo vệ hẩn như vậy. Hơn nữa... với tính cách của Mạc Mặc, rốt cuộc chuyện này là lỗi của ai thì vẫn chưa thể biết được...

Sáng hôm sau, Nhược Nhất và Mạc Mặc dậy sớm, hai người định lên ra khỏi Anh Lương sơn, nhưng không ngờ giữa đường đi lại gặp Thương Tiêu. Nhược Nhất nhanh trí, lập tức nở nụ cười đáng yêu: “Tiêu hồ ly, chàng cũng đi dạo à?”

Thương Tiêu lạnh mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của Mạc Mặc và Nhược Nhất. Nhược Nhất đẩy Mạc Mặc lên trước, cười nói: “Ha ha, hai người làm quen lại đi, thực ra cách đây mấy ngày ta mới biết Mạc Mặc chính là ca ca đã thất lạc nhiều năm của ta”.

Thương Tiêu lạnh lùng cười, Nhược Nhất lập tức ngoan ngoãn cúi đầu.

“Đi đâu vậy?”, Thương Tiêu lạnh lùng hỏi.

“Ồ... ở trên núi lâu quá, muốn xuống thôn làng đông vui dưới núi đi dạo thôi mà”, Nhược Nhất ấp úng nói.

Thương Tiêu nheo mắt, thấy Nhược Nhất đảo mắt liên hồi, hẩn biết chắc chắn Nhược Nhất vừa nói dối. Hẩn đang định vạch trần thì có một giọng nói khác xen vào: “Ồ, thế thì tốt quá, trên Anh Lương sơn này đúng là quá vắng vẻ. Người trẻ tuổi nên thường xuyên tới những chỗ náo nhiệt”.

Tử Đan ở cách đó không xa đi tới, đứng cạnh Thương Tiêu, liếc nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Mạc Mặc, rồi lại quan sát Nhược Nhất đang gượng gạo cười. Nàng cười nói như không có chuyện gì: “Một số chuyện gần đây thật sự khiến ta phiền lòng, vừa hay hôm nay ta rảnh, hai người đưa bà già này đi giải khuây được không?”.

Nhược Nhất giật giật khóe miệng, khó nhọc nói: “Được”, rồi bắt đầu nghĩ xem lát nữa phải cắt đuôi nàng ta như thế nào.

Tử Đan càng cười tươi hơn: “Vậy Tiêu Nhi cũng đi cùng chúng ta chứ? Tuy yêu tộc đã chuẩn bị không ít sính lễ cho hôn lễ của đệ, nhưng Nhược Nhất là nữ tử loài người, đệ cũng nên chiều theo sở thích của muội ấy, tặng muội ấy một số tín vật đỉnh ước của loài người chứ”.

Hôn lễ... tín vật đỉnh ước... Nhược Nhất đỏ bừng mặt, Thương Tiêu im lặng một lúc nhìn Nhược Nhất, rồi nghiêm mặt nói: “Nên như vậy”.

Tử Đan thấy không khí giữa hai người dần trở nên gượng gạo nên khẽ chạm vào cánh tay của Mạc Mặc. Mạc Mặc như vực tỉnh, nhìn Tử Đan.

Tử Đan chỉ nhìn Mạc Mặc, cười mà không nói. Ngay sau đó, Mạc Mặc liền cảm nhận được không khí gượng gạo, lảng lảng tránh xa Nhược Nhất một chút. Chỉ là, nụ cười vốn rạng rỡ của Mạc Mặc lúc này trở nên cứng đờ.

Bốn người chậm rãi đi xuống núi. Nhược Nhất và Thương Tiêu đi phía trước, Tử Đan phía sau khẽ nói với Mạc Mặc: “Nếu có chuyện khó xử thì cứ nói ra, chuyện lớn nhỏ ở Cửu Châu này ta đều có thể giúp được”.

Mạc Mặc gượng cười, nhưng đây không chỉ là chuyện của Cửu Châu, cô lắc đầu nói: “Không cần phiền phức”.

“Đã là thông gia thì việc gì phải khách sáo”.

Mạc Mặc vẫn gượng cười.

Trận chiến với Cửu Man tuy đã tàn phá không ít thôn xóm dưới Anh Lương, may mà thôn xóm lớn nhất này không bị phá hủy. Khắc phục hậu quả trong thời gian lâu như vậy, cuộc sống của mọi người cũng dần trở lại bình thường. Đúng lúc họp chợ sáng sớm, các quầy hàng bày bán đủ loại hàng hóa khiến con đường chật kín người, những tiếng mời mọc vang lên không ngừng.

Bốn người đi giữa chợ, cách ăn mặc của họ khác biệt hẳn với những người nơi đây nên thu hút sự chú ý của nhiều người. Tử Đan tỏ ra rất hưng phấn, không biết kéo Mạc Mặc đi đâu.

Thương Tiêu vốn không thích những nơi ồn ào như thế này, hần cau mày nhìn quanh một lúc rồi hỏi: “Nàng thích gì?”.

Thoáng cái Nhược Nhất đã không nhìn thấy Mạc Mặc đâu nữa, đang lo lắng thì bỗng nghe thấy Thương Tiêu hỏi như vậy, cô đỏ mặt, ấp úng hồi lâu rồi ngượng ngùng nói: “Chàng muốn tặng lễ vật cho ta thì sao lại hỏi ta, ừm... thực ra, chàng mua gì cũng được!”, Nhược Nhất run run nói một câu tình cảm.

Thương Tiêu bình tĩnh nhìn cô: “Nếu mua rồi không thích, nàng không được than vãn đâu đấy”.

Sắc hồng trên má Nhược Nhất dần tan, cô trợn mắt nhìn Thương Tiêu: “Thương Tiêu! Chàng là đồ hồ ly khôn kiếp...”. Không lãng mạn tí nào.

“Nói xem nàng muốn gì nào?”.

Nhược Nhất tức giận nói: “Ta muốn mỳ suông”.

Đôi mắt màu tím khẽ lay động, khóe miệng Thương Tiêu nhếch lên một nụ cười: “Muốn bao nhiêu?”.

Nhược Nhất vẫn tức giận: “Mỗi ngày một bát, đến tận lúc chết thì thôi!”.

“Được”.

Thương Tiêu vẫn giữ ngữ khí bình tĩnh lạnh lùng như vậy khiến Nhược Nhất lập tức nổi cơn tam bành, cô tức tối mức muốn đánh Thương Tiêu. Nhưng Nhược Nhất chưa kịp đánh thì cô đột nhiên nghĩ kỹ lại cuộc đối thoại của họ lúc này. Cô nắm lấy tay Thương Tiêu, ngẩng đầu nhìn hần, gương mặt Thương Tiêu vẫn tràn ngập ý cười.

Lửa giận trong lòng Nhược Nhất liền tiêu tan, cô dần cảm nhận được hạnh phúc ngọt ngào. Cô cố kìm nén niềm vui, giả bộ tức giận nói: “Là chàng nói đấy nhé, mỗi ngày một bát! Dù cho cháy bếp cháy nồi cũng phải nấu cho ta!”.

“Ừm”.

“Nhưng cái đó chỉ là lời hứa, ta vẫn muốn có một tín vật”.

“Được”.

Nhược Nhất nhìn trái ngó phải. Lúc tìm thấy một tiệm ngọc, cô liền kéo Thương Tiêu vào đó nói với chủ tiệm: “Cho tôi miếng bạch ngọc tốt nhất, loại không có hoa văn trang trí ấy”.

“Được, cô nương xem miếng này thế nào?”. Chủ tiệm nghĩ hai người là khách quý nên thái độ phục vụ rất tốt, ông ta cầm ra một miếng ngọc trắng óng ánh rất đẹp. Nhược Nhất không biết gì về ngọc, cô quay sang nhìn Thương Tiêu. Thương Tiêu chỉ nói: “Chỉ cần nàng thích”.

Nhược Nhất nhếch miệng cười: “Ông chủ, khắc chữ trên đó cho ta”.

“Cô nương muốn chữ gì?”.

“Mỳ suông”.

Chủ tiệm giật giật khóe miệng: “Cô nương, không phải lúc nào cũng có thể mua được miếng bạch ngọc như thế này đâu, nó được nhập ở phương Tây về...”.

Nhược Nhất lại nhìn Thương Tiêu vẻ mong chờ. Thương Tiêu nói: “Chỉ cần nàng thích”.

Nhược Nhất vung tay đầy hào sảng: “Khắc đi ông chủ!”.

Cô cầm miếng ngọc bội khắc hai chữ “Mỳ suông”, thích thú đi ra khỏi tiệm ngọc trước vẻ mặt đau xót của chủ tiệm.

Tử Đàn ăn kẹo hồ lô, tay cầm người làm bằng bột mỳ, nho nhả đi về phía họ. Mạc Mặc đi sau với vẻ mặt vô cùng chán nản.

Nhược Nhất đột nhiên thấy kính trọng Tử Đàn. Tử Đàn nhìn thấy Nhược Nhất cầm ngọc bội trên tay, cười nói: “Ngọc này rất đẹp, nhưng nếu là nữ nhân dùng thì nó hơi thô”.

Nhược Nhất cười gọi: “Tiêu hồ ly”, rồi buột ngọc bội vào bên hông hắt, chậm rãi nói, “Thứ này vừa là tín vật, vừa là lễ vật, chàng nấu mỳ sông cho ta cả đời, ta tặng cho chàng miếng ngọc khắc hai chữ ‘mỳ sông’. Nếu ngày nào đó chàng không nấu mỳ sông cho ta nữa, ta sẽ cắt thứ này đi, không bao giờ cho chàng đeo nữa!”.

Tử Đan và Mạc Mặc đều cười, Thương Tiêu thở dài: “Vụ làm ăn không mất vốn này của nàng rất tốt”.

“Tất...”. Giọng nói đặc ý của Nhược Nhất bỗng nhiên khựng lại, “Ồ, chẳng phải đó Vân Chữ sao? Còn cả Thái Phùng nữa kìa! Người đi giữa...”. Sắc mặt Nhược Nhất biến đổi.

Thương Tiêu nhìn về phía ấy, ánh mắt liền trở nên lạnh lùng. Tử Đan cắn một miếng kẹo hồ lô, ánh mắt cũng dần sắc bén.

Nhưng điều mà mọi người không nhận ra là Mạc Mặc lúc này vẫn ở đây mà giờ đã biến mất.

41. Chương 41

Chương 41

Thái Phùng dừng bước, cảnh giác nhìn về phía trước, trong đám đông, có ba người đặc biệt nổi bật.

“Chúa thượng”.

Vành tai Quý Tử Hiên khẽ động, hắt cười nói: “Đúng là Cửu Châu càng ngày càng nhỏ, ở thôn xóm nhỏ này của Anh Lương mà cũng có thể gặp được cổ nhân, thật là có duyên”.

Trên trán và trên người Vân Chữ vẫn bị băng bó, hắt cau mày quan sát, đến khi nhìn rõ Nhược Nhất, hắt hơi sững sờ. Hắt nhớ rằng, Thiên Tổ được nữ tử này cứu đi, nhưng bây giờ không thấy hai người đi cùng nhau, lẽ nào vết thương của nàng đã lành nên nàng bỏ đi rồi sao? Nhưng Thiên Tổ không tới tìm mình nữa... Có lẽ lòng nàng đã nguội lạnh rồi.

Vân Chữ nghĩ như vậy, nhưng trong đầu thoáng đau đớn, như có một sợi dây dẫn ra một giọng nói yếu ớt: “Vân Chữ, ta chỉ mong sau này chàng có thể sống vui vẻ”. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắt không thể nhớ Thiên Tổ đã nói chuyện với hắt bằng ngữ khí vô vọng ấy khi nào.

“Chúa thượng”. Giọng nói của Thái Phùng cắt đứt mạch suy nghĩ của Vân Chữ, hắt lạnh lùng nói: “Hôm nay chúng ta nên tạm tránh đi”.

Quý Tử Hiên lại thản nhiên nói: “Người nhìn xem Nhan Nhược Nhất có đó không?”.

“Có”.

“Vậy thì không cần lo lắng, hôm nay Thương Tiêu chắc chắn là không muốn xảy ra xung đột với ta. Hơn nữa, ta tới Anh Lương để tìm người, họ cũng không cần phải làm gì ta, ta cứ tiếp tục tìm người thôi”.

Thái Phùng chấp tay tuân lệnh, cầm bức chân dung đi vào một cửa tiệm.

Nhược Nhất đứng ở xa nên không nghe rõ họ nói gì, nhưng cô vẫn nhìn thấy Thái Phùng cầm một bức chân dung dò hỏi khắp nơi, bộ dạng giống như đang tìm người. Cô kéo tay áo Thương Tiêu: “Quý Tử Hiên có người quan trọng từ khi nào vậy? Quan trọng tới mức hắt phải đích thân tới Anh Lương tìm sao?”.

Thương Tiêu lắc đầu.

Nhược Nhất nghĩ: Vùng đất Anh Lương này không phải là lãnh địa của yêu tộc, cũng không phải của tiên tộc, từ trước tới nay đều do Anh Lương chủ quản lý. Nhưng Anh Lương chủ thường ngày thân thiết với U Đô hơn, Quý Tử Hiên âm thầm đến đây như vậy... Người mà hắt muốn tìm chắc chắn là vô cùng quan trọng. Nhưng Nhược Nhất chưa bao giờ nghe nói Tầm Thường cung chủ quan tâm tới ai. Trên đường tới

Anh Lương, cô nghe người ta nói, một nữ nhân dũng mãnh đã làm nổ ba trong bốn tòa điện vàng của Tầm Thường cung...

Nữ nhân dũng mãnh...

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Nhược Nhất liền quay đầu tìm Mạc Mạc nhưng không thấy cô ấy đâu! Nhược Nhất càng nghĩ hoặc trong lòng, cô nhắm tính thấy thời gian trùng hợp vô cùng. Đứa trẻ trong bụng Mạc Mạc lẽ nào là của Quý Tử Hiên? Nhưng... nhưng điều này thật quá ngớ ngẩn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, rốt cuộc Mạc Mạc làm thế nào mà có thể cảm dỗ được loại cực phẩm như Quý Tử Hiên nhỉ!

Hơn nữa... Nhược Nhất nhớ tới những điều trước đó Tử Đan nói với mình, sắc mặt cô trở nên khó coi, nếu chuyện này là thật... e là việc bỏ đứa bé sẽ rất phiền phức.

Tử Đan nuốt miếng kẹo hồ lô trong miệng, nói: “Trước khi tới đây ta có nghe nói là thiên thư của Tầm Thường cung bị mất. Hôm nay hắc tới đây, chắc chắn là có liên quan tới chuyện này. Giờ không phải là lúc đụng độ với hắc, nếu không phải hắc tới gây chuyện thì chúng ta cũng không cần bận tâm tới hắc làm gì”.

Nhược Nhất nghe vậy liền thấy rất ngạc nhiên, lúc trước Quý Tử Hiên ăn trộm thiên thư của yêu tộc trên bạch môn ở đỉnh Hàn Ngọc, bây giờ cuốn thiên thư ấy lại một lần nữa bị ăn trộm. Là Mạc Mạc làm sao? Nhưng cô ấy cần cuốn thiên thư ấy làm gì?

“Ồ?”, Tử Đan nhìn ra sau, lấy làm lạ nói: “Thông gia đâu rồi?”.

Nhược Nhất toát mồ hôi lạnh, gương cười: “Ha ha... lúc này hình như muội nghe huynh ấy nói là mót quá, ha ha, vừa hay muội cũng mót... muội đi tìm nhà xí, nhân tiện tìm huynh ấy luôn...”. Nhược Nhất nói rồi quay người định chạy đi nhưng lại bị Thương Tiêu kéo lại.

“Chúng ta cùng đi”.

Nhược Nhất sầm mặt, đẩy hắc ra: “Ta đi nhà xí mà chàng đi theo làm gì, ta sẽ về ngay thôi. Thật đấy!”.

Thương Tiêu hừ lạnh một tiếng, mỗi lần Nhan Nhược Nhất muốn người khác tin vào lời nói dối của mình, mắt cô đều sáng ngời. Lần này cũng không ngoại lệ. Thương Tiêu đang định vạch trần lời nói dối của cô thì Nhược Nhất đột nhiên nhón chân, hôn mạnh lên khóe môi của Thương Tiêu ngay trước mặt mọi người.

Thương Tiêu lập tức sững sờ.

Nhược Nhất nhân lúc Thương Tiêu còn đang ngây người, cô gạt tay hắc ra, vừa chạy vừa khua tay, nói: “Lát nữa ta quay lại!”.

Tử Đan đứng cạnh Thương Tiêu bật cười: “Khắc tinh, đây đúng là khắc tinh của đệ!”.

Thương Tiêu tỉnh ra, sờ khóe môi rồi cau mày nói: “Quý Tử Hiên ở đây, không thể để nàng ấy chạy lung tung được”.

Tử Đan cười nói: “Chẳng phải chỉ cần giám sát Quý Tử Hiên là được sao?”.

Thương Tiêu im lặng, nhìn về hướng Nhược Nhất chạy đi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Đúng là kiếp số”.

Nhược Nhất chẳng thèm bận tâm tới cái gì mà khắc tinh với kiếp số, lúc này cô chỉ muốn tìm Mạc Mạc, bắt cô ấy nói cho rõ chuyện này. Nhưng không ngờ Nhược Nhất chưa chạy được mấy bước thì có một bàn tay đột nhiên thò ra từ trong con hẻm nhỏ, bịt miệng cô lại và lôi cô vào hẻm.

“Suyt!”.

Nhược Nhất nhận ra giọng nói của người đó, gạt đầu ra hiệu, người ấy cũng không nói gì, lạnh lẽo bỏ tay ra. Nhược Nhất quay đầu mắng: “Tất cả chuyện này là thế nào vậy? Tốt nhất là hôm nay cô nói rõ ràng cho tôi biết, sau khi tới Cửu Châu cô đã làm những gì?”.

Người đó chính là Mạc Mạc đã biến mất lúc này.

Mạc Mạc đau đầu day huyệt Thái Dương, cuối cùng cô thở dài, ngoan ngoãn nói rõ những chuyện mình đã làm sau khi tới Cửu Châu. Nhược Nhất nghe xong thì sững người: “Vì thế, cô nói là, cô cũng bỏ thuốc ấy

cho Quý Tử Hiên, rồi chỉ trong một buổi tối đã làm cho hắn mệt mỏi, hôm sau cô đánh đắm người của Tầm Thường cung, cướp thiên thư, rồi bỏ chạy sao?”.

Mạc Mặc mở to mắt, gật đầu, sau đó lại nói thêm: “Thực ra, nếu chỉ độ thể lực thì chắc chắn tôi không thắng được hắn, vì thế tôi còn thi triển mấy thuật chứ nữa”.

“Vậy... vậy cô cướp thiên thư làm gì?”.

“Hắn nhốt tôi nhiều ngày như vậy, tôi phải trút giận chứ. Huống hồ, tôi mới tới thế giới này nên giống như kẻ mù ấy, chẳng biết gì cả, vừa hay cuốn sách ấy có tất cả những gì tôi muốn biết, chẳng phải có thể giúp ích cho tôi sao?”.

Nhược Nhất ôm trán, bắt lực thở dài, thất bại này đối với Quý Tử Hiên mà nói... có lẽ là nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời hắn... Nhược Nhất nghĩ, cho dù Mạc Mặc không lấy trộm thiên thư thì Quý Tử Hiên cũng sẽ không bỏ qua cho cô ấy.

Mạc Mặc vừa than vãn vừa lườm Nhược Nhất: “Chẳng phải đều là lỗi của cô sao? Nếu không phải cô vô dụng bị bắt tới nơi quỷ quái như Cửu Châu thì tôi đâu có gây ra những chuyện này!”.

Nhược Nhất im lặng.

Mạc Mặc chán nản than thở: “Tôi chỉ sống buông thả mấy ngày như thế, chỉ mấy ngày như thế thôi! Tôi tưởng tôi và hắn không phải là người ở cùng thế giới, làm chuyện ấy sẽ không để lại hậu họa gì... không ngờ lại có thật... Không được, bây giờ không thể trì hoãn, tôi sẽ đi mua thuốc, mau chóng bỏ thứ này đi, Nhan Nhược Nhất, cô hãy giúp tôi...”.

Nhược Nhất sầm mặt: “Mạc Mặc, e là không thể bỏ được đứa bé này”.

Mạc Mặc sững người: “Vì sao?”.

“Lần trước Tử Đan nói với tôi, chân thân của Quý Tử Hiên là cửu vĩ bạch hồ”.

Mạc Mặc trợn mắt kinh ngạc: “Hắn cũng là hồ ly! Chả trách tôi cảm thấy yêu khí trên người Thương Tiêu và Quý Tử Hiên giống nhau như vậy. Nhưng thế thì đã sao?”.

Nhược Nhất khó nhọc nói: “Mối liên hệ giữa đứa con của cửu vĩ bạch hồ với mẹ nó là vô cùng chặt chẽ. Nếu bỏ đứa bé, chỉ sợ cô cũng sẽ...”.

“Chết?”. Tiếng nói này của Mạc Mặc vô cùng thê lương. Nhược Nhất nghiêm túc gật đầu. Mạc Mặc chớp mắt hồi lâu, ngẩng đầu cười, bỗng bóp cổ Nhược Nhất: “Cô là nha đầu khôn kiếp, chẳng bao giờ nói ra tin tốt lành cả! Hôm nay tôi diệt cái miệng quỷ đen này của cô! Tôi phải diệt cô trước!”.

Nhược Nhất bị Mạc Mặc làm cho hoa mắt chóng mặt, cô trợn mắt run tay, kiên định chỉ về một hướng. Mạc Mặc chưa nguôi giận, cô ấy nhìn về hướng Nhược Nhất chỉ, bỗng chốc sững người – Quý Tử Hiên dẫn theo hai thuộc hạ của hắn tìm kiếm khắp nơi. Bây giờ hắn vẫn chưa chú ý tới con hẻm tối này. Mạc Mặc buông tay, định chuẩn bị, nhưng Nhược Nhất tóm lấy cô ấy, nói nhỏ: “Cô đang cải trang đàn ông! Chuẩn cái gì mà chuẩn! Chuẩn thì chẳng phải là lạ ông tôi ở bụi này sao?”.

Mạc Mặc quả nhiên bất động, ngay cả mái tóc cũng như đông cứng.

Vành tai của Quý Tử Hiên khẽ động, hình như hắn nhận ra tiếng nói của Nhược Nhất. Hắn khẽ nghiêng người về phía Nhược Nhất.

Hai người sợ dựng tóc gáy, Nhược Nhất ngoái đầu tìm Thương Tiêu. Cô nhìn thấy Thương Tiêu đang ở cách đó không xa đang im lặng quan sát bên này, trong lòng cô lập tức trút được gánh nặng. Nhược Nhất khẽ đập tay Mạc Mặc, tỏ ý cô ấy không cần lo lắng. Cái đập tay này mới khiến cô phát hiện, tay của Mạc Mặc lạnh giá tới mức đáng sợ.

Nữ phù thủy Mạc Mặc từ trước tới nay vốn không sợ trời cũng chẳng sợ đất, thế mà từ khi nào lại sợ ai đó tới mức này... Lẽ nào, là vì con cháu của tộc cửu vĩ bạch hồ đều có năng lực kỳ diệu gì đó sao...

“Nhan cô nương”, Quý Tử Hiên điềm đạm gọi.

Hai cô nàng dựng tóc gáy.

Nhược Nhất bước lên trước một bước bảo vệ Mạc Mặc, cổ trần tĩnh nói: “Có chuyện gì không?”.

“Ta chỉ muốn hỏi thăm cô nương một tiếng thôi”.

Nhược Nhất cười cho có lệ, nói: “Nhờ phúc của người, ta sống rất tốt”.

Quý Tử Hiên cười điềm đạm: “Tôi nghĩ cũng phải, xem ra Thương Tiêu càng ngày càng quan tâm tới cô, đi đâu cũng không quên sai hộ vệ đi theo cô”.

Nhược Nhất nắm chặt tay Mạc Mặc, thầm chửi: Chẳng phải người mù sao? Cảm giác nhạy bén như vậy đâu giống kẻ mù! Ánh mắt của Nhược Nhất lướt qua người Thái Phùng đang đi tới, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý. Cô lạnh mặt, cười nhạt, nói: “Đúng vậy, lẽ nào còn phải cho kẻ địch cơ hội hại ta sao?”.

Quý Tử Hiên nghe câu này chỉ cười mà không nói gì, Thái Phùng thì vẫn lạnh mặt.

“Hừ”. Nhược Nhất cao ngạo ngẩng đầu, tỏ ra giận dữ, lườm Thái Phùng một cái rồi kéo tay Mạc Mặc ra khỏi con hẻm, đi tới chỗ Thương Tiêu. Vì đường hơi chật nên khi đi qua người Quý Tử Hiên họ phải đi rất sát người hắt. Quý Tử Hiên vẫn “nhìn” về phía con hẻm nhỏ. Ánh mắt hắt không có ánh sáng, đúng là hắt bị mù thật.

Cho dù vẻ mặt và động tác của Quý Tử Hiên không hề có điểm gì bất thường, nhưng tay Mạc Mặc vẫn run run. Chiều cao của cô ấy lúc này tương đương với Quý Tử Hiên. Khi họ đi lướt qua Quý Tử Hiên, gió thổi bay mấy lọn tóc của Mạc Mặc khiến chúng lướt qua vai của Quý Tử Hiên...

Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai Mạc Mặc, toàn thân Mạc Mặc cứng đờ.

“Đợi đã”.

42. Chương 42

Chương 42

Mạc Mặc dừng bước, tim đập thình thịch, hít một hơi thật sâu, sau khi bình tĩnh mới quay đầu lại.

Mạc Mặc thấy một bàn tay băng bó đặt lên vai mình. Cô thở phào nhưng tâm trạng lập tức lại căng như dây đàn, cảnh giác nhìn kẻ đó.

Người này là Vân Chữ, hắt buông tay ra khỏi vai Mạc Mặc, nhìn Nhược Nhất hỏi: “Ta có việc muốn hỏi cô nương”.

Nhược Nhất thấy kỳ lạ, nói: “Chuyện gì?”.

“Thiên Tổ...”. Vân Chữ hơi cau mày. “Cô có biết Thiên Tổ bây giờ ở đâu không?”.

Vân Chữ vừa dứt lời, không những Thái Phùng lộ vẻ không tán đồng, mà ngay cả Quý Tử Hiên cũng khẽ nhướng mày. Chuyện tình của tiên và yêu vốn là điều cấm kỵ, bây giờ ở trước mặt Quý Tử Hiên mà Vân Chữ lại nhắc tới Thiên Tổ, xem ra hắt đang rất lo lắng. Nhưng Thiên Tổ lại...

Nhược Nhất im lặng hồi lâu, không biết nói thế nào, cô nên làm theo ý của Thiên Tổ tiếp tục giấu giếm chuyện này hay là nói hết mọi chuyện cho Vân Chữ biết đây? Mạc Mặc kéo tay Nhược Nhất, tỏ ý phải mau chóng rời đi.

Nhược Nhất nhìn Thái Phùng và Quý Tử Hiên, cuối cùng nói: “Thiên Tổ... đi rồi”.

“Nàng có nói là đi đâu không?”. Cầu Nại Hà, đường Hoàng Tuyền, vãng sinh luân hồi... Nhược Nhất lắc đầu, nuốt những lời này vào bụng.

Ánh mắt Vân Chữ trở nên u ám.

“Nhưng Thiên Tố nói, hy vọng sau này người sống vui vẻ. Thực ra...”. Nhược Nhất nhớ tới cảnh tượng tối hôm ấy khi Vân Chữ đâm kiếm vào tim Thiên Tố, cô không khỏi thở dài, “Trong lòng người chắc cũng hiểu, như thế là tốt nhất”.

Nghe Nhược Nhất nói vậy, Vân Chữ gượng cười, nói một tiếng cảm ơn rồi không nói thêm gì nữa.

Mạc Mặc kéo Nhược Nhất vội vàng đi về phía Thương Tiều.

Thái Phùng nhìn theo bóng Nhược Nhất rời đi, hắn nói với Vân Chữ: “Người vẫn lưu luyến tiểu hồ yêu ấy sao?”.

Vân Chữ lắc đầu, Thái Phùng hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó thì Quý Tử Hiên nói: “Thái Phùng, thôi đi. Chữ ‘tình’ vốn đã không phải là thứ mà bản thân mỗi người có thể làm chủ được. Huống hồ, bây giờ tiểu hồ yêu đó đã bỏ đi, Vân Chữ là người hiểu đại nghĩa, nên làm thế nào thì cũng không cần người nhiều lời”. Câu nói này vô cùng chắc chắn, thấu tình đạt lý, khiến Vân Chữ không còn gì để nói. Quý Tử Hiên nói tiếp: “Cái tên hộ vệ bên cạnh Nhan Nhược Nhất... Thái Phùng, người nói cho ta xem trông hắn thế nào”.

Thái Phùng nói: “Thanh niên cường tráng, cao ráo, sắc mặt thanh tú, mặc đồ đen, ăn vận như kiếm khách”.

“Thanh niên cường tráng?”, Quý Tử Hiên lẩm bẩm, lại hỏi: “Trước kia đã từng gặp ở yêu tộc chưa?”.

“Hình như là chưa, có điều những năm gần đây binh sĩ của yêu tộc tăng lên rất nhiều. Không biết chừng thuộc hạ gặp người này rồi nhưng lại quên mất”.

Quý Tử Hiên gật đầu như nghĩ ngợi điều gì.

“Chúa thượng, hôm nay có tìm nữa không?”.

Quý Tử Hiên im lặng một hồi, cau mày, rồi đột nhiên nói: “Thái Phùng, vì sao ta phải đích thân tới Anh Lương tìm kiếm nữ nhân cổ quái ấy?”.

Thái Phùng sững người trước câu hỏi của Quý Tử Hiên: “Dĩ nhiên là vì ả lấy trộm thiên thư trong cung, lại còn với chúa thượng...”. Thái Phùng cân nhắc câu chữ, “Giỡ thủ đoạn hiểm độc với chúa thượng. Đường nhiên phải bị trừng phạt”.

“Vậy sao?”. Quý Tử Hiên cũng nghĩ như vậy, khi nào bắt được Mạc Mặc, nhất định hắn sẽ khiến ả ném thử nỗi đau xẻ thịt róc xương. Nhưng trong đầu hắn lại vang lên giọng nói hung hăng hống hách: “Hiên Hiên, tối nay chàng hãy chiều ta đi”. Nữ tử có giọng nói đó, hắn đột nhiên không nỡ cắt lưỡi nàng nữa.

Nếu hắn bắt nàng về, hắn cũng không nỡ trừng phạt, vậy thì vì sao phải dốc hết tâm tư để bắt được nàng? Còn về thiên thư... những gì cần biết hắn đã biết gần hết, bây giờ cho dù là thiên thư bị mất hay được trả lại yêu tộc thì cũng không có gì quan trọng. Hơn nữa, bây giờ tiên tộc đang có rất nhiều việc cần xử lý: một là phải chống lại yêu tộc, hai là phải lấy lòng tin của nhân tộc, ba là phải trừ bỏ quái vật do ma khí ngưng tụ thành. Quả thực hắn không nên lãng phí thời gian dò hỏi khắp Anh Lương, tìm kiếm nữ tử đã khiến hắn khó xử để đòi lại thể diện của hắn nữa.

Chuyện để lỡ việc chính, bận tâm chuyện nhỏ như vậy không giống với tính cách của hắn chút nào. Quý Tử Hiên nghĩ: Vậy thì tha cho Mạc Mặc đi.

“Chúa thượng, hôm nay có tìm tiếp không?”.

Khi nghe Thái Phùng hỏi như vậy, Quý Tử Hiên im lặng một hồi, cuối cùng lại thốt ra một tiếng “Tìm” mà chính hắn cũng không ngờ tới.

Thái Phùng kính cẩn đáp vâng. Quý Tử Hiên lại nói: “Nếu hôm nay không tìm thấy thì quay về”. Mạc Mặc, coi như ả là tên trộm tới Tầm Thường cung trộm đồ. Quý Tử Hiên không biết rằng, lúc này Nhược Nhất cũng coi Mạc Mặc là tên trộm tới Tầm Thường cung ăn trộm, chỉ là...

“Kẻ đánh cắp trái tim!”. Nhược Nhất lắc đầu cảm thán. Mạc Mặc bĩu môi, vì Thương Tiều và Tử Đan đều đang có mặt ở đây nên cô ấy không đáp lời.

Thương Tiều liếc nhìn Nhược Nhất: “Nàng đã nói những gì với hắn?”. “Hắn” ở đây dĩ nhiên là chỉ Quý Tử Hiên.

“Ta và hắn có thể nói cái gì chứ, chẳng qua chỉ khách sáo vài câu rồi mĩa mai nhau một hồi, đánh nhau không nổi. Nhưng cái tay Vân Chữ ấy, ta tưởng người của tiên tộc đều tu thành chính quả, không còn nhân tính, không ngờ vẫn còn kẻ si tình đến vậy”.

Thương Tiều nhướn mày, nhớ tới tiểu hồ yêu đã nhả nội đan cho Vân Chữ, hắn hứng thú hỏi: “Hắn đã biết rồi sao?”.

Nhược Nhất lắc đầu: “Quý Tử Hiên và cái tay Thái Phùng tính tình quái gở ấy cũng ở đó nên ta không dám nói”.

“Cho dù nàng không nói thì hắn cũng có thể cảm nhận được”, Thương Tiều nói: “Nội đan của yêu quái ở trong người hắn, hơi thở và tiên thuật hắn tu luyện đều không giống trước đây, bây giờ hắn chưa lành vết thương nên không thể cảm nhận được, chẳng bao lâu nữa... nàng cứ đợi hắn tới tìm nàng đi”.

Nhược Nhất thở dài, cô bỗng nhớ tới điều gì đó, ghé sát Thương Tiều hỏi: “Tiều hồ ly, chàng nói Quý Tử Hiên có biết yêu không?”.

Thương Tiều liền tỏ vẻ mặt vô cùng khinh thường. Mặc Mặc vểnh tai nghe, Tử Đàn ở bên cạnh thì chỉ ăn kẹo hồ lô.

Nhược Nhất nhìn vẻ mặt của Thương Tiều, cô cau mày nói: “Không biết sao? Nhưng tảng núi băng như chàng cũng biết yêu rồi, vì sao hắn lại không?”.

Nhược Nhất thẳng thừng nói vậy khiến Thương Tiều đỏ cả tai. Tử Đàn nuốt viên kẹo hồ lô trong miệng rồi nói: “Tiều Nhi là ‘hồ lô không miệng’(*), tính cách luôn lạnh lùng, không giống với con cháu nhà cửa vĩ hồ ly chúng ta, nhưng tay Quý Tử Hiên đó rất có khí phách của cửa vĩ bạch hồ, mạnh mẽ mà anh tuấn, lại còn rất cuốn hút, ăn nói cũng dễ nghe”.

“Đàn Nhi...”. Thương Tiều bắt lực ôm trán.

(*) Ví với người không khéo ăn nói hoặc người có tính cách lạnh lùng, ít nói.

Tử Đàn không thèm bận tâm tới Thương Tiều, nói tiếp: “Nhược Nhất, muội có biết những thứ Quý Tử Hiên có vừa là ưu điểm vừa là khuyết điểm của cửa vĩ bạch hồ không? Bởi vì vô cùng cuốn hút, mê hoặc người khác cũng mê hoặc chính mình, khiến bản thân đắm chìm trong cõi trần mà không thể thoát ra được. Đây cũng là nguyên nhân cửa vĩ bạch hồ không thể độ hết kiếp số. Còn sự lạnh lùng của Tiều Nhi khiến nó có thể chuyên tâm nghiên cứu phép thuật, nó có thể độ qua tám mươi kiếp trước đó, linh lực lớn mạnh là một nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn là nó có thể chuyên tâm”.

Nhược Nhất gật đầu nửa hiểu nửa không, Tử Đàn nói như vậy có nghĩa là khuyết điểm về mặt tính cách của Thương Tiều lại trở thành yếu tố giúp hắn thành công? Nhược Nhất huých khuỷu tay vào cánh tay Thương Tiều, nói: “Tiều hồ ly, chàng may mắn thật đó”.

Thương Tiều cười khỏ, cũng khẽ nói: “Trước khi gặp nàng có lẽ đúng là vậy”.

Nhược Nhất hằm hằm nhìn Thương Tiều nhưng không suy nghĩ hàm ý sâu xa trong câu ấy, cô nói với Tử Đàn: “Nhưng điều đó có liên quan gì tới việc Quý Tử Hiên có biết yêu hay không?”.

“Ồ, hắn đã cắt đứt tình căn của mình rồi”.

Nhược Nhất và Mặc Mặc nghe vậy đều sững người, Mặc Mặc tranh hỏi trước: “Vì sao?”.

“Ai mà biết được! Có lẽ hắn muốn bắt kịp bước chân của Thương Tiều”. Tử Đàn ngậm kẹo hồ lô, nói mập mờ, nhưng ngữ khí vẫn bình thản, “Nếu khi Quý Tử Hiên được sinh ra mà không có sự tồn tại của Tiều Nhi, có lẽ hắn cũng sẽ trở thành một bá vương vô cùng ưu tú của tộc cửa vĩ bạch hồ”.

Mặc Mặc cup mắt im lặng.

Quý Tử Hiên luôn kém cạnh anh mình, có thể tưởng tượng khi ấy Quý Tử Hiên sống ở U Đô cũng chẳng dễ chịu gì. Cho dù hấn nỗ lực thế nào thì vẫn luôn có một người có sức mạnh trời cho ưu tú hơn hấn và lấy đi tất cả hào quang. Vì thế... cuối cùng vì không chịu đựng được nên hấn mới phản bội sao...

Mọi người đều im lặng. Một lúc lâu sau, Nhược Nhất hỏi: “Nếu... ừm, ta nói là nếu, nếu Quý Tử Hiên có con, con hấn cũng là một cửu vĩ bạch hồ, vậy yêu tộc có chấp nhận đứa con ấy không? Chẳng thấy đấy, chẳng phải con cháu của tộc cửu vĩ bạch hồ luôn ít...”.

“Nhan Nhược Nhất”, Thương Tiêu lạnh lùng nói: “Yêu tộc từ trước tới nay không chấp nhận bất kỳ sự phản bội nào, tất nhiên con cháu của kẻ phản bội cũng không được chấp nhận”.

Sắc mặt của Mạc Mặc tái đi.

Thương Tiêu nói tiếp: “Hơn nữa, nếu Quý Tử Hiên có con, hấn sẽ giết chết đứa bé ấy trước ta”.

Nhược Nhất run rẩy hỏi: “Vì sao? Chẳng phải đứa bé là con của hấn sao?”.

“Tiên tộc không cho phép một đứa trẻ của yêu tộc sống trong Tầm Thường cung, càng không cho phép một cửu vĩ bạch hồ làm tộc trưởng. Vì thế Quý Tử Hiên chắc chắn sẽ trừ cỏ tận gốc”.

Lời nói của Thương Tiêu vô cùng lạnh lùng khiến Nhược Nhất nghe mà rùng mình, cô quay đầu nhìn Mạc Mặc nhưng thấy nét mặt của Mạc Mặc không hề biến đổi, như thể những gì họ vừa nói không liên quan tới cô ấy vậy. Nhược Nhất cũng không dám chắc, Mạc Mặc bây giờ rốt cuộc đang ngụy trang hay là thật sự không bận tâm tới đứa trẻ trong bụng mình, càng không bận tâm tới Quý Tử Hiên?

Nhược Nhất cúi đầu, lẩm bẩm: “Nhưng, a vẫn nghĩ hấn đã yêu rồi...”.

Quay về Anh Lương, Thương Tiêu và Tử Đan vừa đi khỏi, Nhược Nhất liền túm lấy Mạc Mặc, khẽ hỏi: “Bây giờ cô định thế nào?”.

Mạc Mặc nhìn Nhược Nhất chằm chằm, ánh mắt không do dự: “Bỏ đứa bé thì sẽ chết. Không bỏ đứa bé, sau khi tôi sinh nó ra thì cũng chết. Dù gì kết quả giống nhau, dĩ nhiên tôi sẽ chọn cách chết như ý. Tóm lại, cho dù cách chết như thế nào, tôi cũng không thể để kẻ khác được như ý”.

Nhược Nhất nghe mà run rẩy, những lúc thế này cũng chỉ có Mạc Mặc mới có thể nói ra những lời như vậy, Nhược Nhất bất lực hỏi: “Vì thế nên?”.

“Tôi quyết định tìm một nơi nào đó để sinh đứa bé ra, sau đó ném cái thứ khốn kiếp này vào Tầm Thường cung, tôi sẽ thi triển phép thuật và quay trở về. Kệ cha nó”.

“Cô... cô muốn bỏ chồng bỏ con sao? Như thế... như thế...”.

“Tôi là Mạc Mặc, làm như vậy cũng là lẽ đương nhiên”.

Nhược Nhất im lặng một lúc, cho rằng lý do “Tôi là Mạc Mặc” thật tuyệt diệu. “Nhưng bây giờ cô chỉ còn nửa tháng, làm sao kịp sinh đứa bé ra”.

“Nhan Nhược Nhất, cô đừng nhầm, nửa tháng chỉ là thời gian tôi có thể bình yên vô sự ở thế giới này, nửa tháng sau, tôi có thể tạo ình một kết giới, nhưng mỗi ngày tôi sẽ bị hao tổn một chút linh lực. Tôi không tin chuyện sinh một đứa bé ở thế giới này có thể làm khó được tôi!”.

43. Chương 43

Chương 43

Câu nói của Mạc Mặc tuy đầy bá đạo nhưng từ sau hôm ấy, thỉnh thoảng vẻ mặt dờ dẫm đã bộc lộ những bất an và lo lắng trong lòng cô ấy.

Điều khiến Mạc Mặc lo lắng hơn là, cô không biết rốt cuộc thứ mình đang mang trong bụng là gì... Khi sinh ra, nó sẽ là một đứa trẻ bình thường hay là một con hồ ly mình đầy lông lá, cô sẽ mang thai bao lâu, sẽ có những triệu chứng như thế nào...

Mạc Mặc cũng từng lén mở cuốn thiên thư trong truyền thuyết ấy ra xem. Kỳ thực cuốn thiên thư chỉ là một quyển sách in cái mặt ông lão biết nói. Mạc Mặc hỏi một hồi thì phát hiện ông lão ấy chẳng biết gì về chuyện này, nói cái gì mà chưa bao giờ xảy ra chuyện con người ở thế giới khác kết hợp với cừu vĩ bạch hồ, không ai biết đứa bé sinh ra sẽ như thế nào. Mạc Mặc tức tới mức gấp luôn tờ giấy in mặt ông lão thành máy bay mà ném đi.

May mà đúng lúc ấy Nhược Nhất đi qua cửa, nhặt ông lão đang khóc than ấy về.

Mấy ngày này Nhược Nhất nghe ngóng được không ít chuyện về việc đứa con của cừu vĩ bạch hồ sẽ chào đời như thế nào, cô mới biết thì ra cừu vĩ bạch hồ quả thực là một chủng tộc không bình thường.

Con của họ phải dựa vào sức mạnh của cha mẹ để xác định tướng mạo... đó quả thực là một quy tắc khôn kiếp. Nếu sức mạnh của cha mẹ không may yếu một chút, thì tướng mạo của đứa bé sẽ xấu xí. Nhưng may mà cừu vĩ bạch hồ không phải là chủng tộc quá yếu, vì thế con cháu của họ, ví dụ Thương Tiêu, ví dụ Tử Đan, ví dụ Quý Tử Hiên, đều có khuôn mặt vô cùng quyền rũ.

Thai kỳ của cừu vĩ bạch hồ cũng không giống người thường, cha mẹ càng lớn mạnh thì thai kỳ càng rút ngắn. Ví dụ như Thương Tiêu, mẫu thân của hắn chỉ mang thai hắn tròn ba tháng. Sau khi cừu vĩ bạch hồ chào đời, chuyện quan trọng nhất chính là trải qua các kiếp số.

Nói tới chuyện này, Nhược Nhất rất đau đầu, trải qua kiếp số không chỉ là chuyện của đứa trẻ, mà còn liên quan tới cả mẹ đứa trẻ. Lúc ấy đứa trẻ mới chào đời, dĩ nhiên mẹ của nó cũng sức cùng lực kiệt, những tia sét cứ tùy tiện giáng xuống bất cứ chỗ nào, nếu không có người cha ở bên che chắn thì phần lớn là cả hai mẹ con đều tan thành mây khói.

Còn trong trường hợp của Mạc Mặc, nếu bảo cha của đứa trẻ đứng bên che chắn thì e rằng kiếp số của mẹ con cô ấy càng thê thảm hơn... Lúc ấy nên làm thế nào?

“Tôi phải đi rồi”. Ngày thứ ba sau khi quay về Anh Lương, Mạc Mặc tìm Nhược Nhất, nói: “Nếu tiếp tục trì hoãn thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì”.

Nhược Nhất vội nói: “Không được! Một mình cô đi thế nào được! Trên đường đi nhờ xảy ra chuyện gì thì sao? Cô lại không có ai chăm sóc...”.

“Cô lải nhải lắm thế?”, Mạc Mặc xua tay nói: “Cứ như mấy mụ đàn bà ấy!”.

Nhược Nhất nhìn Mạc Mặc không chút biểu cảm. Lúc này Mạc Mặc bình tĩnh nghĩ xem mình vừa nói gì, rồi bất lực ôm trán: “Được rồi, được rồi, tôi là Mạc Mặc, tôi có thể xảy ra chuyện gì được chứ!”.

Nhược Nhất vốn là người rất dễ tính, nhưng trong chuyện này, thái độ của cô vô cùng cứng rắn, cô túm lấy Mạc Mặc và nói: “Nơi đây là Cửu Châu chúng ta không nói trước được điều gì, bây giờ cô đang ôm quả bom nổ chậm, không nơi nào có thể chứa nổi cô đâu, cô cũng không mạnh mẽ như cô nói đâu”. Nhược Nhất thở dài. “Mạc Mặc, cô việc gì phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy”.

Câu than vãn của Nhược Nhất như chạm vào nỗi đau của Mạc Mặc, ánh mắt cô ấy trống rỗng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mạnh mẽ như lúc đầu, lạnh lùng nói: “Chuyện của tôi không cần cô quan tâm, cô chỉ việc sống cùng người đàn ông của mình thôi!”.

Nói rồi Mạc Mặc quay người định đi. Lúc này Nhược Nhất cũng nổi giận, túm lấy Mạc Mặc: “Không được! Tôi bảo không được là không được!”.

“Nhan Nhược Nhất”. Mạc Mặc mất kiên nhẫn, cau mày nói: “Hôm nay cô bị làm sao vậy? Buông tôi ra!”. Mạc Mặc gạt tay Nhược Nhất ra và quay người bước đi.

Nhan Nhược Nhất là kiểu người nếu không bị ép quá mức thì cô sẽ dịu dàng tới mức yếu đuối, nhưng thô bị ép quá cũng sẽ cắn người, Nhan Nhược Nhất mà đã cắn người thì có chết cũng không chịu buông.

“Cô đứng lại”.

Mạc Mặc không bận tâm tới Nhược Nhất, cũng không dừng lại dù chỉ nửa bước.

“Mẹ kiếp!”. Nhược Nhất chửi thề rồi xông lên túm vạt áo của Mạc Mặc. Mạc Mặc trở tay nắm cổ tay Nhược Nhất, kéo cô một vòng: “Lâu rồi tôi không xử lý cô, cô định tạo phản hả!”. Nhược Nhất không chịu thua, nhắm đúng cổ tay Mạc Mặc để cắn, vẻ mặt dữ tợn, cô cắn thật mạnh. Mạc Mặc kêu đau rồi bóp chặt cánh tay của Nhược Nhất. Nhược Nhất đau nhưng vẫn không chịu bỏ ra, cô lại đưa tay giật mạnh tóc của Mạc Mặc.

Lúc ấy, bản chất nữ nhi đều được bộc lộ “vô cùng sâu sắc”, túm, giật, cắn, cào, xé, không thiếu chiêu nào. Hai người kêu gào đánh đấm, nhất thời không biết là ai đang tranh cãi với ai, cả hai giằng co, lăn lộn dưới đất khiến cho đất cát bay mù mịt, gió mây biến sắc.

“Hai người đang làm gì vậy?”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hai cô gái đang đánh lộn dưới đất lập tức dừng lại, nhìn về phía cửa. Thương Tiều đang đứng ở phía ấy, ánh mắt lạnh lùng, một lúc lâu sau hắn bỗng cười khẩy: “Hừ, huynh muội thân thiết quá nhỉ?”.

Nhược Nhất nằm dưới đất, tay vẫn túm chặt tóc của Mạc Mặc, thở hổn hển, nhưng răng vẫn cắn chặt. Mạc Mặc đè lên người Nhược Nhất, một tay bị cắn, một tay bẻ cằm Nhược Nhất. Thấy Thương Tiều tới, Mạc Mặc định ngừng chiến nghị hòa, nhưng Nhược Nhất vẫn không chịu. Mạc Mặc quát lớn: “Muội là chó ngao Tây Tạng sao? Muội là chó ngao Tây Tạng sao?”

“Ư ư ao, ư ư ao”. Nhược Nhất kêu lên như giải thích.

Mạc Mặc càng tức giận: “Nói tiếng người đi!”.

Thương Tiều từ cửa đi vào: “Nàng ấy nói cứng miệng rồi, không bỏ ra được”. Hắn vừa nói vừa ngồi xuống, điểm huyết trên cổ Nhược Nhất, Nhược Nhất lập tức mở miệng. Mạc Mặc vội vàng rút tay ra, trên cổ tay hắn một vết răng đầy máu trông thật đáng sợ.

Nhược Nhất níu tay Thương Tiều đứng dậy. Vết cào trên mặt Nhược Nhất cũng không ít, miệng cô dính máu của Mạc Mặc, nhìn giống hệt như quỷ hút máu. Tóc của Mạc Mặc thì giống như ổ gà, mặt lem luốc, quần áo xộc xệch.

“Nhan Nhược Nhất”. Mạc Mặc vuốt lại tóc, nghiêm mặt nói: “Cô tự thu xếp cho ổn thỏa chuyện của mình đi. Chuyện của ta ta tự biết cách xử lý, không cần cô quan tâm”.

“Xử lý thế nào?”, Nhược Nhất cười khẩy, “Bây giờ nếu huynh nói được cho ta nghe một cách khả thi, ta sẽ không ngăn cản huynh nữa”.

Mạc Mặc im lặng, một lúc sau lại nhìn Nhược Nhất: “Cô thì có cách gì?”.

“Không có”. Nhược Nhất trả lời rất kiên quyết, Mạc Mặc bật cười. Nhược Nhất lại nói: “Nhưng ta sẽ giúp huynh, giống như huynh bất chấp tất cả mà tới tận đây chỉ để giúp ta, không để ta bị ăn hiếp. Hôm nay, nếu huynh là ta, huynh sẽ bỏ ta đi như thế, để một mình ta đối diện với những chuyện ấy sao? Chắc chắn là không! Mạc Mặc, ta không có linh lực, không biết phép thuật, nhưng ta cũng sẽ không để huynh bị ai ăn hiếp”.

Ánh mắt của Mạc Mặc dịu xuống. Nhược Nhất nói tiếp: “Vì thế, trước khi có biện pháp khả thi thì đừng vội bỏ đi, có được không?”. Mạc Mặc nhìn Nhược Nhất rồi thở dài nói: “Nhan Nhược Nhất, chiến thuật an ủi của cô là đáng sợ nhất đấy”.

Biết Mạc Mặc đồng ý, Nhược Nhất cười nói: “Chẳng phải huynh thường nói phải tận hưởng lạc thú trước mắt sao, hà tất phải vì chuyện sau này mà buồn khổ, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, tới lúc ấy nếu đứng là số trời như vậy thì cùng lắm là chết, Mạc Mặc nhà chúng ta không phải là người nhát gan như thế”.

Khi họ nói xong chuyện này thì trời đã tối. Mạc Mặc về phòng nghỉ ngơi, Nhược Nhất cùng Thương Tiều ra phía sau Anh Lương sơn đi dạo. Thương Tiều không hỏi Nhược Nhất rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Nhược Nhất cũng không nói, họ chỉ nắm tay nhau, dạo bước ngắm song nguyệt. Đi lên đỉnh sau núi, nhìn thấy thứ trên bàn đá, Nhược Nhất sững sờ ngẩng đầu nhìn Thương Tiều.

Thương Tiều nhìn song nguyệt, nói: “Mỗi ngày một bát”.

Nhược Nhất nhón miệng cười, cô ngồi xuống, cầm đũa chọc chọc cục mỳ màu đen trong bát, không quan tâm tới màu sắc bất thường của cục mỳ, hỏi: “Vì sao lại là mỳ cục thế này?”.

Tai Thương Tiều đỏ lên, hần im lặng một lúc rồi giải thích: “Là mỳ sợi”.

“Nhưng rõ ràng là mỳ cục mà!”.

Mắt Thương Tiều ánh lên vẻ bức bối vì không được Nhược Nhất cảm kích, hần nói: “Vì ta đặt ở đây quá lâu nên mỳ dính kết lại với nhau”.

Nhược Nhất trầm nghĩ, thì ra hần đã nấu mỳ suông rồi đặt ở đây mới đi tìm cô, chắc là vì hần muốn gây bất ngờ cho cô, nhưng không ngờ cô và Mạc Mặc lại nói chuyện lâu như vậy. Thương Tiều...

Thương Tiều thấy cô không có động tĩnh gì, liền bưng bát “mỳ” ấy lên, nói: “Không ăn thì đổ đi”.

Nhược Nhất vội vàng đứng dậy kéo tay hần: “Ai bảo ta không ăn! Chàng không được đổ! Chàng mang lại đây cho ta!”.

Thương Tiều bưng bát mỳ, liếc mắt nhìn cô: “Nàng sẽ ăn hết?”.

Nhược Nhất nhìn vẻ mặt của Thương Tiều mà bật cười: “Tiều hồ ly, chàng kiêu ngạo quá đấy!”, rồi giật bát mỳ lại, “Ta sẽ ăn hết, ta sẽ ăn hết!”. Nhưng không ngờ cô bị tuột tay khiến bát mỳ rơi úp xuống bàn.

“Này...”. Thương Tiều sầm mặt.

“Ta thật sự không cố ý...”. Nhược Nhất vừa nói vừa lật bát mỳ lên, nhưng khi lật bát lên thì cô sững người, “Cái gì đây?”.

Khối mỳ màu xanh đen ấy vẫn dính chặt trên bát. Úp ngược bát mà mỳ không bị đổ ra sao...

Thương Tiều nhìn bát mỳ ấy, sầm mặt. Nhược Nhất còn sầm mặt hơn, im lặng một lúc, cô run run tay chỉ vào Thương Tiều, trách móc: “Chàng muốn hại chết ta rồi đi tìm người khác sao?”.

“Nhan Nhược Nhất...”, Thương Tiều trợn mắt nhìn cô.

“Phụt...”. Nhìn sắc mặt của Thương Tiều, cuối cùng Nhược Nhất không kìm được ôm bụng cười. “Tiều... Tiều hồ ly, ha ha ha, chàng... sắc mặt của chàng với bát mỳ này, ha ha, giống nhau quá, ha ha ha!”.

Thương Tiều tức tối vung tay bỏ đi. Nhược Nhất vội túm lấy tay áo hần, cố gắng nín cười. Cô nhìn thấy ngón tay sưng đỏ của Thương Tiều giấu trong tay áo, liền thấy xót xa nhưng cũng cảm nhận được một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Thương Tiều quay lưng về phía Nhược Nhất, hình như hần đang giận dữ, dáng vẻ đầy lạnh lùng. Nhược Nhất khẽ thở dài một tiếng, ôm hần từ đằng sau: “Tiều hồ ly, trên đời này chỉ có một mình ta dám đối xử với chàng như thế đúng không?”.

Thương Tiều hừ lạnh một tiếng.

“Ta biết, cũng chỉ ta mới được ăn mỳ chàng nấu, cũng chỉ ta mới dám ăn mỳ chàng nấu”. Nhược Nhất dịu giọng, “Tiều hồ ly, bây giờ ta rất mãn nguyện, vô cùng mãn nguyện. Hơn một tháng trước, ta chưa bao giờ dám tưởng tượng chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo, nói chuyện, trêu đùa như thế này. Ta muốn mãi mãi được như thế này”.

Thương Tiều không nói gì, chỉ đặt tay Nhược Nhất vào tay mình. Ánh sáng của song nguyệt lưu chuyển, chiếu lên hai người. Nhược Nhất yên lặng lắng nghe nhịp tim của Thương Tiều, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể hần. Một làn gió đêm lành lạnh lướt qua, Nhược Nhất bỗng nói: “Thương Tiều, có một chuyện ta vẫn chưa hỏi chàng!”. Thương Tiều quay người lại, nhướn mày nhìn cô. Nhược Nhất huých mạnh vào ngực hần, giả vờ tức giận: “Hai trăm năm trước, lúc ta bị trói trên đỉnh Hàn Ngọc thì chàng đang chết ở đâu”.

“Ta tưởng nàng không bận tâm tới những chuyện trước đây nữa”.

“Không bận tâm, nhưng nhất định phải hỏi cho rõ!”. Nhược Nhất lại huých mạnh, “Chàng biết trên đỉnh Hàn Ngọc lạnh thế nào không? Chàng biết ta đã sợ như thế nào không? Chàng biết khi ấy đao kẻ cổ ta,

chỉ lệch một chút thôi là ta sẽ đầu lìa khỏi cổ không? Ta đợi chàng tới mức tuyệt vọng, vậy mà chàng đã làm gì!”. Nói đến đây, Nhược Nhất vẫn âm ức trong lòng, hậm hực đăm Thương Tiêu.

Thương Tiêu im lặng, cup mắt nói: “Trong trận chiến mà Quý Tử Hiền phản bội, Tử Đan vốn định cùng chết với hấn, hấp thu tất cả khí độc trên chiến trường, kết quả là chưa hoàn thành đã bị hấn phong ấn. Hai trăm năm trước, khi Tử Đan tỉnh lại, khí độc bị phong ấn cũng thức tỉnh, khi ấy... ta đang giúp Tử Đan loại bỏ khí độc. Ta biết thuộc hạ của Quý Tử Hiền không dám làm hại tới tính mạng của nàng, nhưng ta không ngờ nàng lại kiên quyết như vậy”.

“Lúc ấy ta không biết mối quan hệ của chàng và Tử Đan, nếu ta vì một nam nhân khác mà đối xử với chàng như vậy, chàng sẽ thế nào?”.

Ánh mắt Thương Tiêu liền trở nên lạnh lùng: “Nàng dám!”.

“Chàng đã làm như vậy rồi, ta có gì không dám chứ!”.

Không khí tĩnh lặng, một lúc sau Thương Tiêu nhận lỗi: “Là ta không đúng”. Nhược Nhất lại đánh Thương Tiêu một cái, cô tức giận nhìn hấn, nói: “Chàng tìm ta ở dòng Quý Khốc suốt ba tháng sao?”.

Thương Tiêu gật đầu.

“Chàng thật ngốc! Nếu ta thật sự rơi xuống đó, ngày đầu tiên chàng không tìm thấy thì xương cốt của ta cũng tan nát hết rồi, chẳng phải chàng càng không tìm được sao? Thương Tiêu, vì chàng không tin ta sẽ chết, đúng không?”.

Thương Tiêu im lặng.

“Chàng nhập ma cũng là vì ta? Đổi tên của U Đô thành Vô Tư cũng là vì thế sao?”.

Lần này không đợi Thương Tiêu trả lời, Nhược Nhất đã vùi đầu vào ngực hấn, nũng nịu nói: “Chàng là đồ ‘hồ lô không miệng’. Đều là chàng tự ngược đãi bản thân!”.

“Nhược Nhất cô nương! Nhược Nhất cô nương!”, một giọng nữ từ xa truyền tới. Nhược Nhất đang ở trong lòng Thương Tiêu, cô ngẩng đầu nhìn về phía tiếng nói.

Thiểm Phù rảo bước đi vào đình, hành lễ với hai người: “Nguyệt Hoàng sư tỷ tỉnh rồi, tỷ ấy làm ầm lên đòi gặp cô nương, chủ tử phái người tới mời cô nương qua đó”.

44. Chương 44

Chương 44

Nguyệt Hoàng sau khi bị trọng thương trong trận chiến với Hồng Liên liền hôn mê tới tận bây giờ.

Thời gian đó không biết Anh Lương chủ đã hao tâm tổn sức như thế nào, nay nàng ấy tỉnh lại nhưng lại không bận tâm gì tới khúc mắc giữa mình với Anh Lương chủ, cũng không khẳng khái đòi đi tìm “Thành Hạo”, mà lại đòi gặp Nhược Nhất, chuyện gì vậy trời?

Khi Thương Tiêu và Nhược Nhất theo Thiểm Phù tới chỗ Nguyệt Hoàng nghỉ ngơi thì Tử Đan đang nói chuyện với Anh Lương chủ ngoài sân. Anh Lương chủ ngẩng đầu nhìn Tử Đan, tức giận nói: “Người đến đây làm gì? Quay về đi, quay về đi! Đừng làm phiền ta nữa”.

Tử Đan nhướn mày, cười nói: “Nghe nói Nguyệt Hoàng tiểu sư muội tỉnh rồi nên đệ tử tới thăm, sư phụ đuổi đệ tử như thế... là sợ đệ tử để lộ ra điều gì sao? Chỉ sợ là cho dù đệ tử không nói gì thì người ta cũng quá hiểu suy nghĩ của sư phụ rồi”.

Anh Lương chủ tái mặt, Tử Đan lắc đầu nói: “Đệ tử thấy Nguyệt Hoàng sư muội là người rất thông minh, với dáng vẻ hào hoa phong nhã trước đây của sư phụ, muội ấy sẽ không trốn chạy sư phụ mà bỏ chạy đâu. Nhưng muội ấy lại bỏ đi nhiều năm như vậy, nhất định là đã biết được suy nghĩ của sư phụ. Sư phụ hơn

muội ấy nhiều tuổi như vậy, cũng không yêu muội ấy thật lòng, chẳng qua vì muội ấy là chú chim phượng hoàng cuối cùng trên đời này, nên sư phụ muốn cùng muội ấy duy trì nòi giống của phượng hoàng mà thôi”. Tử Đan nhìn ngọn núi như nhuộm màu đen xa xa, “Nhưng tộc phượng hoàng đã tàn lụi rồi, cho dù hai người đến với nhau rồi sinh ra con cháu thì sao chứ, cuối cùng...”.

“Hừ, đừng nói những lời nhảm nhí ấy với ta, đợi tới lúc tộc Cửu Vĩ bạch hồ các ngươi tuyệt tự, ta xem ngươi còn nói những lời này nữa không”. Anh Lương chủ vung cái tay mũm mĩm của mình, tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nói: “Ngươi rút đi, Hoàng Nhi mới tỉnh lại, không có sức lực để đối co với nha đầu nham hiểm nhà ngươi. Ngươi muốn hỏi cái gì thì tự đi hỏi đệ đệ bản lĩnh của mình đi”.

Tử Đan định nói gì đó, nhưng thấy Nhược Nhất và Thương Tiều nắm tay nhau đi tới, nàng khẽ cười nói: “Quả nhiên là người có thể làm em dâu của ta, mọi chuyện đều làm theo ý của ta”. Nhược Nhất vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì thì Tử Đan đã mỉm cười thân thiết đi tới khoác tay cô, “Em dâu, ta cùng muội vào thăm tiểu sư muội của ta nhé!”.

Anh Lương chủ vội nói: “Không được, không được!”.

Tử Đan giơ chân đạp đúng vào cái mũi mũm mĩm của Anh Lương chủ, đá hất sang một bên như đá quả bóng. Nhược Nhất nhìn Anh Lương chủ lăn ra xa một cách thảm hại, khóe miệng cô giật giật... Đây, dù sao đó cũng từng là sư phụ của tỷ... Tử Đan làm như không biết, mỉm cười hòa nhã rồi kéo Nhược Nhất vào phòng.

Trong phòng được trải thảm mềm mại, nên hai người đi vào mà không phát ra tiếng động nào. Không khí thoang thoảng mùi thơm khiến người ta thư thái. Nguyệt Hoàng nằm trên giường và đang được một y nữ cho uống thuốc. Nàng cảm giác có người vào nên ngẩng lên nhìn, thấy Nhược Nhất, đôi mắt nàng liền ngấn lệ, “òà” một tiếng bật khóc.

Nược Nhất vội lên trước khuyên nhủ: “Đang yên đang lành, vừa nhìn thấy ta đã khóc là sao?”.

“Tiểu, Tiểu Nhất Nhất, ta có làm muội bị thương ở đâu không?”.

Lúc ấy Nhược Nhất mới nhớ ra, trước đó Nguyệt Hoàng bị ma khí bám vào người nên nàng đã tấn công Nhược Nhất. Nếu không có Thương Tiều bảo vệ, e là bây giờ Nhược Nhất đã nằm trong quan tài mà nghe người ta khóc lóc rồi.

“Ta không sao”. Nhược Nhất vỗ ngực mình nói: “Ta bị đánh, bị ngã nhiều rồi nên cũng thành quen. Tắm da này của ta rất chắc chắn!”. Cô lau nước mắt cho Nguyệt Hoàng, “Nhưng tỷ... rốt cuộc ở dưới Anh Lương đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên tỷ lại biến thành như vậy?”.

Nguyệt Hoàng im lặng một lúc, chăm chú nhìn Nhược Nhất, nàng nói: “Ta tìm được Thành Hạo rồi”.

Nguyệt Hoàng vừa dứt lời, mọi người đều im lặng. Nguyệt Hoàng nói: “Chàng mặc áo bào màu đỏ tươi. Nhưng ta gọi thế nào, chàng cũng không trả lời”.

Bởi vì hắn không phải là Thành Hạo của tỷ. Nhược Nhất mấp má môi nhưng cuối cùng lại nuốt những lời ấy vào trong.

“Sau đó ta đuổi theo, chàng quay lại nhìn ta, ta vẫn nhớ mắt chàng đỏ ngầu, đáng sợ vô cùng. Ta tưởng chàng bị thương nhưng không ngờ khi ấy chàng...”. Giọng nói của Nguyệt Hoàng trầm xuống, “Chàng lại thi triển phép thuật với ta. Ta không biết từ lúc nào mà trong người mình có ma khí. Chàng đã dùng chút ma khí ấy để dụ ta nhập ma. Lúc ấy trong đầu ta chỉ có một tiếng nói, thúc giục ta nhanh chóng lên Anh Lương để giết muội... Chuyện về sau, mọi người đều đã chứng kiến cả rồi”. Nguyệt Hoàng run rẩy, “Ta biết rất rõ mình đang làm gì, nhưng ta không thể dừng lại được. Tiểu Nhất Nhất, xin lỗi, xin lỗi, ta quá vô dụng...”.

Tử Đan hơi cau mày, nheo mắt nghĩ gì đó.

Nược Nhất ôm vai Nguyệt Hoàng an ủi: “Không sao, không sao, chẳng phải ta vẫn khỏe mạnh sao. Hơn nữa, nếu nói có lỗi thì phải là lỗi của ta mới đúng, luồng ma khí trên người tỷ có lẽ là của Cửu Man, khi ấy nội đan của Cửu Man bị phá vỡ, ma khí vội vàng tìm chủ mới, đúng lúc ấy thì tỷ xuất hiện nên nó liền chui vào cơ thể tỷ. Cuối cùng Hồng Liên mới có cơ hội thi triển phép thuật với tỷ”.

“Nhưng, từ tất cả là Thành Hạo làm...”.

Nhược Nhất hít một hơi thật sâu và nói: “Nguyệt Hoàng, tuy ta không muốn nói những điều này, nhưng Hồng Liên bây giờ đã không phải là Thành Hạo mà tỷ quen nữa. Hắn... hắn giống như một tên yêu quái do ma khí tích tụ mà thành, hoặc có lẽ, hắn chỉ có vẻ ngoài giống Thành Hạo mà thôi”.

“Chàng chắc chắn là Thành Hạo”. Nguyệt Hoàng nói chắc nịch. Nhược Nhất há miệng định nói nhưng không biết nên khuyên nhủ thế nào. Thương Tiều bỗng nói: “Phượng hoàng sinh ra đã biết thuật truy hồn, nếu Nguyệt Hoàng đã chắc chắn như vậy, bất kể tên Hồng Liên ấy bây giờ là thứ gì thì linh hồn của hắn nhất định là của nam nhân ấy”.

Tử Đan nói: “Trời sinh vạn vật đều có hồn phách. Cũng có nghĩa là, một hồn phách nhất định sẽ có thân thể để nó tạm thời nương náu, bất kể là một bông hoa hay một tảng đá. Nhưng hồn phách chắc chắn sẽ không trú ngụ trong sức mạnh vô hình như ma khí”.

Nhược Nhất bỗng nhớ lại lúc chiến đấu với Hồng Liên hôm ấy, Mạc Mặc chém một đao vào người hắn, hắn liền hóa thành một đám khí đen, cơ thể không chảy một giọt máu nào.

“Hồng Liên không có thân xác, cơ thể của hắn chỉ là một hình khối do ma khí tích tụ thành. Điều này thật vô lý. Sở dĩ sự vô lý này có thể tồn tại, ta chỉ có thể nghĩ tới một lý do...”. Tử Đan vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Có người đã khóa thân xác của hắn, cướp hồn phách của hắn, sau đó nhập hồn phách của hắn vào ma khí giúp ma khí ngưng tụ thành hình người”.

Mọi người đều biến sắc. Trong đầu Nhược Nhất lại một lần nữa lóe lên cảnh tượng kỳ dị đó, Hồng Liên bị đóng đinh trên tường, máu me ròng ròng, thê thảm đưa tay về phía cô: “Cứu với... cứu với...”. Sắc mặt Nhược Nhất tái nhợt, lẽ nào lúc ấy hắn đang cầu cứu mình? Đó chính là thân xác của Hồng Liên bị đóng đinh trên tường, hoặc cũng có thể nói rằng Hồng Liên là kiếp sau của Thành Hạo?

Tử Đan nói tiếp: “Càng ngày sẽ càng có nhiều ma khí bám lên hồn phách của Hồng Liên, lâu dần, hắn nhất định sẽ hóa thành một quái vật do ma khí ngưng tụ thành, bất tử bất diệt, dờ dẫm ngây dại, điều đáng sợ nhất là hắn sẽ chỉ nghe lệnh của kẻ đứng sau thao túng hắn. Lúc ấy, những gì mà kẻ thao túng hắn muốn làm sẽ khiến Cửu Châu lâm vào kiếp nạn to lớn. Xem ra, chuyện ma khí hoành hành phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều”.

Thương Tiều cau mày gật đầu: “Chỉ sợ là kẻ đứng sau đã có âm mưu từ lâu rồi”.

Nhược Nhất nghe những lời này mà đầu óc rối tung lên. Một số cảnh tượng dường như không chút liên quan cứ không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Hai trăm năm trước, những ma khí ấy chui ra khỏi mặt đất, Huân Trì thiệt mạng; Thương Tiều đã nói với cô, có kẻ mặc áo đen do ma khí hóa thành đã lên U Đô tìm hắn; Thương Tiều nhập ma, bị phong ấn; Cửu Man phá phong ấn thượng cổ, lại xuất hiện ở nhân gian; Người mà Nguyệt Hoàng đi khắp nơi trong thiên hạ suốt hai trăm năm vẫn không tìm thấy nay lại xuất hiện với hình dáng như vậy; Những lời mà ông lão đưa cô quay trở lại thế giới này đã nói; Sức mạnh kỳ lạ có thể phong ấn ma quỷ đang trú ngụ trong cơ thể cô; Cuối cùng thứ dừng lại trong đầu Nhược Nhất lại là tiếng chuông lanh lảnh của người bịt mặt thần bí ấy...

“Nhược Nhất”, Thương Tiều khẽ gọi khiến Nhược Nhất giật mình bừng tỉnh. Thương Tiều cau mày nói: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”.

“Ta... vừa mới nghĩ tới trong sương mù lần trước...”.

“Nha đầu khốn kiếp!”. Cánh cửa bị đẩy ra rất mạnh, Anh Lương chủ quát lớn, lao đảo đi vào. Hắn đi loạng choạng, cơ thể nhem nhuốc bùn đất, như vừa mới từ trong chuồng gà bò ra vậy. “Cái thân này của lão tử là để cho người đập sao? Để cho người đạp sao?”.

Sắc mặt của mọi người trong phòng vẫn rất nặng nề, Anh Lương chủ như không cảm nhận được không khí này, thấy Nguyệt Hoàng nhìn hắn, hắn bỗng nước mắt lưng tròng, nhảy phốc lên giường của Nguyệt Hoàng, gục đầu lên ngực nàng, dụi đi dụi lại: “Hoàng Nhi, Hoàng Nhi, Hoàng Nhi! Bọn chúng... bọn chúng ức hiếp ta...”.

Thương Tiêu không thể chấp nhận được cảnh tượng này nên quay đầu đi. Khóe miệng Nhược Nhất giật giật. Trán Nguyệt Hoàng cũng nổi gân xanh. Tử Đan thở dài một tiếng, rồi đưa tay túm cổ áo của Anh Lương chủ, kéo hẳn ra khỏi người Nguyệt Hoàng. Nàng khẽ cười, nói: “Sư phụ”.

Anh Lương chủ giãy giụa: “Thả ta ra, thả ta ra...”.

“Sư phụ già rồi mà không có tôn nghiêm gì cả”. Tử Đan vừa nói vừa đi đến bên cửa sổ, ném hẳn như ném một túi rác. Nàng đóng cửa sổ, rồi tạo kết giới bên ngoài phòng, Anh Lương chủ có vỗ đập, gào thét thế nào cũng không thể vào được.

Bị Anh Lương chủ chen ngang như vậy, Nhược Nhất nhất thời cũng quên lúc này mình định nói gì. Cô vỗ vai Nguyệt Hoàng, nói: “Bây giờ tỷ mới tỉnh, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã. Đêm đã khuya rồi, muội về trước đây”.

Nguyệt Hoàng gật đầu, sắc mặt đau buồn.

Khi ba người đi ra khỏi phòng của Nguyệt Hoàng thì Anh Lương chủ không còn đập cửa sổ nữa. Có lẽ hẳn đã quay về tắm diện của mình. Tử Đan nói: “Tiêu Nhi, đệ đi theo ta, ta có chuyện muốn bàn với đệ”.

Từ biệt hai người, Nhược Nhất đi về phòng, vừa bước vào cửa tiểu viện đã nghe thấy tiếng bàn ghế đổ xuống đất trong phòng Mạc Mặc. Cô hốt hoảng vội chạy vào. Nhược Nhất thấp nển, nhìn quanh phòng thì không thấy Mạc Mặc đâu. Cô đang lo lắng, bỗng nhìn thấy một bóng người nằm dưới bàn, đang ôm cái gì đó trong lòng.

“Mạc Mặc?”.

Người đó quay sang nhìn Nhược Nhất, mặt xanh xao. Đây không phải là Mạc Mặc mà mấy ngày nay Nhược Nhất thường nhìn thấy, mà là Mạc Mặc trong bộ dạng nữ nhân. Nhược Nhất sững người hỏi: “Cô... sao vậy?”.

“Nhan Nhược Nhất”, giọng nói của Mạc Mặc khàn đặc, “Tôi... ọe!”. Vẫn chưa nói hết câu, Mạc Mặc lại quay đi ôm cái ống nhỏ, nôn thốc nôn tháo.

Nhược Nhất run run hỏi: “Nghén... nghén sao?”.

45. Chương 45

Chương 45

Nhược Nhất ngây người nhìn Mạc Mặc nôn khan một hồi, cô hỏi: “Khó chịu lắm không?”.

Mạc Mặc chỉ đáp lại bằng nụ cười méo xệch. Đây là lần đầu tiên Nhược Nhất nhìn thấy Mạc Mặc có vẻ thâm trầm như vậy. Nhược Nhất kéo Mạc Mặc ra khỏi gầm bàn, rồi dựng ghế lên cho cô ấy ngồi: “Trốn trong gầm bàn thì sẽ hết khó chịu sao?”.

“Trốn cái gì chứ. Ống nhỏ để dưới gầm bàn, lúc tôi cúi xuống để nôn thì lại làm đổ đèn và ghế, sau đó thì cô đi vào”. Mạc Mặc thở hổn hển rồi chỉ vào bụng mình và nói: “Cái giống này không phải đồ hại cha, rõ ràng là hại mẹ!”.

Nhược Nhất cười.

Về mặt của Mạc Mặc bỗng đông cứng: “Chờ đã”. Cô ấy uể oải nói: “Tôi tới Cửu Châu chỉ mới hơn một tháng, tính thể nào thì thời gian mang thai cũng mới được hơn hai mươi ngày, sao đã nghén rồi?”.

Nhược Nhất nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể là do đặc tính của cửu vĩ bạch hồ. Tôi nghe nói con của họ càng mạnh thì càng được sinh ra sớm. Hơn nữa, thời gian mang thai của cửu vĩ bạch hồ hình như không có giai đoạn nghén. Cô như vậy, có lẽ là vì thể chất đặc biệt”.

“Cô nói vậy, có thể tôi sẽ sinh non?”.

Nhược Nhất gật đầu: “Ừm, trước đây chị dâu tôi mang thai đã nói với tôi, phần lớn phụ nữ sẽ bị nghén sau hơn bốn mươi ngày mang thai. Còn cô, hai mươi ngày đã nôn, tính ra, e là đứa trẻ này sẽ ra đời trước nửa thai kỳ bình thường”.

Khóe miệng Mạc Mặc giật giật: “Vì thế tôi sẽ mang thai năm tháng?”. Nhược Nhất không dám chắc điều ấy nên cô không trả lời. Mạc Mặc nghiêm mặt nói: “Lần đầu tiên tôi căm ghét việc mang thai là bốn phần của phụ nữ như thế. Cho bọn đàn ông dùng lỗ đít để làm việc ấy chẳng phải là tốt hơn sao?”.

“Mạc Mặc... cô nói đúng ý tôi”.

Hai cô gái mặc sức tưởng tượng cuộc sống tươi đẹp khi đàn ông mang thai và sinh con, cuối cùng cả hai ngồi xuống bàn bạc xem bây giờ nên làm thế nào.

“Nếu cứ phát triển theo cái đà này, chẳng bao lâu sau mọi người sẽ nhìn thấy bụng của tôi”. Mạc Mặc thi triển phép thuật, lập tức biến về bộ dạng nam nhi: “Nhan Nhược Nhất, cô bảo tôi chờ cô nghĩ ra cách rồi đi, bây giờ không phải tôi không chờ, mà là cái cục thịt này không chờ được nữa. Nếu người đàn ông của cô biết trong bụng tôi có thứ gì, với linh lực hiện nay của tôi mà đánh nhau với hắn thì chắc chắn cả hai mẹ con tôi sẽ chết. Ngày mai tôi sẽ thu dọn đồ đạc lên đường”.

Nhược Nhất cau mày im lặng. Mạc Mặc nói: “Đừng ngăn tôi, nếu cô thật sự muốn giúp tôi thì ăn trộm ít tiền cho tôi đi”.

“Mạc Mặc...”.

“Tôi đã nói với cô rồi, đừng có ngăn tôi!”.

“Ngăn cái đầu cô ấy!”. Nhược Nhất tức giận nói: “Cô muốn đi, ngày mai tôi sẽ đi cùng cô”.

Không khí im lặng một lúc, Nhược Nhất thở dài nói: “Về đứa trẻ này, ngoài việc sinh nó ra thì chẳng có cách nào khác. Bây giờ nếu chỉ có Thương Tiêu muốn giết đứa trẻ này thì tôi sẽ liều mạng bảo vệ nó. Tôi ngăn được Thương Tiêu nhưng lại không ngăn được Tử Đan... Lần trước tôi thấy khi nhắc tới Quý Tử Hiên, ánh mắt của tỷ ấy vô cùng căm phẫn... Ngoài cách chúng ta bỏ đi, tôi nghĩ không còn cách nào khác. Bây giờ cô đang mang thai, làm gì cũng khó khăn, tôi đi cùng thì chỉ ít cô cũng có người chăm sóc. Còn về chuyện sau này... bây giờ chúng ta vượt qua khó khăn trước mắt rồi tính tiếp”.

“Thương Tiêu sẽ để cho cô đi sao? Ấn ký trên cổ cô là quả bom đẩy cô vào chỗ chết đấy”.

Nhược Nhất sờ ấn ký sau tai, nói: “Về Thương Tiêu... tôi sẽ có cách, cô không cần lo lắng, tóm lại là ngày mai chúng ta sẽ đi”.

Mạc Mặc đột nhiên đứng dậy, rào bước tới cạnh giường, rồi nằm đó quần chặt chẽ, một lúc sau mới nói: “Nhan Nhược Nhất, cô không trọng sắc khinh bạn nhưng đừng mong tôi cảm kích”.

Cô đúng là đồ vệt chết cứng mỏ, rõ ràng là giọng cô có vẻ bất thường mà. Nhược Nhất nói: “Vâng, vâng, chẳng phải cô vì tôi nên mới bị liên lụy vào chuyện này sao? Tôi nên làm như vậy”.

“Biết thế là tốt...”.

Nhược Nhất không nói gì, cô đi ra khỏi phòng, ngậy người nhìn ánh trăng một lúc rồi quay người đi, nhưng cô không đi về phòng mình mà ra khỏi tiểu viện, tới phòng của Thương Tiêu. Khi cô tới đó, hắn vẫn chưa về, chắc là vẫn đang bàn bạc với Tử Đan. Suy cho cùng, những chuyện xảy ra cho tới lúc này đều quá kỳ lạ, giống như có một bàn tay khổng lồ giật dây ở phía sau, thúc đẩy tình thế.

Thân xác của Hồng Liên bị khóa, ma khí bám vào linh hồn của hắn. Điều này chắc chắn không phải là tự hắn làm, vậy kẻ làm chuyện này rốt cuộc... còn muốn làm những gì nữa...

Tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện nên Nhược Nhất rất mệt. Cô nằm bò lên bàn đọc sách của Thương Tiêu, nghĩ ngợi những chuyện ấy rồi dần thiếp đi.

Khi Thương Tiêu trở về phòng thì nhìn thấy Nhược Nhất nằm ngả lên bàn sách ngủ rất say. Hắn khê khàng đi tới bên cạnh Nhược Nhất, sờ má cô, cảm giác lạnh buốt khiến Thương Tiêu không khỏi cau mày. Hắn

cúi người định bế Nhược Nhất lên giường ngủ, không ngờ hắn chưa kịp vòng tay qua cổ cô thì Nhược Nhất bỗng quay người ôm eo hắn.

Thương Tiêu sững người.

Nhược Nhất ôm hắn, cọ cọ vào người hắn, mơ màng nói: “Chàng về muộn quá”.

“Nhan Nhược Nhất, khả năng vờ ngủ của nàng rất tiến bộ”.

Hiếm khi Nhược Nhất ngoan ngoãn thế này, cô quay sang nũng nịu: “Ta buồn ngủ, nằm ngủ thế này lạnh quá, sao chàng không về sớm để bế ta lên giường. Mau lên, ta cho chàng cơ hội lấy lòng ta đây”. Thương Tiêu bật cười, bế Nhược Nhất lên giường và đắp chăn cho cô, hắn đang định đứng dậy đi ra ngoài thì Nhược Nhất kéo tay áo hắn, nói: “Ngủ cùng nhé”.

Hắn nhướn mày, nhìn Nhược Nhất một lúc rồi nói: “Nàng lại gây ra họa gì rồi?”.

Nhược Nhất không trả lời. Thương Tiêu ngồi bên mép giường, Nhược Nhất lập tức ôm eo hắn, tìm một vị trí thoải mái trong vòng tay hắn rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Thương Tiêu cũng chiều theo cô, không can ngăn dù chỉ nửa lời. Hai người ngồi đó, im lặng một lúc, Nhược Nhất tuy nhắm mắt vờ ngủ nhưng càng lúc càng tỉnh táo hơn, đột nhiên cô nói: “Tiêu hồ lý”.

“Ừm”.

“Ta yêu chàng”.

Thương Tiêu sững người, nhoẻn miệng, nhưng lập tức lại đau đầu cau mày: “Xem ra lần này họa nàng gây ra không nhỏ...”.

Thương Tiêu chưa nói hết câu, Nhược Nhất đã tiếp lời: “Ta phải đi xa một thời gian”.

Tiếng côn trùng bên ngoài phòng rả rích.

“Vì chuyện gì?”. Giọng nói của Thương Tiêu lạnh lùng.

“Một chuyện rất quan trọng, ta phải đích thân đi giải quyết, nhưng ta không thể nói với chàng đó là chuyện gì được. Tới khi xong chuyện, nhất định ta sẽ quay lại...”.

“Lần này cần bao lâu?”. Thương Tiêu hừ lạnh. “Hai trăm năm, năm trăm năm? Hay lâu hơn nữa? Nhan Nhược Nhất, nàng cho rằng ta nên dùng bao nhiêu thời gian để đợi nàng?”.

Lòng Nhược Nhất khẽ thất lại, cô vội vàng ngẩng đầu, nhìn hắn với ánh mắt cầu khẩn: “Không đâu! Lần này ít thì nửa năm, nhiều thì hai, ba năm, chắc chắn sẽ không vượt quá thời gian ấy, tới lúc đó ta sẽ về U Đô tìm chàng”. Cô nắm tay Thương Tiêu, mười ngón tay đan vào nhau, “Ta không muốn đi, nhưng ai cũng có những chuyện mà lương tâm thôi thúc phải làm. Giống như Tử Đan, Võ La và yêu tộc, chàng có những thứ không thể từ bỏ. Ta cũng vậy...”.

Nhưng nhìn thần sắc trong đôi mắt tím của Thương Tiêu, Nhược Nhất im lặng, cụp mắt nhìn hai bàn tay siết chặt, cô không thể nói ra những lý do mà mình đã sắp sẵn trong đầu. Cuối cùng cô chỉ nói: “Thương Tiêu, xin lỗi chàng, ta phải làm như vậy”.

Thương Tiêu sờ ra sau tai Nhược Nhất, đầu ngón tay vuốt ve ấn ký màu đen hơi lồi lên. Nhược Nhất cảm thấy có một luồng khí man mát chạy qua xương tủy, Nhược Nhất cứng người lại, cảm giác đau đớn dần tan. Thương Tiêu buông tay Nhược Nhất ra, nói: “Nếu nàng chỉ tới để nói cho ta biết quyết định này, ta còn có thể nói gì được nữa chứ”.

Thương Tiêu chậm chậm đi ra khỏi phòng, khi mở cửa, ánh sáng như sương của song nguyệt chiếu lên người hắn: “Ta chưa giải song sinh ấn, ta chỉ làm sấn lực thôi. Ba năm sau, nếu nàng chưa quay lại... chúng ta tất sẽ gặp nhau”, dưới hoàng tuyến.

Điều khúc mắc chính là đồng sinh cộng tử.

Cánh cửa được đóng lại, căn phòng trở nên tĩnh lặng. Nhược Nhất đắp chăn, mở to mắt, hít thật sâu, dường như chỉ như vậy cô mới có thể kìm nén nỗi chua xót đang dâng lên trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Nhược Nhất thu dọn đồ đạc xong, cô tạm biệt Anh Lương chủ và Nguyệt Hoàng rồi cùng Mạc Mặc đi xuống núi. Cô không chỉ một lần quay đầu nhìn sơn môn nguy nga nhưng không thấy “người ấy” xuất hiện. Mạc Mặc không đành lòng, hậm hực nói: “Làm như ta là tên ác bá chia rẽ đôi uyên ương vậy, Nhan Nhược Nhất, nếu còn ngoài nhìn nữa thì người hãy rút ngay về cho ta!”.

Ở chỗ rẽ trên đường núi có một hình bóng màu trắng đứng chắn giữa đường. Nhược Nhất dừng người: “Tử Đàn?”.

Tử Đàn mỉm cười và nói: “Nhược Nhất không phải căng thẳng như thế, không phải ta tới để ngăn muối. Nữ tử cũng có chuyện cần phải làm, Tiêu Nhi biết thế nên mới để muối đi. Nếu đệ ấy đã để muối đi rồi, đương nhiên ta sẽ không nói gì. Có điều, Nhược Nhất, e là muối phải để lại cho ta một thứ”.

“Cái...”.

Thân hình Tử Đàn như gió, trong nháy mắt nàng đã đi tới bên cạnh Nhược Nhất. Nàng đưa tay ra khoảng không tạo một chiếc ngân châm, nhanh tay đâm vào bên cổ của Nhược Nhất.

Trước tình huống này, Nhược Nhất không kịp phản ứng, ngay cả Mạc Mặc cũng nhất thời cũng không biết làm gì. Đến khi Tử Đàn rút ngân châm ra, nàng lại lùi lại mấy thước, Nhược Nhất mới sờ lên cổ mình, cảm thấy thoáng đau.

Tử Đàn lấy từ trong lòng ra một hạt ngọc trắng, bôi máu dính trên ngân châm của Nhược Nhất lên hạt ngọc ấy, hạt ngọc lập tức biến thành màu đỏ.

“Tiêu Nhi nhờ vào máu của muối mới có thể áp chế được ma khí trong cơ thể, nếu muối đi, ta sợ Tiêu Nhi sẽ không áp chế được ma khí đang cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể đệ ấy, vì thế ta muốn xin chút máu của muối để cất trong hạt ngọc này. Giờ thì không còn chuyện gì nữa, Nhược Nhất đi đường cẩn thận”.

Nhược Nhất gật đầu, kéo tay Mạc Mặc đi được hai bước thì ngoảnh lại nhìn Tử Đàn và nói: “Khi muối không có ở đây, không cần chàng phải nấu mỳ mỗi ngày, nhưng cũng phải bắt chàng thường xuyên luyện tập. Khi muối quay về, muối hy vọng có thể ăn được món chàng nấu”.

Tử Đàn mỉm cười gật đầu.

Hình bóng của Nhược Nhất và Mạc Mặc dần biến mất ở cuối thềm đá. Tử Đàn cầm hạt ngọc, khẽ nói: “Đệ thật sự để muối ấy đi mà không bám theo, sao đệ lại tin tưởng muối ấy như vậy?”.

Phía sau tảng đá bên đường, Thương Tiêu chậm rãi bước ra, hần không trả lời câu hỏi của Tử Đàn mà nói: “Võ La báo tin nói một tên yêu thú thượng cổ bị phong ấn khác là Toan Dữ đã phá ấn ra ngoài, ngày mai chúng ta tới đó”.

“Ồ, hóa ra đệ cũng biết bây giờ ở bên cạnh đệ mới là nguy hiểm. Đệ không muốn để muối ấy tham gia vào những chuyện này, nên chấp nhận để muối ấy ra đi sao? Tiêu Nhi nhà chúng ta thật si tình. Nhưng a năm... đệ thật sự có thể giải quyết chuyện phức tạp như thế trong ba năm sao?”.

Thương Tiêu im lặng.

Tử Đàn đưa hạt ngọc đỏ chói cho Thương Tiêu và nói: “Đệ hãy đeo lên cổ, ma khí của đệ sẽ không tăng lên nữa”. Tử Đàn vừa đi về phía sơn môn vừa nói: “Ta nhớ hình như chỗ mà Toan Dữ bị phong ấn rất gần Thanh Khâu”.

“Đi thêm trăm dặm nữa là tới Thanh Khâu”.

“Như vậy, phải chào hỏi Cửu Diệm một tiếng, suy cho cùng thì đó chính là lãnh địa của tộc cửu vĩ hồng hồ bọn họ”.

Dưới Anh Lương sơn, Nhược Nhất và Mạc Mặc gặp một người mà cả hai không ngờ tới.

“Vân Chữ”. Nhược Nhất thấy sắc mặt Vân Chữ nhợt nhạt, thần sắc còn khó coi hơn cái ngày hấn đi cùng Quý Tử Hiên. Nhược Nhất nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Quý Tử Hiên đâu. Cô suy luận trong lòng liền hiểu được ý đồ của hấn.

Nhược Nhất lấy từ trong lòng ra một cây trâm bạch ngọc và nói: “Có lẽ người cứu người không để ý nên đã làm rơi nó. Trước đây ta luôn để nó trong phòng, không bao giờ mang theo người. Bây giờ cuối cùng ta cũng có thể đưa nó cho người rồi”.

Vân Chữ run tay định cầm cây trâm ấy, nhưng vừa mới chạm vào nó hấn rút mạnh tay như bị bỏng: “Nội đan...”. Giọng nói của hấn khàn khàn, khiến người ta gần như không nghe rõ.

“Cây trâm này là của Thiên Tố, nội đan cũng là của Thiên Tố. Người có thể đoán được...”. Nhược Nhất quyết định nói, “Thiên Tố chết rồi”.

Vân Chữ nghe nói vậy nhưng không hề phản ứng lại. Hấn cầm cây trâm, vuốt ve cây trâm một lúc lâu rồi mới hỏi: “Nàng ấy được chôn ở đâu?”.

Nhược Nhất không đành lòng, nhưng vì đã nói thế rồi, có giấu giếm nữa cũng chẳng ích gì. Nàng thở dài, nói: “Tan thành cát bụi...”. Vân Chữ không có biểu hiện gì khác thường, cũng chẳng nhíu mày: “Cuối cùng nàng có nói gì không?”.

“Đại để là bảo ta đừng nói cho người biết, mong người sống vui vẻ”.

“Ha”, cuối cùng hấn cười khẩy, thần sắc đau khổ bi thương. Hấn cầm cây trâm ngọc, lảo đảo bước đi.

Nhìn Vân Chữ đi xa, Mạc Mặc hỏi Nhược Nhất: “Sao cô lại quen những kẻ bệnh tật như vậy?”.

“Bệnh gì cơ?”.

“Mất đi rồi mới biết hối hận và quý trọng, chẳng phải là bệnh tật sao? Bây giờ hấn mất hết hồn vía, đau khổ thê lương như vậy, thử hỏi trước đây hấn đã làm gì?”.

“Có lẽ là vì trước khi mất đi không biết mình quý trọng người hoặc vật đó đến thế”. Nhược Nhất cảm khái: “Nếu trong cuộc đời có thể biết trước được nhiều điều như vậy thì sẽ không có gì phải hối hận, cũng không có gì để chờ mong. Mạc Mặc, bây giờ cô nói thế, không biết chừng sau này chính cô cũng sẽ là người như vậy đấy”.

“Ta?”. Mạc Mặc bật cười. “Ta từ trước tới nay nói một là một, nói hai là hai, tạm thời không nói bản thân ta sẽ không bệnh tật như vậy, nhưng nếu có ai làm chuyện đó với ta, hứ, ta chắc chắn sẽ khiến hấn phải hối hận vì đã xuất hiện trong cuộc đời này!”.

“Bá đạo quá đấy”, Nhược Nhất khen ngợi, “Nếu thật sự có ngày như vậy, cô phải nhớ tới những lời đã nói hôm nay”.

“Hứ, được rồi, được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

Nhược Nhất nhìn bầu trời quang đãng, chỉ về một hướng: “Không Tang”.

46. Chương 46

Chương 46

Thời tiết ở Cửu Châu luôn dễ chịu, không có bốn mùa rõ rệt.

Cho dù là mưa, phần lớn cũng là mưa phùn rả rích. Cửu Châu không phải không có mùa hạ, tuyết mùa đông, chỉ là thời tiết như thế rất hiếm gặp. Nhưng những ngày gần đây, bầu trời ở khắp Cửu Châu đều u ám, oi bức, khiến người ta ngột ngạt. Thỉnh thoảng còn có mấy tiếng sấm vang lên khiến người người lo sợ, đủ loại tin đồn lan truyền khắp nơi.

Quý Tử Hiên một mình đứng trên lầu gác đón gió. Chiếc áo bào nền trắng hoa xanh trên người hần bay bay trong gió. Hai mắt hần tuy mù nhưng lại chăm chăm nhìn phương xa, nếu như không quan sát kỹ thì chẳng ai biết hần bị mù.

Cánh cửa chạm hoa vang lên ba tiếng gõ cửa.

“Vào đi”.

Khuynh Nguyệt đẩy cửa bước vào, ả thực hiện đúng lễ nghi của Tầm Thường cung, đứng sau Quý Tử Hiên đúng ba bước, ả cung kích hành lễ rồi nói: “Cung chủ, gần đây thiên tượng khác thường, khiến các giới hoang mang, chúng chư hầu cùng dâng thư tới xin cung chủ ra tay bình định dị tượng để yên lòng người”.

Quý Tử Hiên nghe vậy, lắc đầu cười nói: “Các người coi ta là thần minh thật sao? Ta dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể ngăn được gió mưa và làm đảo lộn tự nhiên. hãy tạm gác lại đi”.

Khuynh Nguyệt không vẫn lui ra. Vành tai Quý Tử Hiên động động: “Sao vẫn chưa đi?”.

“Cung chủ thứ lỗi cho Khuynh Nguyệt to gan”. Khuynh Nguyệt quỳ một chân dưới đất, cúi đầu nói, “Chúng chư hầu dâng thư cũng không phải là bắt cung chủ giải quyết những hiện tượng kỳ lạ này mà là mong cung chủ có thể nói vài lời để an ủi lòng người, đợi khi những hiện tượng kỳ lạ này qua đi...”.

“Lời nói không bao giờ an ủi lòng người được”, Quý Tử Hiên ngắt lời Khuynh Nguyệt. “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thì bảo họ tự nhìn đi”.

Khuynh Nguyệt ngẩng đầu: “Nghe ý của cung chủ, hình như cung chủ đã biết những hiện tượng kỳ lạ này là thế nào”.

“Ha ha”, Quý Tử Hiên dựa vào lan can, nhếch miệng cười. “Rốt cuộc chuyện như thế nào thì làm sao ta biết được, nhưng ta chắc chắn không phải là đại sự hủy diệt đất trời”.

Khuynh Nguyệt khó hiểu cau mày. Cách hành sự của cung chủ gần đây khiến người ta không hiểu nổi. Nếu đã biết chuyện này không có gì to tát, vậy thì Quý cung chủ đứng ra an ủi bách tính vài câu, đợi những hiện tượng kỳ lạ này qua đi, bách tính sẽ thấy Quý cung chủ liệu sự như thần, chẳng phải bách tính càng thêm tin tưởng Tầm Thường cung hay sao? Chuyện lôi kéo lòng người này, vì sao Quý cung chủ lại không làm chứ?

Sau khi Khuynh Nguyệt lui ra, Quý Tử Hiên lại đứng một mình bên cửa sổ rất lâu. Đây là nơi cao nhất ở Tầm Thường cung, bởi vì Tầm Thường cung vốn là một tòa cung điện trôi nổi trên không, lầu gác này lại được xây cao như vậy, đứng trên lầu gác có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh mây núi ở phía xa. Trước khi bị mù, mỗi khi có chuyện phiền lòng, hần thường đứng đây nhìn trời đất bao la, tắm mình trong gió mát, thấy lòng thoải mái hơn. Nhưng sau khi bị mù, hần không còn được nhìn ngắm những cảnh sắc ấy, đứng nơi đây một mình cũng chỉ là một thói quen của hần.

Ngón tay của hần gõ gõ lên lan can, nói ra hai tiếng khó hiểu: “Lôi kiếp”. Trong đầu hần hiện lên hình bóng của Nhan Nhược Nhất và Thương Tiêu, sau đó lại văng lên giọng nói của một nữ tử hung hăng. Hần thở dài một tiếng, nói: “Rốt cuộc là của ai...”.

Cùng lúc đó, ở Thanh Khâu.

Tử Đan một tay cầm xiên kẹo hồ lô ăn ngon lành. Võ La đi đi lại lại trong phòng, miệng lải nhải: “Làm bữa, làm bữa, làm bữa...”.

Người đứng đầu Thanh Khâu – tộc trưởng Cửu Diêm của tộc cửu vĩ hồng hồ mặc một chiếc áo bào rực rỡ tới chới mắt ngồi dựa trường kỷ, vừa đếm xem Võ La đã đi đi lại lại mấy vòng vừa liếc nhìn Tử Đan, nói: “Tử Đan, đây là xiên thứ mười mấy rồi? Ra khỏi U Đô tuy không có trưởng lão quản chuyện tỷ ăn kẹo, nhưng tỷ ăn bữa bãi như vậy... đệ nhìn mà cũng thấy đau dạ dày rồi đấy”.

Tử Đan nuốt miếng kẹo trong miệng rồi nói: “Bây giờ chúng ta bị Toan Dữ điều giam hãm trong Thanh Khâu này, chúng ta không thể lao ra được, người ta cũng không thể tấn công vào được. Ta chỉ ăn chút đồ ăn vặt cho đỡ buồn thôi. Đệ sẽ không bắt ta đi liều mạng với yêu thú thượng cổ giống như Tiêu Nhi đấy chứ?”

Huống hồ, đệ ấy liều mạng tới mức lúc quay về toàn thân đầm máu, còn phải nhờ ta chữa trị vết thương cho nữa”.

Nghe những lời nói bình thản của Tử Đan, Cửu Diễm bật cười, Vô La thì tức giận: “Biểu ca lo lắng muốn xông ra như vậy, chẳng phải là đã nhìn thấy sấm tích tụ ở phía chân trời sao? Người tinh mắt vừa nhìn là biết đó là lôi kiếp của cửu vĩ bạch hồ, cửu vĩ bạch hồ sinh ra đã phải chịu mệnh kiếp, vượt qua được rồi thì tự nhiên muôn chuyện về sau đều sẽ thuận lợi, nhưng nếu không vượt qua được thì hai mẹ con đều mất mạng!”.

Tử Đan gật đầu: “Điều này ta hiểu rõ”.

“Muội chưa từng nghe nói có cửu vĩ bạch hồ nào có thể an toàn độ kiếp mà không có phụ thân ở bên bảo vệ”.

Tử Đan tiếp tục gật đầu: “Ta cũng chưa từng nghe nói”.

Vô La tức giận: “Vậy vì sao các người còn có thể bình tĩnh như vậy? Một nữ tử loài người như Nhược Nhất sinh con xong thì làm gì có hơi sức để giúp đứa bé độ kiếp, nếu chỉ dựa vào yêu lực của hồ ly mới chào đời thì có thể chịu được bao nhiêu đạo thiên lôi! Nếu vì lôi kiếp mà nó thịt nát xương tan... Trước đây tỷ ấy đã làm chuyện đó với biểu ca thì sao các người dễ dàng để tỷ ấy đi như vậy? Thật là làm bừa, làm bừa!”.

Tử Đan ngẩng đầu nhìn Vô La, nói: “Vì sao muội khẳng định đây là con của Tiêu Nhi và Nhược Nhất?”.

Vô La sững người: “Hai vị đại nhân khác trong gia tộc đã quá tuổi sinh con, họ cũng không có con nối dõi. Bây giờ đứa trẻ ấy không phải của tỷ, dĩ nhiên chính là của biểu ca. Nếu không thì là con của ai được chứ?”.

Cửu Diễm cười nói: “Tiểu Vô La, nàng thật sự quên rồi sao, tộc cửu vĩ bạch hồ còn có một người trước đây bị đuổi đi nữa”.

Sắc mặt của Vô La hơi biến đổi: “Quý Tử Hiền? Nhưng chẳng phải vì chuyện tu hành mà hắn đã chặt đứt tình căn rồi sao? Tình căn mà đứt thì hắn sẽ mãi mãi vô tình, sao hắn có thể...”.

Cửu Diễm đứng dậy, chậm rãi tới trước mặt Vô La, ngón tay nhẹ nhàng xoa cằm nàng, hắn nhìn vào mắt Vô La, nói: “Tình yêu và ham muốn, đôi khi là một chuyện, nhưng đôi khi chúng chẳng liên quan gì với nhau. Vô La, nàng còn không hiểu sao?”.

Vô La nhướn mày nói: “Người không cần ngón tay này nữa sao?”.

Cửu Diễm khẽ cười, hắn rút tay lại rồi rảo bước đi. Tử Đan nhai kẹo hồ lô, liếc nhìn động tác của hai người họ. Sau khi Cửu Diễm đi, nàng đột nhiên nói: “Vô La, nếu lúc này muội đột nhiên hôn hắn thì ta nghĩ, ngón tay ấy của hắn có còn giữ được hay không cũng không quan trọng”.

“Tỷ đùa cái gì vậy?”, Vô La nghiêm mặt nói. “Bây giờ phá phong ấn mà Toan Dữ điều hạ cho Thanh Khâu mới là chuyện quan trọng, muội đi hỗ trợ biểu ca”.

“Đừng gây thêm phiền phức cho biểu ca của muội nữa”. Về mặt Tử Đan cũng trầm xuống, nàng nói: “Muội tưởng đệ ấy chưa từng đi tìm Nhược Nhất sao? Tuy Tiêu Nhi dễ dàng đồng ý cho Nhược Nhất ra đi, nhìn bề ngoài thì không thấy Tiêu Nhi có gì lo lắng, nhưng thực sự là Tiêu Nhi vẫn bí mật dò la hành tung của Nhược Nhất. Chính vì không dò la được nên hôm nay Tiêu Nhi mới liều mạng quyết đấu với Toan Dữ điều như vậy mà không giết nó”.

Vô La không hiểu: “Tỷ muốn nói gì?”.

“Ba tháng trước, Nhược Nhất bỏ đi. Tiêu Nhi và ta cùng tới Thanh Khâu, đệ ấy tổn rất nhiều tâm sức mới biết được hành tung của Nhược Nhất. Nhưng không lâu sau đó, Tiêu Nhi không thể dò la được hành tung của Nhược Nhất nữa, giống như Nhược Nhất đã hoàn toàn biến mất. Bắt đầu từ lúc đó, Tiêu Nhi không thể yên lòng. Bây giờ lôi kiếp xuất hiện, tuy không chắc chắn Nhược Nhất đã mang thai, nhưng dù sao cũng cho đệ ấy hy vọng”.

“Nhưng điều này có liên quan gì tới Toan Dữ điều chứ?”.

Tử Đan thở dài: “Hồi nhỏ không quản lý muội nghiêm một chút, muội không thềm nhớ lịch sử và gia phả của yêu tộc, hôm nay muội hỏi những lời này thật là nực cười đấy”.

Võ La đỏ mặt nhưng không hề biện bạch.

“Loại yêu thú như Toan Dữ điều thích nhất là ăn thiên lôi”.

Võ La bình tĩnh: “Thì ra là vậy! Muội còn tự hỏi vì sao biểu ca ngày nào cũng chiến đấu với nó mà không giết nó quách đi cho rồi. Thì ra là vì Toan Dữ điều có thể nuốt thiên lôi. Bây giờ biểu ca ngày ngày chiến đấu với nó nên nó tiêu hao không ít thể lực, đến khi lôi kiếp giáng xuống, Toan Dữ điều chắc chắn sẽ nuốt lôi kiếp để bồi bổ thể lực. Như thế là có thể giúp Nhược Nhất rồi! Bây giờ nhìn bề ngoài thì là Toan Dữ tạo giới giam hãm Thanh Khâu, nhưng thực chất là biểu ca đang giam chân Toan Dữ”.

Tử Đàn mỉm cười gật đầu.

Võ La chuyển mạch suy nghĩ: “Nhưng chẳng phải lúc này Tử Đàn tỷ nói đứa bé ấy có thể không phải là con của biểu ca và Nhược Nhất sao?”.

Tử Đàn nói: “Cũng có thể là của họ lắm chứ. Muội không phải là không biết biểu ca muội không bao giờ dám mang Nhược Nhất ra đánh cược”.

Võ La nghe vậy thì thở dài: “Tình cảm biểu ca dành cho Nhược Nhất sâu đậm như vậy, Nhược Nhất sao nỡ bỏ huynh ấy lại một mình mà đi thế được. Bất kể bây giờ tỷ ấy đang làm gì thì muội cũng hy vọng tỷ ấy có thể sớm quay về bên biểu ca”.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên bầu trời.

Tử Đàn nhìn ra bên ngoài, biết chiến sự giữa Thương Tiêu và Toan Dữ đã tạm thời kết thúc. Nàng cắn miếng kẹo hồ lô cuối cùng và nói: “Đi xem Tiêu Nhi bị thương thế nào thôi”.

Trên đỉnh Thanh Khâu sơn.

Toan Dữ điều lui về trong đám mây. Thương Tiêu sát khí đằng đằng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lên bầu trời xa thẳm. Ấn ký nhập ma ở ấn đường của hắn thoát ẩn thoát hiện, đôi mắt hắn cũng không ngừng đổi màu. Bỗng nhiên, hạt ngọc đỏ mà hắn đeo trên cổ phát ra ánh sáng màu cam mờ ảo. Thương Tiêu không cau mày nữa, ma khí trong mắt hắn tan biến. Khi hắn ngược mắt lên, đôi mắt màu tím tím tỉnh táo nhìn bầu trời mây mù giăng phủ, lông mày khẽ cau lại.

“Vẫn còn ba ngày nữa...”.

47. Chương 47

Chương 47

Không Tang.

Hai trăm năm trước, kết giới của Không Tang tuy bị ma khí phá vỡ một lần, nhưng được sự bồi đắp của linh khí đất trời suốt hai trăm năm, kết giới do thần tiên ban tặng này dần được kết lại. Thác nước đổ từ trên vách núi xuống đầm nước xanh biếc làm bắn lên những bọt nước màu bạc. Dòng nước trong xanh lững lờ trôi theo bờ sông được tạo thành từ những mảnh đá vụn.

Nhược Nhất múc hai thùng nước bên bờ sông, khó nhọc xách về phía rừng núi. Cô đi qua sườn núi có cỏ cây xanh biếc là tới một căn nhà trúc. Ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen tích tụ như sắp sụp xuống tới nơi, cô thở dài. “Sắp phải ứng kiếp rồi”.

Nhược Nhất bước vào sân, Mạc Mặc đang nằm trên ghế bập bênh trước cửa ngủ gật, không hề có vẻ lo lắng. Nhược Nhất đặt thùng nước xuống, khâm phục nói: “Mạc Mặc, cô vô ưu vô lo thật đấy. Sao? Bây giờ biết rõ sống chết rồi nên định ra sao thì ra à?”.

Mắt phượng từ từ mở ra, Mạc Mặc nhìn bầu trời đen kịt, chậm rãi ngồi dậy, bóp tay bóp chân nói: “Vô ưu vô lo cái con khỉ, thế giới này vô cùng tuyệt diệu, tôi vẫn chưa hưởng thụ đủ. Mỗi tội tay chân tôi phù thũng, tôi không còn sức lực chạy nhảy cả ngày như cô”.

Nhược Nhất liền thấy dở khóc dở cười: “Cô tưởng tôi muốn ngày nào cũng chạy nhảy như con khỉ vậy sao? Chẳng phải tôi làm thế là để nuôi hai mẹ con cô sao? Đứa trẻ này nếu sinh ra, nó phải gọi tôi là mẹ”.

“Nó gọi cô là mẹ thì gọi tôi là gì?”.

Nhược Nhất nghe câu này thì lấy làm lạ, nói: “Chẳng phải cô là cha nó sao?”.

Mạc Mặc bình tĩnh, gật đầu: “Ừm, cô nói như vậy thì đến lúc ấy tôi có phải dùng lỗ đít để đẻ nó ra không?”.

Nhược Nhất nghiêm túc nói: “Chắc chắn rồi”.

“Nếu đã như vậy”, vẻ mặt của Mạc Mặc càng nghiêm túc, cô quay người, vỗ mông mình và nói: “Mẹ thẳng cu, nhân lúc này em hãy giúp anh vận động đi”.

Cuối cùng khoe miệng Nhược Nhất giật giật, cô chịu lép vế: “Thôi được, cô thẳng rồi”.

Mạc Mặc ngửa mặt lên trời cười lớn, đang định chế giễu Nhược Nhất vài câu thì bỗng cau mày.

“Sao vậy?”.

Mạc Mặc im lặng hồi lâu, lông mày càng lúc càng nhíu chặt. Cô đưa tay xoa bụng, trán túa mồ hôi: “Mẹ nó, đun nước, cái thứ hại cha này đòi ra rồi”.

Nhược Nhất giật nảy mình, vội vàng dìu Mạc Mặc vào nhà, rồi lại vội vàng chạy ra ngoài đun nước.

Ba tháng trước, khó khăn lắm họ mới tìm được thời cơ để xông vào trong kết giới của Không Tang. Từ đó về sau, Nhược Nhất luôn chuẩn bị tinh thần đỡ đỡ cho Mạc Mặc. Cô hỏi cuốn thiên thư mà Mạc Mặc “tiện tay” lấy trộm ở Tầm Thường cung không ít vấn đề liên quan tới thai nghén, rồi còn diễn tập không ít lần. Nhưng Nhược Nhất luôn cho rằng ngày lâm bồn của Mạc Mặc còn rất xa, bây giờ khi khoảnh khắc này đã thật sự tới, Nhược Nhất vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Mạc Mặc đau bụng suốt một ngày một đêm. Đến đêm ngày hôm sau, Mạc Mặc kêu to một tiếng, Nhược Nhất biết Mạc Mặc đã đến lúc sinh rồi. Cô làm theo những gì thiên thư đã nói, dạy Mạc Mặc hít thở, dạy cô ấy cách lấy hơi, nói khô cả cổ để chuyển hướng chú ý của cô ấy.

Nhưng đến lúc đau nhất, Nhược Nhất nói gì Mạc Mặc cũng không chịu nghe. Cô ấy bám chặt lấy tay Nhược Nhất, nghiến chặt răng, mồ hôi đầm đìa nhưng mặt mày tái nhợt. Nhược Nhất bảo Mạc Mặc cố lên, nhưng cô ấy không kìm được nước nử.

Tiếng nước nử này giống như nước lũ tràn đê, ào ào tuôn ra. Nỗi đau đớn của Mạc Mặc đều hóa thành nước mắt.

“Quý... Tử Hiên”.

Nhược Nhất biết Mạc Mặc thích tỏ ra mạnh mẽ, nhưng cô không ngờ thường ngày cô ấy mạnh mẽ tới mức giấu kín tâm tư của mình như vậy. Mạc Mặc yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt gọi tên của người ấy hết lần này tới lần khác, như ai oán, như buồn thương, như cảm hận.

Nhược Nhất ngoảnh đầu đi, không thể nhìn tiếp được.

“Nhược Nhất...”. Dường như Mạc Mặc mất tỉnh táo vì quá đau, cô ấy bám chặt tay của Nhược Nhất, bụng dưới dùng sức, nhưng vẫn nhìn Nhược Nhất chằm chằm và nói: “Cô nói với tôi, hắn không có ở đây! Nói đi”.

Nhược Nhất thấy lòng chua xót. Cô hít một hơi thật sâu để bình tĩnh nói, bắt mình phải nói thật rõ: “Hắn không có ở đây, Mạc Mặc, hắn không ở đây. Nhưng như thế cũng không sao, cô là Mạc Mặc, là phù thủy, cô rất kiên cường. Hắn không có ở đây cũng không sao”.

Mạc Mặc nghiêng rặng, nhếch mép rồi dùng lực thật mạnh. Nhược Nhất nhìn xuống phía dưới của Mạc Mặc, vui mừng nói: “Đầu ra rồi, sắp ra rồi, Mạc Mặc cố lên”. Tiếng khóc oa oa của trẻ nhỏ vang lên, Mạc Mặc thở phào, nằm vật trên giường như mất hết sức lực.

Nhược Nhất tắm táp sạch sẽ rồi mặc đồ cho đứa bé, sau đó đặt nó bên cạnh Mạc Mặc. Cô nói nhỏ: “Con trai”.

Mạc Mặc quay đầu không nhìn đứa bé, lạnh lùng nói: “Bé nó ra ngoài ném đi”.

Tiếng khóc của đứa bé rất thê lương.

Nhược Nhất sưng người: “Mạc Mặc...”.

“Vứt nó xuống sông, để nó trôi đi theo dòng nước. Sống chết do trời định”. Thấy Nhược Nhất vẫn không có phản ứng gì, Mạc Mặc nghiêm giọng nói: “Vứt nó đi!”.

“Nó gặp lỗi kiếp, chắc chắn không sống được”.

“Chính vì nó sẽ dụ lỗi kiếp tới”, Mạc Mặc nói, “Nhan Nhược Nhất, lẽ nào cô muốn cùng chết với nó sao?”.

Nhược Nhất tức giận nói: “Vì thế tôi mới đưa cô tới Không Tang! Kết giới ở đây ít nhiều cũng có thể ngăn được vài trận thiên lôi”.

“Ngăn được bao nhiêu?”, giọng nói của Mạc Mặc tuy yếu ớt nhưng lại lạnh lùng chưa từng có. “Một lần, hai lần? Đợi tôi hồi phục ma lực, tôi sẽ lập tức quay về. Thế giới này vốn không nên lưu lại dấu vết của tôi”.

Lòng Nhược Nhất thất lại: “Cô... ngay từ đầu cô đã định vứt nó đi?”.

Mạc Mặc im lặng một lúc, cố gắng bình tĩnh nói nhưng trong giọng nói có chút ghen ngạo: “Tôi muốn cứu nó”. Muốn cứu nó nhưng bất lực. “Nhan Nhược Nhất, coi như tôi cầu xin cô...”. Mạc Mặc chưa nói dứt lời thì bên ngoài phòng lóe sáng hàn quang, Nhược Nhất và Mạc Mặc cùng sưng sờ. Nhược Nhất rảo bước đi ra ngoài, thấy mây đen đang tích tụ trên bầu trời, trong tầng mây cuộn cuộn, chốc chốc lại có lóe tia sấm chớp. Cô chán nản nói: “E là tôi muốn vứt cũng không kịp nữa rồi”.

Tia sét đầu tiên từ trên trời giáng xuống, đánh mạnh lên kết giới của Không Tang. Kết giới rung chuyển một hồi nhưng vẫn chịu được lỗi kiếp này. Có điều, Nhược Nhất biết, tia sét đầu tiên chỉ là sự thăm dò và uy hiếp, những tia sét kế tiếp sẽ mạnh dần lên.

Mạc Mặc gắng gượng ngồi dậy. Nhược Nhất trừng mắt nhìn cô ấy: “Cô còn muốn làm gì?”. Sắc mặt Mạc Mặc nhợt nhạt, cô ấy lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi không thể ở đây chờ chết giống cô được. Nếu cô không vứt nó đi thì tôi vứt”. Nói rồi Mạc Mặc bế đứa bé định đi ra ngoài. Tiếng khóc của đứa bé càng lúc càng thảm thiết. Nhược Nhất tức giận vô cùng, cô lao ra đẩy Mạc Mặc về giường nằm rồi giằng lấy đứa bé.

“Vứt cái gì chứ! Người cô đang máu me đầm đìa mà định ra ngoài tìm cái chết sao?”.

“Vậy lẽ nào phải ở đây chờ chết?”. Mạc Mặc cũng tức giận hét lên, ngay sau đó lại ho khù khờ rồi gục xuống giường.

Nhược Nhất nhìn đứa bé trên tay mình, nó đang gào khóc thảm thiết như muốn gào cho rách cổ họng. Cô đành nói: “Chẳng phải chỉ là vứt một đứa bé thôi sao? Tôi vứt giúp cô là được!”. Nói rồi Nhược Nhất liền quay người chạy ra ngoài.

Mạc Mặc nằm nghỉ trên giường một lúc lâu, hai bàn tay tái nhợt dần nắm chặt, yếu ớt đập vào thành giường. “Đồ hại cha...”.

Nhược Nhất bế đứa bé chạy dọc theo dòng sông, cô vẫn chưa tới bờ sông thì một tiếng sét lại nổ đùng ngay trên đỉnh đầu. Nhược Nhất ôm đứa bé ngồi thụp xuống. Kết giới của Không Tang sau khi hứng chịu đợt sấm sét này thì rung chuyển dữ dội, màu sắc biến đổi mấy lần như bọt biển, sau đó tan thành tro bụi.

Không có kết giới hứng chịu, tia sét tiếp theo sẽ đánh thẳng lên người họ... Nhược Nhất đứng dậy tiếp tục chạy tới bờ sông. Nhưng khi cô tới bên bờ sông, định thả đứa bé xuống dòng nước đang gợn sóng, cô lại do dự. Cô nhìn đứa bé da mặt vẫn còn nhẵn nhúm, nó không còn khóc nữa nhưng tay chân thì cứ khua khoắng loạn xạ.

Mây đen cuộn cuộn trên đỉnh đầu Nhược Nhất như thúc giục, ba tiếng “vứt nó đi” lạnh lùng của Mạc Mặc cứ văng vẳng trong đầu cô. Cô cắn răng, ôm chặt đứa bé trong lòng.

“Chết thì chết”. Cô chỉ vào mũi của đứa bé: “Dù sao con cũng là một chú cừu vĩ bạch hồ, lại có một người mẹ mạnh mẽ như vậy, đừng để ta đánh cược nhầm”. Nhược Nhất chạy về chỗ thác nước.

Sau thác nước ở Không Tang có một hang động sâu. Nếu Nhược Nhất chui vào trong hang động đó, vậy thì thiên lôi muốn đánh trúng cô thì chỉ có cách đánh thủng Không Tang, nếu không thì phải đánh vòng.

Cô ôm đứa bé chạy thật nhanh tới chỗ thác nước, nhưng lại bị hồ sâu trước thác nước cản trở. Nếu là một mình cô bơi qua hồ nước ấy thì còn có thể cố gắng được, nhưng đứa bé mới chào đời chưa lâu, nước lại lạnh thấu xương như vậy... Nhược Nhất vẫn đang do dự thì trên trời lóe lên ánh sáng chói mắt, cô thầm nói gay ròi. Nhược Nhất vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì thấy một luồng khí nóng rất từ trên trời giáng xuống khiến da thịt cô đau rát.

Nhược Nhất bảo vệ đứa bé trong lòng, cô ngồi co người xuống. Lưng cô bỏng rát vô cùng. Nhược Nhất nghĩ, có lẽ mình sẽ bị thiêu đến chết. Nhưng có một luồng khí lạnh tỏa ra từ trong lòng Nhược Nhất, dần xua đi cái nóng như thiêu như đốt ấy. Nhược Nhất sững người nhìn đứa bé trước ngực mình. Cô thấy nó đang khua khoắc tay chân, miệng không ngừng ê a, ngũ quan vẫn nhẩn nhúm, nhưng trước ngực nó lại dâng lên một luồng khí màu xanh lam.

Trong thoáng chốc, Nhược Nhất không biết nên có vẻ mặt như thế nào. Cừu vĩ bạch hồ! Không hổ là cừu vĩ bạch hồ!

“Người chịu được thiên lôi, nên có lẽ dòng nước lạnh này cũng chẳng là gì, đúng không?”.

Nhược Nhất quán chặt quần áo của nó, định nhảy xuống nước, nhưng cô chưa kịp nhảy xuống thì một tia sấm sét kinh thiên động địa lại giáng xuống.

Ngay tức khắc một trận cát bụi cuốn tung bên hồ nước, đến khi cát bụi lắng xuống, Nhược Nhất dụi mắt nhìn, tia sét đang nổ bốp bốp dưới hồ nước. Nhược Nhất im lặng, cô đã quên nước là thứ dẫn điện.

Nhược Nhất chần chừ, thiên lôi lại lập tức giáng xuống. Nhược Nhất cảm nhận được rõ ràng, uy lực của tia sét lần này khác hẳn so với tia sét trước đó, mặt đất khẽ rung chuyển.

Đứa bé này dường như cũng không chống nổi lôi kiếp càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh như này, nó ho thành tiếng, tay chân cũng ít khua khoắc hơn. Nhược Nhất lo lắng định liều mạng một lần, nhưng cô chưa kịp bước thì thiên lôi lại giáng xuống.

Luồng khí màu xanh lam trước ngực đứa bé rung lên, ánh sáng màu xanh lam lạnh giá dần trắng bọt. Tay chân của đứa bé như bị tê liệt, cứng đờ.

Nhược Nhất biết, nếu một tia sét nữa giáng xuống, e là đứa bé này không thể chịu đựng được, lúc ấy cả cô và đứa bé sẽ cùng chết... Gáy Nhược Nhất chợt lạnh toát, cô sực nhớ ra lần trước Thương Tiều có nói với cô, song sinh ần mà hần hạ vẫn chưa được giải.

Hai mạng kết hợp, đồng sinh cộng tử.

Bây giờ nếu Nhược Nhất chết ở đây, vậy thì Thương Tiều...

Nhược Nhất thấy sợ hãi.

Không được, cô không thể chết như vậy được! Nhưng, bây giờ có cách nào...

Trên đỉnh đầu, mây đen cuộn cuộn, sấm sét đùng đùng, nhìn đọt sấm sét lớn hơn sắp giáng xuống, sắc mặt Nhược Nhất tái nhợt. Không chống đỡ nổi, không thể tránh được... Lẽ nào, cô và Thương Tiều sẽ gặp nhau dưới hoàng tuyền sao... Ánh sáng chói mắt chiếu tới, trong đầu Nhược Nhất là một khoảng trống rỗng.

Trong lúc hoảng hốt, cô thoáng nhìn thấy một hình bóng màu đen chắn trước mặt mình cùng với tiếng chuông lanh lảnh, người đó đã chắn thiên lôi cho cô.

Một trận giông tố lớn nổi lên, gió lớn cuốn bay chiếc nón trên đầu người ấy. Nhược Nhất chỉ nhìn thấy mái tóc màu bạc bay phấp phật trong gió.

48. Chương 48

Chương 48

Cát bụi mịn mù vì thiên lôi giáng xuống đã dần lắng, Nhược Nhất ôm đứa bé, ngẩng đầu nhìn tấm lưng đứng chắn phía trước.

Người ấy hơi quay đầu lại, khuôn mặt bị bịt kín nên cô không nhìn được dung mạo của hắn. Hắn vung tay, hồ nước lập tức đóng thành một tầng băng dày. Mây đen vẫn cuộn cuộn trên trời, hắn quay người kéo Nhược Nhất, đẩy mạnh cô: “Đi đi”. Tiếng nói phát ra đầy uy lực, Nhược Nhất cảm thấy quen thuộc vô cùng.

Nhưng tình cảnh lúc này không cho phép Nhược Nhất nghĩ nhiều, thấy một tia sét trên trời sắp giáng xuống, Nhược Nhất vội cúi người chạy nhanh trên lớp băng. Cô vẫn chưa vào trong hang động sau thác nước thì thiên lôi đã đuổi theo sát phía sau. Nam tử thần bí chấp hai tay tạo ra tầng sáng vàng để chống lại, không ngờ thiên lôi ấy đột nhiên biến mất giữa không trung.

Nhược Nhất ôm đứa bé lao qua thác nước chảy xiết, chạy vào trong hang động, không may cô bị trượt chân ngã. Cô không màng đau đớn, lập tức đứng dậy xem đứa bé thế nào. May mà đứa bé này tuy không khỏe mạnh như lúc nãy nhưng vẫn còn hít thở được. Nhược Nhất yên tâm thở phào. Cô lại nghĩ tới người lúc nãy cứu mình, cô lo lắng nhìn ra ngoài nhưng trước mắt cô là thác nước trắng xóa, chỉ nghe thấy tiếng thác chảy âm âm, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Điều duy nhất Nhược Nhất dám khẳng định là, nam tử thần bí mà lúc nãy cô nhìn thấy chắc chắn là người quen trước đây của cô. Nếu không, hắn sẽ không năm lần bảy lượt cứu cô như thế: một lần là giúp cô giết Mã Phúc, hai lần là giúp cô diệt xà yêu, lần này lại thay cô chặn thiên lôi. Nếu ư không quen biết thì chẳng có ai tình nguyện giúp đỡ cô nhiều lần như vậy! Hơn nữa, hắn cũng từng gặp Thương Tiêu, Thương Tiêu cũng không quen hắn.

Người này... Đột nhiên đầu Nhược Nhất xoẹt qua ý nghĩ, lẽ nào... lẽ nào...

Nhược Nhất đang nghĩ thì nam tử áo đen thần bí ở ngoài thác nước ung dung đi vào. Mặc dù tiếng thác nước âm âm như vậy nhưng Nhược Nhất vẫn nghe thấy tiếng chuông bạc mà hắn đeo trên người. “Đi sâu vào trong nữa đi”, hắn không dừng bước mà đi tới phía trước Nhược Nhất.

Nhược Nhất chần chờ một lúc rồi cũng mạnh dạn đi theo. Sâu bên trong hang động này là một hang động đá vôi rộng rãi. Hắn dừng bước, nhìn Nhược Nhất, nói: “Hình như thiên lôi đã bị thứ gì đó ăn rồi. Trốn ở đây tạm thời sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng không biết thứ đó có thể ăn được bao nhiêu thiên lôi, nếu nó không thể ăn hết số thiên lôi còn lại...”.

Lời chưa tận mà ý đã tường.

Thiên lôi đợt sau lại mạnh hơn đợt trước, nhưng lúc này thiên lôi chưa giáng xuống được bao nhiêu mà đã ép họ tới mức này, sức mạnh của thiên lôi càng về sau càng lớn, mấy đợt thiên lôi cuối cùng nếu không bị Trình Giảo Kim(*) đột ngột xuất hiện giữa đường này ăn hết mà cứ thế giáng xuống, có lẽ họ cũng không tránh được kết cục chết thảm.

(*) Trình Giảo Kim (??52025), tên tự Tri Tiết, là công thần Trình Giảo Kim (??52025), tên tự Tri Tiết, là công thần khai quốc nhà Đường, 1 trong 24 công thần Lăng Yên các. Câu này chỉ sự việc bất ngờ xảy ra, nằm ngoài dự liệu.

Nhược Nhất nhìn đứa bé trong lòng mình, nếu thật sự đến lúc ấy, cô nên ôm đứa bé này chết cùng Thương Tiêu, hay là vứt đứa bé này đi... Trong lúc lựa chọn khó khăn, Nhược Nhất đột nhiên hiểu được những lời kiên quyết mà Mạc Mạc đã nói lúc trước. Có lẽ Mạc Mạc sợ sẽ làm liên lụy tới cô...

Nhược Nhất thở dài: “Người...”. Cô nhìn người áo đen và nói, “Người có cách cứu nó không?”.

Người đó gật đầu: “Ta sẽ giúp cô”.

Nhận lời dễ dàng như vậy sao? Nhược Nhất khẽ giật mình, trong tình cảnh này lại có người đồng ý giúp đỡ cô, đối với cô mà nói thì đó là ân huệ vô cùng to lớn. Niềm cảm kích cùng sự hiếu kỳ về người này càng thêm trỗi dậy trong lòng Nhược Nhất, cô nghĩ một lúc, dè dặt hỏi: “Chúng ta, ừm... trước đây đã từng quen biết?”.

Người đó đang chỉnh lại áo bào, nghe Nhược Nhất nói vậy liền dừng lại, một lúc lâu sau cũng không nói gì. Nhược Nhất lại nói: “Vì sao lại giúp ta nhiều lần như vậy?”.

Người đó dường như khẽ thở dài một tiếng. “Vì ta từng hứa với cô nương, nếu có một ngày cô nương bị trời phạt, ta sẽ chịu phạt cho cô”.

Nhược Nhất ngây người trong thoáng chốc, một cuộc đối thoại đã chôn sâu trong ký ức chợt hiện ra:

“Nhược Nhất, cô nương ép một người tu đạo như ta phá sát giới thì sẽ bị trời phạt đấy”.

“Chỉ hướng của người tu đạo là phổ độ chúng sinh, tới lúc ấy nếu ta thật sự bị trời phạt thì người chịu thay ta nhé”.

“Huân... Huân Trì”

Hình như người đó khẽ cười một tiếng: “Ta tưởng cô nương sẽ sớm nhận ra ta, không ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua mà cô nương vẫn như xưa, không nhanh nhạy chút nào”.

Nhược Nhất bước nhanh đến bên Huân Trì, đưa tay định chạm vào người hắn nhưng lại không dám, cô sợ chạm vào thì hắn sẽ hóa thành bọt biển và tan biến.

Huân Trì thở dài một tiếng: “Nhược Nhất, ta quay lại rồi”, rồi đưa tay vỗ vỗ đầu cô.

Sự động chạm chân thực tựa như đã cho Nhược Nhất dũng khí. Cuối cùng ngón tay cô chạm vào tấm vải bịt mắt của hắn, chậm rãi tháo nó xuống, đôi mắt trong veo không nhuộm bụi trần như lấp lánh sáng trong hang động. Vẫn là đôi mắt hơi cong, khóe môi luôn nở nụ cười, khuôn mặt quen thuộc...

Nhưng khuôn mặt vốn thanh tú giờ đây lại hằn một vết sẹo dài từ Thái Dương bên phải tới bờ môi. Nhược Nhất bịt miệng, không dám tin vào mắt mình.

“Đây là... vì sao vậy?”. Cô nhìn vào vết sẹo đáng sợ trên mặt Huân Trì rồi lại đưa tay cầm một lọn tóc bạc của hắn, “Vì sao vậy?”.

Huân Trì chỉ mỉm cười.

“Vì thế... vì thế ngươi mới bịt kín mắt, không cho ta nhìn thấy sao? Vì thế ngươi mới không muốn nói với ta là ngươi đã quay về...”. Nhược Nhất vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng mặt đất bỗng rung lắc dữ dội, đá vụn trên đỉnh đầu ầm ầm rơi xuống.

Huân Trì nghiêm mặt: “Xem ra thiên lôi vẫn chưa hoàn toàn bị ăn hết”. Hắn chưa nói dứt lời, Nhược Nhất đã nghe thấy những tiếng đứt vỡ, cô ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh hang động những tia điện quay chớp giạt, chiếu sáng hang động.

Huân Trì kéo tay Nhược Nhất: “Mau ra ngoài đi”.

Nhược Nhất không ngờ uy lực của thiên lôi lại lớn như vậy. Ngọn núi trên hang động đá vôi này chỉ ít cũng cao trăm mét, vậy mà lôi kiếp đã xuyên qua cả ngọn núi để đánh vào hang động.

Nếu chỉ dựa vào sức người để ngăn cản...

Trước đây Tử Đan từng nói với cô, khi Thương Tiêu chịu kiếp số, tám mươi một lôi kiếp giáng xuống gần như san bằng nửa dãy U Đô. Lúc ấy cô chỉ nghĩ Tử Đan đã nói phóng đại lên, nhưng bây giờ xem ra Tử Đan nói như vậy vẫn còn nhẹ hơn rất nhiều.

Đến cửa thác nước, Nhược Nhất kéo Huân Trì: “Không được, bây giờ sấm sét mạnh như vậy, nếu ra ngoài thì chắc chắn khó có thể chống cự được”.

Huân Trì đánh một chưởng vào thành vách đá, vách đá có vẻ kiên cố lập tức vỡ vụn rồi đổ xuống. Nhược Nhất kinh hãi. Huân Trì nói: “Ngọn núi này đã bị thiên lôi đánh như vậy rồi, bây giờ nếu không ra ngoài

thì e rằng lát nữa sẽ bị chôn sống ở trong hang mất. Hơn nữa, ta thấy độ mạnh của thiên lôi này có lẽ là những đợt cuối cùng rồi. Nếu chỉ có mấy đợt này, ta có thể chống đỡ được”. Huân Trì nói rồi ôm Nhược Nhất lao qua thác nước.

Họ vừa mới ra khỏi hang động thì thiên lôi liền theo tới đánh xuống cửa hang, ngọn núi đổ sụp, vỡ vụn. Thác nước mất đi điểm tựa làm nước bắn tung tóe khắp nơi. Nhưng sấm sét chưa dừng lại, vẫn đuổi theo bước chân của Nhược Nhất, càn quét khắp nơi, thiêu đốt tới mức mặt đất cháy đen.

Cuối cùng, sau khi sấm sét chẻ đôi một thân cây thì ngừng lại.

Bụi đất mù trời, Nhược Nhất hoảng hồn ôm đứa bé, tròn mắt nhìn ngọn núi bị phá vụn. Huân Trì tạo ra một kết giới chói mắt, chặn uy lực còn lại của thiên lôi lúc này. Không cho họ một phút để thở, ánh sáng trắng lóe lên, thiên lôi lại đến.

Nhược Nhất chỉ biết ôm chặt đứa bé, nằm sấp xuống, lòng cầu nguyện hết lần này đến lần khác. Lúc này, cô oán hận mình một chút bản lĩnh cũng không có, chỉ có thể đứng nhìn, bất lực chờ người tới cứu. Nếu... nếu Nhược Nhất có chút sức mạnh, cô cũng có thể dựa vào bản lĩnh của mình để bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ thì tốt biết bao...

Huân Trì chống lại đợt thiên lôi này, cơ thể hơi loạn choạng, kinh ngạc nói: “Thiên kiếp của cửu vĩ bạch hồ quả là lợi hại...”.

Nhược Nhất thầm nghĩ, sở dĩ kiếp số mà họ gặp lại mạnh như vậy, có thể là vì đứa bé này là con của Mạc Mạc và Quý Tử Hiên, trong cơ thể nó có dòng máu của thế giới khác, bởi vậy thiên kiếp cũng theo đó mà biến đổi.

Trong đầu Nhược Nhất đột nhiên hiện lên gương mặt của Thương Tiêu... vậy sau này nếu mình và Thương Tiêu có con thì sẽ phải hứng chịu kiếp số như thế nào đây...

Cùng với một tiếng nổ lớn, lưng Nhược Nhất nóng rát, kết giới của Huân Trì bị phá vỡ, Huân Trì khụy chân xuống.

Nhược Nhất thất kinh gọi: “Huân Trì!”

Hắn lau vết máu ở khóe miệng: “Không sao, chẳng qua là lúc này hai tia sấm sét cùng giáng xuống, ta chưa kịp chuẩn bị”.

“Hai tia!”. Nhược Nhất run sợ.

Huân Trì nhìn mây đen dày đặc trên trời, thần sắc nghiêm trọng: “Lôi kiếp cuối cùng sắp giáng xuống rồi”. Hắn chấp hai tay lại, miệng đọc thần chú, một luồng khí vàng hóa thành một dải lụa lỏng lẻo quấn quanh hai người, chậm chậm quấn một vòng tròn tạo thành một kết giới vững chắc.

Hai mắt hắn khẽ sụp xuống, vẻ mặt trầm tĩnh, không buồn không vui, không hề sợ hãi, nhìn hắn giống như thần Phật trong miếu. Nhược Nhất ngáy người nhìn.

Đã lâu không gặp, khí tức trên người Huân Trì càng trở nên phiêu diêu. Ánh sáng trắng với thể “rồng kêu hổ gầm” xuyên thủng vòm trời chiếu xuống, Nhược Nhất chỉ thấy không khí xung quanh như bị nén xuống. Lôi kiếp va vào kết giới, tai Nhược Nhất đau đến vô cùng. Cô chỉ có thể khom người, cố gắng bảo vệ đứa bé.

Ánh mắt Huân Trì không biến đổi, nhưng Thái Dương đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt hắn cũng tái nhợt. Mái tóc vốn màu bạc của hắn lúc này càng có vẻ xơ xác trước ánh sáng chói mắt.

Không biết sau bao lâu, dường như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh. Nhược Nhất chỉ thấy áp lực quanh người giảm mạnh, âm thanh chói tai cũng không còn, khí nóng như thiêu đốt con người cũng biến mất.

Cô chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn lên trời, mây đen đã tan biến, chỉ còn những tầng mây trùng điệp màu trắng bạc nặng nề trên bầu trời.

Nhược Nhất quay đầu nhìn ra phía sau. Huân Trì vẫn đứng thẳng như không hề bị thương.

“Huân Trì?”. Nhược Nhất khẽ gọi, người trước mặt không hề có phản ứng. Cô nhẹ bước tới bên cạnh Huân Trì, nhìn má hần mới phát hiện sắc mặt hần tái nhợt tới mức gần như trong suốt khiến vết sẹo sậm màu trên mặt càng trở nên đáng sợ. Nhược Nhất kéo tay hần, chỉ thấy bàn tay ấy vô cùng buốt giá. “Huân Trì, đã độ xong lôi kiếp rồi”.

Huân Trì vẫn nhìn lên bầu trời, lông mày khẽ nhíu: “Chưa đâu”. Hần chưa nói dứt lời, tiếng sét ầm vang.

Đây mới là đạo thiên lôi cuối cùng! Nhược Nhất chấn động trong lòng, cảnh tượng Nhược Nhất rạch ngực Huân Trì bất chợt hiện lên trong đầu cô. Cô gần như vô thức nhào tới nằm lên người Huân Trì, che chắn cho hần và đứa bé.

Thiên lôi giáng xuống xé toạc không khí, Nhược Nhất ngửi thấy mùi tóc của mình cháy khô.

Cô sẽ chết...

Trong ánh sáng trắng tràn ngập đất trời, một bóng đen loạng choạng chạy đến bên họ, dang rộng hai tay chắn giữa thiên lôi và Nhược Nhất. Nhược Nhất quay lại nhìn, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

“Mạc Mặc!”.

49. Chương 49

Chương 49

Mạc Mặc!

Nhược Nhất mở miệng nhưng chưa kịp phát ra tiếng nào thì cả thế giới bị bao phủ trong một vùng ảm đạm. Hình bóng của Mạc Mặc biến mất trong ánh sáng chói mắt ấy... Thời gian như dừng lại, bên tai Nhược Nhất chỉ còn tiếng khóc của đứa bé, vô cùng thê lương.

Tâm Thường cung.

Khuynh Nguyệt chậm rãi bước vào đại điện nhưng không nhìn thấy Quý Tử Hiên thường ngày vẫn ngồi sau thư án xử lý sự vụ đâu. Ắ quay người đi lên lầu gác tìm, nhưng khi tới dưới lầu thì thấy Thái Phùng yên lặng đứng ở lối vào.

Thái Phùng có chút bất lực mỉm cười với ả: “Cung chủ có lệnh, không ai được đi lên”. Sau đó hần bĩu môi, “Sáng nay cung chủ vừa thức dậy đã vô cùng nổi nóng, cứ đứng ở trên lầu mà không chịu xuống. Lúc này ta nghe thấy trên đó có nhiều tiếng động lớn, muốn đi lên xem sao nhưng bị khiển trách”.

Khuynh Nguyệt gật đầu, vẫn chưa kịp nghĩ nhiều thì Quý Tử Hiên đã chậm rãi bước ra.

“Cung chủ”. Hai người quỳ xuống hành lễ.

Quý Tử Hiên lạnh nhạt ừ một tiếng rồi bước đi.

Hai người nhìn nhau. Thái Phùng cười khổ: “Rốt cuộc ai có bản lĩnh làm cung chủ có tâm trạng xấ như vậy, chẳng dễ ý tới ai”.

Khuynh Nguyệt nhìn bóng lưng của Quý Tử Hiên, cau mày khó hiểu: “Lúc này người có nhìn thấy, hình như mắt của cung chủ có gì khác thường”.

“Khác thường?”. Thái Phùng cười lạnh lùng. “Cung chủ tập đồng thuật, hai trăm năm trước sau khi bị Thương Tiêu hủy đi đôi mắt, mắt của cung chủ còn bình thường được sao”.

Đồng thuật chính là phép thuật dựa vào đôi mắt, hoặc là quyến rũ, hoặc là uy hiếp, hoặc là trực tiếp tấn công kẻ địch. Quý Tử Hiên thích thuật này, gần như dành linh lực cả đời cho nó.

Hai trăm năm trước, Thương Tiêu phế đôi mắt của Quý Tử Hiên, hành động này không khác gì việc chặt bốn móng ngựa, chặt đôi tay của người luyện võ. Tuy Quý Tử Hiên vẫn có thể cảm nhận được cảnh vật xung quanh, nhưng nói về phép thuật thì hẳn đã là nửa phế nhân rồi. Tất cả những gì hắn có bây giờ chẳng qua chỉ là linh lực lớn mạnh và sự cơ trí hơn người mà thôi. Đấu với yêu vật bình thường, đối với hắn tất nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng nếu luận về “một mình chiến đấu” thì hẳn không thể sánh với Thương Tiêu.

Khuynh Nguyệt nghe Thái Phùng nói vậy, lông mày của ả vẫn cau lại. Điều ả lo lắng là lúc này ở giữa hai lông mày của cung chủ hình như có mùi máu tanh nồng nặc, giống như cung chủ vừa quyết đấu với ai đó vậy...

Quay về tấm cung, Quý Tử Hiên đóng cửa, đứng im sau cửa một lúc rất lâu. Đôi mắt của hắn vẫn không nhìn thấy gì nhưng con ngươi lại đen hơn bình thường rất nhiều.

Dường như buồn ngủ, hắn nhắm mắt, chậm rãi đi vào giườngngng hắn mới đi được vài bước thì lảo đảo, khuỵu gối quỵ xuống. Hắn vội bám vào cột nhà ở ngay bên cạnh, tay còn lại che mắt. Chỉ trong chốc lát, từ kẽ tay hắn liền chảy ra vài giọt huyết lệ. Máu men theo mu bàn tay chảy qua cổ tay rồi chảy vào trong tay áo.

Nghỉ ngơi một lúc, cảm giác đau đớn trong mắt dần tan đi. Quý Tử Hiên cười khổ sở: Tu hành hai trăm năm, vì một phút mềm lòng mà thất bại.

Hắn không nên nhúng tay vào việc đó, nhưng thấy từng đạo thiên lôi giáng xuống giống như bùa chú thúc giục làm nhiều loạn tất cả lý trí và kế hoạch của hắn... cuối cùng khiến hắn thê thảm như thế này. Nhưng cho dù như vậy, trái tim đầy ưu phiền lo lắng của hắn lúc này lại trở nên thư thái.

“Tình căn...”. Quý Tử Hiên cười tự giễu, “Rốt cuộc ta vẫn chưa đoạn hết”.

Hắn nghỉ ngơi chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng bước chân khê khàng. Hắn ngồi trong giường, vừa hạ rèm xuống thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi”.

“Cung chủ”, Khuynh Nguyệt hành lễ, không cúi đầu mà nhìn vào trong giường.

“Có chuyện gì?”.

Khuynh Nguyệt sức tĩnh, nghiêm mặt trả lời: “Mật thám bố trí ở Thanh Khâu truyền cấp báo, Toan Dữ điều đã hóa thành hình người rồi”.

Quý Tử Hiên nhướn mày.

Đạo trước mới nghe nói Toan Dữ điều đang chiến đấu với Thương Tiêu ở Thanh Khâu, với tác phong hành sự của Thương Tiêu và Tử Đan, sao họ lại để cho Toan Dữ điều phá phong ấn của thần minh thượng cổ và hoàn toàn thức tỉnh...

Nghĩ tới mấy đạo thiên lôi lúc này biến mất một cách kỳ lạ, Quý Tử Hiên liền biết nguyên nhân.

Bây giờ đã cứu được người nhưng lại xuất hiện phiền phức lớn là Toan Dữ. Một khi có một yêu thú thượng cổ thức tỉnh thì thế gian chắc chắn sẽ tràn ngập ma khí, khi ấy sợ là ngày các yêu ma khác đội đất chui lên sẽ càng lúc càng nhanh. Quý Tử Hiên trầm giọng nói: “Mau triệu đệ tử hồi cung”.

Khuynh Nguyệt nói: “Cung chủ, vì sao không làm như lần đối phó với Cửu Man trước kia. Chúng ta chỉ đứng ngoài cuộc, để Toan Dữ điều gây khó khăn cho yêu tộc, chúng ta có thể mượn đao giết người, trợ giúp Toan Dữ một tay để nó tiêu diệt Thương Tiêu, sau đó chúng ta sẽ giết Toan Dữ...”.

“Đao này ta không thể mượn được”. Quý Tử Hiên bình tĩnh nói: “Bây giờ Toan Dữ đã hoàn toàn phá phong ấn, không thể xem thường sức mạnh của yêu thú thượng cổ, lúc này, nếu hắn lập lại yêu tộc, tiên tộc ta chắc chắn khó có thể diệt trừ hắn. Tới lúc ấy, Cửu Châu chắc chắn sẽ rơi vào cảnh sinh linh lầm than. Không ai gánh được tội này”.

“Khuynh Nguyệt lỗ mãng, xin cung chủ trách phạt”.

“Thôi, chúng ta và yêu tộc đã tranh đấu nhiều năm, cũng quen với việc cân nhắc nặng nhẹ rồi. Sau này, e là chúng ta sẽ phải hợp tác với yêu tộc, người là một trong tứ tượng, bất kể trong lòng nghĩ thế nào thì cũng không được nói nặng như vậy”. Quý Tử Hiên nói: “Hãy đi triệu tập tất cả đệ tử của Tầm Thường cùng tới đây. Vân Chữ đâu?”.

Khuynh Nguyệt hơi cau mày: “Sau khi cùng cung chủ đi qua Anh Lương lần trước, hắn cứ chạy ra ngoài trong khi cơ thể đầy thương tích, cũng không biết rốt cuộc hắn muốn đi đâu. Bây giờ triệu hắn về gấp e là rất khó”.

Quý Tử Hiên im lặng một lúc rồi nói: “Vụ Quy đâu”, ngữ khí của hắn mang theo tiếng thở dài bất lực.

Khuynh Nguyệt nghe thấy tên người này mà gân xanh trên trán giật giật, trước mặt Quý Tử Hiên, ả vẫn lễ phép trả lời: “Mười hai năm trước nói là muốn tới đảo tiên ngoài biển tìm một người tuyệt đẹp về lấy làm vợ, sinh con, nhưng từ khi hắn ra biển tới nay vẫn chưa có tin tức gì”.

Quý Tử Hiên thở dài một tiếng: “Thôi. Hắn tự do quen rồi, tình hình bây giờ cũng không phải quá cấp bách, cứ mặc hắn”.

Khuynh Nguyệt nghe Quý Tử Hiên căn dặn một số chuyện, sau đó ả cúi người lui ra khỏi điện. Khi ra khỏi cửa, ả làm ra vẻ vô tình nhìn vào giường của vị Quý Tử Hiên, ả loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài mệt mỏi của vị cung chủ đầy mưu lược sau tấm rèm.

Tiếng thở dài này đầy vẻ bất lực và mệt mỏi của cung chủ.

Nhưng ả biết, lần sau gặp lại Quý Tử Hiên sẽ vẫn là Tầm Thường cung chủ kiêu ngạo như trước đây.

Kể vô tình đương nhiên sẽ không yếu mệnh.

Khi Nhược Nhất tỉnh lại, ánh nắng đã lâu không được thấy chiếu vào qua rèm trúc. Vừa ngoảnh đầu thì nhìn thấy Huân Trì đang ngồi bên bàn sắp xếp thảo dược. Hình như Huân Trì cảm thấy sau lưng có động tĩnh, hắn chậm rãi quay lại, mỉm cười ôn hòa: “Tỉnh rồi sao, có chỗ nào khó chịu không?”.

Nhược Nhất chớp mắt, ký ức trong đầu lập tức hiển hiện, cô ngồi bật dậy: “Mặc Mặc đâu?”.

Huân Trì liền ấn Nhược Nhất nằm xuống, khẽ “suyt” một tiếng rồi chỉ vào bên cạnh cô. Lúc ấy Nhược Nhất mới ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy Mặc Mặc áo quần tả tơi đang nằm bên cạnh. Đứa bé mũm mĩm ấy cũng đang ngủ ngon lành. Bàn tay nhỏ xíu của nó nắm chặt ngón trỏ của Mặc Mặc.

Nhược Nhất sau khi trải qua sự truy sát kinh tâm động phách của lời kiếp, bây giờ nhìn thấy hai mẹ con họ nằm ngủ bên nhau như vậy, cô không kìm được nước mắt.

Huân Trì nói: “Không biết đạo thiên lôi cuối cùng ấy bị ai cản lại, nhưng uy lực còn sót lại vẫn làm Mặc Mặc bị thương. Ta đã lau mắt giúp Mặc Mặc, nhưng không tiện thay y phục cho nàng ấy, đúng lúc cô nương tỉnh lại, cô nương hãy lo liệu cho nàng ấy đi. Giờ ta ra ngoài sắc thuốc, Mặc Mặc vừa mới sinh con mà đã phải trải qua phong ba này nên phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian”.

“Huân Trì...”. Nhược Nhất xúc động, không biết nên nói gì, cuối cùng cô chỉ nói: “Cảm ơn!”.

Huân Trì khẽ cười, nói: “Nhiều năm không gặp, cô nương lại khách sáo với ta rồi. Nếu cô nương thật sự muốn cảm ơn ta...”, hắn ngừng lại, “Thôi, để hôm khác ta sẽ nói”. Huân Trì nói rồi quay người đi ra, không cho Nhược Nhất cơ hội hỏi thêm.

Lúc này Nhược Nhất cũng không muốn hỏi đến cùng. Cô lấy trong tủ ra một bộ quần áo mà Mặc Mặc thường ngày vẫn mặc. Nhược Nhất đang định thay đồ cho cô ấy thì Mặc Mặc mở mắt, hai mắt đờ đờ sắc sát khí. Sau khi nhìn rõ Nhược Nhất, cô ấy mới thở phào rồi lại đùa: “Nhược Nhất, ban ngày ban mặt mà cởi áo ta, nàng không chịu được nữa sao?”.

Nếu là trước đây, khi nghe câu này Nhược Nhất nhất định sẽ đùa lại, nhưng hôm nay nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Mặc Mặc, Nhược Nhất vẫn tiếp tục cởi bộ đồ rách trên người Mặc Mặc, nghiêm mặt nói: “Cô đã làm mẹ rồi, không làm gương cho ‘cục thịt’ của cô sao?”.

Mạc Mặc nghe thế thì sững sờ, quay sang nhìn thấy “cục thịt” đang nằm bên cạnh, cô ấy liền ngậy người: “Là... là Đồ hại cha?”.

Nhược Nhất gật đầu.

Mạc Mặc véo véo khắp người đứa bé. Nhược Nhất không đành lòng, cô đánh vào tay Mạc Mặc: “Đâu phải là bọ biển, cô đừng có cấu véo nó như vậy nữa! Đến lúc nó bị thương thì làm thế nào?”.

“Là Đồ hại cha hả?”.

Mạc Mặc không thèm nghe những gì Nhược Nhất nói, cô ấy lại cấu véo đứa bé, sau đó nói: “Nó nhăn nhúm và xấu xí như thế này chắc chắn không phải là con của tôi”.

Nhược Nhất thở dài, bỗng cảm thấy tương lai của đứa bé này thật đáng lo khi nó có một người mẹ như Mạc Mặc. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Mạc Mặc, cô lại thầm nghĩ: Nếu bây giờ có ai muốn cướp đứa trẻ này khỏi tay cô ấy, e là cô ấy sẽ bất chấp tất cả để cứu nó.

Một lúc lâu sau Mạc Mặc mới cảm nhận được ngón trỏ của mình đang bị đứa bé nắm chặt, cô ấy giật nảy mình định rút tay lại, không ngờ đứa bé lại run rẩy khiến Mạc Mặc dờ người. Đứa bé kéo ngón tay của Mạc Mặc vào miệng, ngậm rồi ụt. Ánh mắt của Mạc Mặc trở nên dịu dàng.

“Nhược Nhất, nó... tôi chưa bao giờ coi nó là con, tôi ngạc nhiên khi biết mình mang thai, tôi coi nó là sự sai lầm và phiền phức không đáng có, nhưng bây giờ tôi mới cảm nhận sâu sắc rằng, nó là con người, là con của tôi. Còn tôi, tôi suýt chút nữa thì vứt bỏ nó...”.

“...”.

“Bây giờ nó may mắn sống sót, tôi cũng sống sót. Đáng ra tôi nên cảm thấy vô cùng may mắn và vui sướng, nhưng bây giờ, khi nó ở trước mặt tôi như thế này, tôi lại cảm thấy sợ hãi vô cùng”. Mạc Mặc rút ngón trỏ mà đứa bé đang nắm ra, rồi cầm cánh tay mũm mĩm của đứa bé như truyền cho nó sức mạnh, “Tôi không thể chỉ sống vì bản thân tôi nữa, tôi phải sống cho con tôi, tôi sợ vì tôi mà nó phải sống trong sự bất an”.

Nhược Nhất cup mắt, đây là lần đầu tiên cô thấy Mạc Mặc thản nhiên nói cô ấy sợ hãi như vậy. Đối với Mạc Mặc, vai trò người mẹ là một thách thức to lớn. Thân thể của đứa trẻ này đã định trước là khó có cuộc sống yên ổn, tộc cửu vĩ bạch hồ không đón nhận nó, Quý Tử Hiên cũng không đón nhận nó, Mạc Mặc có thể đưa nó trốn tránh khắp nơi, nhưng có thể trốn được bao lâu chứ...

Cách duy nhất bây giờ là tới đầu hay tới đó.

Nhược Nhất muốn làm dịu bầu không khí, cô cười nói: “Được rồi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, những chuyện này tới lúc đó rồi tính. Bây giờ điều quan trọng là đặt tên cho đứa bé đã. Mạc Mặc...”.

“Đồ hại cha”, Mạc Mặc nói không chút do dự.

“Này...”.

Hình như cảm thấy mình đặt cái tên này cho đứa bé là quá tàn nhẫn, Mạc Mặc suy nghĩ một lúc, cười gượng gạo: “Gọi nó là Mạc Tầm đi”.

Mạc Tầm... Xin đừng tìm kiếm nữa.

50. Chương 50

Chương 50

Thế giới xung quanh một màu trắng xám,

Nhược Nhất cảm giác như mình đang đi trong mê mông vô tận, xung quanh tĩnh mịch, thậm chí ngay cả tiếng bước chân của mình cô cũng không nghe thấy.

Đột nhiên, trước mắt cô xuất hiện hai vết máu đỏ rợn người, nhìn về phía trước, chỉ thấy vết máu đỏ ấy ngày một nhiều, nổi thành một đường kéo dài tới phía xa. Cô không tìm được đi theo vết máu đáng nghi ấy.

Nhưng cô càng đi càng nhìn thấy nhiều vết máu, cuối cùng những vết máu tạo thành một dòng chảy nhỏ.

Nhược Nhất dừng bước, dần nghe thấy âm thanh như tiếng chất lỏng đang sôi sục. Cô chần chừ bước lên một bước, không gian trắng xám bỗng chốc biến thành một vùng tối đen, một hồ máu khổng lồ ở ngay trước mắt cô giống như con dã thú đang há to miệng, mùi tanh nồng ập tới, dòng máu nhỏ ấy chậm chậm chảy xuống hồ.

Đột nhiên tay phải đau nhói, Nhược Nhất cúi đầu nhìn xuống thì thấy lòng bàn tay của mình có một vết thương, máu chảy ra hòa vào dòng máu dưới đất! Nhược Nhất hoảng sợ bịt lòng bàn tay mình lại, lấy tay áo quần áo ngừng chảy, nhưng tay áo cô nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Nhược Nhất chóng mặt, cảm giác giống như trước đây ngày nào cô cũng lên đỉnh Hàn Ngọc phóng huyết để cứu Tử Đan...

Nhược Nhất loạn choạng chạy về phía sau, nhưng cô vừa quay người thì nhìn thấy con đường mình vừa đi qua mọc đầy bụi gai, trên bụi gai... toàn là người.

Từng xác chết lòi hai mắt, sắc mặt tái xanh.

Nhược Nhất sợ hãi muốn hét lên, nhưng cổ họng cô lại không thể phát ra tiếng.

“Cứu với, cứu với...”. Bỗng nhiên trên đỉnh đầu Nhược Nhất vang lên tiếng kêu cứu yếu ớt. Nhược Nhất run sợ ngẩng đầu...

Hồng Liên!

Hắn bị đóng đinh trên tường, tóc gần che kín mặt, quần áo rách rưới dính đầy máu. Những vết thương trên cơ thể hắn đều lở loét. Lần này hắn thê thảm hơn lần trước rất nhiều.

Nhược nhất sợ hãi lùi lại một bước. Bỗng nghe thấy một tiếng kêu từ xa truyền tới, một con phượng hoàng bay vút đến gần. Nó há mỏ nhọn, lao tới trước mặt Hồng Liên, mổ một bên mắt của hắn!

Hồng Liên không ngừng kêu thảm thiết.

“Nguyệt Hoàng!”.

Nhược Nhất kinh hãi thét lên, ngồi bật dậy.

Bên ngoài liền vang lên tiếng khóc thét của trẻ nhỏ, tiếp đó là tiếng kêu đau đầu của Mạc Mạc và tiếng chửi bới tức giận đập giường của cô ấy: “Nhan Nhược Nhất, nửa đêm rồi còn kêu gào cái gì nữa! Có đồ nó ngủ đi này!”.

Nhược Nhất vẫn chưa thoát ra khỏi giấc mộng kinh hoàng, mồ hôi vẫn không ngừng túa ra, gió đêm bên ngoài cửa sổ thổi vào phòng khiến cô run cầm cập, vội vàng lấy chăn quấn chặt người.

Cô dùng tay trái sờ lòng bàn tay phải của mình, ở đó có một vết sẹo, chính là vết sẹo để lại khi cô rạch lòng bàn tay để cứu Tử Đan trước đây.

Những vết máu ấy... đúng rồi, trước đây sao cô chưa từng nghĩ tới, vì sao máu của cô có thể khiến Tử Đan tỉnh lại. Lẽ nào là vì cô đến từ thế giới khác sao? Vậy còn Hồng Liên trong giấc mơ...

Một tia sáng màu cam ấm áp chiếu vào qua khe cửa, Huân Trì cầm đèn đẩy cửa bước vào: “Cô nương gặp ác mộng à?”. Huân Trì đặt đèn dầu lên bàn, ánh đèn và giọng nói ôn hòa của hắn dần dần xua tan cái lạnh giá trong đêm.

Nhược Nhất dần bình tĩnh trở lại, cô nằm trong chăn, lắc đầu và nói: “Không hẳn là ác mộng, chỉ là rất kỳ lạ...”.

“Kỳ lạ thế nào?”.

Nhược Nhất cân nhắc câu chữ rồi nói: “TỔ sau lần cùng mẹ con Mạc Mặc trải qua lời kiếp, thỉnh thoảng trong đầu ta lại hiện lên một bóng người, lúc đầu ta không bận tâm nhưng bây giờ càng nghĩ ta càng cảm thấy chuyện này chắc có uẩn khúc nào đó”.

“Cô nương đã nhìn thấy gì?”.

Nhược Nhất kể qua cho Huân Trì nghe về chuyện trước đây ở Anh Lương sơn rồi mới nói: “Tử Đàn nói, linh hồn và thể xác của nam tử tên là Hồng Liên bị chia tách. Đó vốn là một cơ thể do ma khí tạo thành, nhưng ta lại mơ hồ cảm thấy hần đang cầu cứu... Mấy ngày nay khi ta ở một mình, trong đầu ta lại hiện lên hình bóng của hần. Hần bị đóng đinh trên tường, máu me đầm đìa, yếu ớt cầu cứu. Như thể hần luôn dõi theo ta ở mọi lúc mọi nơi, mỗi khi ta ở một mình là hần liền tìm tới ta. Trước đây ta luôn tưởng đó là ảo giác, nhưng giấc mơ đêm nay... Huân Trì”. Nhược Nhất nói: “Những cảnh tượng trong mơ ấy quá chân thực, chân thực tới đáng sợ”.

Huân Trì nghe cô nói xong, hần im lặng một lúc lâu. “Nếu đúng như cô nói, e là thật sự có người đang dùng thuật di hồn”. Nhược Nhất không hiểu, Huân Trì chậm rãi giải thích, “Thuật này rất ác độc, linh hồn và thể xác vốn là thứ do ông trời ban tặng, tới lúc chết mới bị chia tách. Bây giờ người tên là Hồng Liên này bị di hồn, thể xác ngày ngày phải chịu nỗi đau như cửa tim, linh hồn của hần bị khóa trong ma khí, sớm muộn gì hần cũng sẽ mất hết nhân tính và hóa thành một quái vật vô tình. Muốn thi triển thuật này, không phải ngày một ngày hai là có thể thành công ngay được, chỉ sợ kẻ làm chuyện này đã sớm có mưu tính đáng sợ”.

“Mưu tính đáng sợ?”.

Huân Trì gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Những cảnh tượng mà cô nhìn thấy trong giấc mơ không phải tự nhiên mà có. Ta nghĩ có lẽ người đó đã gửi một chút thần thức trên người cô nương, rồi nhờ vào chút thần trí còn sót lại để cầu cứu cô”.

Nhược Nhất thoáng sững người, nhớ tới thảm cảnh của kẻ đó trong giấc mơ, liền chùng lòng: “Nhưng b ta không biết hần bị giam ở đâu, càng không thể cứu hần được”.

“Nhược Nhất đừng lo lắng. Lúc này ta đã nói, thi triển thuật này chắc chắn phải cần một thời gian dài, nếu bây giờ nam tử tên là Hồng Liên ấy còn có thể tránh được tai mắt của kẻ thi triển phép thuật mà cầu cứu cô nương thì chứng tỏ hần là người bền gan vững chí, có lẽ sẽ gắng gượng được vài tháng đến một năm”. Huân Trì im lặng, dường như nghĩ tới điều gì đó. “Nhược Nhất, cô nương dám chắc cơ thể của hần là do ma khí tích tụ thành?”.

Nhược Nhất gật đầu. Sắc mặt của Huân Trì trầm xuống, đầy vẻ trang nghiêm trong ánh lửa bập bùng: “Nếu vậy, chỉ sợ chuyện kẻ đứng sau muốn làm còn đáng sợ hơn ta nghĩ”.

Nhược Nhất sững người: “Kẻ đứng sau là ai? Rốt cuộc hần muốn làm gì? Điều này liên quan gì tới ma khí?”. Bỗng nhiên, dường như trong đầu Nhược Nhất nảy ra manh mối gì đó nhưng lại lập tức biến mất khiến cô không thể nắm bắt được.

Huân Trì nói: “Chính là ma khí”. Hai trăm năm trước, Không Tang sơn linh thiêng mà Huân Trì bảo vệ bị phá, từ đó lực phong ấn của thần minh thượng cổ để trấn giữ các tiên, yêu, thú cũng yếu đi rất nhiều. Sau đó Thương Tiêu nhập ma, ở Cửu Châu tràn đầy ma khí, ma khí của yêu thú dưới lòng đất không ngừng hiển hiện. Bây giờ Cửu Man phá phong ấn, lại xuất hiện một “người” như Hồng Liên. Nếu đây không phải ý trời, mà là kẻ nào đó âm mưu... Nghĩ như vậy, Nhược Nhất tái mặt: “Lẽ... lẽ nào, kẻ đó muốn cả thiên hạ nhập ma?”.

Huân Trì nheo mắt: “E là không chỉ như vậy”. Hần nói: “Nhược Nhất không biết rằng thi triển thuật di hồn là trái đạo trời. Thuật này vô cùng nguy hiểm, kẻ thi triển phép thuật cũng gặp nguy hiểm to lớn, nếu không cẩn thận sẽ phải chịu kết cục hồn bay phách lạc và không được đầu thai. Nhưng nếu thành công... kẻ đó sẽ có khả năng xoay chuyển đạo trời. Lúc ấy, cho dù là ta, cô nương, tiên tộc hay yêu tộc, đều không thể làm gì được”.

“Ta?”.

Huân Trì gật đầu: “Nếu ta nói, cô nương bây giờ có khả năng bảo vệ muôn dân, cô nương có tình nguyện làm điều ấy không?”.

Nhược Nhất cười nói: “Huân Trì, người nói đùa rồi, ta làm sao có được khả năng ấy...”.

“Nhược Nhất”. Huân Trì nghiêm nghị nhìn cô, nói: “Chuyện này ta tuyệt đối không nói đùa. Có lẽ cô nương đã biết trong cơ thể mình có lực phong ấn yêu ma. Bây giờ kẻ đứng sau giật dây muốn dùng ma khí để làm mưa làm gió, luồng sức mạnh trong cơ thể cô nương chính là thiên địch của hắn”.

Nhược Nhất sững người: “Làm sao người biết ta...”.

“Chuyện này ta sẽ nói với cô nương sau. Cô nương có sức mạnh này nhưng lại không biết sử dụng nó thế nào. Bây giờ ta có thể dạy cô nương. Chỉ là trong khoảng thời gian đó cô nương sẽ gặp phải không ít gian khổ. Cô nương có chịu đựng được đau đớn thể xác này để cứu muôn dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng không?”.

“Thật sao?”.

“Thật”.

Nhược Nhất suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Ta không có khả năng và tấm lòng muốn bảo vệ muôn dân trong thiên hạ như vậy”. Huân Trì đang định thuyết phục thì Nhược Nhất lại nói: “Khi lôi kiếp giáng xuống, ta chỉ ôm đầu né tránh, thậm chí đã từng nghĩ tới việc vứt đứa bé đi để bảo toàn mạng sống ình. Người đã ngăn lôi kiếp cho ta nên thương tích đầy mình, ngay cả Mạc Mặc yếu ớt như vậy cũng liều chết xông ra. Còn ta thì chỉ ôm đứa bé, co người lại, cảm nhận hơi thở yếu ớt của nó mà chẳng làm được gì. Khi ta vừa quay về Cửu Châu, ta cũng chỉ để mặc cho người ta treo trên thành lầu và trở thành quân cờ uy hiếp Võ La. Hai trăm năm trước, ma khí phá kết giới Không Tang, ngoài việc dùng đôi tay này giúp người móc trái tìm ra, sau đó hèn mọn chạy trốn thì ta chẳng làm được gì khác”.

Ánh mắt của Huân Trì dịu lại.

Nhược Nhất sờ vết sẹo trong lòng bàn tay mình, cup mắt nói: “Ta không có khả năng và tấm lòng lớn muốn bảo vệ muôn dân trong thiên hạ như vậy. Ta chỉ mong có thể bảo vệ người bên cạnh, có thể bảo vệ bản thân ta là được”. Cô ngược mắt nhìn Huân Trì, ánh nến bập bùng in trong mắt Nhược Nhất khiến đôi mắt của cô sáng lạ kỳ, “Nếu ta chịu đựng nỗi đau đớn thể xác mà người nói, ta có thể có sức mạnh giúp đỡ các người sao?”.

Huân Trì khẽ cười: “Đó là đương nhiên”.

Nhược Nhất gật đầu, vừa nghiêm túc vừa giễu cợt nói: “Ồ, thôi được, vậy thì ta sẽ miễn cưỡng đồng ý với người, nhân tiện cứu muôn dân”.

“Đa tạ Nhan cô nương”.

Nhược Nhất vỗ vai Huân Trì: “Đừng khách khí, người hãy ra sức ngược đãi ta đi, cô nương đây da dày thịt béo rất giỏi chịu đòn, tuyệt đối không đánh trả”.

Huân Trì mỉm cười ôn hòa: “Dĩ nhiên rồi”.

“... Vừa rồi ta nói đùa đấy, không được coi là thật đâu nhé”.

Hai người trong phòng vẫn đang tiếp tục nói chuyện, người bên ngoài cửa ôm con đi về phòng. Mạc Mặc đặt đứa bé đang ngủ say trên chiếc giường nhỏ, một mình đi ra sau vườn, ngẩng đầu nhìn song nguyệt giao nhau sáng lạn trên bầu trời, đôi mắt trong veo. Đưa tay lên trời, Mạc Mặc nhìn thấy mạch máu trên mu bàn tay của mình lồi lên, da cô tái nhợt như mắc bệnh. Mạc Mặc lật tay lại, dấu ấn màu xanh đen ở lòng bàn tay đã từ một điểm nhỏ ban đầu lan rộng bằng đồng xu.

Khóe miệng Mạc Mặc nhếch lên một nụ cười chế nhạo, rồi lập tức cứng đờ. Cô ngoảnh đầu nhìn căn phòng với ánh sáng yếu ớt của Nhược Nhất, rồi lại nghe tiếng thở đều đặn của con mình. Ánh mắt Mạc Mặc dần trở nên u ám.

Không thể ngăn được...

Kết giới mà Mạc Mặc tạo ình cuối cùng không thể ngăn nổi số kiếp này, linh lực tương xích. Cơ thể Mạc Mặc bắt đầu dần có những dấu hiệu bệnh tật...

Ông trời đang ép ta phải đi. Mạc Mặc rút tay lại và nghĩ: Nhưng từ trước tới nay ta không phải là người nghe theo số phận.

Trưa hôm sau, Mạc Mặc ngồi trên xích đu trong sân trêu đùa Mạc Tầm. Từ sáng sớm đã không thấy Nhược Nhất và Huân Trì đâu, để lại Mạc Mặc và Đồ hại cha nhìn nhau im lặng một cách vô vị.

Đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn.

Mạc Mặc đang nghĩ vậy thì Nhược Nhất và Huân Trì từ phía xa đi về, sắc mặt Nhược Nhất nhợt nhạt hơn nhiều so với lúc ra ngoài sáng nay. Cô gạt đầu với Mạc Mặc rồi về phòng.

Mạc Mặc cau mày: “Người đã làm gì cô ấy vậy?”.

“Nhược Nhất đã qua tuổi tu luyện phép thuật, mới đầu gian khổ một chút cũng là lẽ thường”.

Mạc Mặc tiếp tục nhướn mày nói: “Các người luyện phép thuật khổ sở gì thế, tu luyện như thế nào?”.

Huân Trì chỉ cười không nói.

Mạc Mặc chớp mắt: “Song tu?”.

“Ha, bạn hữu của nàng ấy cũng là người kỳ lạ”. Huân Trì quan sát Mạc Mặc, một lúc sau cau mày nói, “Cô nương...”.

Mạc Mặc liếc mắt nhìn hắn. Huân Trì suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đội cơ thể của cô nương khá hơn một chút, cô nương hãy thử cùng Nhược Nhất...”.

“Không được. Luyện phép thuật của các người ta chỉ sợ càng luyện càng nguy”. Mạc Mặc véo má Mạc Tầm. “Với lại, ta còn phải nuôi con trai của ta. Người chỉ cần dạy cô nàng kia thật tốt là được”.

Huân Trì thở dài.

Mạc Mặc lại nói: “Đúng rồi, ta không iết rốt cuộc trước đây các người có quan hệ gì, nhưng ta thấy Nhược Nhất đã có ý trung nhân rồi. Tuy ta không bận tâm tới lý lẽ chung thủy một lòng gì đó, nhưng cô ấy là người một lòng một dạ. Những ngày này người cũng đừng ôm ảo tưởng quá lớn với cô ấy”.

Huân Trì nghe những lời nói đó cũng không giận, hắn nói: “Nhược Nhất thật may mắn khi có được một người bạn hữu như cô”.

51. Chương 51

Chương 51

Thời gian như bóng câu ngoài cửa sổ, thoát cái đã hai năm trôi qua.

Không Tang sơn vẫn xanh biếc, kết giới thượng cổ trên không trung vẫn ngày đêm bảo vệ Không Tang. Nhưng Huân Trì biết, vẻ yên bình ấy chỉ là bề ngoài, bên ngoài kết giới ma khí tràn ngập, mỗi lần ra khỏi Không Tang hắn đều cảm thấy không khí Cửu Châu càng lúc càng ngột ngạt. Chiến loạn liên miên khiến dân chúng lầm than, ma khí lan tràn gây ra nạn đói, ôn dịch càng khiến dân chúng thêm cơ cực.

Chư hầu các nơi chỉ có thể gắng sức bảo vệ thành chính của mình, những thành trấn ở biên giới hoặc cách thành chính khá xa đã trở thành thảm cảnh xác phơi đầy đồng. Xem ra, chẳng bao lâu nữa một trận bạo loạn sẽ bắt đầu. Sự phẫn nộ, thù hận và không cam chịu của con người đều sẽ trở thành sức mạnh giúp a khí thêm lớn mạnh, lúc ấy, tình hình sẽ càng khó kiểm soát. Có lẽ đã đến lúc tháo bỏ kết giới của Không Tang rồi.

Huân Trì nghĩ: Để linh lực Không Tang tỏa ra ngoài, tạm thời trấn áp ma khí, tuy không thể hoàn toàn trấn áp ma khí nhưng có thể kéo dài thời gian, để họ tìm ra kẻ đứng sau giết dây và giết chết hắn. Không có kẻ đứng sau giết dây, ma khí không thể ngưng tụ được cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán giữa trời đất.

Huân Trì yên lặng đứng trên tảng đá khổng lồ ở giữa sông, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người đứng trên mặt nước phía xa. Chỗ này vốn là một thác nước, nhưng hai năm trước, sau khi bị thiên lôi giáng xuống nó liền trở thành một dòng sông nhỏ ngoằn ngoèo, hồ sâu dưới vách núi trước đây cũng biến thành một hồ nước khá lớn.

Lúc này, trên mặt hồ như gương là một nữ tử mặc áo màu vàng nhạt. Cô đứng trên mặt nước nhưng giày không bị ướt, vẻ mặt bình thản, không có vẻ gì là nôn nóng.

Huân Trì nhìn sắc trời, sắp tới chính Ngọ. Hắn khẽ cười: “Ồ, đã ba canh giờ rồi”. Hắn nói rất khẽ, nhưng khi hắn vừa nói dứt lời thì nữ tử phương ấy từ từ mở mắt. Cô tập trung tinh thần, chân không chạm nước, bước từng bước về phía bờ hồ.

Bỗng nhiên, trong bụi cỏ trước mặt cô phát ra những tiếng sột soạt, một cơ thể tròn trịa lao ra, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu: “Mẫu thân ơi, phụ thân đói quá nổi giận rồi, cứ nổi nóng, đập phá đồ đạc trong nhà, phụ thân bảo người nhanh chóng quay về”.

Lời này vừa dứt, Nhược Nhất giật mình rơi tõm xuống hồ.

Huân Trì bắt giác lắc đầu: Vẫn chưa lần nào đi được lên bờ.

Nhược Nhất ở dưới hồ, cô cố bơi lên bờ, ho ra mấy ngụm nước rồi nhìn thẳng bé tới tìm mình. Mạc Mạc và Mạc Tầm, hai mẹ con nhà người đều là đồ quái đản(*).

(*) Nguyên văn: kỳ ba, vốn là một loài hoa đẹp quý hiếm, nay thường được dùng để châm chọc những người có hành vi quái đản, khác với người thường.

Mạc Mạc thì khỏi phải nói, tiểu tử Mạc Tầm lớn nhanh hơn người bình thường. Thiên thư giải thích: một là tiểu tử này vốn đã thông minh; hai là Không Tang là nơi linh khí tích tụ, cửu vĩ bạch hồ là loài ăn linh khí để sống, từ nhỏ Tầm Tầm đã ở Không Tang sơn nên nó mới phát triển nhanh như vậy. Mới có hai năm, nó đã có thể chạy nhảy, lại còn có một số khả năng khá đặc biệt. Ví dụ, nó hỏi: “Mẫu thân, mẫu thân, “quái đản” là cái gì?”.

Thuật đọc tâm. Đứa trẻ này sinh ra đã thạo thuật đọc tâm, ban đầu sau khi biết con có năng lực này, Mạc Mạc không nói gì, nhìn lên trời rất lâu. Cuối cùng cô ấy khẳng khái bắt con gọi mình là phụ thân, gọi Nhược Nhất là mẫu thân.

Thực ra, từ khi tới Không Tang, Mạc Mạc không hóa thành nam nhi nữa. Nhược Nhất nghĩ, sở dĩ Mạc Mạc làm như vậy có lẽ là vì cô ấy vẫn nhớ Quý Tử Hiên.

Nhược Nhất suy nghĩ về ý nghĩa của từ “quái đản”, cô đang định giải thích thì Tầm Tầm liền gật đầu nói: “Thì ra là vậy”. Nhược Nhất toát mồ hôi, nếu đứa trẻ nào cũng biết thuật đọc tâm thì những bậc cha mẹ nên vui hay nên buồn đây...

Huân Trì mỉm cười đi tới, xoa đầu Mạc Tầm và nói: “Bất kể có năng lực gì con cũng cần phải học cách kiểm soát được nó, không được để nó tùy ý phát tác như thế, nếu không, cuối cùng người bị thương sẽ là chính con đấy”.

Tiểu Tầm Tầm gật đầu nửa hiểu nửa không.

Huân Trì vui vẻ mỉm cười: “Ngoan lắm”.

Khi quay về nhà trúc, Nhược Nhất nhìn thấy trong sân là một đồng hỗn loạn. Cô nhìn đồng hỗn loạn ấy và hỏi: “Tầm Tầm, phụ thân con đói tới mức nổi nóng như thế...”. Cô vẫn chưa nói xong, Huân Trì đã cau mày.

“Không đúng”. Hần vừa khê quát thì phía sân sau có một bóng đen vọt ra, nhảy qua nóc nhà, phi thẳng lên không trung. Huân Trì định đuổi theo, nhưng dường như đột nhiên hần nhớ tới điều gì nên dừng lại: “Nhược Nhất!”.

Đâu cần hần gọi, một đường sáng vàng trên ngón tay của Nhược Nhất đã đuổi theo bóng đen ấy. Ánh sáng vàng quần lấy bóng đen, bóng đen kêu lên một tiếng rồi gãy thật mạnh.

Nhược Nhất không cảm thấy xa lạ với tiếng kêu này, đó là tiếng kêu của yêu vật do ma khí hóa thành.

Ma khí đã có thể âm thầm xâm nhập vào Không Tang sơn! Bóng đen kêu gào không ngớt, tiếng kêu gào chói tai khiến vùng núi yên tĩnh lập tức trở nên xao động. Huân Trì chăm chú, quả đoán nói: “Giết”.

Nhược Nhất nắm chặt tay lại định hạ sát chiêu, nhưng bỗng cảm thấy ở giữa hai tay có một lực phản kháng, giống như cô đang cầm một con chuột đang giãy giụa bỏ chạy. Nhược Nhất sợ hãi, tâm trạng rối loạn. Ma khí ấy nắm được cơ hội, trong nháy mắt thoát ra khỏi ánh sáng vàng.

Huân Trì đã liệu trước, hần vung tay áo, một luồng khí ám áp lướt qua, Nhược Nhất không nghe thấy trong không trung có bất kỳ âm thanh nào, chỉ thấy thân hình ma vật ấy cứng đờ, bỗng chốc hóa thành bụi rồi bay đi.

Nhược Nhất chờ đợi nhìn.

Huân Trì quay sang nhìn cô và nói: “Đối chiến không giống luyện tập hằng ngày, đối thủ là vật sống, đương nhiên sẽ phản kháng, khi cần thiết thì phải dứt khoát một chút. Bất kỳ sự do dự nào cũng có thể cho chúng thời cơ”. Hần lại ôn hòa nói: “Bây giờ tuy Nhược Nhất đã có thể mượn sức mạnh trong cơ thể, nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá ít. Nếu còn thời gian, ta chắc chắn sẽ thường xuyên rèn luyện với cô nương vài trận, chỉ tiếc là...”.

“Phụ thân!”. Mạc Tầm gọi một tiếng rồi chạy vào nhà.

Lúc ấy Nhược Nhất mới sực nghĩ nếu ma khí tìm tới đây, với tính cách của Mạc Mặc, cô ấy đâu dễ nó dễ dàng chạy đi như vậy, trừ phi tính mạng của cô ấy gặp nguy hiểm. Nhược Nhất sầm mặt vội vàng chạy theo sau Mạc Tầm. Trong phòng không có người, sân sau lại thoang thoang mùi máu tanh, Nhược Nhất thầm nghĩ: Gay rồi!

Vừa bước vào sân sau, Nhược Nhất liền sững người.

Máu chảy đầy đất, khắp nơi tràn ngập ma khí, rõ ràng sau khi bị một sức mạnh to lớn đánh cho phân tán thì chúng vẫn chưa kịp ngưng tụ lại. Mạc Mặc yếu ớt nằm bên hồ nước, ma khí bao phủ khắp người. Tầm Tầm gọi một tiếng “Phụ thân” rồi chạy vào. Nhược Nhất vội vàng kéo nó lại, đọc thần chú tĩnh tâm, cô xòe hai tay, tiêu trừ hết ma khí khắp sân rồi mới bế Tầm Tầm chạy tới bên cạnh Mạc Mặc.

“Mạc Mặc!”.

Mạc Mặc chưa hoàn toàn mất đi thần trí, cố gắng gượng dậy, nói đứt quãng: “Chúng... chúng nói... Thương Tiêu đã nhập ma, bây giờ... giết Không Tang chủ”.

Nhược Nhất run rẩy toàn thân: “Cái... cái gì nhập ma...”.

Lúc này Mạc Mặc đã không nghe rõ câu hỏi của Nhược Nhất được nữa. Cô ấy mơ hồ nhìn ra sau, thấy Huân Trì liền yên tâm rồi nhắm mắt ngất đi.

“Phụ thân!”. Mạc Tầm kinh hãi gọi rồi lao lên người Mạc Mặc.

Lúc này đầu óc Nhược Nhất rối loạn vô cùng, hai từ “nhập ma” giống như con sâu độc chui vào óc cô, càng lúc càng sâu. Huân Trì lại gần kéo Mạc Tầm ra khỏi người Mạc Mặc, bế Mạc Mặc lên, nói: “Vào nhà để ta chữa trị cho cô ấy trước đã, đợi cô ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ hỏi rõ mọi chuyện rồi tính”.

Nhược Nhất không nói gì. Huân Trì đã đưa Mạc Mặc về phòng, Nhược Nhất vẫn ngây người ngồi dưới đất.

“Nhược Nhất, lại giúp ta một chút”. Huân Trì ở trong nhà lớn tiếng gọi. Lúc này Nhược Nhất mới sực tỉnh, hoảng hốt đáp lại: “Vâng”.

Khi Mạc Mặc tỉnh lại thì trời đã tối, song nguyệt lên cao, hồng nguyệt và lam nguyệt bị che đi một góc, chẳng bao lâu nữa sẽ lại là hỷ nguyệt.

Mạc Mặc vừa đảo mắt nhìn thì thấy Nhược Nhất ngồi trước cửa sổ, ngáy người nhìn ánh trăng trên trời.

“Đang nhớ tới Thương Tiều sao?”, Mạc Mặc khàn giọng hỏi.

Nhược Nhất quay đầu nhìn Mạc Mặc, nở nụ cười bất lực: “Tôi muốn ăn mỳ suông rồi, cho dù là bát mỳ lật ngược nhưng không đổ, tôi cũng muốn ăn”.

Mạc Mặc im lặng một lúc, rồi nói: “Tiểu tử Mạc Tầm đâu?”.

“Nó ở bên cô cả ngày, bây giờ mệt quá nên ngủ rồi, lúc này Huân Trì mới đưa nó về phòng nghỉ”. Nhược Nhất đang nói thì cánh cửa kêu “kẹt kẹt” một tiếng, Huân Trì đẩy cửa đi vào, thấy Mạc Mặc mở mắt, hần mím cười nói: “Tình là tốt rồi, cô thử vận khí xem có cảm thấy chỗ nào bất thường không?”.

Mạc Mặc lắc đầu, cơ thể trống rỗng khiến cô không thể cảm nhận được hướng đi của linh lực trong cơ thể mình. Cô chống người ngồi dựa vào đầu giường, nói: “Sợ là tôi không ở lại Không Tang được nữa rồi”. Lời này vừa dứt, căn phòng im lặng một hồi, khiến cho tiếng côn trùng rả rích bên ngoài càng trở nên rõ ràng.

Nhược Nhất nói: “Chuyện hôm nay rốt cuộc là thế nào? Rõ ràng kết giới của Không Tang vẫn còn, vì sao ma khí vào được, làm sao cô có thể nghe thấy... những lời đó”.

Mạc Mặc lắc đầu: “Tôi cũng không biết chúng vào bằng cách nào. Những lời đó, tôi nghe thấy như chúng đang ca hát”.

“Ca hát?”.

“Ừ, âm thanh rất lớn, tôi tưởng sau khi mọi người nghe thấy sẽ nhanh chóng quay về”.

Nhược Nhất và Huân Trì nhìn nhau, cảm thấy kỳ lạ nói: Chúng tôi không hề nghe thấy tiếng ca hát nào cả”.

Mạc Mặc sững người, suy nghĩ trở nên hỗn loạn, cuối cùng cô ấy nhếch miệng nói: “Có lẽ bởi vì ta là Mạc Mặc, ta không giống hai người”. Nữ phù thủy đến từ thế giới khác...

Nhược Nhất nghe lời này chỉ nghĩ là Mạc Mặc đang đùa, cô thở dài, nói: “Đúng, đúng, Mạc Mặc thật khác người”.

Mạc Mặc lén sờ lòng bàn tay của mình trong chăn và nói: “Bọn chúng hát hết lần này đến lần khác rằng Thương Tiều đã nhập ma, muốn giết Không Tang chủ, giống như quân đội nhận nhiệm vụ vậy. Bây giờ chúng ta ở trong khe núi này, kết giới cũng không còn tác dụng, không biết tin tức gì, chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công, thực sự là rất bị động”.

Huân Trì nói: “Ý Nhược Nhất thế nào?”.

Nhược Nhất nhìn song nguyệt, kiên định nói: “Ra ngoài”.

Huân Trì mỉm cười: “Như vậy, ngày mai ta sẽ gỡ kết giới Không Tang, để linh khí trong núi tràn ra tạm thời áp chế khí vẫn đục bên ngoài. Đợi đến khi vết thương của Mạc Mặc khỏi, chúng ta sẽ lên đường”.

Mạc Mặc cử động cánh tay, nói đầy khí phách: “Nam tử hán không bao giờ phải nghỉ dưỡng thương, ta chẳng qua bị sắc ma khí, tắc huyết mạch, chỉ cần ngủ một giấc là ổn thôi. Ngày mai người gỡ kết giới, chúng ta lên đường”. Mạc Mặc chớp mắt rồi lại hỏi: “Nhưng... đi đâu?”.

Huân Trì nghĩ một lúc rồi quay sang nhìn Nhược Nhất. Nhược Nhất lặng im suy nghĩ một hồi, sau đó chỉ về hướng song nguyệt, trầm ngâm nói: “U Đô sơn”.

Hẹn ước ba năm... cũng sắp tới rồi.

52. Chương 52

Chương 52

Đây là lần đầu tiên Nhược Nhất tới U Đô sơn sau khi quay lại Cửu Châu.

Quay về chốn cũ luôn khiến người ta có một cảm xúc khác biệt, tuy cây cỏ ở U Đô đã không còn dáng vẻ như xưa nhưng Nhược Nhất vẫn cảm nhận được sự thân thuộc và xúc động mơ hồ. Trên đường đi, Nhược Nhất lo lắng không yên khi nghe được không ít tin tức liên quan tới việc Thương Tiều nhập ma. Nhưng khi tới U Đô, cô đã bình tĩnh trở lại.

Thương Tiều và Nhược Nhất đã kết song sinh ần, nếu bây giờ cô an nhiên vô sự thì Thương Tiều tạm thời cũng không bị nguy hiểm tính mạng. Chỉ cần Thương Tiều vẫn còn sống, thì hy vọng vẫn còn.

Khi đi qua chiếc cầu dây xích bắc trên dòng Quỷ Khốc, đột nhiên Nhược Nhất nhớ lại lần đầu tiên tới U Đô sơn, khi đó cô đã cãi nhau với Thương Tiều. Tiều hồ ly bực tức đi men theo dây xích, không thèm ngoảnh đầu nhìn, cứ thế đi lên núi. Để một mình Nhược Nhất ở bên bờ sông trong bộ dạng tội nghiệp nhìn nước sông tỏa khí đen. Cô sờ dây xích, do dự mãi mà không cất bước nổi.

Đến khi trời tối, Nhược Nhất vừa lạnh vừa đói, co ro ở đầu cầu, thầm chửi rủa Thương Tiều hẹp hòi, vạt áo cô đã thấm đầy nước mắt. Cuối cùng Thương Tiều vẫn không đành lòng, hắt đi từ trên núi xuống, mặt mày nhăn nhó mắng nhiếc: “Nhan Nhược Nhất, sao nằng nặc vô dụng như vậy, khóc tới nửa đêm cũng không chịu nhấc chân bước thử”.

Nhược Nhất cũng nén một bụng tức giận và ảm ức, cô khóc rống lên: “Thử như thế nào! Chàng là đồ hồ ly đáng chết lòng dạ sắt đá, ta có rơi xuống sông thì chàng cũng sẽ không tới cứu ta! Mạng là của ta chứ không phải của chàng, dĩ nhiên chàng nói rất dễ dàng!”.

“Chính là ta bảo nàng thử bước xem có rơi xuống được không”. Thương Tiều nói rồi đưa tay đẩy. Nhược Nhất nhất thời không phản ứng kịp, bị Thương Tiều đẩy, Nhược Nhất trừng mắt ngã vào khe hở giữa dây xích, trong như sắp rơi xuống sông.

Đột nhiên vai Nhược Nhất đau nhói, giống như ngã xuống nền nhà. Cô hoảng hốt lấy lại tinh thần, nhìn thấy dòng Quỷ Khốc cuộn cuộn bên dưới, còn mình thì lơ lửng trên không. Lúc ấy cô mới biết, hóa ra lúc này Thương Tiều đã thi triển phép thuật trên cầu dây xích, cô sẽ không thể bị rơi xuống được.

Nhược Nhất quay đầu nhìn Thương Tiều, hắn vẫn chưa hết giận, khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn cô làm trò hề. Nhược Nhất chỉ thấy ngọn lửa tức giận bùng lên trong lòng, lại càng ảm ức hơn, nghĩ mình không thể đánh thắng được hắn nên ngồi ở đó bật khóc.

Sắc mặt Thương Tiều cứng đờ: “Đừng khóc”.

Nhược Nhất không thèm quan tâm tới hắn, đôi mắt vốn đã đỏ hoe lúc này càng sưng đỏ, cô khóc rất thê lương. Thương Tiều đưa tay kéo Nhược Nhất, cô vùng tay gạt ra, gào khóc to hơn.

Thương Tiều lúng túng, thở dài một tiếng rồi gơ tay đầu hàng: “Nàng muốn thế nào?”.

Nhược Nhất ghen ngào gơ hai tay lên: “Công ta lên núi”. Cô nức nở nói: “Vừa lạnh, vừa đói, vừa... vừa bị chàng ức hiếp, chàng không công, ta sẽ không đi”.

Thương Tiều im lặng rất lâu, cuối cùng cũng chịu công cô lên Đại U cung. Nhược Nhất “giở đủ trò” khi ở trên Thương Tiều, dứt tóc hắn, véo tai hắn, chốc chốc lại sụt sịt làm bầm vài câu. Thương Tiều chỉ cầm đầu đi lên núi, mặc cho cô trêu đùa, mặc cho cô gây chuyện...

Nếu là người khác đối xử với Thương Tiều như vậy, không biết chừng đã sớm bị hắn chém thành mấy khúc rồi, chỉ có Nhan Nhược Nhất...

Bây giờ Nhược Nhất nghĩ lại những yêu cầu như lẽ đương nhiên của cô khi ấy có lẽ là sự yêu thương chiều chuộng lớn nhất mà Thương Tiều dành cho cô.

Điều đáng tiếc là, khi ấy Nhược Nhất lại không để ý.

Bây giờ, đã không có người thi triển phép thuật trên cầu dây xích để bảo vệ Nhược Nhất, nhưng cô đã có năng lực, có thể tự đi qua chiếc cầu dây xích lắc lư. Cô bước lên dây xích, tập trung suy nghĩ, vì có vật thể nâng đỡ nên việc đi trên cầu dây xích đơn giản hơn đi trên mặt nước rất nhiều.

Huân Trì đi qua cầu dây xích giống như đi trên mặt đất bằng phẳng, Nhược Nhất đi theo sau. Chỉ có Mạc Mặc, cô ấy bế Tầm Tầm vừa đi được một bước, thân hình lảo đảo suýt rơi xuống sông. Cô ấy bám vào dây xích bên cạnh rồi lùi lại. Mạc Mặc chỉ vào Tầm Tầm và nói: “Ta ở đây trông chừng tiểu tử này, không lên đó nữa, nếu Tử Đàn nhìn thấy Tầm Tầm không biết sẽ xảy ra chuyện gì”.

Nhược Nhất lo lắng nhìn cô ấy: “Vết thương trên người cô thực sự không sao chứ?”.

“Ừm”, Mạc Mặc đáp, “Nhưng lệ khí dưới sông xông lên khiến tôi bị hoa mắt. Không sao, không sao”.

Nhược Nhất gật đầu, cô quay sang nhìn dòng Quỷ Khốc đang cuộn cuộn chảy, lệ khí dưới sông khiến người ta nhức mắt, không biết chúng đã lợi hại gấp bao nhiêu lần so với trước đây. Xem ra U Đô cũng chịu ảnh hưởng của ma khí.

Khi hai người họ sắp đi tới U Đô, đột nhiên có hai tên lính của yêu tộc nhảy ra từ bụi cây bên đường, lớn tiếng quát: “Các người là ai?”.

Nhược Nhất suýt buột miệng nói ba từ “tìm Thương Tiêu”, nhưng trong lòng nghĩ, hai tiểu yêu này không biết mình, nếu mình nói như vậy e là sẽ bị chúng nghĩ là mình đến gây chuyện, hơn nữa có thể bây giờ Thương Tiêu đã nhập ma...

Cô nói: “Làm phiền hai vị thông báo với Hàn Ngọc chủ đại nhân, cứ nói có Nhan Nhược Nhất cầu kiến”.

Hai tiểu yêu nhìn nhau rồi lại quan sát Nhược Nhất và Huân Trì một lượt, nói: “Chờ chút”. Sau đó không thấy bóng dáng của một tên lính đâu nữa.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại chui ra khỏi mặt đất, chỉ là lần này hắn dẫn theo một người quen của Nhược Nhất.

“A Nhan”. Võ La thốt lên một tiếng rồi đi lên kéo Nhược Nhất quay một vòng, nói: “Đã lâu không gặp, sao tỷ lại gầy đi nhiều như vậy? Có điều, hơi thở của tỷ đã trầm ổn hơn rất nhiều”.

Nhược Nhất lắc đầu: “Tạm thời chúng ta không nói tới chuyện này, Tử Đàn đâu? Thương... biểu ca của muội đâu?”.

Sắc mặt Võ La ảm đạm, nàng thở dài: “Biểu ca... thôi, tỷ đi với muội đã, chúng ta đi gặp Tử Đàn tỷ, sau đó muội sẽ kể chi tiết cho tỷ nghe”. Võ La liếc mắt, nhìn thấy Huân Trì thì nói: “Vị này là?”.

“Đây là...”.

Huân Trì mỉm cười tiếp lời: “Thân hữu”.

Võ La mỉm cười gật đầu với Huân Trì: “Mời”.

Đại U cung vẫn đứng sừng sững trên vách núi cheo leo của U Đô, vẻ uy nghiêm không giảm, chỉ là trong cung thì sớm đã cảnh còn người mất. Tám đại trưởng lão trước đây đều bị thay thế, thị vệ, tỷ nữ cũng không còn là những người năm xưa. Ngay cả Thương Tiêu...

Khi Nhược Nhất tới, Tử Đàn đang bàn chuyện với tám vị trưởng lão hiện tại. Cô chờ ngoài cửa một lúc, đợi tám vị trưởng lão đi ra mới bước vào. Tử Đàn cầm bút ngồi sau thư án, dung mạo của nàng như không bao giờ đổi khác, dù năm tháng trôi đi thế nào cũng không thể lấy đi phong thái tài hoa tuyệt thế của nàng.

“Võ La, đưa thứ này tới chỗ Cửu Diệm”. Tử Đàn không ngẩng đầu mà đưa một bức thư cho Võ La.

Khóe miệng Võ La giật giật: “Cửu Diệm?”.

Tử Đàn gật đầu. Võ La tuân lệnh rời đi.

Một lúc sau, Tử Đàn mới đặt bút xuống. Nàng ngẩng đầu, không hề hỏi han Nhược Nhất, đôi mắt trong veo quan sát Nhược Nhất từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại quan sát Huân Trì, sau đó nhìn sang Nhược Nhất, cười nói: “Nhược Nhất, thân hữu của muội ai cũng thú vị”.

Nhược Nhất quay sang nhìn Huân Trì, Huân Trì cười nói: “Hàn Ngọc chủ quả là danh bất hư truyền, chỉ nhìn qua là biết chân thân của ta”.

Tử Đàn cũng cười: “Trừ trái tim của thần minh, trên thế gian này ta thật không nghĩ ra vật nào có mùi hương thuần khiết như vậy”.

Nhược Nhất sững người một lúc: “Cái gì mà trái tim của thần minh?”.

Huân Trì cup mắt nhìn lồng ngực mình. Tử Đàn nhấp một ngụm trà rồi nói: “Vị thần minh cuối cùng của thượng cổ là Câu Mang, một mình sống giữa đất trời hơn ngàn vạn năm. Khi thiên hạ đại loạn, chúng yêu nhập ma, thần Câu Mang đã dùng tính mạng của mình để phong ấn yêu ma dưới các ngọn núi lớn. Trước khi ngài chết, ngài đã lấy tim làm da thịt, lấy hồn phách làm linh hồn để tạo ra một người ở Không Tang, sai người này canh giữ chúng yêu ma bị phong ấn, bảo vệ linh khí của trời đất được thuần khiết. Tên là...”.

“Tên là Huân Trì”, Huân Trì tiếp lời của Tử Đàn. “Mượn chữ ‘trì’ để ví với thiên hạ, ý muốn nói lấy linh khí thuần khiết của trời đất để phục hưng thiên hạ”.

Nhược Nhất nghe những lời này thì ngây người nhìn Huân Trì rất lâu. Cô vốn chỉ nghĩ rằng Huân Trì là con cháu của thần minh mà chưa bao giờ nghĩ hắn là trái tim của thần minh! Hắn được kế thừa thần lực thượng cổ, chẳng trách phép thuật của hắn thuần khiết như siêu độ, thần thánh lớn mạnh nhưng không hề có chút sát khí. Thuật mà hắn tu vốn là thuật từ bi. Nhưng nếu đã thế, vì sao sức mạnh mơ hồ trong cơ thể Nhược Nhất lại giống Huân Trì như vậy? Sức mạnh mà vị thần minh cuối cùng để lại là độc nhất vô nhị mới đúng chứ.

Hai năm nay, Nhược Nhất bóng gió hỏi Huân Trì không ít vấn đề liên quan tới nguồn gốc của sức mạnh này, nhưng lần nào cũng bị hắn vờ như vô tình nói lảng sang chuyện khác. Huân Trì dạy cô cách làm thế nào để sử dụng sức mạnh này, nhưng lại tránh né khi nói về nguồn gốc của nó như vậy... Chắc chắn là có uẩn khúc gì đó!

Nhược Nhất mở miệng nhưng vì có Tử Đàn ở đó nên cô không hỏi Huân Trì nữa.

“Sau thời đại thần diệt, người vẫn luôn canh giữ cho Cửu Châu được yên bình dù không được ai khen ngợi, không được ai ca tụng nhưng vẫn giữ một lòng tin. Tử Đàn bội phục”. Tử Đàn đứng dậy, kính nể hành lễ với Huân Trì.

Huân Trì xua tay không chịu nhận lễ của Tử Đàn: “Hiện nay kết giới Không Tang đã bị phá, ma khí dưới lòng đất lan tràn bốn phương tám hướng, lòng người hoang mang, không giữ nổi phong ấn, là ta không làm tròn chức trách. Huân Trì không thể nhận lễ này”.

“Công tội đều trong lòng người”. Tử Đàn không nói nhiều với hắn nữa, nàng đứng dậy nhìn Nhược Nhất, nói: “Muội đến tìm Tiêu Nhi?”.

Nhược Nhất vừa nghe thấy tên của Thương Tiêu, lòng bất giác xao động, tạm gác lại mọi chuyện, cô hỏi: “Chàng nhập ma rồi sao?”.

Tử Đàn gật đầu.

“Mất hết thần trí sao?”.

“Mất hết thần trí”.

Toàn thân Nhược Nhất run lên: “Bây giờ chàng ở đâu?”.

“Mấy ngày cuối cùng Tiêu Nhi vẫn còn tỉnh táo, ta đưa nó tới hòn đảo rất xa ở ngoài biển”. Giọng nói của Tử Đàn lạnh lùng, hơi thở lạnh băng. “Tiêu Nhi biết rằng, với tình hình của Cửu Châu bây giờ, nếu nó ở lại đây thì không có lợi cho bản thân và cho cả người khác. Ma khí trên người Tiêu Nhi và ma khí dưới đất thu hút lẫn nhau, cùng lớn mạnh. Cuối cùng Tiêu Nhi không làm gì được nữa nên quyết định mãi mãi giam mình trên cô đảo ngoài biển”.

Mấy chữ “mãi mãi giam mình trên cô đảo ngoài biển” rõ ràng là đã kích thích Nhược Nhất, cô vội nói: “Vì sao không chờ thêm, có lẽ, có lẽ máu của muội có thể khiến chàng hồi phục thần trí, hoặc là thử cách khác...”.

Tử Đan nhìn thẳng Nhược Nhất, nói: “Kẻ ở ngôi cao phải quyết đoán trong việc giết phạt, không được mềm lòng, bất kể là đối với người thân hay với bản thân mình”.

Nhược Nhất sững người, thoáng chốc không biết nói gì.

Tử Đan khẽ than: “Nhược Nhất, ta không phải là người lòng dạ sắt đá, đối với việc giam hãm Tiêu Nhi, ta đã phải rất khó khăn mới hạ được quyết tâm. Máu của muội có lẽ có thể khiến Tiêu Nhi hồi phục lý trí, nhưng không ai biết muội ở đâu, cũng không ai biết khi nào muội sẽ xuất hiện. Nếu Tiêu Nhi mất đi tâm trí khi còn ở đây, không ai có thể ngăn được nó. Ta không thể dùng mạng của chúng nhân U Đô để đánh cược được”.

Tử Đan ngừng một lát rồi nói tiếp: “Tiêu Nhi cố gắng đợi muội tới thời khắc cuối cùng...”. Tử Đan nhắm mắt, bình tĩnh lại. “Nhược Nhất, nhìn dáng vẻ của Tiêu Nhi khi đó ta rất oán hận muội. Thử cuối cùng Tiêu Nhi giao cho ta không phải là thứ gì khác, mà chính là câu thần chú giải song sinh ẩn uội. Lát nữa đợi ta xử lý xong những chuyện này, ta sẽ giải ấn ký sau tai uội, từ nay về sau muội sẽ không bị ấn ký ấy ràng buộc nữa”. Tử Đan lấy trong tay áo một tờ giấy được gấp ngay ngắn ra đưa cho Nhược Nhất. Trên đó viết những ký hiệu mà Nhược Nhất không hiểu.

Sắc mặt Nhược Nhất tái nhợt. Huân Trì ngoảnh đầu nhìn cô, Tử Đan cũng nhìn cô không hề chớp mắt. Cuối cùng Nhược Nhất rút tờ giấy trong tay Tử Đan rồi xé vụn nó ra. Vụn giấy tung bay, cô nói: “Muội không giải”.

53. Chương 53

Chương 53

Nhược Nhất đột nhiên nhớ lại trước đây Thương Tiêu đã nói với cô: “Tới lúc ấy, nàng muốn kết cục như thế nào, ta theo nàng là được”.

Thương Tiêu nói vừa nhẹ nhàng vừa thờ ơ, khi ấy cô thậm chí không hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Nhưng bây giờ nhớ lại, cô giật mình hiểu ra.

Nhược Nhất muốn nhìn thấy thái độ cứng rắn ấy của Thương Tiêu hơn là nhìn tờ giấy trước mặt lúc này. Cho dù là sống hay chết, dù kết cục như thế nào cũng sẽ ở luôn bên nhau. Chẳng phải giữa họ đã có hẹn ước như vậy rồi sao?

Bây giờ Thương Tiêu dễ dàng buông tay như vậy... nhưng ai ngờ Nhược Nhất đã không thể trốn tránh được nữa, và cô cũng không muốn trốn tránh. Ném vụn giấy trên tay, Nhược Nhất nhìn Tử Đan chằm chằm: “Muội phải đi tìm chàng. Chàng không chờ được muội, muội sẽ tự đi tìm và xin chàng tha thứ”. Nhược Nhất cụp mắt nói. “Không được gặp Thương Tiêu nữa... muội chưa chuẩn bị tâm lý để chấp nhận điều này. Trước đây khi ra đi, muội đã hẹn ước với chàng là sau ba năm muội sẽ về tìm chàng, cho dù chàng ở cô đảo ngoài biển hay ở núi đao biển lửa nào, muội đều sẽ đi tìm chàng. Chàng nhập ma rồi, vậy thì làm cho chàng tỉnh táo trở lại, sau đó bảo chàng nấu uội một bát mỳ suông”.

Tử Đan im lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ ma khí lan tràn, yêu tộc bọn bề công việc, ta không thể rời khỏi đây để đưa muội ra biển được”.

Nhược Nhất bước lên một bước đang định nói gì đó thì Tử Đan đã quay người rút dưới thư án ra một tờ giấy: “Muội cầm lấy. Trên biển sóng gió khôn lường, trước khi xuất hành phải chuẩn bị đầy đủ”.

Nhược Nhất nhận lấy bản đồ, cô đang định mở ra xem thì bên ngoài đột nhiên có một binh sĩ chạy vào bẩm báo: “Hàn Ngọc chủ, lúc này Quý Tử Hiên đã qua sông Quỷ Khốc rồi”. Tử Đan khẽ đáp một tiếng rồi cho lui.

“Quý Tử Hiền?”, Nhược Nhất thất thanh, “Sao hán lại tới U Đô...”.

Tử Đan nói: “Bây giờ ma khí lan tràn đã không còn là chuyện mà tiên tộc hay yêu tộc có thể giải quyết được, khi cần thiết, yêu tộc sẽ liên thủ với Tầm Thường cung. Hẳn là người lãnh đạo, đương nhiên phải tham dự hội nghị này”.

Mạc Mặc cùng Mạc Tầm chờ dưới núi, nếu hai người họ bị Quý Tử Hiền phát hiện ra... Sắc mặt Nhược Nhất bất giác biến đổi, không quan tâm xem Tử Đan có nghi ngờ gì không, cô vội vàng cáo từ rồi cầm bản đồ chạy thẳng xuống núi. Tử Đan dõi theo hình bóng của Nhược Nhất như nghĩ ngợi điều gì, nàng im lặng một lúc, rồi lại nhìn Huân Trì vẫn đang đợi trong phòng: “Người không đi cùng muội ấy sao?”.

Huân Trì cười nói: “Nhược Nhất đi một mình vẫn có thể xử lý tốt nhiều chuyện, ta không cần chuyện gì cũng phải đi theo cô ấy. Bây giờ ở lại, ta có một chuyện muốn làm phiền Hàn Ngọc chủ đại nhân”.

“Ồ?”. Tử Đan tò mò nhướn mày, “Ta rất có hứng muốn xem xem chuyện của Huân Trì phiền phức như thế nào”.

“Có thể cho ta lên thăm bạch môn ở động Hàn Ngọc được không?”.

“Thăm?”.

“Ừm, có thể ta còn phải mang thứ gì đó đi. Hàn Ngọc chủ có đồng ý không?”.

Tử Đan cười nói: “Thứ trên bạch môn mà người có thể mang đi chẳng qua là một nắm bùn đất, có gì mà không thể đồng ý cơ chứ”.

Huân Trì chỉ cười không nói.

Dưới U Đô sơn.

Sau khi Nhược Nhất đi không lâu thì Tầm Tầm có chút sốt ruột, nó làm ầm lên đòi đi chơi. Mạc Mặc rất dễ dãi với những chuyện này, cô chỉnh lại vạt áo cho Tầm Tầm và nói: “Ngoài việc bơi dưới dòng sông này thì con đi đâu chơi cũng được, cẩn thận đừng để ngã vì bây giờ chúng ta đang đi đường, khó có thể giặt được quần áo. Nếu gặp người lạ thì con hãy dùng thuật đọc tâm với hắn, nếu hắn có ý đồ bất chính thì con cứ thẳng tay đánh chết hắn. Nếu con không đánh lại được thì nhớ gọi ta”.

Tầm Tầm gật đầu. Mạc Mặc vỗ hông nó: “Đi chơi đi, lát nữa nghe thấy ta gọi thì con quay về nhé”.

Tầm Tầm hôn lên trán Mạc Mặc: “Phụ thân cũng vậy, nếu gặp kẻ xấu, không đánh lại được thì phụ thân nhớ gọi Tầm Tầm”. Nói rồi nó vui sướng chạy đi.

Mạc Mặc sờ trán cười nói: “Đúng là đồ tinh ranh”. Mạc Mặc nhìn lên núi, thầm nghĩ Nhược Nhất sẽ chưa xuống ngay, liền tìm một nơi kín đáo ngồi xuống và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tầm Tầm chạy tới dưới một tán cây đại thụ, nhìn trái nhìn phải rồi đào hố tìm kiến. Huân Trì từng dạy nó trò chơi dùng bùn nặn một tòa thành, sau đó dùng yêu lực dẫn dắt kiến đi lại trong đó. Về sau Mạc Mặc biết được, liền bảo nó nặn hai tòa thành, để kiến ở hai tòa thành chiến đấu với nhau, bên chiến thắng sẽ chiếm lĩnh thành trì của đối phương.

Tầm Tầm rất thích trò chơi này, lúc nào nó cũng đòi Nhược Nhất và Huân Trì chơi cùng. Nhưng Nhược Nhất cảm thấy trò chơi này quá bạo lực, xác kiến chất đầy đất, không có lợi cho sức khỏe cũng như tâm lý của trẻ nhỏ.

Vì chuyện này mà ba người lớn đã ngồi với nhau, nghiêm túc thảo luận. Huân Trì không nghiêng về bên nào, nhưng bày tỏ thái độ vạn vật đều có linh hồn, kẻ sát hại chúng sẽ bị trời phạt. Nhược Nhất và Mạc Mặc đập bàn cãi cọ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định hạn chế số lần Tầm Tầm chơi trò này. Lần nào nó cũng thấy không được chơi thỏa thích. Bây giờ không có ai quản, Tầm Tầm rất vui.

Tầm Tầm nặn tòa thành xong nhưng tìm mãi không thấy kiến, nó đang sốt ruột thì bỗng nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện một đôi ửng nền trắng với hoa văn xanh. Nó nhìn lên theo đôi ửng đó, đó là một người

rất đẹp. Hắc đứng yên ở đó, sắc mặt không ra uy, không phần nộ nhưng vẫn khiến người ta sinh lòng kính trọng.

Tầm Tầm nghĩ, người này có nụ cười đẹp giống Huân Trì thúc thúc, nhưng lại không khiến người ta thấy thân thiết như thúc ấy. Nó dùng thuật đọc tâm, chậm rãi dò xét suy nghĩ của người đó, nhưng nó chỉ thấy một vùng hư không. Tầm Tầm đang thấy kỳ lạ thì người đó bước lên trước mấy bước, cười nói: “Thuật đọc tâm? Không dễ có được năng lực trời sinh ấy”. Hắc đổi giọng nói, “Người là con của Thương Tiêu?”.

Giọng của người này rất hay, còn hay hơn cả giọng của Huân Trì thúc thúc, nhưng nếu so sánh thì giọng của phụ thân mình vẫn hay hơn. Tầm Tầm đứng dậy, nó chỉ cao hơn đầu gối của người đó một chút. Nó nhìn lên nhưng chỉ nhìn thấy cằm của người đó. Tầm Tầm bắt mẫn kéo áo hắc, bàn tay còn dính bùn in hai vết tay lên bộ quần áo trắng muốt: “Mẫu thân nói khi trò chuyện, nhìn vào mắt người khác là bày tỏ sự tôn trọng, Tầm Tầm tuy nhỏ nhưng cũng phải được tôn trọng”.

Người đó khẽ cười hai tiếng rồi ngồi xuống. Tầm Tầm hài lòng gật đầu: “Cháu không phải con của Thương Tiêu”.

Quý Tử Hiên không cười nữa. Tử Đan từ trước tới nay chưa từng mang thai, thằng bé này không phải là con của Thương Tiêu... Hóa ra khi ấy, hắc đã thật sự cứu con của mình.

“Vì sao thúc thúc không nhìn cháu?”, Tầm Tầm bắt mẫn.

“Ta không nhìn được”.

“Không nhìn được?”.

“Ừm, giống như khi hai mắt nhắm lại ấy”.

Tầm Tầm làm theo lời hắc, nhắm mắt lại một lúc. Sau khi mở ra thì nó cau mày, giờ bàn tay dính đầy bùn hươ hươ trước mặt hắc, thấy con người màu xám của hắc vẫn không động đậy nhìn về phía trước, nó lại dùng ngón tay mềm mại chạm vào mắt hắc, dẫu môi nói: “Thúc thúc đừng đau lòng, không nhìn thấy cũng không sao, chỉ cần Tầm Tầm nhìn thúc thúc là được”.

Cảm giác ấm áp vẫn đọng lại nơi khóe mắt, Quý Tử Hiên sững người một lúc rồi mới nói: “Cháu tên là Tầm Tầm?”.

“Cháu tên là Mạc Tầm”.

Quý Tử Hiên im lặng một lúc, nhưng câu tiếp theo của Tầm Tầm càng khiến hai lông mày hắc khẽ cau lại.

“Mẫu thân và Huân Trì thúc thúc gọi cháu là Tầm Tầm, phụ thân gọi cháu là Đồ hại cha”.

“Phụ thân?”, Quý Tử Hiên hỏi: “Ai là phụ thân của cháu?”.

Nhắc tới điều này, dường như Tầm Tầm rất kích động, nó bỗng quên đi sự thật là người đang đứng trước nó không nhìn được, khua chân múa tay miêu tả: “Phụ thân rất đẹp, đẹp thế này này!”. Nó vòng hai tay thành một vòng tròn lớn. “Phụ thân rất thông minh, so với sắc đẹp thì độ thông minh của phụ thân còn hơn nhiều. Phụ thân rất lợi hại, lợi hại nhiều hơn cả độ thông minh nữa ấy”. Nó thử làm vòng tròn lớn hơn, nhưng cánh tay không dài được như vậy nên nó đành đổi sang cách trần thuật: “Những lúc mẫu thân đánh nhau với phụ thân, phụ thân đều thắng”.

Nụ cười trên môi Quý Tử Hiên cứng đờ: “Họ đánh nhau?”.

Tầm Tầm thật thà gật đầu: “Vâng, phụ thân nói là rất thích ức hiếp mẫu thân cháu”.

Bàn tay của Quý Tử Hiên khẽ nắm chặt rồi lại buông ra, hắc nắm bàn tay nhỏ dính đầy bùn của Tầm Tầm, dùng tay áo lau sạch cho nó: “Cha mẹ cháu ở gần đây sao?”.

Tầm Tầm đáp vâng. Quý Tử Hiên bế thằng bé lên, để nó ngồi trên cánh tay của mình: “Cháu có muốn tạm thời làm đôi mắt của thúc thúc, đưa thúc thúc đi tìm... phụ thân của cháu không?”

“Vì sao muốn tìm phụ thân của cháu?”. Tầm Tầm hỏi câu này hoàn toàn vì hiếu kỳ mà không hề có ý gì, nó thực sự muốn được thân thiết với vị nam tử này.

“Có bao giờ cháu nghĩ phụ thân của cháu cũng bị người khác ức hiếp không?”.

Tầm Tầm kiên định lắc đầu: “Không thể có điều đó được”.

“Hãy thử nhé, ức hiếp phụ thân cháu chắc cũng rất thú vị”.

Mạc Mặc trốn trong bụi cỏ đã ngủ rất say, mấy ngày gần đây phải liên tục đi đường khiến sắc mặt cô tiêu tụy và nhợt nhạt đi nhiều. Nhưng cho dù đang ngủ say, cô vẫn nắm chặt bàn tay.

Tầm Tầm bảo Quý Tử Hiên đặt nó xuống, nó bước tới, chạy vòng quanh Mạc Mặc. Tiếng bước chân khe khẽ của Tầm Tầm không đánh thức nổi cô, Tầm Tầm lén cười bóp mũi Mạc Mặc. Mạc Mặc khó thở, từ từ mở mắt, nhìn thấy đôi mắt tươi cười rạng rỡ của Tầm Tầm, cô nhoẻn miệng cười. Tới khi nhìn thấy người đứng sau Tầm Tầm, nụ cười ấy lập tức cứng đờ.

Hắn vẫn cười dịu dàng vô hại như thế. Tầm Tầm chỉ Quý Tử Hiên, đang định nói thì Mạc Mặc ôm chầm lấy nó, đứng dậy quay người bỏ chạy.

“Mạc cô nương”. Giọng hắn không lớn, không hề có ý uy hiếp, nhưng tiếng gọi nghe có vẻ bình thường ấy lại khiến Mạc Mặc lập tức dừng bước. Tầm Tầm ở trong lòng Mạc Mặc khó hiểu ngẩng đầu nhìn Mạc Mặc.

“Đã lâu không gặp cô nương, vì sao vừa nhìn thấy ta đã bỏ chạy?”. Tai Quý Tử Hiên giật giật nghe ngóng động tĩnh xung quanh, khi không nghe thấy ai lên tiếng hắn mới cười nói: “Nghe nói vợ chồng các người ở chỗ này nên ta đặc biệt tới xem sao, sao không thấy phụ thân của đứa trẻ này vậy?”.

Mạc Mặc lại một lần nữa thâm chí rửa: Tên này mù không triệt để.

Tầm Tầm giãy giụa trong lòng Mạc Mặc, đang định lên tiếng thì bị Mạc Mặc lườm. Trong lòng Mạc Mặc hết lần này đến lần khác bảo nó ngậm miệng. Tầm Tầm đọc được tiếng lòng của Mạc Mặc, ầm ừ nhìn Quý Tử Hiên, không nói gì nữa.

Mạc Mặc quay người, vén hết tóc ra sau gáy, lập tức đứng thẳng trong tư thế phòng bị: “Kể ra thì đã một thời gian dài không gặp. Quý cung chủ vẫn khỏe chứ?”.

Quý Tử Hiên lắc đầu: “Không thể nói là khỏe được, hai năm trước sau khi đỡ thiên kiếp ột chú cừu vĩ bạch hồ, cơ thể ta luôn có chút khó chịu”.

Mạc Mặc cười: “Xem ra thiên kiếp hôm ấy cũng không lợi hại lắm, bây giờ Quý cung chủ vẫn có sức lực tới lãnh địa của yêu tộc chạy nhảy cơ mà”.

Quý Tử Hiên sờ lên khóe mắt dường như vẫn còn hơi ẩm của mình – nơi Tầm Tầm chạm vào lúc nãy, cũng cười nói: “So với thứ ta đã cứu được... thì thiên kiếp đó... quả thực chẳng có gì to tát”.

Sắc mặt Mạc Mặc biến đổi. Trước đây thiên lôi lợi hại thế nào không phải cô không biết, Quý Tử Hiên ở xa muốn dẫn dụ nó đến đã phải bỏ ra không ít linh lực, chứ chưa cần nói đến chuyện chịu đựng thiên lôi. Bây giờ hắn nói như vậy, cũng có thể lý giải là, thực ra hắn cũng hy vọng Tầm Tầm có thể sống sót. Nếu hắn muốn có Tầm Tầm... Mạc Mặc nhìn đứa bé trong lòng mình, nếu hắn muốn có Tầm Tầm...

54. Chương 54

Chương 54

Tầm Tầm đọc được tiếng lòng của Mạc Mặc,

nó giãy mạnh trong lòng cô, lớn tiếng nói: “Không được bỏ Tầm Tầm! Không được bỏ Tầm Tầm! Tầm Tầm muốn ở với phụ thân cơ!”.

Mạc Mặc vỗ vỗ hông nó: “Đừng làm ồn nữa!”.

Quý Tử Hiên vẫn cười: “Ta rất muốn gặp phụ thân của đứa trẻ này, kẻ đó có phong thái như thế nào mà có thể khiến nó yêu quý như vậy”.

Mạc Mặc nhếch mép gượng cười. Bỗng nghe thấy một tiếng thét kinh hãi từ xa vọng tới: “Mạc Mặc!”, Nhược Nhất từ trên núi đi xuống.

Quý Tử Hiên cười nói: “Ồ, xem ra lần trước Mạc cô nương tới Tầm Thường cung làm khách đã giấu giếm ta rất nhiều chuyện”.

Mạc Mặc an ủi Tầm Tầm xong, đột nhiên nói với Quý Tử Hiên: “Vậy vì sao Quý cung chủ không mời ta tới Tầm Thường cung làm khách thêm lần nữa, lần này ta nhất định sẽ nói rõ mọi chuyện với người”.

Quý Tử Hiên càng cười tươi: “Phụ thân của đứa trẻ cũng đi cùng chứ?”.

“Quý cung chủ nên biết rõ mới phải, đây là chuyện giữa hai chúng ta”.

“Mạc Mặc!”. Nhược Nhất chạy tới bên cạnh Mạc Mặc, kéo cô ấy, thấp giọng hỏi: “Cô làm gì đó?”.

Mạc Mặc không đáp lời Nhược Nhất, ném Tầm Tầm về phía Quý Tử Hiên, nói: “Đỡ lấy”. Nhược Nhất rùng mình, Quý Tử Hiên không nhìn thấy! Hắn không nhìn thấy!

Cho dù Quý Tử Hiên không nhìn thấy, nhưng với tu vi của hắn, một người bị ném về phía hắn như vậy, hắn vẫn có thể phân biệt phương hướng chính xác. Cơ thể hắn vụt qua, trong nháy mắt Tầm Tầm liền rơi vào trong vòng tay hắn.

Huyệt Thái Dương của hắn bắt giạt giạt: “Thường ngày cô đối xử với nó như vậy sao?”.

“Thằng bé là con ta, đương nhiên ta thích thế nào thì làm thế ấy. Phiền Quý cung chủ đợi ở đây một lát, ta còn có chuyện muốn nói với Nhược Nhất”. Nói rồi Mạc Mặc không thèm quan tâm tới sắc mặt xám đen của Quý Tử Hiên, kéo Nhược Nhất ra xa.

Quý Tử Hiên xoa đầu Tầm Tầm, thằng bé có mái tóc mềm mại rất giống hắn: “Mẫu thân của cháu thật vô tình”.

Tầm Tầm nghiêng đầu nghĩ một lúc: “Mẫu thân còn đỡ, phụ thân mới vô tình”.

“Ồ?”. Nụ cười bên môi Quý Tử Hiên cứng đờ, “Ta rất tò mò về phụ thân cháu”.

Sau khi bụi cây đã che khuất hình bóng của Quý Tử Hiên, Mạc Mặc mới kéo Nhược Nhất dừng lại. Nhược Nhất vội nói: “Cô đến Tầm Thường cung làm cái gì chứ! Nếu Quý Tử Hiên muốn hại Tầm Tầm...”.

Mạc Mặc lắc đầu, nói như nghĩ ngợi điều gì đó: “Tôi thấy bộ dạng của hắn không giống như sẽ giết Tầm Tầm. Có lẽ là trước đây chúng ta đã nghĩ hắn quá tàn nhẫn”. Nhược Nhất nhớ tới bộ dạng của Quý Tử Hiên khi hắn vội vàng đỡ Tầm Tầm lúc nãy, cô im lặng. Mạc Mặc hỏi: “Chuyện của Thương Tiêu thế nào?”.

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt của Nhược Nhất u ám: “Chàng đã thật sự nhập ma, bị giam trên một hòn đảo ngoài biển”.

Mạc Mặc cau mày: “Cô định làm thế nào?”.

“Đi tìm chàng”. Lòng bàn tay của Nhược Nhất khẽ nắm lại, ánh mắt kiên định.

Mạc Mặc nghĩ một lúc: “Nếu đã vậy, chúng ta hãy chia nhau hành sự, cô đi tìm Thương Tiêu, tôi đưa Tầm Tầm tới Tầm Thường cung. Nếu Quý Tử Hiên muốn hại Tầm Tầm, tôi sẽ liều mạng đưa Tầm Tầm ra ngoài. Nếu hắn đối xử tốt với Tầm Tầm... vậy thì tôi có thể an tâm quay trở về”.

“Quay trở về?”. Nhược Nhất giật nảy mình.

Mạc Mặc vén tay áo lên, xòe lòng bàn tay ra: “Không quay về thì tôi sẽ vĩnh viễn ở lại đây”.

Nhược Nhất sững sờ nhìn vết màu xanh ở khắp lòng bàn tay Mạc Mặc, giống như một con rắn độc uốn lượn lên cổ tay cô ấy, men theo cánh tay bò lên trên. Nhược Nhất tròn mắt nhìn: “Chuyện này... chuyện này là thế nào?”.

“Linh lực bài trừ lẫn nhau”, Mạc Mặc nói rất khẽ, “Đây không phải thế giới của tôi, không chứa nổi tôi”.

Nhược Nhất chỉ thấy cổ họng mình khô rát: “Chẳng phải cô nói, cô có kết giới có thể bảo vệ mình sao... Chuyện này bắt đầu từ lúc nào vậy?”.

“Tôi không phải thần, không thể thay đổi được vòng quay của số phận. Kết giới ư, giữa trời đất mệnh mệnh này, kết giới của tôi chẳng là gì”.

Nhược Nhất tức giận: “Vì sao cô không nói sớm! Cô lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ! Sinh Tầm Tầm xong, dưỡng thương xong, cô có thể quay trở về, đâu phải cô không quay về được...”.

“Tôi không nữ. Nghĩ tới Đồ hại cha vừa chào đời đã không có cha, tôi không thể để nó không có mẹ. Hơn nữa, nếu tôi quay trở về... Nhược Nhất, cô ở trái đất hai năm thì bên này chớp mắt đã là hai trăm năm. Nếu tôi quay trở về, vết thương của tôi cũng phải mất ba đến năm năm mới khỏi được. Nếu tôi cáo biệt cô, thì sẽ là năm trăm năm sau chúng ta mới gặp lại. Đến lúc ấy cô có còn nhớ tôi không? Cho dù cô nhớ, nhưng Tầm Tầm chắc chắn sẽ không biết tôi là ai. Bây giờ Đồ hại cha đã nhận ra tôi, nó cũng có cha rồi, vừa đúng như tâm ý ban đầu của tôi muốn chơi cha nó một vỏ, lại không cần tôi lo lắng nó sẽ sống không tốt. Ha, cô thấy đấy, Quý Tử Hiên dù gì cũng là thủ lĩnh tiên tộc, dưới trướng hắn có hàng ngàn hàng vạn đệ tử, hắn nhất định có thể dạy bảo được Tầm Tầm”.

Nhược Nhất im lặng nhìn Mạc Mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Nếu cô đã quyết định rồi, tôi còn có thể nói gì được nữa. Mạc Mặc, cho dù năm trăm năm sau gặp lại, tôi cũng vẫn sẽ nhớ cô”.

Mạc Mặc nhếch mép cười, vỗ vai Nhược Nhất nói: “Chỉ cần lần này cô không cùng tên Thương Tiêu đó đồng quy vu tận, năm trăm năm sau, tôi cũng vẫn nhớ cô”.

Nhược Nhất bước lên, ôm chặt Mạc Mặc: “Phù thủy thôi, bảo trọng nhé”.

“Nha đầu đáng chết, cô cũng vậy nhé”.

“Nếu cô quay về nhớ phải trông nom Tiểu Hắc Ốc Bên Bờ Hồ Đại Minh của tôi thật tốt. Đừng để kẻ trộm đột nhập đấy”.

“Ha”. Mạc Mặc cười, rồi lại nghiêm mặt nói với Nhược Nhất: “Cô là người thiếu quyết đoán, nếu việc gì nên quyết đoán mà cô lại do dự thì cô sẽ gặp rắc rối đấy. Nhược Nhất, cô hãy nhớ, cô càng muốn có mọi thứ thì càng chẳng thể giữ được. Hãy suy nghĩ thật kỹ thứ gì là quan trọng nhất rồi liều mạng giữ lấy nó”.

“Mạc Mặc, cô đã biết cái gì mới là quan trọng nhất với mình rồi sao?”.

Mạc Mặc sững người, lắc đầu cười nói: “Nhan Nhược Nhất, không thể không nói cũng có lúc cô nhạy bén ra trò. Quả nhiên nói bao giờ cũng dễ. Thứ quan trọng nhất với tôi...”. Cô ấy nhìn người cách mấy bụi cây. “Có lẽ là tự do, có lẽ là Tầm Tầm... hoặc có lẽ là thứ khác”.

“Dù sao thì thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thắng!”. Mạc Mặc mỉm cười sảng khoái, vỗ vai Nhược Nhất. “Cuối cùng chị đây tặng cô một câu, khi làm chuyện đó cô phải đeo bao cao su, nếu không, tới khi ‘trúng giải’ rồi, món quà ấy thật sự là mối họa to lớn!”. Mạc Mặc vẫy tay, bước đi phóng khoáng.

Khi Nhược Nhất nhìn thấy Quý Tử Hiên đưa Mạc Mặc và Tầm Tầm bay lên, cô nghĩ, cái gì mà thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thắng, đó chẳng phải đều là đưa ra lựa chọn trước sự ép buộc của cuộc đời hay sao... Mạc Mặc, thì ra cách thuận theo tự nhiên của cô là chấp nhận vận mệnh hay sao...

Còn vận mệnh chính là chuyện đã chắc như đinh đóng cột mà chúng ta không thể thay đổi dù chỉ một chút sao?...

Thứ Tử Đan đưa cho Nhược Nhất là một tấm bản đồ hàng hải chi tiết.

Tuy Nhược Nhất không hiểu, nhưng Huân Trì có thể giảng giải rõ ràng, chi tiết về tất cả những thứ được đánh dấu trên bản đồ, khiến Nhược Nhất nghe mà cảm khái vô cùng: “Huân Trì, có thật là người chỉ sống trong Không Tang sơn không?”.

Hắn cười như mây bay gió thoảng: “Ta vốn không có việc gì làm nên thích đọc sách, linh vật trong núi đã đem về cho ta rất nhiều loại sách. Sách về hàng hải, tuy ta không hứng thú lắm nhưng cũng có đọc qua”.

Nhược Nhất gật đầu, tưởng cách đọc qua của hắn chỉ là tìm hiểu đôi chút. Nhưng đến khi thật sự ra biển, Nhược Nhất mới biết, từ “đọc qua” mà Huân Trì nói quả thực là khiêm tốn vô cùng!

Một con thuyền lớn có thể đi ra biển, Huân Trì mượn linh lực đẩy nó đi. Hắn thông thạo cách làm thế nào để căng buồm, làm thế nào để điều khiển gió, chỗ nào có dòng chảy ngược, chỗ nào có đá ngầm, giống hệt như một lão thuyền phu sống cả đời trên biển.

Nhược Nhất càng cảm thấy Huân Trì cao thâm khó dò. Huân Trì chỉ đáp lại bằng nụ cười ôn hòa: “Chẳng qua là do ta sống lâu hơn cô nương một chút mà thôi”.

Sống từ thời đại thần diệt đến bây giờ, có lẽ là rất rất rất lâu rồi. Nhờ vào cái sự “sống lâu hơn một chút” của Huân Trì, nên cuộc sống trên biển của Nhược Nhất cũng coi như thuận lợi. Huân Trì không bao giờ hỏi Mạc Mặc và Tầm Tầm đã đi đâu, giống như Nhược Nhất cũng không hỏi hôm ấy hắn đã nói những gì với Tử Đàn sau khi cô đi. Đối với Huân Trì, hắn có thể đoán được hướng đi của mẹ con Mạc Mặc. Còn đối với Nhược Nhất, đã là bạn bè thì phải tuyệt đối tin tưởng nhau.

Trăng trên biển lúc nào cũng sáng hơn khi ở đất liền. Nhược Nhất thường xuyên bị hoa mắt. Hằng đêm, cứ ngủ đến một giờ nhất định là cô lại bị ánh sáng của song nguyệt đánh thức. Nhìn hai đường tròn ngày một gần nhau, cảm giác trong lòng cô khó có thể diễn tả thành lời.

Có kịp không? Nhất định phải tới kịp. Bỏ lỡ nhiều lần như vậy rồi, lần này cô nhất định phải chúc mừng sinh thần Thương Tiêu, sinh thần mà cô chọn cho hắn.

Một buổi sáng sớm, Nhược Nhất lơ mơ ngủ, bỗng thấy có người lay mình dậy, có chút vội vã. Nhược Nhất mở mắt nhìn thấy Huân Trì hơi cau mày, hắn kéo cô xuống giường, đưa cô ra ngoài. Khoảnh khắc bước lên sàn thuyền, Nhược Nhất hơi sững sờ: “Đó là cái gì thế?”.

Một cơn gió lốc đang không ngừng xoay tròn một chỗ, nước biển bị gió lốc cuốn lên bắn thẳng lên trời. Nhìn từ xa, cảnh tượng ấy vô cùng hùng vĩ, khiến lòng người hoang mang run sợ.

Huân Trì mở tấm bản đồ trên tay, chỉ cho Nhược Nhất xem: “Chỗ đó là hòn đảo mà Thương Tiêu bị giam”.

Nhược Nhất ngây người: “Cái gì cơ?”. Thì ra gió lốc cố định một chỗ là bởi vì nó xoay tròn quanh hòn đảo ấy. Nhìn thế trận này, với sức gió này thì có lẽ bất cứ con thuyền nào lại gần cũng chỉ có kết cục bị quét cho tan tành.

Nhược Nhất khàn giọng, nhớ tới lời Tử Đàn đã nói: “Kẻ ở ngôi cao phải quyết đoán trong việc giết phạt, không được mềm lòng”. Nhược Nhất lẩm nhẩm như không thể tin nổi: “Không được mềm lòng là phải đối xử tuyệt tình với Thương Tiêu như vậy sao? Mãi mãi giam chàng ở hòn đảo này... thật sự muốn mãi mãi giam chàng ở hòn đảo này sao?”.

Huân Trì lại cau mày nói: “Thế trận này chớ chắc đã là do Tử Đàn làm. Một là, người thi triển thuật này chắc chắn sẽ hao tổn rất nhiều yêu lực, nhưng chúng ta gặp Tử Đàn trên U Đô, hơi thở của nàng ấy bình ổn, yêu lực dồi dào, không hề giống bộ dạng một người vừa thi triển phép thuật này; Hai là, nhìn kỹ gió lốc này mà xem, giống như là gió cuốn từ trong ra ngoài. Có lẽ là do chính người ở trên đảo thi triển phép thuật”. Huân Trì thở dài, “Đây có lẽ là thuật Thương Tiêu tự thi triển ỉn. Ngăn ma khí bên ngoài xâm nhập, cản ma khí bên trong thoát ra, cũng là để phòng khi bản thân nhập ma quay về Cửu Châu... Đến bây giờ, ta thật sự cảm thấy Thương Tiêu không hổ là bá vương của Cửu Châu”.

Nhược Nhất chỉ muốn mắng Huân Trì ăn nói bậy bạ.

Thương Tiêu trong mắt người đời là một người không biết buồn vui, không biết đau thương, vô cùng đẹp đẽ và vô cùng mạnh mẽ. Hắn hoàn mỹ gần như là thần.

Nhưng người đời không nhìn thấy sự cô độc lạnh lẽo của Thương Tiêu khi một mình hắn đứng trên đỉnh Hàn Ngọc; không nhìn thấy sự mệt mỏi cùng cực của hắn sau mỗi cuộc chiến, sự buồn bã khi ngắm trăng đêm. Thương Tiêu dù mạnh mẽ như thế nào cũng vẫn có máu có thịt! Nhập ma thì sao chứ? Đối với Nhan Nhược Nhất, Thương Tiêu vẫn tồn tại đầy sức sống, vẫn là nam tử nấu cho cô một bát mì suông dính bột, biết tức giận, biết ghen tuông, đằng sau sự lạnh lùng của hắn là tính cách trẻ con khiến người ta bực bội; hắn cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau đớn.

Thương Tiều chưa bao giờ là vương giả, chàng chỉ là Tiều hồ ly của Nhan Nhược Nhất.

Đứng trên sàn thuyền, vẫn còn cách luồng gió lốc rất xa, nhưng gió đã cứa vào da mặt cô đau nhói.

Huân Trì cau mày: “Không thể lại gần hơn được nữa, nếu lại gần thì chiếc thuyền này sẽ bị gió quất cho tan tành”.

Nhược Nhất kiên định nhìn trận gió lốc phía xa: “Huân Trì, người đi trước đi”. Cô dang hai tay, nín thở, tập trung tinh thần xác định hướng gió, mặc cho gió cuốn đi, sau đó cô nhanh chóng cuốn vào vòng lốc xoáy.

Huân Trì muốn kéo cô lại cũng không kịp. Hắn rất lo lắng, Nhược Nhất mới học được thuật đi trên nước không lâu, chưa thể hoàn toàn khống chế linh lực trong cơ thể, tùy tiện đi như vậy... Nếu Nhược Nhất may mắn sống sót thì cũng sẽ bị trọng thương!

55. Chương 55

Chương 55

Cảnh tượng hỗn loạn lướt qua đầu Nhược Nhất, luồng gió như muốn cứa nát cô, những giọt nước bắn lên giống như những thanh kiếm sắc nhọn đâm vào người cô khiến cô hết hoảng vùng vẫy.

Sau đó Nhược Nhất mất đi ý thức.

Đến khi Nhược Nhất tỉnh lại, bên tai cô là tiếng côn trùng rả rích, trước mắt cô là đồng lửa bập bùng chiếu sáng màn đêm. Bên đồng lửa có một người đang khẽ cời đồng lửa.

“Tiều hồ ly!”. Nhược Nhất ngồi phắt dậy, toàn thân đau nhức rã rời. Cô ngồi dậy rồi lại nhanh chóng ngã xuống, đau gần chết.

Người ngồi bên đồng lửa chậm rãi quay mặt lại, vì ngược sáng nên Nhược Nhất không nhìn rõ mặt hắn. Nhưng nhìn đường nét trên khuôn mặt hắn, Nhược Nhất biết chắc hắn không phải là Thương Tiều. Nhược Nhất thấy hụt hẫng trong lòng, nhắm mắt nghĩ một lúc rồi hỏi: “Người là ai? Đây là đâu?”.

Người đó cười nhạt: “Cô hay thật đấy, không biết đây là đâu mà dám liều lĩnh xông vào, cũng không sợ lốc xoáy xé nát cô sao?”.

Lốc xoáy? Nhược Nhất nghe thế, hai mắt bừng sáng nhìn chằm chằm vào người bên đồng lửa: “Người muốn nói, đây là hòn đảo trong lốc xoáy đó? Ta đã vào đây rồi! Người đã cứu ta?”.

“Ha”. Hắn cười châm biếm, “Ta làm gì có bản lĩnh đó, người cứu cô là quái – vật có bản lĩnh phi thường”.

Như bị ngữ điệu lạnh lùng của người đó đâm thẳng vào tim, Nhược Nhất nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, kìm nén cảm xúc: “Chàng... chàng đâu?”.

“Ai biết”. Hắn ném cây củi khô trên tay vào trong đồng lửa, “Có lẽ đang ở đâu đó liếm láp vết thương”.

Nhược Nhất thấy lòng mình thất lại, dè dặt hỏi: “Chàng bị thương sao?”.

Người đó liếc mắt nhìn Nhược Nhất rồi lại ngẩng đầu nhìn bức tường gió phía xa: “Hắn định mãi mãi phong ấn phép thuật của mình, cô tưởng là hắn đang đùa sao? Da thịt hắn bị nhiều vết cắt, nhưng hắn đã là thân thiên ma rồi, bất tử bất diệt, những vết thương ấy chắc sẽ khỏi rất nhanh”.

Nhược Nhất nghe mà mặt tái nhợt, trong lòng cô chỉ biết Thương Tiều vẫn tới cứu mình, có thể thấy chàng vẫn còn thần trí. Nhưng cô lại nghĩ, bây giờ Thương Tiều đang một mình chịu đựng nỗi giày vò đau đớn, không có ai ở bên, không có ai chăm sóc, một mình chịu đựng những đau đớn và cô đơn... nỗi chua xót trào dâng trong lòng Nhược Nhất, càng lúc càng khó khống chế, dần dần lan ra khắp xương cốt tứ chi.

Nhược Nhất run tay chống người dậy, cô định hôm nay cho dù phải bò cũng phải đi tìm chàng bằng được.

“Ha, đúng là một nữ tử nặng tình”.

Nhược Nhất không bận tâm tới người đó, hẩn nheo mắt nói: “Ta rất tò mò, nếu cô đã bận tâm tới hẩn như vậy thì hai trăm năm trước vì sao lại tuyệt tình nhảy từ trên đỉnh U Đô xuống như vậy?”.

“Người biết ta sao?”.

“Nhan Nhược Nhất, nghe danh đã lâu”. Hẩn tiện tay nhổ cây cỏ rồi cầm nó trong tay. “Trải qua tai họa hai trăm năm trước, còn ai có thể quên tên cô chứ”. Câu nói này vô cùng mỉa mai, thậm chí còn mang theo chút thù hận.

Nhược Nhất cảnh giác hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

“Ta ư? Ta là Vụ Quy”.

(*) Từ gốc Hán của “rùa đen” là “ô quy”. “Vụ quy” (ù) có âm đọc gần giống với “ô quy” (wū guī) nên Nhược Nhất nghe nhầm.

Rùa đen(*)... Nhược Nhất mấp máy khóe miệng. Sau đó cô nghe hẩn nói: “Ta là một kẻ đáng thương muốn ra biển tìm một mối nhân duyên tươi đẹp. Tìm kiếm đã lâu, ta nhứt chí muốn trở về, nhưng lại bị phép thuật mà Thương Tiêu thi triển nhốt trên đảo này. Xem ra mệnh ta xung khắc với yêu quái, cực kỳ xung khắc!”. Lời hẩn nói ám chỉ một điều khác, hình như trong lòng hẩn tràn đầy oán hận nhưng hẩn lại không biết phải làm thế nào.

“Nếu đã như vậy, bây giờ ngươi ở cùng ta thì có ích gì, ta sẽ đi tìm Thương Tiêu, trước khi chàng hồi tỉnh ta sẽ không rời khỏi hòn đảo này, chỉ bằng ngươi hãy tự tìm đường ra đi”.

“Chẳng phải ta đã tìm được đường ra rồi sao?”, hẩn nói. “Đảo này chu vi trăm dặm đều bị Thương Tiêu thi triển phép thuật, ta không phải Thiên Vương nên không có khả năng tìm được đường ra, nhưng Nhan Nhược Nhất, cô thì khác”. Giọng nói của hẩn có chút bông lơn như một kẻ ăn chơi trác táng: “Thương Tiêu đã thành thiên ma nhưng vẫn còn thần trí để cứu cô, có thể thấy tình cảm hẩn dành cho cô sâu nặng thế nào. Bây giờ ta bắt cô, dùng tính mệnh của cô để uy hiếp hẩn. Cứ đợi ở đây thì cũng chết, thay vì chờ chết, chi bằng đánh cược xem rốt cuộc lý trí của hẩn còn mấy phần. Nếu hẩn thả ta, cô có thể chết cùng hẩn ở đảo này. Nếu hẩn giết ta và cô, được, nếu có ngày hẩn ý thức được rằng hẩn đã tự tay giết chết cô, biểu cảm của hẩn chắc chắn sẽ rất thú vị, cho dù đời này hẩn trở nên điên điên dại dại... có cô chết cùng thì ta cũng chẳng thiệt gì”.

Nhược Nhất hận tới mức nghiến răng.

“Bây giờ là buổi tối, ma tính của hẩn đang rất mạnh, ta không dám chọc vào, đợi đến ngày mai trời sáng... Nhan cô nương, cô hiểu chứ”. Hẩn vừa nói vừa thoải mái nằm xuống đất, ngáp ngủ nói: “Đêm nay cô nương hãy ngủ một giấc, ngày mai có một trận chiến khó khăn đấy”. Hẩn quay người rồi ngủ mất.

Nhược Nhất lén lườm kẻ đó vài cái, cô thở dài rồi cũng đành nhắm mắt. Nhưng cô đã ngủ lâu như vậy rồi, nên bây giờ không thấy buồn ngủ nữa. Cô trần trọc mãi, cuối cùng vẫn mở mắt nhìn bầu trời.

Bầu trời trên hòn đảo nhỏ bị những con sóng lớn do lốc xoáy cuốn thành chia cắt khiến cô không nhìn thấy song nguyệt, không biết chúng tròn hay khuyết. Mà sóng gió ngăn cách thế giới này lại nhốt cô và Thương Tiêu ở cùng một nơi, cho dù bây giờ không thể nhìn thấy nhau, nhưng chỉ cần nghĩ thế thôi là cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Thương Tiêu, ngày mai ta được gặp chàng rồi, chàng có nhớ ta không?

Ta rất nhớ chàng.

Hôm sau, Nhược Nhất tỉnh dậy trong cơn đau buốt. Cô cau mày bịt lòng bàn tay đang chảy máu không ngừng của mình lại, tức giận quát: “Ngày rùa đen, đầu ngươi có vấn đề à?”.

Vụ Quy đang cầm một thanh kiếm dài ba thước cứa vết sẹo cũ trên lòng bàn tay của Nhược Nhất, mặt lạnh tanh trả lời: “Bây giờ ta mới dùng cô làm mồi câu, kêu cái gì mà kêu”.

Nhược Nhất trợn mắt định mắng lại hắn, bỗng thấy trong không trung dần tỏa ra một luồng khí kỳ lạ, khác với ma khí mà cô đã từng cảm nhận được ở Anh Lương sơn. Luồng khí này càng khiến người ta cảm thấy áp lực và sợ hãi.

Thương Tiều.

Biết Thương Tiều sắp tới, Nhược Nhất cũng không quan tâm máu ở lòng bàn tay vẫn đang chảy, cô đứng dậy. Lúc này, những đau đớn trên cơ thể như tan biến, cô vội vàng nhìn xung quanh để tìm kiếm hình bóng của Thương Tiều.

Một lúc lâu sau cũng không thấy động tĩnh gì.

Máu trên kiếm của Vụ Quy đông băng, hắn cười vẻ kỳ quái: “Xem ra tình cảm của hắn với cô cũng không sâu đậm lắm, thì ra ta đã tính nhầm, hoặc cũng có thể là hắn đã hoàn toàn nhập ma nên không cảm nhận được gì”.

Lúc này Nhược Nhất không còn tâm tư nghe những lời than phiền ấy của Vụ Quy, cô cầm kiếm của hắn, nắm chặt rồi cửa một đường trong lòng bàn tay mình, máu liền chảy ra xối xả.

Vụ Quy kinh ngạc, nhìn máu trên kiếm và cả mảnh thịt bị cửa rời trên lòng bàn tay của Nhược Nhất, hắn nghẹn lời không nói gì.

“Thương Tiều!”, Nhược Nhất gào lớn: “Thương Tiều!”. Nhược Nhất gọi tên Thương Tiều, giống như khoảnh khắc cô nhảy xuống từ đỉnh Hàn Ngọc, nhưng lúc ấy là sự tuyệt vọng thê lương khi phải ra đi, còn bây giờ là sự tha thiết mong được gặp lại. Bầu không khí vẫn ngọt ngào, Thương Tiều vẫn không chịu xuất hiện.

Sắc mặt Nhược Nhất tái nhợt, nhưng đôi mắt cô sáng đến lạ kỳ, cô khẽ lẩm bẩm: “Chàng không nhập ma, chàng không nhập ma”. Cũng không biết là cô đang nói cho ai nghe.

Bỗng nhiên, một bóng trắng lướt qua, Vụ Quy vung thanh kiếm trên tay định kề kiếm lên cổ Nhược Nhất. Nhưng không biết động tác của người đó nhanh hơn Vụ Quy bao nhiêu lần, người đó lập tức vung tay áo. Vụ Quy chỉ cảm thấy đau đớn thấu tim, miệng lập tức đầy mùi máu tanh.

Nhược Nhất quay đầu, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy một luồng sức mạnh lớn dồn về phía mình, cô không thể thở được, một bàn tay với móng tay sắc nhọn màu đen đang bóp cổ cô!

Thương Tiều đẩy Nhược Nhất ngã xuống đất, hắn bóp cổ cô, môi xanh đen, đồng tử đỏ như máu, trên mặt đầy vằn vân màu tím đậm, mái tóc màu bạc xòa xuống như tua cờ chạm vào vành tai Nhược Nhất, ngăn cách hai người với thế giới bên ngoài.

Hình như Nhược Nhất vẫn còn nhớ, lần ấy khi cô vừa quay về Cửu Châu, mái tóc của Thương Tiều cũng xòa xuống tai cô như thế, Nhược Nhất nói: “Chàng không cho ta lau mũi, ta sẽ lau mũi lên mặt chàng”. Thương Tiều nói: “Được thôi, nếu nàng có cái gan ấy”. Cuối cùng vẫn là Nhược Nhất không có cái gan ấy, không phải vì cô không dám, mà là vì cô không nỡ để Thương Tiều phải chịu một chút sỉ nhục nào, một chút cũng không nỡ.

Còn bây giờ...

“Tiều... hồ ly... chàng, chàng nữ?”.

Giết Nhan Nhược Nhất, Thương Tiều, chàng nữ sao? Thương Tiều không trả lời, lực siết trên tay không giảm mà càng lúc càng mạnh. Nhược Nhất không giãy giụa được, trong tay cô vừa ngưng tụ một điểm sáng vàng thì lập tức bị ma khí của Thương Tiều áp chế, điểm sáng vàng nhanh chóng tan biến.

Về sức mạnh và kinh nghiệm chiến đấu, hai người họ cách nhau một trời một vực... Đầu Nhược Nhất dần trống rỗng và tuyệt vọng, như vậy cũng tốt, hai người đồng sinh cộng tử, Thương Tiều cũng không cần phải tiếp tục nhập ma nữa... Nhưng Vụ Quy bị thương thì hiểu rất rõ, với sức mạnh của Thương Tiều, Thương Tiều đáng ra có thể bóp chết Nhan Nhược Nhất từ lâu rồi. Hắn biết bây giờ nội tâm Thương Tiều chắc chắn là vô cùng hỗn loạn, vừa phải đấu với ma khí, vừa phải để ý tới sinh mạng của Nhan Nhược Nhất, tâm Thương Tiều càng loạn thì Vụ Quy càng có cơ hội.

Bây giờ, thuật giam hãm xung quanh chắc chắn là hao phí không ít yêu lực của Thương Tiều, mà muốn duy trì nó thì cần nhiều yêu lực hơn nữa. Nếu lúc này người thi triển phép thuật thiệt mạng hoặc bị trọng thương, chắc chắn thuật này sẽ không cần công kích mà tự phá vỡ...

Vụ Quy đưa tay, một thanh đoản kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn: Qua kiếp nạn này, có thể giết được Thương Tiều, đúng là một cuộc mua bán có lời lớn. Hắn nhếch mép, nhưng trong lòng không hề vui vẻ. Đường như chuyện có thể thoát ra khỏi hòn đảo này hay không đối với hắn mà nói cũng đều như nhau, có điều bây giờ hắn tự nói với bản thân là phải ra ngoài.

Chỉ một lý do như vậy là đủ rồi.

Hắn nghiêm mặt, đoản kiếm sắc nhọn lóe sáng, lướt qua không trung, đâm thẳng vào sống lưng Thương Tiều. Lực đâm rất lớn, nếu đâm trúng thì có thể xuyên thủng lưng của Thương Tiều.

Nhưng Nhược Nhất trong lúc hoảng hốt đã nhìn thấy động tác của Vụ Quy, khổ nỗi cô không nói được lời nào, hàn quang lao tới, Nhược Nhất thấy thanh kiếm sắp đâm vào lưng Thương Tiều, không biết cô lấy đâu ra sức lực, nhanh chóng đưa tay ra đỡ.

Lưỡi kiếm đâm xuyên thủng mu bàn tay của Nhược Nhất, nhưng lực đâm quá mạnh, mũi kiếm vẫn đâm thẳng vào sống lưng Thương Tiều nửa tấc! Tay của Nhược Nhất và lưng của Thương Tiều áp chặt vào nhau, máu của Nhược Nhất chảy theo mũi kiếm ngấm vào xương thịt Thương Tiều. Đồng tử màu máu đục ngầu của Thương Tiều biến đổi mấy lần và dần trở nên trong hơn đôi chút.

Lúc này Nhược Nhất đau tới mức gần như ngất đi. Trước mắt tối sầm, cô cố nhịn đau để xem tình hình của Thương Tiều như thế nào, nhưng Thương Tiều ở phía trước lao đảo rồi ngất đi trước cô. Nhược Nhất thoáng cảm thấy gió ở phía chân trời dịu đi rất nhiều. Cô mơ hồ nghĩ, tên Vụ Quy ấy sẽ không nhân lúc mình và Thương Tiều hôn mê mà hạ độc thủ chứ.

Nhưng như thế cũng không sao. Dù sao Nhan Nhược Nhất và Thương Tiều không thể rời xa nhau nữa.

56. Chương 56

Chương 56

Cảm giác đau đớn khó chịu trên tay khiến Nhược Nhất tỉnh lại. Không thấy bóng dáng Vụ Quy đâu, chắc là hắn đã nhân lúc hai người hôn mê mà bỏ chạy.

Nhược Nhất không biết mình đã ngất đi bao lâu, Thương Tiều vẫn cau mày nằm trên người cô.

Gió lốc xoay chuyển quanh hòn đảo đã giảm đi không ít, nhưng với khả năng của Nhược Nhất, có cố gắng lao ra ngoài thì cũng khó có thể thành công. Bây giờ chỉ có gửi hy vọng vào Huân Trì, không biết khi nào hắn vào tìm họ.

Đoản kiếm xuyên qua lòng bàn tay của Nhược Nhất đâm thẳng vào lưng Thương Tiều đã bị rút ra ném sang bên cạnh, vết máu trên kiếm đã khô, xem ra hai người ngất đi đã lâu. Nhược Nhất cẩn thận lật người Thương Tiều lại, một miếng bạch ngọc rơi ra từ người hắn. Nhược Nhất nhặt lên xem, trên miếng bạch ngọc ấy khắc rõ hai chữ “mỹ suông”, chỉ là góc cạnh của miếng ngọc bội đã không còn sắc nhọn như xưa nữa, giống như đã được chủ nhân vuốt ve nhiều lần khiến nó nhẵn bóng hơn nhiều.

Ánh mắt Nhược Nhất dao động, cô nhìn gương mặt Thương Tiều. Cũng là gương mặt ấy nhưng lúc này hắn lại trong bộ dạng mà cô không quen biết, yêu vân trên mặt chưa mờ hẳn, móng tay và răng nanh cũng chưa mất đi, trông có chút đáng sợ, thậm chí là dữ tợn.

Nhược Nhất nén đau, lột vảy của vết thương ở lòng bàn tay, máu tươi chảy ra, thấm ướt bờ môi của Thương Tiều. Cô dùng bàn tay còn lại ngưng tụ một điểm sáng vàng, nhẹ nhàng lướt qua ấn đường của Thương Tiều, xoa dịu đôi lông mày đang cau lại của hắn.

Yêu vãn trên mặt Thương Tiêu nhạt dần.

Hai năm không gặp, khi trùng phùng thì lại là cảnh tượng tanh máu và bạo lực như thế này, Nhược Nhất bất giác cười khổ: “Thương Tiêu, chàng xem, duyên phận của chúng ta thật kỳ diệu”.

Lần đầu gặp nhau, là Nhược Nhất cứu Thương Tiêu lúc hắn bị đánh tới mức hiện nguyên hình, hai trăm năm sau gặp lại, thành lần bị hủy hoại, họ gặp lại nhau trong một mớ hỗn loạn, còn bây giờ, Thương Tiêu lại muốn tự tay giết Nhược Nhất.

Những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời thật sự là không thể nói trước được.

Nhược Nhất vẫn đang hồi tưởng thì hàng mi của Thương Tiêu đang gối trên đầu gối của cô run run, hắn dần tỉnh lại. Nhược Nhất bất giác định rút tay lại. Cô còn nhớ Thương Tiêu không thích làm như vậy, hắn không thích dùng máu của cô để duy trì thần trí của mình, có lẽ làm như thế sẽ tổn thương tới lòng tự tôn của một vương giả, hoặc là sẽ khiến hắn nhớ tới chuyện Nhược Nhất đã từng bỏ đi và sự ép buộc của hắn đã suýt lấy đi tính mạng của cô.

Nhưng bất ngờ là, lúc này Thương Tiêu nắm bàn tay của Nhược Nhất, đầu ngón tay dùng lực khiến vết thương trên lòng bàn tay Nhược Nhất bị rách to hơn, hắn vội vàng chạm môi vào đó và hút rất mạnh. Nhược Nhất sững sờ định rút tay lại. Nhưng đầu lưỡi mềm mại ấm áp của Thương Tiêu và bờ môi của hắn không ngừng liếm xung quanh vết thương của Nhược Nhất, cảm giác mềm mại ấm áp cùng với sự khiêu khích như có như không ấy khiến sắc mặt nhợt nhạt của Nhược Nhất dần trở nên hồng hào.

Nhược Nhất nhớ tới đêm ấy chỉ có cô và Thương Tiêu.

Ngắn tựa thoáng chốc mà dài như một đời. Cảnh tượng đêm ấy đọng lại tận sâu trong miền ký ức của cô, chỉ cần chạm vào là ký ức ấy sẽ mềm ra và hóa thành một dòng chảy ngọt ngào, dịu dàng chảy qua xương tủy.

Nhược Nhất không giãy giụa nữa, để mặc Thương Tiêu hút máu mình.

Không biết sau bao lâu, có lẽ Thương Tiêu đã hút đủ máu, hắn buông tay Nhược Nhất ra. Tay của Nhược Nhất lúc này đã tím tái gần như khô quắt, trông giống như tay ma.

“Tiêu hồ ly”, Nhược Nhất khẽ gọi. Thương Tiêu mở đôi mắt tím trong veo nhìn bầu trời. Nhìn bộ dạng của hắn, Nhược Nhất càng im lặng. Thương Tiêu tính tình lạnh lùng, đối xử với mọi người lúc nào cũng lạnh ra mặt, sự kiêu ngạo trong đôi mắt càng có thể khiến người ta tức chết.

Nhưng lúc này, khuôn mặt Thương Tiêu không chút biểu cảm, không giống với vẻ lạnh lùng vốn có, mà thật sự không vui buồn, không đau khổ, hết như một con rối.

“Tiêu hồ ly”, Nhược Nhất vẫn tiếp tục gọi. Đôi mắt màu tím trong veo quay sang nhìn Nhược Nhất. Lòng Nhược Nhất buốt giá, cô gượng cười. “Ta quay về theo ước hẹn, ta tìm được chàng rồi”.

Thương Tiêu vẫn nhìn cô, hắn không nói gì, cũng không chớp mắt. Nhược Nhất nhắm mắt, cố kìm nén nỗi buồn đau trong lòng, cười nói: “Cái hẹn ba năm, ta chưa từng quên, cũng không đến muộn”.

Còn chàng... Thương Tiêu, còn chàng thì sao? Chàng nhập ma, quên hết quá khứ, không vui không buồn rồi sao?

Nhược Nhất không chỉ một lần nghĩ rằng, có lẽ đây chính là sự trừng phạt mà ông trời dành cho cô. Trước đây cô bỏ lại Thương Tiêu một mình, không có máu của cô trấn áp ma khí trong cơ thể hắn, để hắn một mình vật vờ, một mình chiến đấu trong thế gian ma khí mịt mù.

Đây là sự trừng phạt vì cô đã vứt bỏ Thương Tiêu.

Diện tích của hòn đảo này quả thực không nhỏ, hết như chốn bồng lai tiên cảnh. Khi tìm thức ăn, Nhược Nhất vô tình phát hiện có một căn nhà lá nhỏ nằm bên hồ ở giữa đảo, trông ngôi nhà có vẻ đã rêu phong cũ kỹ, nhưng cách trang trí, sắp đặt bên trong lại rất mới, bàn ghế không dính bụi, hình như trước đó không lâu vẫn có người sống ở đây.

Nhược Nhất nhớ tới Vụ Quy, nam tử kỳ quái nói muốn ra biển tìm một mối nhân duyên, lẽ nào hắn sống ở đây?

Không nghĩ quá nhiều, Nhược Nhất nửa kéo nửa lôi Thương Tiều vào trong căn nhà lá. Bây giờ dù sao cũng có chỗ tránh mưa tránh gió rồi. Nhược Nhất để Thương Tiều ngồi lên chiếc ghế gỗ trong nhà, còn cô ra ngoài tìm thức ăn. Thức ăn trên đảo không dễ tìm, tay phải của Nhược Nhất lại bị thương, không cử động được, cô tìm từ trưa đến tận chiều tối mới tìm được thứ có thể nhét vào bụng. Nhưng khi Nhược Nhất quay về, cô nhìn thấy Thương Tiều vẫn ngồi trong tư thế giống như lúc cô đi.

Đôi mắt màu tím trong veo, không ngây dại, nhưng ánh mắt không hề chuyển động. Mấy ngày nay, Thương Tiều luôn như vậy, hắn không nói chuyện, không giận, không cười, hệt như một con rối, nhưng con rối đâu có ánh mắt giống như hắn. Nhược Nhất đi vào nhà, chọn một quả đẹp nhất, dùng áo lau sạch rồi đặt vào lòng bàn tay của hắn. Thương Tiều không có sức để cầm, quả đó liền lăn xuống đất. Nhược Nhất lại lau một quả nữa, ngón tay của Thương Tiều vẫn không có sức.

Nhược Nhất ngồi xuống, đặt quả vào tay Thương Tiều, sau đó nắm chặt bàn tay của hắn rồi gục đầu lên mu bàn tay ấy, cô khẽ thở dài: “Nếu chàng có thể tỉnh táo và nhìn thấy bộ dạng này, nhất định chàng sẽ coi thường bản thân mình giống ta”.

Thương Tiều không trả lời. Nhược Nhất liền im lặng, tiếp tục gục đầu lên mu bàn tay của hắn.

Gần đây Nhược Nhất luôn có cảm giác rét buốt kỳ lạ, giống như đột nhiên cô mắc căn bệnh quái gở nào đó, cứ đến đêm là cô lại tỉnh giấc vì lạnh. Cô không quá bận tâm tới chuyện này, tưởng mình chỉ bị cảm cúm một chút thôi. Cho đến tận hôm nay, cô lại bị tỉnh giấc vì lạnh, toàn thân run cầm cập, cơ thể cứng đờ, cô muốn xuống giường nhưng lại phát hiện mình không thể nhúc nhích được. Cô thở gấp, nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ, cô thấy hơi thở phả ra ngưng thành một mảng sương trắng mịn mù..

Rất lâu sau, Nhược Nhất dần cử động được cánh tay. Cô đưa tay lên nhìn, vết thương được băng bó trên tay phải đã ngưng tụ rất nhiều bông tuyết. Lúc ấy Nhược Nhất mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Nếu cứ để mặc như thế này, không biết chừng ngày nào đó cô sẽ bị chết cứng trên giường lúc nửa đêm.

Nhược Nhất im lặng ngồi một lúc trong màn đêm tĩnh mịch, cuối cùng cô vẫn không kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng, run rẩy chạy tới phòng Thương Tiều. Khi Nhược Nhất bước vào, Thương Tiều vẫn nằm trong tư thế lúc trước cô diu hắn vào nằm trên giường, mắt không nhắm, cứ trần trần nhìn trần nhà.

Nhược Nhất vội chạy tới, kéo tay Thương Tiều. Thân nhiệt hắn vốn rất thấp, lòng bàn tay của hắn lúc ấy cũng lạnh hơn Nhược Nhất. Nhưng lúc này Nhược Nhất lại cảm thấy lòng bàn tay hắn ấm áp tới mức bỏng rát.

Thương Tiều không thay đổi, người thay đổi chính là cô.

Nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Thương Tiều, Nhược Nhất bắt gặp thấy sợ hãi, cô càng nắm chặt bàn tay của Thương Tiều thì càng cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng xa. Vì dùng lực quá mạnh nên vết thương trên tay phải của cô lại nứt ra, nhưng máu như bị đóng băng, từng chút, từng chút, khó nhọc chảy ra vài giọt.

Ánh mắt của Thương Tiều biến đổi, đôi mắt màu tím chuyển động, hắn nhìn Nhược Nhất chằm chằm. Nhược Nhất nhìn vào mắt hắn, cô thoáng sững người, niềm vui sướng trào dâng trong lòng, cô mở miệng nhưng vẫn chưa kịp nói ra những lời vui sướng thì đột nhiên tay phải đau nhói.

Thương Tiều gần như là nôn nóng vô cùng, hắn xé nát vải quần trên lòng bàn tay của Nhược Nhất, đặt môi lên đó và mút thật mạnh. Bất kể cô có đồng ý hay không, bất kể cô cảm thấy thế nào, thậm chí không màng tới sự sống chết của cô, dường như hắn muốn hút máu của cô cho tới khi cạn khô.

Nhược Nhất sững sờ để mặc cho hắn hút máu mình.

Thương Tiều như vậy đã không còn là Thương Tiều nữa rồi. Đến khi hút đủ máu, hắn lại lẳng lặng nằm xuống. Nhược Nhất đắp chăn cho hắn rồi lại lẳng lẽ xé một vạt vải, băng bó vết thương ỳnh.

Thực ra cho dù Thương Tiều không đắp chăn cũng không sao, giống như vết thương trên lòng bàn tay của Nhược Nhất không băng bó cũng chẳng hề gì, bởi vì máu không chảy ra nữa. Nhưng Nhược Nhất vẫn cố

chấp bằng bó vết thương, có lẽ chỉ là muốn che giấu vết sẹo khó coi và lòng bàn tay khô quắt, hoặc có lẽ là không muốn lúc nào cũng nhắc nhở bản thân rằng vết sẹo đó là do Thương Tiêu gây ra.

Nhược Nhất yên lặng nhìn Thương Tiêu một lúc rồi quay người đi ra cửa.

Đảo này không có gió đêm, bởi vì tường gió vây quanh nó thực sự rất mạnh. Bên trong đảo giống như mắt bão, không mưa không gió, yên tĩnh vô cùng. Qua việc Vụ Quy gây chuyện lần trước, tường gió bên ngoài yếu đi rất nhiều, ánh trăng đã có thể chiếu vào đảo.

Nhược Nhất lại nhìn song nguyệt rất lâu. Có lẽ ngày mai là hỷ nguyệt. Nhược Nhất nghĩ như vậy, cô khó nhọc giơ tay phải lên, hướng về phía song nguyệt. Nhưng trong tình cảnh này, ta phải nói câu chúc sinh thần vui vẻ ấy như thế nào thì chàng mới có thể nghe thấy?

Điều khiến Nhược Nhất tuyệt vọng không phải cái chết, mà là sự thờ ơ của Thương Tiêu đối với cái chết của cô.

Trưa hôm sau, Nhược Nhất đỡ Thương Tiêu dậy, nói đùa rằng: Bây giờ ngay cả mỳ suông chúng ta cũng không được ăn, ngày nào cũng phải ăn những quả dại này, chàng là người kén chọn, chẳng trách không thêm động vào.

Nhưng hằng ngày Nhược Nhất phải tìm rất lâu mới có thể hái được những quả dại ấy.

Nhược Nhất đang nói thì đột nhiên cảm thấy tim mình run rẩy, giống như có cây kim băng đâm vào trái tim cô, khiến lồng ngực cô thắt lại, nhất thời không thể thở được. Cô cầm tay của Thương Tiêu thật chặt. “Thương Tiêu...”. Cô gọi tên Thương Tiêu như đó chính là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của cô.

“Tiêu hồ ly...”. Cô cúi người, hơi thở phả ra biến thành những đám khói trắng, bay tới trước mặt Thương Tiêu. Hai chân Nhược Nhất lạnh run lên, không thể chống đỡ được cơ thể, cô khụy xuống, cơ thể lạnh cứng, cái lạnh kéo cô dần đi vào bóng tối.

Tiêu hồ ly... Nhưng trước khi thế giới biến thành một vùng tĩnh mịch chết chóc, cô nhìn thấy Thương Tiêu vẫn ngồi trên giường giống như một pho tượng thần. Mặc cho cô bám chặt lòng bàn tay hằn và chìm vào mê man.

Tuyệt vọng chính là lúc này lại nhớ tới một câu mà chàng từng nói: Ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.

Tuyệt vọng là rõ ràng nhìn thấy chàng ở đó, nhưng lại biết rất rõ rằng chàng không ở đó.

Thương Tiêu, có phải chàng cũng từng cảm thấy nỗi tuyệt vọng xé nát tim gan như vậy?

57. Chương 57

Chương 57

Đã rất nhiều lần Nhược Nhất nghĩ rằng: Năm ấy khi Thương Tiêu nhìn thấy mình nhảy xuống từ đỉnh U Đô sơn, nhìn mình gạt tay chàng, thà chết cũng muốn rời xa chàng, rốt cuộc trong lòng chàng cảm thấy như thế nào.

Là hối hận? Là đau lòng? Hay là nỗi tuyệt vọng luôn theo chàng như hình với bóng?

Còn bây giờ Nhược Nhất nghĩ, nếu thời gian có thể quay trở lại, cô thà chết thảm một vạn lần chứ không muốn Thương Tiêu trải qua nỗi đau như thế. Người bị bỏ lại mới là người đau khổ nhất.

Khi Nhược Nhất lao đảo chạy ra từ trong bóng tối lạnh thấu xương, nhìn thấy khuôn mặt không biểu cảm của Thương Tiêu, cô nói: “May mà chàng vẫn còn sống”. Nhưng khóe miệng cô cứng đờ, không thể nở nụ cười. Ngay cả mỉm cười chế nhạo cũng thấy khó khăn.

Nhược Nhất tự nói với mình, không sao, chàng sẽ bước ra từ trong ma chướng, không sao.

Lần này Nhược Nhất ngất đi tới tận tối, song nguyệt đã lên rất cao. Lại là hỷ nguyệt. Theo tập tục của Cửu Châu, đây là ngày nên làm việc hỷ, dựng vợ gả chồng. Nhưng bây giờ cô nắm tay Thương Tiêu, cảm thấy người ở ngay trước mắt mà giống như đã tử biệt.

Nhược Nhất im lặng một lúc rồi lấy hết dũng khí lẩm bẩm: “Thương Tiêu, sinh thần vui vẻ”. Cô đợi rất lâu, đợi Thương Tiêu đỏ mặt, quay sang trả lời cô một câu ngượng ngùng: “Ừm”. Nhưng cuối cùng lại là chính cô tự nói: “Ta, ta biết chàng là người kiêu ngạo. Chàng, thực ra trong lòng chàng rất vui. Ta biết, ta biết mà”. Cô gục đầu vào đầu gối Thương Tiêu, gối đầu lên tay hắn, ánh mắt xót xa đau đớn.

Miếng ngọc bội màu trắng đeo trên thắt lưng Thương Tiêu phản chiếu ánh trăng ngoài cửa khiến Nhược Nhất chói mắt. Cô oán trách: “Chàng còn phải nấu mỳ suông cho ta suốt đời, nhưng chàng chưa bao giờ nấu thành công, dù chỉ một bát”.

“Chàng muốn quà gì?”. Nhược Nhất nói: “Ta tặng quà cho chàng, chàng phải tỉnh lại, nếu không... nếu không...”, nếu không ta sẽ ra đi. Nhưng Nhan Nhược Nhất đâu thể đi được.

Nghĩ như vậy, Nhược Nhất có chút ảm ức ngắc đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Thương Tiêu. Cô vòng tay qua cổ Thương Tiêu, kéo người hắn xuống, đầu tiên là hôn nhẹ, nụ hôn mang theo chút nũng nịu của nữ tử. Nhưng nụ hôn này khiến lòng cô ảm áp, xua tan cảm giác lạnh băng trong cơ thể cô những ngày gần đây. Nhược Nhất hôn say đắm.

Lúc này Nhược Nhất cảm thấy rất rõ sự ảm áp nơi lồng ngực đang lan tỏa. Ấn ký mà Thương Tiêu tạo ra ở phía sau tai cô dần nóng rát. Máu ở tứ chi dường như được sống lại, cô không thể khống chế nổi cảm xúc và sự thúc giục trong lòng. Nhược Nhất không thể dừng lại, cô hôn lên môi Thương Tiêu như một kẻ tham lam, cô tách môi lưỡi của hắn ra như kẻ xâm lược hung bạo, hôn nghiêng ngả như muốn cướp đi hơi thở của hắn.

Thương Tiêu cứ để mặc cho Nhược Nhất cướp đoạt hơi thở của mình, hắn không phản kháng, không tức giận, không xúc động, không phản ứng, sắc mặt không hề biến đổi.

Nhược Nhất không khỏi cau mày, cô nhần tâm cắn rách bờ môi Thương Tiêu. Mùi máu tanh liền bao phủ giữa môi răng của hai người. Dần dần, Nhược Nhất có cảm giác kỳ lạ, hơi thở của cô phả lên mặt Thương Tiêu rồi bật ngược trở lại, khiến cô có cảm giác bị thiêu đốt tới đau đớn. Cô khát khao được Thương Tiêu chạm vào mình, khao khát được mơn man da thịt của hắn, khao khát được ôm hắn mà không bị bất cứ vật gì ngăn cách...

“Thương Tiêu”, Nhược Nhất khẽ gọi. Chưa bao giờ cô khao khát được nghe thấy sự đáp lại của hắn như lúc này.

“Thương Tiêu...”. Giọng nói của cô khàn khàn khi cảm xúc trong lòng không ngừng trào dâng. Cô vừa ngậm bờ môi của Thương Tiêu, khẽ hôn lên đó, vừa đẩy hắn nằm xuống giường.

Ngón tay Nhược Nhất lướt qua mái tóc dài màu bạc của Thương Tiêu, rồi thò vào trong cổ áo hắn, chậm rãi vuốt ve sống lưng hắn, chậm rãi cởi áo hắn. Trong đôi mắt màu tím của Thương Tiêu không có một chút dao động nào, vẫn trong veo như lúc đầu. Dường như tất cả những gì Nhược Nhất làm bây giờ đều chỉ là làn nước khe lay động, chẳng ảnh hưởng gì tới gió trăng.

Tính hiếu thắng bị kích thích, bờ môi Nhược Nhất men theo cằm của Thương Tiêu, từ từ lướt xuống, cắn một cái ở chỗ động mạch cổ của hắn, rồi cô lại nhẹ nhàng liếm mút và khiêu khích. Nhược Nhất làm tất cả những gì có thể để trêu chọc Thương Tiêu, dùng mọi chiêu bài mình biết. Cô mơn trớn, khiêu khích ở ngực hắn, cắn mút khắp nơi khiến trên người Thương Tiêu đầy dấu đỏ.

Nhưng Thương Tiêu vẫn không động lòng. Nhược Nhất tuyệt vọng chán nản. Cuối cùng Nhược Nhất muốn từ bỏ, nhưng khi cô chỉnh lại y phục, rời khỏi người Thương Tiêu thì cái lạnh giá lan tỏa toàn thân cô, giống như hàng ngàn hàng vạn kim băng đâm vào tim khiến cô đau đớn vô cùng, dấu ấn sau tai buốt lạnh tới mức não cô cứng đờ.

Lúc này Nhược Nhất mới sực nhớ, song sinh ấn của cửu vĩ bạch hồ chính là ấn được tạo ra để duy trì nòi giống. Thì ra, họ đã đến lúc làm chuyện ấy rồi.

Nhược Nhất nói đùa: “Thương Tiêu, nếu chàng tỉnh lại, chàng có trách ta cưỡng hiếp chàng không?”. Nói xong, cô cười một mình. Nhưng khi Nhược Nhất nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Thương Tiêu, ngay cả gượng cười cô cũng không thể. Nhưng cô phải làm chuyện này, cho dù Thương Tiêu không có phản ứng thì cô cũng phải làm, cho dù Thương Tiêu không biết gì thì cô cũng phải làm. Bởi vì nếu không làm, Nhược Nhất sẽ chết, Thương Tiêu cũng sẽ chết.

Nhược Nhất cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Thương Tiêu: “Hãy đáp lại ta dù chỉ một chút”. Hãy đáp lại ta dù chỉ một chút. Tiêu hồ ly, chỉ ít chàng cũng phải cho ta dùng khí để tiếp tục.

Cánh môi Nhược Nhất từ trán Thương Tiêu lướt xuống, mơn man qua ấn đường, sống mũi, đến tận bờ môi sưng đỏ của hắn. Nhược Nhất khẽ chạm vào, không cần mút điên cuồng giống lúc này mà chuyển sang nhẹ nhàng. Hết lần này đến lần khác, cô gọi tên Thương Tiêu với một vẻ dạt dào tình ý. Cho dù ánh mắt người này trong veo tới mức không in hình bóng của cô.

Nhược Nhất mạnh dạn đặt tay vào nơi nhạy cảm nhất của Thương Tiêu, nhẹ nhàng vuốt ve, lại một lần nữa cởi bỏ quần áo, men theo cảm Thương Tiêu và hôn xuống ngực hắn, bụng hắn... May mà cuối cùng Thương Tiêu cũng có phản ứng sinh lý, Nhược Nhất không biết nên khóc hay nên cười.

Đây không phải lần đầu tiên, nhưng Nhược Nhất lại thấy đau không kém lần đầu. Lần này không có sự vuốt ve, an ủi từ ngón tay khô ráp của Thương Tiêu, không có tiếng thở khàn khàn của Thương Tiêu, cũng không có sự kìm nén cảm xúc của hắn.

Chỉ là một mình Nhược Nhất nhẹ nhàng chuyển động...

Cô cúi người trước mặt Thương Tiêu, chịu đựng đau đớn khê khàng chuyển động, đến cuối cùng khi hắn đã ở nơi sâu nhất, Nhược Nhất lau mồ hôi túa ra vì đau trên má, trên trán, cô nói: “Tiêu hồ ly, ta cảm thấy ta đang cưỡng hiếp một xác chết”. Đây có lẽ là câu nói đùa, nhưng vì ngữ khí trần thuật khô cứng khiến Nhược Nhất cũng cảm thấy như mình không nói đùa.

Nhưng vẫn chưa thể kết thúc ở đây được, Nhược Nhất dùng bàn tay phải đang bị băng bó để che mắt Thương Tiêu, ngăn cách ánh nhìn của hắn, cũng là ngăn cách ánh nhìn của mình. Nhược Nhất chống người lên, chậm rãi dịch chuyển. Dần dần, mọi động tác đều trở nên dễ dàng hơn, cảm giác đau đớn biến mất, Nhược Nhất chuyển động mạnh hơn. Cô áp tai vào lồng ngực Thương Tiêu, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, cô lặp lại động tác, không ngừng nói với bản thân, không sao, không sao, bây giờ chỉ là chàng đã nhập ma, rồi sẽ ổn thôi.

Nhưng bàn tay phải của Nhược Nhất vẫn bịt mắt Thương Tiêu. Nhược Nhất sợ, sợ phải chạm vào ánh mắt trong veo mà vô hồn ấy, nếu nhìn vào nó, có lẽ cô sẽ không thể làm được gì nữa.

“Thương Tiêu, Thương Tiêu!”. Tiếng gọi của cô lẫn trong những âm thanh ứ át. Nhược Nhất áp tai vào lồng ngực Thương Tiêu, nghe thấy nhịp tim của hắn nhanh hơn lúc này một chút, động tác của Nhược Nhất càng mạnh hơn.

Thương Tiêu, hãy trả lời ta.

Cho dù chỉ là một tiếng, hãy trả lời ta dù chỉ một tiếng thôi...

Cầu xin chàng. Hãy để ta biết, ta không chỉ có một mình...

Nhưng tới khoảnh khắc cuối cùng, Thương Tiêu vẫn không chút động lòng.

Nhược Nhất thở hổn hển trượt xuống người Thương Tiêu, hơi thở phả bên tai hắn, phả qua tóc mai của hắn. Song nguyệt lạnh lẽo chiếu vào phòng, đêm tối tĩnh mịch khiến người ta sợ hãi. Nhược Nhất nằm sát vào Thương Tiêu, cô chỉ cảm thấy lạnh hơn lúc cô ngắt đi.

Vùi đầu vào trong chăn, Nhược Nhất cũng chẳng thèm quan tâm tới bộ dạng nhếch nhác của hai người, cô nhắm mắt, ngủ thiếp đi không một tiếng thở dài.

Tay phải của Nhược Nhất vẫn đặt trên mắt Thương Tiêu. Vì thế cô cũng không nhìn thấy cảm xúc dâng dâng lên trong đôi mắt tím của hắn.

Đối với Nhược Nhất, bất kể hôm nay thảm hại như thế nào thì hôm sau khi mặt trời lên cao, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Hôm sau, Nhược Nhất chỉnh trang lại quần áo của mình và Thương Tiêu rồi xách làn ra ngoài hái quả dại. Trước khi ra cửa, cô nhìn vết xanh đen trên cổ Thương Tiêu rồi cau mày, sờ miệng mình, nói: “Lẽ nào là vì gần đây không được ăn thịt nên đêm qua mình quá thèm khát?”.

Cô lắc đầu và đi ra ngoài. Nam tử ngồi bên giường, khẽ cử động ngón tay, rồi lại chìm vào im lặng.

Nhược Nhất tìm cả buổi sáng mới được một giỏ hoa quả, nhưng khi nhìn giỏ quả xanh, dịch dạ dày của Nhược Nhất liền trào ngược lên. Liên tiếp ăn nhiều ngày như vậy, cho dù đây là cao lương mỹ vị khó kiếm trên trời thì cô cũng sẽ chán ngấy, huống hồ loại quả này vừa chua vừa chất.

Nhược Nhất xách giỏ quả xanh, quyết không ăn dù bụng đói cồn cào. Nhược Nhất đang nghĩ ngợi lan man, bỗng nghe thấy tiếng cười khẽ sau lưng, tiếng cười vô cùng quen thuộc. Đầu tiên cô sững người, sau đó niềm vui trào dâng trong lòng, cô vội ngoảnh đầu, vui sướng nói: “Huân Trì!”.

58. Chương 58

Chương 58

Nhược Nhất vui sướng chạy về phía Huân Trì, đưa quả mình đang cầm cho hắn:

“Ăn đi, ăn đi, đồng cam cộng khổ sao có thể thiếu người được, ăn đi rồi chúng ta sẽ đưa Thương Tiêu ra khỏi nơi quỷ quái này”.

Huân Trì sững người, sau đó nhìn quả xanh trên tay Nhược Nhất, dở khóc dở cười nhận lấy, hắn cắn một miếng, nuốt xuống rất phong độ rồi nói: “Mấy ngày hôm nay hai người toàn ăn cái này sao?”.

“Chỉ một mình ta ăn, Tiêu hồ ly...”. Ánh mắt Nhược Nhất u ám, “Nếu bây giờ chàng có thể mở miệng là ta đã vui rồi”.

Nghe ra nỗi chua xót trong lời nói của Nhược Nhất, Huân Trì cau mày: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Nhược Nhất cười khổ: “Người đi theo ta sẽ biết ngay thôi”. Cô vừa nói vừa dẫn Huân Trì đi về căn nhà lá, hỏi hắn: “Bức tường gió bên ngoài vẫn còn, tuy sức gió giảm đi không ít, nhưng con thuyền ấy chắc chắn là không thể chống chọi nổi, người vào đây bằng cách nào?”.

Huân Trì mỉm cười lắc đầu: “Ta là trái tim của Mộc thần Câu Mang, thân mang thần lực, ta sẽ có cách”. Tuy Huân Trì nói như vậy, nhưng Nhược Nhất thoáng nhìn thấy mu bàn tay bị gió quất trầy xước của hắn đang được giấu trong ống tay áo rộng.

Ngay cả Thương Tiêu giờ đã là thiên ma mà cũng bị tường gió quất cho trầy xước da thịt, cho dù nó đã suy yếu rất nhiều thì cũng Huân Trì cũng không thể xông vào dễ dàng được...

Nhất thời Nhược Nhất không phân biệt được cảm giác trong lòng mình là gì. Cô dừng bước, chăm chăm nhìn Huân Trì: “Huân Trì, nếu có một ngày Nhan Nhược Nhất hoặc Thương Tiêu có lỗi với người, người có thể lấy tính mạng người đó”.

Nhược Nhất nói lời này rất kiên quyết để bày tỏ sự cảm kích, nhưng cô không ngờ câu nói này vô hình trung chia tách Huân Trì với cô và Thương Tiêu. Cô và Thương Tiêu ở trong, là một, còn Huân Trì ở ngoài. Huân Trì vỗ đầu Nhược Nhất, khẽ cười, không nói gì.

Khi họ quay về, Thương Tiêu vẫn ngồi bên mép giường trong tư thế cũ. Nhược Nhất mỉm cười ngượng ngùng với Huân Trì: “Nếu nói đây là bộ dạng khi chàng nhập ma, vậy thì thiên ma là thứ dễ đối phó nhất trong thiên hạ”.

Huân Trì chớp mắt nhìn Thương Tiêu chằm chằm.

Nhược Nhất trầm nghĩ trong lòng, lúc này mới sực nhớ, đây có lẽ là lần đầu tiên Huân Trì gặp Thương Tiêu. Khi ở trong tòa thành hư ảo Thương Tiêu đã nhìn thấy Huân Trì của hai trăm năm trước trong ký ức của Nhược Nhất, nhưng chưa hề nói chuyện với hắn; còn Huân Trì, có lẽ chỉ biết đến Thương Tiêu qua đôi câu miêu tả của Nhược Nhất. Chả trách lúc này Huân Trì lại tò mò quan sát với nét mặt như trẻ con như vậy.

“Ừm, chàng chính là Tiêu hồ ly, thế nào? Giống với những gì thường ngày ta miêu tả với người chứ?”

Huân Trì lại cười nói: “Ta đã gặp hắn”.

“Gì cơ!”. Lần này tới lượt Nhược Nhất kinh ngạc.

Từ khi được sinh ra, Huân Trì luôn ở trong Không Tang sơn, biết về sự vật bên ngoài hoàn toàn chỉ dựa vào mấy tiểu yêu thỉnh thoảng gặp thời cơ ra ngoài, mang về cho hắn vài cuốn sách. Trong hai trăm năm Nhược Nhất bỏ đi hắn bị chôn trên U Đô sơn. Còn Thương Tiêu từ nhỏ học phép thuật trên U Đô, về sau tuy chinh chiến khắp nơi nhưng chưa tới Không Tang một lần nào, hai trăm năm này Thương Tiêu bị phong ấn. Vậy thì Huân Trì gặp Thương Tiêu ở đâu được chứ?

Thấy ánh mắt dò hỏi của Nhược Nhất, Huân Trì lắc đầu, cười bí hiểm: “Ta không thể nói được”. Hắn đi tới bắt mạch cho Thương Tiêu, rồi cau mày nói: “Hắn như thế này từ khi nào?”.

Nhược Nhất nghĩ một lúc rồi nói: “Khi ta vừa gặp chàng, ma khí lan tràn khắp nơi, chàng còn định giết chết ta, về sau... Khi ấy trên đảo còn có một người khác, người đó muốn giết Thương Tiêu. Tiêu hồ ly nhất thời không để ý nên bị đâm một kiếm và ngất đi, khi tỉnh lại thì chàng thành thế này”.

Huân Trì không quan tâm tới điều gì khác, chuyên tâm hỏi vấn đề này: “Chỉ chịu một kiếm thôi sao?”.

Nhược Nhất thở dài, giơ tay phải lên: “Ta đỡ thay chàng”.

Huân Trì suy nghĩ một lát liền hiểu rõ cảnh tượng lúc ấy, hắn im lặng rồi lại chẩn mạch cho Thương Tiêu, hỏi: “Hắn chỉ có phản ứng với máu của cô thôi sao?”.

Nhược Nhất gật đầu. Huân Trì im lặng một lúc, sau đó cười nói: “Nếu ta đoán không nhầm, đến khi Thương Tiêu tỉnh lại, có lẽ hắn sẽ trở thành vị thần đầu tiên của Cửu Châu sau thời đại thần diệt”.

Không khí tĩnh lặng rất lâu, cuối cùng Nhược Nhất cũng hiểu được ý nghĩa câu nói của Huân Trì.

“Thần... cái gì!”. Nhược Nhất ngạc nhiên, “Thần?”. Sinh vật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết viễn cổ!

Huân Trì gật đầu, thần nhiên nói: “Với tu vi hiện nay của Thương Tiêu, chắc chắn hắn đang độ kiếp cuối cùng, kiếp cuối cùng này có lẽ là ma khí trong cơ thể, hắn sẽ phải tự đấu tranh với ma khí trong cơ thể. Nếu thất bại, hắn sẽ rơi vào ma đạo; nếu thắng thì tự nhiên sẽ phi thăng thành thần. Nhược Nhất, máu của thần lực thượng cổ trên người cô nương đã giúp Thương Tiêu nhanh chóng chiến thắng ma khí trong cơ thể. Nhưng cũng chính vì vậy nên bây giờ Thương Tiêu biến thành thế này”.

Đầu Nhược Nhất đặc quánh, cô nhìn Huân Trì, lắc đầu tỏ ý không hiểu. Huân Trì nói: “Máu của cô giống như một liều thuốc mạnh trợ giúp hắn, đồng thời cũng khiến hắn phải trả cái giá tương ứng. Thương Tiêu phải tập trung nhiều tinh thần hơn để dẫn dụ vị thuốc này và phát huy hiệu quả của nó, vì thế trông Thương Tiêu mới giống như mất hết thần trí. Còn chuyện hắn khát máu của cô, có lẽ chỉ là nhu cầu sinh lý bản năng, dù thuốc có mạnh thế nào thì nếu chỉ dùng một liều cũng không thể chữa khỏi bệnh được”.

Lúc này Nhược Nhất mới hiểu đôi chút. Cô ngẩng người nhìn Thương Tiêu, hỏi: “Làm thần là sẽ không còn khát vọng và ham muốn nữa sao?”.

Huân Trì gật đầu: “Điều đó là đương nhiên”.

“Thần lúc nào cũng ở ngôi cao, khiến người ta không thể chạm vào sao?”.

“Có lẽ là vậy”.

“Sẽ quên hết quá khứ, từ đó tiêu dao thiên hạ nhưng cô đơn một mình sao?”.

Huân Trì khẽ thở dài: “Nhược Nhất, ta không biết Thương Tiêu sau khi phi thăng thành thần sẽ như thế nào. Nhưng Cửu Châu bây giờ rất cần một vị thần lạnh lùng, vô dục vô tình để làm trong sạch ma khí trong thiên hạ, chứ không cần một Thương Tiêu trong mắt chỉ có Nhan Nhược Nhất”.

Tối hôm ấy, Nhược Nhất không ngủ được. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng tình yêu của mình sẽ có ngày liên lụy tới muôn dân trong thiên hạ, liên quan tới sự diệt vong của Cửu Châu. Người Nhược Nhất thích, đúng rồi, đứng trước muôn dân, người mà cô thích chính là một anh hùng.

Nỗi bi ai của một nữ nhân yêu người anh hùng. Nhược Nhất mỉm cười tự giễu, cô nằm trên giường, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, trời vẫn chưa sáng rõ, Nhược Nhất nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ chậm rãi bước ra sân. Lúc đầu cô nghĩ người đó là Huân Trì nên không bận tâm lắm, nhưng nghe kỹ tiếng bước chân này, rõ ràng là có chút vụng về và lảo đảo, rõ ràng không phải là tiếng bước chân của Huân Trì!

Nhược Nhất lật chăn, vội vàng chạy ra ngoài với đôi chân trần. Khoảnh khắc mở cửa vừa hay cô nhìn thấy một hình bóng màu trắng đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây ở phía trước rồi biến mất. Cô cũng không kịp đáp lời Huân Trì lúc này đang dụi mắt bước ra hỏi: “Sao vậy?”.

Nhược Nhất đi chân đất đuổi theo hình bóng ấy, trong lòng như có tiếng sấm rền, hết lần này đến lần khác vang lên câu nói: “Thương Tiêu tỉnh rồi, tỉnh với thân phận một vị thần”. Nhược Nhất cứ thế chạy, không thêm quan tâm xem mình đã chạy đến đâu. Tối lúc cô sức tỉnh thì xung quanh đã là một rừng cây đầy hoa xa lạ.

Ở trên hòn đảo nhỏ này nhiều ngày như vậy, ngày nào Nhược Nhất cũng ra ngoài tìm thức ăn nhưng chưa bao giờ cô tới đây. Cô đang hoài nghi trong lòng, bỗng một lần gió du dương phía trước lướt qua vành tai, mang theo cái lạnh lẽo cô độc của sự tĩnh lặng tuyệt đối khiến cô run run.

Cô bắt giác chậm chậm đi lên phía trước, dạo bước vào tận sâu trong rừng hoa. Loài hoa ở đây Nhược Nhất chưa bao giờ nhìn thấy, cho dù là khi cô ở Cửu Châu. Cánh hoa lấp lánh ánh sáng, như nhung như sương, hư hư ảo ảo, rừng hoa trải rộng khiến người ta cảm thấy như mình ở chốn bồng lai.

Thương Tiêu lặng lẽ đứng giữa rừng hoa hư ảo giống như chốn bồng lai tiên cảnh này. Sắc mặt hần trang nghiêm như thần Phật, chỉ để người ta chiêm ngưỡng, thờ cúng. Hần xòe lòng bàn tay, xung quanh liền nổi gió nhẹ. Bức tường gió xoay chuyển quanh hòn đảo dần thu nhỏ trong lòng bàn tay của Thương Tiêu, cuối cùng trận cuồng phong nổi lên thổi tung hoa cỏ dưới đất.

Mái tóc màu bạc của Thương Tiêu cùng những đóa hoa màu trắng đẹp tựa nhưng bay khắp trời hòa quyện vào nhau thành một bức tranh vô cùng đẹp. Như thể trong chớp mắt, Thương Tiêu sẽ biến mất cùng với những cánh hoa ấy. Nhược Nhất im lặng đứng nhìn hình bóng hần.

Trong mắt Nhược Nhất, Thương Tiêu rất đẹp, nhưng chưa bao giờ cô thấy hần đẹp tới mức xa vời như lúc này. Cho dù họ từng bị hai thế giới ngăn cách, cho dù giữa họ từng có nhiều hiểu nhầm, cho dù họ bị chia cách hết lần này đến lần khác... Trước đây, cho dù cách xa Thương Tiêu thế nào, Nhược Nhất cũng không cảm thấy xa như lúc này.

Bởi vì trước đây, trong mắt Thương Tiêu có Nhược Nhất.

Sau khi gió yên sóng lặng, người tạo ra cảnh tượng tuyệt đẹp ấy thu tay lại, nhẹ nhàng quay đầu nhìn Nhược Nhất.

Đôi mắt màu tím vô cùng trong trẻo.

Nhược Nhất không hề lạ lẫm với ánh mắt này, bởi vì ánh mắt của Huân Trì cũng như thế, ánh mắt mang theo sự lạnh lùng và sự thanh khiết của đấng thần minh. Chỉ là, trong mắt Huân Trì là sự thuần khiết và trong sáng giống như đứa trẻ chưa bao giờ bị nhiễm thế tục; còn trong mắt Thương Tiêu lại là sự sáng suốt lắng đọng sau khi đã trải qua sóng gió bể dâu.

“Song sinh ần, ta giải giúp nàng nhé”. Đây là câu đầu tiên Thương Tiêu nói với Nhược Nhất từ khi trùng phùng.

Trong ba năm qua, Nhược Nhất vô số lần nằm mơ, vô số lần thất thần suy nghĩ, nghĩ ra rất nhiều cảnh tượng khi cô và Thương Tiêu gặp lại: Có khi là trên U Đồ sơn, cô xông vào đại điện mà Thương Tiêu đang nghị sự; có thể là ở dưới Không Tang sơn, cô được một người không kim được nhớ nhưng là Thương Tiêu

tìm về; có thể là trên một con đường nhỏ nào đó mà cô không biết tên diễn ra cuộc gặp đầy duyên phận giống như hoàng tử và công chúa. Nhưng chưa bao giờ Nhược Nhất nghĩ đến cảnh tượng như thế này.

“Không cần”, Nhược Nhất kiên quyết lắc đầu.

Thương Tiêu im lặng một lúc, cởi miếng ngọc bội khắc dòng chữ “mỹ suông” luôn đeo trên người ra, cẩn thận đặt xuống đất và nói: “Vậy thì, khi nào lòng đã chết hãy đến tìm ta”.

Nhược Nhất chỉ thấy sống mũi cay cay, lòng lạnh giá tới đau thắt từng cơn. Cô hít một hơi thật sâu và nói: “Đó là món quà ta tặng chàng, ta không bảo chàng trả thì chàng không được trả”.

Thương Tiêu im lặng một lúc, cúi đầu nói: “Ta đã không thể nấu mỹ suông cho nàng ăn được nữa, hãy chuyển cho người khác đi, Nhan Nhược Nhất, Thương Tiêu phụ nàng”.

Thương Tiêu quay người đi, Nhược Nhất cuối cùng không kịp được chạy lên trước, định kéo tay áo Thương Tiêu nhưng không ngờ cô bị kết giới của hắn đánh bật lại.

Sợi dây nhẵn nài trong lòng Nhược Nhất cuối cùng đã đứt, cô thi triển phép thuật, trong lúc tình thế cấp bách cũng lao đảo bay lên, đuổi theo Thương Tiêu và gọi: “Chàng muốn diệt trừ yêu ma bảo vệ thiên đạo, ta có thể giúp chàng; chàng muốn bảo vệ chúng sinh, ta cũng có thể giúp chàng; chàng có thể làm một vị thần hoàn mỹ; chàng có thể không phải là Thương Tiêu trước đây... Nhưng... nhưng...”.

Nhược Nhất cắn răng cố gắng hết sức lao lên phía trước, cuối cùng chặn trước mặt Thương Tiêu. Cô dang hai tay như ngăn cản, càng như muốn ôm Thương Tiêu vào lòng. “Thương Tiêu, chàng không thể phụ ta”. Ánh mắt Nhược Nhất dịu xuống, nước mắt lưng tròng, tuôn lệ. “Chàng đừng phụ Nhan Nhược Nhất”. Câu nói này đã có ý cầu xin.

Đôi mắt màu tím của Thương Tiêu hơi lóe sáng, hắn cup mắt, dấu ấn nhập ma ở ấn đường lúc này đã biến thành màu sáng bạc, là thần ấn.

Thần, quả thực, vô tình.

59. Chương 59

Chương 59

Nhược Nhất chặn đường Thương Tiêu. Thương Tiêu không nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Ý trời”.

Hắn nhắm mắt, thần ấn trên trán hơi phát sáng. Nhược Nhất chỉ thấy một luồng sức mạnh trối chạt tay chân mình. Cô muốn giãy ra nhưng chút sức lực nhỏ bé của cô bây giờ đâu phải là đối thủ của Thương Tiêu.

Thoắt cái, Nhược Nhất chỉ thấy một màn sáng giống như lòng thủy tinh chụp lấy cô. Thương Tiêu nói: “Muốn ra ngoài thì phải phá vỡ kết giới, lúc ấy song sinh ấn tự nhiên sẽ được giải”.

“Thương Tiêu”. Nhược Nhất nhìn hắn, “Chàng đang ép ta”.

Thương Tiêu không nói, như ngầm thừa nhận. Nhược Nhất nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, tập trung linh lực ở lòng bàn tay, không hề do dự đánh mạnh lên kết giới, kết giới lấp lánh ánh sáng bạc vỡ vụn. Nhược Nhất chỉ thấy sau tai mình hơi nóng, ấn ký màu đen liền cùng với những điểm sáng trong không trung biến mất.

Thương Tiêu cup mắt, sắc mặt không thay đổi, chỉ là đôi mắt dưới hàng mi trắng khê chuyển động, nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất.

Song sinh ấn chính là ước hẹn đồng sinh cộng tử giữa họ.

“Thương Tiêu, giải ấn, trừ ma, bảo vệ thiên hạ, chỉ cần chàng nói chàng muốn làm, ta sẽ làm cùng chàng”. Nhược Nhất nói: “Chàng là ma, ta ở cùng chàng; chàng là thần, ta cũng sẽ ở cùng chàng; không có song sinh ấn, không có mỹ suông, chỉ cần có Nhan Nhược Nhất và Thương Tiêu thôi”.

Mí mắt Thương Tiêu khẽ động, cuối cùng lại nhẹ nhàng nhắm lại. Gió biển lướt qua, thổi bay mái tóc của hai người, bỗng chốc, một trận cuồng phong nổi lên che mất tầm nhìn của Nhược Nhất. Đến khi Nhược Nhất tỉnh ra thì Thương Tiêu đã biến mất.

Nhược Nhất mở miệng định gọi, cuối cùng cô im lặng đứng giữa không trung, để mặc cánh hoa dưới chân bị gió cuốn đi, bay khắp đất trời.

Không biết bao lâu sau Huân Trì mới tìm được Nhược Nhất. Lúc ấy, Nhược Nhất vẫn đang ngây người đứng giữa không trung.

Huân Trì bắt giắc thở dài: “Nhược Nhất...”.

“Huân Trì”. Nhược Nhất cúi đầu, ngắt lời Huân Trì: “Lúc này, đột nhiên ta nhớ tới cách đây rất lâu, người đã từng nói với ta ‘ý trời đã định’. Trước khi ta quay về Cửu Châu, lại có một ông lão kỳ lạ nói với ta ‘có được thì thần nhiên mà chấp nhận, mất đi thì cũng an nhiên’, bây giờ Thương Tiêu cũng nói với ta ý trời... ý trời, ý trời”.

Huân Trì thở dài: “Trời đất vốn vô tình”.

“Ý trời vô tình, Huân Trì, người có thể nói với ta, con người có tình phải thuận theo trời đất vô tình như thế nào”, Nhược Nhất nói: “Thương Tiêu từng nói với ta, nếu ta oán hận ông trời, vậy thì, chàng sẽ san bằng Không Tang, thay ta vén chín tầng trời, làm trái đạo trời. Chắc chắn sẽ khiến cho trời đất bất nhân phải nói rõ ‘ý trời đã định’ là thế nào. Nhưng bây giờ, chàng cũng nói với ta hai từ ‘ý trời’ này... Nhớ lại những lời nói khiến ta cảm động khi ấy của chàng, thật đúng là từ nào cũng chế nhạo, câu nào cũng nực cười”.

Huân Trì im lặng. Nhược Nhất nói tiếp: “Nếu các người đều tin vào ý trời, vậy hãy thử để ta làm trái ý trời, xem xem ‘ý trời đã định’ có thật sự tạo ra vận mệnh của một người hay không?”.

“Nhược Nhất muốn thế nào?”.

Nhược Nhất ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Huân Trì: “Về U Đô tìm Thương Tiêu, để cho vị thần không còn ham muốn ấy cũng phải động lòng”.

Huân Trì bật cười, lắc đầu.

“Huân Trì nghĩ ta làm như vậy là không đúng?”.

“Chuyện mà cô nương hạ quyết tâm muốn làm, ta đâu thể ngăn cản. Ta lắc đầu chỉ vì... Thương Tiêu e là vẫn chưa độ hết kiếp số mà thôi”.

Huân Trì chỉ nói đến đó, Nhược Nhất cũng không có tâm trạng truy hỏi đến cùng. Huân Trì lái thuyền đến gần hòn đảo mất một ngày. Hôm ấy, một mình Nhược Nhất ở trên đảo, cô mất nửa ngày để tìm miếng ngọc “mỹ suông” mà Thương Tiêu đã vứt đi, rồi lại mất một chút thời gian suy nghĩ xem sau khi quay về Cửu Châu, cô và Thương Tiêu sẽ gặp nhau trong tình cảnh nào, sau đó cô sẽ giải quyết như thế nào.

Cuối cùng, Nhược Nhất khắc sâu mấy chữ trên chiếc giường mà Thương Tiêu đã từng nằm: Bám riết đến cùng, không chết không buông.

Nếu bây giờ Thương Tiêu không chủ động nữa, vậy thì hãy để cô chủ động. Nhược Nhất biết, Thương Tiêu không bao giờ có thể thực sự nhả tâm với cô.

*

Hôm nay thời tiết ở Tầm Thường cung chan hòa ánh nắng, nhưng sắc mặt của những binh sĩ canh gác cửa cung đều rất khó coi.

“Vụ Quy đại nhân, cung chủ vẫn đang trong cung, trang phục này... trang phục không được tùy tiện như vậy”.

“Tùy tiện?”. Vụ Quy nhướn mày, không thấy việc mình để hở cánh tay có vấn đề gì. “Tầm Thường cung này ngày càng sáng khiến ta cảm thấy quá nóng, mặc thế này ta thấy thoải mái”.

“Nhưng... nhưng có cung chủ ở đây. Như thế không được, không được!”.

“Cung chủ bị mù thì có thể nhìn thấy cái gì. Đừng cản đường ta, để ta vào”.

“Vụ Quy đại nhân! Đại nhân... đại nhân không được...”.

“Ồn ào gì vậy!”. Một giọng nữ lạnh lùng chen vào. Vụ Quy và binh sĩ canh cửa ngẩng đầu nhìn, thấy Khuynh Nguyệt chậm rãi đi tới. Binh sĩ canh cửa vội vàng quỳ xuống hành lễ. Vụ Quy nhíu mày nói: “Ồ, đã lâu không gặp, lại béo hơn rồi!”.

Gân xanh trên trán Khuynh Nguyệt khẽ giật, ả nén giận, nhưng nhìn thấy cách ăn mặc của Vụ Quy, ngọn lửa tức giận trong lòng ả lại bùng lên, ả trách mắng: “Đồ không biết phép tắc! Trong cung không phải là đồng hoang, đâu có thể để người muốn mặc thế nào thì mặc! Thả tay áo xuống cho ta”.

Vụ Quy vuốt mái tóc rối bù: “Nực cười, ăn mặc thế nào thì phải theo sở thích của mình. Cũng giống như ta, ta không thể xé tay áo của tỳ xuống, tỳ cũng không thể yêu cầu ta thả tay áo xuống được...”.

Khuynh Nguyệt đập lên gáy hấn một cái: “Nhiều lời quá đấy. Người đừng nói nhiều nữa, quay về thay đồ đi”.

Vụ Quy xoa xoa gáy mình, cười nói: “Tỷ, tỷ còn hung dữ như vậy, sao có thể lấy chồng được”.

Khuynh Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng: “Em dâu mà người tìm suốt mười mấy năm cho ta đã có tin tức rồi sao?”.

Lời này vừa dứt, Vụ Quy im lặng một lúc, mỉm cười tự giễu: “Tỷ vẫn chưa biết sao, em dâu của tỷ hai trăm năm trước đã bị giết chết rồi, vĩnh viễn chết rồi”. Hấn xua tay, về phòng của mình, để lại một mình Khuynh Nguyệt ở đó thở dài bất lực.

Khi Khuynh Nguyệt tìm thấy Quý Tử Hiên, Tầm Thường cung chủ vốn uy nghiêm đang kéo lê vạt áo trắng dưới đất, nện một chiếc gậy nhỏ, ngồi xổm dưới đất cùng một “thứ” nhỏ bé khác chơi trò gì đó.

“Thứ” ấy hình như đang tức giận: “Hiên Hiên nói dối! Thúc nói thúc không nhìn được!”.

Quý Tử Hiên mỉm cười: “Đúng là ta không nhìn được mà”.

“Nói dối! Rõ ràng lần nào thúc cũng thắng”.

“Bởi vì con còn nhỏ”.

“Con muốn thắng... cứ thua mãi, kiến chết hết rồi”.

“Nếu như vậy, lần sau ta thua là được chứ gì”.

“Thứ” đó vừa nghe thấy thế lập tức vui sướng nói: “Vậy, vậy thì, Hiên Hiên, trước tiên thúc phải đi thế này, sau đó đi thế này, sau đó con có thể thắng thúc...”.

Đường đường là Tầm Thường cung chủ mà bị một đứa nhóc sai bảo như thế khiến Khuynh Nguyệt không thể xem tiếp, ả nói: “Cung chủ, Vụ Quy quay về rồi”.

Quý Tử Hiên “ừ” một tiếng, rồi nói: “Bảo hấn tắm rửa xong hãy tới gặp ta”.

“Thuộc hạ đã căn dặn hấn rồi”.

Quý Tử Hiên gạt đầu, đưa tay xoa đầu Tầm Tầm và nói: “Con chơi trước đi”.

Quý Tử Hiên mới lên đại diện chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng bước chân, người đó chậm rãi đi vào, nói với vẻ không mấy mặn mà: “Ồ cung chủ, đã lâu không gặp”.

“Vụ Quy vẫn tùy tiện như thế nhỉ”, Quý Tử Hiên cười nói, “Cuối cùng người đã chịu quay về rồi”.

“Không phải là chịu hay không chịu, chẳng qua là chỗ ở của thuộc hạ bị ma vật chiếm cứ, không còn cách nào khác, đương nhiên thuộc hạ phải quay về chỗ cung chủ thôi”.

Trong câu nói của Vụ Quy đầy vẻ mỉa mai châm biếm khiến nụ cười của Quý Tử Hiên hơi méo đi một chút: “Ma vật?”.

“Dĩ nhiên là ma vật”. Vụ Quy nhếch môi nói: “Thuộc hạ không ngờ Thương Tiêu bị huyền băng phong ấn có ngày thức tỉnh, lại càng không ngờ nữ nhân của Thương Tiêu cũng đuổi theo hấn tới đảo hoang. Đúng là một đôi uyên ương mệnh khổ... Cung chủ thấy sao?”.

Quý Tử Hiên im lặng.

Ánh mắt Vụ Quy trở nên dữ tợn: “Về mặt này của cung chủ là đang cảm kích việc Thương Tiêu vĩnh viễn bị giam trên đảo hoang, hay là đang thử dài, suy cho cùng dù sao Thương Tiêu cũng là...”. Lời chưa tận mà ý đã tường. Thấy Quý Tử Hiên tiếp tục im lặng, Vụ Quy cười nói: “Có điều, những điều đó chẳng là gì, Thương Tiêu và nữ nhân của hấn đều đã bị một đao của thuộc hạ kết liễu trên hòn đảo ấy rồi. Cung chủ, lần này thuộc hạ lập được công lớn như vậy, có được thưởng gì không?”.

“Có thưởng”. Lời này không phải phát ra từ miệng Quý Tử Hiên, mà là một giọng nữ lạnh lùng, cùng với đó là một luồng sát khí. Vụ Quy vội nghiêng người né tránh, linh lực đánh lên nền gạch, làm vỡ vụn sàn nhà, bụi đá bay mù mịt.

Vụ Quy nhắm mắt, nhìn rõ hình bóng của nữ tử mảnh mai ấy sau khi bụi đã ngừng bay. Ở Tầm Thường cung nhiều năm như vậy, Vụ Quy chưa từng nhìn thấy nữ tử này, hấn không khỏi nhướn mày quan sát thật kỹ. Nữ tử này rất xinh đẹp, nét mặt kiêu ngạo nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt yếu ớt.

Nữ tử ấy lạnh lùng cười nói: “Thưởng cho người cái chết, được không?”. Người này chính là Mạc Mặc.

Vụ Quy vẫn đang sững sờ thì Khuynh Nguyệt từ ngoài điện vội đi vào, ả vừa nhìn thấy tình hình trong điện đã lập tức chỉ Mạc Mặc quát mắng: “To gan! Dám dùng võ lực trước mặt cung chủ...”. ả chưa nói hết lời, Mạc Mặc đã dùng linh lực giáng một đòn xuống bên cạnh Quý Tử Hiên.

Trong bụi đất mịt mù, Mạc Mặc chỉ thẳng vào Quý Tử Hiên nói: “Nhan Nhược Nhất là nữ nhân của ta, Thương Tiêu là nam nhân của nữ nhân của ta, người dám làm gì người của ta, ta có chết cũng phải làm cho Tầm Thường cung của người vĩnh viễn không được yên ổn”.

Khuynh Nguyệt tức tới sầm mặt, Vụ Quy nghe mà không hiểu gì, chỉ có một mình Quý Tử Hiên là vui vẻ mỉm cười trong khi đại điện ngổn ngang hỗn loạn.

“Vậy ta đã động vào bọn chúng rồi, nên làm thế nào đây?”. Quý Tử Hiên mỉm cười dịu dàng, “Nàng ở lại Tầm Thường cung khiến ta vĩnh viễn không được yên ổn là được”.

Mạc Mặc im lặng đứng đó một lúc nhìn Quý Tử Hiên, rồi bỗng nói: “Với hành vi giống như lấy lòng, lại giống như bám riết không rời của ngài, Quý cung chủ, ta có thể cho rằng ngài đã yêu ta rồi không?”.

“To gan!”. Khuynh Nguyệt tức giận quát. Vụ Quy chớp mắt, cảm thấy cảnh tượng mình đang chứng kiến kỳ lạ tới mức khiến người ta khó có thể chấp nhận được.

Quý Tử Hiên mỉm môi cười một lúc rồi lại xoa cằm nói: “Ta nhớ rất rõ, ta đã từng cắt đứt tình căn của mình”.

Mạc Mặc nhướn mày.

“Nhưng, hình như vẫn chưa cắt hết”.

Khuynh Nguyệt nghe lời này, vẻ tức giận bỗng chốc trở thành sự kinh ngạc không thể tin nổi, Vụ Quy kinh ngạc trở mắt nhìn Quý Tử Hiên. Quý Tử Hiên không nhìn thấy biểu cảm của mọi người, vẫn cười nho nhã: “Mạc cô nương, sao bây giờ cô mới phát hiện ra vậy? Phản ứng của cô thật chậm”.

60. Chương 60

Chương 60

Mạc Mặc không ngờ Quý Tử Hiên lại thẳng thắn như vậy, ngạc nhiên tới mức sững người.

Nhưng thấy hấn không giống như đang đùa, cô liền im lặng.

Đại diện yên tĩnh rất lâu, chỉ có tiếng cười khó hiểu của Mạc Mặc. “Như thế thì quá tốt”. Không nói thêm gì nữa, Mạc Mặc bỏ lại ba người với ba vẻ mặt khác nhau rồi quay người bỏ đi.

Khi Mạc Mặc tìm thấy Tầm Tầm thì thằng bé đang chỉ huy hai đoàn kiến chém giết nhau rất vui vẻ. Mạc Mặc lặng lẽ đi tới vỗ vỗ đầu nó. Tầm Tầm quay lại nhìn thấy Mạc Mặc, lập tức mỉm cười rồi ôm chầm lấy cô, chẳng thèm để ý tới cơ thể lấm lem của mình, thỏa thích chùi lên người Mạc Mặc, vui sướng thốt lên: “Phụ thân, phụ thân tới chơi cùng Tầm Tầm sao?”.

Mạc Mặc ngồi xuống, lau bụi bẩn trên mặt nó và nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, khi ở đây con đừng gọi ta là phụ thân, gọi là mẫu thân, biết không?”.

Thằng bé bĩu môi không vui: “Rõ ràng Nhược Nhất mới là mẫu thân”.

Mạc Mặc bóp chặt mũi nó: “Gọi ta là mẫu thân đi”.

“Ừm... thôi được, mẫu thân...”. Mạc Mặc ôm Tầm Tầm vào lòng, rồi lại cầm bàn tay nhỏ bé của nó lau sạch bùn đất. Vừa lau vừa hỏi: “Con có thích Quý Tử Hiên không?”.

“Có ạ”.

Tầm Tầm trả lời chắc nịch như vậy khiến Mạc Mặc sửng người: “Vì sao?”.

“Tầm Tầm không đọc được những gì Hiên Hiên nghĩ, nhưng Hiên Hiên cười với con, thúc thúc cười là con rất vui. Ừm... đã có mấy lần con cũng nhìn thấy thúc thúc cười với phụ thân, thúc ấy cười rất đẹp, đẹp hơn Huân Trì thúc thúc”.

“Bởi vì trên mặt Hiên Hiên không có vết sẹo giống như Huân Trì thúc thúc”. Mạc Mặc nghe thấy Tầm Tầm khen ngợi Quý Tử Hiên như vậy, trong lòng không khỏi ghen tỵ, bực tức nói: “Ta thấy Huân Trì thúc thúc của con cười vẫn đẹp hơn một chút”.

Tầm Tầm cuống lên: “Không phải, Huân Trì thúc thúc đẹp, nhưng Hiên Hiên đẹp hơn, Hiên Hiên đẹp hơn!”.

Xong rồi xong rồi, mới mấy ngày mà Tầm Tầm đã bị mua chuộc hoàn toàn như vậy rồi! Mạc Mặc thầm nghĩ: Hấn là phụ thân của con đấy. Phụ thân của con lợi hại hơn con mấy nghìn lần, tiểu hồ ly như con đầu thế đâu lại được với lão hồ ly chứ! Hấn cười đẹp... ta còn không biết hấn cười đẹp như thế nào sao? Chính vì hấn cười quá đẹp nên mới có sự tồn tại của Đồ hại cha là con đấy...

Mạc Mặc im lặng lau sạch hai tay cho Tầm Tầm, rồi nắm bàn tay nhỏ bé ấy trong lòng bàn tay mình, khẽ hỏi: “Nếu bảo con mãi mãi ở bên cạnh Hiên Hiên, con đồng ý không?”.

Tầm Tầm nghiêng đầu nghĩ một lúc: “Phụ thân có ở cùng không?”.

“Không”.

“Thế thì không”.

Thần sắc của Mạc Mặc cuối cùng cũng dịu xuống, cô không nói gì nữa. Để Tầm Tầm chơi đùa bên ngoài, Mạc Mặc một mình quay về phòng. Cô đứng dựa vào cửa một lúc, vén tay áo lên, dấu ấn màu xanh ấy đã men theo mạch máu bò lên cánh tay, màu xanh ban đầu giờ đã biến thành màu tím, nổi bật trên cánh tay nhợt nhạt tới mức đáng sợ.

Quay về, không quay về...

Mạc Mặc, không còn thời gian để người do dự nữa.

Nhưng bây giờ người cùng gặp nạn đâu phải chỉ có một mình Mạc Mặc.

Sau khi từ biển quay về Cửu Châu, Nhược Nhất cứ chìm vào giấc ngủ là lại mơ thấy nam tử bị đóng đinh trên tường. Đêm nào cũng vậy, Nhược Nhất càng tới gần Cửu Châu, cảnh tượng trong giấc mơ càng rõ rệt, giống như cô tận mắt chứng kiến. Đến khi họ thực sự đặt chân lên mảnh đất Cửu Châu, ban ngày Nhược Nhất cũng có thể xuất hiện ảo giác, dường như người trong giấc mơ phát ra tín hiệu cầu cứu càng lúc càng nhiều với Nhược Nhất. Tiếng kêu cứu giống như bùa thúc giục khiến người ta không yên lòng.

Liên tiếp mấy ngày không thể ngủ được, ảo giác liên tục xuất hiện, cộng với chuyện của Thương Tiêu khiến Nhược Nhất có chút cấu kinh do thần kinh bị suy nhược.

Lại là một buổi sáng bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc, Nhược Nhất chỉ thấy đầu óc của mình sắp nổ tung vì tiếng kêu cứu thảm thiết của người trong giấc mơ. Cô túm một nắm cỏ dưới đất rồi ném ra ngoài để trút hết nỗi buồn bực trong lòng. Mới sáng sớm không biết Huân Trì đã đi đâu, lúc này vừa hay hắn đang trở về trong màn sương. Nhìn thấy bộ dạng nóng giận của Nhược Nhất, hắn không khỏi lắc đầu nói: “Tâm trạng nóng nảy không có lợi cho việc tu hành”.

Nhược Nhất ôm đầu, yếu ớt nói: “Tu hành... mặc kệ, thế nào cũng được, bây giờ chỉ cần có thể cho ta ngủ một giấc, rồi muốn ta tu thành thần giống Thương Tiêu ta cũng đồng ý”.

Huân Trì bật cười. Nhược Nhất giương đôi mắt thâm quầng nhìn hắn chăm chú và hỏi: “Huân Trì, sao người còn dậy sớm hơn cả ta, người đã đi đâu vậy?”.

Huân Trì chỉ cười không nói.

“Lại ra vẻ cao thâm”. Nhược Nhất bĩu môi, không truy cứu nữa. “Bây giờ tỉnh dậy rồi ta cũng không muốn ngủ nữa, chúng ta thu dọn đồ đạc lên đường thôi, sáng nay nhanh chân hơn một chút, có lẽ buổi chiều sẽ đến U Đô. Tới lúc ấy gặp Thương Tiêu rồi... Huân Trì, người giúp ta giữ chàng để ta đánh chàng một trận, chắc chắn ta sẽ đánh tới mức mặt chàng phải đổi sắc”.

Huân Trì mỉm cười lắc đầu: “Hắn đã phi thăng thành thần, đâu phải là đối tượng mà ta có thể khống chế được”.

Nhược Nhất thấy kỳ lạ: “Chẳng phải người là trái tim của thần minh thượng cổ sao? Người mang trong mình thần lực thượng cổ, đương nhiên có thể khống chế được chàng”.

Huân Trì vẫn giữ nụ cười, nhưng mí mắt lại sụp xuống: “Ta chỉ là một trái tim thôi, không phải một cơ thể hoàn chỉnh. Trải qua bao nhiêu năm như thế cũng đã tiêu hao gần hết rồi, còn nếu luận về thần lực, sức mạnh trong cơ thể Nhược Nhất cô nương, e là mạnh hơn ta rất nhiều đấy”.

Nói tới đây, Nhược Nhất sực nhớ ra một chuyện: “Huân Trì, ba năm trước người nói có cách đánh thức sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể ta, nhưng cho đến bây giờ cái người dạy ta đều là làm thế nào để từng bước dẫn dụ sức mạnh ra ngoài. Nhưng ta thấy với tình thế này thì chúng ta không còn thời gian để trì hoãn nữa”.

Huân Trì nghe thế, im lặng một lúc rồi nói: “Có lẽ mấy ngày sau ta sẽ dạy cô nương”. Hắn tới gần Nhược Nhất, vỗ vào trán cô, đôi mắt trong veo ánh lên sự yêu thương ấm áp, “Hãy quý trọng nó”.

Câu nói này của Huân Trì rất kỳ quái, nhưng Nhược Nhất vì tâm trạng phiền muộn nên nhất thời không nghĩ ra có điều gì bất thường nên cũng không bận tâm.

Đúng như Nhược Nhất nói, quả nhiên buổi chiều họ đã tới U Đô. Dòng Quỷ Khốc vẫn tràn đầy lệ khí, nhưng không đáng sợ như lần trước. Có lẽ là do khí tức của thần minh đã áp chế được một chút sát khí.

Nhược Nhất và Huân Trì một trước một sau, men theo đường núi chậm chậm đi lên phía trước.

Nhiều năm sau, mỗi khi Nhược Nhất nhớ tới quãng đường cuối cùng cô đi cùng Huân Trì, cô lại xúc động vô cùng. Những năm đầu nhớ lại cô thường cảm thấy rất rất đau buồn, nhưng sau đó theo thời gian, những chuyện này dần lắng lại, chỉ còn sự nuối tiếc trong tim, trở thành một vết thương mà bất cứ khi nào chạm vào cô cũng cảm thấy đau đớn. Dĩ nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Cuối cùng đã leo lên Đại U cung, hai yêu quái trấn giữ cửa cung nhận ra Nhược Nhất, nhưng nhìn thấy Huân Trì phía sau cô, chúng nhìn nhau rồi mới do dự cho hai người đi vào. Nhược Nhất tuy cảm thấy động tác của hai yêu quái này kỳ lạ, nhưng vì lo lắng cho Thương Tiêu nên cô cũng không để ý quá nhiều.

Trên đường đi, cô nghe các tiểu yêu nói, sau khi quay về U Đô, Thương Tiêu liền giam mình trong động Hàn Ngọc, đến tận bây giờ cũng chưa ra ngoài.

Đỉnh Hàn Ngọc được coi là một trọng địa của U Đô, Nhược Nhất muốn lên thì phải được sự đồng ý của Tử Đan. Nhưng khi gặp Tử Đan, Nhược Nhất còn nhìn thấy một người mà cô không ngờ tới.

“Anh Lương chủ?”. Đã lâu không gặp, Nhược Nhất chỉ cần nhìn qua là nhận ra hẳn, bởi vì quả thực hẳn... rất đặc biệt. Nhưng thường ngày, Anh Lương chủ luôn chuyên quyền độc đoán, rất ít khi giao lưu với yêu tộc hoặc tiên tộc. Bây giờ hẳn lại tới U Đô, lẽ nào ma khí ở thế gian này thật sự đã lan tràn tới mức ngay cả một kẻ lười biếng như Anh Lương chủ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn rồi sao...

Anh Lương chủ gật đầu với Nhược Nhất, quay sang nhìn thấy Huân Trì, trong mắt hẳn bỗng lóe lên một tia sáng: “Bạn của cô nương?”, hẳn chỉ Huân Trì và hỏi.

Nhược Nhất sững người, nhìn dáng vẻ càng ngày càng vênh váo hống hách của Anh Lương chủ, cô không có gì để nói.

Anh Lương chủ quan sát Huân Trì từ trên xuống dưới, đột nhiên nói với Nhược Nhất: “Cô nương bảo hẳn ra ngoài trước đi, ta có chuyện riêng muốn nói với cô nương”.

Nhược Nhất rất bất mãn với cách đuổi người trắng trợn của hẳn, cô cau mày, Huân Trì thản nhiên cười nói: “VẬY ta ra ngoài trước...”.

“Chờ đã!”, đúng lúc Nhược Nhất định kéo Huân Trì thì Tử Đan ngồi bên cạnh bỗng nói: “Lần trước gặp mặt, do ta không hiểu rõ về quá khứ của Huân Trì nên đã nói không ít điều nực cười, xem ra sau đó chắc hẳn Huân Trì đã cười nhạo ta rất nhiều”, ngữ khí thản nhiên, nhưng cách dùng từ thì khá là không khách sáo.

“Ý gì thế?”. Nhược Nhất không hiểu, rõ ràng lần trước gặp Huân Trì, Tử Đan vẫn bình thường, thậm chí trong lời nói còn có vài phần ngưỡng mộ. Tại sao họ mới đi ra biển một chuyến mà Tử Đan đã có khúc mắc với Huân Trì rồi?

Tử Đan cười, đằng sau dung nhan tuyệt mỹ ẩn giấu sát khí đằng đằng: “Thứ lỗi cho ta ngu dốt mà không biết ma khí thượng cổ lại là do thần Câu Mang sinh ra”.

Nụ cười trên mặt Huân Trì giảm đi mấy phần. Nhược Nhất cau mày nghi hoặc: “Là sao?”.

Anh Lương chủ cuộn tròn người lại trên chỗ ngồi, ra vẻ không biết gì cả.

Tử Đan đứng dậy, chậm rãi đi tới bên Nhược Nhất: “Không trách Nhược Nhất muội trẻ tuổi như vậy, ngay cả một bà lão như ta mà cũng không hề hay biết. Câu Mang thần minh cuối cùng của thượng cổ, vạn năm một mình phiêu du giữa đất trời, cả đời hiu quạnh, tâm sinh ma ý. Từ đó, thế gian này liền có thiên ma đầu tiên. Nhược Nhất, muội có biết, vị thần cuối cùng trên đời này chính là thiên ma đầu tiên ở Cửu Châu không?”.

Nhược Nhất kinh hãi.

Tử Đan nói tiếp: “Chả trách thân thiên ma bất tử bất diệt, thì ra, đây chính là đặc quyền của thần minh. Các yêu quái thượng cổ bị ma khí dẫn dụ đã lần lượt nhập ma khiến cho thiên hạ đại loạn. May mà thần minh vẫn còn một chút thần thức cuối cùng đem gửi ở giữa đất trời sông núi, trước khi các yêu quái lật đổ Cửu Châu, thần minh đã phong ấn chúng”.

Tử Đan đi tới bên cạnh Nhược Nhất, nhưng mắt thì nhìn Huân Trì chằm chằm: “Sự nhập ma của một thần minh, khiến Cửu Châu hàng trăm năm nay không nghe thấy tiếng người, khiến sông ngòi hàng chục năm nay đều là máu đỏ, càng khiến yêu tộc thượng cổ điêu nh, vì thế mới có sự diệt vong của tộc phượng hoàng sau này... Bây giờ, Cửu Châu lại mù mịt ma khí, người biết chuyện này có lẽ đều có thể nghĩ tới chuyện có người muốn các yêu thú nhập ma thời thượng cổ sống lại...”.

Tử Đan ngừng một lát, bất chợt cười nói: “Huân Trì, ngươi là trái tim của thần minh, cũng lại là trái tim của thiên ma, mà giờ đây ma khí lan tràn, ngươi nói xem, phải giải quyết như thế nào?”.

Câu hỏi này vô cùng mỉa mai. Tử Đan nói vòng vo nhiều như vậy, ẩn ý chẳng qua chính là nói Huân Trì thực chất là trái tim thiên ma, tất cả những gì bây giờ hẳn làm, tất cả những gì xảy ra ở Cửu Châu đều do âm mưu của hẳn, âm mưu làm cho yêu ma thượng cổ sống lại.

Nghe Tử Đan nói vậy, Nhược Nhất quay đầu nhìn Huân Trì. Nụ cười quen thuộc của Huân Trì đã biến mất, hẳn cặp mắt không biết nhìn về phương nào.

“Huân Trì?”, Nhược Nhất khẽ gọi.

Không Tang sơn bị san phẳng, Thương Tiêu nhập ma, Cửu Châu lan tràn ma khí, tất cả những chuyện này lẽ nào thật sự đều là mưu đồ của Huân Trì sao?

61. Chương 61

Chương 61

Đối mặt với sự hoài nghi của Nhược Nhất,

Huân Trì im lặng rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Thiên ma quả thực sinh ra vì thần Câu Mang, nhưng ta không phải là trái tim thiên ma...”.

Huân Trì tính tình ôn hòa, thường ngày cho dù là bị hiểu nhầm cũng sẽ không giải thích điều gì, nhiều nhất chỉ là chớp mắt, khó xử nhìn Nhược Nhất. Vì thế hôm nay giải thích thế này, hẳn nói về rất khó khăn.

“Nguy biến!”. Đột nhiên Anh Lương chủ nháy từ trên ghế xuống, chỉ vào Huân Trì quát mắng: “Tộc phượng hoàng của ta trải qua đại nạn từ thời thượng cổ, bây giờ chỉ còn lại ta và Nguyệt Hoàng may mắn sống sót, chuyện này nếu không phải ta biết rõ chân tướng thì chúng nhân của yêu tộc và tiên tộc đã thật sự bị người lừa rồi!”.

Huân Trì cau mày, ánh mắt đột ngột lướt lên người Anh Lương chủ.

Tử Đan bước lên một bước, chắn ánh nhìn của Huân Trì: “Không phải ta không tin Huân Trì, chỉ là, với hiểu biết của người có lẽ người biết rất rõ cách giải quyết ma khí đại loạn ở Cửu Châu hiện nay như thế nào, đúng không?”.

Huân Trì gật đầu: “Ta biết”.

“Nếu đã vậy, vì sao người vẫn chưa chịu ra mặt giải quyết?”.

Huân Trì ngừng một lát, nhìn Nhược Nhất rồi khẽ thở dài: “Chuyện này... quả thực là ta có lòng riêng...”.

“Khá khen cho từ ‘lòng riêng’, trái tim thần minh cứu giúp thiên hạ, yêu thương chúng sinh, ta không biết khi nào lại có lòng riêng như thế”. Tử Đan mỉm cười. “Chuyện đến nước này rồi, Huân Trì hãy nói ra phương pháp trừ ma, nếu người không đích thân làm việc ấy thì hãy giao lại cho yêu tộc”.

Huân Trì im lặng một lúc, gượng cười nói: “Bây giờ ta nói ra, Hàn Ngọc chủ chắc chắn sẽ không tin ta”.

Tử Đan nhướn mày: “Vì sao Huân Trì biết ta sẽ không tin?”.

Huân Trì từng người một lúc, khẽ thở dài nói: “Sau khi thần thượng cổ Câu Mang tâm sinh ma ý, đã tinh luyện để đưa ma khí ra ngoài và tiến hành phong ấn, không ngờ ma khí tràn ra ngoài và nhiễm vào đại yêu thượng cổ. Thần Câu Mang dùng hết thần lực trấn áp các yêu ma dưới núi, đồng thời moi tìm ra, luyện hóa thành người và đặt tên là Huân Trì... Ta trấn giữ Không Tang, khống chế linh khí tứ phương. Nhưng bây giờ Cửu Châu lan tràn ma khí, bởi vì kết giới ở Không Tang đã vỡ, sức mạnh phong ấn dưới mấy ngọn linh sơn giảm đi. Cách duy nhất bây giờ, chỉ có thả yêu ma, sau đó lại phong ấn chúng”.

Tử Đan im lặng, Anh Lương chủ ở phía sau Tử Đan đột nhiên cười lạnh lùng: “Thả yêu ma? Cách này của Huân Trì quả thực rất hay! Giúp người đỡ phải bôn ba khắp nơi, trăm phương ngàn kế lật đổ Cửu Châu!”.

Huân Trì nhìn chằm chằm Anh Lương chủ. Tử Đan suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thả yêu ma ra thì sẽ thế nào, bây giờ ai có thể phong ấn chúng một lần nữa?”.

Huân Trì im lặng: “Có”.

“Ai?”.

Huân Trì không trả lời, Anh Lương chủ hừ lạnh một tiếng: “Người đừng hòng dùng kế hoãn binh, Tử Đan, hà tất phải nhiều lời với hân, cứ bắt hân tra khảo là được thôi mà”.

“Không được!”. Nhược Nhất im lặng này giờ chợt lên tiếng, đứng chắn trước mặt Huân Trì. “Huân Trì không phải là người như thế! Ta không biết Cửu Châu thời thượng cổ có những câu chuyện xa xôi nào, nhưng Huân Trì ở trước mặt ta, Huân Trì bằng xương bằng thịt sẽ không làm chuyện lật đổ Cửu Châu như vậy!”.

Anh Lương chủ thở dài: “Tiểu nha đầu, biết người biết mặt mà không biết lòng, làm sao người biết hân không làm những chuyện ấy?”.

Nhược Nhất nhìn Anh Lương chủ nói: “Ta chỉ tin vào con mắt của ta”.

Tử Đan đang định nói, Huân Trì bỗng nắm cổ tay của Nhược Nhất, nhìn Tử Đan: “Nếu đã không tin ta thì hà tất phải nhiều lời như vậy? Huân Trì cáo từ”. Nói rồi hân kéo Nhược Nhất đi.

Anh Lương chủ giận tím mặt: “Hỗn xược!”.

Nhược Nhất chỉ thấy một luồng khí nóng rất phía sau nhanh chóng ập tới, cô nghiêng người định tránh, nhưng Huân Trì vung tay áo, tạo ra một vòng sáng vàng chống lại luồng khí nóng rất ấy. Nhược Nhất tưởng chiêu này của Huân Trì chắn chắn có thể chống lại được sự tấn công, nhưng không ngờ luồng khí nóng rất ấy chỉ tiêu tan một lúc rồi lại bất chợt lao tới.

Anh Lương chủ đã hạ sát chiêu! Lưng nóng rát, Nhược Nhất vẫn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì nghe Huân Trì kêu một tiếng, hân kéo Nhược Nhất, quát khê: “Đi!”. Trong nháy mắt, hai người biến mất.

Tử Đan nhìn chỗ hai người vừa biến mất như nghĩ ngợi điều gì đó, nàng không hề ra tay. Anh Lương chủ giận dữ, quay sang mắng Tử Đan: “Vì sao người thả bọn chúng đi? Không phải là người tin những lời tên ma vật ấy nói đấy chứ?”.

Tử Đan nhìn Anh Lương chủ: “Vì sao sư phụ vội vàng ra sát chiêu như vậy?”.

Nét mặt của Anh Lương cứng đờ, cười lạnh nói: “Là ta quản chuyện bao đồng, Cửu Châu này như thế nào thì có liên quan gì tới ta. Đến khi hân thả hết yêu ma thì người tự đi mà phong ấn!”.

Lông mày Tử Đan hơi cau lại, một lúc sau nàng khê thở dài: “Huân Trì chịu một đòn tấn công của người, lại đưa Nhược Nhất đi theo nên họ sẽ không đi xa, chắc chắn là họ vẫn ở trong U Đô, chỉ cần sai người lục soát là được”.

“Tùy người”. Anh Lương chủ xua tay, cụt hứng bỏ đi.

Đúng như Tử Đan dự liệu, Huân Trì dẫn theo Nhược Nhất nên không đi xa. Khi Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn thấy bức hoành phi với ba chữ “Nhan La điện”, đột nhiên cô có cảm giác dễ khóc dễ cười. Hai trăm năm trước, nơi đây vốn có tên là Phù Vân các, Nhược Nhất đã bắt Thương Tiều đổi tên Phù Vân các thành “Nhan La điện” rồi viết hoành phi treo lên, cũng chính là nơi Nhược Nhất từng ở. Không ngờ nơi đây không hề thay đổi, chỉ ít là nhìn từ bên ngoài cô cũng không thấy có gì đổi khác.

Không cho Nhược Nhất quá nhiều thời gian nhớ về quá khứ, Huân Trì cúi người, miệng ộc máu. Nhược Nhất giật mình, cô vội dịu hân, luôn miệng hỏi hân làm sao thế. Khi chạm tay vào lưng Huân Trì, Nhược Nhất thấy dính dớp và ẩm ướt, cô nhìn kỹ mới phát hiện, lớp áo phía sau của Huân Trì đã ướt đầm máu.

“Hân... Anh Lương chủ nặng tay như vậy sao!”.

Huân Trì lau vết máu trên khóe miệng, yếu ớt nói: “Nhược Nhất, bọn họ có lẽ sắp tới đây rồi, tìm chỗ... tìm chỗ để bọn họ khó phát hiện ra chúng ta”.

Nhược Nhất cố bình tĩnh, vắt óc nghĩ rồi nói: “Đỉnh Hàn Ngọc! Chắc chắn bọn họ sẽ đuổi theo chúng ta xuống núi nên tạm thời sẽ không lên đỉnh Hàn Ngọc, hơn nữa Thương Tiều ở đó, nếu là chàng... chàng chắc chắn sẽ không để người bị oan uống như vậy đâu!”.

Huân Trì dừng một lát rồi khê hỏi Nhược Nhất: “Vì sao cô nương khẳng định ta bị oan? Ma khí đầu tiên trên thế gian này quả thực là do thần thượng cổ Câu Mang sinh ra...”.

“Là Câu Mang chứ không phải Huân Trì”. Nhược Nhất nói: “Ta thừa nhận lúc mới nghe những lời Tử Đan nói, ta có chút hoài nghi, nhưng nếu Huân Trì nói không phải, vậy thì nhất định là không phải. Ta tin vào nhận định của mình, ta ở bên người lâu như vậy, ta không đến nỗi ngu dốt tới mức không biết phân biệt thiện ác”.

Huân Trì cup mắt, nhếch miệng cười khê: “Huân Trì may mắn có được một người bạn tri kỷ”.

Nhược Nhất dìu Huân Trì, tìm được con đường nhỏ lên đỉnh Hàn Ngọc một cách quen thuộc. Tất cả những gì trên U Đô sơn gần như đều không biến đổi, con đường nhỏ đá xanh này vẫn ngoằn ngoèo kéo dài như không có điểm cuối. Càng lên trên, gió càng lạnh buốt thấu xương. Nhược Nhất không thích cảm giác này, bởi vì nó luôn gợi lại cho cô những kỷ niệm buồn, dù rằng bây giờ cô biết rất rõ những gì đã qua đều là quá khứ.

“Nhược Nhất, đi vào bạch môn”, giọng nói của Huân Trì khàn tới mức gần như hư ảo.

“Nhưng Thương Tiều...”.

“Bạch môn...”.

Nhược Nhất cắn răng, đỡ cơ thể càng lúc càng yếu ớt của hấn, loạng choạng đi vào bạch môn trong động Hàn Ngọc. Cảnh sắc ở bạch môn trong hồi ức của Nhược Nhất chỉ là một bình đài trống trải, hoa tuyết tung bay bên ngoài kết giới và mầm cây nhỏ lặng lẽ sinh trưởng trong góc bình đài. Nhưng cô không ngờ, hai trăm năm sau quay trở lại đây, trước mắt cô lại là cảnh tượng như thế này.

Vụn băng đầy đất, hàn khí lan tràn, còn có một cây khô trong suốt. Cây khô...

Nếu Nhược Nhất không đoán nhầm, có lẽ đó là chân thân của Huân Trì. Nhưng vì sao lại là một cây khô? Không có lá, chỉ có chạc cây trơ trọi và thân cây đầy vết nứt.

“Đây... là cái gì?”.

“Huyền băng phong ấn Thương Tiều”, Huân Trì nói: “Sau khi hấn phá phong ấn, thứ còn lại là vụn băng không thể tan chảy”.

Nhược Nhất bất giác đưa tay chạm vào vụn băng như thủy tinh lấp lánh, nhưng cô chưa chạm vào thì bị hàn khí chích vào tay, cô không dám chạm vào nữa. Nhược Nhất kinh hãi, Thương Tiều ở trong huyền băng như thế này hai trăm năm sao... lại còn ở nơi này?

Nhược Nhất nhìn cây khô cách đó không xa, rồi lại nhìn vết sẹo dài trên mặt Huân Trì, ánh mắt dừng lại ở mái tóc trắng tới mức trong suốt. Cuối cùng Nhược Nhất cũng hiểu vì sao bây giờ Huân Trì có bộ dạng này, ngay cả chân thân cũng khô héo như vậy, hấn sao có thể khá hơn được...

“Huân Trì, vì sao người biến thành thế này?”.

Huân Trì lão đảo cổ đi tới gần cây khô ấy, dựa vào thân cây và từ từ ngồi xuống. Hấn nghỉ một lúc, mỉm cười, vẫy tay với Nhược Nhất: “Nhược Nhất, lại đây”. Khi Nhược Nhất đi đến bên cạnh, Huân Trì đột nhiên cắn ngón trỏ của mình. Hấn cầm tay Nhược Nhất, mở lòng bàn tay của cô ra, rồi lấy máu mình làm mực, vẽ vài nét trên lòng bàn tay ấy. Hấn nhắm thần chú, dường như là thần chú từ thời thượng cổ, Nhược Nhất nghe không hiểu, nhưng cô biết hấn đang kết khế ước gì đó với mình.

Không lâu sau, Huân Trì buông tay Nhược Nhất ra. “Nhược Nhất, cô nương còn nhớ đã từng nói với ta về ông lão đã đưa cô nương quay về Cửu Châu không?”.

Nhược Nhất gật đầu.

“Nếu ta đoán không nhầm, đó có lẽ là thần Câu Mang”.

“Cái gì?”. Nhược Nhất ngừng một lát, nói: “Nhưng... nhưng chẳng phải ông ấy tiêu tán giữa đất trời Cửu Châu rồi sao? Trái tim duy nhất còn lại cũng hóa thành người rồi mà”.

“Thần là bất tử bất diệt, thần thức của thần Câu Mang tiêu tán giữa đất trời nhưng không hề mất đi. Hai trăm năm trước sau khi cô nương bỏ đi, Thương Tiều nhập ma, khiến cho linh lực giữa đất trời không áp chế được ma khí nữa. Hơn nữa, kết giới Không Tang đã bị ma khí xâm nhập một lần, không thể khống chế

ma khí đang ngày một tăng lên, lại thêm có kẻ đứng sau thúc đẩy... Tuy về sau Thương Tiêu tự phong ấn bản thân, nhưng lúc ấy đã muộn. Khi đó, thần thức của thần Câu Mang tiêu tán giữa đất trời mới một lần nữa ngưng tụ và tìm đến cô nương, cũng đem thần lực hàng vạn năm chuyển vào cơ thể cô nương”.

Huân Trì mỉm cười bối rối: “Nhưng thần Câu Mang chắc chắn không biết thể chất đặc biệt của cô nương nên cô nương chưa thể phát huy tác dụng vốn có của thần lực. Thực ra, muốn giúp cô nương phát huy thần lực, chỉ cần một vị thuốc là được...”. Huân Trì ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đây vốn là chuyện ta nên làm, nhưng không ngờ lại để Thương Tiêu đi trước một bước, dùng dấu ấn của cửu vĩ bạch hồ để thay đổi thể chất của cô nương, khiến thần lực trong cơ thể cô nương được thi triển, nhưng thần lực ấy lại không chịu sự khống chế của cô nương. Vì dấu ấn của hắn mà ta không dám áp dụng phương thuốc ấy với cô nương, nhưng bây giờ hắn đã giải ấn cho cô, ta cũng không có lý do trì hoãn nữa”.

Câu nói này của Huân Trì rất kỳ quái, Nhược Nhất không tìm được muốn rút tay mình lại: “Thuốc gì?”.

“Muốn học cách sử dụng năng lực của thần mình thì vị thuốc tốt nhất dĩ nhiên là trái tim của thần mình...”.

Nhược Nhất rút mạnh tay lại, lùi về phía sau hai bước: “Người đang nói cái gì thế hả? Huân Trì, người điên rồi?”.

Huân Trì mỉm cười lắc đầu: “Nhược Nhất, ta vẫn còn tỉnh táo. Ta vừa nói, cách duy nhất bây giờ là thả hết yêu ma, rồi tiến hành phong ấn chúng một lần nữa. Nhược Nhất, nếu cô nương đã mang thần lực, vậy thì phải gánh trách nhiệm này. Còn ta, ta là kẻ không làm tròn bổ phận, không bảo vệ được Không Tang, nên sẽ trải đường cho cô nương”.

Nhược Nhất lắc đầu, lùi lại hai bước nữa: “Cái gì mà không làm tròn bổ phận, cái gì mà trải đường. Huân Trì, con đường trải bằng mạng sống của người, Nhan Nhược Nhất không có dũng khí bước lên đó!”.

“Vốn dĩ, ba năm trước ta nên đưa vị thuốc này cho cô nương, nhưng... Nhược Nhất, có thể gặp lại cô, ta thật sự rất vui”.

Nhược Nhất nhớ lại lúc mới quay về Cửu Châu và sự xuất hiện của nam tử thần bí lúc nào cũng bịt mặt. Từ lúc ấy hắn lặng lẽ đi theo cô, luôn luôn bảo vệ cô... dùng phép thuật nhân từ để siêu độ Mã Phúc, giết xà yêu, cuối cùng còn đỡ thiên kiếp cho Tầm Tầm.

Huân Trì nói: “Nhược Nhất, ta ích kỷ muốn sống lâu hơn một chút; ta không muốn chết như vậy; ta muốn dùng đôi mắt này để nhìn muôn dân mà ta đã dùng cả đời mình để bảo vệ; ta muốn dùng đôi chân này để đi khắp sông núi Cửu Châu mà ta dùng cả đời để chở che; ta muốn ngắm nhìn thế gian muôn màu trong sách viết; ta muốn một lần được nếm trải tình người ấm áp như trong sách kể...”. Huân Trì thần nhiên cười nói: “Thật may mắn là ta đã được ngắm nhìn không ít. Đúng như Nhược Nhất nói, thế gian này đặc sắc hơn những gì được miêu tả trong sách rất nhiều”.

“Có thể đánh cắp ba năm để ngắm nhìn phong cảnh nhân gian là ta đã mãn nguyện lắm rồi”.

Nhược Nhất gật đầu rồi lại ra sức lắc đầu: “Ba năm ngắn ngủi, Huân Trì, người có thể nhìn ngắm được bao nhiêu chứ? Thế gian này còn có những chuyện đặc sắc hơn đang chờ người khám phá, bây giờ người không cần mất mạng! Nhất định chúng ta còn có cách khác! Người thấy đấy, bây giờ Thương Tiêu cũng thành thần rồi, chàng chắc chắn có thể phong ấn chúng ma, chàng nhất định...”.

“Phong ấn các yêu ma, thần thức của Câu Mang đã tiêu tán, thần lực của Thương Tiêu là riêng biệt, nếu muốn hắn phong ấn yêu ma, Nhược Nhất, cô nương nỗ lực để thần thức của hắn cũng tiêu tán sao?”.

Nhược Nhất sững người. Huân Trì nói: “Nhưng Nhược Nhất thì khác, trong cơ thể cô nương có thần lực của Câu Mang, tuy nói là phong ấn yêu ma, nhưng thực chất là tăng cường lực phong ấn, nhiều nhất là dùng hết thần lực mà cô nương có được. Ta biết Nhược Nhất là một người độ lượng, sẽ không tiếc thần lực này”.

Cây khô mà Huân Trì dựa vào dần phát ra ánh sáng lấp lánh, trong ánh sáng vàng dịu dàng, hắn vẫn nở nụ cười như trước đây: “Ta mượn cơ Thương Tiêu hạ ấn cho cô, không chịu trao cho cô phương thuốc, khiến Cửu Châu lâm vào tình trạng như bây giờ. Nhược Nhất có trách ta không?”.

62. Chương 62

Chương 62

Nhược Nhất lắc đầu, thấy nụ cười của Huân Trì càng lúc càng hư vô.

Lòng thất lại, Nhược Nhất vội bước tới cầm tay Huân Trì, cuống quýt nói: “Cố! Nếu ngươi dám tự ý đưa trái tim gì đó cho ta, ta chắc chắn sẽ trách ngươi suốt đời! Không bao giờ tha thứ cho ngươi!”. Đường như nghĩ đến một cách khả thi, mắt Nhược Nhất bừng sáng: “Thương Tiêu! Chàng đang bế quan trong động Hàn Ngọc, chàng đang ở trong một cửa khác, bây giờ chàng đã thành thần, chàng nhất định sẽ có cách!”.

Huân Trì lắc đầu nói: “Ý trời đã định, trái tim này vốn đã định trước là của cô. Có thể đánh cắp được ba năm này...”.

“Không phải!”, Nhược Nhất hét lên ngắt lời Huân Trì, “Không phải của ta! Không có cái gì là của ta! Cái gì mà ý trời, cái gì mà đã định... toàn là những lời nhảm nhí! Vì sao phải cam chịu số phận! Ngay cả việc giành giật với số phận ngươi cũng không làm, sao ngươi biết là không có hy vọng...”. Nói đến đây, giọng cô đã nghẹn ngào. Cô nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Huân Trì, khàn giọng nói: “Tiêu hồ ly nhất định sẽ có cách! Chàng ở đây! Chàng ở đây! Thương Tiêu...”.

Huân Trì lắc đầu nói: “Ta đã giành giật rồi”. Hắn cố sức giơ tay lên, đặt lên đầu Nhược Nhất, dịu dàng tới mức đáng sợ. “Ta đã giành giật rồi, ba năm, như bây giờ... cũng là ta cam tâm tình nguyện. Nhược Nhất, đừng oán trách”.

“Ngươi thích núi sông ở Cửu Châu như vậy, ngươi vẫn chưa đi hết những mảnh đất mà ngươi đã dùng cả đời để bảo vệ, ngươi... Huân Trì, rõ ràng ngươi muốn sống tiếp. Cái gì mà cam tâm tình nguyện chứ. Ta chỉ biết nếu hôm nay ngươi dám làm như vậy... nếu ngươi dám làm như vậy...”. Nhược Nhất run rẩy, nếu Huân Trì dám làm như vậy, cô cũng không biết sẽ như thế nào. Cô ngừng một lát, nói gần như là cầu xin: “Ta sẽ ghi hận suốt đời, Huân Trì, ngươi nghe cho rõ, ta sẽ mãi mãi hận ngươi!”.

Nụ cười bên môi Huân Trì khê khàng như hư ảo, hai mắt sụp xuống, khuôn mặt nhợt nhạt càng trở nên mơ hồ trong ánh sáng dần tăng. Hắn nói: “Như thế... cũng tốt...”. Giọng nói yếu ớt khiến người ta không thể nghe thấy.

Nhược Nhất thoáng nhận ra bờ môi khê mấp máy của Huân Trì, hắn nói: “Chỉ ít thì Nhược Nhất vẫn nhớ ta”. Một nam tử dịu dàng như ngọc, cô đơn nghìn năm, cả đời bảo vệ Cửu Châu, nhưng cuối cùng lại chỉ có một người ở thế giới khác là cô biết tên của hắn, nhớ tới hắn.

Một luồng sáng vọt lên từ lồng ngực Huân Trì, nhanh chóng đi vào lòng bàn tay của Nhược Nhất. Ánh sáng tỏa ra xung quanh, Nhược Nhất muốn chạm vào Huân Trì, nhưng cô chỉ có thể chạm vào thân cây khô đầy vết nứt sau lưng hắn. Khuôn mặt và cơ thể của Huân Trì dần trở nên trong suốt.

Nhược Nhất hoảng hốt ôm lấy cơ thể của hắn. Nhưng trong khoảnh khắc cô lao tới, cô lại xuyên qua cơ thể dần trở nên hư vô của Huân Trì và ôm lấy thân cây khô. Nhược Nhất chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy một tiếng vỡ giòn tan. Vết nứt trên thân cây bỗng lan rộng, nứt ra như thủy tinh bị đập vỡ, trong thoáng chốc hóa thành bột mịn.

“Không!”. Chân thân của hắn... ngay cả chân thân cũng không giữ được. “Huân Trì! Huân Trì...”. Nhược Nhất hoảng hốt gọi, chỉ thấy hình bóng của Huân Trì hóa thành từng đường sáng vàng bay đi, ánh sáng rực rỡ tới chói mắt. Mắt Nhược Nhất cay cay, đau nhức, cuối cùng rơi lệ. “Ngươi chờ đã... sẽ có cách. Thương Tiêu, chàng sẽ có cách”. Cô nghẹn ngào thất thanh. “Thương Tiêu... Thương Tiêu, hãy cứu hắn. Cứu hắn...”. Nhược Nhất ôm ngực, khuyu xuống run rẩy. Cái lạnh trên đài cao ủa tới, cô thấy lạnh tới mức muốn ngất đi.

Những ánh sáng tung bay ấy không phân tán mà nhẹ nhàng bay đến quanh người Nhược Nhất. Chẳng bao lâu, một luồng khí ấm áp lan khắp cơ thể Nhược Nhất, giống như nụ cười ấm áp của nam tử ấy. Cô nắm chặt lòng bàn tay mình, vết máu của Huân Trì ở đó đã khô. Cô cúi đầu, nhắm chặt mắt, không dám mở ra. Bởi vì không mở mắt ra thì sẽ không nhìn thấy Huân Trì đã biến mất.

Nhược Nhất không biết mình đã quỳ dưới đất bao lâu, tới khi sau lưng có tiếng bước chân vang lên, đầu gối của cô đã không còn cảm giác, ánh sáng bao quanh người cô cũng đã tan biến. Nhược Nhất biết, lần này Huân Trì thật sự sẽ không quay lại nữa, không bao giờ quay lại nữa.

“Tiểu nha đầu, yêu vật đó đâu?”. Giọng nói của Anh Lương chủ từ phía sau truyền đến. Nhược Nhất vẫn quỳ ở đó, không nhúc nhích, giống như cây khô đã chết cứng.

“Nhược Nhất?”. Giọng nói ngập ngừng của Tử Đan vang lên, “Huân Trì, hửn...”.

Nghe thấy tên của Huân Trì, Nhược Nhất khẽ ngẩng đầu nhưng cơ thể vẫn cứng đờ.

“Chạy rồi sao?”. Anh Lương chủ hừ lạnh một tiếng. “Tử Đan, nếu ngày nào đó hửn thả những yêu vật thượng cổ kia ra, người tự đi mà phong ấn. Chuyện này ta mặc kệ người. Nếu lúc ấy người xin máu phượng hoàng thì đừng trách ta không cho người”.

Tử Đan cau mày, đang định mở miệng thì bỗng nghe thấy một giọng nói khàn khàn, yếu ớt: “Không phải yêu vật”.

Ánh mắt của mọi người dồn cả vào Nhược Nhất. Cô ngồi co quắp, ôm chặt lòng bàn tay của mình, lặp lại hết lần này đến lần khác: “Không phải yêu vật, không phải yêu vật...”.

Anh Lương chủ tức giận giậm chân: “Tiểu nha đầu này rốt cuộc bị làm sao vậy! Bị hửn làm ê loạn rồi chắc! Rõ ràng hửn là trái tim thiên ma, hửn...”.

“Không phải yêu vật!”. Nhược Nhất hét lên ngắt lời Anh Lương chủ, cô gục đầu, giọng nói có chút kích động. “Hửn là trái tim của thần minh, vì một chức trách lạ lùng mà hửn phải một mình ở Không Tang hàng ngàn năm, hửn muốn nhìn Cửu Châu mà hửn đã trọn đời bảo vệ, hửn muốn sống như bao người bình thường khác, hửn chỉ... hửn chỉ muốn sống tiếp. Nhưng vì sao, ngay cả nguyện vọng nhỏ bé ấy mà ông trời cũng không cho hửn toại nguyện. Hửn chỉ muốn sống tiếp”.

Bỗng chốc, nơi đài cao chìm vào yên tĩnh. Một lúc sau, Tử Đan khó nhọc nói: “Huân Trì...”.

Nhược Nhất im lặng một lúc rồi nói: “Ở đây”.

Anh Lương chủ nhắc đôi chân nhỏ bé vội vàng chạy lên trước hai bước, khi nhìn thấy đồng bột mịn ấy, hửn đảo mắt rồi nói: “Đòn tấn công đó của ta không thể lấy mạng hửn. Nhưng, nếu hửn đã có kết cục như vậy thì cũng là ý trời”.

Nhược Nhất đột nhiên nhặt một miếng huyền băng sắc nhọn dưới đất ném về phía Anh Lương chủ, quát lớn: “Cút! Đừng làm vậy bần đường luân hồi của hửn! Cút!”.

Hơi lạnh thấu xương từ huyền băng chưa tới gần đã khiến Anh Lương chủ rùng mình, hửn vội lùi lại, tới khi đứng vững, hửn lập tức giận dữ nhìn Nhược Nhất, nói: “Đồ nha đầu không biết tốt xấu!”. Sau đó hửn lại nhìn đồng bột mịn dưới đất, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Người cứ chờ hửn luân hồi đi! Ta muốn xem xem, vật chết do một trái tim tạo thành sẽ luân hồi như thế nào!”.

Nhược Nhất cứng đờ người nhìn đồng bột lấp lánh ánh sáng ấy. Cô đã quên rằng Huân Trì chỉ là một trái tim, không có hồn phách, không thể luân hồi, không có kiếp trước, càng không có kiếp sau.

Anh Lương chủ vung tay áo, tức giận bỏ đi. Tử Đan yên lặng đứng đó một lúc, cuối cùng thở dài nói: “Nhược Nhất, đừng cố chấp nữa”.

Cố chấp? Nhược Nhất nhìn đtro tàn dưới đất, vẻ mặt trống rỗng.

Lúc quay người đi, vừa hay Tử Đan nhìn thấy một nam tử áo trắng lặng lẽ đứng ngoài bạch môn. Đó chính là Thương Tiêu. Thần ấn trên ấn đường của Thương Tiêu đã rõ ràng hơn trước rất nhiều. Từ khi hửn trở về Cửu Châu, vẻ mặt hửn càng lạnh lùng. Chẳng mấy việc có thể khiến hửn chú ý. Nhưng hôm nay hửn lại chủ động ra ngoài, có thể thấy hửn vẫn chưa thực sự bạc tình.

Nhưng bây giờ, không phải là lúc hàn huyên tâm sự.

Tử Đan rời đi, lúc đi qua Thương Tiêu, nàng khẽ nói: “Nếu đệ thật sự muốn tốt uội ấy thì nên giải quyết nhanh chóng, như đoạn tuyệt mà chẳng phải đoạn tuyệt, sẽ chỉ khiến muội ấy càng thêm đau khổ”. Sóng

mắt màu tím trong veo khe chuyển động, Thương Tiêu gạt đầu, đáp lại: “Đệ tự biết chừng mực”, rồi đi về phía Nhược Nhất.

Tử Đàn nhận được câu trả lời ấy của Thương Tiêu, nàng không dừng lại lâu mà quay người rời khỏi bạch môn.

Nhược Nhất vẫn quỳ ở đó, giống như một con rối không còn tức giận. Nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ sau lưng, bước đi ấy, cô không cần nghĩ cũng biết là của ai. Cô ngậy người nhìn đồng bột dưới đất mà không nói lời nào, Thương Tiêu cũng không lên tiếng.

Trong chốc lát, trên đài cao này có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng gió tuyết lồng lộn bên ngoài kết giới.

Hình bóng của hai người như thể khắc thành một bức tranh. Cuối cùng, Thương Tiêu khẽ thở dài một tiếng, như bất lực, như xót thương: “Đứng dậy đi”. Nhược Nhất không động dậy. Thương Tiêu đợi một lúc rồi đưa tay để cô nắm lấy. Nhược Nhất ngoảnh đầu thấy ngón tay thon dài của Thương Tiêu. Cô im lặng chốc lát rồi vung tay gạt bàn tay đẹp đẽ ấy ra. Sắc mặt Thương Tiêu vẫn không thay đổi.

“Tiêu hồ ly, lần thứ hai ta gạt tay chàng”, Nhược Nhất nói: “Cũng là lần thứ hai ta giương mắt nhìn Huân Trì ra đi ngay trước mặt mà không thể làm gì”.

Xoè lòng bàn tay, Nhược Nhất nhìn thấy vết máu của Huân Trì trên tay mình đã khô, đông thành những vụn máu, nhẹ nhàng bong ra rồi rơi xuống, không tài nào giữ lại được.

“Ta nhớ chàng đã từng nói chàng sẽ mãi ở bên ta”. Bàn tay còn lại của Nhược Nhất kéo vạt áo của Thương Tiêu như cầu cứu, cô nắm rất chặt, hít một hơi thật sâu để che giấu hơi thở không ổn định của mình. Nhưng khi nói ra câu này, cô lại không thể nén được nghẹn ngào: “Nhưng chàng không ở bên ta, chàng không ở bên ta, lần nào cũng không ở bên ta!”.

Nước mắt tuôn rơi, Nhược Nhất giống như một đứa trẻ chịu ảm ức nhưng không biết tâm sự cùng ai, nước mắt lã chã rơi: “Chàng có biết sự bất lực của ta không? Ta sợ hãi như thế nào, ta ra sức gọi tên chàng, ra sức cầu xin chàng hãy cứu hần! Cứu Huân Trì, cũng cứu ta... Nhưng chàng ở đâu? Chàng ở đâu?”. Nhược Nhất khàn giọng chất vấn, cô túm áo Thương Tiêu, cố gắng đứng dậy, hai chân đã tê liệt tới mức mất đi cảm giác. Cô lấy trong ngực ra miếng ngọc bội khắc hai chữ “mỹ sông” ấy, ném mạnh vào người Thương Tiêu.

Ngọc bội rơi xuống đất, đập lên huyên băng, vỡ vụn.

Nhược Nhất bất chấp tất cả, túm lấy áo của Thương Tiêu, hai mắt sưng đỏ đã nhòe lệ, cô vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng trừng mắt nhìn Thương Tiêu: “Lời hứa của chàng đâu? Chàng ném lời hứa đi đâu rồi!”.

Trong đôi mắt màu tím trong veo in rõ hình bóng của Nhược Nhất. Cô chỉ nhìn thấy sự thê thảm của mình trong đôi mắt ấy. Ngoài ra thì không có gì cả.

Nhược Nhất dần buông tay, gục đầu vào ngực Thương Tiêu, thảm thiết nói: “Chàng để Tiêu hồ ly của ta ở đâu rồi? Trả lại cho ta”.

Trả lại cho ta.

63. Chương 63

Chương 63

Thương Tiêu không ôm Nhược Nhất, cũng không đẩy cô ra.

Lúc này tuy Nhược Nhất ngã vào ngực Thương Tiêu, nhưng cô lại cảm thấy xa cách hơn bất cứ khi nào. Nhược Nhất càng tuyệt vọng, bàn tay nắm vạt áo của Thương Tiêu từ từ buông lỏng. Ngón tay của Thương Tiêu khẽ động, nhưng thần ấn ở giữa hai lòng mày lóe sáng, cuối cùng hần vẫn không động lòng, để mặc từng giọt nước mắt của Nhược Nhất thấm ướt ngực mình.

Buốt giá thấu xương.

Hắn nhìn gió tuyết cuồng bạo bên ngoài kết giới, đột nhiên nói: “Sức mạnh của nàng tăng lên không ít”. Toàn thân Nhược Nhất cứng đờ, cô nhớ tới những lời Huân Trì đã nói và mím môi yên lặng. Thương Tiêu nói: “Nhưng để đối phó với yêu ma, nàng vẫn thiếu kinh nghiệm. Từ nay về sau, nàng không cần quan tâm tới những chuyện ở đây nữa”.

Rõ ràng là lãnh đạm vô tình, nhưng sự quan tâm trong những lời nói ấy sao mà rõ rệt đến thế. Nhược Nhất không khóc nữa, cố ép bản thân mạnh mẽ. Cô đẩy Thương Tiêu ra, lùi lại hai bước, giọng nói vẫn hơi khàn: “Ta sợ rằng ta muốn trốn cũng không được nữa. Thương Tiêu, chàng có biết mấy năm nay ta thường mơ giấc mơ thế nào không?”.

Thương Tiêu cau mày. Nhược Nhất nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, cô không nhìn đám bột mịn dưới đất nữa, chậm rãi kể về Hồng Liên trong giấc mơ của mình. Cuối cùng cô nói: “Hắn bảo ta cứu hắn, trước đó Huân Trì không cho ta đi, nói là thời cơ chưa tới, nhưng bây giờ ta có thể đi rồi. Có một người thăm thiết cầu cứu ta suốt ba năm như thế, bây giờ chàng lại nói ta đừng quan tâm tới những chuyện ở đây nữa, chàng bảo ta làm sao có thể an tâm được?”.

“Chuyện xảy ra khi nào?”.

“Lần đầu tiên...”. Nhược Nhất nhớ lại cảnh tượng khi ấy, cô gượng cười. “Ở Anh Lương, trước lần đầu tiên chúng ta gặp Hồng Liên, trước khi chúng ta vào trong ký ức ấy”. Chính là ở đó, chàng nói sau này chàng sẽ mãi ở bên ta. Dĩ nhiên câu này Nhược Nhất không nói ra.

Thương Tiêu cup mắt, trầm tư một lúc: “Người đó có nói bị giam ở đâu không?”.

Nhược Nhất lắc đầu.

Đúng lúc ấy, Nhược Nhất chợt thấy ánh sáng nhạt lóe qua, cô chăm chú nhìn, lớp bột do chân thân của Huân Trì hóa thành đang dần tan biến. Nhược Nhất vẫn chưa kịp cảm thấy bị thương thì đã ngậy người khi nhìn thấy thứ dưới lớp tro tàn.

“Đây là cái gì?”. Giọng nói của Nhược Nhất run run.

Thương Tiêu chăm chú nhìn, chỉ thấy dưới lớp bột đang dần tan biến có vài nét bút càng lúc càng rõ rệt, ánh sáng ngưng tụ, cuối cùng biến thành hai chữ mờ mờ. Một cơn gió thổi qua, ở đó không còn bất cứ vết tích gì. Nhược Nhất ngẩng đầu, sững người nhìn Thương Tiêu. Thương Tiêu vẫn nhìn chăm chăm chỗ ấy, chậm rãi nói ra hai từ: “Thanh Khâu”.

Thanh Khâu từ trước tới nay là lãnh địa của yêu tộc, yêu tộc trấn giữ Thanh Khâu là cửu vĩ hồng hồ – họ hàng gần của cửu vĩ bạch hồ. Võ La, Cửu Diễm đều là cửu vĩ hồng hồ. Yêu lực của họ không mạnh bằng cửu vĩ bạch hồ nhưng cũng vì thế mà không phải chịu nỗi kiếp khi vừa sinh ra nên con cháu đông đúc.

Khi Thương Tiêu tới Thanh Khâu, hắn không nói với bất kỳ ai, kể cả Tử Đan, nhưng lại nói với Nhan Nhược Nhất.

Nhược Nhất bây giờ tuy không thể dễ dàng khống chế thần lực như Thương Tiêu, nhưng dù sao cũng có thể cố gắng đạp mây vượt gió. Cô cố hết sức theo sau Thương Tiêu. Nhược Nhất biết, Thương Tiêu không muốn để mình rơi lại phía sau, vì với với thuật cưỡi mây vụng về của Nhược Nhất thì đáng ra cô sớm đã bị hắn bỏ xa tít tắp rồi.

Tới Thanh Khâu, Nhược Nhất đứng trên mây nhìn xuống Thanh Khâu ở bên dưới, cô không khỏi sững sờ.

Hai trăm năm trước, trong một lần cơ duyên trùng hợp Nhược Nhất cũng theo Thương Tiêu tới Thanh Khâu. Ký ức đọng lại trong cô vẫn là cảnh tượng non xanh nước biếc, nhưng bây giờ, vì sao Thanh Khâu lại trở thành thế này? Một ngọn linh sơn như đã bị tàn sát thành một ngọn núi chết. Khắp nơi là đất đai đen sì, không thấy núi sông cây cối xanh tươi, không thấy dòng chảy gợn sóng lấp lánh.

Nhược Nhất vẫn đang ngậy người trong không trung thì một giọng nói mừng rỡ từ phía dưới vọng lên. Trong nháy mắt, một nữ tử trong bộ trang phục màu đỏ sậm đạp mây đến bên cạnh Nhược Nhất, kéo tay cô, vui sướng nói: “A Nhan, không ngờ tỷ đã thật sự mang biểu ca quay về rồi. Huynh ấy thật sự đã tỉnh táo trở

lại! Biểu ca đã độ hết kiếp! Huynh ấy đã trở thành vị thần minh đầu tiên của Cửu Châu sau thời đại thần diệt!”.

Nghe thế, Nhược Nhất gượng cười: “Ừm, tỷ biết rồi”. Thấy thần sắc Nhược Nhất có vẻ bất thường, Võ La như sực nhớ ra điều gì, liền im lặng. Nàng gãi đầu, tỏ ra có chút lúng túng. Cuối cùng Nhược Nhất nắm tay Võ La, nói: “Sao muội lại ở đây?”.

Võ La nghe vậy thì đỏ mặt: “Mấy năm trước, ừm, tỷ không ở đây, không biết, muội đã được gả tới Thanh Khâu, lấy Cửu Diệm”.

“Lấy?”. Nhược Nhất không ngờ mình được nghe câu trả lời này. Cô ngây người quan sát Võ La một lượt, mới phát hiện cách ăn mặc của muội ấy đúng là của gái đã có chồng. Nhược Nhất nghi hoặc, “Lần trước tỷ nhìn thấy muội vẫn ở U Đô”.

“Lần trước là bởi vì biểu ca xảy ra chuyện nên muội quay về xem thế nào và nói chuyện với Tử Đan tỷ tỷ”.

Lúc này Nhược Nhất mới ngẩn ngơ gật đầu, bùi ngùi nói: “Thoắt cái mà Võ La đã là vợ người ta rồi”.

Võ La cúi đầu, cười ngượng ngùng, trong ánh mắt là niềm hạnh phúc của một người vợ: “Chúng ta xuống dưới nói chuyện đi”.

Từ không trung nhìn xuống, Thanh Khâu tuy đã xác xơ như thế nhưng cung điện của họ vẫn hùng vĩ tráng lệ, không chút thương tích. Nhược Nhất và Võ La rảo bước vào đại điện, đúng lúc thấy Cửu Diệm nhìn Thương Tiêu với vẻ buồn cười, nói: “Đi ra biển một chuyến, nhìn Thương huynh càng lạnh lùng. Ngày nào về mặt của huynh cũng thế này, huynh bảo phu nhân của huynh làm sao mà chịu được?”.

Cửu Diệm ngẩng đầu nhìn, thấy Nhược Nhất đã đứng ở cửa, Võ La đang lườm hằm. Hằm sờ mũi, ngồi thẳng người, đánh trống lảng: “Nói ra thì Thương huynh mới nhập thần chưa lâu, không ở U Đô bề quan tu luyện mà tới Thanh Khâu rừng thiêng nước độc này của đệ làm gì?”.

Thương Tiêu nói dõichớp mắt: “Đêm xem tinh tượng(*) thấy chắc chắn gần đây có đại sự giáng xuống Thanh Khâu nên ta tới xem sao”.

(*) Xem tinh tượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán tượng: xem sự sáng tối và vị trí của các ngôi sao để đoán điềm cát hung họa phúc của người và việc.

Cửu Diệm khẽ chớp mắt, bờ môi vô cùng mê hoặc nở nụ cười đẹp đẽ: “Hả? Chuyện lớn gì đáng để huynh đích thân tới đây một chuyến vậy?”.

“Thiên cơ”. Thương Tiêu lạnh lùng vụt lại hai từ, hằm không nhìn bất kỳ ai trong điện mà quay người bỏ đi, quen thuộc như ở nhà của mình.

Sau khi bóng Thương Tiêu hoàn toàn biến mất, Cửu Diệm thở dài, nhìn Nhược Nhất, vừa ầm ừc vừa trách móc nói: “Tỷ xem phu quân của tỷ kìa, đã thành thần rồi, có thể nhìn thấy thiên cơ, sức mạnh to lớn, bất tử bất diệt, thế mà lại ừc hiếp tiểu yêu đệ. Huynh ấy tuy là vua của yêu tộc, nhưng dù gì bây giờ huynh ấy cũng đang ở trên lãnh địa của đệ. Tùy tiện như vậy, huynh ấy thật sự coi đây là U Đô thứ hai sao? Thật vô lý, thật vô lý!”.

Nhược Nhất ngây người hồi lâu, lắc đầu nói: “Chúng ta không phải là vợ chồng”.

Cửu Diệm vẫn muốn nói gì đó thì Võ La cầm chén trà mà lính hầu bưng tới ném xuống chân Cửu Diệm, nàng nhướn mày: “Ồi ôi, lỡ tay rồi”, rồi quay sang khoác tay Nhược Nhất, dịu dàng nói: “Muội thấy chắc là tỷ đang rất mệt, đi nghỉ ngơi trước đã”.

Nhược Nhất gật đầu.

Võ La sắp xếp phòng của Nhược Nhất ở cùng một khu với Thương Tiêu. Ra khỏi phòng sẽ lập tức nhìn thấy phòng đối diện.

Khi Nhược Nhất đi nghỉ, Thương Tiêu không ở trong phòng. Cô thầm nghĩ, chắc chắn Thương Tiêu đi thăm dò xung quanh Thanh Khâu xem có chỗ nào đáng nghỉ không.

Võ La đưa cho Nhược Nhất chén trà, nói: “Tỷ cầm cho ấm tay, tay của tỷ lạnh tới mức muối không dám chạm vào”. Nhược Nhất cảm ơn rồi cầm lấy chén trà. Võ La lại nói: “Sắc mặt nhợt nhạt này của tỷ là thế nào vậy? Khi tỷ ra biển tìm biểu ca đã xảy ra chuyện gì? Biểu ca độ qua kiếp số phi thăng thành thần, đối với tỷ đó là sự đả kích lớn đến vậy sao? Tỷ có biết bây giờ hai người đang đứng ở cùng một nơi, không khí giữa hai người kỳ lạ thế nào không? Rốt cuộc hai người làm sao vậy?”.

Nghe những câu hỏi này, Nhược Nhất chỉ lắc đầu gượng cười. Hơn bất kỳ ai khác, Nhược Nhất rất muốn biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Im lặng một lúc, Nhược Nhất nói lảng sang chuyện khác: “Võ La, muối được gả tới Thanh Khâu khi nào?”.

Võ La gãi đầu cười nói: “Hai năm nay rồi, Tử Đàn lúc nào cũng chê muối già rồi mà suốt ngày sống như nam nhân, vừa hay gặp người dám lấy muối liền vội vàng gả muối đi”.

Nhưng Nhược Nhất biết, nếu Võ La không thích Cửu Diệm thì cho dù Tử Đàn chê bai muối ấy thế nào muối ấy cũng sẽ không chịu lấy người ta. Nhược Nhất nói: “Cửu Diệm đối xử với muối có tốt không?”.

Võ La mỉm cười gật đầu. Xem ra nhất định là rất tốt, lúc này trên đại điện, Võ La ném chén trà vào chân Cửu Diệm nhưng Cửu Diệm chỉ ẩm ực nhìn muối ấy, không hề tức giận. Điều ấy đối với lãnh chúa thống lĩnh Thanh Khâu là sự chiều chuộng rất lớn.

Nhược Nhất lại hỏi: “Vì sao Thanh Khâu lại thành ra thế này?”.

Võ La thở dài một tiếng: “Nhược Nhất không biết đâu, ba năm trước Toan Dữ điều phá ấn ra ngoài, lúc ấy biểu ca đấu với hắn ròng rã mấy tháng trời ở Thanh Khâu. Cuối cùng Toan Dữ điều ăn thiên lôi và hủy hoại Thanh Khâu thành ra thế này”.

Ba năm trước... thiên lôi...

Nhược Nhất bình tĩnh, mấy lần thiên lôi đột nhiên biến mất khi ấy hóa ra là vì bị nơi này thu hút! Là Thương Tiêu... Bàn tay cầm chén của Nhược Nhất run run. Lúc ấy... thì ra lúc ấy Thương Tiêu vì mình mà làm nhiều như vậy, thế mà mình không hề hay biết.

Nhưng lúc này, càng biết trước đây Thương Tiêu đã bao dung, dịu dàng với cô như thế nào, cô càng cảm thấy thế sự trêu người.

“Nhược Nhất?”, Võ La ngắt dòng suy nghĩ của Nhược Nhất với giọng nói có chút lo lắng. Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn Võ La, cô nhếch miệng cười: “Không sao, ta chỉ đang nghĩ tới thứ gọi là mệnh trời, coi thế nhân là vật để trêu đùa”.

Võ La đau lòng vỗ vào mu bàn tay Nhược Nhất và nói: “Vay lần này tỷ và biểu ca cùng tới Thanh Khâu là vì chuyện gì?”.

Hít một hơi thật sâu, kìm nén cảm xúc trong lòng, Nhược Nhất nghiêm mặt nói: “Võ La, trong thời gian muối ở đây, Thanh Khâu có nơi nào kỳ quái không?”.

“Nơi kỳ quái?”. Võ La xoa cằm suy nghĩ một lúc và nói: “Tuy muối từ nhỏ đã lớn lên ở Thanh Khâu, vô cùng quen thuộc với sông núi nơi đây, nhưng nếu tỷ muốn muối nói, muối thật sự vẫn không tìm ra Thanh Khâu có nơi nào bình thường”.

Không ngờ câu trả lời của Võ La lại như vậy, Nhược Nhất sững người rất lâu mới chần chừ nói: “Không có nơi nào bình thường?”.

Võ La thở dài lấy ví dụ: “Trên tới lãnh chúa, dưới tới lính sai, không ai là không lăng lơ thành tính. Rõ ràng là có một đỉnh núi cao vút tới trời nhưng lại không bao giờ có tuyết. Ở trong cung điện Thanh Khâu chưa bao giờ nhìn thấy song nguyệt, nhưng mỗi đêm song nguyệt cùng tròn đều có thể nghe thấy tiếng chim hót. Tỉnh thoảng khi ngủ say, bên tai còn có tiếng nước chảy róc rách, nhưng đến khi tỉnh dậy thì bên cạnh mình chẳng có giọt nước nào. Phía sau núi có một cấm địa mà ai cũng có thể đến, tên là Hồ Trùng, nhưng không có hồ, cũng chẳng có ngôi mộ(*) nào...”.

(*) “Trùng” nghĩa là “mộ”.

Nhược Nhất bắt giác rung mình ngắt lời Võ La: “Truyện ma sao?”.

“Ngoài tiếng chim hót vào đêm song nguyệt cùng tròn ra, những điều khác muội đều nhìn thấy tận mắt hoặc đích thân trải nghiệm. Chẳng phải trước đây Nhược Nhất tỷ cũng từng tới Thanh Khâu sao? Tỷ chưa từng nghe đến những chuyện này sao?”

“Lần trước tới ta chỉ biết tộc cửu vĩ hồng hồ tính tình phong lưu, đỉnh núi cao vút tới trời từ xưa tới nay không có tuyết, ở trong cung điện Thanh Khâu chưa bao giờ nhìn thấy song nguyệt, còn cả cấm địa Hồ Trùng đó nữa... nhưng những chuyện khác ta chưa từng nghe nói”.

Vô La gật đầu: “Tiếng chim hót và tiếng nước chảy có từ khi nào thì muội không còn nhớ nữa, nhưng có lẽ đó không phải là chuyện quý quái từ xa xưa”. Vô La nhìn Nhược Nhất, nói: “Tỷ có hứng với những chuyện này từ khi nào vậy?”.

Nhưng lúc này Nhược Nhất không còn tâm trí để trả lời câu hỏi của Vô La nữa. Những chuyện này không phải trước đây đã có, hai trăm năm trước khi Nhược Nhất tới Thanh Khâu cô cũng chưa từng thấy. Cũng có nghĩa là những lời đồn này chỉ được truyền ra trong hai trăm năm nay.

Trong hai trăm năm nay...

64. Chương 64

Chương 64

“Nhan Nhược Nhất”.

Ai vậy?

“Bên này”.

Ai đang gọi Nhược Nhất?

Trong một mớ hỗn độn, Nhược Nhất từ từ mở mắt, xung quanh tối đen, bên tai có tiếng nước chảy. Cô cảm thấy chân tay của mình đều vô lực, giống như lơ lửng trên không trung.

Tí tách, tí tách. Cách đó không xa có tiếng nước chảy, Nhược Nhất tìm theo âm thanh, bỗng thấy một mảng màu đỏ rơi xuống đất rồi lại nhanh chóng lan ra.

Cô thầm kinh ngạc, bóng tối xung quanh cũng khiến cô có chút sợ hãi. Đây là đâu? Nhược Nhất hỏi, nhưng không thể phát ra âm thanh.

“Nhan Nhược Nhất”. Tiếng gọi bỗng chốc lớn hơn, đập mạnh vào tai cô, Nhược Nhất kinh hãi, vội vàng quay lại.

Bóng tối xung quanh nhuộm màu máu đỏ, Nhược Nhất sợ hãi nhìn cảnh tượng ấy, Hồng Liên, lại là Hồng Liên. Nhưng lần này hắn không bị đóng đinh trên tường mà là xõa tóc đứng đó. Trên người hắn vẫn là chiếc áo đỏ rách nát, tay chân như bị rút gân, chùng xuống vô lực, nhưng không biết vì sao hắn vẫn có thể đứng đó, sắc mặt trắng bệch, dáng người tiều tụy, giống hệt như bộ dạng của ác quỷ. Nhưng điều khiến Nhược Nhất càng sợ hãi hơn là, đôi mắt từ trước tới nay luôn nhắm lại đột nhiên mở ra, trong tròng mắt màu đen là con ngươi màu đỏ tươi. Khóe mắt hắn dần rớm huyết lệ, còn khóe môi lại nở nụ cười quỷ dị.

“Người cũng đến rồi”. Hắn cười khanh khách, quay người ôm lấy một thứ ở phía sau rồi lại chậm rãi quay lại.

Đồng tử của Nhược Nhất co lại, cô chỉ thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân truyền thẳng vào trong dạ dày, sau đó lạnh buốt toàn thân.

Không vì bất cứ điều gì khác, chỉ vì trên tay Hồng Liên là tóc của một nữ nhân, còn nữ nhân ấy, khuôn mặt dần hiện rõ, giống hệt cô. Là đầu lâu của Nhan Nhược Nhất.

Đầu ngón tay Nhược Nhất lạnh buốt, cô chậm rãi sờ lên mặt mình thì thấy ướt dính. Cô ngậy người nhìn máu tươi trong lòng bàn tay mình, rồi lại nhìn đầu lâu trong tay Hồng Liên. Ấn đường trên mặt đầu lâu ấy không ngừng chảy máu ướt cả khuôn mặt, nhìn thật đáng sợ.

Đột nhiên, đầu lâu ấy mở mắt nhìn Nhược Nhất, cười ha ha, nói: “Người đến rồi”, nó vừa nói, miệng vừa ộc máu đen.

“Á!”. Nhược Nhất hét lên một tiếng, giật mình tỉnh giấc. Vẫn là căn phòng ở Thanh Khâu, không có gì thay đổi. Nhược Nhất sờ lên trán mình thấy ướt dính, cô giật nảy, giơ tay muốn nhìn cho rõ. Nhưng màn đêm tối đen khiến cô không nhìn thấy gì cả. Nhược Nhất vội vàng xuống giường, không kịp đi giày, đá đổ ghế, run tay quờ được giá nền trên bàn, thấp nền lên để nhìn tay mình...

Không có vết máu, chút ướt dính ấy chỉ là mồ hôi mà thôi.

Đúng là lo sợ chuyện không đâu... Nhược Nhất chỉ thấy toàn thân nhất thời không còn sức lực, cô ngồi trượt xuống đất, cầm tay áo định lau mồ hôi, nhưng cánh tay không còn sức nên không thể nhấc lên được. Giấc mơ lúc này quá chân thực, chân thực hơn tất cả những giấc mơ trước đây của cô.

Hồng Liên không còn kêu cứu nữa, không còn bị đóng đinh trên tường, mà lại cầm đầu lâu của Nhược Nhất. Nhược Nhất ngồi nghỉ một lúc mới có thể đưa tay day Thái Dương. Cô ép mình bình tĩnh lại, nghĩ xem giấc mơ lúc này có ngụ ý gì. Nhưng Nhược Nhất càng muốn bình tĩnh thì càng cảm thấy xung quanh lạnh tới đáng sợ. Nhược Nhất lại nằm vào trong chăn, mượn sự ấm áp trong chăn bông để xua đi cái lạnh. Nhưng cô phát hiện, vừa nằm xuống thì trong đầu cô lại hiện lên những cảnh tượng đáng sợ ấy.

Dường như có một người lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm, chỉ đợi cô chìm vào giấc ngủ, sau đó chui vào giấc mơ của cô và tạo ra những cảnh tượng kỳ quái.

Không thể ngủ được nữa. Nhược Nhất quyết định khoác áo, đi giày và đẩy cửa ra ngoài. Đêm tối ở Thanh Khâu không có trăng, nhưng ánh sao vẫn lấp lánh đầy trời. Nhược Nhất nhìn cửa phòng đóng chặt phía đối diện, cô mỉm cười.

Thương Tiêu đã thành thần, nửa đêm trong phòng Nhược Nhất phát ra tiếng động như vậy, hẳn không có lý nào không nghe thấy. Lý do duy nhất có thể là hẳn không cảm thấy nguy hiểm, vì thế Nhược Nhất bị ác mộng giày vò dĩ nhiên không khiến hắn bận tâm.

Nhược Nhất hít một hơi thật sâu, ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, chậm rãi đi dạo trong vườn. Có lẽ là ánh sao quá đẹp, Nhược Nhất nhất thời nổi hứng đi ra sân, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời sao, hoàn toàn không quan tâm xem mình đang đi đâu. Sau khi Nhược Nhất dạo bước đi ra khỏi sân, một con quạ vỗ cánh đậu trên xà nhà, xoay đầu kêu hai tiếng “quạ quạ”, nó đang vỗ cánh định bay đi thì một cơn gió mạnh thổi tới khiến nó rơi xuống, gãy giữa dưới đất rồi không có bất cứ động tĩnh nào nữa.

Một vạt áo màu đỏ tươi hiện lên rõ rệt trong đêm tối. Cửu Diễm nhìn con quạ dưới đất, quay sang hỏi: “Không đi theo sao? Dáng vẻ của tỷ ấy rõ ràng là bị người đó thi triển thuật chứ”.

Bóng người màu trắng nấp trong bóng tối, im lặng một lúc rồi bình tĩnh nói: “Nhân cơ hội này có thể dụ hắn ra”.

Cửu Diễm cau mày không tán đồng: “Đừng đến lúc Nhan Nhược Nhất bị thương huynh mới phát điên lên. Thiên hạ này đã loạn lắm rồi, không thể chịu đựng sự giày vò của huynh nữa đâu”.

“Trong cơ thể nàng ấy có thần lực. Sẽ không sao đâu”.

“Không sao thật chứ?”.

Người áo trắng không trả lời nữa. Cửu Diễm lắc đầu: “Thần minh ơi thần minh, bác ái nhưng vô tình. Thương Tiêu huynh bây giờ không phụ thiên hạ nhưng lại phụ tỷ ấy. Huynh muốn thiên hạ sau này phải báo đáp tỷ ấy thế nào?”.

Thương Tiêu nói: “Tự ta sẽ trả cho nàng”, rồi quay gót, biến mất trong nháy mắt.

Cửu Diệm nướn đôi lông mày đẹp đẽ, không hiểu ý Thương Tiêu muốn nói. Cửu Diệm đá con quạ chết cứng dưới đất, lẩm nhẩm như nghĩ ngợi điều gì: “Mẹ kiếp...”.

Nhược Nhất hoàn toàn không biết mình lại đi xa như vậy, tới khi cô sức tỉnh thì cảnh sắc xung quanh đã đổi khác. Cây cỏ khô cằn, đất đai hoang vu. Rõ ràng là cảnh tượng xa lạ nhưng cô lại cảm thấy quen thuộc đến mơ hồ. Nhớ tới giấc mơ lúc nãy, trong lòng Nhược Nhất có chút sợ hãi, cô nhìn trái nhìn phải, muốn tìm đường mình vừa đi để quay về. Nhưng Nhược Nhất quay lại thì chỉ thấy một vùng hoang vu trống trải.

Nhược Nhất không ngờ mình lại đi tới giữa mảnh đất trống này, cô lùi lại hai bước, bỗng nhìn thấy bên cạnh có một bia đá khổng lồ. Nhược Nhất do dự một lúc rồi đi tới đó. Trên bia đá khắc hai chữ “Hồ Trùng” khổng lồ, phát ra màu sắc kỳ dị dưới ánh trăng.

“... Sau núi có một cấm địa ai cũng được vào tên là Hồ Trùng, không có hồ cũng không có mộ”. Giọng nói của Võ La vang lên trong đầu Nhược Nhất khiến cô rùng mình ớn lạnh.

Cấm địa ở phía sau núi... Chỉ một thời gian ngắn như vậy mà cô có thể đi tới sau núi Thanh Khâu. Dù cho Nhược Nhất có chậm hiểu thế nào thì lúc này cô cũng biết sự việc có gì đó không ổn.

Nhưng chân cô chưa kịp rời khỏi mặt đất ba tấc thì từ dưới lòng đất hoang tàn có một bàn tay nhợt nhạt chọt thò ra, túm chặt gót chân của cô. Nhược Nhất sợ tới nỗi mặt tái mét. Không cho Nhược Nhất thời gian để hét lên thì bàn tay ấy đã kéo cô xuống. Nhược Nhất chỉ thấy trước mắt tối om rồi không biết gì nữa.

Cơn gió thổi qua vùng đất hoang vu này, hai chữ trên bia đá như có sinh mệnh, bắt đầu biến hình. Loáng cái, hình như trong đó có vô số người đang giãy giụa, gào thét đòi bỏ ra ngoài. Nhưng, cùng với gió đêm lướt qua, không gian lại dần trở nên tĩnh mịch.

Sáng sớm hôm sau, Võ La đi tới trước cửa phòng của Nhược Nhất, đang định gõ cửa thì nhìn thấy Thương Tiêu người đầy sương, mệt mỏi đi từ phía ngoài vào. Võ La thấy lạ, hỏi: “Biểu ca, huynh làm gì vậy?”.

Thương Tiêu liếc nhìn Võ La, thản nhiên nói: “Đêm qua nàng ấy ngủ muộn, lại rất mệt, đừng đánh thức nàng ấy”.

“Ồ...”. Võ La bắt đầu tưởng tượng, nàng đỏ mặt, lúc quay người đi còn lẩm nhẩm: “Chẳng phải đã thành thần rồi sao... xem ra sự việc không bị quan như Nhược Nhất nghĩ”.

Tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Võ La nữa, Thương Tiêu mới đi đến trước phòng Nhược Nhất, mở cửa ra. Trong phòng không có ai, lạnh lẽo và trống vắng, hắn liếc nhìn, ghé đầu dưới đất, chén trà vỡ vụn và sập nền đã cháy hết. Nhớ lại tiếng thét của Nhược Nhất đêm qua, Thương Tiêu biết lúc ấy chắc chắn cô vô cùng sợ hãi.

Bàn tay bắt giác nắm chặt. Thương Tiêu dựng ghế lên, lặng lẽ ngồi xuống, nhắm đôi mắt trong veo lại rồi hít thở đều đặn, nói đi nói lại:

“Sẽ không sao đâu”.

Sẽ không sao đâu.

Cũng không biết hắn đang nói cho ai nghe.

65. Chương 65

Chương 65

Tầm Thường cung.

“Thương Tiều tới Thanh Khâu”. Bàn tay dựa vào ghế của Quý Tử Hiên gõ nhẹ hai tiếng, “Xem ra hần đã biết kẻ đứng sau là ai rồi”.

Thái Phùng nói: “Nếu yêu tộc đấu với bên ấy, chúng ta đứng ngoài cuộc hay là...”.

“Nhất định phải diệt trừ ma khí”, Quý Tử Hiên nói: “Cũng nhất định phải làm suy yếu sức mạnh của yêu tộc”.

“Ý của cung chủ là?”.

“Án binh bất động. Trước tiên phải trấn áp ma khí. Thiên hạ này ta đã tranh giành lâu như vậy, quyết không để nó rơi vào tay kẻ khác”.

“Rõ”.

Sau khi Thái Phùng lui xuống, Quý Tử Hiên mệt mỏi day trán. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân nhỏ mà gấp từ phía xa chạy lại, khoe miệng hần khê nhếch lên, cảm giác mệt mỏi lập tức tan biến.

“Hiên Hiên!”, ngoài cửa vang lên tiếng của Tầm Tầm. Quý Tử Hiên vẫn chưa kịp nói gì, thằng bé đã lao vào lòng hần, lau nước mắt nước mũi lên người hần, nói đi nói lại một câu: “Thức thức hãy cứu phụ thân, cứu phụ thân”.

Phụ thân của nó?

Quý Tử Hiên đỏ khóc đỏ cười kéo tay thằng bé, nói: “Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”.

Tầm Tầm nghẹn ngào nói: “Phụ thân, đột nhiên, đột nhiên bị ngắt, không thở được, mặt trắng bệch... Hiên Hiên, cứu phụ thân đi!”.

“Phụ thân” của nó xuất hiện ở Tầm Thường cung? Quý Tử Hiên giật mình, mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, nên hần không hỏi gì nữa, mặc cho Tầm Tầm kéo tay lôi ra ngoài điện.

Tầm Tầm kéo Quý Tử Hiên tới phòng của Mạc Mặc, nhưng khi vào phòng hần lại không hề cảm nhận được chút sinh khí nào. Hần bắt giác cau mày: “Mạc Mặc”.

“Phụ thân!”. Tầm Tầm kinh sợ hét lên rồi lao tới. Quý Tử Hiên đứng sau nó, cau mày. Quý Tử Hiên là một người vô cùng nhạy bén, lúc này hần chỉ cần suy nghĩ một chút là biết “phụ thân” mà Tầm Tầm vừa gọi chính là Mạc Mặc. Nhưng tình cảnh bây giờ không phải lúc Quý Tử Hiên nghĩ tới bất kỳ điều gì khác. Nương theo mùi hương của Tầm Tầm hần đi về phía đó, đưa tay sờ vào một khuôn mặt lạnh băng, ngón tay hần chậm rãi di chuyển xuống dưới mũi của Mạc Mặc, không hề thấy hơi thở.

Đầu Quý Tử Hiên lập tức trống rỗng, trong lòng hần đột nhiên trào dâng nỗi sợ hãi kỳ lạ. Đã lâu lắm rồi hần không có cảm xúc như vậy, điều này khiến hần có chút lúng túng. Sống người rất lâu, Tầm Tầm vẫn đang gào khóc, Quý Tử Hiên mới nghĩ ra là còn có thể cứu được Mạc Mặc.

Quý Tử Hiên liền ấn tay lên ngực Mạc Mặc, nội lực của hần lập tức đi vào trong lòng ngực của cô. Một lúc sau, lồng ngực Mạc Mặc phập phồng lên xuống, hần nghe thấy những tiếng ho như xé gan xé ruột và cả tiếng Tầm Tầm khóc gọi “phụ thân”.

Quý Tử Hiên thở phào. May mà...

Sau khi ngừng ho, hơi thở của Mạc Mặc trở nên yếu ớt như người sắp chết.

“Quý Tử Hiên”, Mạc Mặc nói: “Lần trước ngươi nói thích ta, là thật sao?”.

Không ngờ lúc này Mạc Mặc lại hỏi như thế, Quý Tử Hiên sững người, bắt giác nở nụ cười: “Là thật”.

“Vậy ngươi có dám lấy người chết không?”.

Quý Tử Hiên bực bội cau mày, hần thực sự căm ghét câu hỏi này. Một lúc sau, hần cố kiềm chế và bình tĩnh nói: “Nàng thường xuyên như thế này sao?”. Hần biết Mạc Mặc đã yếu hơn trước rất nhiều, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ yếu như thế này, chưa bao giờ nghĩ Mạc Mặc hống hách ngang tàng có ngày sẽ... chết. Từ “chết” này trước đây như chẳng liên quan gì tới Mạc Mặc, nhưng bây giờ lại có.

“Ngươi có dám lấy người chết không?”, Mạc Mặc cố chấp hỏi lại lần nữa.

Tầm Tầm không hiểu họ đang nói gì, nhưng lúc này nó cũng hiểu mình không nên lên tiếng, nó tròn mắt nhìn hai người, vẻ mặt rất đáng thương.

Không gian chìm vào im lặng một lát.

“Dám”. Một tiếng đáp thật mạnh mẽ. Mạc Mặc nhếch mép muốn cười thật lớn, nhưng lồng ngực lại đau nhói, cô lại ho dữ dội. Mạc Mặc nắm chặt tay Quý Tử Hiên, sau khi ngừng ho, cô nhìn Quý Tử Hiên chăm chăm: “Nhưng ta không dám. Ta muốn sống cùng người. Chỉ sống cùng người mới có thể nói chuyện với người, làm tình với người, sinh con cho người; mới có thể đuổi hết đám oanh oanh yến yến bên cạnh người; mới có thể đánh người, chửi người; mới có thể xen vào khi người muốn đối phó với Nhan Nhược Nhất, khiến người không bao giờ thành công”. Mạc Mặc nói ra những lời xấu xa như vậy nhưng Quý Tử Hiên nghe sao mà thấy chúng giống như một bản trường ca dịu dàng êm ái.

“Ta muốn sống tiếp, vì thế người hãy để ta đi”.

“Được”. Không hỏi nguyên nhân, không hỏi thời gian, trong đời này, lần đầu tiên Quý Tử Hiên tin một người một cách lạ kỳ như vậy.

“Hãy chờ ta”. Mạc Mặc buông tay Quý Tử Hiên. “Hãy chăm sóc tốt cho Đồ hại cha. Nhưng không được để nó học thói giống người”.

Khi Nhược Nhất tỉnh lại, xung quanh là ánh nền bập bùng. Nhưng rõ ràng có nhiều nền đang cháy như vậy mà nơi này vẫn u tối. Nơi này dường như là trong một hang động, nhưng lại rộng lớn hơn hang động bình thường rất nhiều. Chỗ Nhược Nhất đang đứng là chính giữa hang động, phía trước và phía sau đều có đường. Cô ngẩng đầu nhìn lớp đất dày phía trên đầu, không biết mình vào đây bằng cách nào. Nhớ tới bàn tay thò lên mặt đất lúc trước, Nhược Nhất chỉ thấy sống lưng lạnh buốt, nhất thời cũng không dám đứng im tại chỗ.

Cô ôm hai tay, chọn đại một hướng để chạy. Dù sao cũng không còn cách nào khác, vậy thì chỉ có cách gắng hết sức thôi.

Cô càng chạy càng thấy hang động này tối tăm, cuối cùng ngay cả ánh nền cũng không còn. Tiếng nước chảy dần rõ rệt. Nhược Nhất không kìm được nỗi sợ hãi trong lòng, cô quay người định quay lại, nhưng trí tò mò mãnh liệt lại đẩy cô bước từng bước về phía trước.

Cô bình tĩnh lại, ngưng tụ một chùm sáng vàng giữa lòng bàn tay để chiếu sáng. Tuy chỉ là một chút ánh sáng nhưng cũng có thể khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Bây giờ Nhược Nhất biết rất rõ, trong tình cảnh này sẽ không có bất kỳ ai tới giúp mình. Không có Huân Trì, không có Mạc Mặc, càng không có Thương Tiêu, cô chỉ có thể dựa vào chính mình để giành sự sống.

Nhược Nhất đi về phía trước, tiếng nước chảy càng rõ hơn, như có một con sông đang chảy qua trước mặt. Cô bất giác nhớ tới những giấc mơ mà Hồng Liên liên tục kêu cứu, hình như cũng giống như thế này, trong một vùng tối tăm, hết lần này đến lần khác cầu xin cô cứu hắn.

Hang núi phía trước có một ngã rẽ, nơi đó thấp thoáng có ánh sáng lọt qua. Nhược Nhất vui sướng trong lòng, vội chạy tới. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến toàn thân cô mềm nhũn và khuyu xuống.

Đầu lâu, toàn là đầu lâu, máu me bê bết treo trên đỉnh hang, máu chảy từ những vết cắt thẳng thớm ở cổ những đầu lâu ấy, tí tách tí tách rồi tụ lại thành một con sông nhỏ róc rách chảy về phía sâu hơn trong hang động. Nhưng điều khiến Nhược Nhất kinh hãi hơn là những đầu lâu ấy có khuôn mặt giống nhau... khuôn mặt của Nhan Nhược Nhất.

Nhìn thấy nhiều đầu lâu giống hệt mình treo trên đỉnh hang, Nhược Nhất không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, như có một con đĩa nhóp nhép bò qua mặt, cuối cùng chui vào mắt cô, khiến cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, đáng sợ.

“Tiểu Nhất Nhất! Tiểu Nhất Nhất!”. Một giọng nữ lạnh lạnh từ xa vọng tới. Nhược Nhất dần bình tĩnh, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy trong hang động có vài cột sắt, tạo ra một cái lồng giam trong hang động. Nhược Nhất hít một hơi thật sâu, bám vào tường đứng dậy, lòng bàn tay ngưng ánh sáng vàng,

cô chậm rãi đi tới chỗ lồng giam. Máu trên đỉnh hang chảy xuống người Nhược Nhất khiến cô nổi da gà, nhưng lúc này cô không cho phép mình bỏ chạy.

Nhược Nhất vẫn chưa tới gần lồng giam thì một bàn tay đã vội thò ra. Nhược Nhất nhìn thấy đồ trang sức trên cổ tay ấy, cô sững sờ, bước chân nhanh hơn. Thấy người bị nhốt ở trong lồng, Nhược Nhất giật mình: “Vì sao... Nguyệt Hoàng, vì sao tỷ lại ở đây?”

Nguyệt Hoàng không trả lời Nhược Nhất, bàn tay thò ra xua xua: “Chạy mau! Mau rời khỏi đây! Hắn điên rồi, điên rồi!”. Nguyệt Hoàng nói, hai hàng lệ chảy qua gò má nhợt nhạt: “Tiểu Nhất Nhất mau rời khỏi đây! Mau chạy đi!”.

Nhược Nhất kinh ngạc: “Ai điên rồi? Ai nhốt tỷ ở đây?”.

Nhược Nhất đang nói, bỗng một tiếng hét thê lương truyền tới từ sâu trong hang động. Tiếng hét thảm thiết khiến người nghe sởn gai ốc. Nước mắt của Nguyệt Hoàng rơi nhiều hơn, nàng ra sức lắc đầu bảo Nhược Nhất hãy mau rời khỏi đây. Hằng ngày phải ở trong cảnh này khiến Nguyệt Hoàng gần như suy sụp.

Nhược Nhất sờ vào lồng sắt, phỏng đoán sức mạnh hiện tại của mình có lẽ đủ để bẻ gãy nó, cô lập tức trầm giọng bảo Nguyệt Hoàng tránh ra. Nhược Nhất tập trung tinh thần vận khí, trong đầu hết lần này đến lần khác hồi tưởng hướng đi của luồng khí khi cô đứng yên trên mặt nước.

Hai mắt Nhược Nhất chợt mở ra, cô quát khê một tiếng, lồng sắt vỡ tung.

Nguyệt Hoàng sững sờ, nhất thời không hiểu: “Tiểu Nhất Nhất...”.

Nhược Nhất gượng cười: “Chuyện dài lắm”. Nếu có thể, cô hy vọng mình vĩnh viễn là một Nhan Nhược Nhất chỉ biết may quần áo.

Nhược Nhất dìu Nguyệt Hoàng ra ngoài, mới phát hiện Nguyệt Hoàng yếu tới mức đáng sợ. Nguyệt Hoàng vốn là một nữ tử kiêu ngạo như ánh dương cơ mà. Lòng Nhược Nhất thất lại, hỏi: “Rốt cuộc là ai làm những chuyện này? Tỷ bị nhốt ở đây bao lâu rồi?”.

Nguyệt Hoàng nghe cô hỏi, mơ màng nói: “Ta cũng không biết bao lâu rồi, khi ta tìm thấy Thành Hạo. Thành Hạo... Nhược Nhất, Thành Hạo ở dưới”. Nước mắt Nguyệt Hoàng rơi lã chã, “Nếu có thể, ta tình nguyện để chàng hôn bay phách lạc, cũng không muốn chàng phải chịu khổ sở như vậy mỗi ngày”.

“Thành Hạo... là Hồng Liên trước đó chúng ta nhìn thấy sao?”.

Nguyệt Hoàng gật đầu. Nhược Nhất biến sắc: “Ta đi cứu hắn”.

Nguyệt Hoàng kéo Nhược Nhất lại, lắc đầu: “Đi thôi, trước tiên chúng ta phải trốn khỏi đây. Một mình muội không cứu được chàng đâu. Thương Tiều có thể...”.

“Chàng sẽ không cứu đâu”, Nhược Nhất nhếch miệng, “Thương Tiều bây giờ sẽ giết Hồng Liên để trừ hậu họa. Nguyệt Hoàng, sẽ không có ai nhân từ với kẻ nhập ma đâu. Nếu ta không cứu, sau này hắn chỉ có kết cục hôn bay phách lạc thôi. Hơn nữa, hắn đã cầu cứu ta lâu lắm rồi”.

Nhớ tới Hồng Liên trong giấc mơ, hắn càng lúc càng yếu. Cuối cùng trở thành như thế. Nghĩ kỹ lại, có lẽ đó là một tín hiệu cho biết hắn đã không thể gắng gượng được nữa. Nhược Nhất nói: “Tỷ cứ chờ ở đây. Nếu ta không ra thì một mình tỷ hãy trốn ra ngoài. Ở trên là Thanh Khâu, Thương Tiều cũng ở đó, tỷ nói với họ là dưới Hồ Trùng có hang động”. Nhược Nhất nói rồi quay người đi.

“Ta sẽ không ở đây đâu!”, Nguyệt Hoàng nói: “Yêu lực của ta chưa mất, ta có thể giúp muội”.

Nhược Nhất trầm tư một lúc rồi gật đầu, cô nhìn Nguyệt Hoàng gượng cười: “Nếu hai chúng ta liều mạng cùng vào, tỷ và Thành Hạo bị dục song phi, cùng chết với nhau, ta phải làm thế nào đây?”.

Tiêu hồ ly của ta đã thành thần minh bất tử bất diệt rồi.

66. Chương 66

Chương 66

Men theo hang động đi vào sâu bên trong, chân giẫm trên dòng máu ướt dính.

Nghĩ tới dòng sông máu này do đâu mà có, Nhược Nhất bất giác thấy buồn nôn, cô quay sang hỏi: “Nguyệt Hoàng, muội có biết những đầu lâu này từ đâu mà có không?”.

Nguyệt Hoàng lắc đầu: “Ta không biết, ta bị bắt tới đây, khi tỉnh lại thì đã thấy như vậy rồi”.

“Ai bắt tỷ?”. Lần thứ ba hỏi câu hỏi này, Nhược Nhất nhìn Nguyệt Hoàng chăm chăm, không cho nàng trốn tránh. Nguyệt Hoàng dừng bước, tránh ánh mắt của Nhược Nhất, im lặng. Nhược Nhất cau mày: “Đã đến nước này rồi, tỷ còn giấu giếm giúp kẻ đó sao?”.

“Nhược Nhất có biết vì sao Toan Dữ điểu bị phong ấn ở Thanh Khâu không?”, Nguyệt Hoàng im lặng một lúc, cuối cùng hỏi một câu không liên quan.

Nhược Nhất nói không biết. Nguyệt Hoàng nói tiếp: “Cách đây rất lâu, khi tộc phượng hoàng vẫn còn hưng thịnh, Hồ Trùng của Thanh Khâu là nơi phượng hoàng niết bàn. Kẻ thành công thì sống mãi, kẻ thất bại thì bị chôn ngay trong hồ. Lâu dần, hồ ở sau núi Thanh Khâu được gọi là Hồ Trùng. Phượng hoàng là vua của muôn chim, nơi đây lại tích tụ hơi thở hàng vạn năm của tộc phượng hoàng, chỉ riêng khí thể đã có thể áp chế được Toan Dữ điểu vài phần. Vì thế Câu Mang phong ấn Toan Dữ điểu ở đây là lựa chọn hoàn hảo. Nhưng hai trăm năm trước, Thương Tiệp nhập ma làm Cửu Châu đại loạn, khiến cho hồ ở Hồ Trùng này cạn khô”.

Nhược Nhất hiểu những chuyện ấy, nhưng không hiểu tại sao Nguyệt Hoàng nói những chuyện này, cô vẫn nhìn Nguyệt Hoàng với vẻ không hiểu. Nguyệt Hoàng cúi đầu nói: “Chúng ta đi cứu người đã, trốn được ra khỏi đây rồi tính sau”.

Thấy Nguyệt Hoàng bảo vệ người đó như vậy, Nhược Nhất không tiện nói nhiều, quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Bên trong càng tối tăm và ẩm ướt, Nhược Nhất phải ngưng tụ ánh sáng vàng trong lòng bàn tay, kéo Nguyệt Hoàng chậm chậm đi lên phía trước. Đi khoảng hai trăm mét, Nhược Nhất đưa tay mò mẫm, trước mặt cô là một bức tường. Cuối đường rồi!

Nhược Nhất sờ soạng trên tường, xem xem có thể tìm cách mở được bức tường ra không. Cuối cùng cô thở dài, quay sang nói với Nguyệt Hoàng: “Xem ra chúng ta thật sự phải quay về đường cũ...”. Tiếng cuối cùng bị cô nuốt xuống, giọng nói có chút hoảng sợ: “Nguyệt Hoàng?”. Chỉ thấy đôi mắt vốn đen láy của Nguyệt Hoàng hóa thành màu đỏ rực rỡ như lửa, trong hang tối trông nó quỷ dị tới rợn người.

“Tiểu Nhất Nhất... ta, cơ thể, rất kỳ lạ”.

“Kỳ lạ?”.

Cảm thấy Nguyệt Hoàng siết tay mình chặt hơn, Nhược Nhất có chút lúng túng. Nhờ ánh sáng ngưng tụ trong lòng bàn tay, cô nhìn thấy tay của Nguyệt Hoàng dần đổi màu, ngón tay dài ra mọc móng sắc nhọn. Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn thì thấy trên mặt Nguyệt Hoàng bắt đầu mọc lông.

Nguyệt Hoàng hình như đau tới mức cơ thể co quắp, cổ họng phát ra những tiếng kêu của động vật. Bỗng, nàng ngừng đau kêu, tiếng kêu dần biến thành tiếng kêu của phượng hoàng.

Lúc này ngón tay của Nguyệt Hoàng hoàn toàn biến thành móng, nàng cào làm cổ tay Nhược Nhất rớm máu. Đôi cánh sau lưng xé tung áo, dang rộng, nhưng do hang động chật hẹp nên cánh nàng không thể xòe ra hết. Nguyệt Hoàng kêu một tiếng như đau buồn, vang vọng tới mức cả hang động hơi rung chuyển.

Bức tường phía trước bị ảnh hưởng bởi tiếng kêu của Nguyệt Hoàng, theo sự rung chuyển của hang động mà từ từ trượt xuống, một tia sáng đỏ dần lan rộng, chiếu vào đôi mắt đầy kinh ngạc của Nhược Nhất, mang theo khí lạnh khát máu.

Không sai... không khác cảnh tượng trong mơ chút nào.

Mặt đất toàn máu tươi, cánh tay, bàn chân vương vãi và không gian nồng nặc thứ mùi khiến người ta buồn nôn. Quan trọng nhất là, ở phía trước là nam tử mặc áo đỏ rách tươm, bị đóng đinh trên tường.

Hồng Liên, hoặc cũng có thể nói là Thành Hạo, hẳn đang cúi đầu, hôn mê.

Nguyệt Hoàng kêu lên một tiếng, buông Nhược Nhất ra và bay thẳng về phía Hồng Liên. Nhược Nhất bị cơn gió cuốn theo làm cho lảo đảo, suýt ngã lên đồng tay chân gầy nát. Sau khi đứng vững, cô ngẩng đầu thấy Nguyệt Hoàng dừng lại bên cạnh Hồng Liên, giơ móng vuốt nhỏ bỏ những chiếc đinh đang cắm vào cơ thể hắn.

Hồng Liên không giãy giụa, càng không có ai ra ngăn cản, cả quá trình thuận lợi tới mức khiến người ta kinh hãi. Nguyệt Hoàng dùng mỏ cắn cổ áo của Hồng Liên, từ từ đặt hắn xuống đất. Nhược Nhất luôn cảnh giác, hai tay ngưng tụ một tầng sáng vàng, chậm chậm đi về phía họ. Nguyệt Hoàng dựa bên cạnh Hồng Liên, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm vết thương đang rỉ máu trên người hắn, tiếng kêu ai oán như thể chính nàng là người bị thương.

Nhược Nhất vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh. Không gian nơi này không nhỏ, ở các góc có những tảng đá màu đỏ, chính là thứ đã phát ra luồng sáng đỏ ban nãy. Trên đỉnh đầu vẫn là lớp đất dày. Đất dưới chân bị máu ngấm vào nên mềm nhũn như bùn lầy, chỉ cần bước đi không chú ý là sẽ bị lún xuống.

Nhược Nhất nhìn tay chân nát vụn khắp nơi, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, cả những tảng đá ở bốn xung quanh nữa... đây thật giống... giống như một ma trận! Nhược Nhất đang nghĩ vậy thì đột nhiên dưới chân lún xuống, cô giẫm vào chỗ đất mềm nhũn, cố gắng thế nào cũng không rút ra được. Nhược Nhất ngẩng đầu định gọi Nguyệt Hoàng kéo mình lên thì một cánh tay bên cạnh bất chợt dựng đứng lên, như có ý thức kéo mạnh tay Nhược Nhất.

Luồng khí âm u lạnh lẽo của cánh tay ấy khiến Nhược Nhất rùng mình, ánh sáng vàng không chút chần chừ đập thẳng vào cánh tay ấy. Bàn tay đỏ của Nhược Nhất mới thoát được thì bàn tay kia lại bị kéo xuống – một đầu lâu cắm vào bàn tay phải vừa bị Nguyệt Hoàng cào xước của cô.

Nhược Nhất nhìn thấy đầu của mình đang hút máu của mình, cảm giác quỷ dị này khiến da đầu cô tê dại. Cánh tay phát ra ánh sáng vàng, đánh bay cái đầu lâu ấy đi. Nhưng dù Nhược Nhất làm thế nào cũng không thể ngăn được máu chảy trên cổ tay.

Bình tĩnh nhìn xung quanh, Nhược Nhất chỉ thấy cảm giác bất lực như xuyên thẳng vào tim, những cánh tay căng chân vốn đang nằm yên bỗng như bị mùi máu của Nhược Nhất thu hút, đều bồng bồng sống lại.

Nhược Nhất bịt bàn tay phải đang chảy máu không ngừng, nghĩ bây giờ làm thủng một lỗ ở trên đỉnh dễ hơn hay là giết chết những cánh tay căng chân vốn đã không còn sinh mệnh này dễ hơn.

“Á!”. Một tiếng gào thét thảm thiết khiến Nhược Nhất giật mình.

Hồng Liên giống như bị thứ gì kích thích đột nhiên nằm quằn quại dưới đất, không ngừng giãy giụa. Nguyệt Hoàng đã hóa thành phượng hoàng ở bên cạnh Hồng Liên, nàng lo lắng không biết phải làm thế nào. Nhưng Nhược Nhất nhìn Hồng Liên đang giãy giụa, cô lại phát hiện mắt của hắn... không hề có màu trắng, đồng tử đỏ như những tảng đá ở quanh đây. Giống hệt dáng vẻ mà Nhược Nhất đã nhìn thấy trong mơ. Tiếng gào thét càng thê lương, nhưng khi lên tới đỉnh điểm thì bất chợt dừng lại, Hồng Liên cũng ngừng giãy giụa.

Hắn từ từ ngẩng đầu.

Đồng tử của Nhược Nhất liền co lại, cô cố gắng hét lớn: “Nguyệt Hoàng mau tránh ra!”.

Võ La lại tới gõ cửa phòng Nhược Nhất, nàng thở dài: “Không đến mức ấy chứ... đã giờ nào rồi”. Võ La vừa nói vừa đẩy cửa vào phòng, nhìn khắp phòng một lượt, nàng quay ra ngoài, xông thẳng vào phòng Thương Tiếu. “Biểu ca, A Nhan xảy ra chuyện rồi!”.

Cũng không có ai. Võ La sững người, sau khi ra khỏi phòng thì lạnh mặt: “Tưởng rằng ta đang mang thai thì thành đồ vô dụng sao?”.

Thanh Khâu sơn, Hồ Trung.

Cửu Diệm hắt hơi một cái rất vang rồi khịt mũi. Hắn nhìn cảnh sắc thê lương xung quanh, lại nhìn sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt của thần mình bên cạnh, lạnh lùng nói: “Lâu như vậy rồi mà không hề có động tĩnh, Thương huynh, lần này e là huynh tính sai rồi”.

Thương Tiêu không lên tiếng, chỉ nhìn vào tấm bia ấy như muốn nhìn xuyên qua nó. Cửu Diệm dường như không biết nỗi lòng của Thương Tiêu, hắn chỉnh tóc trước trán, rồi búng móng tay, nói: “Nhan Nhược Nhất tuy có thần lực của thần Câu Mang, nhưng suy cho cùng đó cũng chỉ là thần lực được người ta gửi gắm nên việc sử dụng thần lực sẽ gặp nhiều khó khăn. Về kinh nghiệm chiến đấu, sợ là ngay cả một đứa trẻ ở Thanh Khâu tỷ ấy cũng không đánh nổi”.

Thương Tiêu vẫn bất động.

Cửu Diệm quan sát sắc mặt của Thương Tiêu, tiếp tục nói: “Trước tiên là mất đi một tri kỷ, sau đó lại mất đi người yêu, bây giờ còn chưa biết gặp cái gì hay lại mất đi cái gì, nếu đệ là Nhan Nhược Nhất, có khi đệ đã khóc tới mức đứt ruột đứt gan lâu rồi, chẳng còn tâm trí đâu mà luyện lưu nhân thế nữa...”.

“Cửu Diệm”, cuối cùng Thương Tiêu nói, “Ngậm miệng lại”.

Cửu Diệm bật cười rồi không nói nữa.

Cơn gió hoang liêu cuốn theo cát bụi thổi tới. Dường như Cửu Diệm nhớ tới một số chuyện đã qua, vẻ mặt có chút buồn ngủ. Như không có nhiều thời gian để hắn hồi tưởng những chuyện đã qua, mặt đất dưới chân hắn rung mạnh. Mặt đất ở phía xa đùn lên như một ngọn núi lửa phun trào, chỗ đất đùn lên ấy chột nổ tung, bùn đất bắn tung tóe, cùng với bùn đất bắn ra ngoài còn có vô số cánh tay căng chân, những mảnh đá đỏ quỷ dị và những giọt máu rơi xuống như mưa.

Thương Tiêu và Cửu Diệm cùng chăm chú nhìn. Nhưng khi họ nhìn thấy một thứ khác, dừng nói là sắc mặt của Thương Tiêu, ngay cả thần sắc của Cửu Diệm cũng lập tức biến đổi.

Thương Tiêu nói: “Cửu Diệm, Nhan Nhược Nhất đâu?”, không nghe thấy bất cứ tình cảm thương yêu nào trong giọng nói.

Cửu Diệm kinh ngạc nhìn thứ ấy, không dám đáp lời. Nhan Nhược Nhất? Thứ đó không phải là của Nhan Nhược Nhất sao? Thương Tiêu đã nhìn thấy Nhan Nhược Nhất mà vẫn hỏi câu ấy. Thật quá nực cười!

Thứ đó là... đầu lâu của Nhan Nhược Nhất. Tóc tai rũ rượi, mặt dính đầy máu và bùn đất, vết thương bị cắt ở cổ ngay ngắn và nhẵn bóng, sắc mặt bị thương và vô cùng đau khổ. Hơn nữa... Nhược Nhất vẫn mở mắt. Nhược Nhất vẫn mở mắt.

Cửu Diệm nghĩ: Có lẽ tỷ ấy vẫn có thể nhìn thấy thế gian này. Cửu Diệm quay sang nhìn Thương Tiêu, hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói đầy châm biếm: “Chẳng phải ở đó sao?”.

Thương Tiêu chậm rãi bước lên phía trước. Bước chân chắc chắn, mặt không hoảng sợ. Dáng vẻ của hắn đúng là dáng vẻ của một thần mình. Thương Tiêu dừng lại trước đầu lâu của Nhược Nhất, nhìn khuôn mặt ấy rất lâu, lạnh lùng hỏi: “Ở đâu?”. Hoặc là cố làm ra vẻ không biết, hoặc là thần trí đã trở nên mơ hồ.

Lúc này Cửu Diệm đã không còn tâm trạng chơi trò bí hiểm với Thương Tiêu nữa, hắn nói vừa châm biếm vừa lạnh lùng: “Chết rồi, ở dưới chân hnh”. Cửu Diệm chưa nói hết lời thì một giọt huyết lệ ở khóe mắt thần mình chảy xuống.

67. Chương 67

Chương 67

Như bị giật mình trước vẻ mặt của Thương Tiêu, Cửu Diệm sững người: “Thương Tiêu, huynh...”.

Thương Tiều nhận thấy mặt mình đã ướt đầm, ngón tay khô lau đi huyết lệ trên mặt, để lại những vết mờ. Thần sắc của Thương Tiều có chút mơ hồ, hẳn không hiểu vết máu trên mặt mình từ đâu mà có.

Cửu Diệm thở dài: “Hai trăm năm trước huynh nhập ma vì tỷ ấy, khiến thiên hạ đại loạn, bây giờ tỷ ấy vì thiên hạ mà mất mạng, đó chính là nhân quả luân hồi”.

Nhân quả luân hồi? Thương Tiều từng người, Nhan Nhược Nhất đã gieo “nhân” như thế nào, hẳn nhất thời không nhớ được. Trong đầu Thương Tiều lướt qua dáng vẻ của Nhược Nhất khi cô nhảy xuống từ đỉnh U Đô sơn hai trăm năm trước và đôi mắt rơi lệ vì hẳn cách đây không lâu.

Lúc này...

Thương Tiều nhất thời không dám nhìn cái đầu dưới đất. Đang lúc hẳn không biết nói gì thì mặt đất lại rung chuyển dữ dội, trong chớp mắt thân hình của Thương Tiều cũng lao đảo như không đứng vững. Chỗ mặt đất nứt ra lại đột nhiên đùn lên, cao hơn lần trước rất nhiều. Cửu Diệm quát lớn: “Mau tránh ra”.

Nhưng Thương Tiều đứng im bất động. Cửu Diệm đành lao lên trước kéo Thương Tiều bay lên không trung. Khi hẳn nhìn xuống dưới, chỉ thấy cái động ấy nứt trên mảnh đất khô cằn hoang vu của Hồ Trùng, liền kinh ngạc nói: “Đó là... trận?”.

Hoặc có thể nói là một mắt trận khổng lồ. Khi cái động này càng lúc càng lớn thì phía xa cũng bắn ra sắc máu đỏ sẫm. Nếu hẳn đoán không nhầm, bên ấy có lẽ là hướng của Anh Lương. Ánh sáng nhanh chóng mở rộng, nhanh chóng quét qua Thanh Khâu rồi lại lao về phía xa như muốn quét sạch cả Cửu Châu.

Mặt trời cũng bị nhuộm màu đỏ như máu. Cửu Diệm có cảm giác thấp thỏm không yên, vội nhắm thần chú tịnh tâm vô số lần mới có thể áp chế được sát khí đang dâng lên trong lòng.

Hẳn nhìn hang động không ngừng mở rộng bên dưới, thần sắc trở nên cứng đờ. Huyết trận...

Trong điển tịch thượng cổ có ghi, tập hợp được máu của vạn vật thì có thể tạo thành huyết trận, huyết trận này có thể làm người chết sống lại, nếu máu thu thập được đủ phong phú, thậm chí còn có thể làm đảo ngược thời gian và không gian, đây là phép thuật có thể làm khuynh đảo đất trời. Nhưng vì thuật này khi bắt đầu cần phải sát hại quá nhiều sinh mệnh nên đã bị chúng thần thượng cổ phong ấn và trở thành một thuật cấm kỵ.

Rốt cuộc kẻ khai triển thuật này muốn làm gì? Cửu Diệm vẫn chưa hết kinh ngạc, trong hang động ấy lại tuôn ra hàng đồng cánh tay căng chân, bên trong đồng hỗn tạp ấy còn có... đầu của Nhan Nhược Nhất? Vì sao lại có nhiều đầu như vậy?

Cửu Diệm trở mắt nhìn, rồi lại quay sang nhìn Thương Tiều. Sự mơ màng trong mắt Thương Tiều đã biến mất, thần trí của Thương Tiều cũng đã tỉnh táo trở lại. Thương Tiều không vội vàng đi xuống, ánh mắt sắc bén lại nhìn xuống tìm kiếm trong đồng cánh tay căng chân. Cửu Diệm đương nhiên biết Thương Tiều đang tìm kiếm thứ gì, nhưng trước nhiều khuôn mặt giống nhau như vậy thì phải tìm thế nào đây?

Như muốn phá tan sự nghi ngờ của Thương Tiều, trong hang động tràn ngập màu máu lóe lên tia sáng vàng. Hai mắt Thương Tiều sáng ngời nhưng vẫn không vội xuống dưới. Cửu Diệm ngạc nhiên nhướn mày: “Đúng là có chút bản lĩnh”.

Cửu Diệm chưa nói dứt lời, trong đồng đầu lâu và tay chân lộn xộn ấy bất chợt bùng ra một luồng ánh sáng, khiến máu thịt phía dưới bắn tung tóe, sau đó một bóng người phá mọi vật cản xông ra, theo sau còn có một con... phượng hoàng! Nhưng hẳn không hề cảm nhận được sinh khí của con chim phượng hoàng ấy.

Đúng lúc đó, bên dưới bỗng tràn ngập sát khí, một hình bóng màu đỏ khác cũng vội vàng đuổi theo Nhược Nhất, dao găm lóe sáng, chém thẳng vào lưng cô. Nhược Nhất cảm nhận được nguy hiểm, nhưng lúc này cô đang ở trên không trung, muốn tránh đòn này là không thể. Nhược Nhất ngửa đầu nhìn, thấy Cửu Diệm và Thương Tiều nhưng không hề lộ vẻ vui sướng cầu cứu như trước.

Ánh mắt Thương Tiều tối sầm, hẳn liền lướt tới bên cạnh Nhược Nhất, gơ tay gạt lưỡi dao đang đâm tới. Thương Tiều chuyển tay định ôm eo Nhược Nhất nhưng không ngờ tay hẳn chưa chạm vào thì cô đã quát lớn: “Đừng động vào ta”.

Thương Tiêu sững người kinh ngạc, hần nhìn kỹ mới phát hiện toàn thân Nhược Nhất là những vết thương nhỏ, khóe miệng cô không ngừng chảy máu, cô nhìn Thương Tiêu bằng ánh mắt đề phòng xa lạ. Nhược Nhất đưa Nguyệt Hoàng xuống đất, như không nhìn thấy cánh tay căng chân vương vãi khắp nơi, mặc áo nhóp nhép vẫn đang chảy ra làm ướt quần áo của mình một lần nữa. Sự xuất hiện của Nhược Nhất làm những đầu lâu ấy xôn xao, rì rầm, dần di chuyển về phía cô. Những đầu lâu lại gần bị cô lạnh lùng đập vỡ, dù óc có bắn ra tung tóe cũng không làm Nhược Nhất bận tâm.

Động tác như vậy không giống Nhan Nhược Nhất chút nào. Rốt cuộc lúc này ở bên dưới đã xảy ra chuyện gì... Không ọi người quá nhiều thời gian phỏng đoán, hình bóng màu đỏ ấy nhảy lên, lao nhanh về phía Nhược Nhất, gươm lưỡi dao đâm trúng tim Nguyệt Hoàng. Nhược Nhất đương nhiên sẽ không ngồi im, ánh sáng vàng trong tay bay lên, đỡ lấy nhát đâm ấy. Lưỡi dao tuy khựng lại, nhưng những lưỡi dao nhỏ găm trên thân dao vẫn bắn ra khiến người ta không kịp né tránh, tất cả đều cắm vào cơ thể Nhược Nhất, dần dần chúng biến mất, máu Nhược Nhất không ngừng chảy.

Ngay cả Cửu Diệm cũng không khỏi kinh ngạc, chẳng trách Nhược Nhất không cho Thương Tiêu chạm vào người, trong cơ thể Nhược Nhất bị găm nhiều lưỡi dao như vậy, chỉ một cái chạm khẽ cũng khiến cô đau đớn thấu xương. Không cho Nhược Nhất thời gian nghỉ ngơi, Hồng Liên lại gươm dao chém xuống.

Thần ấn giữa hai lông mày của Thương Tiêu lóe lên, ánh mắt đờ đờ sát khí, hần đang định động thủ thì bỗng nghe trên không trung vang lên một tràng cười lớn: “Đủ rồi, đủ rồi!”

Hồng Liên liền thu dao lùi lại.

Cửu Diệm và Thương Tiêu đều biến sắc, nhìn về phía bầu trời Anh Lương. Nhược nhất ôm Nguyệt Hoàng lúc này đã không còn hơi thở, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ấy. Chỉ thấy nam tử mặc y phục đỏ rực từ phương xa đạp mây bay tới, một bước mười dặm, vạt áo tung bay, thanh thoát như tiên. Hần không cao ngạo như Thương Tiêu, không mê hoặc như Cửu Diệm, nhưng lại hào hoa phong nhã.

Hần lướt nhìn mấy người, cuối cùng dừng lại trên người Nhược Nhất, cười nhạt nói: “Tiểu nha đầu vất vả rồi”.

Nhược Nhất nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên hần như muốn ăn tươi nuốt sống: “Anh Lương chủ!”.

Anh Lương chủ cười lớn, nói: “Bây giờ mới biết thì có tác dụng gì chứ?”. Hần vừa vung tay, Hồng Liên lập tức nhảy lên bên cạnh hần. “Hần đã hoàn toàn nhập ma và trở thành con rối của ta. Huyết trận đã hoạt động, đại nghiệp của ta sắp thành, cho dù các ngươi thần thông quảng đại thế nào cũng không thể làm gì được”.

Thương Tiêu đầu đội hần nhiều lời, thần ấn ở ấn đường sáng quắc, nóng rát, thân hình lao vút lên tấn công. Hồng Liên ở bên bảo vệ Anh Lương chủ, không để Thương Tiêu thành công, chiến đấu với Thương Tiêu trên không trung. Sự tranh đấu của thần lực và ma lực quá kịch liệt, chẳng bao lâu sau trên bầu trời cuộn cuộn mây đen, toàn bộ Thanh Khâu đều bị chìm trong bóng tối.

Cửu Diệm thầm nói gay rồi, hần liền xoay người kết một kết giới cho cung điện Thanh Khâu, sau đó quay lại định khống chế Hồng Liên, muốn để Thương Tiêu đối phó với Anh Lương chủ. Nhưng Cửu Diệm chưa kịp động thủ thì một bóng người màu đỏ khác bỗng lướt qua mặt. Cửu Diệm né người, nhìn kỹ lại là...

Nhan Nhược Nhất? Không đúng, đây chỉ là quái vật không hồn được ghép từ đầu lâu của Nhan Nhược Nhất và những bộ phận cơ thể tán loạn kia thôi.

Cửu Diệm nhìn xuống dưới, mắt trận màu đỏ máu đã hoàn toàn mở ra giống hệt một con mắt màu máu đang nhìn lên bầu trời. Cánh tay căng chân và đầu lâu bên dưới đều tự động ghép lại với nhau, tạo thành những quái vật kỳ dị. Những quái vật ấy, có kẻ chạy loạn khắp nơi, có kẻ phát ra tiếng hét như đau đớn bị ai, có kẻ tấn công Cửu Diệm và Thương Tiêu.

Nhược Nhất dường như không cảm nhận được sự biến đổi xung quanh, cô cúi đầu nhìn Nguyệt Hoàng trong lòng mình: “Đây chính là sự phụ mà tỷ bảo vệ đến cùng sao? Đây chính là sự phụ của tỷ sao?”. Nguyệt Hoàng dĩ nhiên không thể trả lời được nữa.

Anh Lương chủ đi tới bên cạnh Nhược Nhất từ lúc nào không hay, nghe thấy lời nói của cô, nụ cười bên môi hẩn khẽ khép lại: “Đại nghiệp đại nghiệp thành công, ta sẽ bù đắp cho nàng ấy”.

“Đại nghiệp? Bù đắp?”. Nhược Nhất chỉ thấy nực cười. “Đại nghiệp của người có thành hay không liên quan gì đến tỷ ấy? Tỷ ấy đã chết rồi, đòi sự bù đắp của người thì có tác dụng gì?”.

Anh Lương chủ lại cười, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng điên cuồng: “Phượng hoàng là loài chim bất tử, đâu dễ chết như thế. Huống hồ, nếu nàng ấy chết thật, ta cũng có thể giúp nàng ấy sống lại. Chỉ cần huyết trận hình thành, tộc phượng hoàng của ta sống lại, Hoàng Nhi đương nhiên cũng có thể sống lại. Lúc ấy, nàng sẽ không nhớ tới Thành Hạo gì nữa, nàng sẽ chỉ thuộc về ta”.

Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn hẩn: “Người muốn làm đảo lộn thời gian và không gian, làm cho tộc phượng hoàng sống lại?”. Nhược Nhất bình tĩnh ngộ, những nghi ngờ trong đầu dần trở nên rõ ràng.

Vì sao Cửu Man chui từ dưới đất lên trước? Theo lý mà nói, Anh Lương chủ là lãnh chúa một phương, một khi trên lãnh địa của mình có ma vật như vậy xuất hiện hẩn nên hoang mang hơn bất kỳ ai mới đúng, nhưng hẩn lại ngồi ung dung trong cung điện mà không hề bận tâm. Sau đó Hồng Liên xuất hiện ở Anh Lương, Nguyệt Hoàng bị ma khí xâm nhập muốn giết Nhược Nhất. Còn nữa, khi mọi người đều ở trên không trung chiến đấu với Hồng Liên, thì lại không thấy bóng dáng Anh Lương chủ đâu. Vì sao hồn phách của Thành Hạo lại bị biến thành Hồng Liên? Vì sao ở trên U Đô, hẩn lại ép Huân Trì vào bước đường cùng...

Vì hẩn lập huyết trận, vì hẩn muốn thiên hạ nhập ma, khiến khắp nơi ở Cửu Châu đều là tàn sát và thù hận, khắp nơi đều nhuộm máu tươi.

Anh Lương chủ cười: “Sáu trăm năm trước, ta dụ Quý Tử Hiên phản bội yêu tộc, vốn muốn khiến hẩn nhập ma, nhưng không ngờ Tử Đan lại có bản lĩnh hút hết ma khí trong cơ thể Quý Tử Hiên ra. Hai trăm năm trước, ta làm a khí xâm nhập Không Tang, phá phong ấn thượng cổ. Khi ấy ta vốn định thả yêu ma ra, nhưng không ngờ Huân Trì lại giao trái tim cho người, khiến ta không thể phá giải hoàn toàn phong ấn của thần minh. Sau đó ta dụ Thương Tiều nhập ma. Với cách làm của hẩn khi ấy, ta tưởng không đầy hai mươi năm nữa là có thể thu thập đủ máu a trận, nhưng không ngờ hẩn lại tự phong ấn. Sau bao lần thất bại, ta liền quyết định tạo ra một thiên ma, khi ấy, Hoàng Nhi mê đắm linh hồn của con người thấp hèn, ta liền nhất cử lưỡng tiện, vừa thay Hoàng Nhi trừ tai hại vừa tìm thấy thứ mà mình cần”.

Nhược Nhất cúi đầu không nói.

Anh Lương chủ tiếp tục nói: “Sự xuất hiện của người đã cản trở không ít kế hoạch của ta, có điều, người đã cho ta biết được một chuyện thú vị”. Hẩn cười, lại gần Nhược Nhất. “Máu tươi của thế giới khác đúng là thứ may mắn lắm mới có được, máu của người có thể giúp cho tộc phượng hoàng hồi phục sớm hơn và thoát khỏi tử khí của Âm Sát. Ta nghĩ mọi cách để tạo ra máu có công hiệu giống người, nhưng những thứ ta làm ra đều thất bại, cũng không tìm thấy máu kẻ nào hợp ý ta”.

“Ta không ngờ người lại phối hợp chạy tới Thanh Khâu như vậy, tiết kiệm thời gian ta tìm người khắp nơi”. Hẩn giơ tay về phía Nhược Nhất: “Thần thượng cổ bị diệt, tộc phượng hoàng cũng suy yếu, từng người trong tộc chết đi. Thế nhân đều nói là thiên ý...”. Anh Lương chủ hừ lạnh một tiếng: “Ý trời là cái gì chứ! Ta cứ muốn làm đảo lộn thời gian và không gian, làm trái ý trời đấy! Hôm nay ta muốn Cửu Châu lại có sự xuất hiện của phượng hoàng!”.

Nhược Nhất nhìn hẩn mà như nhìn thấy chính bản thân mình. Khi Huân Trì biến mất ngay trước mặt cô, khi Thương Tiều nhập thần muốn từ bỏ cô, khi Nguyệt Hoàng rơi lệ ngừng thở, cô cũng muốn gào lên điên cuồng như hẩn. Ý trời là cái gì? Nó là cái gì?

“Tiểu nha đầu, nếu người cam tâm tình nguyện đưa máu tươi cho ta, ta sẽ giúp người bớt đau khổ, để cho người được chết toàn thây”.

Giọng nói của Anh Lương chủ vang lên bên tai, Nhược Nhất bỗng bật cười: “Anh Lương chủ, ý trời khiến tộc phượng hoàng của người diệt vong. Bây giờ người vì tộc phượng hoàng mà muốn giết sinh linh Cửu Châu, người dựa vào cái gì mà cho rằng người giống như ông trời đang nắm giữ sinh mệnh của ta?”. Nhược Nhất nhìn Anh Lương chủ, cười nhả nhận: “Người là cái thá gì?”.

68. Chương 68

Chương 68

Ánh mắt Anh Lương chủ lóe lên tia hung hãn: “Xem ra nha đầu nhà ngươi không phải là người biết thời thế”.

Nhược Nhất nhẹ nhàng đặt Nguyệt Hoàng bên cạnh mình, lạnh lùng nói: “Nhan Nhược Nhất vừa sợ chết vừa sợ đau, rất biết thời thế”. Cô nhìn Anh Lương chủ chăm chăm, trong ánh mắt toát lên vẻ khinh thường và châm biếm. “Ta không chạy, bởi vì ta biết, từ nay về sau tộc phượng hoàng của ngươi sẽ vĩnh viễn biến mất trong lịch sử Cửu Châu”.

Anh Lương chủ cười lạnh lùng: “Nha đầu nhà ngươi có khẩu khí mạnh quá nhỉ”. Hắn chưa nói dứt lời đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhược Nhất ngồi im, tóc mai bên tai khẽ động. Cô biết, nếu Anh Lương chủ muốn giết mình, chắc chắn cô không thể trốn được, nên cô nguyện lấy thân làm mồi nhử...

Khi Anh Lương chủ hiện hình, hắn đã tới phía sau Nhược Nhất. Hắn nhếch môi cười, trong nháy mắt móng tay hắn dài hơn ba tấc, giống như dao sắc đâm vào lưng cô. Nhược Nhất nhắm mắt, chờ đợi cơn đau ập đến. Thoát cái, trong không trung thình lình có một luồng sát khí cực mạnh bay tới giáng thẳng vào ngực Anh Lương chủ. Anh Lương chủ không thể không quay người phòng thủ. Cuộc tấn công từ trên không trung liên tiếp giáng xuống không cho hắn một chút thời gian ngừng nghỉ, ép hắn lùi ra sau hàng chục thước.

Bụi bay mù mịt, Nhược Nhất và Anh Lương chủ ngẩng đầu nhìn, Thương Tiêu trên không trung một tay túm cổ của Hồng Liên, một tay chỉ thẳng xuống chỗ Anh Lương chủ, ngón tay lóe ánh sáng bạc. Trong mắt Thương Tiêu bùng bùng sát khí, rõ ràng là mấy đòn tấn công lúc này là của hắn.

Anh Lương chủ cười với Thương Tiêu: “Những năm qua, ngươi là kẻ trưởng thành nhanh nhất. Thần minh thượng cổ Câu Mang trả giá bằng tính mạng để cứu chúng sinh, ngươi cũng muốn nổi gót ông ta sao?”.

Thương Tiêu vẫn chưa đáp, Anh Lương chủ lại cười nham hiểm: “Chỉ đáng tiếc, ngươi muốn bắt chước hắn cũng không có cơ hội!”. Mắt trận màu máu đỏ chột lay động dữ dội. Những quái vật được ghép lại từ tứ chi và đầu lâu giống như nhận mệnh lệnh, lần lượt nhảy vào trong mắt trận. Mắt trận giống như có sinh mệnh, rung động lúc mạnh lúc yếu, gần như hơi thở của sinh vật.

Ánh sáng chiếu ra từ Anh Lương sơn ở phía xa lại mạnh hơn một chút.

Thương Tiêu nghiêm mặt, bỗng hắn cảm thấy trong cổ của Hồng Liên hình như có thứ gì đó đang nhúc nhích. Thương Tiêu vẫn chưa kịp phản ứng đã thấy cái đầu vẫn gục xuống của Hồng Liên chột ngắc lên, khóe miệng nhếch nụ cười gian xảo, máu đen phun thẳng vào mặt Thương Tiêu. Máu bắn lên thần ấn trên ấn đường của hắn. Thương Tiêu chỉ thấy một luồng nóng rát từ ấn đường lan ra đến lục phủ ngũ tạng. Tay Thương Tiêu dùng lực, dồn hết thần lực lên cơ thể Hồng Liên, làm nát lục phủ ngũ tạng của hắn.

Các ngón tay buông lỏng, Hồng Liên yếu ớt rơi xuống đất.

Ấn đường của Thương Tiêu nóng rát như muốn thiêu đốt thần lực trong cơ thể hắn, lại giống như là một bàn tay không ngừng khơi dậy dục vọng tận sâu trong trái tim Thương Tiêu và dẫn ra ma khí phong ấn trong tâm hắn từ khi hắn nhập thần. Toàn thân Thương Tiêu mềm nhũn, rơi từ trên không xuống.

“Biểu ca!”. Bỗng nhiên một hình bóng mỹ miều từ xa vội vàng bay tới. Võ La đỡ lấy Thương Tiêu, chỉ thấy sắc mặt của hắn tái xanh, trán toát mồ hôi, lại nhìn mắt trận màu máu đỏ mở ra bên dưới, thất thanh nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Các quái vật bao vây tấn công Cửu Diễm cũng lần lượt nhảy vào trong mắt trận. Cửu Diễm đang định trở lại giúp Thương Tiêu, quay lại nhìn thì thấy Võ La ở đây, hắn lập tức biến sắc, tức giận đùng đùng, quát lớn: “Quay về ngay!”.

Võ La không chịu.

Anh Lương chủ ngựa mặt lên trời cười lớn: “Cuối cùng ta đã đợi được ngày hôm nay rồi! Trời đất bất nhân khiến tộc phượng hoàng của ta bị thảm tới mức này, bây giờ ta phải tiêu diệt đất trời để số mệnh Cửu Châu đều nằm trong tay ta!”.

Sắc mặt Nhược Nhất lạnh tanh, cô nghe tiếng cười gần như điên cuồng của Anh Lương chủ, tay khê sờ vào cơ thể dần lạnh cứng của Nguyệt Hoàng, thầm thì: “Xin lỗi, ta không cứu được tỷ, không cứu được Thành Hạo của tỷ, hẳn cầu cứu ta như vậy... cầu cứu ta lâu như vậy... Nhưng bây giờ, ta lại phải động thủ với sư phụ mà tỷ đã tìm mọi cách để bảo vệ”.

Chưa nói dứt lời, Nhược Nhất đã đứng dậy, nhìn Anh Lương chủ, tập trung tinh thần, toàn thân xuất ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, luồng khí dưới chân lưu chuyển xung quanh Nhược Nhất lập tức lan rộng. Cô bước một bước, ung dung đi về phía Anh Lương chủ.

Khoảnh khắc ấy, khí tức lưu chuyển như khiến Anh Lương chủ nhìn thấy vị tiên nhân cô đơn đã một mình coi giữ Không Tang suốt mấy nghìn năm. Anh Lương chủ nhìn Nhược Nhất, nhướn mày: “Có chút thú vị”. Nói rồi, sát khí toàn thân hần lan tỏa hình thành thể trận đối đầu với luồng khí của Nhược Nhất.

Thương Tiều muốn cử động, nhưng toàn thân đau rất dữ dội, không thể nhúc nhích được. Võ La ghé sát tai mình bên miệng Thương Tiều, hỏi: “Biểu ca, huynh muốn nói gì?”.

“Bảo nàng ấy... đi”. Thương Tiều cố gắng áp chế ma khí đang trào dâng trong cơ thể, khóe miệng run run: “Anh Lương chủ muốn máu của nàng ấy, bảo nàng ấy đi đi”.

Võ La nhìn tình hình phía dưới, thầm tính trong lòng, nàng biết bây giờ nếu muốn A Nhan tự đi chắc chắn là không thể, nàng gầm lên với Cửu Diệm: “Đánh ngất A Nhan rồi đưa tỷ ấy đi! Việc ở đây cứ giao cho thiếp!”.

Cửu Diệm biết tính khí của Võ La, hẳn chỉ nghiêng rằng, quay người bay về phía Nhược Nhất.

“Như thế không được”. Anh Lương chủ vung tay lên, một đám ma khí ngưng kết thành hình trong không trung, hóa thành hình dáng của Hồng Liên chém về phía Cửu Diệm.

“Vương vù!”. Cửu Diệm tức giận, yêu lực trào ra cuộn cuộn, chỉ một chiêu liền đánh tan ma khí. Nhưng không ngờ lúc ấy Nhược Nhất thành linh xuất chiêu, đánh thẳng về phía Anh Lương chủ. Cửu Diệm muốn bắt nàng cũng không kịp.

Anh Lương chủ nhếch môi cười lớn, dễ dàng hóa giải sự tấn công liều lĩnh của Nhược Nhất, rồi lại quay sang tung ra rất nhiều ma khí bám chân Cửu Diệm. “Tiểu nha đầu quả là nóng nảy. Chỉ là, chiêu thức này khó coi quá đấy”.

Nhược Nhất cười khinh miệt: “Ta không nóng nảy như ngươi. Chỉ cần chiêu thức đủ để giết chết ngươi là được”. Nhược Nhất rất tự tin nói câu này, cô không hề nhụt chí vì chiêu thức khó coi của mình.

Anh Lương chủ cười ha ha: “Ta muốn xem xem, bây giờ còn kẻ nào có thể giết ta!”. Một tay hần đỡ lấy ánh sáng vàng mà Nhược nhất chém tới, hẳn lật tay, bước lên một bước, chớp lấy cánh tay của Nhược Nhất, móng tay bàn tay kia đã dài ra mấy tấc, vung trên không trung. Mắt trận màu máu liên tiếp phát ra những tiếng kêu gào, bên mắt trận như ngưng thành thứ gì đó, phối hợp với Anh Lương chủ.

Nụ cười của Anh Lương chủ càng điên cuồng: “Phượng hoàng Cửu Châu! Đã đến lúc được nhìn thấy mặt trời rồi!”.

Cánh tay giơ lên rồi hạ xuống, Nhược Nhất chỉ thấy đau nhói ở bụng. Trước mắt tối sầm, khi thần trí tỉnh táo trở lại, bên tai cô là tiếng kêu riu rít của đàn phượng hoàng và cả tiếng quát phẫn nộ của Võ La văng vẳng trong không trung: “Dừng tay!”.

Nhược Nhất bị ném sang một bên, ngã xuống đất, bê bết máu. Trong lúc mơ màng, Nhược Nhất nhìn thấy Anh Lương chủ ấn bàn tay dính đầy máu tươi của cô xuống đất rồi lăm nhăm niệm chú. Nhược Nhất nhếch miệng cười. Máu của ta, chỉ sợ ngươi không dùng được.

Mắt trận bắt đầu chấn động dữ dội, ánh mắt Anh Lương chủ càn điên cuồng. Đột nhiên, huyết quang trong mắt trận thôi chuyển động. Sinh vật bên trong phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, sắc mặt Anh Lương chủ thoáng kinh ngạc, tiếp đó mặt đất dần trở lại yên bình, máu ngấm ra cũng dần khô cạn.

Trong mắt trận đầy máu tanh chiếu ra một chùm sáng vàng. Anh Lương chủ trợn mắt, thấy trong chùm sáng vàng đang dần tỏa rộng hiện hiện một bóng người...

Huân Trì. Trên khuôn mặt Huân Trì vẫn là nụ cười dịu dàng như trước, thần thánh tới mức khiến người ta gần như không dám nhìn thẳng. Nhược Nhất thở hổn hển, cảm giác đau đớn ở bụng đã khiến cô không nhìn rõ khuôn mặt của Huân Trì, nhưng cô vẫn gơ ngón tay cái ra hươ hươ với hắn. Huân Trì, ta làm được rồi.

Nhưng Huân Trì đó lại không nhìn về phía Nhược Nhất, hắn chậm rãi mở miệng, giọng nói già nua của một ông lão, lại ôn nhu như một người quân tử: “Vạn vật đều có tuổi thọ của mình, tộc phượng hoàng thọ đã tận, ứng kiếp luân hồi chính là thiên đạo”.

Nhược Nhất nghe ra, đây chính là giọng nói của người đã đưa cô quay về Cửu Châu, là thần Câu Mang ở giữa đất trời. Người đó nhìn Anh Lương chủ, khuôn mặt toát lên vẻ từ bi và thương xót: “Làm trái thiên đạo sẽ không bao giờ thành công”. Thanh âm dần tiêu tan giữa đất trời, ngay cả mắt trận màu máu đỏ khổng lồ mở ra dưới đất cũng nhắm lại. Lấp lấp ánh sáng vàng quét sạch khí bẩn trong không gian, sắc máu chiếu ra từ Anh Lương ở phương xa cũng dần tan biến trong ánh sáng vàng.

Mặt trời lại rạng, trời xanh mây trắng trong vắt như xưa.

Vô La ngây người nhìn: “Vừa rồi... đó là thần minh thượng cổ sao?”. Thương Tiêu gục đầu bên cạnh Vô La, hơi thở dần trở nên kỳ quái, nhưng lúc này đã không còn ai chú ý tới sự thay đổi của hắn nữa.

Nhược Nhất gắng chống người dậy, cười đắc ý: “Anh Lương chủ, ta đã nói rồi, ta là người biết thời thế”. Nhược Nhất chưa nói dứt lời thì trên cổ cô bất chợt xuất hiện một dấu ấn màu đen, Anh Lương chủ dùng ma khí từ xa bóp cổ Nhược Nhất, từ từ nâng cô lên không trung.

Anh Lương chủ oán hận vô cùng: “Huân Trì đã chết, người lấy đầu ra trái tim của Câu Mang!”.

“Dĩ nhiên là Huân Trì cho ta. Ta không nỡ mang ra dùng... tăng cường chút sức lực nhỏ bé của ta. Người thấy đó, ta đưa cho người dùng, hiệu quả rất tốt đấy chứ?”.

Trước đây khi Huân Trì đưa trái tim của thần minh cho Nhược Nhất, cô không biết luyện hóa, càng không biết dùng trái tim của thần minh để hòa hợp với thần lực trong cơ thể mình. Đã không biết lại càng không nỡ, cô liền cất nó ở đan điền. Anh Lương chủ đâm bụng Nhược Nhất, lấy được máu, cũng lấy được trái tim của Câu Mang.

Chỉ một liều thuốc mạnh đã làm hỏng kế lớn nghìn năm của Anh Lương chủ. Anh Lương chủ hận đỏ mắt, tay dùng lực, hắn muốn bóp nát cổ Nhược Nhất.

Vô La hét lên: “Cửu Diệm!”.

Đầu cần nàng nói, Cửu Diệm thấy vậy đã tấn công hắn. Anh Lương chủ quát lớn một tiếng, ma khí khắp người lan tỏa. Sức mạnh lớn tới mức ngay cả Cửu Diệm cũng không thể lại gần.

“Người hủy nghiệp lớn của ta! Ta bắt người đền mạng!”.

Nhược Nhất cầm chặt cổ tay của Anh Lương chủ, lúc này cô đã mất máu quá nhiều nên không có sức lực để phản kháng, cô chỉ luôn nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại.

Nhược Nhất khó nhọc mở miệng mà không phát ra tiếng nào, nhưng Anh Lương chủ lại hiểu được ý cô: “Người thật đáng thương”.

69. Chương 69

Chương 69

Anh Lương Chủ sai ma khí kéo Nhược Nhất tới trước mặt mình, trong mắt hấn tràn đầy vẻ căm hận: “Đáng thương? Ai đáng thương?”.

Lúc này, Nhược Nhất đã vô cùng yếu ớt, sắc mặt xanh đen, môi cũng chuyển màu đỏ tím. Tất cả âm thanh bên tai đều lùi xa, chỉ còn lại những tiếng ong ong. Lúc này, Nhược Nhất bỗng nhớ tới trước đây, ở phía sau Anh Lương sơn, ánh trăng rất đẹp; cô nhớ cả vẻ mặt khó coi của Thương Tiều khi nhìn sợi mỳ “bị úp ngược mà không đổ”.

Hạnh phúc vụn vặt tới đáng thương.

Lần ấy Thương Tiều đã nấu cho cô bát mỳ sương như thế. Ngọc bội bị vỡ, Thương Tiều đã nhập thần, ước hẹn giữa họ không bao giờ thực hiện được nữa.

Tay của Anh Lương chủ trên cổ Nhược Nhất càng lúc càng siết chặt, hấn hỏi như điên cuồng: “Ai đáng thương?”.

Nhược Nhất nhìn hình bóng của Thương Tiều trên không trung, cô từ từ nhắm mắt, ai bi thảm hơn, cô phải đánh giá thế nào đây...

Anh Lương chủ mất đi hy vọng phục sinh tộc phượng hoàng, ngay cả Nguyệt Hoàng – chú chim phượng hoàng còn lại duy nhất cũng chết đi. Thương Tiều đã thành thần bất tử bất diệt, không thể cảm nhận được niềm vui trong thế gian này được nữa, Nhan Nhược Nhất đã từ bỏ trái tim thần minh, mất đi Huân Trì, không cứu được Hồng Liên, không tìm lại được Thương Tiều, bây giờ ngay cả tính mạng của cô cũng mất.

Có lẽ trong vở kịch này, không có ai là người chiến thắng. Nhược Nhất nghĩ, nếu có thể, cô thà chưa bao giờ tới Cửu Châu; Thương Tiều vẫn là bá chủ Cửu Châu; Huân Trì vẫn bảo vệ Không Tang; Nguyệt Hoàng tìm thấy Thành Hạo; Mạc Mặc cũng không cần gặp Quý Tử Hiên, vẫn sống thoải mái, chỉ biết đến bản thân; cô vẫn chỉ là một cô thợ may nhỏ, ngày ngày may quần áo, tiếp khách hàng, chờ đợi một người, sống tạm bợ qua ngày. Nếu có thể như thế thì tốt biết bao.

Nhưng chỉ có thể là “nếu”.

Phía chân trời có một tia sáng vàng bay tới. Trong lúc mơ màng, Nhược Nhất chỉ cảm thấy có một cảm giác ấm áp bao trùm cơ thể, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ. Cả thế giới như đang xoay chuyển lùi lại phía sau. Cảm giác này vô cùng quen thuộc.

Nhược Nhất như nghe thấy Mạc Mặc thì thầm bên tai: “Nhược Nhất, cố lên, chúng ta sẽ trở về”. Gió nhẹ lướt qua, hơi thở của Nhan Nhược Nhất đột nhiên ngừng lại giữa đất trời bao la.

Thế gian như một vùng tĩnh lặng chết chóc.

Cảm giác thiêu đốt trong cơ thể dần tan biến, Thương Tiều ngậy người nhìn Nhược Nhất ở phía dưới. Thần ấn ở ấn đường lúc sáng lúc tối, cuối cùng chỉ để lại một ấn ký nửa đen nửa trắng. Không biết đó là gì.

“Biểu ca?”. Vô La cảm nhận được cơ thể cứng đờ của Thương Tiều dần thả lỏng.

Đột nhiên ánh sáng bạc lan tỏa trên bầu trời, Vô La chỉ thấy cơ thể đau đớn rồi bị đánh bật ra. Cửu Diệm kinh hải, hấn bỏ mặc tất cả, vung tay, thoát khỏi sự bám riết của ma khí, lập tức phi lên đỡ Vô La.

Anh Lương chủ liếc nhìn Nguyệt Hoàng nằm dưới đất đang dần bị ánh sáng bạc nuốt lấy. Thần trí liền trở nên tỉnh táo, hấn kêu lên đau đớn, ném Nhược Nhất đi, rồi nhảy tới bên cạnh Nguyệt Hoàng. Hấn ôm chặt Nguyệt Hoàng, để mặc cho ánh sáng bạc nóng rát thiêu đốt từng thớ thịt trên cơ thể. Anh Lương chủ nhìn Nguyệt Hoàng nhưng lại cười thoải mái: “Hoàng Nhi, ta ở bên nàng được không?”. Hấn ôm chặt Nguyệt Hoàng. “Đừng đi theo người ta nữa. Sự phụ sẽ rất đau lòng”.

Nhưng tất cả điều đó đã không còn liên quan tới Nhược Nhất nữa. Cô giống như một con rối, bị ném dưới đất, toàn thân rách nát, vô cùng thê thảm. Trong ánh sáng bạc, vị thần minh áo trắng ấy chậm chậm bước

xuống, ngón tay dài và đẹp xuyên qua mái tóc của Nhược Nhất, bế cô lên, cũng không bận tâm tới chiếc áo dính đầy máu của cô.

Cửu Diệm vừa đỡ được Võ La, bỗng thấy phía sau có người, hấn quay lại nhìn thì thấy Tử Đàn lặng lẽ đứng trên đám mây, lạnh lùng nhìn xuống dưới. Võ La ở trong lòng Cửu Diệm vui sướng gọi: “Tử Đàn tỷ! Tỷ mau đến xem, biểu ca làm sao vậy!”.

“Đang trải qua kiếp số mà thôi”, giọng nói của Tử Đàn thờ ơ, không chút cảm xúc, “Kiếp số cuối cùng”.

Võ La sững người: “Chẳng phải biểu ca đã thành thần rồi sao? Vì sao vẫn còn kiếp số?”.

“Chúng ta đều tưởng rằng đệ ấy đã trải qua hết kiếp số, nhưng không nghĩ rằng đây là trò đùa của ông trời, kiếp này của Tiêu Nhi chắc là không qua được rồi”. Nói rồi, khéo môi Tử Đàn nở nụ cười, mặc dù trong đôi mắt nàng còn giấu tiếng thở dài bất lực.

Võ La sững người: “Kiếp gì?”.

Tử Đàn nhìn về xa xăm: “Cả tộc cửu vĩ bạch hồ cuối cùng vẫn bị mắc ở kiếp này, không ai thoát nổi”.

Cửu Diệm dõi theo ánh mắt của Tử Đàn nhìn ra xa, liền sững người: “Quý Tử Hiền?”.

Tử Đàn khẽ cười: “Tình kiếp khó qua, không thể qua được tình kiếp. Cửu Châu này, thần đã diệt rồi thì sẽ không xuất hiện nữa!”.

Tử Đàn vừa dứt lời, hình bóng trong lòng Thương Tiêu dần mờ nhạt, cuối cùng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại chiếc áo dính đầy máu rơi xuống đầu gối của Thương Tiêu. Thương Tiêu từ từ nhắm mắt, thở dài một tiếng. Ma cũng được, thần cũng được, bất kể làm gì, cuối cùng người mà hấn không thể từ bỏ nhất chính là Nhan Nhược Nhất.

Nếu Nhược Nhất không ở đây... nếu Nhược Nhất không ở đây...

Mùa đông năm 2011. Một khu phố nhỏ ở thành phố C, Trung Quốc.

“Nhan Nhược Nhất khốn nạn! Cô muốn làm bà đây bị bỏng chết hả!”, tiếng hét phẫn nộ truyền ra từ một căn phòng.

Đặt mạnh bát cháo lên bàn, Nhược Nhất tức giận nói: “Mẹ kiếp, không thích ăn thì thôi, cửa hàng tôi còn có việc, bị một cú điện thoại của cô gọi về để hầu hạ cô, tôi đâu có nợ cô tiền!”.

“Cô nợ tôi một mạng! Nếu không phải cuối cùng tôi liều chết bảo Quý Tử Hiền đưa tôi tới Thanh Khâu thì cô đã chết ở Cửu Châu rồi!”.

“Vậy sao”, Nhược Nhất lạnh lùng nói: “Vậy thì tôi trả mạng cho cô, này, cô lấy đi, lấy đi!”.

Toàn thân Mạc Mặc bôi thuốc mỡ có mùi quái lạ, bị băng bó giống như xác ướp đông cứng nằm trên giường, hằm hằm nhìn Nhược Nhất: “Nhan Nhược Nhất, cô càng ngày càng không biết xấu hổ”.

“Chẳng phải cô đã nói sao, mặt là thứ bản thân không nhìn thấy, lại không thể bán lấy tiền, tôi cần nó làm gì(*)? Rốt cuộc cô có ăn không, cho cô ăn xong tôi còn phải tới cửa hàng nữa đấy! Cô tưởng kinh doanh nhỏ lẻ dễ làm lắm sao?”.

(*) Trong tiếng Trung, từ “ ” (bùyaoliǎn) nghĩa là không biết xấu hổ, nghĩa mặt chữ là “không cần mặt”.

Mạc Mặc tức giận, quát: “Cút! Đừng để bà đây nhìn thấy cô nữa”.

Nhược Nhất xách túi đi thật. Sau khi ra ngoài cửa, cô gọi điện cho công ty môi giới việc làm để thuê một người tới chăm sóc Mạc Mặc, rồi lại vội vàng tới cửa hàng. Hôm nay có mấy khách hàng khó tính tới lấy quần áo, vẫn còn một chi tiết nữa chưa làm xong nên cô phải tranh thủ thời gian để làm cho xong.

Sau khi trở về từ Cửu Châu, cũng giống như lần trước, Nhược Nhất phải tới bệnh viện truyền máu, nghỉ dưỡng ở nhà một, hai ngày rồi bắt đầu nghiêm túc lao vào công việc, không nhớ lại chuyện ở Cửu Châu nữa. Chỉ là, thỉnh thoảng nhìn thấy những đôi tình nhân nắm tay nhau đi qua cửa hàng, cô sẽ nhớ tới người trong ký ức, nhớ tới mỹ suông.

Cô nghĩ: Có lẽ Thương Tiêu đã đứng trên đỉnh Cửu Châu, làm một vị thần bắt tử bắt diệt, không buồn không vui. Sau một thời gian dài hẳn sẽ dần quên mình. Vì thế mình cũng không nên nhớ hẳn, nhớ tới chỉ khiến mình đau khổ.

Còn Mạc Mặc, sau khi quay về trái đất, toàn thân bắt đầu nổi mụn nước, linh lực của thể giới khác xâm nhập vào cơ thể khiến cô ấy phải chịu đựng không ít khổ sở. Nhưng cô ấy vẫn ngày ngày âm ỉ đòi quay về Cửu Châu. Mạc Mặc muốn đi thăm con trai và chồng của cô ấy, muốn quay về xử lý Thương Tiêu, muốn xưng bá Cửu Châu, muốn làm một nữ vương. Lần nào Nhược Nhất cũng cười khẩy, chọc mạnh vào mụn nước trên người cô ấy.

Tóm lại, ngày tháng vẫn trôi qua như vậy. Trái đất quả nhiên không vì cuộc sống khác biệt của vài người mà ngừng xoay chuyển.

Nhược Nhất tới cửa hàng, nhanh chóng may xong quần áo rồi xem qua đơn đặt hàng mới trên mạng. Cảm nhận có người đi vào cửa hàng, cô không quay lại mà nói theo thói quen: “Xin chào quý khách! Quý khách cần may đồ như thế nào?”.

Người đó im lặng một lúc, khẽ nói: “Cửu vĩ bạch hồ”.

Tiếng click chuột đột ngột dừng lại, Nhược Nhất ngẩng đầu nhìn, cô không dám tin, cô chỉ thấy người ấy đưa một miếng ngọc trắng, trên đó khắc hai chữ “mỹ suông” rõ nét.

Hắn nói: “Tạm thời tôi không biết tiền ở đây như thế nào nên dùng cái này để thế chấp”.

Không khí im lặng rất lâu, Nhược Nhất nói: “Cái này, e là không mua được”.

Người đó nhướn mày.

Nhược Nhất nói: “Vậy bán thân đi”.

70. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Chịu kiếp số, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ngày gặp Vân Chữ, trời mưa lâm thâm, tôi che đầu bằng một chiếc quạt giấy đi qua hẻm lát đá xanh. Không khí nồng nàn hương hoa khiến người ta say đắm.

Đi qua đầu hẻm, tôi bỗng nhìn thấy chàng. Chàng ngồi dựa vào tường, toàn thân đầm máu. Thanh kiếm trên tay chàng lóe sáng, vết máu trên thanh kiếm vẫn chưa bị nước mưa rửa sạch, nhưng bạc đá xanh dưới chân chàng đã nhuộm đỏ.

Tôi là hồ yêu, đạo hạnh không cao, sống nhờ vào việc hút tinh khí của con người. Nam tử này tuy bị trọng thương nhưng khí lực cường tráng, chắc chắn máu của chàng rất thơm ngon. Tôi bước lại gần thì nhìn thấy hoa văn của Tầm Thường cung thêu trên cổ áo chàng.

Là người tu tiên sao?

Tôi dừng bước, định đi đường khác. Nhưng tôi đã rất nhiều ngày không ăn uống, bụng đói cồn cào, nam tử này vì bị trọng thương mà gần như không thể cử động được, nếu tôi nhân cơ hội hút linh khí của chàng, không những no bụng mà còn có thể nâng cao không ít tu vi.

Sự việc đi qua, mỗi khi nhớ lại quyết định của mình khi ấy, tôi vẫn thấy đó là quyết định đúng đắn nhất, và cũng là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời tôi. Tôi cúi người xuống nâng cầm chàng lên, khuôn mặt dính đầy máu của chàng toát lên vẻ lạnh lùng, sát khí chưa tan. Tim tôi đập thình thịch.

“Tiêu rồi...”. Tôi vượt ngực nhìn hẳn rất lâu, rồi lại thở dài một tiếng. Tiêu rồi, yêu mất rồi.

Tôi không hút linh khí của Vân Chử, còn dùng không ít loại thuốc quý hiếm và tiền bạc để chữa trị vết thương cho chàng. Sau khi tỉnh lại, có một khoảng thời gian chàng mất hết tiên lực, rất yếu ớt, tôi là một yêu quái có đạo hạnh thấp như vậy mà chàng cũng không phát hiện ra yêu khí trên người tôi.

Ngày ngày tôi chăm sóc Vân Chử, đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt ám áp của chàng mỗi khi nhìn tôi. Tôi bắt đầu ảo tưởng, ảo tưởng có một ngày cho dù chàng biết tôi là hồ yêu cũng vẫn nặng tình với tôi, thậm chí chàng sẽ chấp nhận vứt bỏ thân phận tu tiên cùng tôi đi tới chân trời góc biển.

Một hôm, tôi đang thay thuốc cho chàng. Chàng bị thương ở ngực và bụng. Mỗi lần thay thuốc, chàng đều phải cởi áo. Tôi rất thích điều đó. Ban đầu Vân Chử ngại đỏ mặt, sau vài lần chàng cũng bình tĩnh để tôi thay thuốc.

“Thiên Tố”.

“Ừm”.

“Nàng...” Tôi ngẩng đầu nhìn, chàng liền lúng túng, “Thôi, không có gì”.

Tôi vừa suy đoán tâm tư của Vân Chử vừa tiếp tục băng bó vết thương cho chàng. Tới khi làm xong, tôi đã đoán được đại khái điều chàng muốn nói. Nếu chàng đã xấu hổ ngại nói ra, vậy thì để tôi nói cũng không sao.

Tôi nói: “Vân Chử, việc đã đến nước này thì thiếp sẽ nói thẳng. Chàng thấy đấy, chàng cũng bị thiếp nhìn thấy hết rồi, cũng bị thiếp chạm vào hết rồi. Chàng là người trong sáng, không thể chịu ầm ứ mãi như vậy được. Hay là để thiếp chịu trách nhiệm với chàng nhé. Ừm, cái này”. Tôi rút cây trâm trên đầu xuống, nhét vào tay chàng, “Cái này coi như là sính lễ của thiếp, thiếp đã chọn chàng rồi đấy”.

Vân Chử cầm cây trâm, sững người một lúc, đỏ khốc đỏ cười nhìn tôi một hồi rồi mới nói: “Ta đường đường là một nam tử, sao có thể để nàng phải chịu trách nhiệm chứ!”. Chàng im lặng một lúc, sau đó nói như đã hạ quyết tâm: “Khi lành vết thương, ta sẽ hồi cung bẩm báo cung chủ và sẽ đường hoàng hỏi cưới nàng”.

Một con hồ yêu được gả vào Tầm Thường cung? Tôi cười nói: “Chàng sống trong Tầm Thường cung? Vậy chàng giữ chức vụ gì ở đó?”.

“Một trong tứ tướng”.

Tay tôi run run, kéo dây băng, siết chặt vết thương của chàng. Chàng đau run người. Tôi cười, cố giấu ánh mắt hốt hoảng: “Không ngờ người mà thiếp cứu lại tài giỏi như vậy”.

Nếu nói ở bên Vân Chử mãi mãi là một ảo tưởng đẹp, vậy thì khi tôi biết chàng là một trong tứ tướng của Tầm Thường cung, ảo tưởng này đã tan biến.

Bắt đầu từ hôm ấy, tôi liền lên kế hoạch làm thế nào để ra khỏi thế giới của chàng. Nhưng tơ tình này giống như mạng nhện, tôi càng vùng vẫy thì càng bị quấn chặt.

Vết thương của Vân Chử đã lành, tôi nghĩ bây giờ mình không đi không được, chỉ vài ngày nữa là chàng sẽ cảm nhận được tôi là yêu quái. Đến lúc đó chàng...

Có lẽ chàng sẽ giết tôi.

Sáng hôm ấy, trời mưa lâm thâm giống hết ngày tôi gặp chàng, mùi hương của bùn đất tỏa ra khắp nơi. Tôi nói dối chàng là ra ngoài mua thuốc, nhưng trong lòng lại định lần này tôi sẽ đi xa, không quay lại nữa. Tôi ra khỏi trấn, đi vào núi sâu, cố bắt mình không quay đầu lại.

Đến chiều tối, mưa lâm thâm bỗng biến thành mưa lớn. Tôi tìm một hang núi để trú mưa. Trời dần tối, trong núi rừng rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng mưa rào rào. Tôi chẳng xa lạ gì với không gian này vì trước khi hóa thành hình người tôi đều một mình ở trong rừng núi, ngày ngày tìm thức ăn và tu luyện. Đây vốn là không gian tôi rất quen thuộc, nhưng hôm nay nó lại khiến tôi cảm thấy vô cùng hiu quạnh.

Tôi ngồi dựa vào tường hang, ôm chặt hai chân, gục đầu vào đầu gối. Mắt tôi nhắm nghiền nhưng tôi lại như nhìn thấy ánh nền ám áp và nam nhân đang ngồi đọc sách trên ghế.

Thâm tình là thuốc độc.

Vân Chữ, thuốc độc của chàng quá mạnh.

Bỗng nhiên trong tiếng mưa rào vang lên một âm thanh khác lạ. Tôi lập tức cảnh giác, nghiêng tai nghe, loáng thoáng nghe thấy có người đang gọi, giọng nói từ xa tới gần, tôi dần dần nghe rõ: "... Tổ... Thiên Tổ".

"Thiên Tổ...".

Trái tim như tan vỡ. Tôi chạy ra cửa hang, núp vào bụi cây. Chẳng bao lâu sau tôi nhìn thấy chàng. Trong rừng núi mưa to như trút, nam tử ấy chưa lành hẳn vết thương, lão đảo bước tới, đi trên đường núi trơn trượt, lo lắng gọi tên tôi.

Tên của tôi được cất lên giống như một câu thần chú, có sức mạnh to lớn hơn cả sợi dây trói thần tiên.

Một là trói người, một là khóa hồn.

Chàng men theo đường núi ngoằn ngoèo tới bên này, tôi núp sau bụi cây, chàng cũng dần đi xa.

"Thiên... khụ". Chàng bỗng ôm bụng ngồi xuống. Chắc là vết thương của chàng bị hở ra. Vết thương của chàng chưa lành hẳn, hôm nay chàng đi lại nhiều như thế, chắc chắn nó sẽ càng nặng hơn. Vết thương còn bị ngấm mưa, chắc chắn ngày mai nó sẽ bị viêm, nếu không cẩn thận thì chàng sẽ bị sốt...

Chàng không dừng lại lâu, đứng dậy tiếp tục đi, cố chấp tới mức khiến tôi không thể nhìn tiếp nữa. Nhìn bóng chàng dần xa, tôi cười tự giễu, Thiên Tổ, hãy thừa nhận đi, kiếp này không phải là tình kiếp, mà là mệnh kiếp. Thiên Tổ, người không qua được rồi.

Tôi vén bụi cây đi ra vài bước, khẽ gọi: "Vân Chữ". Tôi tưởng mình gọi nhỏ như vậy thì chắc chắn chàng không nghe thấy. Không ngờ bóng người trước mặt tôi lập tức dừng bước, quay người lại. Sắc đêm và màn mưa khiến tôi không nhìn rõ sắc mặt của chàng, nhưng tôi biết, chàng đang bước lại phía mình.

Đến gần tôi, chàng không nói gì, bàn tay chàng run run sờ khắp người tôi cho tới khi đã chắc chắn tôi không bị thương, quần áo không bị ướt, chàng mới hít một hơi thật sâu như kìm nén cảm xúc. Cuối cùng, không kìm được, chàng quát lên: "Nàng chạy đến đây làm gì!".

Trong mắt tôi, Vân Chữ là người rất biết kiềm chế và rất nghiêm nghị. Tôi chưa bao giờ biết chàng cũng có lúc nổi nóng và kích động như vậy.

"Nếu không phải thím Trương ở nhà bên nhìn thấy nàng đi vào rừng thì nàng bảo ta phải tìm nàng ở đâu đây? Nàng có biết...".

Tôi cầm bàn tay bị cành cây cứa dại đâm cho trầy xước của chàng mà thầm rơi lệ. Nước mắt nóng ẩm lẫn với nước mưa buốt lạnh rơi vào lòng bàn tay chàng. Vết mặt Vân Chữ trở nên dịu dàng, khoảnh khắc sau đó một tay chàng kéo tay tôi, một tay đặt lên vai tôi, ôm tôi vào lòng. Trong mưa, tôi ngả vào hơi ấm của chàng. Chàng thở dài, nói: "Nàng có biết ta đã lo lắng, đã hoảng sợ như thế nào không?".

Một nam tử như vậy vì sự ra đi của người mà lo lắng hoảng sợ... Tim tôi đập thình thịch: Thiên Tổ, hãy giành lấy chàng đi. Không biết chừng trong lòng chàng, người còn quan trọng hơn cả thân phận và chức trách của chàng, còn quan trọng hơn cả muôn tiên nữa đó.

Tôi nghĩ, tiên và yêu thì đã sao. Chúng tôi cũng chỉ làm trái ý trời thôi mà. Không phải là số mệnh cũng không phải kiếp số, chỉ là tôi thích chàng, chàng cũng thích tôi mà thôi. Chúng tôi trở về, tôi giúp Vân Chữ thay thuốc và băng bó vết thương trên tay chàng, chàng chỉ đắm đắm nhìn tôi. Khi tôi băng bó xong, chàng hỏi: "Vì sao hôm nay nàng lại vào rừng?".

Tôi bình tĩnh trả lời: "Đi tìm thuốc".

"Vì ta sao?". Vân Chữ ngây người, ánh mắt dần trở nên dịu dàng.

"Ừm. Vết thương của chàng mãi không khỏi, thiếp nghe nói trên núi có linh dược, trị vết thương ngoài da rất hữu hiệu nên đi tìm. Đến chiều tối, thiếp đang định quay về thì trời mưa to. Thiếp liền tìm hang để trú mưa".

Vân Chữ không nói gì nữa, chỉ cụp mắt, sau đó cầm ngón tay lạnh lạnh của tôi. Trong ánh nến, tôi nhìn thấy khóe môi chàng dần nở nụ cười ấm áp.

Những ngày sau đó, tôi luôn nghĩ cách để chàng cảm động, khiến chàng vui vẻ. Chỉ có làm như thế, Vân Chữ mới không nở xa tôi, không biết chừng sẽ có ngày chàng nguyện cùng tôi đi tới chân trời góc biển.

“Thiên Tố”.

“Ừm?”. Tôi đặt thức ăn lên bàn.

Vân Chữ cau mày nhìn tôi: “Gần đây có người lạ vào nhà mình sao?”.

“Đâu có”.

Lông mày của chàng càng nhíu chặt. Tôi đưa tay xoa nếp nhăn giữa hai lông mày của chàng: “Sao vậy?”.

“Trong phòng có mùi lạ”.

Ngón tay tôi dừng lại trên ấn đường của chàng: “Mùi... mùi gì?”.

“Giống như hồ yêu”.

Tôi rút tay lại, cười nói: “Trong bếp vẫn còn hai đĩa thức ăn, để thiếp mang lên”. Tôi chậm rãi đi vào bếp, nhìn bóng mình trong chum nước. Sắc mặt tôi trắng nhợt gần như trong suốt. Tôi giơ tay ra, nhìn ngón tay mình đang run rẩy. Tôi sẽ đánh cược một lần, nhưng không phải bây giờ, bây giờ vẫn chưa thể để Vân Chữ biết được.

Sau khi gặp Vân Chữ, tôi không hút linh khí của con người nữa, tuy ngày nào tôi cũng ăn nhưng tôi vẫn đói, ngay cả yêu lực vốn đã không cao thâm của tôi cũng giảm sút, vì thế Vân Chữ mới sớm phát hiện ra như vậy.

Tôi phải nghĩ cách...

Hồ yêu ăn linh khí của con người để sống.

Đêm ấy, nhân lúc Vân Chữ ngủ say, tôi lén ra ngoài. Sáng hôm sau khi tôi quay về, Vân Chữ đang ngồi trong phòng đọc sách. Tôi xách một con cá tươi lắc lắc trước mặt chàng: “Vân Chữ, hôm nay ăn cá nhé”.

Chàng vò nhàu trang sách: “Nàng... đã đi đâu?”.

Tôi cười nói: “Đi mua cá, cá này chàng muốn ăn món gì?”.

Chàng đặt sách xuống, lạnh lùng nói: “Đêm qua có hai vị khách chết ở Đắc Nguyệt lâu, nàng biết chứ?”.

Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thiếp không phải sai dịch, đâu cần quan tâm tới những chuyện này. Chàng muốn ăn món cá gì nào?”.

“Xác khô quắt, hai mắt lồi ra, người khác không biết hai người này chết như thế nào, nhưng ta biết”. Chàng nhìn tôi. “Họ bị hồ yêu hút cạn linh khí tới khi khô héo rồi chết”.

Cuối cùng tôi không cười nổi nữa, ngây dại nói: “Muốn ăn cá kiểu gì?”.

“Thiên Tố, ta đã sớm biết rồi”.

Tôi không kiềm chế được giọng nói khàn khàn của mình: “Biết khi nào?”.

“Không lâu sau lần tìm nàng từ núi trở về...”.

Tôi cười giễu: “Vậy vì sao chàng không vạch trần thiếp. Sao vẫn để thiếp diễn kịch với chàng?”.

Vân Chữ không nói gì, sau một hồi im lặng, chàng thở dài: “Nàng không nên giết người”.

“Hai kẻ thiếp giết là ác bá trên trần, những chuyện ác mà thường ngày chúng gây ra đêm không xuể, có chết cũng chưa hết tội”.

“Nàng không nên giết người”. Chàng lại nói, nghe kỹ mới thấy câu chàng nói không giống như thương tiếc hai kẻ đã chết. “Yêu quái giết người trong trần của con người, Tầm Thường cung chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn. Lúc ấy ta...”.

Tôi bỗng hiểu ra: “Vân Chữ, chàng yêu thiếp, chàng sợ đến lúc ấy chàng không bảo vệ được thiếp sao?”.

Vân Chữ im lặng: “Nàng là ân nhân cứu mạng của ta. Báo đáp nàng là điều ta nên làm”.

“Không đúng! Chàng là người có trách nhiệm như vậy, cho dù thiếp đã từng cứu mạng chàng, thiếp là yêu quái, bây giờ chàng lại biết thiếp giết người, chàng nên giết thiếp mới phải. Nhưng chàng vẫn muốn bảo vệ thiếp, Vân Chữ, chàng yêu thiếp, chàng yêu thiếp hơn chàng tưởng!”.

Ánh mắt chúng tôi giao nhau. Im lặng một lúc, chàng bỗng nói: “Tiên yêu khác biệt”.

“Đó đều là những lời nhảm nhí. Chàng có suy nghĩ, thiếp cũng có; chàng có tình cảm, thiếp cũng có; chàng yêu thiếp, thiếp cũng yêu chàng, điều đó có gì khác biệt?”.

“Khác biệt ở chỗ ngươi là yêu quái, còn hần là tiên, một trong tứ tướng của Tầm Thường cung”. Bên ngoài bỗng có tiếng nói ôn hòa của nam nhân vọng vào, một nam nhân áo nâu rảo bước vào phòng, hần cười với Vân Chữ. “Vân Chữ, tìm huynh thật không dễ! Huynh vắng mặt nhiều ngày khiến việc của đệ và Khuynh Nguyệt tăng thêm không ít”.

Tôi ngáy người nhìn nam tử đột ngột xông vào, tôi không hề cảm nhận được sự xuất hiện của hần. Tu vi của hần chắc chắn cao hơn tôi không biết bao nhiêu lần.

“Thái Phùng”, Vân Chữ gạt đầu chào hần.

Giờ tôi mới biết, thì ra người này cũng là một trong tứ tướng của Tầm Thường cung.

“Tiểu hồ yêu, đây không phải là người ngươi có thể với tới được, hãy mau từ bỏ ý định đó đi”. Thái Phùng vung tay áo, tôi chỉ thấy hoa mắt, đầu óc lập tức trở nên mê man, chẳng bao lâu thì tôi ngất đi.

Khi tỉnh lại, tôi không thấy bóng dáng họ đâu nữa. Trong tay có cây trâm bạch ngọc – chính là cây trâm hôm ấy tôi tặng chàng làm sinh lễ. Vân Chữ, chàng thoát hôn rồi sao...

Chàng muốn tôi từ bỏ, nhưng bây giờ từ bỏ hay không là việc tôi có thể quyết định được sao? Từ đó về sau, tôi đi tới từng nơi Vân Chữ đã đi qua, tôi đuổi theo bước chân của chàng trong suốt một năm. Tôi cũng thường hỏi chính mình, nếu biết sẽ gian khổ như thế này, liệu trước đây tôi có đi về phía nam tử trọng thương đang ngồi trong mưa ấy hay không? Tôi ở bên chàng lâu như vậy, cũng từng oán chàng, từng lừa dối chàng, từng dùng không ít âm mưu quỷ kế với chàng, nhưng tôi không thể trả lời được câu hỏi đơn giản này của mình.

Mãi đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, một lần nữa tôi đặt cây trâm bạch ngọc vào tay chàng. Ngón tay của tôi lướt qua ấn đường, chóp mũi, bờ môi của chàng. Tôi nghĩ, nếu bây giờ thời gian có thể quay trở về thời khắc lần đầu chúng tôi gặp nhau, khi nhìn thấy chàng tôi sẽ vẫn thốt lên một câu cảm khái:

“Tiêu rồi...”.

Tiêu rồi, yêu thật rồi.

Nhưng chàng không thể thuộc về tôi. Cho dù như vậy... cho dù như vậy, tôi vẫn cảm ơn ông trời đã cho tôi được gặp Vân Chữ, cho Vân Chữ gặp tôi. Cho dù kết cục thế nào, thì đó cũng là một cuộc gặp gỡ khắc cốt ghi tâm.

71. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2

Gần đây Mạc Tầm đang lịch kiếp, đây là kiếp số thứ bảy trong cuộc đời nó.

Nó đang trong thời kỳ bướng bỉnh, chuyện gì cũng làm theo ý của mình. Thường ngày, người của Tầm Thường cung đều bị nó hù dọa. Quý Tử Hiên chỉ cần quát vài câu là nó còn nghe theo. Nhưng Quý Tử Hiên lại không nói gì, để mặc cho nó quát tháo, mặc cho nó ầm ĩ, làm loạn khắp nơi, dù nó gây ra họa lớn thế nào Quý Tử Hiên cũng chỉ nói một câu: “Không sao”.

Quý Tử Hiên nuông chiều như vậy càng khiến thằng bé thêm ngang ngược và kiêu căng, tới mức nó không sợ trời cũng chẳng sợ đất, chỉ hận không thể chộp thủng bầu trời. Hôm ấy là một ngày trời trong nắng ấm, “hồn thể ma vương” nổi hứng, đột nhiên muốn đi xem yêu sơn U Đô trong truyền thuyết. Trong ký ức, nó có một ấn tượng mơ hồ về nơi ấy, người mà mẫu thân Nhược Nhất của nó thích nhất sống ở đó.

Nghe nói cửu vĩ bạch hồ thống lĩnh nơi đó ai cũng tuyệt mỹ, nó muốn xem xem họ tuyệt mỹ tới mức nào? Có đẹp hơn phụ thân Hiên Hiên của nó không? Đẹp hơn phụ thân trong ký ức của nó không? Nhất thời Mạc Tầm không thèm quan tâm tới Vụ Quy vẫn đang giảng bài, nó biến mất trong nháy mắt. Vụ Quy vẫn đọc sách, bỗng ngẩng đầu nhìn, tiểu tử ngồi nghe giảng đã chuồn mất, hắn cũng đỡ phải lo lắng, liền vứt sách sang một bên rồi gục đầu đi gặp Chu Công(*).

(*) Ý nói gục đầu xuống ngủ.

Chỉ là, nếu hắn biết “rắc rối” mà “hồn thể ma vương” sắp gây ra, có chết hắn cũng liều mạng đi theo...

Mạc Tầm rất thông minh, học các phép thuật rất nhanh. Chỉ mới ba trăm tuổi mà nó đã thông thạo một số phép thuật cao thâm của Tầm Thường cung. Mạc Tầm tưởng cho dù gặp nguy hiểm gì, chí ít nó đều có khả năng bỏ chạy, hơn nữa, sau lưng nó còn có phụ thân xưng bá thiên hạ chống đỡ, ai dám hạ thủ với nó chứ? Chúng nhân của Tầm Thường cung cũng nghĩ như vậy, ngay cả phụ thân của nó cũng nghĩ như vậy.

Chỉ là, vạn sự luôn luôn có điều bất ngờ... Quý Tử Hiên không thể ngờ nhi tử của mình lại to gan tới mức dám thách thức quyền uy của yêu tộc.

Những năm gần đây, từ khi Thương Tiêu dùng thần lực để trả giá cho việc đuổi theo Nhan Nhược Nhất tới thế giới khác, yêu tộc không ngừng suy yếu và dần rút ra khỏi võ đài của Cửu Châu. Nhưng “lạc đà dầu có gãy yếu thì vẫn to hơn ngựa”, uy lực của yêu tộc vẫn còn. Điều quan trọng hơn là, tuy Thương Tiêu đã bỏ đi, nhưng Cửu Diêm, Vô La vẫn còn, tộc trưởng các tộc của yêu tộc vẫn còn, Tử Đàn vẫn còn.

Còn nhi tử của Quý Tử Hiên lại đi trêu chọc một nhân vật lợi hại của yêu tộc – Tử Đàn.

Ở dưới U Đô sơn, Mạc Tầm khinh miệt nâng cằm Tử Đàn, làm ra vẻ lãng tử, cười nham hiểm nói: “Ồ, cô bé xinh đẹp, cười với ta một cái nào”. Phong vân trên trời liền biến sắc.

Tử Đàn thoáng sững sờ sau đó tỉnh ra, làm theo lời Tiểu Tầm Tầm, nhếch môi cười, khiến thằng bé ngây ngất. Trong lúc Mạc Tầm ngây người, Tử Đàn đã khoác tay nó, nói: “Ta đã cười cho ngươi xem rồi, ngươi cũng nên đáp lễ”.

Mạc Tầm được mỹ nhân khoác tay, vui tới mức cười ngây ngô. Tử Đàn mặt không biến sắc, nắm vào “điểm yếu” của nó: “Nếu ngươi có thể cười ngây ngô thêm một chút nữa, có lẽ ta sẽ mềm lòng mà thả ngươi ra”.

“Hồn thể ma vương” lúc ấy mới nhận ra điều bất thường, muốn phản kháng lại, nhưng “điểm yếu” đã bị người ta nắm chặt, không giãy giụa được, thằng bé liền cụt hứng, vẻ mặt buồn rầu.

Tử Đàn nói: “Sống tới ngần này tuổi rồi, lần đầu tiên ta bị người khác trêu ghẹo, ừm, cũng có chút phong vị. Tiểu tử nhà Quý Tử Hiên quả là thú vị. Sao nào, ngươi có ý với cô cô của ngươi sao?”.

Sắc mặt Mạc Tầm tái nhợt: “Cô cô?”.

“Lẽ nào Quý Tử Hiên vẫn chưa nói rõ thân thế cho ngươi biết?”. Tử Đàn thoáng cười, “Như thế càng thú vị. Ta thấy tiểu tử ngươi non da non thịt, nuôi thêm vài năm có lẽ cũng có mùi vị. Hay là cô cô ta chiều theo ý ngươi?”.

Trán Mạc Tầm ướt đầm mồ hôi, nó định mở miệng nói nhưng Tử Đàn lại đi trước một bước, nâng điểm huyệt Cam của nó, sau đó thi triển thuật định thân, lôi nó lên núi.

“Ta nghe nói phụ thân ngươi rất thương ngươi, lần này ta sẽ bắt hắn đích thân lên nhận ngươi. Đã lâu không gặp, ta cũng muốn ức hiếp hắn”.

Mạc Tầm khóc không thành tiếng, nước mắt đầm đìa.

Sau khi nghe thông tin sứ giả U Đô truyền tới, Quý Tử Hiền im lặng rất lâu rồi nói: “Để ta sửa soạn một chút rồi sẽ đi cùng người”. Hắn quay người đi vào hậu điện, lạnh lùng hỏi Khuynh Nguyệt: “Vụ Quy đầu rồi?”

“Bẩm chủ tử, chạy rồi”.

Trần Quý Tử Hiền giật giật, hắn không nói nhiều, quay người vào nhà tắm trong tắm điện. Ngâm mình trong nước ấm, hắn thở dài một tiếng, day day ấn đường. Tới U Đô... Đối với hắn, U Đô chính là nơi ác mộng. Chỉ cần nghĩ đến thôi hắn cũng thấy rùng mình, chứ chưa cần nói đến chuyện phải đối mặt với Tử Đan tỷ tỷ đang bị nhi tử của hắn chòng ghẹo... Quả nhiên là gà trống nuôi con không dễ chút nào!

Quý Tử Hiền vẫn chưa than vãn xong, vành tai hắn khẽ động, dường như hắn nghe thấy thứ gì đó đang nhanh chóng lại gần. Lắng nghe thật kỹ, có vẻ đó là tiếng hét kinh ngạc của nữ tử. Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, tiếp đó là tiếng nóc nhà bị vỡ.

Cảnh tượng thật quen thuộc, giống như hồi ức lại tái hiện. Khi nữ tử ấy cùng ngồi trên nóc nhà rơi xuống hồ tắm của hắn, hắn bất giác mỉm cười, khẽ hỏi: “Xin hỏi quý danh cô nương là gì?”. Nhưng trả lời hắn là những cái ôm thật chặt và nụ hôn cấp thiết tới mức gần như không thể kiềm chế nổi: “Quý cái đầu người ấy! Ta là vợ người, nương tử của người, nữ nhân của người! Ông đây hao phí bao nhiêu sức lực mới quay về được đây! Thế mà người lạnh lùng với ta như vậy sao? Không được, không thể chịu được nữa, hôm nay chúng ta ‘giải quyết’ ngay tại đây rồi nói”.

Quý Tử Hiền đỏ khóc đỏ cười đẩy nữ nhân đang nóng lòng sờ soạng người mình ra: “Tầm Tầm có chuyện, ta...”.

Môi Quý Tử Hiền lại bị bịt lại, Mạc Mặc hàm hồ nói: “Đó là chuyện của nó, liên quan gì tới chúng ta, đợi chúng ta giải quyết xong chuyện của mình rồi nói”.

Quý Tử Hiền không biết làm thế nào, trước sự quấy rối của Mạc Mặc, hắn chỉ có cách đem nguyên nhân hậu quả của sự tình ra kể một cách ngắt quãng cho cô nghe. Cuối cùng chỉ thấy Mạc Mặc nói: “Vừa hay, lần này coi như là một bài học, để nó ở U Đô thêm mấy ngày để giảm bớt nhuệ khí của nó đi. Ông đây hồi nhỏ cũng không được ai nuông chiều thích làm gì thì làm như vậy! Nếu nó có chút bản lĩnh thì cứ quấy rối cô cô của nó đi, để Tử Đan kiêu ngạo ấy gọi ta là mẫu thân! Ha ha!”.

Quý Tử Hiền vẫn không biết làm thế nào, lúc này Mạc Mặc đâu để hắn phân tâm, nắm luôn thứ bên dưới của hắn và nói: “Không được phép nghĩ tới người khác, nam nhân cũng không được”.

Mặt Quý Tử Hiền đỏ bừng, một lúc sau hắn nói: “Tùy nàng”.

Sau đó là xuân sắc ngập phòng.

72. Ngoại Truyện 3 – Hoàn

Ngoại truyện 3

U Đô sơn lại một đêm đèn đuốc sáng trưng, ba tháng nay đều như vậy.

Ta tỉnh lại sau giấc ngủ bốn trăm năm, Tiêu Nhi không ở bên cạnh ta, vào ngày ta tỉnh lại nó liền xuống dòng Quỷ Khốc, ngày ngày tìm kiếm ở đó. Nghe các trưởng lão nói nó muốn tìm một nữ tử, một nữ tử loài người mà nó muốn lấy làm vợ. Nhưng nếu đã là loài người, một khi đã rơi xuống dòng Quỷ Khốc thì không thể sống sót. Chắc chắn Tiêu Nhi hiểu điều này, nhưng sở dĩ Tiêu Nhi vẫn đi tìm, có lẽ là bởi vì không thể từ bỏ.

Suy cho cùng cũng chỉ vì một chữ “tình”, đối với cửu vĩ bạch hồ mà nói, chữ “tình” ấy đâu thể dễ dàng từ bỏ. Ta khẽ thở dài, gọi mấy tiểu yêu đưa ta tới căn phòng mà nữ tử ấy đã sống trước đây. Ta không ngờ

Tiêu Nhi lại sắp xếp cho cô nương đó ở Phù Vân các, nhìn bức hoành phi trên lầu gác, ba chữ “Nhan La điện” vàng lấp lánh khiến ta nhìn không biết nên khóc hay nên cười nữa. Phù Vân các là nơi chỉ có nữ chủ của U Đô mới được ở.

Tiêu Nhi không chỉ để cô nương đó sống ở đây, thậm chí còn đổi tên, xem ra Tiêu Nhi đã hạ quyết tâm muốn lấy cô nương đó rồi!

Ta biết tính khí của Tiêu Nhi, đã không động lòng thì thôi, một khi đã động lòng thì chỉ muốn đem toàn bộ những thứ mình có cho đối phương, lúc nào cũng sợ đối phương không có thứ tốt nhất. Nhưng bây giờ, cô nương đó lại nhảy xuống từ đỉnh U Đô sơn ngay trước mặt Tiêu Nhi... chẳng trách Tiêu Nhi lại kiên trì tìm kiếm như vậy. Là không cam tâm hay là không chịu từ bỏ, bây giờ đã không thể nói rõ được. Lúc đầu ta còn suy đoán, một thời gian nữa, tình cảm này phai nhạt thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc. Nhưng với tình hình như bây giờ, e là ngày càng thêm tồi tệ.

Nghe nói cô nương đó tên là Nhan Nhược Nhất, tướng mạo và tính cách đều bình thường, ta đi một vòng quanh căn phòng mà cô nương đó ở, đồ đạc bên trong đều không bị ai động vào. Qua cách bài trí trong phòng ta cũng có thể đoán biết được cô nương đó là người như thế nào.

Ta khê thở dài trong lòng, suy đi nghĩ lại cũng không thấy cô nương ấy có gì đặc biệt, nữ tử như vậy nhiều vô kể, còn sợ không tìm được người nó thích sao? Vì sao cứ phải khẳng định chỉ chọn người đó?

Rất lâu về sau, Tiêu Nhi sau khi đã thành thần, sau khi Nhan Nhược Nhất lại một lần nữa rời xa Tiêu Nhi, ta cũng từng hỏi nó câu hỏi ấy. Ta nhớ là, Tiêu Nhi chỉ cười bất lực, khê nói: “Nhưng đệ đã gặp nàng ấy rồi”.

Ta ngồi trên chiếc ghế mà Nhan Nhược Nhất đã từng ngồi uống trà, có tiểu yêu nhìn thấy ta, định nói gì đó rồi thôi. Ta không buồn ngược mắt, nói: “Sao? Người sợ Tiêu Nhi quay về nhìn thấy cảnh tượng này sẽ tức giận mà giết tỷ tỷ của nó sao?”. Ta đặt chén trà xuống. “Tiêu Nhi vẫn chưa điên đâu”.

Ta đã nghĩ như vậy. Nhưng khi ta nhìn thấy Tiêu Nhi từ dòng Quỷ Khốc quay về, toàn thân đầy lệ khí, ta biết mình đã lầm. Tiêu Nhi nhìn ta, trong đôi mắt màu tím là sự trống trải vô hồn, không vui sướng kích động vì sự thức tỉnh của ta, cũng không đau khổ bị thương vì không tìm được Nhan Nhược Nhất, chỉ là sự trống trải: “Đàn Nhi, sau này đêm hỷ nguyệt chính là sinh thần của đệ”.

Lần đầu tiên ta nghe thấy Tiêu Nhi nhắc tới sinh thần. Khi ấy ta chỉ thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói gì. Tiêu Nhi tự nhốt mình trong tấm điện rất lâu, nếu không phải người của Tầm Thường cung đến làm loạn, ta đoán nó sẽ trốn trong tấm điện một thời gian nữa.

Di vật Nhan Nhược Nhất để lại cho Thương Tiêu.

Thoạt nghe thấy sứ giả nói câu đó, ta cũng sửng sốt, di vật mà Nhan Nhược Nhất để lại cho Tiêu Nhi vì sao lại ở trong tay Tầm Thường cung? Hơn nữa, giết chết người mà Tiêu Nhi yêu thương như vậy, Quý Tử Hiên không tránh né mà lại cố tình tới khiêu khích. Sự việc trên không nằm ngoài hai khả năng: Hẳn chắc rằng mình có thể đã thương Tiêu Nhi; hoặc là hẳn đã chán sống rồi.

Với cách hành sự của Quý Tử Hiên thì đương nhiên là khả năng thứ nhất, ta không cho Tiêu Nhi đi nhưng làm sao có thể ngăn được nó.

Sau khi Tiêu Nhi quay về, toàn thân đầy máu, trên tay cầm một bức thư, từ ấy ấn đường của Tiêu Nhi liền có ấn ký nhập ma. Về sau ta nghe người ta nói, mắt của Quý Tử Hiên cũng bị phế bỏ. Ở Tầm Thường cung đã xảy ra những gì, ta cũng không muốn hỏi Tiêu Nhi, có lẽ trong lòng ta đã đoán được câu trả lời, cũng không phải nhiều lời.

Sau khi nhập ma, Tiêu Nhi càng trở nên ít nói. Lúc đầu nó không thích tàn sát giống như ma quỷ trong truyền thuyết, hằng ngày thần trí vẫn tỉnh táo. Chỉ là về sau Anh Lương chủ tặng Tiêu Nhi mấy vỏ rượu, Tiêu Nhi sau khi nếm thử liền không thể khống chế được bản thân, ngày ngày chìm trong men rượu.

Tiêu Nhi nghiện rượu, lúc đầu ta còn đến thăm nó vài lần, nhưng từ khi nhìn thấy cảnh nó say rượu, nghen ngào khóc thút thanh trong Phù Vân các, ta liền rất ít khi lui đến. Ta không nhẫn tâm nhìn một người cao ngạo như Thương Tiêu bị ép tới mức ấy.

Đến tận sau này, Tiêu Nhi gần như điên thật. Nó nhảy từ đỉnh U Đô xuống hết lần này đến lần khác, lần nào cũng thương tích đầy mình và được các trưởng lão cứu về. Ta hỏi vì sao lại như vậy, Tiêu Nhi nhắm mắt trả lời: “Đệ ngày nào cũng nhìn thấy nàng ấy nhảy xuống từ đỉnh U Đô sơn, nghĩ lúc ấy nếu đệ có thể nhanh hơn một chút thì liệu có thể giữ được nàng không. Lúc đầu đệ không phân biệt được đó là ảo giác hay là sự thực, nhưng đến giờ... cho dù đã biết đó chỉ là một hình bóng hư ảo, đó chỉ là một ảo niệm, đệ vẫn muốn đi theo nàng. Như thế...”.

Tiêu Nhi gương cười: “Như thế làm như vậy đệ thật sự có thể kéo nàng quay về”.

Nghe những lời này, ta chỉ biết cúi đầu im lặng.

Tiêu Nhi hỏi ta: “Đàn Nhi, tỷ nói xem có phải đệ nhập ma nên đã điên rồi không”.

Ta nói: “Có lẽ là vậy”.

Tiêu Nhi nhìn vầng trăng trên trời, nhếch môi nói: “Vậy cũng chẳng còn cách nào”.

Sau đó, những hành vi này của Tiêu Nhi càng lúc càng quá quắt, ta từng nghĩ có lẽ là rượu Anh Lương chủ đưa tới có vấn đề, nhưng ta đã ném thử rất nhiều lần, cũng nhiều lần bảo các trưởng lão ném thử, đều không phát hiện có gì khác lạ.

Một mình Tiêu Nhi tấn công lên Tầm Thường cung, sau đó lại khiến thiên hạ không được yên ổn, may mà Tiêu Nhi vẫn có thể phân biệt ta và địch, không bao giờ động thủ với người của yêu tộc. Nhưng cứ cái đà gây chuyện này, ngày Tiêu Nhi nhập ma hoàn toàn có lẽ cũng không còn xa nữa.

Vào cái đêm Tiêu Nhi hoàn toàn mất đi thần trí, ta đang ở U Đô cung, vừa mới chải tóc xong. Tiểu yêu canh núi mình đầy thương tích, máu me bê bết leo lên U Đô cung, chưa kịp nói một câu cầu cứu đã chết ngay tại chỗ.

Khi ta đến Phù Vân các, ở đó đã biến thành địa ngục, xác người đầy đất đều là những khuôn mặt ta quen.

Ta thở dài một tiếng, rồi nhìn người toàn thân tím máu ấy.

“Tiêu Nhi...”.

Dường như Tiêu Nhi phục hồi lại thần trí, đứng nhìn cảnh tượng mà mình đã tạo ra, mặt không chút biểu cảm, thần sắc đờ dại như người chết.

“Đàn Nhi”. Tiêu Nhi khẽ gọi ta, “Hãy phong ấn đệ đi”.

Ngoài cách đồng ý, ta không nghĩ ra cách gì khác.

Khi tám vị trưởng lão và ta phong ấn Tiêu Nhi trong huyền băng vạn năm, Tiêu Nhi nhìn vào cái cây không biết đã mọc trong bạch môn từ khi nào và nói: “Nhan Nhược Nhất...”. Tiếng thở dài chưa dứt đã theo hình bóng Tiêu Nhi dần biến mất trong phong ấn của huyền băng.

Hai trăm năm trôi qua như nước chảy, ta vốn tưởng cuộc đời của ta sẽ không còn nhiều khó khăn trắc trở nữa. Nhưng không ngờ những sự biến đổi lúc nào cũng xảy ra đột ngột khiến người ta trở tay không kịp. Lúc ấy ta đang chinh chiến bên ngoài, vẫn chưa phá được Tông Dương thành, nhưng nó đã là vật trong túi ra rồi, đại quân bao vây thành trì vô cùng cẩn mật, trong thành xảy ra nạn đói, chẳng bao lâu sau người trong thành dĩ nhiên sẽ không đánh mà hàng.

Nhưng tin báo từ U Đô truyền tới khiến ta không yên lòng.

Tiêu Nhi có hành động lạ. Nghe thông tin này ta không biết nên mừng hay nên lo, nhất thời không hiểu rõ tâm trạng của mình liền vội vàng quay về U Đô.

Đến khi ta bước vào bạch môn, ngay cả ta đã trải qua nhiều mưa nắng bể dâu nhưng vẫn không khỏi thất kinh bởi cảnh tượng trước mắt. Băng vụn khắp đất, lạnh tới mức kết giới trên bạch môn dường như đều kết thành băng. Cái cây ở phía xa toàn thân trong suốt, trên cành cây có những vết nứt nhỏ. Còn Tiêu Nhi đứng trên băng vụn, vẻ mặt trang nghiêm như một vị thần không biết buồn vui, lại giống như ma quỷ chẳng biết từ bi.

Có lẽ thần và ma vốn là một thể.

Khí lạnh quanh người Tiêu Nhi tỏa ra như muốn đóng băng cả Cửu Châu.

“Nhan Nhược Nhất”. Tiêu Nhi khẽ gọi tên cô nương ấy, nó mở mắt, sau đó nhìn không chớp mắt vào cái cây ở góc và nói: “Tại sao biết nàng đã quay về? Tại sao lại dốc lực giúp ta phá huyền băng làm tổn hại thành quả tu hành hai trăm năm của ngươi... Ta sẽ không nói với nàng”.

Những lời này khiến ta mơ hồ, nhưng ta chưa kịp hỏi Tiêu Nhi điều gì thì thân hình Tiêu Nhi bỗng lóe sáng rồi biến mất. Ta nghĩ, có lẽ là Nhan Nhược Nhất đã sống lại.

Tiêu Nhi phải trải qua tất thảy tám mươi một kiếp nạn, kiếp khó trải qua nhất có lẽ là kiếp cuối cùng, ta luôn đề phòng trên trời sẽ giáng xuống những lôi kiếp lớn mạnh, lo rằng thể gian này lại xuất hiện mấy đối thủ với sức mạnh kỳ lạ, mà ta lại quên rằng kiếp số khó vượt qua nhất chính là... Nhan Nhược Nhất.

Tiêu Nhi và Nhược Nhất quán quýt một đời, cho dù Tiêu Nhi đã thành thần cũng không nỡ dứt bỏ. Cuối cùng Tiêu Nhi đã từ bỏ tu vi cả đời, vứt bỏ sức mạnh vĩ đại của cửu vĩ bạch hồ, từ bỏ thể lực xưng bá Cửu Châu, giống như một nam nhi liễu lĩnh, một mình đến thế giới của nữ tử ấy.

Không có quyền thế địa vị, không có sức mạnh to lớn, chỉ mang theo cảm xúc lúng túng và bất an, mang theo miếng ngọc bội khó khăn lắm mới sửa được để đến thế giới khác. Lúc ấy ta mới bình tĩnh ngộ, thì ra kiếp cuối cùng mà Tiêu Nhi phải trải qua không phải là thoát khỏi ma khí, cũng không phải cứu vớt chúng sinh, mà chỉ là sự lựa chọn đơn giản.

Là Nhan Nhược Nhất, hay là thành thần. Có từ bỏ được tình yêu hay không chính là thử thách cuối cùng trước khi Tiêu Nhi thành thần. Và Tiêu Nhi đã trở thành một kẻ thất bại hoàn toàn. Nhưng ta nghĩ, thất bại ấy là Tiêu Nhi cam tâm tình nguyện. Hoặc cũng có thể nói là, đối với Tiêu Nhi, đây không phải thất bại, mà là một thắng lợi.

Nhiều năm sau, khi ý trung nhân của ta luống cuống bế đứa con đầu tiên của chúng ta, mỉm cười ngốc nghếch trước mặt ta, đột nhiên ta nhớ tới Tiêu Nhi, có phải Tiêu Nhi cũng giống phu quân của ta, sống đơn giản mà hạnh phúc với nữ tử ấy.

Liệu những lúc thế này Tiêu Nhi có nhớ tới tỷ tỷ già nua này...

Nhưng ta biết, chắc chắn Tiêu Nhi không ngờ rằng, tỷ tỷ già này lại lấy điệt nhi của nó.

“Tử Đàn! Tử Đàn! Nàng nhìn này, nó cười rất giống ta? Không đúng, không đúng, giống nàng nhiều hơn”.

Ta thở dài: “Mạc Tầm, chàng đã làm cha rồi, phải chín chắn hơn chứ”.

Mặc dù yêu tộc không quá bận tâm đến luân lý thế tục, nhưng trước đây khi ta thành thân với Mạc Tầm cũng gây ra không ít tranh cãi. Nhưng cuộc sống mà, phải có chút vị nồng mới ngon.

Cửu vĩ bạch hồ cuối cùng đều bị mắc ở một chữ “tình”.

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-den-cuu-chau>